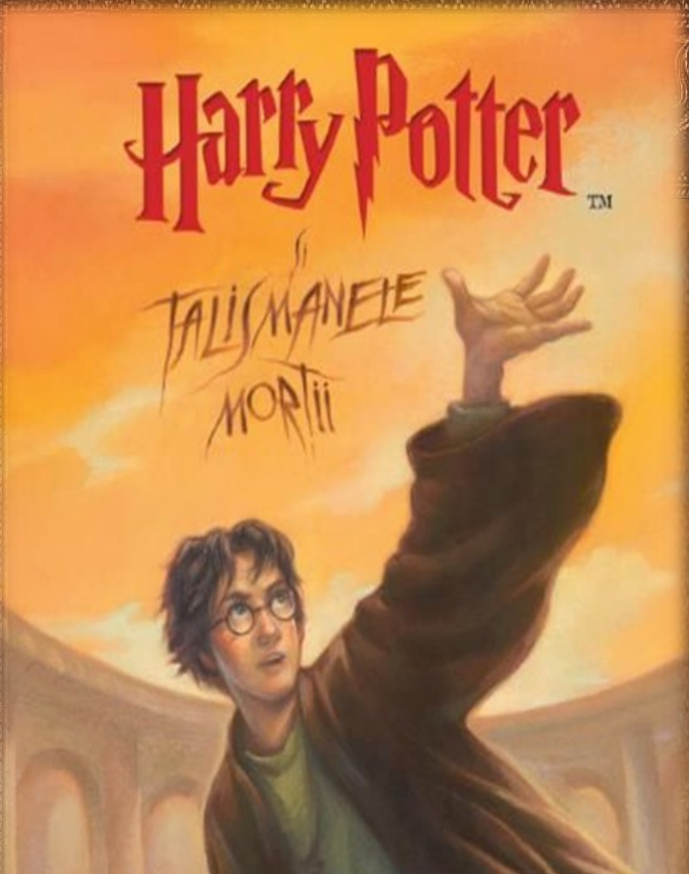

Harry Potter™
şi
Talismanele
Morţii
J. K. ROWLING
EGMONT

J. K. Rowling

Harry Potter

Traducere în limba română - Ioana Iepureanu

2012

Capitolul I

Ascensiunea Lordului Întunecat

Cei doi bărbaţi apărură din senin pe drumul îngust, luminat de lună, la distanţă de câţiva metri unul de altul. Rămaseră nemişcaţi preţ de o clipă, fiecare cu bagheta îndreptată către pieptul celuilalt; apoi se recunoscură şi îşi vârâră baghetele sub pelerine, pornind într-un ritm alert în aceeaşi direcţie.

— Ai veşti? întrebă cel mai înalt dintre cei doi.

— Da, chiar foarte bune, răspunse Severus Plesneală.

Drumul era încadrat, pe partea stângă, de nişte tufe sălbatice pitice, iar pe dreapta, de un gard viu înalt şi tuns cu grijă. Mergeau cu pelerinele lungi fluturându-le în dreptul gleznelor.

— Credeam c-o să întârzii, zise Yaxley, trăsăturile aspre ale feţei sale fiind când luminate de lună, când umbrite de crengile copacilor pe sub care treceau. A fost ceva mai dificil decât mă aşteptam. Dar sper că va fi mulţumit. Eşti absolut convins că vei fi bine primit?

Plesneală încuviinţă din cap, dar nu intră în amănunte. Cotiră la dreapta, pe o alee largă, care dădea în drum. Gardul viu se unduia odată cu ei, continuându-se în depărtare, dincolo de două porţi impunătoare din fier forjat, care se iviră deodată în calea celor doi. Nici unul dintre ei nu se opri din mers: ridicară amândoi mâna stângă, ca într-un fel de salut, şi trecură direct prin ele, ca şi când metalul negru ar fi fost din fum. Arbuştii de tisă de pe margine înăbuşeau zgomotul paşilor celor doi bărbaţi. Se auzi ceva foşnind undeva, în dreapta lor.

Yaxley îşi scoase din nou bagheta, îndreptând-o peste capul tovarăşului său, dar sursa zgomotului nu se dovedi nimic altceva decât un păun alb ca laptele, care se plimba maiestuos de-a lungul gardului viu.

— Lucius a vrut mereu să iasă în evidenţă. Păuni... pufni Yaxley, băgându-şi bagheta înapoi sub pelerină.

La capătul alei drepte se putea distinge un conac arătos, iar prin ochiurile în formă de romb ale ferestrelor de la parter sclipeau nişte luminiţe. Undeva în grădina întunecată care se întindea dincolo de gărduleţul viu susura o fântână. Pietrişul sfârâia sub picioarele lor, în timp ce Yaxley şi Plesneală se grăbeau să ajungă la uşa de la intrare, care începu să se deschidă spre interior pe măsură ce se apropiau, deşi nimeni nu părea s-o fi atins.

Holul slab luminat era spaţios şi somptuos decorat, cu un covor splendid acoperind aproape în întregime podeaua de piatră. Portretele palide de pe pereţi îi urmăreau cu ochi iscoditori, în timp ce bărbaţii treceau prin dreptul lor. Plesneală şi Yaxley se opriră în faţa unei uşi din lemn masiv, care dădea în camera alăturată, ezitară preţ de o clipă şi, apoi, Plesneală învârti mânerul de bronz.

Salonul era ticsit cu oameni tăcuţi, aşezaţi în jurul unei mese lungi şi sculptate. Mobila care decora în mod obişnuit camera fusese împinsă la întâmplare pe lângă pereţi. Lumina venea de la flăcările care trosneau într-un şemineu frumos de marmură, deasupra căruia se afla o oglindă poleită cu aur. Plesneală şi Yaxley zăboviră în prag câteva clipe. Pe măsură ce se acomodau cu lipsa luminii, privirea le fu atrasă în sus, către cel mai straniu detaliu din peisaj: o siluetă umană aparent inconştientă, suspendată cu capul în jos deasupra mesei, rotindu-se încet, de parcă ar fi atârnat de o funie invizibilă, şi reflectându-se în oglindă şi în suprafaţa lustruită a mesei de dedesubt. Nimeni dintre cei aflaţi în dreptul acestei privelişti

neobişnuite nu părea să-i dea vreo importanţă, în afara unui tânăr palid, care se nimerise exact dedesubt. El părea să nu se poată abţine şi nu trecea nici un minut fără să mai arunce câte o privire în sus.

— Yaxley, Plesneală! se auzi o voce stridentă din capul mesei. Nu mai aveaţi mult şi întârziaţi.

Cel care vorbea era poziţionat chiar în faţa şemineului, astfel încât noilor veniţi le fu greu la început să-i distingă altceva decât silueta. Totuşi, în momentul în care ajunseră mai aproape, putură să-i observe chipul spân care îi strălucea în întuneric, ca al unui şarpe, cu fante în loc de nări şi ochi roşietici scânteietori, cu pupile verticale. Era atât de palid, încât parcă răspândea o lumină sidefie.

— Severus, aici, zise Cap-de-Mort, arătând spre locul din dreapta sa. Yaxley – lângă Dolohov.

Cei doi ocupară locurile care le fuseseră indicate. Aproape toate privirile se fixară asupra lui Plesneală şi tot lui i se adresă întâi Cap-de-Mort.

— Deci?

— Stăpâne, Ordinul Phoenix intenţionează să îl mute pe Harry Porter din locul unde se află acum în siguranţă, sâmbăta viitoare, la căderea nopţii.

În jurul mesei, interesul crescu în mod vădit: unii se îndreptară de spate, alţii începură să se foiască, ochii fiindu-le aţintiţi în direcţia lui Plesneală şi a lui Cap-de-Mort.

— Sâmbătă... la căderea nopţii, repetă Cap-de-Mort.

Pupilele sale roşii se pironiră cu atâta ardoare asupra lui Plesneală, încât unii dintre cei care erau de faţă se uitară în altă parte, de teamă să nu fie pârjoliţi de cruzimea care răzbătea din adâncuri. Cu toate acestea, Plesneală se uită calm în ochii lui

Cap-de-Mort şi, după câteva clipe, gura lipsită de buze a acestuia se chirci într-un fel de zâmbet.

— Bun. Excelent. Şi această informaţie vine...

— De la sursa despre care am vorbit, spuse Plesneală.

— Stăpâne!

Yaxley se aplecase în faţă, ca să-i vadă mai bine pe Cap-de-Mort şi pe Plesneală, aflaţi la celălalt capăt al mesei. Toate feţele se întoarseră către el.

— Stăpâne, eu am auzit altceva.

Yaxley aşteptă, dar Cap-de-Mort nu rosti nici un cuvânt, aşa că îşi luă libertatea să continue:

— Aurorului Dawlish i-a scăpat că Potter va fi mutat pe data de treizeci, în noaptea de dinainte ca băiatul să împlinească şaptesprezece ani.

Plesneală zâmbea.

— Sursa mea mi-a spus că se pune la cale lansarea unei piste false, despre asta trebuie să fie vorba. Mai mult ca sigur că Dawlish este victima unei Vrăji Confundus. Nu ar fi pentru prima dată, se ştie că este susceptibil de aşa ceva.

— Stăpâne te asigur, că Dawlish părea foarte sigur, zise Yaxley

— Fireşte că părea sigur, dacă fusese victima unei Vrăji Confundus, spuse Plesneală. Eu te asigur, Yaxley, că Oficiul Aurorilor nu va mai juca nici un rol în protejarea lui Harry Potter. Ordinul crede că avem spioni la minister.

— Înseamnă că a nimerit-o şi Ordinul cu ceva, nu? se trezi un bărbat îndesat, care stătea la mică distanţă de Yaxley; el râse pe înfundate şi câţiva dintre cei de la masa lungă îl

imitară.

Cap-de-Mort nu râse. Îşi plimba privirea de-a lungul corpului care se învârtea încet deasupra şi părea cufundat în gânduri.

— Stăpâne, continuă Yaxley, Dawlish este de părere că o întreagă escadrilă de Aurori va fi implicată în transferarea băiatului…

Cap-de-Mort ridică o mână mare şi albă şi-l reduse pe Yaxley la tăcere, acesta aruncându-i acum priviri duşmănoase, când îl văzu că se întoarce iar către Plesneală.

— Unde vor ascunde băiatul de aici încolo?

— La unul dintre membrii Ordinului, zise Plesneală. Conform spuselor sursei, casa beneficiază de toate mijloacele de protecţie ale Ordinului şi Ministerului Magiei la un loc. Stăpâne, cred că nu îl vom putea captura odată ajuns acolo, desigur, în afara cazului în care va cădea ministerul până sâmbăta viitoare, dându-ne poate ocazia să descoperim şi să desfacem destul de multe vrăji, pentru a trece şi de celelalte.

— Ei bine, Yaxley? strigă Cap-de-Mort din capul mesei, în timp ce lumina focului sticlea straniu în ochii săi roşii. Spune-mi, va cădea ministerul până sâmbăta viitoare?

Toate capetele se mai întoarseră o dată spre Yaxley; el îşi îndreptă umerii şi zise:

— Stăpâne, am veşti bune în această privinţă. Am reuşit – cu mare dificultate şi eforturi considerabile – să arunc un blestem Imperius asupra lui Pius Thicknesse.

Mulţi dintre cei care stăteau în apropierea lui Yaxley părură impresionaţi. Vecinul său, Dolohov, un bărbat cu faţa prelungă şi schimonosită, îl bătu pe umăr.

— Este un început, spuse Cap-de-Mort. Dar Thicknesse este un singur om. Este nevoie ca Scrimgeour să fie înconjurat de oamenii noştri, înainte ca eu să acţionez. Un atentat eşuat la viaţa ministrului m-ar da mult înapoi.

— Da, Stăpâne, aşa este, dar ştiţi, ca şef al Departamentului de Punere în Vigoare a Legilor Magice, Thicknesse intră în mod regulat în contact nu numai cu însuşi ministrul, ci şi cu şefii tuturor celorlalte departamente ale ministerului. Acum, că avem sub control un oficial atât de sus-pus, cred că ne va fi uşor să îi subjugăm pe ceilalţi, ca apoi toţi să conlucreze pentru înlăturarea lui Scrimgeour.

— Atâta timp cât prietenul nostru Thicknesse nu este descoperit înainte să îi fi atras şi pe ceilalţi de partea lui, zise Cap-de-Mort. În orice caz, este puţin probabil ca ministerul să cadă în mâinile mele până sâmbăta viitoare. Dacă nu ne putem atinge de băiat la destinaţie, atunci va trebui să acţionăm în timp ce călătoreşte.

— Aici suntem în avantaj, Stăpâne, spuse Yaxley, care părea hotărât să obţină măcar o fărâmă de aprobare. În momentul de faţă, avem mai mulţi oameni infiltraţi în Departamentul de Transport Magic. Vom afla imediat dacă Potter va Apărea sau va folosi Reţeaua Zvrr.

— Nu va face nici una, nici alta, zise Plesneală. Ordinul evită orice mijloc de transport care este controlat sau reglementat de minister. Nu au încredere în nimic din ce are legătură cu locul acela.

— Cu atât mai bine, spuse Cap-de-Mort. Va trebui să călătorească în spaţiu deschis, deci va fi mult mai uşor de capturat.

Cap-de-Mort mai aruncă o privire către corpul care se învârtea încet şi adăugă:

— Mă voi ocupa eu însumi de băiat. S-au făcut prea multe greşeli în ceea ce îl priveşte pe Harry Potter. Unele dintre ele au fost ale mele. Faptul că Harry Potter este în viaţă se datorează în mai mare măsură greşelilor mele, decât victoriilor lui.

Oamenii din jurul mesei îl priveau pe Cap-de-Mort temători; judecând după expresia lor, fiecare dintre ei părea să-şi facă probleme că ar putea fi învinuit pentru faptul că Harry Potter era încă viu. Însă Cap-de-Mort vorbea mai mult cu sine decât cu ei, adresându-se în continuare corpului inert de deasupra sa.

— Am fost neglijent şi, drept urmare, am fost ocolit de noroc şi oportunitate. Asta duce de râpă până şi planurile cele mai bine construite. Dar am învăţat din greşeli. Înţeleg lucruri pe care nu le înţelegeam până acum. Harry Potter trebuie să moară de mâna mea şi aşa va fi! După ce aceste cuvinte fură rostite, aproape ca un răspuns, se auzi brusc un vaiet teribil, izvorât din deznădejde şi durere. Mulţi dintre cei de la masă se uitară în jos, speriaţi, pentru că vaietul părea să fi venit de sub picioarele lor.

— Şobo, zise Cap-de-Mort, fără nici o schimbare în tonul său calm şi meditativ, în timp ce nu-şi desprinsese încă ochii de la corpul suspendat. Nu ţi-am spus să ai grijă ca prizonierul nostru să păstreze liniştea.

— Ba d-da, Stăpâne, zise cu respiraţia întretăiată un omuleţ scund, aşezat pe la jumătatea mesei, care alunecase atât de mult în scaun, încât, la prima vedere, locul părea să fie liber. Se ridică grăbit şi ieşi în fugă, lăsând în urmă doar o bizară sclipire argintie.

— După cum spuneam, continuă Cap-de-Mort, uitându-se din nou la chipurile tensionate ale adepţilor săi, acum înţeleg mai bine. De exemplu, va trebui să împrumut bagheta unuia dintre voi înainte de a mă duce să îl omor pe Potter.

Cei din jurul lui rămaseră înmărmuriţi, de parcă le-ar fi cerut împrumut vreun braţ sau cine ştie ce.

— Nici un voluntar? întrebă Cap-de-Mort. Să vedem... Lucius, nu văd de ce ar trebui să mai ai baghetă.

Lucius Reacredinţă ridică privirea. La lumina focului, pielea îi părea galbenă ca ceara, iar ochii îi erau adânciţi în orbite şi avea cearcăne. Când vorbi, vocea i se auzi răguşită:

— Stăpâne?

— Bagheta, Lucius. Vreau să-mi dai bagheta ta.

— Eu...

Reacredinţă se uită cu coada ochiului la soţia sa. Aceasta privea drept înainte, la fel de palidă ca şi el; avea părul lung şi blond dat pe spate, iar sub masă, degetele ei subţiri îl strânseră pentru o clipă de încheietură. La atingerea ei, Reacredinţă îşi vârî mâna în interiorul robei, scoase o baghetă şi i-o dădu lui Cap-de-Mort, care o ridică în faţa ochilor săi roşii, examinând-o cu atenţie.

— Din ce este?

— Din ulm, Stăpâne, şopti Reacredinţă.

— Şi miezul?

— Fragment.. fragment din inimă de dragon.

— Bun, spuse Cap-de-Mort.

Scoase bagheta sa şi le compară lungimea. Lucius Reacredinţă făcu o mişcare involuntară; pentru o fracţiune de secundă, păru că se aştepta să primească în schimb bagheta lui Cap-de-Mort. Cap-de-Mort sesiză gestul şi ochii i se măriră răutăcioşi.

— Cum să-ţi dau bagheta mea, Lucius? Bagheta mea?

Câţiva râseră batjocoritor.

— Te-am lăsat în libertate, Lucius, şi nu îţi este de ajuns? Dar am observat că tu şi familia ta nu păreţi tocmai fericiţi în ultima vreme... Spune-mi, Lucius, ce anume te deranjează la prezenţa mea în casa ta?

— Nimic... nimic, Stăpâne!

— Lucius... minţi de îngheaţă apele.

Vocea calmă părea să se audă ca un şuierat, chiar şi după ce gura necruţătoare încetă să se mai mişte. Unul sau doi vrăjitori abia reuşiră să-şi reprime tremuratul, când şuieratul începu să se audă din ce în ce mai tare; ceva greu se târşâia pe podea, pe sub masă.

Un şarpe uriaş ieşi de acolo şi se caţără încet pe scaunul lui Cap-de-Mort. Se tot înălţa, părând să nu se mai termine, şi, până la urmă, se opri pe umerii Lordului; era gros cât coapsa unui adult, iar ochii cu pupile verticale nu clipeau absolut deloc. Cap-de-Mort mângâie animalul oarecum absent, cu degetele sale lungi şi subţiri, fără să-şi ia ochii de la Lucius Reacredinţă.

— De ce este oare familia Reacredinţă atât de nemulţumită de rolul pe care îl are? Nu este revenirea mea, faptul că am ajuns la putere exact ce au susţinut că şi-au dorit cu ardoare în toţi anii ăştia?

— Desigur, Stăpâne, spuse Lucius Reacredinţă şi îşi şterse buza de sus de transpiraţie, cu mâna tremurândă. Am dorit-o... Şi o dorim.

În stânga lui Reacredinţă, soţia sa încuviinţă din cap straniu şi cu răceală, evitând să se uite la Cap-de-Mort şi la şarpe. În dreapta sa, Draco, fiul, care se tot holbase până atunci la corpul inert de deasupra îi aruncă pe furiş o privire lui Cap-

de-Mort, dar îşi întoarse capul imediat, îngrozit de un posibil contact vizual.

— Stăpâne, spuse o femeie brunetă de la jumătatea mesei, cu vocea sugrumată de emoţie, este o onoare să va avem aici, în casa familiei noastre. Nu există plăcere mai mare.

Era aşezată alături de sora ei, la fel de diferită ca înfăţişare, cu părul ei brunet şi ochii străjuiţi de pleoape grele, cum era şi în privinţa comportamentului; în timp ce Narcissa stătea dreaptă şi impasibilă, Bellatrix se apleca înspre Cap-de-Mort cât putea de mult, de teamă că nişte simple cuvinte n-o ajutau prea mult să-şi exprime marea dorinţă de apropiere.

— Nu există plăcere mai mare de atât, repetă Cap-de-Mort, cu capul aplecat puţin într-o parte, cercetând-o pe Bellatrix. Venind din partea ta, Bellatrix, asta înseamnă foarte mult.

Bellatrix roşi şi ochii i se umplură de lacrimi de încântare.

— Stăpânul meu ştie că spun doar purul adevăr!

— Nu există plăcere mai mare de atât… chiar şi în comparaţie cu fericitul eveniment despre care am auzit că a avut loc în familia ta săptămâna aceasta?

Femeia îl privi fix, cu gura întredeschisă, în mod evident nedumerită.

— Nu ştiu la ce te referi, Stăpâne.

— Mă refer la nepoata ta, Bellatrix. Şi la a voastră, Lucius şi Narcissa. Tocmai s-a căsătorit cu vârcolacul Remus Lupin. Trebuie să fiţi nespus de mândri.

În jurul mesei se auzi o explozie de râsete batjocoritoare. Mulţi se aplecară în faţă, schimbând priviri

voioase, câţiva bătură cu pumnul în masă. Şarpele cel gigantic deschise gura larg, şuierând furios, deranjat de zgomote, însă Devoratorii Morţii erau atât de încântaţi de umilirea lui Bellatrix şi a familiei Reacredinţă, încât nici nu îl auziră. Chipul femeii, îmbujorat nu de mult de bucurie, devenise acum de un roşu neuniform, urâţindu-se.

— Nu ne este nepoată, Stăpâne, strigă ea peste şuvoiul de râsete. Noi – Narcissa şi cu mine – nu am mai văzut-o deloc pe sora noastră de când s-a măritat cu Sânge-Mâlul. Copila asta n-are nici o legătură cu noi, la fel ca şi dihania cu care s-a măritat.

— Tu ce zici Draco! întreba Cap-de-Mort şi, cu toate că vorbea încet, vocea sa reuşi să răzbată prin mulţimea de huiduieli şi batjocuri. O să ai grijă de pui?

Amuzamentul crescu; Draco Reacredinţă îşi ridică privirea îngrozit spre tatăl său, dar acesta îşi ţinea ochii fixaţi în poală, apoi întâlni privirea mamei sale. Aceasta clătină din cap imperceptibil, apoi continuă să fixeze cu o privire inexpresivă peretele de vizavi.

— Ajunge! spuse Cap-de-Mort, izbind şarpele furios. Ajunge!

Râsetele amuţiră numaidecât.

— Mulţi dintre arborii noştri genealogici cei mai vechi au fost infestaţi în decursul timpului, zise el, în timp ce Bellatrix îl privea rugător, cu respiraţia tăiată. Pentru a vi-i menţine sănătoşi pe ai voştri, trebuie să retezaţi crengile uscate, nu-i aşa! Să tăiaţi părţile care ameninţă sănătatea celorlalte.

— Da, Stăpâne, şopti Bellatrix, iar ochii i se umplură din nou de lacrimi de recunoştinţă. Cu prima ocazie!

— O vei avea, spuse Cap-de-Mort. În familia ta, ca şi în toată lumea… vom înlătura parazitul care ne infectează, până

când nu vor mai rămâne decât cei cu sânge adevărat…

Cap-de-Mort ridică bagheta lui Lucius Reacredinţă, o îndreptă direct către silueta care se învârtea suspendată deasupra mesei şi o mişcă scurt. Silueta prinse viaţă, scoase un geamăt şi începu să se zbată în nişte legături invizibile.

— Severus, îl recunoşti pe oaspetele nostru? întrebă Cap-de-Mort.

Plesneală ridică ochii spre chipul răsturnat. Acum, toţi Devoratorii Morţii se uitau la victimă, de parcă li s-ar fi dat voie să îşi manifeste curiozitatea. Când se întoarse cu faţa spre lumina focului, vocea femeii se auzi spartă şi îngrozită:

— Severus! Ajută-mă!

— A, da, spuse Plesneală, în timp ce prizoniera se învârti încet, înapoi cu spatele la el.

— Dar tu, Draco? întrebă Cap-de-Mort, arătând cu mâna în care nu ţinea bagheta. Draco dădu hotărât din cap. Se părea că nu mai putea să se uita la ea acum, că era trează. Dar tu n-ai avut-o ca profesoară, zise Cap-de-Mort. Pentru aceia dintre voi care nu ştiu, în seara aceasta o avem printre noi pe Charity Burbage, care a predat până de curând la Şcoala Hogwarts de Magie, Farmece şi vrăjitorii.

Se auziră câteva sunete în jurul mesei, semn că lumea înţelesese. O femeie masivă şi cocoşată, cu dinţi ascuţiţi, râse pe înfundate.

— Da… Doamna profesoară Burbage i-a învăţat pe copiii vrăjitorilor şi vrăjitoarelor totul despre încuiaţi… cum nu sunt ei atât de diferiţi de noi…

Unul dintre Devoratorii Morţii scuipă pe podea. Charity Burbage se întoarse din nou cu faţa spre Plesneală. Severus… te rog… te rog…

— Linişte! spuse Cap-de-Mort, mişcând iar bagheta lui Reacredinţă, iar Charity tăcu, de parcă i s-ar fi pus un căluş.

Nemulţumită de coruperea şi contaminarea minţilor copiilor cu puteri vrăjitoreşti, doamna profesoară Burbage a scris, săptămâna trecută, o pledoarie înflăcărată în apărarea Sânge-Mâlilor, în Profetul zilei. Vrăjitorii, scrie ea, trebuie să accepte aceşti hoţi care le fură cunoştinţele şi magia. Diluarea sângelui pur este, după părerea doamnei profesoare, o împrejurare foarte dezirabilă... mai mult ca sigur că ar vrea să ne împerechem cu toţii cu încuiaţi... sau cu vârcolaci...

Nimeni nu râse de data aceasta – în vocea lui Cap-de-Mort se distingeau clar furia şi dispreţul. Charity Burbage se învârti cu faţa spre Plesneală pentru a treia oară. Lacrimile îi curgeau şiroaie în păr. Plesneală se uită la ea, perfect impasibil, în timp ce aceasta se întorcea încet iar cu spatele la el.

— Abracadabra.

Scânteia fulgerului verzui lumină fiecare colţ al camerei. Cu un zgomot asurzitor, Charity căzu pe masa de dedesubt, care se cutremură cu un scârţâit îngrozitor. Mai mulţi Devoratori ai Morţii se dădură brusc înapoi cu scaunele. Draco se prăbuşi de pe scaun pe podea.

— Cina e servită, Nagini, zise Cap-de-Mort încet şi şarpele uriaş se undui şi coborî de pe umerii săi pe suprafaţa lucioasă a mesei.

Capitolul II

In Memoriam

Harry sângera. Ţinându-şi mâna dreaptă cu stânga şi înjurând în gând, deschise uşa de la cameră cu umărul. Se auzi un zgomot de porţelan spart: călcase pe o ceaşcă cu ceai rece, care se afla pe jos, în faţa uşii camerei sale.

— Ce…?

Se uită în jur, dar holul casei din Aleea Boschetelor, numărul patru, era complet gol. Poate că ceaşca de ceai fusese un fel de capcană ingenioasă a lui Dudley. Ţinând ridicată mâna care sângera, Harry strânse bucăţile de porţelan cu cealaltă mână şi le aruncă în coşul de gunoi deja plin, care se zărea dincolo de uşa camerei sale. Apoi merse cu paşi mari până la baie, ca să-şi bage degetul sub apă rece.

Ce lucru stupid, inutil şi enervant la culme… Încă patru zile în care nu avea voie să facă vrăji… Dar trebuia să recunoască faptul că tăietura aceea de la deget l-ar fi dat gata. Nu învăţase niciodată cum să repare răni şi acum, că se gândea mai bine – mai ales în lumina planurilor sale pentru viitorul apropiat –, aceasta părea să fie o lacună destul de gravă în educaţia sa magică. Punându-şi în minte să nu uite să o întrebe pe Hermione cum se făcea, folosi o rolă întreagă de hârtie igienică pentru a şterge cât mai bine ceaiul, apoi se întoarse în camera sa şi trânti uşa după el.

Harry îşi petrecuse toată dimineaţa golindu-şi de tot cufărul de şcoală, pentru prima oară de când îl împachetase, cu şase ani în urmă. La începutul celorlalţi ani şcolari, cotrobăise repede prin trei sferturi din conţinut şi înlocuise unele lucruri sau le schimbase cu altele noi, lăsând o amestecătură de diverse alte lucruri pe fund. Pene vechi, ochi de cărăbuş, şosete desperecheate care îi rămăseseră mici. Cu câteva minute în urmă, Harry îşi băgase mâna în mijlocul acelui strat şi simţi deodată o durere puternică în al patrulea deget de la mâna dreaptă; când şi-o retrase de acolo, văzu cum îi şiroia sângele.

Îşi continuă treaba dar cu mai multă precauţie. Îngenunche din nou lângă cufăr, pipăi iarăşi fundul şi, după ce scoase o insignă veche, care pâlpâia slab, alternând între Hai, Cedric Diggory! şi Huo, Potter!, un Tradar spart şi uzat şi un medalion de aur, în care fusese ascuns un bileţel semnat „R. A. B.”, descoperise în sfârşit marginea ascuţită în care se tăiase. O recunoscu imediat. Era o bucată de cinci centimetri din oglinda fermecată pe care i-o dăduse naşul său care murise, Sirius. Harry o puse deoparte şi pipăi cu grijă prin cufăr după restul, dar, din ultimul cadou pe care îl primise de la naşul său, nu mai rămase nimic în afară de sticlă pisată, care se lipise de celelalte lucruri ca un strat de sclipici.

Harry se ridică şi examină bucata neregulată în care se tăiase, dar nu văzuse decât reflexia propriului ochi, verde scânteietor. Apoi puse bucata peste exemplarul din ziua aceea al Profetului zilei, care rămăsese necitit pe pat, şi încercă să-şi controleze şuvoiul subit de amintiri neplăcute, regretele amare şi nostalgia pe care i le trezise bucata de oglindă, luând cu asalt restul gunoaielor din cufăr.

Mai trecu încă o oră până îl goli complet, aruncă obiectele inutile şi sortă restul pe categorii, după cât de folositoare aveau să-i fie de acum înainte. Robele de vâjthaţ şi de şcoală, ceaunul, pergamentele, penele de scris, şi majoritatea manualelor erau strânse într-un colţ, pentru a fi lăsate în urmă. Se întreba ce urmau să facă mătuşa şi unchiul său cu ele; probabil că aveau să le ardă în miez de noapte, ca pe nişte dovezi ale unei crime teribile. Hainele sale Încuiate, Pelerina Invizibilă, trusa de făcut porţiuni, anumite cărţi, albumul cu fotografii pe care i-l dăduse Hagrid odată, un teanc de scrisori şi bagheta sa fuseseră împachetate din nou într-un rucsac vechi. Într-un buzunar din faţă erau Harta Ştrengarilor şi medalionul cu biletul semnat „R.A.B.” în interior. Medalionul ocupa acest loc de cinste nu pentru că era valoros – nu făcea doi bani, din orice punct de vedere obişnuit l-ai fi privit –, ci pentru preţul plătit ca să-l obţină. Nu mai rămăsese decât un teanc

mărişor de ziare pe birou, lângă bufniţa sa albă, Hedwig – câte un ziar pentru fiecare zi pe care o petrecuse Harry în Aleea Boschetelor vara aceasta.

Se ridică de pe podea, se întinse şi se duse la birou. Hedwig rămase nemişcată, în timp ce Harry începu să răsfoiască ziarele, aruncându-le unul câte unul peste grămada de gunoi; bufniţa dormea sau se prefăcea că doarme; era supărată pe Harry pentru că, momentan, o lăsa să petreacă doar foarte puţin timp afară din colivie.

Când se apropie de numerele de la sfârşitul teancului, Harry încetini, căutându-l pe unul anume, care ştia că sosise la scurt timp după ce se întorsese în Aleea Boschetelor pentru petrecerea verii; îşi aduse aminte că pe copertă era un titlu mic despre demisia lui Charity Burbage, profesoara de Studii despre Încuiaţi, de la Hogwarts. Îl găsi, în sfârşit. Deschizând la pagina zece, se aşeză la birou şi reciti articolul pe care îl căutase.

ÎN AMINTIREA LUI ALBUS DUMBLEDORE,

de Elphias Doge

L-am cunoscut pe Albus Dumbledore la unsprezece ani, în prima noastră zi la Hogwarts. Fără îndoială, afinitatea dintre noi s-a datorat faptului că ne simţeam amândoi ca nişte străini. Eu făcusem vărsat de dragon cu puţin timp înainte de începerea şcolii şi, cu toate că nu mai era contagios, faţa mea cu cicatrice şi paloarea verzuie nu îi încurajau pe alţii să se apropie de mine. Cât despre Albus, el sosise la Hogwarts purtând povara celebrităţii nedorite. Abia dacă trecuse un an de când tatăl său, Percival, fusese condamnat pentru un atac sângeros şi îndelung mediatizat asupra a trei tineri încuiaţi.

Albus nu a încercat niciodată să nege că tatăl său (care

avea să moară în Azkaban) era vinovat de acea crimă, din contră, când am avut destul curaj să îl întreb de asta, m-a asigurat că ştia cu siguranţă că tatăl său era vinovat. Dumbledore a refuzat să spună mai multe despre acest subiect delicat, deşi mulţi au încercat să îl convingă să vorbească. Într-adevăr, unii erau dispuşi să laude faptele tatălui său, presupunând că şi Albus îi detesta pe Încuiaţi. Nici că ar fi putut fi mai departe de adevăr: aşa cum poate confirma oricine care l-a cunoscut pe Albus, nu a dat niciodată dovadă de cea mai mică tendinţă anti-Încuiaţi. Mai mult, susţinerea constantă a drepturilor Încuiaţilor i-a adus numeroşi duşmani în anii care au urmat.

În decurs de câteva luni însă, propria faimă a lui Albus a început să o eclipseze pe cea a tatălui său. Înainte de sfârşitul primului an de studiu, nu mai avea să fie cunoscut niciodată drept fiul cuiva care ura Încuiaţii, ci ca – nici mai mult, nici mai puţin – cel mai strălucit elev din istoria şcolii. Cei dintre noi care am avut privilegiul de a-i fi prieteni am beneficiat de exemplul său, ca să nu mai spun de ajutorul şi încurajările sale, pe care le oferea mereu cu generozitate. Mi-a mărturisit, după nişte ani, că ştia încă de pe atunci că marea sa plăcere era să predea.

Nu numai că a câştigat fiecare premiu important acordat de şcoală, dar, cât de curând, coresponda în mod regulat cu cele mai marcante nume din lumea magiei de la acea vreme, inclusiv cu celebrul alchimist Nicolas Flamel, vestita autoritate în istorie Bathilda Bagshot şi teoreticianul în magie Adalbert Waffling. Mai multe dintre lucrările sale au fost tipărite în publicaţii erudite, ca de exemplu Transfigurarea la Zi, Cheia farmecelor şi Poţiuni Practice. Viitoarea carieră a lui Dumbledore se anunţa a fi una fulminantă şi nu mai era decât o singură întrebare: când avea să devină ministrul Magiei. Deşi mai târziu s-a zvonit că era pe cale să accepte funcţia, Dumbledore nu a aspirat niciodată la postul de ministru.

La trei ani după ce Albus şi cu mine începuserăm şcoala, a sosit şi fratele lui, Aberforth. Erau diferiţi: Aberforth nu a fost niciodată un tânăr studios şi, spre deosebire de Albus, a preferat să rezolve neînţelegerile alegând duelul în locul discuţiilor raţionale. Cu toate acestea, ar fi greşit să insinuez, aşa cum au făcut-o alţii, că cei doi fraţi nu au fost prieteni. Se înţelegeau cât de bine era posibil, dat fiind că erau nişte băieţi atât de diferiţi. Trebuie să recunosc că din punctul de vedere al lui Aberforth, nu avea cum să fi fost plăcut să trăiască în umbra lui Albus. Albus mă depăşea în mod constant, era un fel de risc al meseriei de prieten, bănuiesc că trebuie să fi fost la fel de neplăcut şi din perspectiva unui frate. Când eu şi cu Albus am plecat de la Hogwarts, intenţionam să facem împreună tradiţionalul pe atunci tur al lumii, să vizităm şi să-i studiem pe vrăjitorii străini, pentru ca apoi să ne urmăm carierele alese. Însă a avut loc o tragedie. Chiar în ajunul călătoriei noastre, mama lui Albus, Kendra, a murit, lăsându-l pe Albus drept cap al familiei şi singurul care aducea pâinea în casă. Mi-am amânat plecarea destul cât să iau parte la înmormântarea Kendrei, iar apoi am plecat în ceea ce avea să fie o călătorie solitară. Nu mai exista posibilitatea ca Albus să mă însoţească, dat fiind că îi rămăseseră în grijă un frate şi o soră mai mici, cât şi o situaţie financiară dificilă.

Aceea a fost perioada din viaţa noastră când am comunicat cel mai rar. I-am scris lui Albus, descriind, poate fără să mă gândesc la sentimentele lui, minunile întâlnite în drumul meu, de la cum scăpasem ca prin urechile acului de himere în Grecia la experimentele alchimiştilor egipteni. Din scrisorile lui aflam puţin din viaţa sa de zi cu zi, care bănuiam că era frustrant de monotonă pentru un vrăjitor atât de strălucit ca el. Absorbit de propriile mele experienţe, am fost şocat când am aflat, spre sfârşitul anului dedicat călătoriilor mele, că se petrecuse încă o tragedie în familia Dumbledore, şi anume moartea surorii lui, Ariana.

Deşi Ariana avea probleme de sănătate de multă vreme,

pierderea ei, la atât de scurt timp după moartea mamei lor, a avut un efect devastator asupra celor doi fraţi. Toţi cei care au fost foarte apropiaţi de Dumbledore – şi mă consider norocos să mă număr printre ei – susţin că moartea Arianei şi faptul că Albus s-a simţit direct responsabil (deşi era nevinovat, bineînţeles) şi-au lăsat amprenta asupra lui pentru totdeauna.

Când m-am întors acasă, am găsit un om care suferise cât cineva având de trei ori vârsta lui. Albus era mai rezervat decât înainte şi cu mult mai multe griji. Îi era greu şi pentru că pierderea Arianei nu îi apropiase pe cei doi fraţi, ci, din contră, îi îndepărtase şi mai mult unul de celălalt. (Aceasta avea să se schimbe odată cu trecerea timpului – mai târziu, au avut o relaţie cordială, dacă nu una apropiată.) Cu toate acestea, din acel moment, a vorbit doar rareori despre părinţii săi sau despre Ariana, iar prietenii lui au învăţat să nu amintească de ei.

S-a scris mult despre triumfurile din anii care au urmat. Contribuţiile nenumărate ale lui Dumbledore în domeniul ştiinţei vrăjitoreşti, printre care şi descoperirea celor douăsprezece întrebuinţări ale sângelui de dragon, vor servi generaţiilor viitoare, la fel ca şi înţelepciunea de care a dat dovadă în numeroasele hotărâri pe care le-a luat ca Vrăjitor-Şef al Vrăjustiţiei.

Încă se mai spune, după atâţia ani, că nu a mai fost nici un duel vrăjitoresc care să se măsoare cu cel dintre Dumbledore şi Grindelwald, din anul 1945. Cei care au fost de faţă au descris groaza şi admiraţia pe care le-au simţit în timp ce urmăreau confruntarea dintre acei doi vrăjitori de excepţie. Triumful lui Dumbledore şi consecinţele acestuia asupra lumii vrăjitoreşti sunt considerate un punct de răscruce în istoria magiei, comparabil cu instituirea Statutului Internaţional de Tăinuire sau înlăturarea Celui-Ce-Nu-Trebuie-Numit.

Albus Dumbledore nu a fost niciodată mândru sau

vanitos, putea să găsească ceva demn de admirat în oricine, oricât de neînsemnat sau mizerabil, şi cred că pierderile suferite în tinereţe l-au înzestrat cu multă compasiune şi omenie faţă de ceilalţi. Prietenia sa îmi va lipsi nespus, dar pierderea mea este nimic pe lângă cea pe care a suferit-o lumea vrăjitorească. Nu încape nici o îndoială că a fost cel mai admirabil şi cel mai iubit dintre directorii Şcolii Hogwarts. A murit la fel cum a trăit: luptând pentru binele celor mulţi, rămânând până în ultima clipă la fel de dispus să-i vorbească unui băieţel cu vărsat de dragon cum era în prima zi când l-am cunoscut.

Harry termină de citit, dar continuă să privească la fotografia care însoţea necrologul. Dumbledore zâmbea binevoitor, aşa cum îi stătea în obicei, dar cum se uita el aşa pe deasupra ochelarilor în formă de semilună, dădea impresia că îl examinează pe Harry, a cărui tristeţe era amestecată cu sentimentul că era oarecum umilit.

Până să citească necrologul, credea că îl cunoscuse destul de bine pe Dumbledore, dar, de când îl citise, fusese nevoit să accepte că abia dacă îl cunoscuse cu adevărat. Niciodată nu îşi imaginase cum fusese Dumbledore în copilărie sau în tinereţe, era ca şi când s-ar fi născut aşa cum îl întâlnise Harry, venerabil, bătrân şi cu părul argintiu. Imaginea unui Dumbledore adolescent era, pur şi simplu, ciudată, la fel ca cea a unei Hermione proaste sau a unui Homar cu capăt exploziv prietenos.

Niciodată nu se gândise să îl întrebe pe Dumbledore despre trecutul său. Fără îndoială că s-ar fi simţit nelalocul lui, obraznic chiar, dar, până la urmă, toată lumea ştia că Dumbledore luptase în duelul legendar cu Grindelwald, iar Harry nu se gândise să îl întrebe cum fusese, aşa cum nu îl întrebase nici despre celelalte succese renumite ale lui. Nu, întotdeauna discutaseră despre Harry, despre trecutul lui

Harry, despre viitorul lui Harry, despre planurile lui Harry... şi acum, lui Harry i se părea, în ciuda faptului că viitorul său era atât de nesigur şi primejdios, că ratase nişte ocazii unice când nu îl întrebase pe Dumbledore mai multe despre el, chiar dacă singura întrebare personală pe care i-o pusese fusese singura la care Harry bănuia că acesta nu răspunsese sincer:

— Ce vedeţi dumneavoastră când vă uitaţi în oglindă?

— Eu? Mă văd cu o pereche de ciorapi de lână, călduroşi.

După câteva minute de reflexie, Harry rupse necrologul din Profet, îl împături cu grijă şi îl puse în primul volum de Magie defensivă practică şi folosirea ei împotriva magiei negre. Apoi aruncă ziarul peste grămada de gunoi şi se întoarse cu faţa la cameră. Era mult mai ordonată. Singurele lucruri care nu stăteau la locul lor erau ediţia din ziua aceea a Profetului zilei, care rămăsese pe pat, şi bucata de oglindă de deasupra lui.

Harry traversă camera, dădu la o parte bucata de oglindă de pe Profet şi desfăşură ziarul. Abia dacă se uitase la titlul de pe prima pagină în dimineaţa aceea, când o bufniţă îi livrase ziarul rulat, şi îl aruncase când văzuse că nu scria nimic despre Cap-de-mort. Harry era convins că cei de la minister făceau presiuni asupra Profetului să treacă sub tăcere ştirile despre Cap-de-Mort. Drept urmare, abia acum văzu ce îi scăpase. Pe prima pagină, în partea de jos, era un titlu mai mic, plasat deasupra unei fotografii cu Dumbledore, care se plimba cu paşi mari, arătând foarte chinuit: Dumbledore – adevărul şi numai adevărul?

În curând, povestea şocanta a geniului neînţeles, considerat de mulţi ca fiind cel mai remarcabil vrăjitor al generaţiei sale. Năruind imaginea populară a înţeleptului senin, cu barbă argintie, Rita Skeeter dezvăluie copilăria agitată, tinereţea răzvrătită, certurile de o viaţă şi secretele ruşinoase pe care Dumbledore le-a luat cu el în mormânt. DE CE a ales să

fie un simplu director, când se spunea că ar fi putut să fie ministru al Magiei? CARE a fost adevăratul scop al organizaţiei secrete cunoscute sub numele de Ordinul Phoenix? CUM a murit, de fapt, Dumbledore?

Răspunsurile la aceste întrebări şi la multe altele sunt explorate în uluitoarea biografie, recent apărută, intitulată Viaţa şi minciunile lui Albus Dumbledore, de Rita Skeeter, intervievată în exclusivitate de Betty Braithwaite, la pagina 13.

Harry dădu paginile una după alta şi se opri la pagina 13.

Articolul era încadrat în partea de sus de o fotografie din care îl privea tot o figură familiară: o femeie cu ochelari cu rame bătute cu pietre preţioase, cu părul blond aranjat în bucle elaborate, cu dinţii dezveliţi într-un zâmbet care se voia în mod sigur cuceritor, făcând cu mâna vioi. Străduindu-se să ignore imaginea dezgustătoare, Harry citi mai departe.

Rita Skeeter este mult mai caldă şi mai gingaşă în persoană decât portretul sugerat de articolele sale, renumite pentru cruzimea lor. Poftindu-mă în holul casei ei primitoare, ea mă conduce direct în bucătărie, unde îmi oferă o cană de ceai, o prăjitură şi, în mod evident, o porţie generoasă de bârfe nou-nouţe.

— Ei, îţi dai seama, Dumbledore este visul oricărui biograf, spune Skeeter. A avut o viaţă atât de lungă şi de tumultuoasă… Sunt convinsă că biografia mea va fi prima dintr-o lungă serie.

Skeeter a fost, fără îndoială, extrem de rapidă. Cartea ei de nouă sute de pagini a fost terminată la doar patru săptămâni de la misterioasa moarte a lui Dumbledore, din iunie. Am

întrebat-o cum a reuşit să o scrie într-un timp atât de scurt.

— Ah, când ai o experienţă în jurnalism atât de bogată ca a mea, termenele limită devin ca o a doua natură a ta. Ştiam că lumea vrăjitorilor era dornică să afle întreaga poveste şi am vrut să fiu prima care să le răspundă la întrebări. Amintesc recenta remarcă, îndelung mediatizată, a lui Elphias Doge, Consilier Special al Vrăjustiţiei şi prieten statornic al lui Albus Dumbledore, şi anume că „biografia scrisă de Skeeter conţine mai puţine date decât o surpriză dintr-o broscuţă de ciocolată.

Skeeter îşi dă capul pe spate, izbucnind în hohote:

— Drăguţul de Dodgy! Îmi amintesc cum l-am intervievat acum câţiva ani despre drepturile oamenilor mării. Era complet dus, părea să creadă că eram pe fundul lacului Windermere şi îmi tot spunea să mă uit după peşti răpitori...

Totuşi, acuzaţiile lui Elphias Doge de lipsă de acurateţe şi-au făcut simţite ecoul şi în alte părţi. Oare chiar crede Skeeter că patru săptămâni au fost de ajuns pentru o privire de ansamblu asupra vieţii lungi şi extraordinare a lui Dumbledore?

— Vai, draga mea, a spus Skeeter zâmbind şi lovindu-mă uşor peste mână, ştii şi tu la fel de bine ca mine cât de multe informaţii pot fi scoase la lumină cu un săculeţ de galioni, când nu te mulţumeşti cu un refuz şi când ai o Pană pentru Citate Rapide perfect ascuţită! Oricum, oamenii stăteau la coadă să povestească lucruri de rău despre Dumbledore. Să ştii că nu toată lumea credea că era atât de extraordinar, i-a deranjat pe mulţi la viaţa lui. Iar bătrânul Dodgy Doge n-are decât să nu mai fie aşa cu nasul pe sus, pentru că am avut acces la o sursă pentru care majoritatea ziariştilor şi-ar da propriile baghete, una care nu a mai vorbit niciodată în public şi care i-a fost apropiată lui Dumbledore în perioada cea mai agitată şi mai frământată a tinereţii sale. Publicitatea de dinaintea lansării biografiei lui Skeeter a sugerat în mod clar că cei care cred că Dumbledore a dus o viaţă fără pată vor fi şocaţi. Am întrebat-o

care au fost surprizele cele mai mari pe care le-a descoperit.

— Fugi de aici, Betty, cum să dezvălui punctele-cheie înainte ca cineva să fi cumpărat cartea? surâde Skeeter. Dar îţi promit că toţi cei care cred că Dumbledore era bun ca pâinea caldă se vor trezi brusc la realitate! Să zicem că nimeni dintre cei care l-au auzit vorbind împotriva Ştim-Noi-Cui nu ar fi visat vreodată că Dumbledore a avut şi el câte ceva de-a face cu Magia Neagră în tinereţe! Şi pentru un vrăjitor care şi-a petrecut ultimii ani din viaţă pledând pentru toleranţă, nu era tocmai deschis la minte la începuturi! Da, Albus Dumbledore a avut un trecut extrem de tulbure, ca să nu mai vorbesc de familia aia mai mult decât suspectă, pe care s-a străduit din răsputeri să o ţină ascunsă.

Am întrebat-o pe Skeeter dacă s-a referit la fratele lui Dumbledore, Aberforth, a cărui condamnare, cu cincisprezece ani în urmă, de către Vrăjustiţie pentru folosirea nepermisă a magiei a generat un scandal de mici proporţii.

— A, Aberforth este doar vârful aisbergului, râde Skeeter. Nu, nu, eu vorbesc despre lucruri mult mai grave decât plăcerea unui frate de a umbla creanga cu caprele sau decât un tată care a mutilat încuiaţi... Oricum, Dumbledore nu a putut să-i controleze pe nici unul dintre ei, amândoi fiind condamnaţi de Vrăjustiţie. Nu, pe mine m-au intrigat mama şi sora lui şi, după ce am făcut câteva săpături, am descoperit un cuib de dubioşenii – dar, aşa cum ţi-am zis, va trebui să aşteptaţi să citiţi capitolele 9-12, pentru a afla detaliile. Tot ce pot să spun acum este că nici nu este de mirare că Dumbledore nu a vorbit niciodată despre cum şi-a spart nasul.

Lăsând la o parte secretele familiei sale, neagă oare Skeeter geniul care l-a condus pe Dumbledore către numeroasele sale descoperiri magice?

— Omul era deştept, admite ea, deşi acum, mulţi se întreabă dacă succesele sale i se datorează lui în întregime.

După cum dezvălui în capitolul 16, Ivor Dillonsby susţine că el descoperise deja opt întrebuinţări ale sângelui de dragon când Dumbledore i-a „împrumutat” însemnările. Dar îndrăznesc să spun că importanţa unora dintre reuşitele lui Dumbledore nu poate fi trecută cu vederea. Ce părere aveţi de celebra înfrângere a lui Grindelwald?

— Ah, mă bucur că ai amintit de Grindelwald, spune Skeeter, zâmbind cu subînţeles. Mă tem că cei cărora li se umezesc ochii de lacrimi la gândul victoriei spectaculoase a lui Dumbledore trebuie să se pregătească pentru un şoc de proporţii. O afacere foarte murdară... Tot ce pot să spun este să nu fiţi prea siguri că duelul a fost chiar atât de spectaculos cum se spune. După ce vor citi cartea, oamenii s-ar putea să fie nevoiţi să ajungă la concluzia că Grindelwald a scos, pur şi simplu, o batistă albă din capătul baghetei sale şi s-a predat de bunăvoie!

Skeeter a refuzat să dea mai multe detalii despre acest subiect captivant, aşa că ne îndreptăm atenţia spre relaţia care mai mult ca sigur că îi va fascina pe cititori mai mult decât orice altceva.

— O, da, spune Skeeter, încuviinţând veselă din cap, am dedicat un capitol întreg relaţiei dintre Potter şi Dumbledore. S-a spus că este nesănătoasă, ba chiar funestă. Din nou, cititorii Profetului vor trebui să cumpere cartea ca să afle toată povestea, dar nu încape nici o îndoială că Dumbledore a fost deosebit de interesat de Potter, chiar din prima clipă. Dacă această relaţie a fost, într-adevăr, spre binele băiatului... asta rămâne de văzut. Desigur, adolescenţa frământată a lui Potter este un secret public.

Am întrebat-o pe Skeeter dacă a păstrat legătura cu Harry Potter, căruia i-a luat un interviu de notorietate cu un an în urmă: un articol de senzaţie, în care Potter vorbea în exclusivitate despre convingerea sa că Stim-Noi-Cine s-a întors.

— A, da, am devenit foarte apropiaţi, spune Skeeter. Bietul Potter are foarte puţini prieteni adevăraţi şi ne-am întâlnit în unul dintre cele mai grele momente din viaţa lui – Turnirul celor Trei Vrăjitori. Probabil că sunt una dintre singurele persoane rămase în viaţă, care poate spune că îl cunoaşte pe adevăratul Harry Potter.

Ajungem astfel la numeroasele zvonuri care încă mai circulă despre ultimele ore ale lui Dumbledore. Oare Skeeter crede că Potter a fost acolo când a murit Dumbledore!

— Ei bine, nu vreau să spun prea multe – totul este în carte, dar martori oculari din castelul Hogwarts l-au văzut pe Potter fugind de la locul crimei la câteva clipe după ce Dumbledore a căzut, a sărit sau a fost împins. Potter a adus mai târziu dovezi împotriva lui Severus Plesneală, cineva pe care toată lumea ştie că îl detestă. Oare chiar este totul aşa cum pare? Asta rămâne să hotărască cei din comunitatea vrăjitorească – după ce vor citi cartea mea.

Îmi iau la revedere cu aceste cuvinte care stârnesc curiozitatea. Nu încape nici o îndoială că Rita Skeeter a scris un bestseller garantat. Între timp, armata de admiratori ai lui Dumbledore s-ar putea să tremure în faţa secretelor care urmează să apară legate de eroul lor.

Harry ajunse la sfârşitul articolului, dar continuă să se uite în gol la pagină. Simţi cum greaţa şi furia puseră stăpânire pe el, făcu ziarul ghemotoc şi îl aruncă în perete cu toată forţa, lângă restul gunoaielor strânse în jurul coşului arhiplin.

Începu să se plimbe absent prin cameră, deschizând sertare goale şi ridicând cărţi doar pentru a le pune la loc pe aceeaşi grămadă, fără să îşi dea seama exact ce făcea, amintindu-şi diverse fraze din articolul Ritei Skeeter: „Un capitol întreg despre relaţia dintre Potter şi Dumbledore… S-a

spus că este nesănătoasă, ba chiar funestă... A avut şi el câte ceva de-a face cu Magia Neagră în tinereţe... Am avut acces la o sursă pentru care majoritatea ziariştilor şi-ar da propriile baghete...”

— Minciuni! strigă Harry şi îl văzu pe geam pe vecinul de alături, care era pe cale să pornească din nou maşina de tuns iarba, cum îşi ridică privirea intrigat.

Harry se aşeză furios pe pat. Bucata de oglindă zbură cât colo; o ridică şi o învârti între degete, gândindu-se la Dumbledore şi la minciunile cu care îl ponegrea Rita Skeeter.

Văzu o sclipire de albastru deschis. Harry rămase înmărmurit, degetul rănit alunecându-i iar pe marginea tăioasă. Probabil că era imaginaţia lui. Se uită peste umăr, dar peretele avea o culoare dezagreabilă de piersică, aleasă de mătuşa Petunia: nu era nimic albastru care să se fi putut reflecta în oglindă. Se uită din nou, drept în fragmentul de oglindă, şi nu văzu nimic altceva în afară de ochiul său verde. I se păruse, nu avea cum să fie altă explicaţie; îşi imaginase asta pentru că se gândise la directorul său, care murise. Dacă ceva era sigur, acesta era faptul că Albus Dumbledore nu avea să-l mai străpungă niciodată cu ochii săi albaştri strălucitori.

Capitolul III

Plecarea familiei Dursley

Uşa de la intrare se trânti, zgomotul răsunând în sus pe scări, şi o voce strigă:

— Alo! Băi!

După şaisprezece ani în care i se vorbise aşa, Harry îşi dădu seama imediat la cine se referea unchiul său; cu toate acestea, nu răspunse de îndată. Privea în continuare în bucata de oglindă în care avusese senzaţia că văzuse, pentru o fracţiune de secundă, ochii lui Dumbledore. Abia când unchiul său strigă „Băiete!”, Harry se ridică încet şi se duse spre uşa camerei sale, oprindu-se să pună bucata de oglindă în rucsacul plin cu lucruri pe care avea să le ia cu el.

— Dar ştiu că nu te-ai prea grăbit! răcni Vernon Dursley când Harry apăru în capul scărilor. Vino imediat aici, vreau să vorbesc cu tine!

Harry coborî încet, cu mâinile băgate adânc în buzunarele pantalonilor. Ajunse în sufragerie, unde îi găsi pe toţi cei trei membri ai familiei Dursley. Erau îmbrăcaţi de drum: unchiul Vernon purta o jachetă din piele întoarsă cu fermoar, mătuşa Petunia purta o haină imaculată de culoarea somonului, iar Dudley, vărul mai mare, blond şi musculos al lui Harry, purta o jachetă din piele.

— Ce este? întrebă Harry.

— Stai jos! spuse Unchiul Vernon. Harry ridică din sprâncene.

— Te rog! adăugă unchiul Vernon, tresărind puţin, ca şi când cuvintele l-ar fi zgâriat în gât.

Harry luă loc. Bănuia ce avea să urmeze. Unchiul său începu să se plimbe prin cameră, în timp ce mătuşa Petunia şi Dudley îl urmăreau cu nişte expresii neliniştite. Până la urmă, cu chipul său mare şi vineţiu contorsionat de concentrare, unchiul Vernon se opri în faţa lui Harry, zicând:

— M-am răzgândit.

— Ce surpriză, spuse Harry.

— Nu vorbi pe tonul ăsta... începu mătuşa Petunia cu o voce ascuţită, dar Vernon Dursley îi făcu semn să tacă.

— E o brambureală, zise unchiul Vernon, uitându-se urât la Harry, cu ochii săi mici. Am decis că nu cred un cuvânt din toată tărăşenia. Rămânem aici, nu plecăm absolut nicăieri.

Harry ridică privirea spre unchiul său şi simţi un amestec de exasperare şi amuzament. Vernon Dursley se răzgândise o dată la fiecare douăzeci şi patru de ore în ultimele patru săptămâni, umplând şi golind portbagajul maşinii după cum se răzgândea.

Momentul preferat al lui Harry fusese când unchiul Vernon, fără să fi ştiut că Dudley îşi pusese şi halterele în bagaj după ultima despachetare, încercase să îi aşeze bagajul înapoi în portbagaj şi căzuse lat, urlând de durere şi înjurând de mama focului.

— Conform spuselor tale, zise acum Vernon Dursley, plimbându-se în continuare prin sufragerie, noi – Petunia, Dudley şi cu mine – suntem în pericol. Suntem sub ameninţarea... ameninţarea...

— Unora „dintre ai mei”, da, spuse Harry.

— Ei bine, nu cred o iotă, repetă unchiul Vernon, oprindu-se din nou în faţa lui Harry. N-am putut să dorm aproape toată noaptea, cântărind situaţia, şi cred că este un vicleşug, ca să rămâi cu casa.

— Casa? repetă Harry. Care casă?

— Casa asta! strigă unchiul Vernon, începând să-i zvâcnească vena de la tâmplă. Casa noastră! Preţurile caselor

din zona asta cresc pe zi ce trece! Vrei să scapi de noi, pentru ca apoi să faci nişte vrăji şi, înainte să ne dăm seama, o să ne trezim că e pe numele tău şi…

— Ai înnebunit? întrebă Harry. Un vicleşug ca să pun mâna pe casa asta? Chiar eşti atât de prost pe cât pari?

— Cum îndrăzneşti?! chiţăi mătuşa Petunia, dar unchiul Vernon îi făcu din nou semn să tacă: comentariile la adresa înfăţişării sale păreau să fie o nimica toată pe lângă pericolul pe care îl întrezărise.

— În caz că ai uitat, spuse Harry, eu am deja o casă, lăsată moştenire de naşul meu. Aşa că, de ce aş vrea să o am pe asta? Pentru toate amintirile frumoase de aici?

Se lăsă tăcerea. Harry bănui că îl impresionase pe unchiul său cu acest argument.

— Susţii, spuse unchiul Vernon, plimbându-se din nou, că lordul ăsta…

— Lordul Cap-de-Mort, zise Harry nerăbdător, şi am mai vorbit deja despre asta de cel puţin o mie de ori. Nu este doar o idee, este un fapt, ţi-a spus-o şi Dumbledore anul trecut, şi Kingsley, şi domnul Weasley…

Vernon Dursley îşi îndreptă umerii mânios şi Harry bănui că unchiul său încerca să alunge amintirea vizitei neanunţate a doi vrăjitori adulţi, în primele zile ale vacanţei de vară. Apariţia lui Kingsley Shacklebolt şi Arthur Weasley în faţa uşii lor fusese un şoc cât se poate de neplăcut pentru familia Dursley. Totuşi, Harry trebuia să recunoască faptul că vizita domnului Weasley nu avea cum să fie pe placul unchiului Vernon după ce îi demolase la un moment dat jumătate din sufragerie.

— ... v-au explicat şi Kingsley, şi domnul Weasley, insistă Harry fără remuşcare. Când voi împlini şaptesprezece ani,

farmecele protectoare care îmi asigură siguranţa se vor desface şi atunci veţi fi şi voi expuşi odată cu mine. Cei din Ordin sunt siguri că Lordul Cap-de-Mort va pune ochii pe voi, ori pentru a vă tortura pentru a afla unde sunt, ori pentru că presupune că, dacă vă va ţine ostatici, voi veni să încerc să vă salvez.

Privirea unchiului Vernon se încrucişa cu cea a lui Harry. Harry era convins că, în acel moment, amândoi se întrebau acelaşi lucru.

Apoi, unchiul Vernon îşi continuă plimbarea şi Harry adăugă:

— Trebuie să vă ascundeţi şi Ordinul vrea să vă ajute. Vi se oferă o protecţie de excepţie, cea mai sigură dintre toate.

Unchiul Vernon tăcu, dar se plimbă în continuare într-o parte şi în alta. Afară, soarele cobora dincolo de gardurile vii de pe alee. Maşina de tuns iarba a vecinului de alături se opri din nou.

— Nu ziceai că există un Minister al Magiei? întrebă dintrodată

Vernon Dursley.

— Ba da, spuse Harry surprins.

— Atunci, de ce nu ne poate proteja ministerul? Sunt de părere că, în calitate de victime nevinovate, al căror singur păcat este că am adăpostit un om căutat, ar trebui să fim demni de protecţia guvernului!

Harry nu reuşi să se abţină şi râse. Era atât de tipic pentru unchiul lui să îşi pună speranţele în guvern, încât nu mai conta că era o lume pe care o dispreţuia şi în care nu avea încredere.

— Ai auzit ce au spus domnii Weasley şi Kingsley,

răspunse Harry. Credem că sunt spioni la minister.

Unchiul Vernon se duse până la şemineu şi înapoi, respirând atât de greoi, încât mustaţa mare şi neagră îi flutura, iar chipul îi deveni vânăt de la atâta concentrare.

— În ordine, spuse el, oprindu-se iar în faţa lui Harry. Să presupunem prin absurd că acceptăm protecţia lor. Tot nu înţeleg de ce nu ne poate apăra individul ăla, Kingsley.

Harry reuşi cu greu să nu-şi dea ochii peste cap. Era cel puţin a şasea oară când i se punea această întrebare.

— După cum ţi-am spus, rosti el printre dinţi, Kingsley îl apără pe primul ministru al Înc... al vostru.

— Exact – este cel mai bun! spuse unchiul Vernon, arătând spre ecranul gol al televizorului.

Familia Dursley îl zărise pe Kingsley la ştiri, mergând discret în spatele primului-ministru Încuiat, în timpul unei vizite la un spital. Aceasta şi faptul că Kingsley ştia să se îmbrace ca un încuiat, pe lângă nota de siguranţă care răzbătea din vocea sa domoală şi joasă, îi făcuse pe cei din familia Dursley să îl îndrăgească pe Kingsley mai mult decât pe oricare alt vrăjitor, adevărul fiind că nu îl văzuseră niciodată purtându-se într-un fel ieşit din comun.

— Ei bine, e luat, spuse Harry. Dar Hestia Jones şi Dedalus Diggle sunt mai mult decât pregătiţi pentru...

— Poate dacă le-am fi văzut C.V.-urile... începu unchiul Vernon, dar Harry îşi pierdu răbdarea.

Se ridică şi se apropie de unchiul său, arătând el însuşi către televizor.

— Toate accidentele astea nu sunt accidente – exploziile, accidentele rutiere, deraierile şi cine ştie ce s-o mai fi întâmplat

de când ne-am uitat ultima dată la ştiri. Oamenii dispar şi mor din vina lui – a lui Cap-de-Mort. Ţi-am spus-o de o mie de ori, Cap-de-Mort îi omoară pe Încuiaţi de plăcere. Chiar şi ceaţa – este generată de Dementori şi, dacă nu mai ţii minte cine sunt, întreabă-ţi fiul!

Dudley îşi acoperi automat gura cu mâinile. Sub privirile părinţilor săi şi ale lui Harry, le coborî încet şi întrebă:

— Mai sunt… şi alţii?

— Alţii? râse Harry. Alţii în afară de cei doi care ne-au atacat atunci? Sigur că da, mai sunt sute, poate mii în momentul ăsta, având în vedere că se hrănesc cu teamă şi disperare…

— Bine, bine, bolborosi Vernon Dursley. Am înţeles unde vrei să ajungi…

— Sper să fie aşa, spuse Harry, pentru că, imediat ce voi împlini şaptesprezece ani, toţi… Devoratorii Morţii, Dementorii, poate chiar Inferii – adică nişte cadavre fermecate de un vrăjitor întunecat vor putea să vă găsească şi cu siguranţă vor încerca să vă atace. Şi dacă vă aduceţi aminte de ultima dată când aţi încercat să vă măsuraţi cu vrăjitorii, cred că veţi recunoaşte că aveţi nevoie de ajutor.

Urmă un moment de tăcere, în care zgomotele şi amintirea îndepărtată a lui Hagrid dărâmând o uşă de intrare din lemn părură să reverbereze până în prezent. Mătuşa Petunia se uita la unchiul Vernon, Dudley se holba la Harry. Până la urmă, unchiul Vernon bolborosi:

— Şi cum rămâne cu serviciul meu? Dar cu şcoala lui Dudley? Bănuiesc că toate astea nu înseamnă nimic pentru nişte trântori de vrăjitori…

— Chiar nu înţelegi? strigă Harry. O să vă tortureze la fel cum i-au torturat pe părinţii mei!

— Tată, spuse Dudley, ridicând vocea, tată... eu plec cu oamenii ăştia din Ordin.

— Dudley, remarcă Harry, e primul lucru raţional pe care l-ai spus în viaţa ta.

Ştia că bătălia fusese câştigată. Dacă Dudley era destul de speriat pentru a accepta ajutorul Ordinului, părinţii săi aveau să îl însoţească: nici nu se punea problema să se despartă de Dudiţă. Harry aruncă o privire spre ceasul vechi de voiaj de pe şemineu.

— Trebuie să ajungă peste cinci minute, spuse el şi, când familia Dursley nu răspunse nimic, ieşi din cameră.

Ideea despărţirii – poate pentru totdeauna – de mătuşa, unchiul şi vărul său era chiar plăcută, dar, cu toate acestea, atmosfera era destul de stranie. Ce puteau să îşi spună unii altora după şaisprezece ani de antipatie totală?

Întors în camera lui, Harry umblă absent la rucsac şi apoi băgă nişte ghinde printre barele coliviei lui Hedwig. Acestea căzură zgomotos pe fundul coliviei, dar Hedwig nu le dădu nici o atenţie.

— Plecăm în curând, cât de curând, îi spuse Harry. Şi atunci, o să poţi zbura din nou.

Se auzi soneria. Harry ezită, apoi ieşi din nou din cameră şi coborî la parter: era puţin probabil ca Hestia şi Dedalus să se descurce de unii singuri cu familia Dursley.

— Harry Potter! chiţăi o voce entuziasmată.

În clipa în care Harry deschise uşa, un bărbat scund cu un joben mov făcu o plecăciune în faţa lui.

— Este o onoare, ca întotdeauna!

— Mulţumesc, Dedalus, spuse Harry, zâmbindu-i jenat

brunetei Hestia. Sunteţi foarte amabili să faceţi asta... Mătuşa, unchiul şi vărul meu sunt aici...

— Ziua bună, rude ale lui Harry Potter! zise Dedalus bucuros, intrând în sufragerie cu paşi mari. F

Familia Dursley nu păru deloc entuziasmată de modul în care li se adresase; Harry aproape că se aştepta să se răzgândească din nou. La vederea celor doi vrăjitori, Dudley se făcu mic lângă mama sa.

— Văd că aveţi bagajele făcute şi sunteţi gata. Excelent! După cum v-a spus Harry, planul este unul simplu, spuse Dedalus, scoţând un ceas imens de buzunar din redingota sa şi verificând cât era ora. Vom pleca înaintea lui Harry. Dat fiind că este foarte periculos să folosim magia în casa dumneavoastră – Harry fiind încă minor, ministerul ar putea avea un pretext pentru a-l aresta –, vom merge cu maşina cam şase kilometri, înainte de a Dispărea către locul sigur pe care vi l-am ales. Să înţeleg că ştiţi să conduceţi? îl întrebă politicos pe unchiul Vernon.

— Dacă ştiu să...? Bineînţeles că ştiu să conduc! bolborosi unchiul Vernon.

— Tot respectul, domnule, tot respectul. Pe mine unul m-ar deruta complet toate butoanele şi indicatoarele acelea, spuse Dedalus. E

Era evident că avea impresia că îl flata pe Vernon Dursley, care se vedea cum îşi pierdea încrederea în plan cu fiecare cuvânt pe care îl zicea Dedalus.

— Nici măcar nu ştie să conducă, mormăi el încet, mustaţa fluturându-i indignat, dar, din fericire, nici Dedalus, nici Hestia nu părură să-l fi auzit.

— Harry, continuă Dedalus, tu vei rămâne aici, să aştepţi garda. Au avut loc câteva modificări privind organizarea.

— La ce te referi? spuse Harry numaidecât. Nu era vorba ca Ochi-Nebun să vină şi să mă ia prin Apariţie îngemănată?

— Nu se mai poate, spuse Hestia sec. O să-ţi explice Ochi-Nebun.

Familia Dursley, care ascultase discuţia cu chipuri pe care se citea deruta, tresări când o voce ascuţită urlă: „Grăbiţi-vă!”. Harry se uită prin toată încăperea, înainte să-şi dea seama că vocea se auzise din ceasul de buzunar al lui Dedalus.

— Aşa este, trebuie să fim foarte precişi, spuse Dedalus, care încuviinţă din cap spre ceas, vârându-l înapoi în interiorul redingotei. Vrem să sincronizăm plecarea ta din casă cu dispariţia familiei tale, Harry; astfel, vraja se va rupe în clipa în care veţi fi cu toţii în drum spre un loc sigur.

Şi, întorcându-se către familia Dursley, spuse:

— Hmm... suntem cu toţii pregătiţi de plecare?

Nici unul dintre ei nu-i răspunse: unchiul Vernon se holba în continuare, îngrozit, la umflătura din buzunarul redingotei lui Dedalus.

— Dedalus, poate ar fi mai bine să aşteptăm pe hol, şopti Hestia.

Era evident că avea senzaţia că ar fi fost oarecum nepoliticos să rămână în cameră în timp ce Harry şi familia Dursley îşi luau rămas-bun. Se aştepta la îmbrăţişări şi lacrimi.

— Nu este nevoie, bolborosi Harry, dar orice altă explicaţie nu mai fu necesară când unchiul Vernon spuse tare:

— Ei bine, a sosit momentul despărţirii, băiete.

Întinse mâna dreaptă, pentru a i-o strânge lui Harry, dar, în ultimul moment, păru să nu o poată duce până la capătul

drumului, aşa că îşi strânse pumnul şi începu să îl mişte înainte şi înapoi, ca un metronom.

— Eşti gata, Diduţ? întrebă mătuşa Petunia, verificându-şi închizătoarea genţii, ca să nu se uite deloc la Harry.

Dudley nu răspunse, ci rămase acolo cu gura întredeschisă, amintindu-i oarecum lui Harry de uriaşul Grawp.

— Atunci, să mergem, spuse unchiul Vernon.

Ajunseseră deja la uşa sufrageriei, când Dudley bolborosi:

— Nu înţeleg.

— Ce anume nu înţelegi, scumpete? întrebă mătuşa Petunia, ridicând privirea spre fiul ei.

Dudley îşi ridică mâna mare, ca un jambon, şi arătă spre Harry.

— El de ce nu vine cu noi?

Unchiul Vernon şi mătuşa Petunia rămaseră înmărmuriţi, holbându-se la Dudley de parcă acesta tocmai ar fi zis că vrea să se facă balerină.

— Poftim? zise unchiul Vernon, ridicând vocea.

— De ce nu vine şi el? repetă Dudley.

— Păi, pentru că... pentru că nu vrea, spuse unchiul Vernon, întorcându-se spre Harry.

Se uită urât la el şi adăugă:

— Nu vrei să vii, nu-i aşa?

— În nici un caz, spuse Harry.

— Iată răspunsul, îi spuse unchiul Vernon lui Dudley. Haide acum, să plecăm.

Ieşiră din sufragerie: auziră uşa de la intrare deschizându-se, dar Dudley rămase locului şi, după câţiva paşi nesiguri, mătuşa Petunia se opri şi ea.

— Acum ce mai e? strigă unchiul Vernon, apărând din nou în cadrul uşii.

Se părea că Dudley se lupta cu nişte noţiuni care erau prea greu de formulat în cuvinte. După câteva clipe în care părea că este sfâşiat de un conflict interior, se exprimă:

— Dar unde o să se ducă?

Mătuşa Petunia şi unchiul Vernon se uitară unul la celălalt. Era limpede că erau speriaţi. Hestia Jones rupse tăcerea.

— Dar… nu aveţi cum să nu ştiţi unde se duce nepotul dumneavoastră, nu-i aşa? întrebă ea foarte uimită.

— Sigur că da, spuse Vernon Dursley. Se duce cu unii dintre ai voştri, nu? Bun, haide, Dudley, să ne urcăm în maşină, ai auzit ce a spus omul, trebuie să ne grăbim.

Din nou, Vernon Dursley ajunse până la uşa de la intrare, dar Dudley nu îl urmă nici acum.

— Se duce cu unii dintre ai noştri?

Hestia părea jignită. Harry mai întâlnise şi altă dată atitudinea aceasta: vrăjitoarele şi vrăjitorii erau uluiţi de faptul că celor mai apropiate rude în viaţă ale lui Harry le păsa atât de puţin de vestitul Harry Potter.

— Este în ordine, o asigură Harry. Nu contează, sincer.

— Nu contează? repetă Hestia, ridicând vocea

considerabil. Oamenii aceştia chiar nu realizează prin ce ai trecut? Sunt conştienţi de locul unic pe care îl ocupi în inimile mişcării anti-Cap-de-Mort?

— Aă… nu, nu sunt, făcu Harry. Ei cred că fac umbră pământului degeaba, dar m-am obişnuit cu…

— Eu nu cred că faci umbră pământului degeaba.

Dacă nu ar fi văzut buzele lui Dudley mişcându-se, lui Harry nu i-ar fi venit să creadă. Se holbă la Dudley pentru câteva clipe înainte de a accepta că cel care vorbise fusese chiar vărul lui; unul dintre indicii era faptul că Dudley se înroşise. Însuşi Harry era stânjenit şi uimit.

— Păi… ăă… mersi, Dudley.

Încă o dată, Dudley păru să se confrunte cu gânduri prea greu de exprimat în cuvinte; în cele din urmă, murmură:

— Mi-ai salvat viaţa.

— Nu chiar, răspunse Harry. Dementorii nu ţi-ar fi luat viaţa, ci sufletul…

Se uită intrigat la vărul său. Nu vorbiseră aproape deloc în ultimele două veri, dat fiind că Harry se întorsese pentru puţin timp în Aleea Boschetelor şi stătuse mai mult în camera lui. Însă acum, lui Harry îi veni ideea că poate ceaşca plină cu ceai rece pe care călcase în dimineaţa aceea nu era o capcană, aşa cum crezuse. Cu toate că era destul de impresionat, se simţi totuşi uşurat că Dudley părea să nu mai fie în stare să îşi exprime sentimentele şi mai departe. După ce mai deschise gura o dată sau de două ori, Dudley se cufundă în tăcere, roşind.

Mătuşa Petunia izbucni în lacrimi. Hestia Jones îi aruncă o privire aprobatoare, care se transformă în indignare când mătuşa Petunia fugi şi îl îmbrăţişa pe Dudley, şi nu pe Harry.

— V-Vai, Dudiţă… cât de frumos… plânse ea pe pieptul lui masiv, c-ce frumos din partea t-ta… s-să-i mulţumeşti…

— Dar nu i-a mulţumit! spuse Hestia indignată. Nu a spus decât că Harry nu făcea umbră pământului degeaba!

— Da, dar venind din partea lui Dudley, este ca şi când ar fi zis „te iubesc”, explică Harry, oscilând între iritare şi dorinţa de a râde, în timp ce mătuşa

Petunia îşi strângea în continuare fiul la piept, de parcă tocmai l-ar fi salvat dintr-o clădire în flăcări.

— Mai plecăm sau nu?! urlă unchiul Vernon, apărând din nou în cadrul uşii de la sufragerie. Parcă aveam un program fix!

— Da, da, aşa este, spuse Dedalus Diggle, care privise scena uşor amuzat, iar acum părea să îşi revină. Chiar este timpul să plecăm. Harry…

Înaintă grăbit şi îi strânse mâna lui Harry cu ambele mâini.

— Noroc. Sper să ne reîntâlnim. Speranţele lumii vrăjitoreşti sunt pe umerii tăi.

— Aă… da, spuse Harry. Mulţumesc.

— La revedere, Harry, spuse Hestia, strângându-i şi ea mâna. Suntem alături de tine.

— Sper să nu aveţi probleme, spuse Harry, aruncând o privire spre mătuşa Petunia şi Dudley.

— A, sunt sigură că până la urmă vom fi buni prieteni, spuse Diggle vesel, ieşind din cameră în timp ce-şi flutura pălăria.

Hestia îl urmă.

Dudley se eliberă cu grijă din strânsoarea mamei sale şi se apropie de Harry, care fu nevoit să îşi înfrâneze instinctul de a-l ameninţa cu vrăji. Apoi, Dudley îi întinse o mână mare şi rozalie.

— Fir-aş al naibii, Dudley, spuse Harry, în timp ce mătuşa Petunia începuse să plângă din nou, crezi că Dementorii ţi-au insuflat o altă personalitate?

— Nu ştiu, murmură Dudley. Pe curând, Harry.

— Da… spuse Harry, dând mâna cu Dudley. Poate că da. Ai grijă de tine, Big D.

Dudley aproape că zâmbi şi ieşi din cameră călcând greoi. Harry îi auzi paşii adâncindu-se în pietrişul de pe alee, iar apoi o portieră trântindu-se. La auzul sunetului, mătuşa Petunia, care stătuse până atunci cu faţa ascunsă în batistă, ridică privirea. Părea să nu se fi aşteptat să se trezească singură cu Harry. Băgându-şi grăbită batista udă în buzunar, zise:

— Atunci… la revedere, şi se îndreptă spre uşă fără să se uite la el.

— La revedere, zise Harry.

Petunia se opri şi privi înapoi. Pentru o clipă, Harry avu ciudata senzaţie că mătuşa Petunia voia să-i spună ceva: îi aruncă o privire stranie, neliniştită, părând să fie pe punctul de a vorbi, dar apoi scutură uşor din cap şi ieşi repede din cameră, urmându-şi soţul şi fiul.

Capitolul IV

Cei şapte Potteri

Harry fugi înapoi în camera sa şi ajunse la fereastră exact la timp ca să vadă maşina familiei Dursley ieşind de pe alee şi rulând pe şosea. Pe bancheta din spate se zărea jobenul lui Dedalus, între mătuşa Petunia şi Dudley. Maşina coti la dreapta chiar la capătul Aleii Boschetelor, parbrizul reflectă pentru o clipă lumina roşiatică a asfinţitului şi, apoi, maşina dispăru.

Harry luă colivia lui Hedwig, Fulgerul şi rucsacul, aruncă o ultimă privire spre camera sa, neobişnuit de curată, şi apoi coborî cu greu înapoi la parter, lăsând colivia, mătura şi sacul lângă capătul scărilor. Începuse să se întunece repede şi holul era scăldat în umbrele înserării. Se simţea ciudat stând acolo, învăluit de tăcere, ştiind că avea să plece pentru ultima dată. Cu mult timp în urmă, când rămânea singur în timp ce familia Dursley se ducea să se distreze, orele de singurătate erau o plăcere rar întâlnită: oprindu-se doar ca să fure ceva gustos din frigider, fugea la etaj să se joace pe calculatorul lui Dudley sau dădea drumul la televizor şi schimba canalele după pofta inimii. Amintirea acelor vremuri îi trezi un sentiment ciudat, de goliciune interioară, ca şi când şi-ar fi adus aminte de un frate mai mic, pe care îl pierduse.

— Nu vrei să mai arunci o ultimă privire pe aici? o întrebă pe Hedwig, care stătea în continuare bosumflată, cu capul sub aripă. Nu o să ne mai întoarcem niciodată. Nu vrei să îţi aduci aminte de vremurile bune? Uită-te la preşul acesta, de exemplu. Ce amintiri... Dudley a vomitat pe el după ce l-am salvat de Dementori... Se pare că până la urmă a fost recunoscător, îţi vine să crezi? Şi vara trecută, Dumbledore a păşit peste pragul acela...

Harry îşi pierdu şirul gândurilor pentru o clipă şi

Hedwig nu îl ajută să şi-l recupereze, ci rămase cu capul ascuns sub aripă în continuare. Harry se întoarse cu spatele la uşa de la intrare.

— Şi aici, Hedwig... Harry deschise uşa de sub scară... Aici dormeam eu! Nu mă cunoşteai pe vremea aceea... Doamne, uitasem cât e de mică...

Harry se uită în jur, la grămezile de pantofi şi umbrele, amintindu-şi cum obişnuia să se trezească în fiecare dimineaţă cu partea de dedesubt a scărilor în faţa ochilor, decorată mai mereu cu doi-trei păianjeni. Pe vremea aceea, nu ştia nimic despre cine era cu adevărat; era înainte să fi aflat cum muriseră părinţii săi sau de ce i se tot întâmplau lucruri ciudate. Dar Harry nu uitase visele care îl chinuiau, încă de pe atunci: vise confuze, cu străfulgerări verzi şi, o dată, cu o motocicletă zburătoare - unchiul Vernon aproape că făcuse un accident de maşină când le povestise de ea.

Se auzi dintr-odată un zgomot asurzitor de undeva din apropiere. Harry se îndreptă brusc şi se lovi cu capul de tocul jos al uşii. Oprindu-se doar cât să spună câteva dintre cele mai alese înjurături ale unchiului Vernon, se întoarse ameţit în bucătărie, ţinându-şi capul în mâini, şi se uită pe geam, în grădina din spatele casei.

Întunericul părea să freamăte, iar aerul vibra. Apoi, pe măsură ce li se desfăceau Vrăjile de Deziluzionare, începură să apară siluete, una câte una. Scena era dominată de Hagrid, care purta cască şi ochelari de protecţie şi stătea călare pe o motocicletă enormă, cu ataş negru. Peste tot în junii lui, alţi vrăjitori şi vrăjitoare descălecau de pe mături şi, în două cazuri, de pe cai negri înaripaţi.

Deschizând uşa cu forţă, Harry fugi în mijlocul lor. Se auziră multe strigăte de întâmpinare, în timp ce Hermione îl luă în braţe, Ron îl bătu pe spate şi Hagrid spuse:

— Totu-i bine, Harry? Eşti gata de plecare?

— Sigur că da, spuse Harry, zâmbindu-le tuturor. Dar nu mă aşteptam să fiţi atât de mulţi!

— Am schimbat un pic planul, mormăi Ochi-Nebun, care ţinea doi saci enormi, umpluţi până la refuz, în timp ce ochiul său magic se uita când la cerul care se întuneca, când la casă, când la grădină, cu o viteză ameţitoare. Hai să mergem la adăpost şi să te punem la curent. Harry îi conduse pe toţi înapoi în bucătărie, unde se aşezară pe scaune, pe suprafeţele de lucru sclipitoare ale mătuşii Petunia sau se sprijiniră de obiectele imaculate de bucătărie, râzând şi vorbind între ei:

Ron, înalt şi deşirat; Hermione, cu părul stufos prins într-o coadă groasă împletită; Fred şi George, cu zâmbete identice; Bill, plin de cicatrice şi cu părul lung; domnul Weasley, cu o expresie binevoitoare, început de chelie şi ochelarii puţin strâmbi; Ochi-Nebun, cu răni de război, şchiop, cu ochiul magic învârtindu-se ameţitor în orbită; Tonks, cu părul roz, aşa cum îi plăcea ei cel mai mult; Lupin, mai cărunt, mai ridat; Fleur, mlădioasă şi frumoasă, cu părul lung, blond-argintiu; Kingsley, chel, de culoare, lat în umeri; Hagrid, cu părul şi barba neîngrijite, stând aplecat, ca să nu dea cu capul de tavan, şi Mundungus Fletcher, scund, murdar, cu o privire de câine bătut, cu pleoapele căzute, ca ale unui basset, şi părul lipsit de strălucire. Lui Harry părea să-i crească inima de bucurie la vederea lor: îi era foarte drag de ei, chiar şi de Mundungus, pe care încercase să îl sugrume ultima dată când îl văzuse.

— Kingsley, credeam că aveai grijă de prim-ministrul Încuiat, strigă el dintr-o parte a camerei în cealaltă.

— Se poate descurca fără mine pentru o noapte, spuse Kingsley. Tu eşti mai important.

— Harry, ghici ce s-a întâmplat? spuse Tonks de unde era cocoţată pe maşina de spălat, arătându-i degetul inelar de la

mâna stângă, pe care sclipea un inel.

— V-aţi căsătorit? strigă Harry, uitându-se la ea şi la Lupin.

— Îmi pare rău că nu ai putut fi de faţă, Harry, a fost foarte restrâns.

— E extraordinar, felici...

— Bine, bine, vom avea timp de poveşti mai târziu! Tună Moody, acoperind vocile celorlalţi.

În bucătărie se lăsă tăcerea. Moody puse sacii la picioare şi se întoarse spre Harry.

— După cum trebuie să-ţi fi spus Dedalus, am fost nevoiţi să renunţăm la planul iniţial. Pius Thicknesse este de partea lor, ceea ce reprezintă o mare problemă. A făcut în aşa fel încât conectarea acestei case la Reţeaua Zvrr, plasarea unui Portal sau Apariţia să devină fărădelegi pedepsite cu închisoarea. Şi totul în numele protejării tale, pentru a-l împiedica pe Ştim-Noi-Cine să ajungă la tine. Ceva complet inutil, având în vedere că eşti deja protejat de farmecele mamei tale. De fapt, s-a asigurat că nu vei putea pleca în siguranţă. A doua problemă este că eşti minor, ceea ce înseamnă că încă mai ai Identificatorul.

— Nu am nici un...

— Identificatorul, Identificatorul! spuse Ochi-Nebun nerăbdător. Vraja care detectează activitatea magică din jurul celor sub şaptesprezece ani, modul în care ministerul află când minorii fac vrăji! Dacă tu sau oricine altcineva din jurul tău face o vrajă ca să te scoată de aici, Thicknesse va afla imediat, la fel ca şi Devoratorii Morţii. Nu putem aştepta până se va anula Identificatorul, pentru că, în clipa în care vei împlini şaptesprezece ani, vei pierde în întregime protecţia pe care ţi-a transmis-o mama ta. Pe scurt: Pius Thicknesse crede că te-a

prins la înghesuială. Harry nu putu să nu fie de aceeaşi părere cu acest Thicknesse, pe care nu îl cunoştea.

— Şi ce e de făcut?

— Vom folosi singurele mijloace de transport care ne-au mai rămas, singurele nedetectate de Identificator, pentru că nu este nevoie să le vrăjim: mături, Thestrali şi motocicleta lui Hagrid.

Harry îşi dădu seama că planul avea şi puncte slabe, dar, cu toate acestea, tăcu şi îi dădu lui Ochi-Nebun ocazia să le prezinte el.

— Deci vraja mamei tale se va rupe doar în două situaţii: când vei deveni major sau – Moody gesticula, arătând spre bucătăria imaculată – când nu vei mai numi acest loc acasă. Tu, mătuşa şi unchiul tău veţi porni pe drumuri diferite în această seară, fiind conştienţi că nu veţi mai locui niciodată împreună, corect?

Harry încuviinţă din cap.

— Aşa că, de data aceasta, când vei pleca, nu va mai fi cale de întoarcere şi vraja se va rupe în clipa în care vei ieşi din aria de acoperire a casei. Am ales să o rupem mai devreme, pentru că alternativa ar fi să îl aşteptăm pe Ştim-Noi-Cine să vină şi să te captureze imediat ce vei împlini şaptesprezece ani. Singurul lucru în avantajul nostru este că Ştii-Tu-Cine nu ştie că te mutăm în seara aceasta. Am lansat o pistă falsă la minister, ca să creadă că vom pleca abia pe data de treizeci. Totuşi, avem de-a face cu Ştim-Noi-Cine, aşa că nu ne putem baza doar pe faptul că nu ştie data corectă, mai mult ca sigur că a trimis câţiva Devoratori ai Morţii să patruleze cerul în zona asta, pentru orice eventualitate. Aşa că am pus douăsprezece case diferite sub cele mai bune vrăji de protecţie pe care le ştim. Toate arată ca şi când am intenţiona să te ascundem acolo, toate au legătură cu Ordinul: casa mea, casa lui Kingsley, casa

mătuşii Muriel... Înţelegi despre ce este vorba.

— Da, spuse Harry, oarecum nesincer, pentru că încă mai vedea o scăpare în cadrul planului.

— Vei merge la părinţii lui Tonks. Odată ajuns în aria vrăjilor protectoare pe care le-am aruncat asupra casei, vei putea folosi un Portal care te va duce la Vizuină. Ai vreo întrebare?

— Aă... da, spuse Harry. Poate că la început nu vor şti spre care dintre cele douăsprezece case mă duc, dar nu va fi destul de evident odată ce – numără repede în gând – vom zbura toţi paisprezece spre casa părinţilor lui Tonks?

— A, spuse Moody. Am uitat să-ţi precizez care este elementul-cheie. Nu vom zbura toţi paisprezece spre casa părinţilor lui Tonks. În această seară vor zbura şapte Harry Potteri, fiecare dintre ei cu un însoţitor, fiecare pereche îndreptându-se spre o altă casă protejată.

Acum, Moody scoase din interiorul pelerinei un termos, care părea să conţină noroi. Nu mai fu nevoie să spună nimic – Harry înţelese imediat care era restul planului.

— Nu! zise el răspicat, iar vocea îi răsună în toată bucătăria. În nici un caz!

— Le-am spus că o s-o iei aşa, spuse Hermione, părând un pic mulţumită de sine.

— Doar nu credeţi că o să las şase oameni să îşi rişte viaţa...!

— De parcă ar fi prima dată când o facem, spuse Ron.

— E altceva, să vă prefaceţi că sunteţi eu...

— Păi, să ştii, Harry, că nu ne prea înnebunim nici noi după asta, spuse Fred pe un ton sincer. Imaginează-ţi ce s-ar

întâmpla dacă nu merge ceva cum trebuie şi rămânem nişte ochelarişti slăbănogi pentru totdeauna.

Harry nu zâmbi.

— Nu puteţi să o faceţi fără acordul meu, aveţi nevoie să vă dau nişte fire de păr.

— Na, că s-a dus planul pe apa sâmbetei, spuse George.

Sigur că nu avem cum să-ţi luăm câteva fire de păr fără acordul tău, e evident.

— Da, suntem treisprezece contra unuia care nu are voie să facă vrăji, n-avem absolut nici o şansă, zise Fred.

— Amuzant, spuse Harry. Foarte amuzant.

— Dacă e nevoie să le luăm cu forţa, o vom face, mormăi Moody, cu ochiul magic tremurându-i un pic în orbită, în timp ce se uita la Harry. Potter, toţi cei de aici sunt majori şi sunt pregătiţi să îşi asume acest risc.

Mundungus ridică din umeri şi se strâmbă, iar ochiul magic se învârti într-o parte, uitându-se urât la el prin tâmpla lui Moody.

— Să nu ne mai contrazicem. Nu mai avem mult timp. Băiete, vreau nişte fire din părul tău, acum.

— Dar este o nebunie, nu e nevoie să...

— Nu este nevoie! se răsti Moody. Cu Ştii-Tu-Cine în libertate şi cu jumătate din minister de partea lui? Potter, dacă avem noroc, a muşcat momeala falsă şi pune la cale o ambuscadă pentru data de treizeci, dar ar trebui să fie nebun să nu aibă unu-doi Devoratori ai Morţii de pază – eu aşa aş face. Chiar dacă nu pot ajunge la tine sau la această casă atâta timp cât farmecele mamei tale rămân în vigoare, acestea sunt pe cale să se ridice şi ştiu în mare în ce zonă se află casa. Singura

noastră şansă este să folosim sosii. Nici măcar Ştim-Noi-Cine nu se poate împărţi în şapte părţi.

Harry întâlni privirea Hermionei şi se uită repede în altă parte.

— Deci, Potter, fii amabil şi dă-mi nişte fire de păr.

Harry aruncă o privire spre Ron, care se strâmbă, părând să-i spună să o facă şi gata.

— Acum! strigă Moody.

Cu toate privirile aţintite asupra lui, Harry ridică mâna, apucă un smoc de păr şi trase.

— Bun, spuse Moody, şchiopătând spre el şi desfăcând termosul cu Poţiunea. Pune-le aici, te rog.

Harry dădu drumul firelor în lichidul care semăna a noroi. În clipa în care atinseră lichidul, Poţiunea începu să facă spume şi să scoată fum şi apoi deveni brusc aurie, strălucitoare şi limpede.

— Ooo, pari mult mai gustos decât Crabbe şi Goyle, Harry, spuse Hermione, înainte de a-l vedea pe Ron ridicând din sprâncene, roşind un pic şi spunând: „Ştiţi voi ce vreau să spun, Poţiunea lui Goyle avea gust de... muci.”

— Bun, Potteri falşi, aliniaţi-vă aici, vă rog, spuse Moody.

Ron, Hermione, Fred, George şi Fleur se aliniară în faţa chiuvetei sclipitoare a mătuşii Petunia.

— Mai trebuie unul, spuse Lupin.

— Aici, spuse Hagrid pe un ton aspru, ridicându-l pe Mundungus de guler şi dându-i drumul lângă Fleur, care strâmbă din nas ostentativ şi se mută între Fred şi George.

— V-am spus că aş prefera să fiu protector, spuse Mundungus.

— Taci din gură, mormăi Moody. Aşa cum ţi-am mai zis, vierme laş ce eşti, Devoratorii Morţii vor încerca să-l captureze pe Potter, nu să-l omoare. Dumbledore a zis întotdeauna că Ştim-Noi-Cine va vrea să îl ucidă el însuşi pe Potter. Protectorii vor fi cei mai vizaţi, pe ei vor dori să-i omoare Devoratorii Morţii.

Mundungus nu păru mult mai liniştit, dar Moody scotea deja din interiorul pelerinei şase pahare de mărimea suporturilor de ou, împărţindu-le şi turnând apoi puţină Polipoţiune în fiecare dintre ele.

— Toţi odată…

Ron, Hermione, Fred, George, Fleur şi Mundungus băură. Toţi rămaseră cu respiraţia tăiată şi se strâmbară când Poţiunea le ajunse în gât; imediat, trăsăturile începură să le bolborosească şi să li se deformeze ca ceara fierbinte. Hermione şi Mundungus se înălţau, Ron, Fred şi George se făceau mai mici, părul li se închidea la culoare, în timp ce părul lui Hermione şi Fleur părea să le intre înapoi în cap.

Moody, fără să pară deloc îngrijorat, deschidea acum gurile sacilor mari pe care îi adusese cu el şi, când se îndreptă, văzu şase Harry Potteri gâfâind în faţa lui.

Fred şi George se întoarseră unul spre celălalt şi ziseră în cor:

— Oau – suntem identici!

— Nu ştiu ce să zic, cred că tot eu sunt mai chipeş, spuse Fred, examinându-şi reflexia în ceainic.

— Vai, spuse Fleur, privindu-se în uşa de la cuptorul cu microunde, Bill, nu te uita la mine – arrrăt grrroaznic.

— Pentru cei cărora le sunt largi hainele, am unele mai strâmte aici, spuse Moody, arătând spre primul sac, şi viceversa. Nu uitaţi de ochelari, sunt şase perechi în buzunarul lateral. Şi, după ce vă îmbrăcaţi, aveţi bagajele în celălalt sac.

Adevăratul Harry se gândi că acesta trebuia să fie cel mai ciudat lucru pe care îl văzuse vreodată – şi văzuse nişte lucruri mai mult decât stranii la viaţa lui. Privea cum cele şase dubluri cotrobăiau prin saci, scoţând haine, punându-şi ochelari şi lăsându-şi de-o parte lucrurile lor. Ar fi vrut să îi roage să îi respecte ceva mai mult intimitatea, când toţi începură să se dezbrace fără jenă, fiind evident că erau mult mai puţin reţinuţi cu dezgolirea corpului lui decât ar fi fost cu al lor.

— Ştiam eu că Ginny a minţit în legătură cu tatuajul acela, spuse Ron, privindu-şi pieptul dezgolit.

— Harry, tu chiar ai vederea foarte proastă, spuse Hermione, punându-şi ochelarii. După ce se îmbrăcară, dublurile lui Harry îşi luară din al doilea sac bagaje şi colivii cu bufniţe albe împăiate.

— Bun, spuse Moody, având în sfârşit în faţa ochilor şapte Harry îmbrăcaţi, cu ochelari şi bagaje. Perechile vor fi următoarele: Mundungus va merge cu mine, pe mătură...

— De ce să merg eu cu tine? mormăi un Harry, aflat cel mai aproape de uşa din spate.

— Pentru că eşti singurul care trebuie supravegheat, mormăi Moody şi, într-adevăr, ochiul său magic nu se dezlipi de Mundungus în timp ce continuă: Arthur şi Fred...

— Eu sunt George, spuse geamănul spre care arăta Moody. Nu poţi să ne deosebeşti nici când suntem Harry?

— Iartă-mă, George...

— Ei, glumeam şi eu, chiar sunt Fred...

— Terminaţi cu glumele! se răsti Moody. Celălalt – George sau Fred sau cine oi fi – tu mergi cu Remus. Domnişoara Delacour...

— Merg cu Fleur pe un Thestral, spuse Bill. Nu îi prea plac măturile. Fleur se duse să stea lângă el, aruncându-i o privire siropoasă, supusă, pe care Harry spera din tot sufletul să n-o aibă vreodată în ochi.

— Domnişoara Granger cu Kingsley, tot cu un Thestral...

Hermione păru mai liniştită, zâmbindu-i înapoi lui Kingsley;

Harry ştia că nici Hermione nu se simţea în largul ei pe mătură.

— Deci rămânem noi doi, Ron! spuse Tonks veselă, făcându-i cu mâna şi răsturnând un suport de căni.

Ron nu păru la fel de mulţumit ca şi Hermione.

— Şi tu mergi cu mine, Harry. E-n ordine? spuse Hagrid, părând puţin neliniştit. O să mergem cu motocicleta, vezi tu, sunt prea greu pentru mături şi Thestrali. Însă nu prea mai e loc lângă mine, aşa că vei sta în ataş.

— Grozav, spuse Harry, nu tocmai sincer.

— Credem că Devoratorii Morţii se vor aştepta să fii pe mătură, spuse Moody, care părea să intuiască ce simţea Harry. Plesneală a avut timp berechet să le zică tot ce nu le spusese despre tine până acum, aşa că, dacă ne vom întâlni cu Devoratori ai Morţii, suntem siguri că-l vor alege pe unul dintre Potterii care par să fie în largul lor pe mătură. În ordine, continuă el, legând sacii cu hainele sosiilor şi conducându-i spre uşă, cred că ar trebui să plecăm peste trei minute. Nu are sens să închidem uşa din spate, Devoratorii Morţii vor trece oricum de ea când vor veni aici... Să mergem... Harry se duse repede în

hol să îşi ia rucsacul, Fulgerul şi colivia lui Hedwig şi apoi li se alătură celorlalţi, în grădina întunecată din spate.

Măturile săreau în mâinile călătorilor, de-o parte şi de alta.

Hermione încălecase deja pe un Thestral negru masiv, ajutată de Kingsley, iar Fleur pe celălalt, ajutată de Bill. Hagrid stătea pregătit lângă motocicletă, având la ochi ochelari de protecţie.

— Asta este? Asta e motocicleta lui Sirius?

— Chiar ea, spuse Hagrid, zâmbindu-i lui Harry. Şi ultima dată când ai mers cu ea, Harry, încăpeai în căuşul palmei mele!

Harry nu putu să nu se simtă puţin umilit când se aşeză în ataş. Era cu un metru şi ceva mai jos decât toţi ceilalţi; Ron zâmbi când îl văzu stând acolo, ca un copil într-o maşinuţă de jucărie. Harry îşi înghesui rucsacul şi mătura la picioare şi îndesă colivia lui Hedwig între genunchi. Stătea extrem de incomod.

— Arthur a umblat la ea, spuse Hagrid, fără să realizeze disconfortul lui Harry.

Încălecă pe motocicletă, care scârţâi puţin şi se adânci cu câţiva centimetri în pământ.

— Acum ştie să facă nişte şmecherii. Asta a fost ideea mea.

Indică un buton de lângă indicatorul de viteză.

— Te rog, Hagrid, ai grijă, spuse domnul Weasley, care stătea lângă ei, cu mătura în mână. Tot nu sunt convins că a fost o idee bună şi în mod clar nu trebuie folosit decât pentru urgenţe.

— În ordine, spuse Moody. Vă rog, toată lumea să fie gata de plecare; vreau să pornim exact în acelaşi timp, pentru că altfel se duce de râpă întregul scop al diversiunii.

Toţi încălecară pe mături.

— Ţine-te strâns, Ron, spuse Tonks, şi Harry îl văzu pe Ron aruncându-i o privire vinovată lui Lupin, înainte de a pune mâinile pe talia lui Tonks. Hagrid trezi motocicleta la viaţă, aceasta şuieră ca un dragon şi ataşul începu să vibreze.

— Noroc tuturor! le strigă Moody. Ne vedem cu toţii cam peste o oră, la Vizuină. La trei. Unu... doi... trei!

Motocicleta hurui puternic şi Harry simţi cum ataşul ţâşneşte din scurt: prindeau înălţime rapid, ochii începură să-i lăcrimeze puţin şi părul îi fu dat pe spate de vânt. Măturile se ridicau şi ele în jurul lui, iar un Thestral trecu pe lângă ei, dând din coada lungă şi neagră. Picioarele blocate în ataş între colivia lui Hedwig şi rucsac îl dureau deja şi începuseră să-i amorţească.

Stătea într-o poziţie atât de incomodă, încât aproape că uită să mai arunce o ultimă privire casei de la numărul patru, Aleea Boschetelor; când se uită peste marginea ataşului, nu îşi mai dădu seama care dintre case era. Zburară din ce în ce mai sus...

Şi apoi fură înconjuraţi din senin. Cel puţin treizeci de siluete cu glugi, suspendate în văzduh, formară un cerc mare, în mijlocul căruia se ridicaseră, fără să îşi dea seama, membrii Ordinului.

Ţipete, străfulgerări verzi de-o parte şi de alta. Hagrid începu să strige şi motocicleta se răsturnă. Harry nu mai reuşi să-şi dea seama deloc unde erau: deasupra lui vedea felinare, iar în jur se auzeau peste tot strigăte, el agăţându-se disperat de ataş. Colivia lui Hedwig, Fulgerul şi rucsacul îi alunecară

dintre genunchi…

— Nu, ajutor!

Mătura căzu pe pământ, dar reuşi ca prin minune să prindă rucsacul de o bretea şi mânerul coliviei, în timp ce motocicleta se întoarse din nou cu faţa în sus. Urmă o clipă de uşurare şi apoi avu loc încă o străfulgerare de lumină verde. Bufniţa ţipă şi căzu pe fundul coliviei.

— Nu, nu!

Motocicleta se avântă înainte; Harry îi zări pe Devoratorii Morţii cu glugile lor, împrăştiindu-se, când Hagrid ţâşni din cerc.

— Hedwig, Hedwig!

Dar bufniţa zăcea inertă şi lipsită de viaţă, ca o jucărie, pe fundul coliviei ei. Nu îi venea să creadă şi se temea şi mai tare pentru vieţile celorlalţi. Aruncă o privire peste umăr şi văzu un grup de oameni mişcându-se, străfulgerări verzi, patru oameni, câte doi pe mătură, depărtându-se în zbor, dar nu putu să îşi dea seama cine erau…

— Hagrid, trebuie să ne întoarcem, trebuie să ne întoarcem! strigă el peste huruitul zgomotos al motorului, scoţându-şi bagheta şi înghesuind colivia lui Hedwig în ataş, refuzând să creadă că murise. Hagrid, întoarce!

— Datoria mea este să te duc acolo în siguranţă, Harry! strigă Hagrid, deschizând regulatorul de viteză.

— Opreşte – opreşte! strigă Harry.

Dar când se uită în urmă încă o dată, două jeturi de lumină verde trecură pe lângă urechea lui stângă: patru Devoratori ai Morţii ieşiseră din cerc şi îi urmăreau, ţintind în spatele lui Hagrid. Hagrid coti, dar Devoratorii Morţii ţineau

pasul cu motocicleta; aruncară în continuare blesteme după ei şi Harry trebui să se lase cât putu de jos în ataş, pentru a le evita.

Întorcându-se, strigă: „Stupefy!” şi o lumină roşie ţâşni din bagheta sa, croind un gol între cei patru Devoratori ai Morţii de pe urmele lor, în momentul în care se împrăştiară, ca să se ferească de vrajă.

— Ţine-te bine, Harry, asta o să le vină de hac! strigă Hagrid şi Harry ridică privirea chiar la timp pentru a-l vedea pe Hagrid lovind cu un deget gros butonul verde de lângă indicatorul de benzină. Din ţeava de eşapament ţâşni un zid negru şi solid.

Lungindu-şi gâtul, Harry îl văzu extinzându-se în aer. Trei dintre Devoratorii Morţii cotiră şi îl evitară, dar al patrulea nu fu la fel de norocos: dispăru şi apoi căzu ca un bolovan de dincolo de zid, cu mătura făcută bucăţi. Unul dintre tovarăşii săi încetini, ca să-l salveze, dar aceştia şi zidul suspendat fură înghiţiţi de întuneric, în timp ce Hagrid se aplecă peste ghidon şi acceleră. Cei doi Devoratori rămaşi aruncară alte blesteme fatale, care zburară peste capul lui Harry; ţinteau în Hagrid.

Harry răspunse cu Vrăji de împietrire: luminile roşii şi verzi se ciocneau în aer ca o explozie de scântei multicolore şi Harry se gândi instinctiv la artificii şi la Încuiaţii de dedesubt, care habar nu aveau ce se întâmpla.

— Încă o dată, Harry, ţine-te bine! strigă Hagrid, apăsând cu putere pe un al doilea buton. De data aceasta, din ţeava de eşapament ţâşni o plasă mare, dar Devoratorii Morţii erau pregătiţi. Nu numai că schimbară cursul ca să o evite, dar tovarăşul care încetinise pentru a-l salva pe prietenul lor inconştient îi ajunsese din urmă pe ceilalţi: apăru brusc din întuneric şi, acum, toţi trei erau pe urmele motocicletei, aruncând blesteme după ea.

— Asta o să meargă, Harry, ţine-te! strigă Hagrid şi Harry îl văzu cum apasă cu toată mâna pe un buton mov de lângă indicatorul de viteză. Se auzi un răget asurzitor şi din ţeava de eşapament izbucni foc de dragon, incandescent şi alb-albăstrui, iar motocicleta se avântă înainte ca un glonţ, cu zgomot de metal zdrobit. Harry îi văzu pe Devoratorii Morţii cotind şi dispărând, pentru a evita dâra letală de flăcări şi, în acelaşi timp, simţi ataşul clătinându-se periculos: legăturile de metal cu care era prins de motocicletă se fisuraseră din cauza forţei acceleraţiei.

— E în ordine, Harry! strigă Hagrid, fiind acum aplecat mult pe spate, din cauza vitezei; pierduse controlul asupra direcţiei şi ataşul începuse să se mişte violent pe lângă corpul motocicletei.

— Mă ocup eu, Harry, stai liniştit! strigă Hagrid şi scoase din buzunarul hainei umbrela sa roz cu flori.

— Hagrid! Nu! Lasă-mă pe mine!

— REPARO!

Se auzi o bufnitură asurzitoare şi ataşul se desprinse complet de motocicletă: Harry fu aruncat înainte, propulsat de viteza motocicletei, apoi ataşul începu să piardă din înălţime.

Harry îşi îndreptă disperat bagheta spre ataş şi strigă:

— Wingardium Leviosa!

Ataşul se înălţă ca un dop, necontrolabil, dar totuşi încă în zbor: nu avu însă decât o clipă de uşurare, pentru că mai multe blesteme trecură pe lângă el: cei trei Devoratori ai Morţii erau din ce în ce mai aproape.

— Vin, Harry! strigă Hagrid din întuneric, dar Harry simţi cum ataşul începe să coboare din nou. Ghemuindu-se cât putu de jos, el ţinti în mijlocul siluetelor care veneau spre el şi

strigă:

— Impedimenta!

Blestemul îl lovi pe Devoratorul Morţii din mijloc în piept. Pentru o clipă, bărbatul rămase cu braţele în mod ciudat răstignite în aer, de parcă s-ar fi lovit de un obstacol invizibil. Lipsi puţin ca unul dintre tovarăşii săi să se izbească de el.

Apoi, ataşul începu să cadă de-a binelea şi ultimul Devorator al Morţii aruncă un blestem atât de aproape de Harry, încât acesta trebui să se lase în jos, sub marginea ataşului, pierzându-şi un dinte când se lovi de marginea scaunului.

— Vin, Harry, vin!

O mână uriaşă îl înşfacă pe Harry de robă şi îl trase în sus din ataşul care se prăbuşea; Harry îşi apucă rucsacul, se căţără pe scaunul motocicletei şi se trezi spate în spate cu Hagrid.

Zburând în sus şi depărtându-se de ultimii doi Devoratori ai Morţii, Harry scuipă sânge, îşi îndreptă bagheta către ataşul care cădea şi strigă: „Confrigo!”

În momentul în care ataşul explodă, simţi o durere sfâşietoare pentru Hedwig. Devoratorul Morţii care se afla cel mai aproape de acesta fu aruncat de pe mătură şi dispăru, tovarăşul său se dădu înapoi şi dispăru şi el.

— Harry, îmi pare rău, îmi pare rău, gemu Hagrid, n-ar fi trebuit sa încerc să îl repar eu... nu mai ai loc...

— E în ordine, condu în continuare! strigă Harry, în timp ce încă doi Devoratori ai Morţii apărură din întuneric, apropiindu-se vertiginos.

Blestemele umplură din nou spaţiul dintre ei, iar Hagrid

coti şi merse în zigzag: Harry ştia că Hagrid nu îndrăznea să folosească din nou butonul pentru focul de dragon, pentru că Harry stătea într-o poziţie foarte nesigură.

Harry trimise o Vrajă de Împietrire către urmăritori, reuşind cu greu să le ţină piept. Aruncă un alt blestem de oprire şi cel mai apropiat Devorator al Morţii acceleră, ca să îl evite. Exact în momentul acela îi căzu gluga, iar la lumina roşie a următoarei Vrăji de împietrire, Harry văzu figura cu o expresie ciudat de absentă a lui Stanley Shunpike – Stan…

— Expelliarmus! strigă Harry.

— El este, el este, el este cel adevărat!

Strigătul Devoratorului Morţii care purta glugă ajunse la Harry, acoperind chiar şi zgomotul motorului. O clipă mai târziu, amândoi urmăritorii se dădură înapoi şi dispărură.

— Harry, ce s-a întâmplat? strigă Hagrid. Unde s-au dus?

— Nu ştiu!

Lui Harry îi era frică. Devoratorul Morţii cu glugă strigase: „El este cel adevărat”. De unde ştiuse? Se uită în jur, la întunericul aparent pustiu, şi se simţi ameninţat. Oare unde erau?

Se întoarse în scaun, cu faţa înainte, şi îl apucă pe Hagrid de haină.

— Hagrid, apasă din nou pe butonul cu foc de dragon, hai să fugim de aici!

— În regulă, Harry, ţine-te bine!

Se auzi din nou un răget asurzitor, huruieli şi focul alb-albăstrui ţâşni din ţeava de eşapament. Harry simţi cum aluneca în spate de pe minusculul loc de pe banchetă. În clipa

următoare, Hagrid întinse mâna după el, abia ţinându-şi-o pe cealaltă pe ghidon…

— Cred că am scăpat de ei, Harry, cred că am reuşit! Strigă Hagrid.

Dar Harry nu era convins. Teama creştea în el în timp ce se uita în stânga şi în dreapta după urmăritorii care era sigur că vor veni. De ce rămăseseră în urmă? Unul dintre ei avea încă baghetă… El este, el este cel adevărat… o spuseseră imediat după ce încercase să îl dezarmeze pe Stan.

— Aproape am ajuns, Harry, aproape că am reuşit! Strigă Hagrid.

Harry simţi cum motocicleta pierde puţin din înălţime, deşi luminile de la sol păreau încă la fel de departe ca stelele.

Apoi, cicatricea de pe frunte începu să-l usture ca o arsură: în timp ce câte un Devorator al Morţii îşi făcu apariţia de fiecare parte a motocicletei, două blesteme fatale trimise din spate trecură la câţiva milimetri de Harry.

Şi atunci, Harry îl văzu. Cap-de-Mort zbura ca fumul dus de vânt, fără o mătură sau un Thestral care să îl menţină în aer; chipul ca de şarpe îi strălucea în întuneric, în vreme ce îşi ridică din nou bagheta cu degetele albe.

Hagrid scoase un strigăt de groază şi antrenă motocicleta într-o coborâre verticală. Temându-se pentru viaţa sa, Harry trimise Vrăji de împietrire la nimereală în noapte. Văzu un corp zburând pe lângă el şi realiză că îl lovise pe unul dintre ei, dar apoi auzi o bufnitură şi văzu scântei scăpărând din motor. Motocicleta se învârtea, căzând în derivă, scăpată complet de sub control…

Jeturi de lumină verde ţâşniră din nou pe lângă ei. Harry nu ştia unde era cerul şi unde pământul, cicatricea îl ardea în continuare; se aştepta să moară în orice clipă. O siluetă cu

glugă, călare pe o mătură, era la câţiva metri de el, îl văzu cum ridică mâna...

— Nu!

Cu un răcnet de furie, Hagrid se aruncă de pe motocicletă asupra Devoratorului Morţii; spre groaza lui, Harry îl văzu pe Hagrid căzând şi dispărând împreună cu Devoratorul Morţii, căci greutatea lor era prea mare pentru mătură. Abia ţinându-se cu genunchii pe motocicleta care se prăbuşea, Harry îl auzi pe Cap-de-Mort strigând: „E-al meu!”

Se terminase. Nu putea să vadă sau să audă unde era Cap-de-Mort; zări un alt Devorator al Morţii dându-se la o parte şi auzi:

— Abraca...

Cicatricea îl duru atât de groaznic, încât Harry trebui să închidă ochii şi bagheta i se mişcă de la sine. Simţi cum îi trage mâna asemenea unui mare magnet, văzu printre gene flăcări aurii ţâşnind din ea, auzi o trosnitură şi un strigăt mânios.

Ultimul Devorator al Morţii ţipă, iar Cap-de-Mort strigă „Nu!”. Fără să ştie cum, Harry se trezi cu butonul care controla focul de dragon la câţiva centimetri de nasul lui; îl apăsă cu putere cu mâna liberă şi motocicleta lansă din nou flăcări, îndreptându-se direct spre pământ.

— Hagrid! strigă Harry, agăţându-se disperat de motocicletă, Hagrid – Accio Hagrid!

Motocicleta acceleră, apropiindu-se de sol. Cum se afla cu faţa la nivelul ghidonului, Harry nu vedea decât nişte lumini în depărtare, care se apropiau din ce în ce mai tare: avea să se prăbuşească şi nu ştia cum să evite acest lucru. Din spatele său se auzi un alt strigăt:

— Bagheta, Selwyn, dă-mi bagheta ta!

Înainte de a-l vedea pe Cap-de-Mort, îi simţi prezenţa. Uitându-se într-o parte, ajunse să se holbeze în ochii roşii şi fu sigur că aceştia vor fi ultimul lucru pe care îl mai vedea: Cap-de-Mort pregătindu-se să îl blesteme încă o dată.

Deodată, Cap-de-Mort dispăru. Harry se uită în jos şi îl văzu pe Hagrid dedesubt, întins pe pământ; trase tare de ghidon pentru a nu se lovi de el, încercă să găsească frâna pe pipăite, dar se prăbuşi cu un zgomot asurzitor într-un iaz noroios.

Capitolul V

Războinicul căzut

— Hagrid?

Harry se strădui să se ridice dintre dărâmăturile de metal şi piele care îl înconjurau pe când încerca să revină la poziţia verticală, mâinile i se cufundară cam cu cinci centimetri în noroi. Nu putea să înţeleagă unde se dusese Cap-de-Mort, se aştepta să îl vadă în orice clipă apărând din întuneric. Ceva cald şi umed i se prelingea de pe frunte şi de pe bărbie. Ieşi târâş din iaz şi se împiedică de masa mare şi întunecată de pe pământ care era Hagrid.

— Hagrid? Hagrid, spune ceva…

Însă masa întunecată rămase neclintită.

— Cine-i acolo? Potter, tu eşti? Eşti Harry Potter?

Harry nu recunoscu vocea omului. Apoi, o femeie strigă:

— Ted, s-au prăbuşit! S-au prăbuşit în grădină!

Harry simţi totul învârtindu-se în jurul lui.

— Hagrid... repetă el absent, iar genunchii îi tremurau de mama focului.

Când se trezi, era întins pe spate, pe nişte perne; simţea cum îl ardeau coastele şi braţul drept. Dintele pierdut îi crescuse la loc. Cicatricea de pe frunte zvâcnea în continuare.

— Hagrid?

Deschise ochii şi văzu că stătea pe o canapea, într-o sufragerie străină, la lumina lămpii. Rucsacul era pe podea, ceva mai încolo, ud şi plin de noroi. Un bărbat blond şi burtos îl urmărea neliniştit.

— Hagrid este bine, fiule, spuse bărbatul, soţia mea are grijă de el chiar acum. Cum te simţi? Mai ai şi altceva rupt? Ţi-am vindecat coastele, dintele şi braţul drept. Apropo, eu sunt Ted Tonks... tatăl Dorei.

Harry se ridică prea repede: îi apărură luminiţe în faţa ochilor, i se făcu greaţă şi ameţi.

— Cap-de-Mort...

— Uşurel, spuse Ted Tonks, punându-i o mână pe umăr şi împingându-l înapoi pe perne. Ai trecut printr-un accident grav. Dar ce s-a întâmplat de fapt? S-a defectat ceva la motocicletă? A încercat cumva Arthur Weasley să facă mai mult decât e în stare, el şi invenţiile lui Încuiate?

— Nu, spuse Harry, în timp ce cicatricea îi zvâcnea ca o rană deschisă. Devoratori ai Morţii, foarte mulţi... am fost urmăriţi...

— Devoratori ai Morţii? spuse Ted tăios. Cum adică Devoratori ai Morţii? Credeam că nu ştiau că aveai să fii mutat

în seara asta, credeam că...

— Au ştiut, spuse Harry.

Ted Tonks se uită în sus, de parcă ar fi putut vedea cerul de afară prin tavan.

— Ei bine, măcar ştim că funcţionează vrăjile de protecţie, nu-i aşa? Ar trebui să nu se poată apropia la mai mult de o sută de metri de locul acesta, din orice direcţie.

Acum, Harry înţelese de ce dispăruse Cap-de-Mort; se întâmplase în clipa în care motocicleta trecuse bariera creată de vrăjile Ordinului. Tot ce spera era ca acestea să funcţioneze în continuare. Se gândi cum stătea Cap-de-Mort la o sută de metri deasupra lor, în timp ce vorbeau, încercând să găsească o cale de a străpunge cupola mare şi transparentă pe care şi-o imagina Harry. Îşi dădu jos picioarele de pe canapea; trebuia să îl vadă pe Hagrid cu ochii lui, înainte să creadă că era în viaţă.

Însă abia se ridicase, când o uşă se deschise şi Hagrid se înghesui prin cadrul ei, cu faţa plină de sânge şi noroi, puţin şchiopătând, dar în mod miraculos încă în viaţă.

— Harry!

Hagrid parcurse din doi paşi distanţa dintre ei, dărâmând două măsuţe delicate şi o plantă asiatică, Aspidistra, şi îl îmbrăţişă pe Harry mai-mai să-i rupă coastele proaspăt sudate.

— Fir-aş al naibii, Harry, cum ai reuşit să scapi cu bine? Credeam că atât ne-a fost la amândoi.

— Da, şi eu la fel. E incredibil că...

Harry se întrerupse: tocmai o observase pe femeia care intrase în cameră după Hagrid.

— Tu! strigă el, vârându-şi mâna în buzunar, dar acesta

era gol.

— Bagheta ta este aici, fiule, spuse Ted, atingându-l pe Harry pe mână cu vârful acesteia. A căzut lângă tine şi am ridicat-o eu. Cea la care ţipi este soţia mea.

— Ah, îmi... Îmi pare rău...

În timp ce doamna Tonks înainta, asemănarea dintre ea şi sora sa Bellatrix deveni din ce în ce mai puţin pronunţată: avea părul castaniu deschis şi ochii mai mari şi mai binevoitori. Cu toate acestea, adoptase un aer superior în urma exclamaţiei lui Harry.

— Ce s-a întâmplat cu fiica noastră? întrebă ea. Hagrid a spus că aţi căzut într-o ambuscadă, unde este Nymphadora?

— Nu ştiu, spuse Harry. Nu ştim nimic despre ceilalţi.

Ei şi lui Ted li se încrucişară privirile. Harry fu cuprins de un amestec de teamă şi vinovăţie când văzu expresiile de pe chipurile lor. Dacă oricare dintre ceilalţi murise, era din vina lui, numai din vina lui. Fusese de acord cu planul, le dăduse fire din părul lui...

— Portalul, spuse Harry, amintindu-şi dintr-odată de el.

Trebuie să ne întoarcem la Vizuină şi să aflăm – atunci vom putea să vă anunţăm sau... sau o să vă anunţe Tonks, când se va...

— Dromeda, Dora va fi bine, spuse Ted. Ştie să aibă grijă de ea, a trecut printr-o mulţime de situaţii-limită ca Auror. Portalul este aici, îi spuse el lui Harry. Ar trebui să plece peste trei minute, dacă vreţi să îl luaţi.

— Da, vrem, spuse Harry. Îşi luă rucsacul şi îl aruncă pe umăr. Vă... Se uită la doamna Tonks, dorind să îşi ceară scuze pentru teama pe care i-o provocase, simţindu-se atât de

îngrozitor de responsabil, dar nu îi trecu prin minte nimic care să nu i se pară fără substanţă şi nesincer.

— Îi voi spune lui Tonks – Dorei – să vă dea de veste, când se va... mulţumesc că ne-aţi pus pe picioare, mulţumim pentru tot. Eu...

Fu bucuros să iasă din cameră şi îl urmă pe Ted Tonks de-a lungul unui coridor mic, apoi intrară într-un dormitor. Hagrid veni după ei, aplecându-se mult, pentru a nu se lovi cu capul de tocul uşii.

— Uite, fiule. Acela este Portalul.

Domnul Tonks indica o perie micuţă, cu mânerul din argint, de pe măsuţa de toaletă.

— Mulţumim, spuse Harry, întinzând un deget spre ea, pregătit de plecare.

— Stai puţin, spuse Hagrid, uitându-se în jur. Harry, unde e Hedwig?

— A... a fost lovită, spuse Harry.

Fu copleşit de această realitate, îi dădură lacrimile, se simţi ruşinat. Bufniţa fusese tovarăşul lui, singura sa legătură adevărată cu lumea magică de fiecare dată când fusese nevoit să se întoarcă la familia Dursley. Hagrid întinse o mână mare şi îl bătu cu putere pe umăr.

— Lasă, spuse el pe un ton convingător. Lasă! A avut o viaţă lungă şi frumoasă...

— Hagrid! îl avertiză Ted Tonks, când peria radie o lumină albăstruie, iar Hagrid abia dacă apucă să o atingă la timp cu degetul arătător.

Simţindu-se tras în faţă ca de un cârlig, de buric, Harry fu absorbit în neant, unde începu să se învârtească necontrolat,

cu degetul lipit de Portal, în timp ce el şi Hagrid se îndepărtau vâjâind de domnul Tonks; câteva secunde mai târziu, picioarele lui Harry se loviră de pământul tare şi el căzu în mâini şi în genunchi în curtea Vizuinei. Auzi ţipete. Aruncând la o parte peria care se stinsese, Harry se ridică, clătinându-se uşor, şi le văzu pe doamna Weasley şi pe Ginny coborând în fugă treptele de lângă uşa din spate, în timp ce Hagrid, care căzuse şi el la aterizare, abia dacă reuşi să se ridice.

— Harry? Tu eşti adevăratul Harry? Ce s-a întâmplat? Unde sunt ceilalţi? strigă doamna Weasley.

— Cum adică? Nu s-a mai întors nimeni? gâfâi Harry.

Răspunsul se vedea clar întipărit pe chipul palid al doamnei Weasley.

— Devoratorii Morţii ne aşteptau, îi spuse Harry. Ne-au înconjurat din clipa în care ne-am ridicat – au ştiut că avea să fie în seara asta –, nu ştiu ce s-a întâmplat cu ceilalţi. Ne-au urmărit patru dintre ei, nu am avut ce să facem, şi apoi ne-a ajuns din urmă Cap-de-Mort...

Era conştient că în vocea lui se simţea cum încerca să se justifice, rugând-o pe doamna Weasley să înţeleagă de ce nu ştia ce se întâmplase cu fiii ei, dar...

— Slavă Domnului că eşti teafăr, spuse ea, dându-i o îmbrăţişare pe care Harry nu simţi că o merita.

— Molly, ai cumva nişte coniac? întrebă Hagrid puţin ameţit. Ca medicament? Ar fi putut să îl aducă prin farmec, dar când o văzu întorcându-se grăbită spre casa cea strâmbă, Harry îşi dădu seama că voise să îşi ascundă chipul. Se întoarse spre Ginny şi aceasta răspunse imediat rugăminţii nerostite a lui Harry de a i se împărtăşi şi lui nişte veşti.

— Ron şi Tonks trebuia să se fi întors primii, dar nu au ajuns la timp la Portal, iar acesta s-a întors fără ei, spuse ea,

arătând spre o cutie ruginită de ulei care zăcea în apropiere, pe pământ. Şi acela – indicând un pantof vechi din pânză – ar fi trebuit să fie al tatei şi al lui Fred, ei ar fi fost cea de-a doua pereche care să se întoarcă. Tu şi cu Hagrid a treia şi – se uită la ceas –, dacă au ajuns la timp, George şi Lupin ar trebui să vină cam peste un minut. Doamna Weasley apăru din nou, ţinând o sticlă de coniac, pe care i-o dădu lui Hagrid. Acesta scoase dopul şi o bău dintr-o singură sorbitură.

— Mamă! strigă Ginny, arătând spre un loc aflat la câţiva metri depărtare.

O lumină albastră îşi făcu apariţia în întuneric, deveni din ce în ce mai mare şi mai puternică şi Lupin şi George se iviră, învârtindu-se şi apoi prăbuşindu-se. Harry îşi dădu seama imediat că ceva nu era în ordine: Lupin îl sprijinea pe George, care îşi pierduse cunoştinţa şi avea faţa plină de sânge.

Harry fugi înspre ei şi îl apucă pe George de picioare. El şi cu Lupin îl duseră împreună în casă, trecură prin bucătărie şi ajunseră în sufragerie, unde îl întinseră pe canapea. Când lumina lămpii se revărsă peste chipul lui George, Ginny rămase cu respiraţia tăiată, iar lui Harry i se făcu stomacul ghem: George îşi pierduse o ureche. O parte a capului şi a gâtului le avea pline de sânge, un roşu extrem de aprins.

Abia se aplecă doamna Weasley deasupra fiului ei, că Lupin îl şi înşfacă pe Harry de braţ destul de violent, ducându-l înapoi în bucătărie, unde Hagrid încă mai încerca să intre pe uşa din spate.

— Hei! spuse Hagrid indignat. Dă-i drumul! Dă-i drumul lui Harry!

Lupin îl ignoră.

— Ce creatură stătea într-un colţ prima dată când Harry Potter a intrat în biroul meu de la Hogwarts? întrebă el,

scuturându-l pe Harry. Răspunde-mi!

— U-un fluidem într-un bazin cu apă, nu-i aşa?

Lupin îi dădu drumul lui Harry şi se sprijini de un dulap de bucătărie.

— Ce-a fost asta? strigă Hagrid.

— Îmi pare rău, Harry, dar a trebuit să fiu sigur, spuse Lupin scurt. Am fost trădaţi. Cap-de-Mort ştia că aveai să fii mutat în seara asta şi singurii care ar fi putut să-i spună erau implicaţi direct în plan. Ai fi putut să fii un impostor.

— Atunci, pe mine de ce nu mă verifici? gâfâi Hagrid, care încă se chinuia să intre pe uşă.

— Tu eşti pe jumătate uriaş, spuse Lupin, uitându-se în sus la Hagrid. Polipoţiunea este numai pentru oameni.

— Nimeni din Ordin nu i-ar fi spus lui Cap-de-Mort că aveaţi să mă imitaţi astă-seară, spuse Harry – era un gând îngrozitor, nu l-ar fi crezut în stare de aşa ceva pe nici unul dintre ei. Cap-de-Mort m-a ajuns din urmă abia spre sfârşit, la început nu a ştiut care dintre noi eram. Dacă ar fi cunoscut planul, ar fi ştiut din prima că eram cu Hagrid.

— V-a ajuns din urmă Cap-de-Mort? spuse Lupin tăios. Ce s-a întâmplat? Cum aţi scăpat?

Harry îi explică pe scurt cum Devoratorii Morţii, care îi urmăriseră, păruseră să îl recunoască şi cum se opriseră, cum îl chemaseră probabil pe Cap-de-Mort, care apăruse chiar înainte ca el şi Hagrid să ajungă în siguranţă la casa părinţilor lui Tonks.

— Te-au recunoscut? Dar cum? Ce ai făcut?

— Am... Încercă să îşi aducă aminte Harry, dar întreaga călătorie părea un amestec de panică şi zăpăceală. L-am văzut

pe Stan Sbunpike... ştii tu, tipul care conducea Autobuzul Salvator. Şi am încercat să îl dezarmez în loc să – de fapt, habar nu avea ce se întâmplă cu el, nu? Cred că se afla sub Blestemul Imperius!

Lupin părea îngrozit.

— Harry, a trecut de mult vremea dezarmărilor! Oamenii ăştia încearcă să te captureze şi să te omoare! Măcar împietreşte-i, dacă nu eşti pregătit să-i omori!

— Eram la sute de metri înălţime! Stan nu era el însuşi şi, dacă l-aş fi împietrit şi ar fi căzut, ar fi murit ca şi cum aş fi folosit Abracadabra? Expelliarmus m-a salvat de Cap-de-Mort acum doi ani, adăugă Harry pe un ton sfidător.

Lupin îi amintea de Zacharias Smith, un Astropuf care zâmbea de obicei dispreţuitor, cel care râsese de Harry când dorise să îi înveţe Vraja de Dezarmare pe membrii Armatei lui Dumbledore.

— Da, Harry, spuse Lupin, controlându-se cu greu, şi atunci au fost de faţă foarte mulţi Devoratori ai Morţii! Să mă ierţi, dar a fost o mişcare mai mult decât ciudată, mai ales că erai şi în pericol de moarte. Repetarea ei în seara asta în faţa unor Devoratori ai Morţii care ori au fost de faţă, ori au auzit prima dată despre asta a fost aproape sinucidere!

— Deci spui că ar fi trebuit să-l omor pe Stan Shunpike?

Întrebă Harry mânios.

— Sigur că nu, spuse Lupin, dar Devoratorii Morţii – de fapt, majoritatea oamenilor! — s-ar fi aşteptat să contraataci! Expelliarmus este o vrajă folositoare, Harry, dar Devoratorii Morţii par să creadă că este o vrajă tipică ţie şi te rog să nu o laşi să devină aşa! Lupin îl făcea să se simtă ca un prost, dar lui

Harry îi mai rămăsese totuşi un grăunte de mândrie.

— Nu o să atac oameni doar pentru că îmi stau în cale, spuse Harry. Cu asta se ocupă Cap-de-Mort.

Nu află ce răspunse Lupin pentru că, după ce reuşise să intre pe uşă, Hagrid ajunsese ameţit la un scaun şi se aşezase.

Tocmai atunci se nărui scaunul sub el. Ignorând scuzele amestecate cu înjurături ale lui Hagrid, Harry i se adresă din nou lui Lupin:

— George o să se facă bine?

Toate sentimentele de frustrare ale lui Lupin faţă de Harry păreau să fi dispărut la auzul acestei întrebări.

— Cred că da, deşi nu îi poate fi înlocuită urechea, pentru că a fost tăiată de un blestem... Se auziră zgomote de afară.

Lupin se avântă spre uşa din spate, Harry sări peste picioarele lui Hagrid şi fugi în grădină. În curte apăruseră două siluete şi, în timp ce Harry începu să alerge spre ele, îşi dădu seama că erau Hermione, care revenea la înfăţişarea ei firească, şi Kingsley, amândoi ţinând un umeraş de haine îndoit. Hermione se aruncă în braţele lui Harry, dar Kingsley nu dădu nici un semn de bucurie la vederea celorlalţi. Harry îl văzu ridicând bagheta peste umărul Hermionei şi îndreptând-o spre pieptul lui Lupin.

— Care au fost ultimele cuvinte pe care ni le-a spus Dumbledore?

— Harry este speranţa noastră cea mai de preţ. Aveţi încredere în el, spuse Lupin calm.

Kingsley îndreptă bagheta spre Harry, dar Lupin zise:

— El este, l-am verificat!

— În ordine, în ordine! spuse Kingsley, vârându-şi

bagheta înapoi sub pelerină. Dar cineva ne-a trădat! Ştiau, ştiau că avea să fie astă-seară!

— Aşa se pare, răspunse Lupin, dar nu cred că şi-au dat seama că aveau să fie şapte de-alde Harry.

— Nu este o mare consolare! se răsti Kingsley. Cine s-a mai întors?

— Doar Harry, Hagrid, George şi cu mine.

Hermione duse mâna la gură, înăbuşindu-şi un mic geamăt.

— Ce s-a întâmplat cu voi? îl întrebă Lupin pe Kingsley.

— Am fost urmăriţi de cinci, am rănit doi, s-ar putea să fi ucis unul, turui Kingsley, şi l-am văzut şi pe Ştim-Noi-Cine, s-a alăturat urmăririi pe la mijloc, dar a dispărut destul de repede. Remus, poate să...

— Zboare, continuă Harry. Şi eu l-am văzut, a venit după mine şi Hagrid.

— Deci de-aia a plecat – ca să vă urmărească pe voi! Spuse Kingsley. Nu înţelegeam de ce dispăruse. Dar ce l-a făcut să schimbe ţinta?

— Harry s-a purtat un pic prea frumos cu Stan Shunpike, spuse Lupin.

— Cu Stan? repetă Hermione. Dar nu ar trebui să fie în Azkaban? Kingsley râse cu amărăciune.

— Hermione, este evident că a avut loc o evadare în masă, pe care ministerul a trecut-o sub tăcere. Lui Travers i-a căzut gluga când l-am blestemat, şi el ar trebui să fie închis. Dar cu voi ce s-a întâmplat, Remus? Unde e George?

— Şi-a pierdut o ureche, spuse Lupin.

— O ureche…? repetă Hermione cu o voce subţire.

— Opera lui Plesneală, spuse Lupin.

— Plesneală? strigă Harry. N-ai spus că…

— I-a căzut gluga în timpul urmăririi. Sectumsempra a fost mereu specialitatea lui Plesneală. Mi-ar plăcea să pot spune că i-am plătit-o, dar abia dacă am reuşit să-l ţin pe George pe mătură după ce a fost rănit, pierdea foarte mult sânge.

Cei patru se uitară spre cer şi între ei se aşternu tăcerea. Nu era nici un semn de mişcare, stelele străluceau, neclintite, indiferente, fără a fi eclipsate de prieteni zburători. Unde era Ron? Unde erau Fred şi domnul Weasley? Unde erau Bill, Fleur, Tonks, Ochi-Nebun şi Mundungus?

— Harry, dă-mi o mână de ajutor! strigă Hagrid răguşit din prag. Rămăsese din nou blocat în cadrul uşii.

Bucuros că avea ceva de făcut, Harry îl eliberă şi apoi se întoarse în bucătăria goală şi în sufragerie, unde doamna Weasley şi Ginny aveau încă grijă de George. Doamna Weasley oprise sângerarea şi, la lumina lămpii, Harry văzu o gaură curată în locul în care fusese urechea lui George.

— Cum se simte?

Doamna Weasley se întoarse şi spuse:

— Nu pot să o fac să crească la loc pentru că a fost tăiată prin Magie Neagră. Dar ar fi putut fi mult mai grav… E încă în viaţă.

— Da, spuse Harry. Slavă Domnului.

— Am mai auzit cumva pe cineva în grădină? întrebă Ginny.

— Hermione şi Kingsley, spuse Harry.

— Slavă Domnului, şopti Ginny.

Privirile li se întâlniră, Harry voia să o îmbrăţişeze şi să o protejeze şi nici măcar nu îi prea păsa că era acolo doamna Weasley. Dar, înainte să apuce să îşi urmeze dorinţa, din bucătărie se auzi o bufnitură puternică.

— O să-ţi dovedesc cine sunt, Kingsley, după ce îmi văd fiul, dă-te la o parte dacă îţi pasă de propria siguranţă! Harry nu îl mai auzise niciodată pe domnul Weasley strigând aşa. Acesta dădu buzna în sufragerie, cu chelia lucindu-i de transpiraţie şi cu ochelarii strâmbi. Fred venea imediat în urma lui – amândoi erau palizi, dar teferi.

— Arthur! strigă doamna Weasley. Vai, Slavă Domnului!

— Cum se simte?

Domnul Weasley căzu în genunchi lângă George. Pentru prima dată de când îl ştia Harry, Fred părea să fi rămas fără cuvinte. Stătea în spatele canapelei, uitându-se cu gura căscată la rana fratelui său, şi de parcă nu-i venea să-şi creadă ochilor.

George se mişcă, trezit poate de venirea lui Fred şi a tatălui lor.

— Cum te simţi, Georgie? şopti doamna Weasley.

George îşi pipăi tâmpla.

— Ţicnit, murmură el.

— Ce-a păţit? spuse Fred, destul de îngrozit. I-a fost afectată gândirea?

— Ţicnit, repetă George, deschizând ochii şi uitându-se în sus la fratele său. Vezi… sunt într-o ureche. O ureche, Fred, te-ai prins? Doamna Weasley începu să plângă în hohote. Lui Fred îi reveni culoarea în obraji.

— Slab, îi spuse el lui George. Slab! Când puteai să alegi dintr-o groază de glume despre urechi, s-o foloseşti tocmai pe asta...?

— Ei, spuse George, zâmbindu-i mamei sale, care nu se mai oprea din plâns. Mamă, acum chiar că n-o să mai poţi să ne încurci. Se uită în jur.

— Salut, Harry – eşti Harry, nu?

— Da, eu sunt, spuse Harry, apropiindu-se de canapea.

— Ei, bine măcar că ai ajuns aici într-o bucată, spuse George. Dar Ron şi Bill cum de nu sunt la căpătâiul patului meu de bolnav?

— Nu s-au întors încă, George, spuse doamna Weasley.

Lui George îi pieri zâmbetul. Harry îi aruncă o privire lui Ginny şi îi făcu semn să îl urmeze afară. În timp ce trecură prin bucătărie, Harry zise răspicat:

— Ron şi Tonks ar fi trebuit să se întoarcă până acum. Nu aveau mult de mers, mătuşa Muriel stă destul de aproape.

Harry tăcu. Încercase să nu se lase cuprins de teamă din clipa în care ajunsese la Vizuină, dar acum îl învălui, părea să-i intre pe sub piele, zbătându-i-se în piept şi înecându-l. Ginny îl luă de mână în timp ce coborau treptele spre grădina întunecată.

Kingsley se plimba de colo-colo, uitându-se în sus de fiecare dată când se întorcea. Harry îşi aduse aminte de cum se plimba unchiul Vernon prin sufragerie cu atât de mult timp în urmă.

Hagrid, Hermione şi Lupin stăteau aliniaţi, privind tăcuţi spre cer. Nici unul dintre ei nu întoarse privirea când Harry şi Ginny se alăturară şi ei străjii lor mute.

Minutele păreau să se dilate, devenind ani, nu altceva. Cea mai mică pală de vânt îi făcea pe toţi să tresară şi să se întoarcă spre tufişul sau copacul de unde se auzise zgomotul, sperând că unul dintre membrii Ordinului care lipseau avea să apară nevătămat dintre frunzele lui...

Apoi, chiar deasupra lor, o mătură se materializă din nimic, vâjâind spre pământ.

— Ei sunt! strigă Hermione.

Tonks ateriză într-un derapaj prelung, împrăştiind pământ şi pietriş peste tot în jur.

— Remus! strigă Tonks.

Coborî clătinându-se de pe mătură şi se aruncă în braţele lui Lupin. Acesta avea o expresie impasibilă, era alb ca varul şi părea să fi amuţit. Ron veni împiedicându-se spre Harry şi Hermione.

— Sunteţi bine, bolborosi el, înainte ca Hermione să fugă spre el şi să-l strângă în braţe.

— Credeam... credeam...

— ’s bine, spuse Ron, bătând-o uşor pe umăr. ’s bine.

— Ron a fost nemaipomenit, spuse Tonks cu afecţiune, dându-i drumul lui Lupin. Minunat. L-a împietrit pe unul dintre Devoratorii Morţii, l-a nimerit direct în cap şi asta în cazul unei ţinte mobile, de pe o mătură în zbor...

— Chiar aşa? spuse Hermione, uitându-se în sus la Ron, în timp ce îşi ţinea în continuare braţele în jurul gâtului lui.

— De fiecare dată, acelaşi ton surprins, spuse el puţin morocănos, eliberându-se din strânsoare. Noi ne-am întors ultimii?

— Nu, spuse Ginny, trebuie să mai vină Bill şi Fleur, Ochi-Nebun şi Mundungus. Ron, mă duc să le spun mamei şi tatei că eşti bine…

Fugi înapoi în casă.

— De ce aţi întârziat? Ce s-a întâmplat?

Lupin părea să fie aproape supărat pe Tonks.

— Bellatrix, spuse Tonks. Mă vrea aproape la fel de mult ca pe Harry, Remus. A încercat din răsputeri să mă omoare. Îmi pare rău că nu am nimerit-o, îi sunt datoare. Dar l-am rănit în mod sigur pe Rodolphus… apoi am ajuns la mătuşa lui Ron, Muriel, şi pierdusem deja Portalul, şi ea ne tot oferea diverse…

Lupin strângea din dinţi. Încuviinţă din cap, dar păru să nu mai poată spune altceva.

— Cu voi toţi ce s-a întâmplat? întrebă Tonks, întorcându-se spre Harry, Hermione şi Kingsley.

Povestiră fiecare prin ce trecuse, dar, în tot acest timp, întârzierea lui Bill, Fleur, Ochi-Nebun şi Mundungus părea să se aştearnă peste ei ca o brumă, din ce în ce mai rece, mai înţepătoare şi mai greu de ignorat.

— Trebuie să mă întorc în Downing Street. Trebuia să fiu acolo de acum o oră, spuse Kingsley într-un sfârşit, după ce învălui cerul într-o ultimă privire. Anunţaţi-mă când se întorc.

Lupin dădu din cap că da. Făcându-le cu mâna, Kingsley plecă spre poartă şi se adânci în noapte. Lui Harry i se păru că a auzit o mică pocnitură când Kingsley Dispăru chiar dincolo de aria Vizuinei. Domnul şi doamna Weasley coborau în fugă treptele din dreptul uşii din spate, urmaţi de Ginny. Ambii părinţi îl îmbrăţişară pe Ron înainte de a se întoarce spre Lupin şi Tonks.

— Vă mulţumim pentru fiii noştri, spuse Molly.

— Fii serioasă, Molly, spuse Tonks numaidecât.

— Cum se simte George? întrebă Lupin.

— Ce-a păţit? interveni Ron.

— Şi-a pierdut…

Dar sfârşitul propoziţiei doamnei Weasley fu acoperit de strigăte: tocmai apăruse un Thestral, care ateriza la câţiva metri de ei. Bill şi Fleur descălecară, bătuţi de vânt, dar nevătămaţi.

— Bill! Slavă Domnului, Slavă Domnului…

Doamna Weasley fugi spre ei, dar Bill o îmbrăţişa automat. Cu ochii ţintă la tatăl său, spuse:

— A murit Ochi-Nebun.

Toţi tăcură, pironiţi locului. Harry simţi cum ceva înăuntrul lui se prăbuşeşte, trecând în pământ, părăsindu-l pentru totdeauna.

— Am văzut când s-a întâmplat, spuse Bill şi Fleur încuviinţă din cap. La lumina ferestrei de la bucătărie, urmele lacrimilor îi scânteiau pe obraji.

— S-a întâmplat imediat după ce am ieşit din cerc; Ochi-Nebun şi Dung erau aproape de noi şi se îndreptau şi ei spre nord. Cap-de-Mort – care poate să zboare – s-a dus direct spre ei. Dung a intrat în panică, l-am auzit strigând, Ochi-Nebun a încercat să îl oprească, dar a Dispărut. Blestemul lui Cap-de-Mort l-a nimerit pe Ochi-Nebun direct în faţă, a căzut de pe mătură pe spate şi… nu am putut face nimic, eram şi noi urmăriţi de şase Devoratori. Bill nu mai rezista.

— Bineînţeles că nu aţi fi avut ce face, spuse Lupin.

Toţi se uitară unii la alţii. Harry nu putea să înţeleagă. Ochi-Nebun murise, era imposibil... Ochi-Nebun, atât de rezistent, de curajos, un supravieţuitor prin excelenţă...

Deşi nu scoaseră nici un cuvânt, în cele din urmă, toţi înţeleseră că nu mai aveau de ce să aştepte în curte şi îi urmară în tăcere pe domnul şi doamna Weasley înapoi în Vizuină, apoi în sufragerie, unde Fred şi George râdeau împreună.

— Ce s-a întâmplat? întrebă Fred, cercetându-le feţele, când îi văzu că au intrat. Ce e? Cine a...?

— Ochi-Nebun, spuse domnul Weasley. A murit.

Din cauza şocului, gemenilor li se şterseră zâmbetele. Nimeni nu părea să ştie ce are de făcut. Tonks plângea încet în batistă – Harry ştia bine că fusese apropiată de Ochi-Nebun, era preferata şi protejata lui la Ministerul Magiei. Hagrid, care se aşezase pe podea în colţul cel mai spaţios, se ştergea la ochi cu o batistă cât o faţă de masă. Bill se duse la dulap şi scoase o sticlă de whisky-foc şi nişte pahare.

— Poftiţi, spuse el, împărţindu-le în zbor douăsprezece pahare, cu o mişcare din baghetă, lăsându-l suspendat pe un al treisprezecelea, în cinstea lui Ochi-Nebun.

— În amintirea lui Ochi-Nebun, spuseră toţi în cor şi băură.

— În amintirea lui Ochi-Nebun, repetă Hagrid puţin prea târziu, sughiţând.

Harry simţi cum băutura îi arde gâtul; fierbinţeala părea să îl trezească la realitate, risipind amorţeala şi starea de confuzie şi dându-i un fel de curaj.

— Deci Mundungus a dispărut? întrebă Lupin, care îşi golise paharul dintr-o sorbitură.

Atmosfera se schimbă dintr-odată: toţi erau încordaţi, îl urmăreau pe Lupin, dorindu-şi ca acesta să continue şi, în acelaşi timp, lui Harry i se păru că le era şi teamă de ce aveau să audă.

— Ştiu la ce vă gândiţi, spuse Bill, şi eu m-am întrebat când mă întorceam, pentru că păreau să ne aştepte, nu-i aşa? Dar Mundungus nu se poate să ne fi trădat. Nu ştiau că aveau să fie şapte Harry, asta i-a derutat când am apărut şi, în caz că aţi uitat, Mundungus a fost cel care a sugerat vicleşugul cu pricina. De ce nu le-ar fi spus esenţialul? Cred că Dung a intrat în panică, pur şi simplu. Nu a vrut să vină de la bun început, dar l-a obligat Ochi-Nebun şi Ştim-Noi-Cine s-a dus direct spre ei. Oricine ar fi intrat în panică în locul lor.

— Ştim-Noi-Cine s-a purtat exact aşa cum prevăzuse Ochi-Nebun, suspină Tonks. Ochi-Nebun a spus că era sigur că se aştepta ca adevăratul Harry să fie cu cei mai rezistenţi şi pricepuţi Aurori. Întâi l-a urmărit pe Ochi-Nebun şi, apoi, când Mundungus i-a dat de gol, a trecut la Kingsley…

— Da, este perrrfect adevărrrat, se răsti Fleur, darrr nu explică cum de au ştiut că aveam să îl mutăm astă-searrră pe Harrry, nu-i aşa? Cineva trrrebuie să fi dat dovadă de neglijenţă. Cineva a lăsat să-i scape data în faţa unui strrrăin. Numai aşa se explică faptul că au ştiut data, darrr nu şi planul complet.

Se uita urât la toţi cei din jur. Pe chipul ei frumos se mai vedeau încă urmele lacrimilor. Acum tăcea, dar parcă îi provoca să o contrazică. Nimeni nu o făcu. Singurul zgomot care sparse tăcerea veni din partea lui Hagrid, care sughiţă în batistă. Harry aruncă o privire în direcţia lui, el care tocmai îşi riscase viaţa pentru a-l salva – Hagrid pe care îl iubea, în care avea încredere, pe care Cap-de-Mort îl păcălise pentru a obţine informaţii esenţiale, oferindu-i în schimb un ou de dragon…

— Nu, spuse Harry răspicat şi toţi se uitară la el

surprinşi – băutura de foc părea că îi amplificase vocea. Adică… dacă cineva a făcut o greşeală, continuă Harry, şi i-a scăpat ceva, ştiu că nu a vrut să o facă. Nu este vina lui, repetă el, vorbind mult mai tare decât ar fi făcut-o în mod normal. Trebuie să avem încredere unii în alţii. Am încredere în voi toţi, nu cred că cineva din camera aceasta m-ar da vreodată pe mâna lui Cap-de-Mort.

Cuvintele sale fură urmate din nou de tăcere. Toţi aveau privirile îndreptate spre el. Harry simţi un nou val de fierbinţeală şi, ca să nu stea degeaba, mai bău nişte whisky-foc. În timpul acesta, se gândea la Ochi-Nebun, care îl judecase întotdeauna foarte aspru pe Dumbledore pentru felul în care avea mereu încredere în oameni.

— Bine spus, Harry, îl aprobă Fred dintr-odată.

— Da, o adevărată încântare pentru oricine are urechi să audă, spuse George, uitându-se cu coada ochiului la Fred, căruia i se mişcară un pic colţurile gurii.

Lupin se uită la Harry cu o expresie ciudată, părea că aproape îl compătimeşte.

— Crezi că sunt prost? întrebă Harry.

— Nu, spuse Lupin, cred că eşti ca James, care considera că nu există nimic mai dezonorant decât să nu ai încredere în prieteni.

Harry ştia la ce se referea Lupin: la faptul că tatăl său fusese trădat de către un prieten, Peter Pettigrew. Se simţi deodată neobişnuit de mânios. Voia să se certe cu el, dar Lupin îi întorsese deja spatele, îşi pusese paharul pe o măsuţă şi îi spuse lui Bill:

— Avem ceva de făcut. Pot să-l întreb pe Kingsley dacă nu ar…

— Nu, spuse Bill numaidecât, o fac eu, vin eu.

— Unde mergeţi? întrebară Tonks şi Fleur în acelaşi timp.

— După trupul neînsufleţit al lui Ochi-Nebun, spuse Lupin. Trebuie să-l recuperăm.

— Dar nu mai puteţi aş...? începu doamna Weasley, uitându-se rugător la Bill.

— Să aşteptăm? se miră Bill. Doar dacă nu vrei cumva să ajungă la Devoratorii Morţii.

Toţi tăcură. Lupin şi Bill îşi luară la revedere şi plecară.

Ceilalţi se prăbuşiră în scaune, toţi, cu excepţia lui Harry, care rămase în picioare. Moartea plutea în aer ca o prezenţă concretă, secerătoare şi ireversibilă.

— Trebuie să plec şi eu, spuse Harry. Zece priviri speriate se opriră asupra lui.

— Fii serios, Harry, spuse doamna Weasley. Ce vrei să spui?

— Nu pot rămâne aici.

Harry se frecă pe frunte – îl ustura din nou. Nu îl mai duruse atât de tare de mai mult de un an.

— Atâta timp cât eu sunt aici, sunteţi cu toţii în pericol...

— Te rog, nu vorbi prostii! spuse doamna Weasley. Tot ce s-a întâmplat astă-seară a fost pentru a te aduce aici în siguranţă şi slavă Domnului că a funcţionat. Iar Fleur a fost de acord să se mărite aici, şi nu în Franţa, am aranjat totul ca să putem rămâne cu toţii împreună, ca să avem grijă de tine...

Doamna Weasley nu înţelegea; îl făcea să se simtă mai

rău, nu mai bine.

— Când Cap-de-Mort va afla că sunt aici...

— Dar de ce să afle? întrebă doamna Weasley.

— Ai putea fi în alte douăsprezece locuri, Harry, spuse domnul Weasley. Nu are cum să ştie în care dintre casele protejate te afli.

— Nu pentru mine îmi fac griji! spuse Harry.

— Ştim asta, spuse domnul Weasley încet, dar, dacă ai pleca, ai face ca toate eforturile noastre din seara aceasta să pară inutile.

— Nu pleci nicăieri, mormăi Hagrid. Fir-aş al naibii, Harry, după toate prin câte am trecut ca să te aducem aici?!

— Exact, cum rămâne cu urechea mea? spuse George, ridicându-se pe perne.

— Ştiu toate astea...

— Ochi-Nebun nu ar fi vrut să...

— Ştiu! strigă Harry.

Se simţea încolţit şi şantajat: oare chiar credeau că nu ştia ce au făcut pentru el, chiar nu înţelegeau că tocmai din cauza asta voia să plece acum, înainte să mai aibă din nou de suferit din vina lui? Se lăsă o tăcere lungă şi plină de tensiune, timp în care cicatricea îl ustura şi îi zvâcnea în continuare. Cea care rupse tăcerea până la urmă fu doamna Weasley:

— Harry, unde e Hedwig? spuse ea pe un ton mieros. Am putea să o ducem sus, lângă Pigwidgeon, şi să-i dăm ceva de mâncare.

Lui Harry i se făcu stomacul ghem. Nu putea să îi spună

adevărul. Bău ultima picătură de whisky-foc, pentru a evita să răspundă.

— Harry, stai să vezi când s-o afla că ai izbândit din nou, spuse Hagrid. Te-ai luptat cu el, ai reuşit să-l învingi exact când te ataca mai abitir!

— Nu eu l-am învins, spuse Harry scurt, ci bagheta mea. Bagheta mea a acţionat de una singură.

După câteva clipe, Hermione interveni cu blândeţe:

— Dar, Harry, e imposibil. Vrei să spui că ai făcut vrăji fără să vrei, că ai reacţionat din instinct.

— Nu, spuse Harry. Motocicleta se prăbuşea, nu puteam să îmi dau seama unde era Cap-de-Mort, dar bagheta mi s-a rotit în mână, l-a găsit şi a aruncat o vrajă asupra lui, şi nici măcar nu era o vrajă pe care să o fi cunoscut. Eu n-am mai creat niciodată flăcări aurii.

— De multe ori când cineva este într-o situaţie-limită, explică domnul Weasley, poate face vrăji la care nici cu gândul n-ar gândi. Se întâmplă ca deseori copiii mici, înainte de a învăţa...

— Nu a fost ceva de genul acesta, spuse Harry printre dinţi.

Îl ardea cicatricea, se simţea nervos şi frustrat, detesta ideea că toţi îşi imaginau că avea puteri pe măsura celor ale lui Cap-de-Mort.

Nimeni nu spuse nimic. Ştia că nu îl credeau. Acum, că se gândi şi el mai bine, nu mai auzise niciodată de o baghetă care să facă vrăji de una singură.

Îl ardea foarte tare cicatricea, se abţinea cu greu să nu geamă de durere. Bâiguind ceva despre o gură de aer, puse jos

paharul şi ieşi din cameră.

În timp ce traversa curtea întunecată, Thestralul mare şi scheletic îşi ridică privirea, îşi înfoie aripile uriaşe ca de liliac şi apoi continuă să pască. Harry se opri la poarta care dădea în grădină şi se uită la plantele crescute în voie, frecându-şi fruntea care îi zvâcnea şi gândindu-se la Dumbledore.

Era convins că Dumbledore l-ar fi crezut. El ar fi ştiut cum şi de ce bagheta lui Harry funcţionase în mod independent, pentru că Dumbledore avea întotdeauna răspuns la orice; ştiuse de baghete, îi explicase lui Harry legătura ciudată dintre bagheta lui şi a lui Cap-de-Mort... dar Dumbledore, la fel ca şi Ochi-Nebun, ca Sirius şi părinţii lui, ca biata sa bufniţă, se duseseră undeva unde Harry nu mai putea să vorbească niciodată cu ei. Simţi în gât o usturime care nu avea nici o legătură cu whiskyul-foc.

Atunci, dintr-odată, durerea din cicatrice îi slăbi. În timp ce-şi ţinea mâinile apăsate pe frunte şi ochii închişi, din cap auzi o voce:

— Mi-ai spus că se va rezolva problema dacă voi folosi bagheta altcuiva!

Îi apăru dintr-odată în minte imaginea unui bătrân numai piele şi os, care zăcea printre zdrenţe pe o podea de piatră, ţipând, într-o agonie insuportabilă.

— Nu! Nu! Te implor, te implor...

— L-ai minţit pe Lordul Cap-de-Mort, Ollivander!

— Ba nu... jur că nu...

— Ai încercat să îl ajuţi pe Potter, să îl ajuţi să scape de mine!

— Jur că nu... credeam că avea să funcţioneze cu o altă

baghetă…

— Atunci, explică-mi ce s-a întâmplat. Bagheta lui Lucius este distrusă!

— Nu înţeleg. Legătura… există numai între baghetele voastre…

— Minciuni!

— Te rog… te implor…

Şi Harry văzu mâna albă ridicând bagheta, simţi furia crescândă a lui Cap-de-Mort şi îl văzu pe bătrânul vlăguit zvârcolindu-se în agonie.

— Harry?

Se termină la fel de repede cum începuse: Harry tremura în întuneric, ţinându-se strâns de poarta care dădea spre grădină, iar inima îi bătea în continuare cu putere şi cicatricea îl ustura.

Trecură câteva clipe până să îşi dea seama că Ron şi Hermione erau lângă el.

— Harry, hai înapoi în casă, şopti Hermione. Doar nu te gândeşti în continuare să pleci…

— Da, prietene, trebuie să rămâi, spuse Ron, bătându-l pe Harry pe umăr.

— Te simţi bine? îl întrebă Hermione, care se afla acum destul de aproape cât să-i vadă expresia de pe chip. Arăţi groaznic!

— Păi… spuse Harry cu vocea tremurândă, probabil că arăt mult mai bine decât Ollivander…

Capitolul VI

Vârcolacul în pijamale

Şocul pierderii lui Ochi-Nebun fu resimţit în casă în zilele următoare; Harry se tot aştepta să îl vadă în timp ce intra şchiopătând pe uşa din spate, asemenea celorlalţi membri ai Ordinului, care veneau şi plecau, aducându-le veşti. Simţea că singurul lucru care i ar fi putut alina senzaţia de vinovăţie şi durere ar fi fost să treacă la fapte, să plece cât mai curând posibil în misiunea sa de a găsi şi de a distruge Horcruxurile.

— Ei bine, nu poţi să faci nimic în legătură cu – Ron îşi mişcă buzele, formând cuvântul Horcruxurile – până nu împlineşti şaptesprezece ani. Încă mai ai Identificatorul asupra ta. Putem să ne gândim la un plan aici la fel de bine ca în oricare altă parte, nu-i aşa? Sau – continuă în şoaptă – bănuieşti deja unde sunt Ştii-Tu-Ce?

— Nu ştiu, recunoscu Harry.

— Cred că Hermione a făcut nişte cercetări, continuă Ron. Spunea că aşteaptă să vii tu, ca să ne comunice.

Stăteau la masă, la micul dejun; domnul Weasley şi Bill tocmai plecaseră la lucru. Doamna Weasley urcase să le trezească pe Hermione şi Ginny, în timp ce Fleur se strecurase să facă o baie.

— Indicatorul se va anula pe treizeci şi unu, spuse Harry. Asta înseamnă că nu mai trebuie să stau aici decât încă patru zile. Apoi voi putea să...

— Cinci zile, îl corectă Ron cu fermitate. Trebuie să

rămânem la nuntă. O să ne omoare dacă nu mergem.

Harry înţelese că era vorba de Fleur şi de doamna Weasley.

— Doar o zi în plus, spuse Ron, când Harry dădu semne de răzvrătire.

— Dar nu îşi dau seama cât este de important să...?

— Bineînţeles că nu, spuse Ron. Habar nu au. Şi acum, că ai adus vorba, vreau să am o discuţie cu tine despre asta.

Ron aruncă o privire spre uşa care dădea în hol, ca să se asigure că doamna Weasley nu se întorsese încă, apoi se aplecă spre Harry.

— Mama tot încearcă să ne tragă de limbă pe mine şi pe Hermione. Vrea să afle unde plecăm. O să încerce şi cu tine, să fii pregătit. Tata şi cu Lupin ne-au întrebat şi ei, dar le-am spus că Dumbledore ţi-a spus să nu zici nimănui, în afară de noi, şi au lăsat-o baltă. Mama însă, nu. E hotărâtă să afle.

Prezicerea lui Ron se adeveri cu doar câteva ore mai târziu. Cu puţin înainte de prânz, doamna Weasley îl luă pe Harry de lângă ceilalţi, rugându-l să o ajute să identifice o şosetă desperecheată, care credea că îi căzuse lui din rucsac. Imediat ce îl prinse singur în spălătoria micuţă de lângă bucătărie, deschise subiectul.

— Ron şi Hermione par să aibă impresia că voi trei renunţaţi la Hogwarts, începu ea pe un ton firesc, relaxat.

— A, spuse Harry. Păi, da. Aşa facem.

Storcătorul porni de unul singur într-un colţ, storcând ceva ce părea a fi o vestă a domnului Weasley.

— Şi pot să te întreb de ce anume renunţaţi la educaţia voastră? continuă doamna Weasley.

— Păi, Dumbledore mi-a lăsat... ceva de făcut, murmură Harry. Ron şi Hermione ştiu despre ce este vorba şi vor să vină şi ei.

— Şi ce este acest „ceva”?

— Îmi pare rău, nu pot să...

— Ei bine, sinceră să fiu, cred că eu şi cu Arthur avem dreptul să ştim şi sunt convinsă că şi domnul şi doamna Granger ar fi de acord! spuse doamna Weasley. Harry se temuse de strategia „părintelui îngrijorat”. Se strădui să o privească în ochi şi, când o făcu, îşi dădu seama că aveau exact aceeaşi nuanţă de căprui ca şi ai lui Ginny. Acest lucru nu îi uşura deloc situaţia.

— Dumbledore nu a vrut să mai ştie nimeni altcineva, doamnă Weasley. Îmi pare rău. Ron şi Hermione nu sunt nevoiţi să vină, este alegerea lor...

— Mie mi se pare că nici tu nu eşti nevoit să mergi! se răsti ea, renunţând la orice fel de disimulare. Abia dacă sunteţi majori, oricare dintre voi! Este o nebunie, dacă Dumbledore avea ceva de rezolvat, avea tot Ordinul la dispoziţie! Harry, cred că nu ai înţeles bine ce a spus. Probabil că ţi-a zis că voia ca lucrul acesta să fie făcut de cineva şi tu ai înţeles din greşeală că se referea la tine.

— Am înţeles exact ce mi-a spus, răspunse Harry scurt. Trebuie s-o fac eu.

Îi dădu înapoi şoseta cu un model din două fire de papură aurii, pe care se presupunea că ar fi trebuit să o identifice.

— Şi nu este a mea, eu nu ţin cu Puddlemere United.

— A, da, bineînţeles, spuse doamna Weasley, revenind dintr-odată, într-un mod destul de enervant, la tonul de

dinainte. Trebuia să-mi dau seama. Ei bine, Harry, dacă tot eşti aici, nu-i aşa că o să ne ajuţi cu pregătirile pentru nunta lui Bill şi Fleur? Mai sunt încă o mulţime de lucruri de făcut.

— Ba da... sigur că da, spuse Harry, derutat de această trecere rapidă la un alt subiect.

— Ce drăguţ din partea ta, răspunse ea şi ieşi din spălătorie zâmbind.

Din acea clipă, doamna Weasley avu grijă ca Harry, Ron şi Hermione să fie atât de ocupaţi cu pregătirile pentru nuntă, încât abia dacă mai avură timp să gândească. Cea mai inofensivă explicaţie a comportamentului doamnei Weasley era că voia să îi facă să nu-şi mai amintească de Ochi-Nebun Moody şi de grozăviile recentei călătorii. Însă după două zile de lustruire neîntreruptă a tacâmurilor, de asortare a fundiţelor şi a florilor, de dezpiticire a grădinii şi de ajutor dat doamnei Weasley la pregătirea unor cantităţi enorme de tartine, Harry începu să suspecteze că motivul era altul. Toate însărcinările pe care le dădea păreau să îi ţină pe Harry, Ron şi Hermione departe unul de altul; nu avusese ocazia să vorbească singur cu ei din seara în care sosise, când le povestise cum Cap-de-Mort îl torturase pe Ollivander.

— Cred că mama are impresia că, dacă poate să vă împiedice să vorbiţi şi să faceţi planuri, o să reuşească să vă facă să amânaţi plecarea, îi şopti Ginny lui Harry, în timp ce puneau masa pentru cină, în a treia noapte a şederii lui acolo.

— Şi ce crede că se va întâmpla după aceea? Murmură Harry. Crede că altcineva o să-l omoare pe Cap-de-Mort, în timp ce ea ne ţine aici, ca să facem poale-n-brâu?

Vorbise fără să gândească şi o văzu pe Ginny cum se albeşte.

— Deci e adevărat? spuse ea. Asta vreţi să faceţi?

— A, nu... glumeam, spuse Harry pe un ton evaziv.

Se uitară lung unul la celălalt şi în expresia lui Ginny era ceva mai mult decât şoc. Deodată, Harry îşi dădu seama că era pentru prima dată singur cu ea de când petrecuseră orele acelea furate în colţuri ascunse ale domeniilor de la Hogwarts. Era sigur că şi ea îşi amintea de ele. Amândoi tresăriră când uşa se deschise şi înăuntru intrară domnul Weasley, Kingsley şi Bill.

În ultima vreme, şi alţi membri ai Ordinului veneau destul de des la cină, pentru că, în locul Casei Cumplite, numărul doisprezece, Vizuina devenise noul sediu. Domnul Weasley le explicase că, după moartea lui Dumbledore, Păstrătorul Secretului, fiecare dintre cei cărora Dumbledore le încredinţase adresa Casei Cumplite devenise la rândul său un Păstrător al Secretului.

— Dat fiind că suntem douăzeci, Vraja Fidelius este mult mai puţin puternică decât înainte. Devoratorii Morţii au de douăzeci de ori mai multe ocazii pentru a obţine secretul de la cineva. Nu ne putem aştepta să mai reziste mult.

— Dar, în mod sigur, Plesneală trebuie să le fi dat deja adresa Devoratorilor Morţii, nu-i aşa? întrebă Harry.

— Ei bine, Ochi-Nebun a aruncat câteva blesteme împotriva lui Plesneală, în cazul în care se va mai întoarce acolo. Sperăm că vor fi destul de puternice pentru a-l împiedica să intre şi pentru a-i lega limba, dacă încearcă să spună cuiva de locul acela, dar nu putem şti sigur. Ar fi fost o nebunie să folosim în continuare casa ca sediu, acum, când protecţia ei este atât de vulnerabilă. Bucătăria era atât de aglomerată în seara aceea, încât le era greu să manevreze furculiţele şi cuţitele. Harry se trezi înghesuit lângă Ginny; lucrurile nespuse dintre ei îl făceau să-şi dorească să mai fi fost câteva persoane care să-i despartă. Încerca atât de atent să nu-i atingă braţul, încât abia dacă era în stare să-şi taie puiul din farfurie.

— Nici o veste despre Ochi-Nebun? îl întrebă Harry pe Bill.

— Nimic, răspunse Bill.

Nu putuseră să îl înmormânteze pe Moody, pentru că Bill şi Lupin nu reuşiseră să îi recupereze trupul. Fusese greu să-şi dea seama unde ar fi putut cădea, din cauza întunericului şi a luptei năucitoare.

— În Profetul zilei nu s-a scris nimic despre moartea lui sau despre găsirea corpului neînsufleţit, continuă Bill. Dar asta nu prea contează. Mai nou, Profetul zilei trece multe sub tăcere.

— Şi încă n-au convocat o audiere pentru toate vrăjile pe care le-am folosit fiind încă minor, când am scăpat de Devoratorii Morţii? îi strigă Harry peste masă domnului Weasley, care clătină din cap. Pentru că ştiu că nu am avut de ales sau pentru că nu vor să spun lumii că am fost atacat de Cap-de-Mort?

— A doua variantă, zic eu. Scrimgeour nu vrea să recunoască că Ştim-Noi-Cine are o putere atât de mare şi nici că a avut loc o evadare în masă din Azkaban.

— Oare de ce le-ar spune oamenilor adevărul? întrebă Harry, strângând cuţitul atât de tare, încât vechile cicatrice de pe mână îi ieşiră în evidenţă, mai albe decât restul pielii: Nu am voie să spun minciuni.

— Chiar nu e nimeni la minister, care să fie pregătit să se opună? întrebă Ron furios.

— Ba da, Ron, dar oamenii sunt îngroziţi, răspunse domnul Weasley. Îngroziţi că ei ar putea fi următorii care să dispară sau că ar putea să le fie atacaţi copiii! Umblă nişte zvonuri foarte îngrijorătoare; eu, unul, nu cred că profesoara de Studii despre Încuiaţi de la Hogwarts şi-a dat demisia. Nu a mai fost văzută deja de câteva săptămâni. Între timp, Scrimgeour

stă toată ziua închis în biroul lui. Tot ce sper este că pune la cale un plan.

Urmă o pauză, în timpul căreia doamna Weasley dădu la o parte prin farmec farfuriile goale şi servi tartă cu mere.

— Harrry, trrrebuie să hotărrrâm cum vei fi deghizat, spuse Fleur în momentul în care toată lumea începu să mănânce budincă. Pentrrru nuntă, adăugă ea, văzând expresia confuză a lui Harry. Bineînţeles, nu avem nici un Devorrrator al Morrrţii prrrintrrre invitaţi, darrr nu putem garrranta că unii dintrrre ei nu vorrr lăsa să le scape câte ceva după câteva paharrre de şampanie. Harry deduse că Fleur încă îl suspecta pe Hagrid.

— Da, bună idee, spuse doamna Weasley din capul mesei, unde stătea, cu ochelarii pe vârful nasului, parcurgând o listă de lucruri de îndeplinit, scrisă pe o bucată foarte lungă de pergament. Acum, Ron, ţi-ai făcut curat în cameră?

— De ce? exclamă Ron şi trânti lingura pe masă, uitându-se urât la mama lui. De ce trebuie să-mi fac curat în cameră? Pe Harry şi pe mine nu ne deranjează deloc să rămână aşa cum e!

— Tinere, nunta fratelui tău va avea loc aici, peste câteva zile…

— Şi se căsătoresc cumva în camera mea? întrebă Ron mânios. Nu! Şi atunci de ce, în numele părţilor sensibile ale lui Merl…

— Cum îndrăzneşti să vorbeşti aşa cu mama ta? spuse domnul Weasley cu fermitate. Şi fă cum ţi se spune!

Ron îşi privi încruntat părinţii, apoi îşi luă lingura şi se năpusti asupra ultimelor îmbucături de tartă cu mere.

— Pot să ajut şi eu, o parte din dezordine e şi din vina mea, îi spuse Harry lui Ron, dar doamna Weasley îl întrerupse.

— Nu, Harry, dragul meu, aş prefera să îl ajuţi pe Arthur să cureţe coteţul găinilor şi, Hermione, ţi-aş fi tare recunoscătoare dacă ai schimba cearşafurile pentru domnul şi doamna Delacour. După cum ştii, sosesc mâine dimineaţă, la ora unsprezece. Se dovedi că nu erau prea multe lucruri de făcut în coteţul puilor.

— Ăă... nu e nevoie să-i spui lui Molly, îl rugă domnul Weasley pe Harry, împiedicându-l să ajungă la coteţ, dar, ăăă... Ted Tonks mi-a trimis cam tot ce a mai rămas din motocicleta lui Sirius şi... ăă... le-am ascuns, adică depozitat, aici. Sunt fantastice: e un tub de eşapament, cred că aşa îi spune, o baterie absolut extraordinară şi o să pot afla cum funcţionează frânele. O să încerc să o repar când n-o să fie Molly... adică... atunci când o să am timp.

Când se întoarseră în casă, doamna Weasley nu era de găsit, aşa că Harry se strecură până la camera lui Ron de la mansardă.

— Mă ocup, mă ocup...! A, tu erai, spuse Ron uşurat, când Harry intră în cameră. Ron se întinse la loc pe pat, fiind evident că tocmai se ridicase. Camera era la fel de dezordonată ca în restul săptămânii, singura schimbare fiind că Hermione stătea în colţul mai îndepărtat, cu pisica ei pufoasă, Şmecherilă, la picioare, sortând cărţi, printre care Harry recunoscu şi câteva ale lui, în două grămezi mari.

— Bună, Harry, spuse ea, în timp ce Harry se aşeză pe patul său suprapus. Tu cum ai reuşit să scapi? A, mama lui Ron a uitat că ne-a rugat pe mine şi pe Ginny să schimbăm aşternuturile şi ieri, spuse Hermione. Aruncă Numerologia şi gramatica pe o grămadă şi Înflorirea şi decăderea Magiei Negre, pe cealaltă.

— Tocmai vorbeam de Ochi-Nebun Moody, îi spuse Ron lui Harry. Eu zic că trebuie să fi supravieţuit.

— Dar Bill l-a văzut când a fost lovit de blestemul fatal, spuse Harry.

— Da, dar şi Bill era atacat, zise Ron. Cum poate fi sigur de ce a văzut?

— Chiar dacă nu l-a nimerit blestemul fatal, Ochi-Nebun a căzut de la sute de metri înălţime, spuse Hermione, cântărind în mână Echipele de vâjthaţ ale Marii Britanii şi Irlandei.

— Ar fi putut folosi o Vrajă Scut…

— Fleur a spus că i-a zburat bagheta din mână, zise Harry.

— Mă rog, în ordine, dacă nu vreţi să fi supravieţuit, spuse Ron morocănos, aranjându-şi perna cu pumnul, într-o poziţie mai comodă.

— Bineînţeles că vrem să fi supravieţuit! spuse Hermione, arătându-se şocată. Este îngrozitor că a murit, dar suntem realişti!

Pentru prima dată, Harry îşi imagină cadavrul contorsionat al lui Ochi-Nebun, aşa cum fusese în cazul lui Dumbledore, cu un ochi învârtindu-se încă în orbită. I se părea revoltător şi totuşi simţea o dorinţă ciudată de a râde.

— Probabil că Devoratorii Morţii au făcut curat după ei, de asta nu l-a găsit nimeni, spuse Ron cu înţelepciune.

— Da, răspunse Harry. La fel ca şi cu Barty Crouch, l-au transformat într-un os şi l-au îngropat în grădina din faţă a lui Hagrid. Probabil că l-au Transfigurat pe Moody şi l-au împăiat…

— Termină! chiţăi Hermione.

Speriat, Harry se uită peste umăr tocmai când Hermione izbucni în lacrimi, cu Silabarul Vrăjitorului în braţe.

— A, nu, spuse Harry, chinuindu-se să se ridice de pe patul vechi suprapus. Hermione, nu voiam să te supăr…

Dar Ron ţâşni de pe pat cu un scârţâit de arcuri ruginite şi ajunse la ea înaintea lui. Cu o mână în jurul Hermionei, iar cu cealaltă căutând în buzunarul de la blugi, scoase de acolo o batistă oribilă, pe care o folosise mai devreme la curăţatul cuptorului. Îşi scoase repede bagheta, o îndreptă spre batistă şi zise: „Tergeo”. Bagheta îndepărtă cea mai mare parte din grăsime. Arătând foarte mulţumit de el, Ron îi dădu Hermionei batista din care ieşea un pic de fum.

— A… mersi, Ron… Îmi pare rău… Îşi suflă nasul şi sughiţă. Doar că e atât de groaznic, nu-i aşa? Im-mediat după Dumbledore… Pur şi simplu, nu-mi imaginasem niciodată că ar fi putut să moară Moody, părea atât de rezistent!

— Da, ştiu, spuse Ron, strângând-o în braţe. Dar ştii ce ne-ar spune, dacă ar fi aici, cu noi?

— Vi-vigilenţă continuă, răspunse Hermione, ştergându-se la ochi.

— Exact, zise Ron, încuviinţând din cap. Ne-ar spune să învăţăm din ce i s-a întâmplat lui. Iar eu am învăţat să nu am încredere în piticul ăla nemernic de Mundungus.

Hermione râse un pic şi se aplecă să ridice alte două cărţi. În clipa următoare, Ron îşi retrase repede mâna din jurul umerilor ei, iar Hermionei îi căzu Cartea monstruoasă a monştrilor pe piciorul lui. Cartea scăpase din cureaua cu care era legată şi încerca să muşte fioroasă din glezna lui Ron.

— Iartă-mă, iartă-mă! strigă Hermione, în timp ce Harry smulse cartea de pe piciorul lui Ron şi o legă la loc.

— Dar ce faci cu toate cărţile astea? întrebă Ron, şchiopătând înapoi spre pat.

— Încerc să hotărăsc pe care să le luăm cu noi, spuse Hermione. Când o să căutăm Horcruxurile.

— A da, bineînţeles, spuse Ron, plesnindu-se peste frunte. Uitasem că o să mergem pe urmele lui Cap-de-Mort într-o bibliotecă mobilă.

— Ha, ha! făcu Hermione, uitându-se la Silabarul Vrăjitorului. Credeţi că o să avem de tradus rune? E posibil... cred că ar fi mai bine să o luăm, pentru orice siguranţă.

Dădu drumul Silabarului peste grămada mai mare şi ridică Hogwarts: o istorie.

— Fiţi atenţi, spuse Harry.

Se îndreptase. Ron şi Hermione îl priveau cu nişte feţe având expresii similare, resemnate şi sfidătoare.

— Ştiu că după înmormântarea lui Dumbledore aţi spus că voiaţi să veniţi cu mine, începu Harry.

— Iar o ia de la capăt, îi spuse Ron lui Hermione, dându-şi ochii peste cap.

— Aşa cum ne aşteptam, oftă Hermione, întorcându-se la cărţi. Ştiţi, cred că o să iau totuşi Hogwarts: o istorie. Chiar dacă nu ne mai întoarcem acolo, nu cred că s-ar cădea să nu o avem la noi...

— Fiţi atenţi! spuse Harry din nou.

— Nu, Harry, fii tu atent, îi luă Hermione vorba din gură. Venim cu tine. Am hotărât asta de luni de zile – ba nu, de ani de zile.

— Dar...

— Taci, îl sfătui Ron.

— Sunteţi siguri că v-aţi gândit bine? insistă Harry.

— Păi, să vedem, zise Hermione, trântind „La braţ cu un căpcăun” peste grămada de cărţi date la o parte, cu o privire crâncenă. Împachetez de zile întregi, ca să putem pleca în orice clipă, ceea ce, pentru informaţia ta, să ştii că a implicat nişte vrăji destul de complicate, ca să nu mai vorbesc de şterpelirea tuturor proviziilor de Polipoţiune ale lui Ochi-Nebun, chiar pe sub nasul mamei lui Ron. În plus, le-am modificat amintirile părinţilor mei, ca să fie convinşi că de fapt îi cheamă Wendell şi Monica Wilkins şi că ambiţia vieţii lor este să se mute în Australia, ceea ce au şi făcut. Asta ca să-i fie mai greu lui Cap-de-Mort să îi găsească şi să-i interogheze în legătură cu mine – sau cu tine, pentru că, din păcate, le-am spus destul de multe în ce te priveşte. Presupunând că voi supravieţui căutării Horcruxurilor, îi voi găsi pe mama şi pe tata şi voi ridica vraja. Dacă nu voi supravieţui – ei bine, cred că am făcut o vrajă destul de bună ca să rămână fericiţi şi în siguranţă. Vezi tu, Wendell şi Monica Wilkins nu ştiu că au o fiică.

Hermionei i se umplură din nou ochii de lacrimi. Ron se dădu iar jos din pat, îşi puse mâna în jurul ei, încruntându-se la Harry şi reproşându-i parcă lipsa de tact. Lui Harry nu îi trecu prin minte ce ar fi putut să spună, poate şi din cauza faptului că era foarte ciudat ca Ron să dea cuiva lecţii de tact.

— Hermione, îmi pare rău, nu am vrut să...

— Nu ţi-ai dat seama că Ron şi cu mine ştim foarte bine ce s-ar putea întâmpla dacă venim cu tine? Ei bine, ştim. Ron, arată-i lui Harry ce ai făcut.

— Lasă, de-abia a mâncat, spuse Ron.

— Haide, trebuie să ştie!

— Of, bine. Harry, vino aici!

Pentru a doua oară, Ron îşi desprinse braţul din jurul

Hermionei şi şchiopătă spre uşă.

— Hai!

— De ce? întrebă Harry, urmându-l pe Ron în holul micuţ.

— Descendo! bolborosi Ron, îndreptându-şi bagheta către tavanul jos. Se deschise o trapă, chiar deasupra capetelor lor, şi o scară alunecă până în dreptul picioarelor lui Harry şi Ron.

Prin gaura neagră se auzi un zgomot groaznic, ceva între un gâfâit şi un geamăt, amestecat cu un zgomot foarte neplăcut, ca de canal.

— E vârcolacul vostru, nu? întrebă Harry, care nu mai întâlnise până atunci creatura care făcea câteodată gălăgie noaptea.

— Da, el e, spuse Ron, urcând pe scară. Vino să-l vezi.

Harry urcă după Ron cele câteva trepte care dădeau în podul mic. Intră până la umeri, înainte să zărească fiinţa ghemuită la câţiva metri de el, dormind în întuneric, cu gura larg deschisă.

— Dar... arată... E normal ca vârcolacii să poarte pijama?

— Nu, spuse Ron. Şi nici nu au părul roşcat, şi nici atâtea pustule.

Harry contemplă creatura, uşor scârbit. Avea forma şi mărimea unui om şi, după ce ochii lui Harry se obişnuiră cu întunericul, văzu că purta o pijama veche de-a lui Ron. De asemenea, era sigur şi că vârcolacii erau de obicei destul de murdari şi chei, mai degrabă decât cu părul roşcat şi des şi acoperiţi cu băşici roşii.

— El este... eu, înţelegi? spuse Ron.

— Nu, făcu Harry. Nu înţeleg.

— O să-ţi explic în camera mea, începe să mi se facă rău de la miros, spuse Ron.

Coborâră şi Ron ridică scara înapoi în tavan, apoi se întoarseră la Hermione, care sorta cărţi în continuare.

— Când vom pleca, vârcolacul o să vină şi o să stea aici, în camera mea, spuse Ron. Cred că de-abia aşteaptă... Mă rog, e greu de spus, pentru că nu face altceva decât să geamă şi să saliveze şi să încuviinţeze din cap entuziasmat când aude de asta. În orice caz, o să fie varianta mea cu vintre-stropită. E bine, hm?

Harry părea complet derutat.

— E foarte bine! spuse Ron, în mod evident frustrat că Harry nu sesizase cât de strălucit era planul. Uite, când nici unul dintre noi trei nu se va mai întoarce la Hogwarts, toată lumea o să creadă că Hermione şi cu mine trebuie să fim cu tine, nu?

Ceea ce înseamnă că Devoratorii Morţii se vor duce direct la familiile noastre, pentru a vedea dacă ştiu unde eşti.

— Dar sperăm să pară că eu am plecat cu părinţii mei. Mulţi sânge-mâli au de gând să se ascundă în momentul ăsta, spuse Hermione.

— Nu putem să ascundem întreaga mea familie, ar fi prea suspect şi nu pot să-şi dea cu toţii demisia, spuse Ron. Aşa că o să răspândim povestea că eu sunt grav bolnav de vintre-stropită şi că, din cauza asta, nu pot merge la şcoală. Dacă vine cineva să facă investigaţii, mama sau tata pot să le arate vârcolacul din patul meu, care e plin de pustule din cap până-n picioare. Vintrea-stropită este foarte contagioasă, aşa că nu va

vrea nimeni să se apropie de el. Şi nu contează că nu o să poată spune nimic, pentru că se pare că oricum nu poţi vorbi după ce ciuperca se extinde până în gât.

— Şi părinţii tăi ştiu şi ei de planul ăsta? întrebă Harry.

— Tata ştie. L-a ajutat pe Fred şi pe George să transforme vârcolacul. Mama… mă rog, ai văzut şi tu cum e. Nu o să accepte că o să plecăm până ce nu vom fi deja plecaţi.

Se lăsă tăcerea în cameră, singurele zgomote fiind nişte bufnituri uşoare, în timp ce Hermione arunca în continuare cărţi peste cele două grămezi. Ron stătea şi se uita la ea, iar Harry îi privea când pe unul, când pe altul, fără să poată spune nimic. Măsurile pe care le luaseră pentru a-şi proteja familiile îl făcură să îşi dea seama, mai clar decât ar fi putut-o face orice altceva, că aveau să vină cu el şi că ştiau exact cât de periculos putea fi. Voia să le spună cât de mult însemna asta pentru el, dar, pur şi simplu, nu fu în stare să găsească nişte cuvinte destul de importante. În tăcerea care se lăsase, se auzea vocea înăbuşită a doamnei Weasley, strigând cu patru etaje mai jos.

— Probabil că Ginny a lăsat o urmă de praf pe cine ştie ce inel de şervet de masă, spuse Ron. Nu-mi dau seama de ce familia Delacour trebuie să vină cu două zile înainte de nuntă.

— Sora lui Fleur este domnişoară de onoare, trebuie să fie aici la repetiţie şi este prea mică pentru a veni singură, spuse Hermione, uitându-se nehotărâtă la Cum să scapi de strigoi.

— Ei bine, sosirea musafirilor o va face pe mama să fie şi mai stresată, spuse Ron.

— Ceea ce trebuie să decidem, spuse Hermione, aruncând fără ezitare Teoria defensivei magice direct în coşul de gunoi şi ridicând Evaluarea educaţiei magice în Europa, este unde vom merge când vom pleca de aici. Harry, ştiu că ai zis că

vrei să mergi întâi la Peştera lui Godric şi înţeleg de ce, dar… ăă… nu ar fi mai bine ca prioritatea noastră să fie Horcruxurile?

— Aş fi de acord cu tine, dacă am şti unde sunt Horcruxurile, spuse Harry, care nu credea că Hermione înţelegea cu adevărat dorinţa sa de a se întoarce la Peştera lui Godric. Mormintele părinţilor săi reprezentau doar unul dintre motive: avea un sentiment puternic, însă inexplicabil, că în locul acela avea să găsească nişte răspunsuri. Poate că era doar pentru că acolo supravieţuise blestemului fatal al lui Cap-de-Mort; pentru că acum era provocat să repete această vitejie, Harry se simţea atras de locul unde se întâmplase, dorindu-şi să înţeleagă.

— Nu credeţi că e posibil ca Peştera lui Godric să fie supravegheată de Cap-de-Mort? întrebă Hermione. Nu s-ar putea aştepta să vrei să te întorci acolo, ca să vizitezi mormintele părinţilor tăi, odată ce vei fi liber să te duci unde vrei?

Harry nu se gândise la asta. În timp ce se chinuia să găsească un contraargument, Ron vorbi şi el, urmându-şi, în mod evident, propriul şir al gândurilor.

— Persoana asta, R.A.B., spuse el. Ştiţi voi, cel care a furat adevăratul medalion…

Hermione încuviinţă din cap.

— A scris în bilet că avea de gând să îl distrugă, nu-i aşa?

Harry îşi trase rucsacul mai aproape şi scoase Horcruxul în care mai era încă biletul împăturit al lui R.A.B.

— Am furat adevăratul Horcrux şi intenţionez să-l distrug cât mai curând, citi Harry cu voce tare.

— Dar dacă el nu l-a distrus? întrebă Ron.

— Sau ea, interveni Hermione.

— Nu contează, spuse Ron, ar însemna că am avea un lucru în minus de rezolvat!

— Da, dar tot va trebui să încercăm să găsim medalionul adevărat, nu-i aşa? spuse Hermione. Să aflăm dacă a fost sau nu distrus.

— Şi, odată ce-l vom găsi, cum se poate distruge un Horcrux? întrebă Ron.

— Păi, spuse Hermione, am făcut nişte cercetări în legătura cu asta.

— Cum? întrebă Harry. Parcă nu erau cărţi despre Horcruxuri la bibliotecă, nu?

— Nu mai erau, spuse Hermione, roşind. Dumbledore le-a scos pe toate, dar… dar nu le-a distrus.

Ron se îndreptă, făcând ochii mari.

— Pentru numele izmenelor lui Merlin, cum ai reuşit să pui mâna pe cărţile acelea despre Horcruxuri?

— Nu-nu le-am furat! spuse Hermione, uitându-se oarecum disperată când la Harry, când la Ron. Încă mai erau cărţi din bibliotecă, chiar dacă Dumbledore le luase de pe raft. În orice caz, dacă chiar ar fi vrut să nu mai ajungă nimeni la ele, sunt sigură că ar fi făcut în aşa fel încât să fie mult mai dificil…

— Treci la subiect! spuse Ron.

— Păi… a fost uşor, spuse Hermione cu o voce de-abia auzită. Am făcut doar o Vrajă de Chemare. Ştiţi voi – Accio. Şi… şi au zburat afară, pe fereastra din biroul lui Dumbledore direct în dormitorul fetelor.

— Dar când ai făcut asta? întrebă Harry, privind-o pe

Hermione cu un amestec de îndoială şi admiraţie.

— Imediat după înmormântarea lui Dumbledore, spuse Hermione, aproape în şoaptă. Imediat după ce am hotărât că vom renunţa la şcoală şi vom pleca în căutarea Horcruxurilor. Când m-am întors să-mi iau lucrurile, mi-a trecut pur şi simplu prin minte că, până la urmă, cu cât ştiam mai multe despre ele, cu atât avea să fie mai bine... şi eram singură în cameră... aşa că am încercat... şi a mers. Au zburat direct pe fereastra deschisă şi... şi le-am băgat în bagaj.

Înghiţi şi apoi spuse pe un ton implorator:

— Nu pot să cred că Dumbledore s-ar fi supărat, nu este ca şi când vom folosi informaţiile pentru a face un Horcrux, nu-i aşa?

— Ne auzi pe vreunul plângându-ne? spuse Ron. Păi şi unde sunt cărţile astea?

Hermione cotrobăi o clipă şi apoi scoase din mormanul imens o carte mare, legată în piele neagră şi decolorată. Părea să îi fie destul de scârbă de ea şi o ţinea cu vârfurile degetelor, ca şi când ar fi fost ceva ce murise de curând.

— Aceasta este cea în care sunt date instrucţiuni explicite despre crearea unui Horcrux. Secretele magiei celei mai întunecate este o carte îngrozitoare, de-a dreptul sinistră, plină de magie neagră. Mă întreb când le-o fi scos Dumbledore din bibliotecă... poate că a făcut-o abia când a devenit director, pun pariu că aici a găsit Cap-de-Mort toate informaţiile de care avea nevoie.

— Atunci, de ce a trebuit să îl întrebe pe Slughorn cum să creeze un Horcrux, dacă citise deja cum să o facă? întrebă Ron.

— A apelat la Slughorn doar ca să afle ce s-ar întâmpla dacă ţi-ai fragmenta sufletul în şapte, spuse Harry. Dumbledore

era convins că ştia deja cum să facă un Horcrux înainte să-l fi întrebat pe Slughorn de ele. Cred că ai dreptate, Hermione, mai mult ca sigur că de acolo a obţinut informaţiile.

— Şi cu cât am citit mai multe despre ele, spuse Hermione, cu atât par mai groaznice şi cu atât îmi vine mai greu să cred că a făcut şase. În cartea asta eşti avertizat de cât de instabil devine restul sufletului când este sfâşiat şi asta când creezi un singur Horcrux!

Harry îşi aminti ce spusese odată Dumbledore, despre cum ajunsese Cap-de-Mort dincolo de răutatea obişnuită.

— Nu există vreun mod în care să te reîntregeşti? Întrebă Ron.

— Ba da, spuse Hermione, zâmbind cu amărăciune, dar ar fi nespus de dureros.

— De ce? Cum se face? întrebă Harry.

— Prin remuşcări, spuse Hermione. Trebuie să simţi cu adevărat ce-ai făcut. Există o condiţie. Se pare că durerea pe care o provoacă regretele te pot ucide. Nu ştiu de ce, dar nu îl văd pe Cap-de-Mort în situaţia asta, voi ce ziceţi?

— Nu, spuse Ron, înainte ca Harry să poată răspunde. Şi scrie în cartea aia şi cum se pot distruge Horcruxurile?

— Da, spuse Hermione, întorcând în acest timp paginile fragile de parcă ar fi examinat nişte măruntaie putrezite, pentru că îi avertizează pe vrăjitorii întunecaţi cât de puternice trebuie să fie vrăjile aruncate asupra lor. Din tot ce am citit, ce a făcut Harry cu pumnalul lui Cruplud a fost unul dintre puţinele mijloace sigure de a distruge un Horcrux.

— Adică străpungerea cu un colţ de bazilisc? întrebă Harry.

— A, păi norocul nostru că avem provizii întregi de colţi de bazilisc, spuse Ron. Chiar mă întrebam ce vom face cu ei.

— Nu trebuie să fie neapărat un colţ de bazilisc, spuse Hermione răbdătoare. Trebuie să fie ceva atât de distructiv, încât Horcruxul să nu se mai poată repara singur. Veninul de bazilisc nu are decât un singur antidot, care este extrem de rar...

— Lacrimile de phoenix, spuse Harry, încuviinţând din cap.

— Exact, îl aprobă Hermione. Problema noastră este că există foarte puţine substanţe la fel de distructive ca veninul de bazilisc şi, în cazul tuturor, este periculos să le transporţi asupra ta. Însă este o problemă pe care va trebui să o rezolvăm, pentru că sfâşierea, strivirea sau lovirea unui Horcrux nu va fi de ajuns. Trebuie să fie distrus dincolo de remedieri magice.

— Dar chiar dacă vom distruge chestia în care locuieşte, spuse Ron, de ce nu poate bucata de suflet dinăuntru să se ducă şi să trăiască în altceva?

— Pentru că un Horcrux este exact opusul unei fiinţe umane.

Văzând că Harry şi Ron păreau complet derutaţi, Hermione se grăbi să adauge:

— Fiţi atenţi, Ron, dacă aş lua în clipa asta o sabie şi te-aş străpunge, nu ţi-aş răni deloc sufletul.

— Ceea ce ar fi o mare consolare pentru mine, bineînţeles, spuse Ron.

Harry râse.

— Păi chiar ar trebui să fie! Ceea ce vreau să spun este că indiferent ce s-ar întâmpla cu corpul tău, sufletul ar

supravieţui neatins, spuse Hermione. Dar cu Horcruxul este exact invers.

Viaţa fragmentului de suflet din el depinde de recipient, de corpul său vrăjit. Nu poate exista fără el.

— Jurnalul acela a cam murit când l-am străpuns, spuse Harry, amintindu-şi cum cerneala cursese ca sângele din paginile găurite şi ţipetele bucăţii de suflet a lui Cap-de-Mort, când dispăruse.

— Şi, odată ce jurnalul a fost distrus complet, bucata de suflet închisă în el nu a mai putut exista. Ginny a încercat să scape de jurnal înaintea ta, aruncându-l în toaletă, dar, în mod evident, s-a întors ca nou-nouţ.

— Stai aşa, spuse Ron, încruntându-se. Fragmentul de suflet din jurnalul acela a posedat-o pe Ginny, nu-i aşa? Cum funcţionează asta?

— Atâta timp cât recipientul magic rămâne intact, bucata de suflet din interior poate intra şi ieşi din cineva, dacă se ataşează prea tare de obiect. Nu mă refer la ţinerea lui pentru prea mult timp, nu are nici o legătură cu atingerea acestuia, adăugă ea, înainte ca Ron să poată vorbi. Mă refer la apropiere emoţională. Ginny a scris toate trăirile ei în jurnalul acela, devenind extrem de vulnerabilă. Nu e deloc bine să te ataşezi prea mult sau să devii dependent de Horcrux.

— Mă întreb oare cum a distrus Dumbledore inelul, spuse Harry. De ce nu l-am întrebat? Nu m-am…

Vocea i se pierdu… se gândea la toate lucrurile despre care ar fi trebuit să îl întrebe pe Dumbledore şi acum, după moartea directorului, avea senzaţia că ratase foarte multe ocazii, cât fusese în viaţă Dumbledore, de a afla mai multe… de a afla totul…

Tăcerea fu spartă când uşa se deschise de perete cu o

bufnitură cutremurătoare. Hermione ţipă şi dădu drumul cărţii Secretele magiei celei mai întunecate, Şmecherilă fugi sub pat, şuierând indignat, Ron sări de pe pat, alunecă pe un ambalaj aruncat de broscuţă de ciocolată şi se lovi cu capul de peretele de vizavi, iar Harry se grăbi instinctiv să-şi ia bagheta, înainte de a-şi da seama că o avea în faţă pe doamna Weasley, cu părul ciufulit şi chipul contorsionat de furie.

— Îmi pare rău să întrerup această drăgălaşă reuniune, spuse ea, cu vocea tremurândă. Sunt convinsă că vreţi să vă odihniţi… dar în camera mea sunt stivuite cadouri de nuntă care trebuie sortate şi aveam senzaţia că vă arătaserăţi de acord să mă ajutaţi.

— Ah, da, spuse Hermione, sărind în picioare cu o expresie îngrozită şi făcând cărţile să zboare peste tot în jur, o să vă ajutăm… Iertaţi-ne…

Aruncă o privire speriată spre Harry şi Ron şi ieşi imediat din cameră după doamna Weasley.

— Parcă suntem spiriduşi de casă, se plânse Ron în şoaptă, masându-şi în continuare capul, urmând-o şi el, împreună cu Harry. Dar fără satisfacţiile muncii. Cu cât o să se termine mai repede nunta, cu atât o să fiu mai fericit.

— Da, spuse Harry, atunci nu o să mai avem nimic de făcut decât să găsim Horcruxuri… o să fie ca în vacanţă, nu-i aşa?

Pe Ron îl pufni râsul, dar se opri brusc la vederea mormanului imens de cadouri de nuntă care îi aştepta în camera doamnei Weasley.

Familia Delacour sosi în dimineaţa următoare, la ora unsprezece. Între timp, Harry, Ron, Hermione şi Ginny ajunseseră să îi antipatizeze sincer pe membrii familiei Delacour şi Ron se întoarse ţopăind supărat în camera sa, pentru a-şi

pune şosete asortate, iar Harry încercă să-şi netezească părul.

Odată ce fură cu toţi consideraţi destul de dichisiţi, ieşiră în curtea însorită, pentru a-i aştepta pe musafiri. Harry nu mai văzuse niciodată curtea atât de curată. Ceaunele ruginite şi cizmele vechi de cauciuc care erau de obicei pe treptele de lângă uşa din spate dispăruseră şi fuseseră înlocuite cu două Tufe Tremurătoare noi, aşezate în ghivece mari, de-o parte şi de alta a uşii. Deşi nu bătea deloc vântul, frunzele se unduiau uşor, generând un efect plăcut de adiere. Găinile fuseseră închise în coteţ, peluza fusese greblată, iar plantele din grădina din apropiere fuseseră tunse, curăţate şi în general aranjate, deşi lui Harry, căruia îi plăcea mai mult când era sălbatică, i se păru destul de pustie fără contingentul obişnuit de pitici neastâmpăraţi.

Pierduse numărul armatei de vrăji de protecţie care fuseseră aruncate asupra Vizuinei de către Ordin şi minister, tot ce ştia era că nimeni nu mai putea să vină direct acolo prin mijloace magice. Drept urmare, domnul Weasley se dusese să îi întâmpine pe membrii familiei Delacour în vârful unui deal din apropiere, unde aveau să sosească într-un Portal.

Primul semn al venirii lor fu un hohot de râs foarte ascuţit, dovedit a fi al domnului Weasley, care apăru în poartă câteva clipe mai târziu, încărcat cu bagaje şi deschizându-i calea unei femei frumoase, blonde, îmbrăcate cu haine verzi de culoarea frunzei, care nu putea fi decât mama lui Fleur.

— Maman! strigă Fleur, fugind să o îmbrăţişeze. Papa!

Monsieur Delacour nu era nici pe departe la fel de chipeş pe cât era soţia sa de frumoasă, avea cu un cap mai puţin şi era extrem de dolofan, cu o barbă neagră, mică şi ascuţită. Cu toate acestea, părea un om binevoitor. Se apropie de doamna Weasley cu nişte sărituri mici, încălţat cu cizme cu toc înalt, sărutând-o de două ori pe fiecare obraz şi zăpăcind-o.

— V-aţi derrranjat prea mult, spuse el cu o voce joasă. Fleurrr ne-a spus că aţi muncit încontinuu.

— Vai, e o nimica toată, o nimica toată! ciripi doamna Weasley. O plăcere!

Ron se descărcă dându-i un şut unui pitic care se iţise din spatele unei Tufe Tremurătoare.

— Stimată doamnă! spuse monsieur Delacour, zâmbind şi ţinând în continuare mâna doamnei Weasley între mâinile sale grăsuţe. Suntem deosebit de onoraţi de unirea apropiată a familiilorrr noastrrre! Daţi-mi voie să v-o prezint pe soţia mea, Apolline.

Doamna Delacour se apropie parcă plutind şi se aplecă să o sărute şi ea pe doamna Weasley.

— Enchantée, spuse ea. Soţul dumneavoastrrră ne-a povestit nişte întâmplărrri atât de amuzante!

Domnul Weasley râse ca un nebun, dar doamna Weasley îi aruncă o privire care îl reduse instantaneu la tăcere, făcându-l să adopte o expresie potrivită cuiva care veghea un prieten drag, aflat pe patul de moarte.

— Şi cred că aţi cunoscut-o deja pe fiica noastră mai mică, Gabrrrielle! spuse monsieur Delacour.

Gabrielle era Fleur în miniatură, avea unsprezece ani şi părul blond argintiu îi ajungea până la talie. Îi zâmbi larg doamnei Weasley şi o îmbrăţişă, apoi îi aruncă o privire radiantă lui Harry, fluturând din gene. Ginny îşi drese vocea cu subînţeles.

— Poftiţi înăuntru, vă rog! spuse doamna Weasley veselă şi îi conduse pe membrii familiei Delacour în casă, pe fundalul multor „Dar vă rog!”, „După dumneavoastră!” şi „Nu aveţi pentru ce!”.

Cei din familia Delacour se dovediră cât de curând nişte oaspeţi harnici şi plăcuţi. Totul îi mulţumea şi erau dornici să ajute la pregătirile pentru nuntă. Monsieur Delacour considera totul, de la planurile de repartizare a invitaţilor la pantofii domnişoarelor de onoare, ca fiind „charmant”. Madame Delacour era desăvârşită în vrăjile casnice şi curăţase cuptorul cum se cuvine într-o clipită, iar Gabrielle mergea peste tot după sora ei, încercând s-o ajute cum putea mai bine, turuind în franceză.

Dezavantajul era că Vizuina nu fusese concepută pentru a adăposti atât de mulţi oameni. Domnul şi doamna Weasley dormeau acum în sufragerie, după ce rezistaseră protestelor lui monsieur şi madame Delacour şi insistaseră ca aceştia să doarmă în dormitorul lor. Gabrielle dormea cu Fleur în fosta cameră a lui Percy, iar Bill avea să împartă camera cu Charlie, cavalerul său de onoare, când avea să se întoarcă din România. Ocaziile de a face planuri împreună deveniră practic inexistente şi, de disperare, Harry, Ron şi Hermione se oferiră voluntari să hrănească găinile doar pentru a scăpa din casa supraaglomerată.

— Şi tot nu ne lasă în pace! se răsti Ron, în timp ce a doua încercare de a se întâlni toţi în curte eşuă din cauza doamnei Weasley, care apăru cu un coş mare de rufe în braţe.

— A, aţi dat de mâncare la găini, ce bine, strigă ea, apropiindu-se de ei. Mai bine le-am închide acum, înainte să vină oamenii mâine... să ridice cortul pentru nuntă, explică ea, făcând o pauză, pentru a se sprijini de coteţ. Părea că ajunsese la capătul puterilor. Corturile Magice ale lui Millamant... sunt foarte bune. O să-i însoţească Bill... ar fi mai bine să stai în casă cât sunt aici, Harry. Recunosc că toate vrăjile astea de protecţie complică foarte mult organizarea unei nunţi.

— Îmi pare rău, spuse Harry cu umilinţă.

— A, fii serios, dragul meu! spuse numaidecât doamna

Weasley. Nu voiam să spun că... până la urmă, siguranţa ta este cea mai importantă! De fapt, Harry, chiar voiam să te întreb cum ai vrea să îţi sărbătoreşti ziua de naştere. Împlineşti şaptesprezece ani, este o zi importantă...

— Nu vreau nimic special, spuse Harry repede, imaginându-şi deranjul în plus pe care l-ar fi pricinuit. Sincer, doamnă Weasley, o cină obişnuită ar fi mai mult decât de ajuns... este chiar ziua de dinaintea nunţii...

— A, păi, dacă eşti sigur, dragul meu... să-i invit pe Remus şi pe Tonks, nu-i aşa? Şi pe Hagrid...

— Ar fi grozav, spuse Harry. Dar vă rog să nu vă deranjaţi prea tare.

— Nici un deranj, nici un deranj... nici nu se pune problema...

Se uită la el îndelung, cercetător, apoi zâmbi cu tristeţe, se îndreptă de spate şi se îndepărtă. Harry o privi fluturându-şi bagheta în apropierea sforii de rufe, făcând rufele umede să se ridice în aer şi să se agaţe singure, şi simţi dintr-odată un val de remuşcare pentru toate greutăţile şi durerea pe care i le provoca.

Capitolul VII

Testamentul lui Albus Dumbledore

Mergea de-a lungul unui drum de munte învăluit în lumina rece şi albăstruie a răsăritului. Mult mai jos se vedea umbra unui orăşel înconjurat de ceaţă. Oare cel pe care îl căuta

era acolo? Bărbatul de care avea atât de mare nevoie încât nu putea să se mai gândească la altceva, bărbatul care avea răspunsul, răspunsul pentru problema sa...

— Hei, trezeşte-te!

Harry deschise ochii. Încă era întins pe patul suprapus din camera murdară de la mansardă a lui Ron. Soarele încă nu răsărise şi camera era întunecată. Pigwidgeon dormea dusă, cu capul sub aripioară. Pe Harry îl ustura cicatricea de pe frunte.

— Vorbeai în somn.

— Da?

— Da. „Gregorovitch”. Tot repetai „Gregorovitch”.

Harry nu-şi pusese ochelarii, iar chipul lui Ron i se părea puţin neclar.

— Cine e Gregorovitch?

— Eu de unde să ştiu? Tu îi spuneai numele.

Harry îşi masă cicatricea şi începu să se gândească. Avea ideea vagă că mai auzise numele acesta, dar nu îşi putea aminti unde.

— Cred că îl caută Cap-de-Mort.

— Bietul om, spuse Ron cu patimă.

Harry se ridică în capul oaselor, masându-şi în continuare cicatricea - acum se trezise de-a binelea. Încercă să îşi aducă aminte exact ce văzuse în vis, dar nu îşi aminti decât un orizont muntos şi silueta unui sat la poalele unei văi adânci.

— Cred că a plecat din ţară.

— Cine, Gregorovitch?

— Cap-de-Mort. Cred că este undeva în străinătate, îl caută pe Gregorovitch. Nu părea să fie un loc din Marea Britanie

— Crezi că poţi să vezi din nou în mintea lui?

Ron părea îngrijorat.

— Te rog, nu-i spune Hermionei, îl rugă Harry. Deşi chiar nu-mi dau seama cum se aşteaptă să mă opresc să mai văd lucruri în vis…

Se uită în sus, la colivia lui Pigwidgeon, gândindu-se… de ce îi era familiar numele „Gregorovitch”?

— Cred, spuse el încet, că are legătură cu vâjthaţul. E o legătură, dar nu pot să-mi dau seama care anume.

— Cu vâjthaţul? întrebă Ron. Sigur nu te gândeşti la Gorgovitch?

— La cine?

— Dragomir Gorgovitch, înaintaş, a fost transferat la Tunurile din Chudley pentru o sumă record, acum doi ani. Deţine recordul pentru cele mai multe baloane scăpate într-un sezon.

— Nu, spuse Harry. Sigur nu mă gândesc la Gorgovitch.

— Şi eu încerc să nu mă gândesc prea des, spuse Ron. Păi, la mulţi ani!

— Uau… aşa e, am uitat! Am împlinit şaptesprezece ani!

Harry înşfăcă bagheta de lângă pat, o îndreptă către biroul plin de lucruri pe care îşi lăsase ochelarii şi zise: „Accio Ochelari!”.

Deşi erau cam la un metru depărtare, simţi o mare

satisfacţie să îi vadă zburând spre el, cel puţin până când îl loviră în ochi.

— Elegant, nu glumă, pufni Ron.

Bucurându-se că îi fusese anulat Identificatorul, Harry făcu lucrurile lui Ron să zboare prin cameră, trezind-o pe Pigwidgeon şi făcând-o să ţopăie entuziasmată prin colivie.

Harry încercă de asemenea să îşi lege şireturile de la adidaşi cu ajutorul magiei (după aceea, îi luă câteva minute numai ca să desfacă nodul) şi, doar de plăcere, prefăcu robele portocalii din afişele lui Ron cu Tunurile din Chudley în unele de-un albastru aprins.

— Eu mi-aş închide şliţul cu mâna, dacă aş fi în locul tău, îl sfătui Ron pe Harry şi începu să râdă când Harry verifică imediat dacă se închisese la pantaloni. Uite cadoul. Desfă-l aici, mai bine să nu-l vadă mama. O carte? spuse Harry, luând în mână pachetul dreptunghiular. Puţin cam departe de tradiţie, nu?

— Nu e o carte obişnuită, spuse Ron. E aur pur: Douăsprezece metode garantate pentru a fermeca vrăjitoarele. Explică tot ce trebuie să ştii despre fete. Dacă aş fi avut-o anul trecut, aş fi ştiut exact cum să scap de Lavender şi cum să mă descurc cu... mă rog. Fred şi George mi-au dat un exemplar şi am învăţat o grămadă de lucruri. N-o să-ţi vină să crezi şi să ştii că nu e doar despre vrăjile cu bagheta.

Când ajunseră în bucătărie, găsiră pe masă un morman de cadouri care îl aşteptau pe Harry. Bill şi monsieur Delacour terminau de mâncat şi doamna Weasley vorbea cu ei, prăjind în acelaşi timp ceva în tigaie.

— Arthur m-a rugat să îţi urez „La mulţi ani”, Harry, spuse doamna Weasley, zâmbindu-i larg. A trebuit să plece mai devreme la serviciu, dar va veni la timp pentru cină. Cadoul

nostru este cel de deasupra.

Harry se aşeză, luă pacheţelul pătrăţos pe care i-l indicase doamna Weasley şi îl desfăcu. Înăuntru era un ceas foarte asemănător cu cel pe care doamna şi domnul Weasley i-l făcuseră cadou lui Ron când împlinise şaptesprezece ani – auriu, cu stele care se învârteau în jurul cadranului, în locul limbilor obişnuite.

— Este o tradiţie să-i dai unui vrăjitor un ceas atunci când devine major, spuse doamna Weasley, privindu-l nerăbdătoare de lângă aragaz. Mă tem că acesta nu este nou cum era al lui Ron, a fost de fapt al fratelui meu, Fabian, şi el nu prea avea grijă de lucrurile lui, este un pic zgâriat pe spate, dar…

Lăsă fraza neterminată, pentru că Harry se ridicase deja şi o îmbrăţişase. Încercă să-i transmită prin această îmbrăţişare multe lucruri nespuse şi poate că ea le înţelese, pentru că îl atinse stingherită pe obraz când el îi dădu drumul, apoi îşi flutură bagheta destul de neîndemânatică, răsturnând jumătate din costiţa afumată din tigaie direct pe podea.

— La mulţi ani, Harry! spuse Hermione, intrând grăbită în bucătărie şi punând cadoul ei peste celelalte. Nu este cine ştie ce, dar sper să îţi placă. Tu ce i-ai luat? îl întrebă ea pe Ron, care păru să nu o audă.

— Hai, deschide cadoul de la Hermione! zise Ron.

Îi cumpărase un Tradar nou. Celelalte pachete conţineau un aparat de ras fermecat, de la Bill şi Fleur. („Da, acesta îţi va oferrri cel mai bun bărrrberrrit posibil”, îl asigură monsieur Delacour, „darrr trrrebuie să îi spui clarrr ce vrrrei… pentrrru că altfel, s-arrr putea să te trrrezeşti că ai mult mai puţin părrr decât ţi-ai dorrri…”), dulciuri de la familia Delacour şi o cutie enormă cu ultimele produse Weasley Bing-Bong din partea lui Fred şi George.

Harry, Ron şi Hermione nu mai rămaseră la masă, dat fiindcă nu mai era deloc spaţiu în bucătărie odată cu sosirea lui madame Delacour, Fleur şi Gabrielle.

— Îţi împachetez eu astea, spuse Hermione veselă, luându-i lui Harry cadourile din braţe, în timp ce toţi trei se duceau înapoi la etaj. Aproape că am terminat, mai aştept doar să iasă de la spălat ultimele perechi de pantaloni Ron…

Bolboroseala lui Ron fu întreruptă de o uşă care se deschise pe holul de la etajul unu.

— Harry. Poţi să vii puţin?

Era Ginny. Ron se opri brusc, dar Hermione îl apucă de cot şi îl trase în sus pe scări. Harry o urmă neliniştit pe Ginny în camera ei.

Nu mai intrase niciodată acolo. Era mică, dar luminoasă. Pe un perete era un afiş mare cu formaţia vrăjitorească „Surorile Stranii” şi pe celălalt era o poză cu Gwenog Jones, căpitanul echipei de vâjthaţ a vrăjitoarelor „Harpiile din Holyhead”. Biroul se afla în faţa unei ferestre deschise care dădea spre livada unde el şi Ginny jucaseră odată vâjthaţ la dublu contra lui Ron şi a Hermione şi unde acum se afla un cort mare sidefiu. Steagul auriu din vârf era la acelaşi nivel cu fereastra lui Ginny. Ginny se uită în sus, privindu-l pe Harry în ochi, trase aer în piept şi zise:

— La mulţi ani!

— Da… mersi.

Se uita lung la el; lui însă îi era greu să o privească, era ca şi când s-ar fi uitat direct la o lumină foarte puternică.

— E frumoasă priveliştea, spuse el încet, arătând spre fereastră.

Ginny ignoră aceste cuvinte şi Harry nu putu să o condamne.

— Nu am ştiut ce să-ţi iau cadou, spuse ea.

— Nu era nevoie să îmi iei nimic.

Făcu abstracţie şi de replica aceasta.

— Nu am ştiut ce ţi-ar fi mai de folos. Trebuia să fie mic, pentru că altfel nu ai fi putut să-l iei cu tine.

Îndrăzni să se uite la ea. Nu avea lacrimi în ochi, acesta era unul din numeroasele lucruri minunate la Ginny, rareori plângea. Lui Harry îi trecuse câteodată prin minte că poate o întărise faptul că avea şase fraţi. Făcu un pas spre el, venind mai aproape.

— Aşa că m-am gândit să-ţi dau ceva care să-ţi aducă aminte de mine, ştii tu, dacă te întâlneşti cu vreo Veela cât o să fii plecat pe unde te-oi duce.

— Sincer să fiu, cred că ocaziile de ieşit cu fete la întâlniri vor fi destul de rare.

— Iată şi vestea bună pe care o aşteptam, şopti ea, şi în clipa următoare, îl sărută aşa cum nu îl mai sărutase niciodată până atunci, iar Harry o sărută şi el.

Era o uitare divină, mai bună decât orice whisky-foc; ea era singurul lucru real de pe lume: Ginny, în braţele lui – o mână o avea pe spatele ei şi cealaltă în părul ei lung, cu un miros dulceag...

Uşa se deschise brusc la perete în spatele lor şi cei doi se depărtară instantaneu.

— A, spuse Ron ostentativ. Scuze.

— Ron!

Hermione se afla exact în spatele lui, cu răsuflarea tăiată. Se lăsă o tăcere apăsătoare, apoi Ginny spuse cu o voce slabă şi monotonă:

— Atunci, la mulţi ani, Harry.

Ron avea urechile roşii ca focul, iar Hermione părea neliniştită.

Harry voia să le trântească amândorura uşa în nas, dar simţea că, odată ce deschiseseră uşa, o pală de vânt rece intrase în cameră şi clipa de fericire se spărsese ca un balon de săpun. Toate motivele pentru care pusese capăt relaţiei cu Ginny, pentru a fi cât mai departe de ea, păreau să se fi strecurat înapoi în cameră odată cu venirea lui Ron şi orice urmă de minunată uitare dispăruse cu desăvârşire.

Se uită la Ginny, dorind să spună ceva, deşi abia dacă ştia ce, însă ea se întorsese cu spatele la el. Harry se gândi că poate era una dintre puţinele daţi când cedase, lăsându-se în voia lacrimilor. Nu avea cum să o liniştească de faţă cu Ron.

— Ne vedem mai târziu, spuse el şi ieşi din cameră după Ron şi Hermione.

Ron coborî cu paşi mari la parter, trecu prin bucătăria încă aglomerată şi ieşi în curte; Harry ţinu pasul cu el în tot acest timp, iar Hermione mergea repede în urma lor, arătând speriată.

Odată ajunşi pe peluza proaspăt tunsă, unde era linişte, Ron începu să ţipe la Harry:

— I-ai dat papucii. Acum ce vrei, s-o dai iar peste cap?

— Nu o dau deloc peste cap, spuse Harry, în timp ce Hermione îi ajunse din urmă.

— Ron…

Dar Ron ridică mâna, făcându-i semn să tacă.

— A fost dărâmată când te-ai despărţit de ea…

— Şi eu la fel. Ştii de ce am făcut-o, nu a fost pentru că am vrut.

— Da, dar acum te apuci să o săruţi şi o să-şi facă din nou speranţe…

— Nu e proastă, ştie că nu putem fi împreună, nu se aşteaptă să… să ajungem să ne căsătorim la un moment dat sau…

Când rosti aceste cuvinte, lui Harry îi apăru în minte imaginea clară a lui Ginny îmbrăcată în rochie albă, căsătorindu-se cu un străin înalt, antipatic şi lipsit de chip.

Într-o clipă, avu o străfulgerare: viitorul ei era deschis şi fără piedici, în timp ce viitorul lui… nu putea să vadă nimic altceva în afară lui Cap-de-Mort.

— Dacă o pipăi tot timpul cu prima ocazie pe care…

— Nu o să se mai întâmple, spuse Harry cu fermitate.

Cerul era complet senin, dar lui i se părea că soarele intrase în nori.

— În ordine?

Ron părea pe jumătate supărat, pe jumătate ruşinat; se legănă în faţă şi în spate pentru o clipă şi apoi spuse:

— În ordine atunci, e… da.

Ginny nu mai încercă să rămână între patru ochi cu Harry în ziua aceea şi nu făcu şi nu zise nimic care să sugereze că în cameră avusese loc ceva mai mult decât o discuţie politicoasă. Cu toate astea, sosirea lui Charlie veni ca o uşurare

pentru Harry. Avu ocazia de a-şi schimba gândurile, văzând-o pe doamna Weasley cum îl obligă pe Charlie să se aşeze, ridicându-şi bagheta ameninţător şi anunţând că era momentul să fie tuns cum se cuvine. Dat fiind că cina în cinstea lui Harry ar fi fost imposibil de ţinut în bucătăria Vizuinii chiar şi înainte de sosirea lui Charlie, Lupin, Tonks şi Hagrid, mai multe mese fură puse cap la cap în grădină. Fred şi George vrăjiră nişte felinare mov, decorate cu numărul 17 mare, să plutească deasupra musafirilor. Mulţumită îngrijirilor doamnei Weasley, rana lui George era perfect curată, dar Harry nu se obişnuise încă să vadă gaura neagră din capul lui, în ciuda numeroaselor glume ale gemenilor pe marginea acestui subiect.

Hermione făcu să ţâşnească panglici mov şi aurii din vârful baghetei ei, lăsându-le să se aranjeze artistic peste copaci şi tufişuri.

— Drăguţ, spuse Ron, în timp ce, cu o ultimă mişcare de baghetă, Hermione transformă frunzele mărului sălbatic în unele aurii. Chiar te pricepi la lucruri din astea.

— Mulţumesc, Ron! spuse Hermione, părând mulţumită, dar şi puţin derutată.

Harry se întoarse cu spatele, zâmbind în sinea lui. Ceva îi spunea că va găsi un capitol despre complimente când va avea timp să frunzărească exemplarul său din Douăsprezece metode garantate pentru a fermeca vrăjitoarele; întâlni privirea lui Ginny şi îi zâmbi, înainte de a-şi aminti de promisiunea pe care i-o făcuse lui Ron, aşa că începu brusc să discute cu monsieur Delacour.

— Daţi-vă la o parte, daţi-vă la o parte! ciripi doamna Weasley, intrând pe poartă cu ceea ce părea a fi o hoţoaică uriaşă, de mărimea unei mingi de plajă, care plutea în faţa ei.

Câteva clipe mai târziu, Harry îşi dădu seama că era tortul său, pe care doamna Weasley, cu ajutorul baghetei, îl

făcea să zboare, în loc să rişte să îl care, păşind pe pământul neuniform.

Când tortul ateriză în sfârşit în mijlocul mesei, Harry spuse:

— Arată extraordinar, doamnă Weasley.

— Ah, e o nimica toată, dragul meu, spuse ea cu afecţiune.

Ron îi făcu semn lui Harry din spatele ei, aprobând şi formând din buze cuvintele: „Frumos”.

La ora şapte, sosiseră toţi oaspeţii, conduşi imediat în casă de către Fred şi George, care îi aşteptaseră la capătul drumului. Hagrid marcase ocazia purtând cel mai bun şi mai îngrozitor costum al său, cel brun şi păros. Deşi Lupin zâmbi când dădu mâna cu el, Harry avu senzaţia că părea destul de nefericit. Era extrem de ciudat: Tonks stătea lângă el şi părea să radieze pur şi simplu de fericire.

— La mulţi ani, Harry! spuse ea, îmbrăţişându-l călduros.

— Măi să fie, şaptesprezece ani! zise Hagrid, primind de la Fred un pahar cu vin de mărimea unei găleţi. Şase ani în cap din ziua în care ne-am cunoscut, Harry, mai ţii minte?

— Vag, spuse Harry, zâmbindu-i. Nu cumva ai dărâmat uşa de la intrare, l-ai pricopsit pe Dudley cu o coadă de porc şi mi-ai spus că eram vrăjitor?

— Ei, nu mai ţin minte toate detaliile, râse Hagrid. Totu-i bine, Ron, Hermione?

— Suntem bine, spuse Hermione. Dar tu?

— Ei, nu rău. Am fost ocupat, avem nişte unicorni nou născuţi, o să vi-i arăt când vă întoarceţi... Harry evită să

întâlnească privirile lui Ron şi Hermione, în timp ce Hagrid se căută în buzunar. Poftim, Harry, n-am ştiut ce să-ţi iau, dar după aia mi-am adus aminte de asta.

Scoase o punguţă cu şnur lung, destul de păroasă, menită în mod evident a fi purtată la gât.

— E din moleschin. Poţi să ascunzi orice vrei în ea şi nimeni în afară de proprietar nu le mai poate scoate. Sunt foarte rare.

— Mersi, Hagrid!

— Cu plăcere, spuse Hagrid, fluturând o mână cât un capac de tomberon. Uite-l pe Charlie! Dintotdeauna mi-a plăcut de el - hei, Charlie!

Charlie se apropie, trecându-şi mâna oarecum cu părere de rău peste noua tunsoare extrem de scurtă. Era mai scund decât Ron, îndesat, cu multe arsuri şi zgârieturi pe braţele sale musculoase.

— Salut, Hagrid, ce mai faci?

— Tot vreau să-ţi scriu de o grămadă de vreme. Ce mai face Norbert?

— Norbert? râse Charlie. Creasta Norvegiană? Acum îi spunem Norberta,

— Cum - Norbert e fată?

— O, da, spuse Charlie.

— Dar cum poţi să-ţi dai seama? întrebă Hermione.

— Femelele sunt mult mai agresive, spuse Charlie.

Se uită peste umăr şi coborî vocea:

— Aş vrea ca tata să ajungă mai repede. Mama e din ce

în ce mai îngrijorată.

Se uitară cu toţii la doamna Weasley. Aceasta încerca să discute cu madame Delacour, însă se tot uita înspre poartă.

— Cred că ar fi mai bine să începem fără Arthur, le strigă ea celor din grădină, câteva clipe mai târziu. Trebuie să fi fost reţinut la... Ah!

Îl văzură toţi în acelaşi timp: o dâră de lumină care se opri din zbor în grădină, aterizând pe masă, unde luă forma unei nevăstuici argintii, ridicată pe picioarele din spate şi vorbind cu vocea domnului Weasley:

— Vin cu ministrul Magiei.

Patronusul se dizolvă în aer, lăsându-i pe membrii familiei lui Fleur privind uimiţi spre locul în care dispăruse.

— Nu ar trebui să fim aici, spuse Lupin numaidecât. Harry îmi pare rău – o să-ţi explic cu altă ocazie...

O apucă pe Tonks de încheietură şi o trase după el, ajunseră la gard, săriră şi dispărură din câmpul vizual al celorlalţi. Doamna Weasley părea foarte derutată.

— Cu ministrul - dar de ce? Nu înţeleg...

Dar nu mai fu timp să discute despre asta; o clipă mai târziu, domnul Weasley apăru din senin la poartă, însoţit de Rufus Scrimgeour, care era uşor de recunoscut după coama de păr grizonat. Cei doi nou-veniţi traversară grădina cu paşi mari, îndreptându-se spre masa luminată de felinare, unde toţi stăteau tăcuţi şi îi priveau cum se apropiau. Când Scrimgeour ajunse în zona luminată de felinare, Harry observă că părea mult mai îmbătrânit decât ultima dată când îl văzuse, era costeliv şi posomorât.

— Îmi pare rău că vă deranjez, spuse Scrimgeour,

şchiopătând până în dreptul mesei. Mai ales că văd că întrerup o petrecere.

Ochii îi poposiră pentru o clipă asupra uriaşei hoţoaice aurii.

— La mulţi ani!

— Mulţumesc, spuse Harry.

— Aş vrea să vorbesc cu tine, continuă Scrimgeour. Şi cu domnul Ronald Weasley, şi cu domnişoara Hermione Granger.

— Cu noi? întrebă Ron surprins. De ce şi cu noi?

— Vă voi spune când vom fi într-un loc mai retras, răspunse Scrimgeour. Există un astfel de loc? îl întrebă el pe domnul Weasley.

— Desigur, răspunse acesta, un pic neliniştit. Ăă... în sufragerie, de ce nu mergeţi în sufragerie?

— Poţi să ne conduci tu? îl rugă Scrimgeour pe Ron. Nu mai este nevoie să ne însoţeşti, Arthur.

Harry îl văzu pe domnul Weasley schimbând o privire îngrijorată cu doamna Weasley, în timp ce el, Ron şi Hermione se ridicară. În timp ce îl conduceau înspre casă, Harry ştia că şi ceilalţi doi se gândeau la acelaşi lucru ca şi el: Scrimgeour trebuie să fi aflat că aveau de gând să renunţe la şcoală.

Scrimgeour nu spuse nimic când trecură prin bucătăria dezordonată, în drum spre sufrageria Vizuinii. Cu toate că grădina fusese inundată de lumina caldă şi aurie a apusului, acolo era deja întuneric. În momentul în care intrară, Harry îşi îndreptă bagheta spre lămpile cu ulei, luminând camera micuţă, dar primitoare. Scrimgeour se aşeză pe fotoliul lăsat pe care stătea de obicei domnul Weasley, iar Harry, Ron şi Hermione se

înghesuiră toţi trei pe canapea. Odată aşezaţi, Scrimgeour deschise discuţia:

— Am câteva întrebări pentru voi şi cred că cel mai bine ar fi să discut cu fiecare pe rând. Vă rog pe voi doi – şi arătă spre Harry şi Hermione – să aşteptaţi la etaj, voi începe cu Ronald.

— Nu mergem nicăieri, spuse Harry, în timp ce Hermione încuviinţă din cap cu fermitate. Puteţi vorbi cu toţi trei odată sau cu nici unul. Scrimgeour îi aruncă lui Harry o privire rece, cercetătoare. Harry avea senzaţia că ministrul se întreba dacă merita să deschidă ostilităţile de pe acum.

— Foarte bine, atunci, toţi odată, spuse el, ridicând din umeri şi dregându-şi glasul. După cum probabil ştiţi, am venit din cauza testamentului lui Albus Dumbledore.

Harry, Ron şi Hermione se uitară unii la alţii.

— Se pare că este o surpriză! Să înţeleg că nu ştiaţi că Dumbledore v-a lăsat ceva prin testament?

— Ăă… la toţi trei? spuse Ron. Şi mie şi Hermionei?

— Da, la toţi trei…

Dar Harry îl întrerupse.

— Dumbledore a murit de o lună şi ceva. De ce v-a luat atât de mult timp să ne daţi ce ne-a lăsat?

— Nu este evident? comentă Hermione, înainte ca Scrimgeour să poată răspunde. Au vrut să examineze ce ne-a lăsat. Nu aveaţi dreptul să faceţi aşa ceva! spuse ea, cu vocea puţin tremurătoare.

— Bineînţeles că am avut, spuse Scrimgeour scurt. Decretul Confiscării Justificate îi acordă ministerului puterea de a reţine conţinutul unui testament.

— Legea aceea a fost creată pentru a-i împiedica pe vrăjitori să lase moştenire obiecte întunecate, spuse Hermione, şi ministerul se presupune că ar trebui să aibă dovezi clare care să ateste că posesiunile decedatului sunt ilegale, înainte de a le confisca! Vreţi să spuneţi că aţi crezut că Dumbledore încerca să ne lase nişte obiecte blestemate?

— Intenţionezi cumva să urmezi o carieră în Drept Magic, domnişoară Granger? întrebă Scrimgeour.

— Nu, răspunse Hermione. Sper să fac ceva bun în viaţă!

Ron râse. Scrimgeour îi aruncă o privire fulgerătoare şi apoi se uită la Harry, când acesta spuse:

— Deci până la urmă, aţi hotărât să ni le daţi? Nu aţi mai găsit nici un pretext ca să le mai ţineţi?

— Nu, ni le dau pentru că au expirat cele treizeci şi una de zile, spuse Hermione numaidecât. Nu pot ţine obiectele mai mult de atât, decât dacă pot dovedi că sunt periculoase. Nu-i aşa?

— Ronald, ai spune că ai fost apropiat de Dumbledore? întrebă Scrimgeour, ignorând-o pe Hermione.

Ron părea speriat.

— Eu? Nu chiar… Harry a fost cel care…

Ron se uită la Harry şi Hermione, dar, în aceeaşi clipă, o văzu pe Hermione cum încearcă să-i spună din priviri: „Taci din gură în clipa asta”. Însă răul fusese deja făcut: Scrimgeour arăta ca şi când ar fi auzit exact ce se aşteptase şi dorise să audă. Se aruncă asupra lui Ron ca un uliu asupra prăzii.

— Dacă nu ai fost foarte apropiat de Dumbledore, cum îţi explici faptul că te-a amintit în testamentul lui? A făcut

extrem de puţine menţionări speciale. Majoritatea lucrurilor sale – biblioteca personală, instrumentele magice şi alte efecte personale, le-a lăsat Şcolii Hogwarts. De ce crezi că ai fost ales tocmai tu?

— Nu... ştiu, zise Ron. Nu... când spun că nu am fost apropiaţi... Adică, cred că m-a plăcut...

— Nu fi modest, Ron, îi sări Hermione în ajutor. Îi erai foarte drag lui Dumbledore.

Din punctul de vedere al lui Harry, era o interpretare mai mult decât relativă a adevărului – din câte ştia el, Ron şi Dumbledore nu vorbiseră niciodată între patru ochi şi se întâlniseră de prea puţine ori. Cu toate acestea, Scrimgeour nu părea să o asculte. Vârî mâna în interiorul pelerinei şi scoase o pungă cu un şnur, mult mai mare decât cea pe care i-o dăduse Hagrid lui Harry. Scoase un pergament din ea, îl desfăşură şi citi cu voce tare.

— „Cel din urmă testament şi ultimele dorinţe ale lui Albus Percival Wulfric Brian Dumbledore"... da, aici este... „lui Ronald Bilius Weasley îi las Deluminatorul, cu speranţa că se va gândi la mine când îl va folosi."

Scrimgeour scoase din pungă un obiect pe care Harry îl mai văzuse în trecut: semăna cu o brichetă argintie, dar ştia că avea puterea de a absorbi lumina dintr-un loc şi de a o aduce înapoi dintr-o singură mişcare.

Scrimgeour se aplecă în faţă şi îi dădu Deluminatorul lui Ron, care îl luă şi îl învârti în mână, părând uluit.

— Este un obiect valoros, spuse Scrimgeour, urmărindu-l pe Ron. Ar putea fi chiar unic. În mod sigur este creat de Dumbledore. De ce crezi că ţi-ar fi lăsat un obiect atât de rar?

Ron clătină din cap, năucit.

— Dumbledore trebuie să fi avut mii de elevi, insistă Scrimgeour. Şi totuşi, singurii pe care i-a amintit în testament sunteţi voi trei. De ce oare? La ce crezi că s-a gândit că vei folosi Deluminatorul, domnule Weasley?

— Să sting luminile, bănuiesc, murmură Ron. Ce altceva aş putea face cu el?

Fu limpede că Scrimgeour nu avea nici o sugestie. După ce îl privi pe Ron cu ochii mijiţi pentru câteva clipe, se întoarse la testamentul lui Dumbledore.

— „Domnişoarei Hermione Jean Granger îi las exemplarul meu din cartea Poveştile bardului Beedle, cu speranţa că îl va găsi interesant şi instructiv."

Scrimgeour scoase o cărticică din pungă, care arăta ca exemplarul vechi Secretele magiei celei mai întunecate, din camera lui Ron. Avea coperta pătată şi cojită în unele locuri. Hermione o luă de la Scrimgeour fără să spună nimic. Ţinu cartea în poală şi se uită la ea. Harry observă că titlul era scris în rune – nu învăţase niciodată cum să le citească. Văzu cum Hermionei îi căzu o lacrimă pe simbolurile gravate.

— Domnişoară Granger, de ce crezi că Dumbledore ţi-a lăsat această carte? întrebă Scrimgeour.

— Ştia… ştia că îmi plac cărţile, spuse Hermione răguşită, ştergându-se cu mâneca la ochi.

— Dar de ce tocmai această carte?

— Nu ştiu. Probabil că s-a gândit că îmi va plăcea.

— Ai discutat vreodată cu Dumbledore despre coduri sau despre alte mijloace de a transmite mesaje secrete?

— Nu, spuse Hermione, ştergându-se în continuare la ochi. Şi dacă ministerul nu a găsit nici un cod secret în această

carte în treizeci şi una de zile, mă îndoiesc că voi reuşi eu.

Îşi înăbuşi un icnet. Stăteau atât de înghesuiţi, încât lui Ron îi fu greu să îşi elibereze mâna ca să o pună în jurul umerilor Hermionei.

Scrimgeour se întoarse la testament.

— „Lui Harry James Potter", citi el – iar lui Harry i se făcu brusc stomacul ghem de emoţie –, „îi las hoţoaica pe care a prins-o în primul său meci de vâjthaţ la Hogwarts, să îi aducă aminte de răsplăţile perseverenţei şi priceperii."

Scrimgeour scoase mingiuţa aurie de mărimea unei nuci, care abia flutura din aripile argintii, iar Harry nu se putu abţine să nu simtă că deznodământul arăta oarecum nereuşit.

— De ce ţi-a lăsat Dumbledore această hoţoaică? întrebă Scrimgeour.

— N-am idee, spuse Harry. Din motivele pe care tocmai le-aţi citit, bănuiesc... să îmi aducă aminte de răsplăţile pe care le poţi obţine dacă... perseverezi şi ce era mai departe.

— Atunci... crezi că este doar un fel de suvenir?

— Bănuiesc că da, spuse Harry. Ce altceva ar putea să fie?

— Întrebările le pun eu, îl atenţionă Scrimgeour, apropiindu-şi puţin fotoliul de canapea. Afară se înserase şi cortul care se vedea pe geam era semeţ, semăna cu o fantomă, deasupra gardului viu.

— Am observat că tortul tău are forma unei hoţoaice, îi spuse Scrimgeour lui Harry. De ce?

Hermione râse dispreţuitor.

— A... doar n-o avea cumva legătură cu faptul că Harry

este un căutător strălucit, ar fi prea evident, spuse ea. Sigur trebuie să fie vreun mesaj secret de la Dumbledore, ascuns în glazură!

— Nu cred că este ceva ascuns în glazură, spuse Scrimgeour, dar hoţoaica ar putea fi o ascunzătoare foarte bună pentru un obiect mic. Sunt sigur că ştiţi de ce, nu-i aşa?

Harry ridică din umeri, dar răspunse Hermione în locul lui. Harry se gândi că era atât de obişnuită să răspundă corect la întrebări, încât nu se putuse abţine.

— Pentru că hoţoaicele păstrează amintirea pielii, spuse ea.

— Poftim? se mirară Harry şi Ron într-un glas, căci amândoi aveau o părere destul de proastă despre cunoştinţele Hermionei în materie de vâjthaţ.

— Exact, spuse Scrimgeour. Hoţoaica nu este atinsă de pielea nimănui înainte de a fi eliberată, nici măcar de fabricant, care poartă mănuşi. Este fermecată în aşa fel încât să poată identifica prima persoană care a atins-o, în cazul contestării unei prinderi. Hoţoaica – şi ridică mingiuţa aurie – îşi aminteşte atingerea ta, Potter. Bănuiesc că Dumbledore, care era un magician extrem de priceput, indiferent de ce defecte o fi avut, s-ar putea să fi vrăjit această hoţoaică în aşa fel încât să nu o poţi deschide decât tu. Lui Harry îi bătea inima mai repede ca niciodată. Era convins că Scrimgeour avea dreptate. Cum ar fi putut evita să o ia cu mâna goală în faţa ministrului?

— Nu spui nimic, zise Scrimgeour. Poate că ştii deja ce conţine hoţoaica…?

— Nu ştiu, spuse Harry, întrebându-se în continuare cum să pară că atinge hoţoaica fără să o facă în realitate. Voia să fi ştiut Legilimanţie, să fi fost expert, ca să-i poată citi gândurile Hermionei. Aproape că auzea cum i se învârteau

rotiţele în cap.

— Ia-o, spuse Scrimgeour încet.

Harry întâlni ochii galbeni ai ministrului şi ştiu că nu avea de ales, că trebuia să o facă. Întinse mâna şi Scrimgeour se aplecă din nou în faţă, punând încet hoţoaica direct în palma lui Harry.

Nu se întâmplă nimic. Când Harry strânse degetele în jurul hoţoaicei, aripile fluturară obosite şi se opriră. Scrimgeour, Ron şi Hermione continuau să se uite avid la mingiuţa acoperită acum parţial, de parcă încă ar fi sperat că avea să se transforme în vreun fel.

— Foarte spectaculos, spuse Harry calm.

Ron şi Hermione râseră.

— Atunci, asta este tot? întrebă Hermione, dând să se ridice de pe canapea.

— Ar mai fi ceva, spuse Scrimgeour, care acum părea prost dispus. Dumbledore ţi-a mai lăsat ceva, Potter.

— Ce anume? spuse Harry, revenindu-i entuziasmul.

Scrimgeour nu se mai obosi să citească din testament de data aceasta.

— Sabia lui Godric Cercetaş, spuse el.

Hermione şi Ron încremeniră. Harry se uită în jur, după mânerul încrustat cu rubine, dar Scrimgeour nu scoase sabia din punga de piele, care părea oricum prea mică pentru ca aceasta să se afle acolo.

— Păi, unde este? întrebă Harry suspicios.

— Din păcate, spuse Scrimgeour, sabia nu îi aparţinea

lui Dumbledore, ca să o poată da mai departe. Sabia lui Godric Cercetaş este un artefact istoric foarte important şi, drept urmare, îi aparţine...

— Îi aparţine lui Harry! spuse Hermione cu patimă. L-a ales pe el, el a fost cel care a găsit-o, a ieşit din Jobenul Magic şi a venit la el...

— Conform unor surse istorice de încredere, sabia îi poate apărea oricărui Cercetaş merituos, spuse Scrimgeour. Asta nu înseamnă că este proprietatea exclusivă a domnului Potter, indiferent de ce a hotărât Dumbledore. Scrimgeour îşi scarpină obrazul ras neuniform, cercetându-l pe Harry. De ce crezi că...?

— Dumbledore a vrut să-mi dea mie sabia? întrebă Harry, străduindu-se să nu îşi piardă cumpătul. Poate că s-a gândit că ar arăta bine la mine pe perete.

— Nu este o glumă, Potter! mormăi Scrimgeour. Ţi-a lăsat-o cumva pentru că s-a gândit că doar sabia lui Godric Cercetaş îl poate învinge pe Moştenitorul lui Viperin? A vrut să o ai pentru că avea credinţa, ca mulţi alţii, că tu eşti cel menit să îl distrugă pe Cel-Ce-Nu-Trebuie-Numit?

— Este o teorie interesantă, spuse Harry. A mai încercat cineva să îl străpungă cu o sabie pe Cap-de-Mort? Poate că ministerul ar trebui să desemneze nişte oameni să facă asta, în loc să îşi piardă timpul demontând Deluminatoare sau acoperind evadări din Azkaban. Deci asta aţi făcut, domnule ministru, închis în biroul dumneavoastră? Aţi încercat să deschideţi o hoţoaică? Oamenii mor, era să fiu şi eu unul dintre ei, Cap-de-Mort m-a urmărit peste trei comitate, l-a omorât pe Ochi-Nebun Moody, dar ministerul nu spune nimic despre toate astea, nu? Şi acum, vă aşteptaţi să cooperăm cu dumneavoastră?

— Întreci măsura! strigă Scrimgeour, ridicându-se.

Harry sări şi el în picioare. Scrimgeour şchiopătă spre Harry şi îl împunse cu putere în piept cu vârful baghetei, făcând o gaură în tricoul lui Harry, ca şi când l-ar fi ars cu ţigara.

— Hei! spuse Ron, sărind în picioare şi ridicându-şi bagheta, dar Harry îl opri.

— Nu! Vrei să aibă un pretext să ne aresteze?

— Ţi-ai amintit că nu mai eşti la şcoală, nu? Spuse Scrimgeour, respirând sacadat în faţa lui Harry. Ţi-ai adus aminte că eu nu sunt Dumbledore, care îţi ierta obrăzniciile şi insubordonarea? N-ai decât să porţi cicatricea asta ca pe o coroană, Potter, dar nu este de datoria unui băiat de şaptesprezece ani să îmi spună cum să-mi fac meseria! A sosit timpul să înveţi ce înseamnă respectul!

— A sosit vremea să meritaţi să fiţi respectat, spuse Harry.

Podeaua se cutremură, se auzi un zgomot de paşi în fugă, apoi uşa de la sufragerie se deschise de perete, iar domnul şi doamna Weasley intrară în fugă.

— Ni… ni s-a părut că am auzit… începu domnul Weasley, părând foarte speriat la vederea lui Harry, care stătea aproape nas în nas cu ministrul.

— Strigăte, gâfâi doamna Weasley.

Scrimgeour se dădu cu câţiva paşi înapoi, uitându-se la gaura pe care o arsese în tricoul lui Harry. Părea să fie cuprins de remuşcări că îşi pierduse cumpătul.

— Nu era nimic important, mormăi el. Îmi pare rău că te porţi aşa, spuse el, privindu-l din nou pe Harry drept în ochi. Pari să crezi că ministerul nu vrea să… nu vrea ce dorea şi Dumbledore. Ar trebui să lucrăm împreună.

— Nu îmi plac metodele pe care le folosiţi, domnule ministru, spuse Harry. Vă mai amintiţi?

Îşi ridică din nou pumnul drept, arătându-i lui Scrimgeour cicatricele albe, care încă se vedeau pe dosul palmei: „Nu am voie să spun minciuni”. Scrimgeour se încruntă. Se întoarse fără un cuvânt şi ieşi din cameră şchiopătând. Doamna Weasley fugi după el şi Harry o auzi oprindu-se la uşa din spate. După câteva clipe, aceasta strigă:

— A plecat!

— Ce voia? întrebă domnul Weasley, uitându-se la Harry, Ron şi Hermione, în timp ce doamna Weasley veni repede înapoi.

— A venit să ne dea ce ne-a lăsat Dumbledore, spuse Harry. Tocmai au făcut cunoscut conţinutul testamentului său.

Afară, la mesele întinse, cele trei obiecte pe care le dăduse Scrimgeour trecură din mână în mână. Toţi se mirară de Deluminator şi de Poveştile bardului Beedle şi regretaseră că Scrimgeour refuzase să dea şi sabia, însă nici unul dintre ei nu putu să dea nici o sugestie în legătură cu motivul pentru care Dumbledore îi lăsase o hoţoaică veche lui Harry. În timp ce domnul Weasley examina Deluminatorul pentru a treia sau a patra oară, doamna Weasley spuse temătoare:

— Harry, dragul meu, tuturor ne este îngrozitor de foame, n-am vrut să începem fără voi... crezi că pot începe să servesc cina? Toţi mâncară repede şi apoi, după ce cântară „La mulţi ani!” şi degustară câte o felie de tort, petrecerea luă sfârşit. Hagrid, care era invitat la nuntă în ziua următoare, dar era mult prea masiv pentru a dormi în Vizuina arhiplină, se duse să îşi ridice un cort pe un câmp din apropiere.

— Ne vedem sus, îi şopti Harry Hermionei, în timp ce o ajutau pe doamna Weasley să redea grădinii înfăţişarea

obişnuită. După ce se duc toţi la culcare.

Sus, în camera de la mansardă, Ron examina Deluminatorul şi Harry umplu punguţa de moleschin de la Hagrid, nu cu aur, ci cu obiectele la care ţinea cel mai mult, cu toate că unele dintre ele i se păreau lipsite de valoare: Harta Ştrengarilor, fragmentul din oglinda fermecată pe care i-o dăduse Sirius şi medalionul lui R.A.B. Strânse bine şnurul şi îşi puse punguţa la gât, apoi rămase cu hoţoaica veche în mână, privind-o cum flutura slăbită din aripi. În sfârşit, Hermione bătu la uşă, strecurându-se în vârful picioarelor.

— Muffliato! şopti ea, fluturându-şi bagheta în direcţia scării.

— Parcă nu erai de acord cu vraja asta, spuse Ron.

— Erau alte vremuri, spuse Hermione. Acum, arată-ne Deluminatorul.

Ron o ascultă instantaneu. Îl ridică în faţa ochilor şi apăsă. Singura lampă pe care o aprinseseră se stinse.

— Problema este, şopti Hermione în întuneric, că am fi putut obţine asta cu Beznă Instant, importată din Peru.

Se auzi o mică pocnitură şi sfera luminoasă a lămpii zbură înapoi pe tavan, făcând din nou lumină în cameră.

— Totuşi, e mişto, spuse Ron, pe un ton puţin defensiv. Şi ziceau că l-a inventat însuşi Dumbledore!

— Ştiu, dar în mod sigur nu te-a menţionat în testamentul său doar ca să ne ajuţi să stingem luminile!

— Credeţi că ştia că ministerul avea să-i confişte testamentul şi să examineze tot ce ne-a lăsat? întrebă Harry.

— Bineînţeles, spuse Hermione. Nu ar fi putut să ne spună în testament de ce ne lăsa lucrurile astea, dar asta tot nu

explică...

— De ce nu ne-a putut da nişte indicii cât era încă în viaţă? întrebă Ron.

— Exact, spuse Hermione, frunzărind în acest timp Poveştile bardului Beedle. Dacă lucrurile astea sunt destul de importante pentru a ni le da chiar sub nasul ministerului, ai crede că ne-ar fi spus de ce a făcut-o... În afara cazului în care ar fi evident, nu?

— Păi, el n-a prea gândit aşa, nu? zise Ron. Eu am zis întotdeauna că era smintit. Strălucit şi aşa mai departe, dar ţicnit. I-a lăsat lui Harry hoţoaica asta veche... de ce naiba să-i lase aşa ceva?

— N-am idee, spuse Hermione. Harry, când te-a obligat Scrimgeour să o iei, eram convinsă că o să se întâmple ceva!

— Da, ştiu, spuse Harry, iar în momentul în care ridică hoţoaica, i se acceleră pulsul. Doar nu era să mă străduiesc prea tare de faţă cu Scrimgeour, nu-i aşa?

— Ce vrei să spui? întrebă Hermione.

— Hoţoaica pe care am prins-o în primul meu meci de vâjthaţ... spuse Harry. Nu mai ţineţi minte?

Hermione părea complet derutată. Însă Ron rămase cu respiraţia tăiată, arătând disperat când spre Harry, când spre hoţoaică, până când îşi recăpătă glasul.

— Ah, aceea pe care era cât pe ce s-o înghiţi!

— Exact, spuse Harry, presându-şi buzele pe hoţoaică, în timp ce inima îi bătea năvalnic, mai-mai să-i sară din piept.

Nu se deschise. Harry, copleşit de frustrare şi dezamăgire, coborî sfera aurie în jos, însă chiar atunci, Hermione strigă:

— E un înscris! Repede, scrie ceva pe ea, uite!

De mirare şi emoţie, aproape că scăpă din mână hoţoaica. Hermione avea totală dreptate. Pe suprafaţa netedă aurie, acolo unde, cu câteva clipe în urmă, nu fusese nimic, erau gravate cinci cuvinte cu un scris alungit şi aplecat, pe care Harry îl recunoscu drept scrisul lui Dumbledore:

— Mă deschid la închidere.

Abia apucase să le citească şi cuvintele dispărură din nou.

— „Mă deschid la închidere”... oare ce o însemna?

Hermione şi Ron clătinară din cap, părând să nu aibă nici cea mai vagă idee.

— Mă deschid la închidere... la închidere... mă deschid la închidere...

Dar indiferent de câte ori repetară cuvintele şi cu oricâte inflexiuni, nu reuşiră să găsească nici un alt înţeles.

— Şi sabia, spuse Ron până la urmă, după ce abandonară încercarea de a ghici semnificaţia inscripţiei de pe hoţoaică. De ce voia ca Harry să primească sabia?

— Şi de ce nu mi-a spus, pur şi simplu? se întrebă Harry ca pentru sine. Era acolo, chiar acolo, pe peretele din biroul lui, în timpul tuturor discuţiilor noastre de anul trecut! Dacă ar fi vrut să ajungă la mine, de ce nu mi-a dat-o atunci?

Se simţea ca şi când ar fi dat un examen – avea în faţa ochilor o întrebare la care ar fi trebuit să răspundă, dar mintea îi era leneşă şi necooperantă. Oare fusese ceva ce trecuse cu vederea în timpul discuţiilor lungi cu Dumbledore de anul trecut? Oare Dumbledore se aşteptase că avea să înţeleagă?

— Cât despre cartea asta, spuse Hermione, Poveştile

bardului Beedle… Nu am mai auzit niciodată de ele!

— Nu ai mai auzit niciodată de Poveştile bardului Beedle! făcu Ron uimit, nevenindu-i să creadă. Glumeşti, nu?

— Nu, nu glumesc! spuse Hermione surprinsă. Deci tu ai auzit de ele?

— Sigur că da!

Harry ridică privirea, distrat. Nu se mai întâmplase până atunci ca Ron să fi citit o carte pe care să nu o fi citit şi Hermione. Ron părea totuşi surprins de mirarea lor.

— Fiţi serioşi! Toate basmele vechi pentru copii se zice că sunt scrise de Beedle, nu? Fântâna norocului chior… Vrăjitorul şi ceaunul săltăreţ… Iepuraşul Pufi şi buturuga fermecată..

— Poftim? spuse Hermione, chicotind. Cum se numea ultima?

— Termină! spuse Ron, uitându-se uimit la Harry şi la ea. Trebuie să fi auzit de Pufi…

— Ron, ştii foarte bine că Harry şi cu mine am fost crescuţi de Încuiaţi! spuse Hermione. Nouă nu ni s-au spus poveştile astea când eram mici, noi ştim de Albă-ca-Zăpada şi cei şapte pitici şi de Cenuşăreasa…

— Cenuşăreasa… ce-i asta, o boală? întrebă Ron.

— Deci astea sunt poveşti pentru copii? întrebă Hermione, studiind din nou runele.

— Da, spuse Ron nesigur. Adică..: asta este ceea ce se aude, ştii, că toate poveştile vechi le-a scris Beedle. Nu ştiu cum erau în versiune originală.

— Dar oare de ce a vrut Dumbledore să le citesc?

Se auzi un scârţâit de la un etaj inferior.

— Probabil că e Charlie. Acum, că mama a adormit, se furişează ca să-şi facă părul să crească din nou, spuse Ron neliniştit.

— Ar trebui, oricum, să ne culcăm, şopti Hermione. Nu se pune problema ca mâine să dormim până mai târziu.

— Nu, încuviinţă Ron. O înfiorătoare crimă triplă comisă de mama mirelui ar putea strica un pic nunta. Sting eu lumina.

Aprinse din nou Deluminatorul, în timp ce Hermione ieşi din cameră.

Capitolul VIII

Nunta

În ziua următoare, la ora trei după-amiaza, Harry, Ron, Fred şi George stăteau în faţa unui cort mare şi alb, amplasat în livadă, aşteptând să sosească invitaţii la nuntă. Harry băuse o doză zdravănă de Polipoţiune şi acum era dublura unui băiat Încuiat roşcat din satul acela, Ottery St. Catchpole, de la care Fred furase câteva fire de păr, folosind o Vrajă de Chemare. Planul era să îl prezinte pe Harry drept „vărul Barny” şi să spere că avea să fie camuflat de numărul mare de rude din neamul Weasley.

Toţi patru ţineau strâns nişte planuri de aşezare a invitaţilor, ca să îi poată conduce la locurile lor. Un grup de chelneri îmbrăcaţi cu robe albe sosise cu o oră în urmă, împreună cu o formaţie înveşmântată cu nişte jachete aurii, şi

toţi aceşti vrăjitori stăteau acum la mică distanţă de ei, sub un copac. Harry văzu fumul albăstrui de pipă, care se ridica din locul acela.

În spatele lui Harry, dincolo de intrarea în cort, se vedeau rânduri întregi de scaune aurii delicate, aşezate de-o parte şi de alta unui covor lung roşu. Stâlpii de susţinere erau împodobiţi cu flori albe şi aurii. Fred şi George prinseseră un mănunchi imens de baloane aurii chiar deasupra locului unde Bill şi Fleur aveau să devină în scurt timp soţ şi soţie.

În grădină, fluturii şi albinele zburau leneşe deasupra ierbii şi a gardurilor vii. Harry nu se simţea deloc la locul lui. Băiatul Încuiat a cărui înfăţişare o adoptase era ceva mai gras decât el, iar roba festivă îi era fixă şi se încingea în ea la lumina puternică a după amiezii de vară.

— Când o să mă însor, spuse Fred, trăgând de gulerul robei sale, nu o să-mi bat capul cu chestii din astea. Veţi putea veni îmbrăcaţi cu ce vreţi voi şi o să arunc un Blestem de legare corporală totală asupra mamei, până se termină totul.

— A fost destul de rezonabilă de dimineaţă, dată fiind situaţia, spuse George. A plâns un pic, pentru că nu e şi Percy, dar cine-l vrea aici? Fir-aş al naibii, pregătiţi-vă... uite-i că vin.

Siluete îmbrăcate în culori vii apăreau din senin una câte una la marginea îndepărtată a curţii. Câteva minute mai târziu, se formase un alai care începu să se apropie şerpuind de grădină, venind înspre cort.

Pe pălăriile vrăjitoarelor erau prinse flori exotice şi păsări fermecate fluturau din aripi pe boruri, în timp ce pe multe dintre cravatele vrăjitorilor scânteiau pietre preţioase. Zumzetul conversaţiilor entuziasmate devenea din ce în ce mai puternic, acoperindu-l pe cel al albinelor, în timp ce mulţimea se apropia de cort.

— Minunat, cred că văd câteva verişoare Veela, spuse George, întinzându-şi gâtul, ca să zărească mai bine. Vor avea nevoie să fie ajutate să înţeleagă obiceiurile noastre englezeşti, o să am eu grijă de ele…

— Stai uşurel, spuse Fred şi ţâşni pe lângă un grup de vrăjitoare de vârsta a doua din fruntea şirului, adresându-se unor frumoase fete franţuzoaice: vă rog, permettez-moi să vă asisster.

Acestea chicotiră şi acceptară să fie conduse înăuntru. George rămase să se ocupe de vrăjitoarele de vârsta a doua şi Ron îl conduse pe Perkins, un coleg mai în vârstă al domnului Weasley de la minister, în timp ce lui Harry îi reveni un cuplu de bătrânei destul de surzi.

— Salut, spuse o voce familiară, când ieşi din nou din cort şi îi văzu pe Tonks şi pe Lupin în fruntea şirului.

Tonks se făcuse blondă special pentru ziua aceea.

— Arthur ne-a spus că tu eşti cel cu părul creţ. Îmi pare rău pentru aseară, adăugă ea în şoaptă, în timp ce Harry îi conduse de-a lungul culoarului. Ministerul este foarte anti-oameni-lup în clipa de faţă şi ne-am gândit că era cel mai bine pentru tine să plecăm.

— E în ordine, înţeleg, spuse Harry, vorbind mai mult cu Lupin, decât cu Tonks.

Lupin îi zâmbi în grabă, dar când se îndepărtară, Harry îl văzu pe Lupin posomorându-se din nou. Nu înţelegea de ce era aşa, dar nu avea timp să se gândească la aceasta: Hagrid făcea destul de multă gălăgie. Nu înţelesese instrucţiunile lui Fred şi se aşezase nu pe scaunul mărit şi ranforsat pus special pentru el pe ultimul rând, ci pe alte cinci scaune, care acum arătau ca un morman de chibrituri de aur.

În timp ce domnul Weasley repara pagubele, iar Hagrid

le cerea scuze în gura mare tuturor celor care păreau să îl asculte,

Harry se întoarse repede la intrare şi îl găsi pe Ron faţă în faţă cu un vrăjitor foarte excentric ca înfăţişare. Era puţin saşiu, avea părul alb până la umeri ca din vată de zahăr, purta un chipiu al cărui ciucure îi atârna în faţa nasului şi era îmbrăcat cu o robă de un galben auriu atât de aprins, încât te dureau ochii. De lanţul de aur pe care îl purta la gât atârna un simbol ciudat, asemănător unui ochi triunghiular.

— Xenophilius Lovegood, spuse el, întinzându-i mâna lui Harry, fiica mea şi cu mine locuim chiar dincolo de dealul acela. Familia Weasley a fost foarte amabilă să ne invite. Dar cred că o ştii pe Luna, dacă nu mă înşel, nu-i aşa? îi spuse el lui Ron.

— Da, spuse Ron. Unde este?

— A rămas în urmă în grădiniţa aceea fermecătoare, să-i salute pe pitici, nişte paraziţi absolut remarcabili! Atât de puţini vrăjitori sunt conştienţi de cât de multe putem învăţa de la micuţii şi înţelepţii pitici – sau, pe numele lor adevărat, Gernumbli gardensi.

— Adevărul este că ai noştri cunosc nişte înjurături de excepţie, spuse Ron, dar cred că le-au învăţat de la Fred şi

George. Ron conduse un grup de vrăjitori în cort, în timp ce

Luna veni în fugă.

— Bună, Harry! zise ea.

— Ăă… eu sunt Barny, spuse Harry consternat.

— Aaa, ţi-ai schimbat şi numele? întrebă ea veselă.

— De unde ai ştiut…?

— Ah, după privire, spuse ea.

La fel ca şi tatăl ei, Luna purta o robă de un galben aprins, pe care o asortase cu o floarea-soarelui mare, prinsă în păr. Odată ce treceai peste faptul că era extrem de luminoasă, efectul general era destul de plăcut. Cel puţin, de data aceasta, nu purta ridichi pe post de cercei.

Xenophilius, care era adâncit într-o discuţie cu o cunoştinţă, nu auzise schimbul de cuvinte dintre Luna şi Harry. Luându-şi la revedere de la vrăjitorul cu care vorbea, se întoarse către fiica lui, care îşi ridică un deget şi spuse:

— Uite, tati, unul dintre pitici chiar m-a muşcat!

— Dar este minunat! Saliva de pitic are nespus de multe calităţi! spuse domnul Lovegood, apucând degetul întins al Lunei şi cercetând urmele de dinţi. Luna, draga mea, dacă vei simţi vreun talent subit azi – poate o dorinţă nestăvilită de a cânta arii de operă sau a recita în limba oamenilor-mării – să nu te abţii! S-ar putea să fi primit harul Gernumblilor!

Ron pufni răspicat, în timp ce trecea pe lângă ei în direcţia opusă.

— Poate să râdă Ron cât o vrea, spuse Luna senină, în timp ce Harry îi conduse pe ea şi pe Xenophilius la locurile lor, dar tata a făcut foarte multe cercetări asupra magiei Gernumblilor.

— Serios? spuse Harry, care hotărâse de mult să nu îi contrazică pe Luna şi pe tatăl ei în legătură cu convingerile lor ciudate. Dar eşti sigură că nu vrei să pui nişte spirt pe rană?

— A, nu, e în regulă, spuse Luna, sugându-şi degetul, pierdută parcă în visare şi privindu-l pe Harry din cap până în picioare. Eşti elegant. I-am spus lui tati că probabil majoritatea oamenilor vor purta robe festive, dar el e de părere că este bine să porţi culori solare la nunţi, ştii tu, ca să aducă noroc.

În timp ce Luna şi tatăl ei se îndepărtară, Ron reapăru cu o vrăjitoare bătrână, care-l ţinea strâns de braţ. Avea nasul acvilin, ochii roşii pe margini, iar pălăria roz cu pene o făcea să semene cu un flamingo prost dispus.

— Şi ai părul mult prea lung, Ronald, pentru o fracţiune de secundă te-am confundat cu Ginevra. Pe barba lui Merlin, cu ce e îmbrăcat Xenophilius Lovegood? Arată ca o omletă. Şi tu cine eşti? strigă ea la Harry.

— A, da, mătuşă Muriel, el este vărul nostru Barny.

— Încă un Weasley? Vă reproduceţi mai ceva ca piticii. Harry Potter nu-i aici? Speram să îl cunosc. Parcă ţi-era prieten, Ronald, sau doar te dădeai mare?

— Nu... nu a putut să ajungă...

— Hmm... A găsit o scuză, nu? Se pare că nu-i aşa viteaz ca-n pozele din ziare. Tocmai îi explicam miresei cum să îşi pună tiara mea, strigă ea la Harry. E făcută de goblini, ştii, şi e în familia mea de secole întregi. E frumoasă fata, dar... franţuzoaică. Bine, bine, Ronald, găseşte-mi un loc bun, am o sută şapte ani şi n-ar trebui să stau prea mult în picioare. Când trecu pe lângă el, Ron îi aruncă lui Harry o privire cu subînţeles şi îi luă ceva timp până apăru din nou. Când se reîntâlniră la intrarea în cort, Harry condusese deja încă vreo zece oameni la locurile lor. Cortul era acum aproape plin şi, pentru prima dată, nu mai era coadă la intrare.

— Muriel e un coşmar, spuse Ron, ştergându-şi fruntea cu mâneca. La un moment dat, venea la noi de Crăciun în fiecare an, apoi, slavă Domnului, s-a simţit insultată când Fred şi George i-au pus la cină o bombă cu miros de baligă sub scaun. Tata spune tot timpul că mătuşa Muriel o să-i scoată din testament – de parcă le-ar păsa! Oricum, în ritmul ăsta, o să ajungă mai bogaţi decât oricine din familie... Oau, adăugă el, clipind des în timp ce Hermione venea spre ei în fugă. Arăţi

grozav!

— De fiecare dată eşti la fel de mirat, spuse Hermione cu un zâmbet.

Purta o rochie vaporoasă lila şi pantofi cu toc asortaţi şi avea părul drept şi mătăsos.

— Mătuşa ta Muriel nu este de acord cu tine, tocmai m-am întâlnit cu ea sus, când îi dădea tiara lui Fleur. A zis: „Hmm, ea e cea cu părinţi Încuiaţi? şi apoi – „Postură greşită şi glezne subţiri".

— Nu o lua personal, e nepoliticoasă cu toată lumea, spuse Ron.

— Vorbiţi de Muriel? întrebă George, în timp ce ieşea din nou din cort împreună cu Fred. Da, tocmai mi-a spus că am o ureche mai sus şi una mai jos. Cotoroanţa! Însă mi-aş dori să mai fie în viaţă unchiul Bilius; era o figură la nunţi.

— Nu e el cel care a văzut Spectrul şi a murit douăzeci şi patru de ore mai târziu? întrebă Hermione.

— Ba da, a cam luat-o razna spre sfârşit, recunoscu George.

— Dar înainte să se scrântească, era sufletul petrecerilor, spuse Fred. Obişnuia să dea pe gât o sticlă întreagă de whisky-foc şi apoi să fugă pe ringul de dans, să-şi ridice roba şi să scoată buchete de flori din…

— Da, pare absolut fermecător, spuse Hermione, în timp ce Harry râdea în hohote.

— Nu se ştie de ce, dar nu s-a căsătorit niciodată, spuse Ron.

— Incredibil, se arătă mirată Hermione.

Toţi râdeau atât de tare, încât nici unul dintre ei nu observă un invitat care întârziase – un tânăr cu părul negru, nasul mare şi acvilin şi sprâncene negre, groase – decât când acesta îi întinse invitaţia lui Ron şi spuse, uitându-se la Hermione:

— Arăţi minunat.

— Viktor! strigă ea şi-şi scăpă gentuţa cu perluţe, care căzu cu o bufnitură ciudat de puternică pentru cât era de mică.

Roşind, Hermione se aplecă să o ridice şi spuse:

— Nu ştiam că... vai de mine... ce bine îmi pare să te văd... Ce mai faci?

Urechile lui Ron se înroşiră din nou. După ce se uită la invitaţia lui Krum, de parcă nu ar fi crezut o iotă din ce scria, spuse, mult prea tare:

— Cum de-ai venit?

— M-a invitat Fleur, spuse Krum, cu sprâncenele ridicate.

Harry, care nu îi purta deloc pică lui Krum, dădu mâna cu el, apoi, simţind că ar fi fost mai bine să îl ducă pe Krum mai departe de Ron, se oferi să îl conducă la locul său.

— Prietenul tău nu se bucură să mă vadă, spuse Krum, în timp ce intrară în cortul care era acum plin ochi. Sau sunteţi cumva rude? adăugă el, aruncând o privire spre părul roşcat şi creţ al lui Harry.

— Suntem veri, bolborosi Harry, dar Krum nu era atent la ce spunea.

Apariţia sa atrase toate privirile, mai ales în rândul verişoarelor Veela – era totuşi un celebru jucător de vâjthaţ. În timp ce oamenii îşi întindeau gâtul ca să îl vadă mai bine, Ron,

Hermione, Fred şi George fugiră de-a lungul culoarului.

— Trebuie să ne aşezăm, îi spuse Fred lui Harry, înainte să ne calce mireasa în picioare. Harry, Ron şi Hermione se aşezară la locurile lor, în al doilea rând, în spatele lui Fred şi George.

Hermione era destul de îmbujorată şi Ron încă mai avea urechile roşii. După câteva cupe, acesta îi şopti lui Harry:

— Ai văzut că individul şi-a lăsat bărbuţă?

Harry mormăi monoton.

Cortul încălzit fusese cuprins de nerăbdare, zumzetul general fiind întrerupt din când în când de hohote de râs. Domnul şi doamna Weasley veniră de-a lungul culoarului, zâmbind şi făcându-le cu mâna rudelor; doamna Weasley purta o robă nouă de culoarea ametistului şi o pălărie asortată.

O clipă mai târziu, Bill şi Charlie se ridicară la capătul din faţă al cortului, îmbrăcaţi amândoi cu robe festive şi având trandafiri mari albi prinşi la butoniere; Fred îi fluieră admirativ, iar verişoarele Veela pufniră în râs. Apoi, mulţimea amuţi, iar muzica începu să răsune parcă din baloanele aurii.

— Oooo! zise Hermione, întorcându-se în scaun, pentru a se uita la intrare.

Vrăjitoarele şi vrăjitorii adunaţi oftară la unison când monsieur Delacour şi Fleur îşi făcură apariţia pe culoar; Fleur plutea şi monsieur Delacour ţopăia şi zâmbea cu toată gura. Fleur purta o rochie albă foarte simplă şi părea să radieze o strălucire puternică, argintie. În timp ce, în mod obişnuit, strălucirea ei îi eclipsa prin comparaţie pe ceilalţi, astăzi îi înfrumuseţa pe toţi cei pe lângă care trecea. Ginny şi Gabrielle, îmbrăcate amândouă în rochii aurii, păreau chiar mai drăguţe decât de obicei şi când Fleur ajunse la Bill, acesta arăta ca şi când nu l-ar fi întâlnit niciodată pe Fenrir Greyback.

— Doamnelor şi domnilor, spuse o voce puţin tărăgănată şi Harry fu oarecum şocat să vadă că vrăjitorul micuţ, cu părul plin de smocuri, care vorbise la înmormântarea lui Dumbledore, stătea acum în faţa lui Bill şi a lui Fleur. Ne-am adunat astăzi aici pentru a celebra unirea a două suflete credincioase…

— Da, tiara mea face ca totul să pară foarte distins, spuse mătuşa Muriel chipurile în şoaptă, dar destul de tare încât s-o audă toţi. Dar trebuie să recunosc că rochia Ginevrei are decolteul mult prea adânc.

Ginny se uită în jur, zâmbind, îi făcu cu ochiul lui Harry, apoi se întoarse repede din nou cu spatele. Gândurile lui Harry zburară departe de cort, înapoi la după-amiezele pe care le petrecuse singur cu Ginny, în locurile solitare de pe domeniul şcolii. Păreau atât de departe şi întotdeauna păruseră prea frumoase pentru a fi adevărate, de parcă ar fi furat ore minunate din viaţa unui om normal, un om fară o cicatrice în formă de fulger pe frunte…

— William Arthur, o iei de soţie pe Fleur Isabelle…?

În rândul din faţă, doamna Weasley şi madame Delacour suspinau amândouă în batistuţe de dantelă. Zgomotele ca de trompetă care se auziră din spatele cortului le dădură tuturor de ştire că Hagrid îşi scosese una dintre batistele sale cât o faţă de masă. Hermione se întoarse şi îi zâmbi larg lui Harry; şi ea avea ochii plini de lacrimi.

— Vă declar uniţi pe viaţă.

Vrăjitorul cu părul plin de smocuri îşi ridică bagheta mult deasupra capetelor lui Bill şi Fleur şi o ploaie de stele argintii se revărsă peste ei, formând o spirală în jurul siluetelor lor îmbrăţişate. În timp ce Fred şi George porniră aplauzele, baloanele aurii de deasupra se sparseră şi din ele îşi luară zborul păsări ale paradisului, iar clopoţei aurii plutiră diafani, împrăştiind peste tot cântece şi clinchete cristaline.

— Doamnelor şi domnilor! strigă vrăjitorul ciufulit. Vă rog să vă ridicaţi în picioare! Se ridicară cu toţii; mătuşa Muriel bombănea în gura mare, iar vrăjitorul flutură din baghetă.

Scaunele pe care fuseseră aşezaţi se ridicară graţios în aer, în timp ce pereţii de pânză ai cortului dispărură, astfel încât acum stăteau sub acoperişul sprijinit pe stâlpi aurii, în faţa lor desfăşurându-se priveliştea superbă a livezii şi peisajului însorit. Apoi, din centrul cortului se întinse un bazin plin cu aur topit, formând un ring de dans strălucitor; scaunele plutitoare se aranjară în jurul unor măsuţe acoperite cu feţe de masă albe şi toate coborâră graţios înapoi pe pământ, iar formaţia înveşmântată în jachete aurii îşi luă repede locul pe scenă.

— Drăguţ, spuse Ron aprobator, în timp ce chelnerii apărură de peste tot, unii ducând tăvi de argint cu pahare cu suc de dovleac, bere zero şi whisky-foc, iar alţii aducând grămezi de tarte şi sendvişuri.

— Ar trebui să mergem să îi felicităm! spuse Hermione, ridicându-se pe vârfuri, pentru a vedea unde dispăruseră Bill şi Fleur, în mijlocul unei mulţimi de oameni care se înghesuiseră să-i felicite.

— O să avem timp mai târziu, ridică Ron din umeri, înşfăcând trei beri zero de pe o tavă care trecea pe lângă ei şi dându-i una lui Harry. Hermione, hai să găsim o masă... nu acolo! Cât mai departe de Muriel...

Ron traversă ringul de dans gol, uitându-se în stânga şi în dreapta; Harry era convins că era curios să vadă unde se afla Krum. Până îşi făcură loc în partea cealaltă a cortului, majoritatea meselor fuseseră deja ocupate; cele mai multe locuri rămăseseră la masa la care stătea singură Luna.

— Putem să ne aşezăm şi noi? întrebă Ron.

— Sigur că da, spuse ea veselă. Tati s-a dus să le dea

cadoul nostru lui Bill şi Fleur.

— Ce este, o rezervă pe viaţă de Rădăcini Rotunjoare? întrebă Ron.

Hermione încercă să-l lovească pe sub masă cu piciorul, dar îl nimeri în schimb pe Harry. De durere îi dădură lacrimile şi pierdu şirul conversaţiei pentru câteva momente.

Formaţia începuse să cânte. Bill şi Fleur se duseră primii la dans, stârnind aplauze îndelungi; în scurt timp, domnul Weasley o conduse pe madame Delacour pe ringul de dans, urmaţi de doamna Weasley şi tatăl lui Fleur.

— Îmi place cântecul acesta, spuse Luna, legănându-se în ritmul melodiei cu acorduri de vals; după câteva secunde, se ridică şi pluti spre ringul de dans, unde începu să se învârtească pe loc, singură, cu ochii închişi şi dând din mâini.

— E grozavă, nu-i aşa? spuse Ron pe un ton admirativ. Nu dă greş niciodată.

Dar zâmbetul îi pieri imediat ce Viktor Krum se aşeză pe locul lăsat liber de către Luna. Hermione păru plăcut surprinsă, dar, de data aceasta, Krum nu venise s-o complimenteze pe ea, ci să pună o întrebare. Chipul îi era foarte încruntat.

— Cine este bărbatul acela în galben?

— Xenophilius Lovegood, tatăl unei prietene dintre ale noastre, spuse Ron. Tonul său ferm sugeră că nu aveau de gând să răspundă provocării evidente de a râde de Xenophilius.

— Hai să dansăm, adăugă brusc, uitându-se la Hermione.

Hermione păru surprinsă, dar într-un mod plăcut, aşa că se ridică şi dispărură împreună în mijlocul mulţimii tot mai numeroase de pe ringul de dans.

— Ah, sunt împreună acum? întrebă Krum, distrat pentru o clipă.

— Ăă... într-un fel, spuse Harry.

— Tu cine eşti? întrebă Krum.

— Barny Weasley. Dădură mâna.

— Barny, tu îl ştii bine pe omul acesta, Lovegood?

— Nu, azi l-am cunoscut. De ce?

Krum se uită urât peste marginea paharului său, urmărindu-l pe Xenophilius, care vorbea cu câţiva vrăjitori, de partea cealaltă a ringului.

— Pentru că, zise Krum, dacă nu ar fi fost oaspetele lui Fleur, m-aş fi duelat cu el, aici şi acum, din cauza simbolului aceluia oribil pe care îl poartă pe piept.

— Simbol? spuse Harry, uitându-se şi el la Xenophilius.

Ochiul ciudat, de formă triunghiulară, strălucea pe pieptul său.

— De ce? Simbolizează ceva de rău?

— Grindelwald. Este semnul lui Grindelwald.

— Grindelwald, vrăjitorul întunecat pe care l-a învins Dumbledore?

— Exact.

Krum păru să mestece în gol, apoi spuse:

— Grindelwald a ucis mulţi oameni, printre care şi pe bunicul meu. Bineînţeles, el nu a fost niciodată puternic în această ţară, se spunea că se temea de Dumbledore – şi se pare că avea dreptate să se teamă, având în vedere care i-a fost

sfârşitul. Dar acesta – îl arătă cu degetul pe Xenophilius – acesta este simbolul lui, l-am recunoscut imediat: Grindelwald l-a sculptat într-un zid la Durmstrang, când era elev. Câţiva idioţi l-au copiat pe cărţi şi pe haine, încercând să şocheze şi să impresioneze – până când aceia dintre noi care am pierdut membri ai familiei din cauza lui Grindelwald le-am dat o lecţie.

Krum îşi pocni încheieturile degetelor ameninţător, uitându-se urât la Xenophilius. Harry era perplex. Părea extrem de puţin probabil ca tatăl Lunei să fie un adept al Magiei Negre şi nimeni altcineva din cort nu păruse să observe forma runică triunghiulară.

— Ăă... eşti sigur... că este simbolul lui...?

— Nu mă înşel, spuse Krum cu răceală. Am trecut ani de zile pe lângă semnul acela, îl ştiu prea bine.

— Păi, există o şansă, spuse Harry, ca Xenophilius să nu ştie ce simbolizează. Familia Lovegood este destul de... bizară. Ar fi foarte posibil să îl fi găsit pe undeva şi să creadă că este o secţiune a unui cap de Snorhac Corn-Şifonat sau ceva de genul acesta.

— Secţiune de ce?

— Mă rog, nu ştiu ce sunt, dar se pare că el şi fiica lui se duc în vacanţe în căutarea lor...

Harry avea senzaţia că nu prea reuşise să explice bine cum erau Luna şi tatăl ei.

— Ea este, continuă el, arătând spre Luna, care încă mai dansa singură, fluturându-şi braţele în jurul corpului, de parcă ar fi încercat să alunge nişte pitici.

— De ce face asta? întrebă Krum.

— Probabil că încearcă să scape de o Steluţă Verde,

spuse Harry, recunoscând simptomele.

Krum nu părea să-şi dea seama dacă Harry făcea sau nu glume pe seama lui. Îşi scoase bagheta din interiorul robei şi o lovi ameninţător de coapsă; din vârful acesteia ţâşniră scântei.

— Gregorovitch! spuse Harry tare şi Krum tresări, dar Harry era prea entuziasmat ca să-i pese.

Îşi amintise când văzuse bagheta lui Krum: Ollivander o luase şi o examinase înainte de Turnirul celor Trei Vrăjitori.

— Ce-i cu el? întrebă Krum suspicios.

— Face baghete!

— Ştiu asta, spuse Krum.

— El ţi-a făcut bagheta! De-aia mi se părea… vâjthaţ…

Krum părea din ce în ce mai suspicios.

— De unde ştii că bagheta mea a fost făcută de Gregorovitch?

— Am.. Cred că am citit undeva, spuse Harry. Într-o revistă pentru fani, improviza el cât putu şi Krum păru să se liniştească.

— Nu mi-am dat seama că le-am vorbit fanilor despre bagheta mea, spuse el.

— Şi… ăă… ştii cumva pe unde mai e Gregorovitch?

Krum păru derutat.

— A ieşit la pensie acum câţiva ani. Eu am fost printre ultimii care au cumpărat o baghetă Gregorovitch. E cel mai bun, deşi ştiu că voi, englezii, puneţi mare preţ pe Ollivander.

Harry nu răspunse. Se prefăcea că se uită la dansatori,

ca şi Krum, dar de fapt se gândea de zor. Deci Cap-de-Mort căuta un creator de baghete renumit şi Harry nu trebui să se gândească prea departe pentru a-şi da seama de motiv: mai mult ca sigur că era din cauza a ceea ce făcuse bagheta lui Harry în noaptea când îl urmărise în zbor Cap-de-Mort. Bagheta din lemn de tisă cu miez de pană de phoenix o învinsese pe cea împrumutată, ceva ce Ollivander nu anticipase şi nici nu înţelesese. Oare Gregorovitch avea să ştie mai multe? Oare chiar era mai priceput decât Ollivander? Cunoştea el oare secrete ale baghetelor pe care Ollivander nu le ştia?

— Fata aceea e foarte drăguţă, spuse Krum, trezindu-l pe Harry la realitate. Krum arăta înspre Ginny, care tocmai i se alăturase Lunei.

— Este rudă cu tine?

— Da, spuse Harry, simţindu-se deodată iritat, şi are prieten. Genul gelos. Foarte masiv. N-ai vrea să te pui rău cu el.

— La ce bun, mormăi Krum, golindu-şi paharul şi ridicându-se din nou, să fii jucător internaţional de vâjthaţ, dacă toate fetele frumoase au prieten?

Plecă şi îl lăsă acolo pe Harry, care îşi luă în trecere un sendviş de la un chelner şi încercă să-şi croiască drum pe lângă ringul de dans arhiplin. Voia să îl găsească pe Ron, ca să-i spună de Gregorovitch, dar Ron dansa cu Hermione în mijlocul ringului. Harry se sprijini de unul dintre stâlpii de aur, privind-o pe Ginny, care acum dansa cu prietenul lui Fred şi George, Lee Jordan. Harry se strădui să nu regrete promisiunea pe care i-o făcuse lui Ron. Nu mai fusese niciodată la o nuntă, aşa că nu putea spune care erau diferenţele între petrecerea vrăjitorească şi cea Încuiată, deşi era destul de sigur că cea din urmă nu ar fi avut un tort cu două figurine în formă de phoenicşi care îşi luau zborul când se tăia tortul sau sticle de şampanie care pluteau singure prin mulţime. Când începu să se însereze şi fluturii de noapte intrară sub acoperişul cortului, luminat acum de felinare

plutitoare aurii, cheful deveni din ce în ce mai destins. Fred şi George dispăruseră de mult în noapte, cu două verişoare ale lui Fleur; Charlie, Hagrid şi un vrăjitor îndesat, cu o pălărie mov cu boruri mici, cântau într-un colţ „Balada eroului Odo”.

Plimbându-se prin mulţime şi încercând să se descotorosească de un unchi beat al lui Ron, care nu părea să ştie sigur dacă Barny era sau nu fiul lui, Harry zări un vrăjitor bătrân stând singur la o masă. Părul alb înfoiat îl făcea să semene cu o păpădie veştejită, iar pe cap purta un fes mâncat de molii. Îi era vag cunoscut. Harry îşi stoarse creierii şi îşi dădu până la urmă seama că era Elphias Doge, membru al Ordinului Phoenix şi autorul necrologului lui Dumbledore.

Se apropie de el.

— Pot să iau loc?

— Sigur că da, sigur că da, spuse Doge; avea o voce destul de stridentă şi hârşâită.

Harry se aplecă spre el.

— Domnule Doge, sunt Harry Potter. Doge rămase cu respiraţia tăiată.

— Dragă băiete! Arthur mi-a spus că erai aici, deghizat… mă bucur enorm, mă simt onorat!

Doge îi turnă un pocal de şampanie lui Harry, fiind cuprins de o nelinişte plăcută.

— M-am gândit să îţi scriu, şopti el, după ce… Dumbledore… aşa un şoc… şi pentru tine, sunt convins…

Ochii mici ai lui Doge se umplură brusc cu lacrimi.

— Am citit necrologul pe care l-aţi scris pentru Profetul zilei, spuse Harry. Nu ştiam că l-aţi cunoscut atât de bine pe domnul profesor Dumbledore.

— La fel de bine ca oricine, spuse Doge, tamponându-şi ochii cu un şerveţel. Este adevărat că eu l-am cunoscut de cel mai mult timp, dacă nu îl luăm în considerare pe Aberforth – şi nu ştiu de ce, dar oamenii nu par să îl ia niciodată în considerare pe Aberforth.

— În legătură cu Profetul zilei… domnule Doge, nu ştiu dacă aţi văzut… la cină?

— Ah, te rog, dragă băiete, spune-mi Elphias.

— Elphias, ai citit cumva interviul Ritei Skeeter despre Dumbledore?

Chipul lui Doge se înroşi de mânie.

— O, da, Harry, l-am citit. Femeia aia – sau poate viperă ar fi un termen mai potrivit – m-a bătut încontinuu la cap să vorbesc cu ea. Mi-e ruşine să spun că am fost nepoliticos, i-am spus că este mai feroce decât un peşte răpitor, de unde a rezultat, după cum trebuie să fi văzut, punerea sub semnul întrebării a sănătăţii mele mintale.

— Ştiţi, în interviul acela, continuă Harry, Rita Skeeter a sugerat că domnul profesor Dumbledore a avut de-a face în tinereţe cu Magia Neagră.

— Să nu crezi o iotă! spuse Doge numaidecât. O iotă, Harry! Să nu laşi nimic să îţi pângărească amintirile despre Albus Dumbledore!

Harry privi chipul sincer şi chinuit al lui Doge şi nu se simţi mai liniştit, ci frustrat. Oare Doge chiar credea că era atât de simplu, că Harry putea pur şi simplu să aleagă să nu creadă? Oare Doge nu înţelegea că Harry simţea nevoia să fie sigur, să ştie tot?

Poate că Doge bănuia ce simţea Harry, pentru că păru îngrijorat şi adaugă repede:

— Harry, Rita Skeeter este o…

Dar fu întrerupt dintr-odată de un chicotit strident.

— Rita Skeeter? Ah, îmi place la nebunie de ea, îi citesc mereu articolele!

Harry şi Doge ridicară privirea şi o văzură pe mătuşa Muriel stând proţăpită lângă ei, cu penele dansându-i în păr şi cu un pocal de şampanie în mână.

— Ştiţi, a scris o carte despre Dumbledore!

— Bună, Muriel, spuse Doge. Da, tocmai discutam despre…

— Hei, tu! Lasă-mă să stau în locul tău, am o sută şapte ani!

Un alt văr roşcat Weasley sări în picioare, cu o privire speriată, şi mătuşa Muriel răsuci scaunul cu o putere uimitoare, aşezându-se exact între Doge şi Harry.

— Bună din nou, Barry sau cum te-o chema, îi spuse ea lui Harry. Acum, ce spuneai despre Rita Skeeter, Elphias? Ştii că a scris biografia lui Dumbledore? Abia aştept să o citesc, să nu uit să o comand la „Caligrafie şi Pete”!

Doge se ţinu băţos şi solemn la auzul acestor cuvinte, dar mătuşa Muriel goli pocalul şi pocni din degetele ei osoase către un chelner din apropiere, pentru a i-l înlocui cu unul plin. Luă încă o gură de şampanie, râgâi şi apoi spuse:

— Nu e nevoie să aveţi feţele astea de broscoi împăiaţi! Înainte să ajungă atât de respectabil şi respectat şi toate prostiile alea, au umblat nişte zvonuri destul de bizare despre Albus!

— Răutăţi inventate, spuse Doge, înroşindu-se din nou.

— Asta crezi tu, Elphias, râse mătuşa Muriel pe înfundate. Am observat cum ai evitat părţile dificile în necrologul ăla al tău!

— Îmi pare rău că ţi se pare aşa, spuse Doge şi mai scorţos. Te asigur că tot ce am scris, am scris din inimă.

— A, ştim cu toţii că l-ai venerat pe Dumbledore, îndrăznesc să spun că o să-l crezi în continuare un sfânt, chiar dacă se va dovedi că i-a făcut de petrecanie surorii lui, care era Non!

— Muriel! exclamă Doge.

Un fior de gheaţă, care nu avea nici o legătură cu şampania, se strecură în pieptul lui Harry.

— Cum adică? o întrebă el pe Muriel. Cine a spus că sora lui era un Non? Nu era bolnavă?

— Barry, dragă, se pare că nu eşti prea bine informat! spuse mătuşa Muriel, părând încântată de reacţia pe care o produsese. Până la urmă, de unde era să ştii de asta? S-a întâmplat cu ani şi ani înainte ca tu să fi existat măcar ca idee, dragul meu, şi adevărul este că aceia dintre noi care trăiau pe vremea aceea nu au ştiut niciodată ce s-a întâmplat de fapt. De asta abia aştept să aflu ce a dezgropat Skeeter! Dumbledore a ţinut-o mult timp ascunsă pe sora aia a lui!

— Minciuni! şuieră Doge. Numai minciuni!

— Nu mi-a spus niciodată că sora sa era Non, spuse Harry fără să gândească, simţindu-se încă anesteziat.

— Şi de ce să-ţi fi spus tocmai ţie? strigă mătuşa Muriel, clătinându-se un pic, în timp ce încerca să se concentreze asupra lui Harry.

— Motivul pentru care Albus nu a vorbit niciodată

despre Ariana, începu Elphias, pe un ton intransigent din cauza emoţiei, este, cred eu, destul de limpede. A fost într-atât de marcat de moartea ei...

— De ce nu a văzut-o nimeni, Elphias? cârâi Muriel. De ce cei mai mulţi dintre noi nici nu au ştiut că a existat, până în ziua în care i-am cărat coşciugul afară din casă şi am înmormântat-o? Unde era sfântul Albus, când Ariana era închisă în pivniţă? Strălucind la Hogwarts, fără să dea doi bani pe ce se întâmpla în propria lui casă?!

— Cum adică „închisă în pivniţă”? întrebă Harry. Ce vreţi să spuneţi?

Doge părea distrus. Mătuşa Muriel chicoti din nou şi îi răspunse lui Harry:

— Mama lui Dumbledore era o femeie îngrozitoare, pur şi simplu îngrozitoare. Avea părinţi încuiaţi, deşi am auzit că pretindea altceva...

— Nu a pretins niciodată nimic de genul acesta! Kendra a fost o femeie nemaipomenită, şopti Doge amărât, dar mătuşa Muriel îl ignoră.

— Mândră şi foarte dominatoare, genul de vrăjitoare care ar fi fost distrusă dacă ar fi avut un copil Non...

— Ariana nu era un Non! şuieră Doge.

— Asta zici tu, Elphias, dar atunci, te rog să-mi explici de ce nu a mers niciodată la Hogwarts! spuse mătuşa Muriel.

Se întoarse cu spatele la Harry.

— Pe vremea noastră, Non-ii erau un subiect tabu. Dar să ajungi să ţii închisă în casă o fetiţă şi să te prefaci că nu există...

— Ţi-am spus, nu a fost aşa! o contrazise Doge, dar

mătuşa Muriel era de neoprit.

Ea continuă, adresându-i-se lui Harry:

— De obicei, Non-ii erau trimişi la şcoli Încuiate şi încurajaţi să se integreze în comunitatea încuiată… o soluţie mult mai bună decât să fi încercat să le găseşti un loc în lumea vrăjitorească, unde ar fi fost mereu pe o treaptă inferioară; dar, bineînţeles, Kendra Dumbledore nu ar fi acceptat în ruptul capului ca fiica ei să se ducă la o şcoală de Încuiaţi…

— Ariana era fragilă! spuse Doge disperat. Problemele de sănătate nu i-au permis să…

— Nu i-au permis să iasă din casă? râse Muriel pe înfundate. Şi totuşi, nu a fost dusă niciodată la Sf. Mungo şi nu a fost chemat să o vadă nici un vindecător!

— Muriel, cum poţi să ştii dacă…

— Pentru informaţia ta, Elphias, să ştii că vărul meu Lancelot a fost vindecător la Sf. Mungo pe vremea aceea şi a spus în secret familiei mele că Ariana nu a fost văzută acolo niciodată. Lui Lancelot i se părea mai mult decât suspect!

Doge arăta de parcă ar fi fost pe punctul să izbucnească în lacrimi. Mătuşa Muriel, care părea să se distreze de minune, pocni din degete după un alt pocal de şampanie. Ca amorţit, Harry se gândi la cum îl închisese la un moment dat familia Dursley, ţinându-l ascuns, şi totul pentru că avea vina de a fi vrăjitor. Oare sora lui Dumbledore suferise aceeaşi soartă, dar invers – închisă pentru că nu avea puteri magice? Şi oare Dumbledore chiar o abandonase, în vreme ce el se dusese la Hogwarts, unde avea să se dovedească strălucit şi talentat?

— Acum, dacă Kendra nu ar fi murit prima, continuă Muriel, aş fi zis că ea i-a făcut de petrecanie Arianei…

— Muriel, cum poţi să spui aşa ceva? gemu Doge. Cum

să-şi omoare o mamă propria fiică? Gândeşte-te la ce spui!

— De ce nu, dacă mama cu pricina a fost în stare să îşi ţină captivă propria fiică, ani la rând? ridică din umeri mătuşa Muriel. Dar eu zic că nu are cum să fi fost aşa, deoarece Kendra a murit înaintea Arianei – din ce cauză, nimeni n-a părut să ştie sigur…

— O, fără îndoială că a omorât-o Ariana, spuse Doge, riscând să fie cinic. De ce nu?

— Da, s-ar putea ca Ariana să fi încercat disperată să evadeze şi s-o fi omorât pe Kendra într-o încăierare, spuse mătuşa Muriel gânditoare. Dă tu din cap cât vrei, Elphias! Ai fost la înmormântarea Arianei, nu-i aşa?

— Da, am fost, spuse Doge, cu buzele tremurând. Nu ţin minte o zi mai tristă decât aceea. Albus avea inima frântă…

— Şi nu numai inima. Nu-i aşa că Aberforth i-a spart nasul la jumătatea slujbei?

Dacă Doge păruse îngrozit înainte de aceste cuvinte, fusese o nimica toată pe lângă cum arăta acum. Era ca şi când Muriel l-ar fi înjunghiat. Aceasta izbucni în hohote şi luă iar o gură zdravănă de şampanie, care i se scurse pe bărbie.

— De unde…? spuse răguşit Doge.

— Mama mea era prietenă cu bătrâna Bathilda Bagshot, spuse mătuşa Muriel veselă. Bathilda i-a descris mamei tot ce s-a întâmplat; eu trăgeam cu urechea după uşă şi am auzit. O luptă lângă groapă! Bathilda a povestit că Aberforth a strigat că Ariana murise numai din vina lui Albus şi că apoi i-a dat un pumn în nas. Conform spuselor Bathildei, Albus nici măcar nu s-a apărat şi asta este foarte ciudat, Albus l-ar fi putut distruge pe Aberforth într-un duel şi dacă ar fi avut ambele mâini legate la spate.

Muriel mai luă o duşcă de şampanie. Rememorarea acestor vechi scandaluri părea să o încânte în aceeaşi măsură în care îl îngrozea pe Doge. Harry nu ştia ce să mai înţeleagă: voia să ştie adevărul şi totuşi, Doge nu făcea nimic altceva decât să stea acolo, bolborosind că Ariana fusese bolnavă. Lui Harry îi venea foarte greu să creadă că Dumbledore nu ar fi intervenit dacă ar fi avut loc asemenea acte de cruzime sub acoperişul său şi, cu toate acestea, era evident că ceva nu era în ordine cu povestea aceea.

— Şi să-ţi mai spun ceva, zise Muriel, sughiţând uşor, în timp ce îşi coborî pocalul. Cred că Bathilda şi-a dat drumul la gură în faţa Ritei Skeeter. Toate indiciile alea din interviul lui Skeeter despre o sursă importantă apropiată lui Dumbledore... se ştie foarte bine că a fost acolo în timpul problemelor cu Ariana şi s-ar potrivi la fix!

— Bathilda nu ar vorbi niciodată cu Rita Skeeter! şopti Doge.

— Bathilda Bagshot? spuse Harry. Autoarea cărţii O istorie a magiei?

Numele ei era scris pe coperta unuia dintre manualele lui Harry, deşi, trebuia să recunoască, nu era unul dintre cele pe care le citise cu prea mare atenţie.

— Da, spuse Doge, agăţându-se de întrebarea lui Harry ca un înecat de o vestă de salvare. Un istoric magic deosebit de talentat şi o veche prietenă a lui Albus.

— S-a ţicnit de tot, mai nou, din câte am auzit, spuse mătuşa Muriel veselă.

— Dacă este aşa, cu atât mai puţin onorabil ca Skeeter să fi profitat de ea, spuse Doge, şi nu ne putem baza pe nimic din ce ar fi putut spune Bathilda!

— Ah, există metode de a recupera amintirile şi sunt

sigură că Rita le ştie pe toate, spuse mătuşa Muriel. Dar chiar dacă Bathilda a luat-o complet razna, sunt sigură că trebuie să mai aibă poze vechi, poate chiar scrisori. Ştia de ani de zile familia Dumbledore… cred că a meritat un drum până în Peştera lui Godric, aş zice eu. Harry, care luase o gură de bere zero, aproape că se înecă. Doge îl bătu pe spate, în timp ce Harry tuşi, privind-o pe mătuşa Muriel cu ochii lăcrimând. Odată ce fu în stare să vorbească din nou, întrebă:

— Bathilda Bagshot locuieşte în Peştera lui Godric?

— O, da, e acolo dintotdeauna! Familia Dumbledore s-a mutat acolo după ce a fost închis Percival, iar Bathilda era vecina lor.

— Familia Dumbledore a locuit în Peştera lui Godric?

— Da, Barry, tocmai asta am şi spus, zise mătuşa Muriel iritată.

Harry se simţi sleit, gol pe dinăuntru. Niciodată, în şase ani, Dumbledore nu îi pomenise lui Harry că amândoi trăiseră şi pierduseră persoane dragi în Peştera lui Godric. De ce? Oare Lily şi James erau îngropaţi aproape de mama şi sora lui Dumbledore? Oare Dumbledore le vizitase mormintele, trecând poate şi pe lângă cele ale părinţilor lui Harry? Iar lui nu îi spusese niciodată… nici măcar nu se deranjase…

De ce era atât de important pentru el, Harry nu-şi putea explica nici măcar lui, însă simţea că fusese aproape o minciună că nu-mi spusese că aveau locul şi experienţele acestea în comun. Se uită în gol în faţă, abia observând ce se întâmpla în jurul lui, şi nu îşi dădu seama că Hermione ieşise din mulţime decât atunci când aceasta îşi trase un scaun şi se aşeză lângă el.

— Pur şi simplu, nu mă mai ţin picioarele să dansez, gâfâi ea, dându-şi jos un pantof şi masându-şi talpa piciorului. Ron s-a dus să mai aducă nişte beri zero. E ciudat, tocmai l-am

văzut pe Viktor întorcându-i spatele tatălui Lunei şi plecând furios, păreau să se fi certat...

Coborî vocea, uitându-se la el:

— Harry, te simţi bine?

Harry nu ştia de unde să înceapă, dar nu conta. În momentul acela, ceva mare şi argintiu căzu prin acoperişul cortului direct pe ringul de dans. Graţios şi strălucitor, linxul ateriză exact în mijlocul dansatorilor uluiţi. Toţi îşi întoarseră capetele spre el, în timp ce cei mai apropiaţi rămaseră înmărmuriţi, în poziţiile de dans în care se aflau. Apoi, Patronusul deschise gura larg şi vorbi răspicat, cu vocea joasă şi domoală a lui Kingsley Shacklebolt.

— A căzut ministerul. Scrimgeour e mort. Devoratorii Morţii vin spre voi.

Capitolul IX

Ascunzătoarea

Totul în jur părea estompat şi desfăşurându-se cu încetinitorul Harry şi Hermione săriră în picioare şi îşi scoaseră baghetele. Mulţi de-abia în clipa aceea îşi dădeau seama că ceva ciudat se întâmplase, întorcându-şi şi acum capetele către râsul argintiu, care deja dispărea. Din locul în care aterizase Patronusul, tăcerea începuse să se răspândească în valuri reci. Apoi, cineva ţipă.

Harry şi Hermione se năpustiră în mulţimea care intrase în panică. Oaspeţii săreau în toate direcţiile, mulţi Dispăreau,

vrăjile protectoare din jurul Vizuinii cedaseră.

— Ron! strigă Hermione. Ron, unde eşti?

Croindu-şi drum spre partea cealaltă a ringului de dans, Harry văzu siluete care purtau pelerine şi glugi apărând în mulţime, apoi îi văzu pe Lupin şi pe Tonks cu baghetele ridicate şi îi auzi pe amândoi strigând „Protego!”, un ţipăt care se auzea de peste tot din jur...

— Ron! Ron! strigă Hermione, aproape plângând, în timp ce ea şi Harry erau înghiontiţi de oaspeţi îngroziţi.

Harry o apucă de mână, pentru a fi sigur că nu aveau să se piardă unul de altul, când o străfulgerare de lumină trecu chiar pe deasupra capetelor lor – nu ştia dacă fusese o vrajă protectoare sau altceva mai sumbru...

Şi atunci apăru Ron. O apucă pe Hermione de mâna liberă şi Harry simţi cum aceasta se învârteşte pe loc. Nu mai văzu şi nu mai auzi nimic, era apăsat de întuneric şi tot ce putea să mai simtă era mâna Hermionei, în timp ce el era comprimat prin timp şi spaţiu, departe de Vizuină, departe de Devoratorii Morţii, care soseau, şi poate departe şi de însuşi Cap-de-Mort...

— Unde suntem? se auzi vocea lui Ron.

Harry deschise ochii. Pentru o clipă, avu senzaţia că erau încă la nuntă – păreau a fi înconjuraţi în continuare de oameni.

— Tottenham Court Road, gâfâi Hermione. Mergeţi, pur şi simplu mergeţi, trebuie să găsim un loc unde să vă schimbaţi.

Harry făcu aşa cum îi spusese ea. Merseră, mai mult alergând, pe strada largă, întunecată, plină cu petrecăreţi şi cu şiruri de magazine închise, în timp ce stelele scânteiau deasupra lor. Un autobuz cu etaj hurui pe lângă ei şi un grup vesel care se ducea sau se întorcea de la vreun bar se holbă la

ei – Harry şi Ron mai purtau încă robele festive.

— Hermione, nu avem haine de schimb, îi spuse Ron, în timp ce o tânără izbucni în hohote de râs la vederea lui.

— De ce n-oi fi avut grijă să port Pelerina Invizibilă la mine? spuse Harry, blestemându-se în gând pentru prostia lui. Anul trecut, am avut-o tot timpul la mine şi…

— E în ordine, am eu pelerina şi haine pentru amândoi, spuse Hermione. Până una, alta, încercaţi doar să vă purtaţi natural – asta va fi de ajuns.

Îi conduse pe o stradă lăturalnică, apoi la adăpostul unui gang întunecat.

— Când spui că ai pelerina şi haine… se încruntă Harry spre Hermione, care nu avea nimic la ea în afară de gentuţa cu perluţe, în care tot cotrobăia în clipa aceea.

— Da, sunt aici, spuse Hermione şi, spre marea mirare a lui Harry şi Ron, scoase de acolo o pereche de blugi, o bluză de trening, nişte şosete mato şi, în sfârşit, Pelerina Invizibilă.

— Cum naiba…?

— Farmec de Mărire Nedetectabil, spuse Hermione. Dificil, dar cred că mi-a reuşit; oricum, am reuşit să bag aici tot ce ne trebuie. Scutură un pic gentuţa aparent delicată şi dinăuntru se auzi un zgomot ca de depozit de marfă, cu nenumărate lucruri care se mişcară dintr-o parte în alta. Of, fir-ar să fie, alea sunt cărţile, spuse ea, uitându-se în gentuţă, şi le aranjasem pe domenii… asta e… Harry, tu ia Pelerina Invizibilă. Ron, hai, schimbă-te repede…

— Când ai făcut toate astea? întrebă Harry, în timp ce Ron îşi dădu jos roba.

— Ţi-am spus, la Vizuină, am împachetat totul de acum

câteva zile, ştii, în cazul în care trebuia să plecăm repede. Ţi-am împachetat rucsacul de dimineaţă, Harry, după ce te-ai schimbat, şi l-am pus aici… Am avut un presentiment ciudat…

— Eşti extraordinară, să ştii că da, spuse Ron, dându-i roba împăturită.

— Mulţumesc, spuse Hermione, reuşind să surâdă, în timp ce băgă roba în geantă. Te rog, Harry, vrei să-ţi pui odată pelerina?!

Harry îşi aruncă Pelerina Invizibilă pe umeri şi şi-o trase pe cap, dispărând deodată. Abia începea să-şi dea seama ce se întâmplase.

— Ceilalţi – toată lumea de la nuntă…

— Nu avem timp să ne facem griji pentru asta acum, şopti Hermione. Harry, ei pe tine te vor şi dacă ne-am întoarce, i-am pune pe toţi în şi mai mare pericol.

— Are dreptate, spuse Ron, care părea să intuiască faptul că Harry era pe punctul de a-i contrazice, chiar dacă nu-i putea vedea expresia. Majoritatea membrilor din Ordin erau acolo, o să aibă ei grijă de toţi ceilalţi.

Harry încuviinţă din cap, apoi îşi aminti că nu puteau să-l vadă şi spuse:

— Da.

Dar se gândi la Ginny şi teama începu să îi mistuie stomacul asemenea unui acid.

— Haide, cred că ar trebui să mergem mai departe, spuse Hermione.

Ieşiră înapoi pe străduţa lăturalnică şi apoi pe strada principală, unde un grup de bărbaţi cântau, mergând pe trotuarul de vizavi.

— Din curiozitate, de ce tocmai Tottenham Court Road? o întrebă Ron pe Hermione.

— Nu ştiu, mi-a venit pur şi simplu în minte, dar sunt convinsă că suntem mai în siguranţă în lumea Încuiată, nu se aşteaptă să fim aici.

— Aşa este, spuse Ron, uitându-se în jur, dar tu nu te simţi un pic… expusă?

— Unde altundeva să mergem? întrebă Hermione, strâmbându-se când bărbaţii de pe trotuarul de vizavi începură să fluiere după ea. Nu prea putem să ne luăm camere la „Ceaunul Crăpat”, nu-i aşa? Şi Casa Cumplită iese din discuţie, dacă poate să intre acolo Plesneală… bănuiesc că am putea încerca să mergem la părinţii mei acasă, deşi cred că s-ar putea să ne caute acolo… of, de-ar tăcea odată!

— Ce faci, păpuşico? striga cel mai beat dintre bărbaţii de pe celălalt trotuar. Nu vrei să bem ceva împreună? Dă-i papucii lu’ Roşcăţel şi hai să bem o bere!

— Hai să ne aşezăm undeva, spuse Hermione repede, în timp ce Ron deschise gura să le strige ceva înapoi. Uite, aici e bine, hai să intrăm!

Era o cafenea non-stop mică şi dărăpănată. Toate mesele cu blaturi de plastic erau acoperite cu un strat subţire de grăsime, dar măcar nu era nimeni. Harry se strecură primul în separeu şi Ron se aşeză lângă el, vizavi de Hermione, care stătea cu spatele spre uşă, ceea ce nu îi plăcea deloc: se uita peste umăr atât de des, încât părea să aibă un tic. Lui Harry nu îi plăcea că se opriseră din mers – când erau în mişcare, avea senzaţia că se îndreaptă spre un scop. Sub pelerină, simţea cum ultimele efecte ale Polipoţiunii se duceau şi cum mâinile îi reveneau la lungimea şi forma lor naturală. Îşi scoase ochelarii din buzunar şi şi-i puse din nou la ochi. Câteva minute mai târziu, Ron spuse:

— Ştiţi, suntem destul de aproape de „Ceaunul Crăpat”, este chiar la „Charing Cross”...

— Ron, n-avem cum! spuse Hermione imediat.

— Nu să rămânem acolo, ci să mergem să aflăm ce se întâmplă!

— Ştim ce se întâmplă! Cap-de-Mort a pus stăpânire pe minister, ce altceva mai e de ştiut?

— Bine, bine, era doar o idee!

Se lăsă o tăcere încordată. Chelneriţa care mesteca gumă îşi târşâi picioarele până la ei şi Hermione comandă două cappuccino: dat fiind că Harry era invizibil, ar fi fost suspect să-i comande unul şi lui. Doi muncitori solizi intrară în cafenea şi se strecurară în separeul de după al lor. Hermione spuse în şoaptă:

— Eu zic să găsim un loc liniştit unde să Dispărem şi să mergem undeva la ţară. Odată ajunşi acolo, o să le putem trimite un mesaj celor din Ordin.

— Deci poţi să faci faza cu Patronusul vorbitor? întrebă Ron.

— Am exersat şi cred că pot, zise Hermione.

— Bine, atâta timp cât nu o să aibă probleme din cauza noastră, deşi s-ar putea să-i fi arestat deja. Dumnezeule, e dezgustător, adăugă Ron, după ce luă o gură din spuma cenuşie de cafea.

Chelneriţa îl auzise şi îi aruncă lui Ron o privire răutăcioasă, în timp ce se duse să le ia comanda noilor veniţi.

Cel mai masiv dintre cei doi muncitori, pe care Harry îl observă că era blond şi uriaş, îi făcu semn să plece. Aceasta se holbă la el, jignită.

— Păi, hai să mergem atunci, nu vreau să beau mizeria asta, spuse Ron. Hermione, ai bani Încuiaţi ca să plătim?

— Da, mi-am lichidat contul de economii înainte să vin la Vizuină. Pun pariu că tot mărunţişul e pe fund, oftă Hermione, întinzând mâna după gentuţa cu periuţe.

Cei doi muncitori făcură acelaşi lucru şi Harry îi imită din instinct: toţi trei îşi scoaseră baghetele. Ron, dându-şi seama de ce se întâmpla abia după câteva secunde, se aruncă peste masă, împingând-o pe Hermione într-o parte pe banchetă. Forţa vrăjilor Devoratorilor Morţii distruse zidul acoperit cu faianţă, în dreptul căruia tocmai fusese capul lui Ron, în timp ce Harry, încă invizibil, strigă: „Stupefy!”

Devoratorul Morţii cel blond şi masiv fu lovit direct în faţă de un jet de lumină roşie: căzu într-o parte, pierzându-şi cunoştinţa. Tovarăşul său, incapabil să vadă cine aruncase vraja, ţinti din nou către Ron: frânghii negre, lucioase, ţâşniră din vârful baghetei sale şi îl legară pe Ron din cap până-n picioare. Chelneriţa ţipă şi fugi spre uşă. Harry trimise încă o Vrajă de împietrire spre Devoratorul Morţii cu chipul contorsionat, care îl legase pe Ron, dar nu îl nimeri – vraja ricoşă în fereastră şi o lovi pe chelneriţă, care căzu în faţa uşii.

— Expulso! strigă Devoratorul Morţii şi masa în spatele căreia stătea Harry explodă.

Forţa exploziei îl trânti de perete şi simţi cum îi scapă din mână bagheta, în timp ce pelerina îi alunecă de pe el.

— Petrificus totalus! strigă de undeva Hermione şi Devoratorul Morţii se prăbuşi în faţă, ca o statuie, cu o bufnitură puternică, scrâşnind peste cioburile de porţelan, bucăţile de masă şi cafeaua vărsată.

Hermione ieşi de sub banchetă, scuturându-şi din păr cioburi ale scrumierei din sticlă şi tremurând din cap până-n

picioare.

— D’Diffindo! spuse ea, îndreptându-şi bagheta spre Ron, care urlă de durere când ea îi sfâşie blugii în dreptul genunchilor, lăsându-i o tăietură adâncă. Vai, iartă-mă, Ron, îmi tremură mâna! Diffindo!

Frânghiile tăiate căzură în părţi. Ron se ridică şi îşi scutură mâinile, să şi le dezmorţească. Harry îşi culese bagheta de pe jos şi urcă pe dărâmături, ducându-se la locul unde zăcea pe banchetă Devoratorul Morţii cel blond şi masiv.

— Trebuia să-l fi recunoscut, era acolo în noaptea când a murit Dumbledore, spuse el.

Îl întoarse pe Devoratorul Morţii cu faţa în sus, cu piciorul; ochii bărbatului se mişcau fără oprire, mutându-se de la Harry la Ron, iar apoi la Hermione.

— E Dolohov, spuse Ron. Îl recunosc din afişele cu oameni daţi în urmărire. Cred că acela mai masiv e Thorfin Rowle.

— Ce contează cum îi cheamă?! spuse Hermione pe un ton puţin isteric. Cum ne-au găsit? Ce o să ne facem?

Teama îl făcu pe Harry să gândească oarecum mai limpede.

— Încuie uşa, îi spuse el, şi, Ron, stinge luminile.

Se uită în jos la Dolohov, care era paralizat, gândind de zor, în timp ce uşa se închise şi Ron aprinse Deluminatorul, cufundând cafeneaua în beznă. Harry îi auzi pe bărbaţii care se luaseră mai devreme de Hermione, strigând la o altă fată în depărtare.

— Ce o să facem cu ei? îi şopti Ron lui Harry în întuneric.

Apoi adăugă şi mai încet:

— Îi omorâm? Ei ne-ar omorî pe noi. Era cât pe ce s-o facă.

Hermione se cutremură şi făcu un pas înapoi. Harry clătină din cap.

— Nu trebuie decât să le ştergem amintirile, spuse Harry. E mai bine aşa, ca să ne piardă urma. Dacă i-am omorî, ar fi evident că am fost aici.

— Tu eşti şeful, zise Ron, părând profund uşurat. Dar eu nu am făcut niciodată o Vrajă de Memorie.

— Nici eu, spuse Hermione, dar ştiu cum se face.

Trase aer în piept, ca să se calmeze, iar apoi îşi îndreptă bagheta spre fruntea lui Dolohov şi spuse:

— Obliviate!

Instantaneu, privirea lui Dolohov se pierdu în gol, devenind visătoare.

— Excelent! spuse Harry, bătând-o pe umăr. Ocupă-te şi de celălalt şi de chelneriţă, cât eu şi cu Ron facem curat.

— Curat? spuse Ron, uitându-se în jur, la cafeneaua distrusă pe jumătate. De ce?

— Nu crezi că s-ar putea întreba ce s-a întâmplat, dacă se vor trezi într-un loc care pare să fi fost bombardat de curând?

— Ah, da, asta cam aşa e...

Ron se chinui o clipă până reuşi să-şi scoată bagheta din buzunar.

— Nici nu mă mir că nu pot s-o scot, Hermione, mi-ai împachetat blugii vechi şi îmi sunt strâmţi.

— Vai, te rog să mă ierţi, spuse Hermione printre dinţi, târând-o pe chelneriţă din faţa ferestrelor, iar Harry o auzi bolborosind ceva despre unde ar fi bine să îşi bage Ron bagheta.

Odată ce cafeneaua reveni la starea iniţială, îi cărară pe Devoratorii Morţii înapoi în separeul lor, sprijinindu-i unul cu faţa la celălalt.

— Dar cum de ne-au găsit? se miră Hermione, uitându-se când la unul, când la celălalt. De unde au ştiut unde suntem?

Se întoarse către Harry.

— Harry, crezi... crezi că încă mai ai Identificatorul?

— N-are cum, spuse Ron. Identificatorul dispare la şaptesprezece ani, e lege vrăjitorească, nu poate fi pus asupra unui adult.

— Din câte ştii tu, răspunse Hermione. Dacă Devoratorii Morţii au găsit o cale de a-l pune asupra cuiva care are şaptesprezece ani?

— Dar Harry nu a fost deloc în preajma unui Devorator al Morţii în ultimele douăzeci şi patru de ore. Cine să-i fi pus din nou Identificatorul?

Hermione nu răspunse. Harry se simţea contaminat, murdărit – oare aşa îi găsiseră Devoratorii Morţii?

— Dacă eu nu pot face vrăji şi voi nu puteţi face vrăji în jurul meu, fără a ne da de gol poziţia... începu el.

— Nu ne despărţim! spuse Hermione cu fermitate.

— Trebuie să găsim un loc sigur în care să ne ascundem, spuse Ron. Să avem timp să gândim pe-ndelete.

— Casa Cumplită, spuse Harry. Ceilalţi doi rămaseră cu gura căscată.

— Fii serios, Harry, Plesneală poate să intre în Casa Cumplită!

— Tatăl lui Ron a spus că au pus blesteme împotriva lui, şi chiar dacă nu au funcţionat, continuă el, în timp ce Hermione începu să-l contrazică, ce dacă? Jur, aş fi absolut încântat să mă întâlnesc cu Plesneală!

— Dar...

— Hermione, unde altundeva să mergem? E cea mai bună variantă pe care o avem. Plesneală este un singur Devorator al Morţii. Dacă mai am încă Identificatorul asupra mea, o să avem o grămadă de Devoratori pe urmele noastre, oriunde altundeva ne-am duce.

Hermione nu putu să-l contrazică, deşi părea că i-ar fi plăcut să o facă. În timp ce ea descuie uşa, Ron folosi Deluminatorul, pentru a elibera lumina din cafenea. Apoi, când Harry numără până la trei, inversară vrăjile asupra celor trei victime şi, înainte de a se dezmetici chelneriţa sau vreunul dintre Devoratori, Harry, Ron şi Hermione se întorseseră deja pe călcâie şi Dispăruseră din nou în întunericul desăvârşit.

Câteva clipe mai târziu, plămânii lui Harry se umplură în sfârşit cu aer şi deschise ochii: acum stăteau în mijlocul unei mici pieţe familiare şi dărăpănate. Peste tot în jurul lor erau case înalte şi deteriorate. Puteau vedea casa de la numărul doisprezece, pentru că Dumbledore, Păstrătorul Secretului ei, le spusese de existenţa acesteia; fugiră spre ea, asigurându-se din când în când că nu erau urmăriţi sau observaţi. Urcară în fugă treptele de piatră şi Harry ciocăni o dată la uşă cu bagheta. Auziră o serie de zgomote metalice şi zăngănitul unui lanţ, apoi, uşa se deschise cu un scârţâit şi trecură repede peste prag.

Când Harry închise uşa în urma lor, lămpile demodate cu gaz prinseră viaţă, împrăştiind o lumină pâlpâitoare de-a lungul holului. Arăta exact aşa cum şi-l amintea Harry, sinistru,

cu pânze de păianjen, cu capetele spiriduşilor de casă prefigurate pe pereţi, aruncând umbre stranii pe scară. Portretul mamei lui Sirius era ascuns în spatele unor draperii lungi şi închise la culoare. Singurul lucru care nu se afla la locul lui era suportul de umbrele în formă de picior de trol, care era pe jos, ca şi când tocmai l-ar fi răsturnat din nou Tonks.

— Cred că a fost cineva aici, şopti Hermione, arătând spre el.

— Poate s-a răsturnat când au plecat cei din Ordin, murmură Ron.

— Oare unde sunt toate blestemele împotriva lui Plesneală? întrebă Harry.

— Poate că nu se activează decât când apare el, sugeră Ron.

Totuşi, rămaseră înghesuiţi pe covorul de la intrare, cu spatele lipit de uşă, fiindu-le prea teamă să înainteze.

— Ei bine, nu putem să rămânem aici pentru totdeauna, spuse Harry şi făcu un pas înainte.

— Severus Plesneală!

Vocea lui Ochi-Nebun Moody se auzi şoptind din întuneric, făcându-i pe toţi trei să se dea înapoi, speriaţi.

— Nu suntem Plesneală! bolborosi Harry, înainte ca ceva să se abată spre el asemenea unui vânt rece, rulându-i limba în gură şi împiedicându-l să vorbească.

Însă înainte de a apuca să mai simtă şi altceva, limba i se desfăşură la loc. Ceilalţi doi păreau să fi simţit aceeaşi senzaţie neplăcută. Ron scotea sunete de parcă ar fi vomitat şi Hermione spuse, bâlbâindu-se:

— T-trebuie să fi fost blestemul legării l-limbii, pe care l-

a aruncat Ochi-Nebun pentru Plesneală!

Harry mai făcu un pas înainte cu grijă. Ceva se mişcă în umbrele din capătul holului şi, înainte ca unul dintre ei să fi apucat să spună ceva, o siluetă se ridică din covor, înaltă, de culoarea prafului şi înfiorătoare: Hermione ţipă şi la fel făcu doamna Black, căreia i se dădură la o parte draperiile; silueta gri plutea spre ei, din ce în ce mai repede, cu părul şi barba până la talie fluturându-i în spate, cu chipul supt, scheletic, cu orbitele goale. Îngrozitor de familiar, înspăimântător de schimbat, îşi ridică un braţ, îndreptându-l spre Harry.

— Nu! strigă Harry şi, deşi îşi ridică bagheta, nu îi trecu prin minte nici o vrajă. Nu! Nu am fost noi! Nu noi te-am omorât...

Când rosti cuvântul „omorât”, silueta explodă într-un nor mare de praf. Tuşind, cu ochii înlăcrimaţi, Harry se uită în jos şi o văzu pe Hermione ghemuită pe podea, lângă uşă, cu mâinile pe cap, şi pe Ron tremurând din cap până-n picioare, bătând-o uşor pe umăr cu stângăcie şi spunând:

— E în o-ordine... a dispărut...

Praful se învolbură în jurul lui Harry ca o ceaţă, scânteind în lumina lămpilor, în timp ce doamna Black ţipa în continuare.

— Sânge-Mâli, gunoaie, fiinţe josnice care pângăriţi casa strămoşilor mei...

— Taci din gură! strigă Harry, îndreptându-şi bagheta spre ea şi, cu o bufnitură şi o explozie de scântei roşii, draperiile se închiseră la loc, reducând-o la tăcere.

— A fost... a fost... suspină Hermione, în timp ce Ron o ajută să se ridice.

— Da, spuse Harry, dar nu a fost el. A fost doar ceva

care să îl sperie pe Plesneală.

Harry se întreba dacă ar fi funcţionat sau dacă Plesneală ar fi ţintit în stafia înfiorătoare la fel de uşor cum îl omorâse pe adevăratul Dumbledore. Cu nervii încă întinşi la maxim, îi conduse pe ceilalţi de-a lungul holului, aşteptându-se oarecum să li se arate o nouă oroare, dar nu se mişcă nimic în afară de un şoarece, care se tupilă pe o scândură din duşumea.

— Înainte să mergem mai departe, cred că ar fi mai bine să verificăm, şopti Hermione, aşa că îşi ridică bagheta şi spuse: Homenum revelio.

Nu se întâmplă nimic.

— Ei, tocmai ai trecut printr-o sperietură de zile mari, spuse Ron cu blândeţe. Ce ar fi trebuit să facă vraja aia?

— A făcut ce am vrut să facă! spuse Hermione, destul de supărată. Era o vrajă menită să dezvăluie prezenţa oamenilor şi nu mai este nimeni aici, în afară de noi!

— Şi Nea Covoraş, spuse Ron, aruncând o privire spre porţiunea de covor din care se ridicase silueta cadaverică.

— Hai să urcăm, spuse Hermione, uitându-se speriată în acelaşi loc ca şi Ron şi luând-o înainte pe treptele care scârţâiau şi duceau în sufrageria de la primul etaj. Hermione îşi flutură bagheta pentru a aprinde lămpile vechi cu gaz şi apoi, tremurând puţin din cauza frigului din cameră, se aşeză pe canapea, ţinându-şi braţele strânse în jur. Ron se duse la fereastră şi dădu la o parte draperia grea din catifea, cu doi centimetri.

— Nu văd pe nimeni afară, anunţă el. S-ar presupune că ne-ar fi urmărit până aici, dacă Harry ar mai avea încă Identificatorul asupra lui. Ştiu că nu pot să intre în casă, dar… ce s-a întâmplat, Harry?

Harry urlase de durere: îl usturase din nou cicatricea, în timp ce avusese o străfulgerare asemenea unei lumini puternice scânteind pe apă. Văzu o umbră şi simţi o furie care nu era a lui trecându-i prin corp, violentă şi ascuţită precum un şoc electric.

— Ce ai văzut? întrebă Ron, apropiindu-se de Harry. L-ai văzut la mine acasă?

— Nu, am simţit doar mânie… este foarte mânios…

— Dar ar putea fi la Vizuină, spuse Ron răspicat. Ce mai era? Ce ai mai văzut? Blestema pe cineva?

— Nu, am simţit doar că era furios… nu mi-am dat seama…

Harry se simţea hărţuit, derutat, şi Hermione nu îl ajută când spuse speriată:

— Iar cicatricea? Ce se întâmplă? Credeam că legătura asta se închisese!

— S-a închis, pentru o vreme, bolborosi Harry – încă îl mai durea, împiedicându-l să se concentreze. Cred… cred că a început să se redeschidă ori de câte ori îşi pierde cumpătul, înainte aşa se…

— Atunci, trebuie să-ţi închizi mintea! spuse Hermione cu o voce stridentă. Harry, Dumbledore nu a vrut să foloseşti această legătură, a vrut să îi pui capăt, de aceea se presupune că ar fi trebuit să foloseşti Occlumanţia! Dacă nu o faci, Cap-de-Mort poate să îţi trimită imagini false în gând, ţii minte…

— Da, să ştii că n-am uitat, spuse Harry printre dinţi.

Nu era nevoie ca Hermione să îi spună cum folosise Cap-de-Mort chiar această legătură dintre ei pentru a-l atrage într-o capcană şi nici că rezultatul fusese moartea lui Sirius. Regreta că le spusese ce văzuse şi ce simţise; Cap-de-Mort părea acum

şi mai ameninţător, ca şi când ar fi fost la geam. Totuşi, cicatricea îl durea din ce în ce mai tare şi încerca să controleze durerea: era ca şi când ar fi încercat să lupte împotriva unei senzaţii de greaţă. Se întoarse cu spatele la Ron şi la Hermione, prefăcându-se că examina vechea tapiserie a arborelui genealogic al familiei Black, de pe perete. Hermione ţipă: Harry îşi scoase bagheta din nou, se întoarse pe loc şi văzu un Patronus argintiu zburând prin fereastra de la sufragerie şi aterizând pe podea în faţa lor, unde luă forma unei nevăstuici, care vorbi cu vocea tatălui lui Ron.

— Familia e în siguranţă, nu răspundeţi, suntem urmăriţi.

Patronusul se disipă. Ron scoase un sunet între suspin şi geamăt şi se prăbuşi pe canapea: Hermione i se alătură, strângându-l de mână.

— Sunt bine! Sunt bine!, şopti ea şi Ron aproape râse şi o strânse în braţe.

— Harry, spuse el peste umărul Hermionei, îmi...

— Nu e nimic, spuse Harry, fiindu-i rău de la durerea de cap. E familia ta, e normal să fii îngrijorat. Şi eu aş simţi la fel, adăugă, gândindu-se la Ginny. Chiar simt la fel.

Durerea de la cicatrice atinse vârful maxim, arzându-l la fel ca şi în grădina Vizuinii. Abia dacă o auzii pe Hermione spunând:

— Nu vreau să fiu singură. Nu am putea să folosim sacii de dormit pe care i-am adus şi să dormim aici la noapte?

Harry îl auzi pe Ron încuviinţând. Nu avea să mai ţină piept durerii pentru mult timp trebuia să cedeze.

— Până la baie, bolborosi el şi ieşi din cameră cât putu de repede, fără să fugă. Abia reuşi să ajungă. Încuind uşa în

urma lui cu mâini tremurânde, îşi strânse capul care-i zvâcnea de durere şi căzu pe jos, apoi, cu o explozie de agonie, simţi cum furia care nu îi aparţinea îi invadă sufletul. Văzu o cameră lungă, luminată doar de lumina focului, şi pe Devoratorul Morţii masiv şi blond ţipând şi zvârcolindu-se pe podea, iar apoi o siluetă mai subţire stând aplecată deasupra lui, cu bagheta întinsă, în timp ce Harry spuse cu o voce stridentă, rece şi necruţătoare:

— Mai mult, Rowle, sau vrei să punem capăt şi să te dau de mâncare lui Nagini? Lordul Cap-de-Mort nu este sigur că te va ierta de data aceasta… M-ai chemat doar pentru atât, să-mi spui că Harry Potter a scăpat din nou? Draco, fă-l pe Rowle să mai simtă o dată cât de mult m-a înfuriat… Fă-o dacă nu vrei să o simţi chiar tu!

Un buştean căzu în foc şi de acolo se înălţară flăcări care luminară chipul palid, ascuţit, pe care se citea groaza. Harry trase aer în piept cu putere, ca şi când ar fi ieşit la suprafaţă dintr-o apă adâncă, şi deschise ochii.

Stătea întins pe podeaua rece de marmură neagră, cu nasul la câţiva centimetri de una dintre cozile de şerpi argintii care susţineau cada mare de baie. Se ridică în capul oaselor. Chipul supt, îngrozit, al lui Reacredinţă i se întipărise în minte. Lui Harry îi era scârbă de ce văzuse, de modul în care Cap-de-Mort ajunsese să-l folosească pe Draco.

Cineva bătu tare la uşă şi Harry tresări, când Hermione spuse:

— Harry, vrei să-ţi dau periuţa de dinţi? O am aici.

— Da, perfect, mersi, spuse el, străduindu-se să îşi păstreze vocea firească, în timp ce se ridică în picioare pentru a deschide uşa.

Capitolul X

Povestea lui Kreacher

Harry se trezi în dimineaţa următoare, învelit în sacul de dormit, pe podeaua din sufragerie. Printre draperiile grele se zărea o bucăţică de cer: era de un albastru rece, limpede, ca cerneala diluată, undeva între noapte şi zi, şi nu se auzea nimic în afară de respiraţia adâncă al lui Ron şi a Hermionei. Harry se uită la formele lor întunecate de pe podea. Ron avusese un acces de gentileţe şi insistase ca Hermione să doarmă pe pernele de la canapea, astfel încât silueta ei era mai sus decât a lui. Hermione avea braţul îndoit spre podea, cu degetele la câţiva centimetri de cele ale lui Ron. Harry se întrebă dacă nu cumva adormiseră ţinându-se de mână. Gândul acesta îl făcu să se simtă deosebit de singur.

Ridică privirea spre tavanul întunecat şi candelabrul acoperit de pânze de păianjen. Cu mai puţin de douăzeci şi patru de ore în urmă, stătuse la soare în faţa intrării în cort, aşteptând să conducă invitaţii la nuntă la locurile lor. Părea să fi trecut o viaţă de atunci. Ce avea să se întâmple acum? Întins pe podea, se gândea la Horcruxuri, la misiunea periculoasă şi dificilă pe care i-o dăduse Dumbledore… Dumbledore…

Durerea care îl cuprinsese de la moartea lui Dumbledore era diferită acum. Acuzaţiile pe care le făcuse Muriel la nuntă păreau să i se fi cuibărit în minte, ca nişte paraziţi, alterându-i amintirile despre vrăjitorul pe care îl idolatrizase. Oare Dumbledore ar fi putut lăsa să se întâmple toate lucrurile acelea? Oare fusese ca Dudley, dispus să îl vadă pe altul neglijat şi maltratat atâta timp cât nu îl afecta pe el? Oare ar fi putut să îi întoarcă spatele unei surori ţinute închise şi ascunse?

Harry se gândi la Peştera lui Godric, la mormintele despre care Dumbledore nu vorbise niciodată, se gândi la obiectele misterioase lăsate, fără explicaţie, în testamentul lui Dumbledore, şi deodată îl cuprinseră resentimentele. De ce nu îi spusese Dumbledore? De ce nu îi explicase? Oare lui Dumbledore chiar îi păsase de Harry? Sau Harry fusese doar o unealtă menită să fie şlefuită şi ascuţită, însă în care să nu se aibă niciodată încredere, căreia să nu i se dezvăluie nimic?

Harry nu mai putea să stea acolo cu nimic altceva drept companie decât gândurile acelea chinuitoare. Dorindu-şi cu disperare să-şi găsească ceva de făcut, se strecură din sacul de dormit, îşi luă bagheta şi ieşi tiptil din cameră. Pe hol, şopti „Lumos" şi începu să urce treptele la lumina baghetei.

Pe holul de la următorul etaj era o cameră în care dormiseră el şi cu Ron ultima dată când fuseseră acolo – aruncă o privire înăuntru.

Uşile de la şifonier erau larg deschise şi aşternutul fusese tras la o parte. Harry îşi aduse aminte de piciorul de trol răsturnat de la parter. Cineva percheziţionase casa de când plecaseră cei din Ordin. Plesneală? Sau poate Mundungus Fletcher, care furase o mulţime de lucruri din casă şi înainte, şi după ce murise Sirius? Privirea lui Harry se îndreptă spre portretul unde era câteodată Phineas Nigellus Black, stră-stră-bunicul lui Sirius, dar acesta era gol, iar din el nu se vedea decât o bucată de fundal întunecat. Era evident că Phineas Nigellus petrecea noaptea în biroul directorului de la Hogwarts.

Harry urcă în continuare, până când ajunse la ultimul etaj, unde erau doar două uşi. Pe cea din faţa lui se afla o plăcuţă pe care scria „Sirius". Harry nu mai intrase niciodată în dormitorul naşului lui. Deschise uşa, ţinându-şi bagheta cât putea de sus, pentru a face cât mai multă lumină.

Camera era spaţioasă şi trebuia să fi fost frumoasă la vremea ei. În ea era un pat mare, cu un căpătâi din lemn

sculptat, o fereastră înaltă, ascunsă în spatele unor draperii lungi de catifea, şi un candelabru acoperit cu un strat gros de praf, având încă în locaşuri capete de lumânări, cu picături de ceară solidificate parcă prin îngheţare. Pozele de pe pereţi şi de la capul patului erau acoperite cu un strat subţire de praf, iar o pânză mare de păianjen se întindea între candelabru şi partea de sus a unui şifonier mare de lemn. Harry înaintă şi auzi zgomote de şoareci agitaţi.

În adolescenţă, Sirius tapetase pereţii cu atât de multe afişe şi poze, încât mătasea gri-argintie de dedesubt era vizibilă în foarte puţine locuri. Harry presupuse că părinţii lui Sirius nu putuseră să îndepărteze Vraja de Lipire Permanentă cu care erau prinse, fiind convins că acestora nu le plăcuse deloc cum îşi decorase camera fiul lor cel mare. Sirius părea să fi făcut totul pentru a-i enerva pe părinţii săi. Erau mai multe stindarde ale Cercetaşilor, roşu cu auriu, dar mai decolorate, menite să sublinieze faptul că el era diferit de restul familiei de Viperini.

Erau multe poze cu motociclete încuiate şi (Harry nu putu să nu admire tupeul lui Sirius) câteva afişe cu fete Încuiate în bikini. Harry îşi dădu seama că erau Încuiate pentru că stăteau nemişcate, cu zâmbetele estompate şi ochii lipsiţi de strălucire imortalizaţi pe hârtie. Acestea contrastau cu singura poză vrăjitorească de pe pereţi: o fotografie cu patru elevi la Hogwarts, care stăteau braţ la braţ, râzând la aparat.

Tresărind de bucurie, Harry îl recunoscu pe tatăl său – avea părul negru ciufulit la ceafă exact ca al lui Harry şi purta şi el ochelari. Lângă el era Sirius, foarte chipeş, având chipul uşor arogant, mult mai tânăr şi mai fericit decât îl văzuse vreodată Harry cât fusese în viaţă. În dreapta lui Sirius era Pettigrew, cu un cap şi ceva mai scund, dolofan şi cu ochii umezi, roşind de plăcere că fusese inclus în una dintre cele mai tari găşti, alături de rebelii celebri care fuseseră James şi Sirius. În stânga lui James era Lupin, părând încă de pe atunci puţin ponosit, având însă acelaşi aer de mirare bucuroasă faţă de faptul că era plăcut

şi inclus în grup... Oare Harry vedea toate acestea în poză doar pentru că ştia cum se desfăşuraseră lucrurile? Încercă să o dezlipească de pe perete – până la urmă era a lui, Sirius îi lăsase totul, dar nu voia să se urnească. Sirius avusese grijă ca părinţilor săi să le fie imposibil să îi redecoreze camera.

Afară, cerul era din ce în ce mai luminos. Harry se uită în jur, pe podea – o rază de lumină dezvălui bucăţi de hârtie, cărţi şi obiecte mici răspândite pe covor. Era evident că cineva scotocise şi în dormitorul lui Sirius, deşi se părea că nu se găsise aproape nimic, dacă nu chiar nimic de valoare. Câteva cărţi fuseseră scuturate atât de tare, încât li se desprinseseră copertele şi podeaua era acoperită cu pagini amestecate.

Harry se aplecă, ridică nişte foi şi le examină. Recunoscu una dintre ele ca făcând parte dintr-o ediţie veche a Istoriei Magiei, de Bathilda Bagshot, şi o alta ca aparţinând unui manual de instrucţiuni pentru întreţinerea motocicletelor. A treia era scrisă de mână şi mototolită: Harry o netezi.

Dragă Amprentă,

Îţi mulţumim de o mie de ori pentru cadoul de ziua lui Harry! A fost de departe preferatul lui. Abia dacă a împlinit un an şi zboară deja pe o mătură de jucărie, părea extrem de mândru de el, îţi trimit o poză, ca să poţi judeca singur. După cum ştii, se ridică la doar jumătate de metru de la sol, dar era cât pe ce să omoare pisica şi a spart o vază oribilă, pe care mi-a trimis-o Petunia de Crăciun (nici o pagubă). Bineînţeles, James a fost încântat, spune că Harry o să fie un jucător de vâjthaţ strălucit, dar tot a trebuit să strângem toate obiectele decorative şi să avem grijă să fim cu ochii pe el când se urcă pe mătură.

Am sărbătorit bând liniştiţi un ceai, doar noi şi bătrâna Bathilda, care a fost dintotdeauna foarte drăguţă cu noi şi îi face

toate poftele lui Harry. Ne-a părut tare rău că nu ai putut veni, dar Ordinul trebuie să fie pe primul loc şi, oricum, Harry este prea mic ca să-şi dea încă seama că este ziua lui! James e destul de frustrat că stă închis aici, încearcă să o ascundă, dar pot să îmi dau seama că aşa este. De asemenea, Dumbledore încă nu i-a dat înapoi Pelerina Invizibilă, aşa că micile escapade ies din discuţie. I-ar face tare bine dacă ai putea veni în vizită. Şobo a venit weekend-ul trecut, mi s-a părut că era abătut, dar probabil că era din cauza veştilor despre familia McKinnon. Am plâns toată seara când am aflat.

Bathilda vine aproape zilnic, este o bătrânică foarte interesantă şi spune nişte poveşti absolut extraordinare despre Dumbledore – nu sunt convinsă că el s-ar bucura dacă ar şti! Sinceră să fiu, nu ştiu cât să cred, pentru că mi se pare greu de crezut ca Dumbledore...

Lui Harry păreau să îi fi amorţit mâinile şi picioarele. Stătea complet nemişcat, ţinând foaia miraculoasă între degetele sale inerte, în timp ce în interiorul lui avu loc o explozie mocnită, care îi pompă în vene bucurie şi durere, în egală măsură. Harry se împletici până la pat şi se aşeză.

Reciti scrisoarea, dar nu putu să descopere noi semnificaţii şi ajunse să se uite pur şi simplu la scrisul în sine. Litera ei „g” era la fel ca a lui, le căută pe toate de acelaşi fel în scrisoare şi în fiecare avea senzaţia că o vedea pe mama sa făcându-i cu mâna din spatele unui văl. Scrisoarea era o comoară extraordinară, dovada că Lily Potter trăise, trăise cu adevărat, că mâna ei caldă se plimbase cândva peste acest pergament, trasând cu cerneală acele litere, acele cuvinte, cuvinte despre el, Harry, fiul ei.

Ştergându-se repede la ochi, o reciti, concentrându-se de data aceasta asupra înţelesului. Era ca şi când ar fi ascultat o voce pe care şi-o amintea pe jumătate. Avuseseră o pisică...

poate murise, la fel ca şi părinţii săi, la Peştera lui Godric... sau poate fugise când nu mai rămăsese cine s-o hrănească... Sirius îi cumpărase prima mătură... părinţii săi o cunoscuseră pe Bathilda Bagshot. Oare le făcuse cunoştinţă Dumbledore? „Dumbledore încă nu i-a dat înapoi Pelerina Invizibilă”... aici era ceva ciudat...

Harry făcu o pauză, cântărind cuvintele mamei sale. De ce îi luase Dumbledore Pelerina Invizibilă lui James? Harry îşi aminti clar cum directorul îi spusese, cu ani în urmă: „Nu am nevoie de o pelerină pentru a fi invizibil”. Poate că un alt membru mai puţin talentat al Ordinului avusese nevoie de aceasta şi Dumbledore fusese intermediarul... Harry trecu mai departe...

„Şobo a venit...” Pettigrew, trădătorul, păruse „abătut”, nu-i aşa? Oare era conştient că îi vedea pe James şi pe Lily în viaţă pentru ultima dată?

Şi din nou Bathilda, care spunea nişte poveşti extraordinare despre Dumbledore: „Mi se pare greu de crezut ca Dumbledore...”

Ca Dumbledore să ce? Dar ar fi putut fi o mulţime de lucruri despre Dumbledore care să fi părut greu de crezut – că primise note mici la un test de Transfigurare, de exemplu, sau că se ocupase cu vrăjitul caprelor, asemenea lui Aberforth...

Harry se ridică şi cercetă podeaua: poate că a doua pagină a scrisorii era undeva, acolo. Înşfăcă foi nerăbdător, purtându-se cu ele la fel de neglijent ca şi cel care căutase înaintea lui, deschise sertare, scutură cărţi, se urcă pe un scaun pentru a da cu mâna peste şifonier şi se târî sub pat şi fotoliu.

Până la urmă, în timp ce stătea întins pe podea, zări un fel de bucată de hârtie ruptă, sub o comodă cu sertare. Când o scoase, se dovedi că era bucata mai mare din fotografia descrisă de Lily în scrisoare. Un copilaş cu părul negru intra şi ieşea în

zbor din poză, călare pe o mătură micuţă, râzând în hohote, şi nişte picioare care trebuie să fi fost ale lui James alergau după el. Harry vârî fotografia în buzunar împreună cu scrisoarea lui Lily şi căută a doua foaie. Însă după încă un sfert de oră, fu nevoit să admită că cealaltă pagină a scrisorii mamei lui dispăruse. Oare se pierdu-se pur şi simplu pe parcursul celor şaisprezece ani care trecuseră de când fusese scrisă sau fusese luată de cel care scotocise prin cameră? Harry citi din nou prima pagină, căutând de data aceasta indicii despre ce ar fi putut face valoroasă cea de-a doua pagină. Mătura de jucărie nu ar fi avut cum să li se pară interesantă Devoratorilor Morţii... singurul lucru cât de cât folositor ar fi fost posibilele informaţii despre Dumbledore. „Mi se pare greu de crezut ca Dumbledore...” – ce anume?

— Harry? Harry! Harry!

— Sunt aici! strigă el. Ce s-a întâmplat?

Se auzi un ropot de paşi în faţa uşi şi Hermione dădu buzna înăuntru.

— Ne-am trezit şi nu ştiam unde erai! spuse ea cu respiraţia întretăiată.

Se întoarse şi strigă peste umăr:

— Ron, l-am găsit!

Vocea iritată a lui Ron se auzi de la câteva etaje mai jos:

— Bravo! Spune-i din partea mea că e un idiot!

— Harry te rog să nu mai dispari aşa, pur şi simplu. Ne-am speriat îngrozitor! Şi de ce ai venit aici, de fapt?

Se uită în jur, la camera întoarsă cu susul în jos.

— Ce ai făcut?

— Uite ce am găsit!

Harry îi întinse scrisoarea mamei sale. Hermione o luă şi o citi sub privirile lui Harry. Când ajunse la sfârşitul paginii, se uită la el şi spuse:

— Vai, Harry…

— Şi mai e şi asta.

Îi dădu poza ruptă şi Hermione zâmbi la vederea copilaşului, care intra şi ieşea zburând din poză, pe mătura de jucărie.

— Am căutat a doua pagină a scrisorii, spuse Harry, dar nu este aici.

Hermione se uită în jur.

— Tu ai făcut toată mizeria asta sau era deja aşa când ai ajuns!

— Mai scotocise cineva înaintea mea, spuse Harry.

— Aşa m-am gândit şi eu. Toate camerele în care m-am uitat până acum sunt întoarse pe dos. Ce crezi că voiau să găsească?

— Informaţii despre Ordin, dacă a fost Plesneală.

— Dar nu crezi că ar avea tot ce îi trebuie? Adică… a făcut parte din Ordin, nu-i aşa?

— Atunci, spuse Harry, nerăbdător să discute despre teoria sa, poate informaţii despre Dumbledore! A doua pagină a scrisorii, de exemplu. Ştii cine este această Bathilda despre care vorbeşte mama mea?

— Nu, cine e?

— Bathilda Bagshot, autoarea…

— O istorie a magiei, spuse Hermione părând interesată. Deci părinţii tăi au cunoscut-o? A fost un istoric magic de excepţie.

— Şi e încă în viaţă, spuse Harry. Trăieşte în Peştera lui Godric. Mătuşa lui Ron, Muriel, vorbea despre ea la nuntă. I-a cunoscut şi pe cei din familia Dumbledore. Ar fi interesant de vorbit cu ea, nu?

În zâmbetul Hermionei fu puţin prea multă înţelegere decât iar fi plăcut lui Harry. Luă înapoi scrisoarea şi poza şi le vârî în punguţa din jurul gâtului, ca să evite să se uite la ea, şi să se dea de gol.

— Înţeleg de ce ai vrea să vorbeşti cu ea despre mama şi tatăl tău şi despre Dumbledore, spuse Hermione. Dar asta nu ne-ar ajuta prea mult să găsim Horcruxurile, nu-i aşa?

Harry nu răspunse şi Hermione continuă repede:

— Harry, ştiu că vrei foarte mult să mergi la Peştera lui Godric, dar mă sperie... mă sperie cât de uşor ne-au găsit Devoratorii Morţii ieri. Pur şi simplu, mă face să simt, acum mai mult ca niciodată, că ar trebui să evităm locul unde sunt înmormântaţi părinţii tăi. Sunt convinsă că se aşteaptă să te duci acolo.

— Nu este vorba doar de asta, spuse Harry, evitând în continuare să se uite la ea. Muriel a spus nişte lucruri despre Dumbledore la nuntă. Vreau să aflu adevărul...

Îi povesti Hermionei tot ce îi spusese Muriel. După ce termină, Hermione zise:

— Da, Harry, îmi dau seama de ce te-ai supărat...

— Nu m-am supărat, minţi el. Pur şi simplu, aş vrea să ştiu dacă este adevărat sau...

— Harry, tu chiar crezi că o să afli adevărul de la o bătrână răuvoitoare ca Muriel sau de la Rita Skeeter? Cum poţi să le crezi? Doar l-ai cunoscut pe Dumbledore!

— Aşa am crezut, bolborosi el.

— Dar ştii cât adevăr a fost în tot ce a scris Rita despre tine! Doge are dreptate, cum poţi să-i laşi pe oamenii ăştia să-ţi întineze amintirile despre Dumbledore?

Harry întoarse privirea, încercând să-şi ascundă resentimentele. Din nou, acelaşi lucru: să aleagă ce să creadă. El voia adevărul. De ce erau toţi atât de hotărâţi că nu trebuia să îl afle?

— Nu vrei să coborâm până la bucătărie? îi sugeră Hermione, după o mică pauză. Să găsim ceva pentru micul dejun?

Harry încuviinţă, însă fără tragere de inimă, ieşi pe hol după ea şi trecu de a doua uşă de la etajul acela. Deasupra unei mici plăcuţe erau zgârieturi adânci în vopsea, pe care nu le observase pe întuneric. Se opri la capătul scărilor, pentru a le citi. Era o plăcuţă mică şi pompoasă, scrisă frumos de mână, genul de plăcuţă pe care şi-ar fi pus-o Percy Weasley pe uşa camerei sale:

Nu intraţi

fără permisiunea lui

Regulus Arcturus Black

Harry fu cuprins de entuziasm, însă fără să îşi dea seama imediat din ce motiv. Citi din nou semnul. Hermione era deja cu un etaj mai jos.

— Hermione, spuse el şi se miră de cât de calmă îi era vocea. Vino înapoi.

— Ce s-a întâmplat?

— R.A.B. Cred că ştiu cine e.

Hermione rămase cu respiraţia tăiată şi urcă scările în fugă.

— În scrisoarea mamei tale? Dar nu am văzut...

Harry clătină din cap, arătând spre plăcuţa lui Regulus.

Hermione o citi, apoi îl strânse pe Harry de braţ atât de tare, încât Harry se strâmbă de durere.

— Fratele lui Sirius? şopti ea.

— Era Devorator al Morţii, zise Harry. Sirius mi-a vorbit despre el. Li s-a alăturat când era foarte tânăr şi apoi s-a speriat şi a încercat să plece... aşa că l-au omorât.

— Se potriveşte! spuse Hermione, cu respiraţia întretăiată. Dacă a fost Devorator al Morţii, a avut acces la Cap-de-Mort şi dacă nu i-a mai convenit, atunci trebuie să fi vrut să îl distrugă pe Cap-de-Mort!

Îi dădu drumul lui Harry, se apleca peste balustradă şi strigă:

— Ron! Ron! Vino sus, repede!

Ron apăru gâfâind, după un minut, cu bagheta pregătită.

— Ce e? Dacă iar e vorba de păianjeni uriaşi, vreau să mănânc ceva înainte să...

Se încruntă la plăcuţa de pe uşa lui Regulus, spre care arăta Hermione tăcută.

— Poftim? Era fratele lui Sirius, nu? Regulus Arcturus… Regulus… R.A.B.! Medalionul… doar nu credeţi că…?

— Hai să aflăm, spuse Harry.

Împinse uşa, dar era încuiată. Hermione îşi îndreptă bagheta spre mâner şi zise: „Alohomora”. Se auzi un zgomot metalic şi uşa se deschise larg.

Păşiră împreună peste prag, uitându-se în jur. Dormitorul lui Regulus era puţin mai mic decât al lui Sirius, deşi avea aceeaşi notă de grandoare trecută. În timp ce Sirius încercase să etaleze diferenţele dintre el şi restul familiei, Regulus se străduise să marcheze opusul.

Culorile Viperinilor, verde şi argintiu, erau peste tot, acoperind patul, pereţii şi ferestrele. Blazonul familiei Black era pictat cu migală deasupra patului, împreună cu motto-ul său, „Toujours pur”. Sub el era o colecţie de tăieturi din ziar îngălbenite, lipite unele lângă altele, sub forma unui colaj neuniform. Hermione traversă camera, pentru a le cerceta.

— Sunt despre Cap-de-Mort, spuse ea. Regulus pare să fi fost un admirator al lui cu câţiva ani înainte să se fi alăturat Devoratorilor Morţii…

Când se aşeză pe pat să citească tăieturile, din cuvertură se ridică un norişor de praf. Între timp, Harry observase o altă poză – o echipă de vâjthaţ zâmbea şi făcea cu mâna dintr-o fotografie. Se apropie şi văzu şerpii desenaţi pe piepturile lor: Viperini. Regulus ieşea imediat în evidenţă, fiind băiatul din mijlocul primului rând: avea părul negru şi o expresie puţin trufaşă, la fel ca şi fratele său, deşi era mai scund, mai slab şi nu atât de chipeş ca Sirius.

— Era căutător, spuse Harry.

— Poftim? zise Hermione absentă, încă absorbită de tăieturile din ziare despre Cap-de-Mort.

— Stă în mijlocul rândului din faţă, unde e locul căutătorilor… Lasă, spuse Harry, dându-şi seama că nu îl asculta nimeni. Ron era în patru labe, căuta sub şifonier.

Harry se uită în jur după posibile ascunzători şi se apropie de birou. Şi aici căutase cineva înaintea lor. Sertarele fuseseră răvăşite de curând, praful fusese împrăştiat, însă nu era nimic de valoare în ele: pene vechi de scris, manuale vechi care se vedea că fuseseră scuturate, o călimară spartă de curând, care umpluse restul sertarului cu cerneală.

— Există o cale mai uşoară, spuse Hermione, în timp ce Harry îşi şterse degetele de cerneală pe blugi.

Hermione ridică bagheta şi spuse: „Accio medalion!”

Nu se întâmplă nimic. Ron, care căutase prin faldurile draperiilor fanate, păru dezamăgit.

— Deci, asta e? Nu-i aici?

— Ah, s-ar putea să fie totuşi aici, dar sub nişte contrafarmece, spuse Hermione. Farmece care să împiedice chemarea sa prin magie, ştii…

— Ca cel aruncat de Cap-de-Mort asupra ligheanului de piatră din peşteră, spuse Harry, aducându-şi aminte cum nu putuse să cheme medalionul fals.

— Dar atunci, cum putem să-l găsim? întrebă Ron.

— Îl căutăm cu mâna, spuse Hermione.

— Bună idee, spuse Ron, dându-şi ochii peste cap şi continuând să cerceteze draperiile.

Scotociră în fiecare colţişor timp de mai mult de o oră, dar până la urmă, fură nevoiţi să decidă că medalionul nu era acolo.

Soarele răsărise şi îi orbea cu lumina sa, în ciuda geamurilor murdare de pe hol.

— Însă ar putea fi în altă parte a casei, zise Hermione pe un ton plin de însufleţire, în timp ce coborau.

Ron şi Harry erau mai descurajaţi, în schimb, Hermione devenise mai hotărâtă.

— Indiferent dacă a reuşit să îl distrugă sau nu, trebuie să fi vrut să îl ascundă de Cap-de-Mort, nu-i aşa? Vă amintiţi de toate lucrurile acelea groaznice pe care a trebuit să le aruncăm data trecută când am fost aici? Ceasul acela care arunca săgeţi în toată lumea şi roba veche, care a încercat să îl sugrume pe Ron… Se poate ca Regulus să le fi pus acolo pentru a proteja locul unde era ascuns medalionul, chiar dacă nu ne-am dat seama la momentul… la momentul…

Harry şi Ron se uitară la ea. Rămăsese cu un picior suspendat în aer, având o expresie mirată şi privind în gol, de parcă tocmai i-ar fi şters cineva memoria.

— Respectiv, termină ea în şoaptă.

— S-a întâmplat ceva? întrebă Ron.

— Era un medalion.

— Poftim? spuseră Harry şi Ron într-un glas.

— În vitrina din sufragerie. Nu l-a putut deschide nimeni. Şi l-am… l-am…

Harry se simţi ca şi când ar fi înghiţit o cărămidă. Îşi aduse aminte: chiar îl ţinuse în mână când trecuse de la unul la altul, încercând pe rând să îl deschidă. Fusese aruncat într-un sac de gunoi, odată cu tabachera cu pudră de Wartcap înăuntru şi cutia muzicală care îi adormise pe toţi…

— Kreacher a şterpelit o grămadă de lucruri înapoi de la

noi, spuse Harry.

Era singura şi ultima speranţă pe care o mai aveau şi Harry avea să se agaţe de ea până în ultima clipă. Avea o întreagă colecţie în dulăpiorul lui din bucătărie.

— Hai!

Coborî în fugă, sărind câte două trepte odată, cu Ron şi Hermione tropăind în urma lui. Făcură atât de mult zgomot, încât treziră portretul mamei lui Sirius când trecură pe hol.

— Gunoaie! Sânge-Mâli! Mizerii! strigă ea după ei, în timp ce se îndreptară alergând spre bucătăria de la subsol şi trântiră uşa în urma lor. Harry traversă în fugă camera, se opri derapând în dreptul uşii dulăpiorului lui Kreacher şi o deschise cu putere. Acolo era cuibul din pături vechi şi murdare în care dormise cândva spiriduşul de casă, dar printre acestea nu mai scânteiau obiectele pe care le salvase el. Singurul lucru care mai rămăsese era un exemplar vechi al cărţii Nobilimea naturii: genealogia vrăjitorească. Refuzând să îşi creadă ochilor, Harry înşfacă păturile şi le scutură. Un şoarece mort căzu din ele şi se rostogoli jalnic pe podea. Ron mormăi şi se trânti într-un scaun, iar Hermione închise ochii.

— Nu s-a terminat încă, spuse Harry, ridicând vocea - Kreacher!

Se auzi un poc puternic şi spiriduşul de casă pe care Harry îl moştenise de la Sirius fără nici un pic de tragere de inimă apăru din senin în faţa şemineului rece şi gol: micuţ, înalt cât o jumătate de om, cu pielea atârnând în falduri, cu urechi mari ca de liliac, din care îi creştea mult păr alb. Încă purta cârpa soioasă cu care era îmbrăcat când îl întâlniseră prima dată şi privirea dispreţuitoare pe care i-o aruncă lui Harry sugeră că îşi schimbase atitudinea faţă de noul stăpân la fel de mult cum îşi schimbase îmbrăcămintea.

— Stăpâne, spuse Kreacher cu vocea groasă, ca a unei broaşte–bou, şi, făcând o plecăciune până la pământ, bombăni - Înapoi în casa stăpânei mele, împreună cu trădătorul de sânge Weasley şi Sânge-Mâlul...

— Îţi interzic să-i spui cuiva „trădător de sânge” sau „Sânge-Mâl”, mormăi Harry.

I se părea că era foarte greu să îl placi pe Kreacher, cu nasul lui ca un rât şi ochii injectaţi, chiar şi dacă spiriduşul nu l-ar fi dat pe Sirius pe mâna lui Cap-de-Mort.

— Vreau să te întreb ceva, zise Harry, cu inima bătându-i destul de repede, în timp ce se uita în jos la spiriduş, şi îţi ordon să răspunzi sincer. Ai înţeles?

— Da, stăpâne, spuse Kreacher, făcând din nou o plecăciune adâncă.

Harry văzu cum buzele i se mişcară, formând fără îndoială insultele pe care nu mai avea voie să le rostească.

— Acum doi ani, spuse Harry, căruia inima îi bătea cu putere, parcă lovindu-i-se de coaste, în sufrageria de la etaj era un medalion mare de aur, pe care noi l-am aruncat. L-ai furat cumva înapoi?

Urmă un moment de tăcere, timp în care Kreacher se îndreptă, pentru a-l privi pe Harry în ochi. Apoi zise:

— Da.

— Şi unde este acum? întrebă Harry jubilând, în timp ce

Ron şi Hermione păreau şi ei din ce în ce mai bucuroşi.

Kreacher închise ochii, de parcă nu ar fi putut îndura să le vadă reacţiile la ce avea să spună.

— Nu mai e.

— Nu mai e? repetă Harry, lipsit dintr-odată de entuziasm.

— Cum adică, nu mai e?

Spiriduşul începu să tremure, clătinându-se pe loc.

— Kreacher, spuse Harry cu fermitate, îţi ordon…

— Mundungus Fletcher, răspunse spiriduşul, ţinându-şi ochii strâns închişi. Mundungus Fletcher le-a furat pe toate: portretele domnişoarelor Bella şi Cissy, mănuşile stăpânei mele, Ordinul lui Merlin, Clasa I, pocalele cu blazonul familiei şi… şi…

Kreacher inspira adânc, ca şi cum nu mai avea aer, pieptul scobit umflându-i-se şi dezumflându-i-se sacadat, apoi deschise ochii brusc şi scoase un zbieret înfiorător:

— … şi medalionul, medalionul stăpânului Regulus! Kreacher a greşit, Kreacher nu i-a ascultat ordinele!

Harry reacţionă instinctiv: când Kreacher se întinse după vătraiul de lângă şemineu, se aruncă asupra spiriduşului, trântindu-l pe podea. Ţipătul Hermionei se amestecă nedesluşit cu cel al lui Kreacher, dar Harry strigă mai tare decât amândoi:

— Kreacher, îţi ordon să stai nemişcat!

Simţi cum spiriduşul încremeni şi îi dădu drumul. Kreacher zăcea întins pe podeaua rece de piatră, iar din ochii cu pleoape căzute i se revărsau lacrimi.

— Harry, lasă-l să se ridice! şopti Hermione.

— Ca să se bată cu vătraiul? se răţoi Harry, îngenunchind lângă spiriduş. Mai bine nu. Deci, Kreacher, vreau să-mi spui adevărul: de unde ştii că Mundungus Fletcher a furat medalionul?

— Kreacher l-a văzut! spuse spiriduşul cu respiraţia

tăiată, în timp ce lacrimile îi şiroiau peste rât, în gura plină cu dinţi cenuşii. Kreacher l-a văzut ieşind din dulăpiorul lui Kreacher cu braţele pline de comorile lui Kreacher. Kreacher i-a spus tâlharului să se oprească, dar Mundungus Fletcher a râs şi a f-fugit…

— Ai spus că medalionul era al stăpânului Regulus, continuă Harry. De ce? De unde era? Ce legătură avea Regulus cu el? Kreacher, ridică-te şi spune-mi tot ce ştii despre acel medalion şi totul despre legătura dintre el şi Regulus!

Spiriduşul se ridică în capul oaselor, se ghemui, îşi cufundă chipul ud de lacrimi între genunchi şi începu să se legene înainte şi înapoi. Când vorbi, în cele din urmă, vocea lui răsună înăbuşit, dar destul de limpede în bucătăria tăcută şi goală.

— Stăpânul Sirius a fugit, bine c-am scăpat de el, pentru că a fost un băiat rău şi i-a frânt inima stăpânei mele, cu firea sa nelegiuită. Dar stăpânul Regulus ştia ce înseamnă mândria, ştia ce înseamnă numele Black şi demnitatea sângelui său pur. Ani la rând, a vorbit despre Lordul întunecat, care avea să-i scoată pe vrăjitori din ascunzătoare, pentru a stăpâni asupra Încuiaţilor şi a celor cu părinţi Încuiaţi… şi, la şaisprezece ani, stăpânul Regulus i s-a alăturat Lordului întunecat. Era atât de mândru, atât de mândru să îl servească… Şi într-o zi, la un an de când i se alăturase, stăpânul Regulus a coborât în bucătărie să îl vadă pe Kreacher. Stăpânul Regulus l-a plăcut dintotdeauna pe Kreacher. Şi stăpânul Regulus a spus… a spus…

Spiriduşul se legăna mai repede ca niciodată.

— A spus că Lordul întunecat ceruse un spiriduş.

— Cap-de-Mort avea nevoie de un spiriduş! repetă Harry, uitându-se la Ron şi la Hermione, care păreau la fel de miraţi ca şi el.

— O, da, gemu Kreacher. Şi stăpânul Regulus se oferise voluntar să-l dea pe Kreacher. Era o onoare, a spus stăpânul Regulus, o onoare pentru el şi pentru Kreacher, care trebuia să aibă grijă să facă orice avea să îi ordone Lordul întunecat... şi apoi să se î-întoarcă acasă. Kreacher se legăna tot mai repede, plângând în hohote.

— Şi Kreacher s-a dus la Lordul întunecat. Lordul întunecat nu i-a spus lui Kreacher ce aveau să facă, l-a luat cu el pe Kreacher într-o peşteră de lângă mare. Şi dincolo de peşteră era o grotă, şi în grotă era un lac mare şi negru...

Lui Harry i se zbârli părul de pe ceafă. I se părea că vocea răguşită a lui Kreacher venea de peste apa aceea întunecată. Vedea ce se întâmplase la fel de clar ca şi când ar fi fost acolo.

— Era o barcă...

Bineînţeles că fusese o barcă; Harry ştia barca aceea, verzuie şi micuţă, vrăjită astfel încât să nu poată duce decât un singur vrăjitor şi o singură victimă spre insula din mijloc. Deci aşa testase Cap-de-Mort vrăjile de apărare din jurul Horcruxului: împrumutând o fiinţă dispensabilă, un spiriduş de casă...

— Pe i-insulă era un lighean plin cu poţiune. L-Lordul întunecat l-a făcut pe Kreacher să o bea...

Spiriduşul tremura din cap până în picioare.

— Kreacher a băut şi, în timp ce bea, a văzut lucruri îngrozitoare... Simţea cum îi ardeau măruntaiele... Kreacher a strigat după stăpânul Regulus să vină să îl salveze, a strigat după stăpâna Black, dar Lordul întunecat doar a râs... l-a pus pe Kreacher să bea toată poţiunea... a dat drumul medalionului în ligheanul gol... şi l-a umplut la loc cu poţiune. Şi apoi, Lordul întunecat a plecat cu barca, lăsându-l pe Kreacher pe insulă...

Harry vedea totul derulându-se. Vedea chipul palid ca de reptilă al lui Cap-de-Mort dispărând în întuneric, cu ochii roşii fixaţi necruţător asupra spiriduşului disperat, care urma să moară peste câteva minute, în clipa în care avea să cedeze setei copleşitoare pe care poţiunea fierbinte o provoca victimei sale…

Dar aici, Harry nu reuşi să meargă mai departe cu imaginaţia, pentru că nu înţelegea cum scăpase Kreacher.

— Kreacher avea nevoie de apă, s-a târât până la marginea insulei şi a băut din lacul întunecat… şi mâini, mâini moarte, au ieşit din apă şi l-au tras pe Kreacher în adâncuri…

— Cum ai scăpat? întrebă Harry şi nu fu surprins când se auzi vorbind în şoaptă.

Kreacher îşi înălţă capul urât şi se uită la Harry cu ochii lui mari şi injectaţi.

— Stăpânul Regulus i-a spus lui Kreacher să se întoarcă, spuse el.

— Ştiu… dar cum ai scăpat de Inferi?

Kreacher nu părea să înţeleagă.

— Stăpânul Regulus i-a spus lui Kreacher să se întoarcă, repetă el.

— Ştiu, dar…

— Păi, e evident, Harry, nu-i aşa? spuse Ron. A Dispărut!

— Dar… nu puteai să Apari sau să Dispari în peştera aceea, spuse Harry, pentru că altfel, Dumbledore…

— Păi, magia spiriduşilor nu este ca cea a vrăjitorilor, nu? continuă Ron. Adică, pot să Apară şi să Dispară din Hogwarts, în timp ce noi nu putem.

Urmă un moment de tăcere, timp în care Harry digeră ce aflase. Cum ar fi putut Cap-de-Mort să facă o asemenea greşeală? Dar tocmai când se gândea la acestea, Hermione vorbi, cu o voce glacială:

— Bineînţeles, Cap-de-Mort trebuie să fi considerat puterile spiriduşilor de casă mult sub demnitatea sa, întocmai ca şi toţi cei cu sânge pur, care îi tratează ca pe nişte animale... Nu i-ar fi trecut niciodată prin cap că ar putea avea unele puteri pe care el nu le are.

— Cel mai important pentru un spiriduş de casă este să îndeplinească ordinele stăpânului său, recită Kreacher. Lui Kreacher i s-a spus să vină acasă, aşa că s-a întors...

— Păi... Înseamnă că ai făcut ce ţi s-a cerut, nu-i aşa? Spuse Hermione cu bunăvoinţă. Ai îndeplinit ordinele întocmai!

Kreacher clătină din cap, legănându-se foarte repede.

— Şi ce s-a întâmplat când te-ai întors? întrebă Harry. Ce a spus Regulus când i-ai povestit ce s-a întâmplat?

— Stăpânul Regulus a fost foarte îngrijorat, foarte îngrijorat, spuse Kreacher răguşit. Stăpânul Regulus i-a spus lui Kreacher să se ascundă şi să nu iasă din casă. Şi apoi... la puţină vreme după aceea... stăpânul Regulus a venit la Kreacher, la dulăpiorul său, într-o noapte, şi stăpânul Regulus se purta ciudat, nu era în apele lui, Kreacher şi-a dat seama că era măcinat... şi l-a rugat pe Kreacher să îl ducă la peşteră, peştera unde Kreacher se dusese cu Lordul întunecat... Şi au pornit la drum. Harry îi vedea clar pe amândoi, spiriduşul bătrân şi speriat şi căutătorul slab şi cu părul negru, care semăna atât de bine cu Sirius... Kreacher ştia cum să deschidă intrarea ascunsă în peştera subterană, ştia cum să ridice bărcuţa; de data aceasta, dragul său Regulus navigase cu el până la insula unde era ligheanul cu otravă.

— Şi te-a pus să bei poţiunea? spuse Harry scârbit.

Dar Kreacher clătină din cap că nu şi continuă să plângă. Hermione îşi duse mâinile la gură – părea să fi înţeles ceva.

— S-Stăpânul Regulus a scos din buzunar un medalion ca acela pe care îl avea Lordul întunecat, spuse Kreacher, cu lacrimile şiroindu-i de-o parte şi de alta a nasului său ca un rât. Şi i-a spus lui Kreacher să îl ia şi să înlocuiască medalioanele când avea să fie gol ligheanul...

Kreacher plângea acum în hohote. Harry trebuia să se concentreze foarte tare pentru a înţelege ce spunea.

— Şi i-a ordonat lui Kreacher să plece fără el. Şi i-a spus lui Kreacher să se ducă acasă şi să nu-i povestească niciodată stăpânei ce făcuse, ci să distrugă primul medalion. Şi a băut toată poţiunea şi Kreacher a înlocuit medalioanele şi a privit... cum stăpânul Regulus... a fost tras sub apă... şi...

— Vai, Kreacher! se vaită Hermione, izbucnind în lacrimi.

Căzu în genunchi lângă spiriduş şi încercă să îl îmbrăţişeze. Acesta se ridică numaidecât în picioare, îndepărtându-se de ea, în mod evident scârbit.

— Sânge-Mâlul l-a atins pe Kreacher, Kreacher nu permite aşa ceva, ce ar spune stăpâna sa?

— Ţi-am zis să nu îi spui „Sânge-Mâl”! se răsti Harry, dar spiriduşul se pedepsea deja. Se aruncase la pământ şi se lovea cu fruntea de podea.

— Fă-l să se oprească, fă-l să se oprească! strigă Hermione. Ah, vezi, vezi cât e de oribil felul în care trebuie să se supună?

— Kreacher, opreşte-te, opreşte-te! strigă Harry.

Spiriduşul zăcea pe podea, gâfâind şi tremurând, cu râtul plin de o mâzgă verzuie, cu o vânătaie care i se vedea deja bine pe fruntea palidă, acolo unde se lovise, cu ochii umflaţi şi injectaţi şi plini de lacrimi. Harry nu mai văzuse în viaţa lui ceva atât de jalnic.

— Deci ai adus medalionul acasă, insistă el, pentru că era hotărât să afle toată povestea. Şi ai încercat să îl distrugi?

— Nimic din ce a făcut Kreacher nu l-a atins, gemu spiriduşul. Kreacher a încercat totul, tot ce ştia, dar nimic, nimic nu funcţiona... erau atât de multe vrăji puternice asupra lui, încât Kreacher era sigur că singurul mod în care putea fi distrus era să îl deschidă, dar nu putea... Kreacher s-a pedepsit, a încercat din nou, s-a pedepsit, a încercat din nou. Kreacher nu a reuşit să îndeplinească ordinul, Kreacher nu a putut să distrugă medalionul! Şi stăpâna înnebunise de durere, pentru că stăpânul Regulus dispăruse, şi Kreacher nu putea să îi spună ce se întâmplase, nu, pentru că stăpânul Regulus îi-îi interzisese să spună cuiva din f-f-familie ce se întâmplase în ppeşteră...

Kreacher începu să plângă atât de tare, încât nu mai spunea nici un cuvânt coerent. Privindu-l, Hermionei îi şiroiau lacrimile pe obraji, dar nu mai îndrăzni să îl atingă din nou. Până şi Ron, care nu îl avea deloc la suflet pe Kreacher, părea tulburat. Harry se aşeză pe călcâie şi clătină din cap, încercând să îşi limpezească gândurile.

— Kreacher, nu te înţeleg, spuse el până la urmă. Cap-de-Mort a încercat să te omoare, Regulus a murit pentru a-l distruge pe Cap-de-Mort şi, cu toate astea, tu ai acceptat bucuros să îl trădezi pe Sirius lui Cap-de-Mort? Te-ai dus frumos la Narcissa şi Bellatrix şi i-ai transmis informaţii lui Cap-de-Mort prin intermediul lor...

— Harry, Kreacher nu gândeşte aşa, spuse Hermione,

ştergându-se cu mâna la ochi. Este un sclav, spiriduşii de casă sunt obişnuiţi să fie trataţi urât, chiar brutal, iar ce i-a făcut Cap-de-Mort lui Kreacher nu a fost atât de ieşit din comun. Ce înseamnă războaiele vrăjitorilor pentru un spiriduş precum Kreacher? Le este credincios celor care se poartă frumos cu el, şi doamna Black trebuie să se fi purtat frumos cu el; de asemenea, este evident că Regulus a făcut-o, aşa că i-a servit de bunăvoie şi le-a imitat convingerile. Ştiu ce o să spui, continuă ea, când Harry începu să protesteze, că Regulus s-a răzgândit... Dar nu pare să îi fi explicat asta lui Kreacher, nu-i aşa? Şi cred că ştiu şi de ce. Kreacher şi familia lui Regulus aveau să fie cu toţii mai în siguranţă continuând tradiţia spiţei cu sânge pur. Regulus a încercat să îi protejeze pe toţi.

— Sirius...

— Sirius s-a purtat oribil cu Kreacher, Harry, şi nu te mai uita aşa la mine, ştii că este adevărat. Kreacher fusese singur mult timp când a venit Sirius să locuiască aici şi probabil că îşi dorea cu disperare puţină afecţiune. Sunt convinsă că „domnişoara Cissy” şi „domnişoara Bella” au fost extrem de drăguţe cu Kreacher când s-a dus la ele, aşa că le-a făcut o favoare şi le-a spus tot ce voiau să ştie. Am spus de la bun început că vrăjitorii aveau să plătească într-un fel sau altul pentru modul în care se poartă cu spiriduşii de casă. Ei bine, Cap-de-Mort a plătit... la fel ca şi Sirius.

Harry nu putu să răspundă nimic. Privindu-l pe Kreacher cum plângea în hohote pe podea, îşi aduse aminte cum Dumbledore îi spusese la doar câteva ore după ce murise Sirius: „Nu cred că Sirius l-a privit vreodată pe Kreacher ca pe o fiinţă cu sentimente măcar apropiate de cele omeneşti...”

— Kreacher, spuse Harry, după un timp, când o să te simţi în stare... ăă... te rog să te ridici.

Trecură câteva minute înainte ca acesta să se liniştească, înecându-se în sughiţuri. Apoi se ridică iar în capul

oaselor, frecându-se la ochi cu pumnii, ca un copilaş.

— Kreacher, o să te rog să faci ceva, spuse Harry.

Se uită la Hermione, cerându-i ajutorul. Voia să îi dea ordinul cu bunătate, dar, în acelaşi timp, nu putea să pretindă că nu era un ordin. Cu toate acestea, schimbarea din tonul vocii sale părea să fi câştigat aprobarea Hermionei, care îi zâmbi încurajator.

— Kreacher, te rog, vreau să te duci şi să îl găseşti pe Mundungus Fletcher. Trebuie să aflăm unde este medalionul, unde este medalionul stăpânului Regulus. Este foarte important. Vrem să terminăm ce a început stăpânul Regulus, vrem să... ăă... să ne asigurăm că nu a murit degeaba. Kreacher îşi coborî pumnii şi se uită în sus la Harry.

— Să îl găsesc pe Mundungus Fletcher? murmură el.

— Şi să îl aduci aici, la Casa Cumplită, zise Harry. Crezi că poţi să faci asta pentru noi?

În timp ce Kreacher încuviinţă şi se ridică în picioare, lui Harry îi veni brusc o idee. Scoase punguţa de la Hagrid şi apoi Horcruxul copiat, medalionul fals în care Regulus pusese biletul adresat lui Cap-de-Mort.

— Kreacher... ăă... aş vrea să îţi dau asta, spuse el, punând medalionul în mâna spiriduşului. A aparţinut stăpânului Regulus şi sunt sigur că ar fi vrut să îl ai tu drept răsplată pentru ce ai...

— Ai cam întrecut măsura, prietene, spuse Ron, în timp ce spiriduşul aruncă o privire spre medalion, scoase un urlet de şoc şi amărăciune şi se aruncă iar pe podea.

Le luă aproape jumătate de oră să îl liniştească pe Kreacher, care fu atât de copleşit să primească un obiect care aparţinuse familiei Black din generaţie în generaţie, încât îi

tremurau prea tare genunchii pentru a sta în picioare. Când reuşi, în sfârşit, să se deplaseze câţiva paşi, îl însoţiră cu toţii la dulăpior, îl priviră învelind medalionul cu grijă în păturile sale murdare şi îl asigurară că aveau să aibă grijă de medalion ca de ochii din cap, cât timp avea să fie plecat. Apoi făcu două plecăciuni adânci în faţa lui Harry şi a lui Ron şi chiar o mişcare ciudată în direcţia Hermionei, care ar fi putut fi o tentativă de salut respectuos, înainte de a Dispărea ca de obicei, cu un poc.

Capitolul XI

Mita

Dacă Kreacher reuşise să scape dintr-un lac plin de Inferi, Harry era convins că prinderea lui Mundungus avea să îi ia cel mult câteva ore, şi toată dimineaţa se plimbă prin casă deosebit de încordat, aşteptându-l. Cu toate acestea, Kreacher nu se întoarse în acea dimineaţă şi nici măcar după-amiază. La căderea nopţii, Harry se simţea descurajat şi neliniştit, iar cina formată în cea mai mare parte din pâine mucegăită, asupra căreia Hermione încercase mai multe Transfigurări nereuşite, nu îl făcu să se simtă cu nimic mai bine. Kreacher nu se întoarse în ziua următoare şi nici în ziua de după aceea. Însă doi bărbaţi îmbrăcaţi cu pelerine apăruseră în piaţa din faţa numărului doisprezece şi rămăseseră acolo şi în timpul nopţii, privind în direcţia casei pe care nu o puteau vedea.

— Sigur sunt Devoratori ai Morţii, spuse Ron, în timp ce el, Harry şi Hermione se uitau pe ferestrele de la sufragerie. Credeţi că ştiu că suntem aici?

— Nu cred, răspunse Hermione, cu toate că părea

speriată. Altfel, l-ar fi trimis pe Plesneală după noi, nu?

— Crezi că a intrat şi i-a legat limba blestemul lui Moody? întrebă Ron.

— Da, răspunse Hermione, altfel ar fi fost capabil să le spună cum să intre, nu-i aşa? Dar probabil că aşteaptă să vadă dacă nu Apărem. Ştiu că Harry este proprietarul casei, până la urmă.

— De unde…? începu Harry.

— Testamentele vrăjitoreşti sunt examinate de minister, ai uitat? Trebuie să ştie că Sirius ţi-a lăsat ţie casa.

Prezenţa Devoratorilor Morţii agrava starea de nelinişte din casa de la numărul doisprezece. De la Patronusul domnului Weasley încoace, nu mai primiseră nici o veste despre ce se întâmpla în afara Casei Cumplite şi începea să se simtă o anumită tensiune. Agitat şi iritabil, Ron adoptase obiceiul enervant de a se juca cu Deluminatorul în buzunar, ceea ce o supăra foarte tare pe Hermione, care, în aşteptarea lui Kreacher, îşi petrecea timpul studiind Poveştile bardului Beedle şi nu îi plăcea absolut deloc modul în care se tot stingeau şi se aprindeau luminile.

— Vrei să încetezi?! strigă ea în a treia seară după plecarea lui Kreacher, când lumina fu absorbită din nou din sufragerie.

— Scuze, scuze! spuse Ron, aprinzând Deluminatorul pentru a reda lumina. O fac fără să-mi dau seama!

— N-ai putea să-ţi găseşti ceva mai folositor de făcut?

— Adică să citesc şi eu poveşti pentru copii?

— Dumbledore mi-a lăsat cartea asta, Ron…

— Şi mie mi-a lăsat Deluminatorul – se presupune că ar

trebui să-l folosesc!

Harry nu mai suporta să-i audă ciondănindu-se şi se strecură din cameră, fără a fi observat de nici unul dintre ei. Coborî spre bucătărie, pe care o vizita foarte des, fiind convins că acolo erau cele mai multe şanse să apară Kreacher. Însă când ajunse la jumătatea scării, auzi pe cineva ciocănind la uşa de la intrare, apoi nişte zgomote metalice şi zăngănitul lanţului.

Fiecare nerv din corp păru să i se încordeze. Îşi scoase bagheta, intră în conul de umbră de lângă capetele de spiriduşi şi se puse pe aşteptat. Se deschise uşa; zări în treacăt piaţa luminată de felinare şi o siluetă îmbrăcată cu pelerină se furişă în hol şi închise uşa. Intrusul făcu un pas înainte şi vocea lui Moody întrebă: „Severus Plesneală?" Apoi, silueta din praf de la capătul holului se înălţă şi zbură direct spre el, cu mâna moartă ridicată.

— Nu eu te-am omorât, Albus, spuse o voce calmă.

Blestemul se rupse: silueta din praf explodă din nou şi lui Harry îi fu imposibil să distingă prin norul cenuşiu dens pe care îl lăsă în urmă cine era noul venit.

Harry îşi îndreptă bagheta spre mijlocul norului.

— Nu te mişca!

Uitase de portretul doamnei Black: la auzul strigătului său, draperiile se dădură la o parte şi aceasta începu să urle:

— Sânge-Mâli şi gunoaie care îmi întinează casa…

Ron şi Hermione coborâră scările în fugă în spatele lui Harry, cu baghetele îndreptate, ca şi a lui, spre necunoscutul care stătea acum pe hol, cu mâinile ridicate.

— Nu trageţi, sunt eu, Remus!

— Ah, Slavă Domnului, spuse Hermione încet, aţintindu-

şi imediat bagheta spre doamna Black; draperiile se închiseră din nou cu o bufnitură şi se lăsă tăcerea.

Ron îşi coborî şi el bagheta, dar Harry o ţinu în continuare ridicată.

— Arată-te! strigă el.

Lupin făcu un pas spre lumină, cu mâinile ridicate, în semn de predare.

— Mă numesc Remus John Lupin, sunt om-lup, cunoscut uneori sub numele de Lunaticul, unul dintre cei patru inventatori ai Hărţii Ştrengarilor, căsătorit cu Nymphadora, cunoscută de obicei sub numele de Tonks, şi te-am învăţat cum să creezi un Patronus, Harry. Al tău are forma unui cerb.

— În ordine, spuse Harry, coborând bagheta, dar trebuia să verific, nu-i aşa?

— Da, în calitate de fost profesor al tău de Apărare contra Magiei Negre, sunt de acord că trebuia să verifici. Ron, Hermione, nu ar trebui să lăsaţi garda jos atât de repede.

Coborâră treptele în fugă spre el. Lupin era înfăşurat într-o pelerină neagră, groasă, de drum, părând la capătul puterilor, dar bucuros să-i vadă.

— Deci, nici urmă de Severus, nu? întrebă el.

— Nu, spuse Harry. Ce se întâmplă? Toată lumea e bine?

— Da, spuse Lupin, dar suntem cu toţii supravegheaţi. Sunt câţiva Devoratori ai Morţii afară, în piaţă...

— Ştim...

— A trebuit să Apar exact pe treapta din faţa uşii, pentru a mă asigura că nu mă vor observa. Nu au cum să ştie că sunteţi aici, pentru că, altfel, sunt sigur că ar fi mai mulţi oameni afară;

păzesc toate locurile care au legătură cu tine, Harry. Hai să coborâm, am multe să vă spun şi vreau să ştiu ce s-a întâmplat după ce aţi plecat din Vizuină.

Se duseră în bucătărie, unde Hermione îşi îndreptă bagheta spre şemineu. Focul se aprinse imediat, făcu pereţii reci din piatră să pară mai primitori şi lumina se reflectă pe masa lungă de lemn. Lupin scoase câteva beri zero din interiorul pelerinei sale şi luară loc.

— Aş fi venit de acum trei zile, dar a trebuit să scap de Devoratorul Morţii care mă urmărea, spuse Lupin. Deci aţi venit direct aici, după nuntă?

— Nu, spuse Harry, am venit aici abia după ce am dat peste doi Devoratori ai Morţii într-o cafenea de pe Tottenham Court Road.

Lupin îşi vărsă aproape toată berea zero pe piept.

— Poftim?!

Îi explicară ce se întâmplase; când terminară, Lupin părea îngrozit.

— Dar cum au putut să vă găsească atât de repede? Este imposibil să urmăreşti pe cineva care Apare, în afara cazului în care te agăţi de ei exact atunci când Dispar!

— Şi pare greu de crezut că s-au nimerit pur şi simplu să se plimbe pe Tottenham Court Road chiar atunci, nu-i aşa? spuse Harry.

— Ne-am întrebat, zise Hermione nesigură, dacă nu s-ar putea ca Harry să mai aibă încă Identificatorul asupra lui.

— E imposibil, spuse Lupin, iar Ron păru plin de el şi Harry nespus de uşurat. Lăsând totul la o parte, ar şti sigur că Harry este aici, dacă ar mai avea Identificatorul asupra lui, nu-i

aşa? Dar nu înţeleg cum au putut să vă găsească pe Tottenham Court Road... asta este îngrijorător, foarte îngrijorător.

Părea tulburat, dar, din punctul de vedere al lui Harry, această întrebare putea să mai aştepte.

— Spune-ne ce s-a întâmplat după ce am plecat. Nu mai ştim nimic de când ne-a spus tatăl lui Ron că familia este în siguranţă.

— Păi, ne-a salvat Kingsley, răspunse Lupin. Datorită avertismentului lui, majoritatea invitaţilor de la nuntă au putut să Dispară înainte să sosească ei.

— Erau Devoratori ai Morţii sau oameni din minister? interveni Hermione.

— Şi, şi, dar acum s-au unit şi au aceleaşi scopuri şi convingeri, spuse Lupin. Erau vreo doisprezece, dar nu ştiau că erai acolo, Harry. Arthur a auzit un zvon cum că l-au torturat pe Scrimgeour înainte de a-l omorî, încercând să afle de la el unde erai. Dacă a fost aşa, înseamnă că nu te-a dat pe mâna lor.

Harry se uită la Ron şi la Hermione – expresiile de pe chipurile lor reflectau amestecul de uimire şi recunoştinţă pe care îl simţea şi el. Nu prea îl simpatizase niciodată pe Scrimgeour, dar, dacă ce spunea Lupin era adevărat, ultimul lucru pe care îl făcuse omul acela fusese să încerce să îl apere pe Harry.

— Devoratorii Morţii au percheziţionat Vizuina de sus până jos, continuă Lupin. Au găsit vârcolacul – dar nu au vrut să se apropie prea mult de el – şi apoi i-au interogat ore întregi pe aceia dintre noi care au mai rămas. Încercau să obţină informaţii despre tine, Harry, dar evident că nimeni nu ştia că fuseseşi acolo, în afară de cei din Ordin.

— În acelaşi timp în care ei au întrerupt nunta, alţi Devoratori ai Morţii au năvălit în toate casele din ţară care

aveau vreo legătură cu Ordinul. Nu a murit nimeni, adăugă el repede, anticipând întrebarea, dar au fost duri. Au ars casa lui Dedalus Diggle din temelii, dar el nu era acolo, aşa cum ştiţi, şi au folosit blestemul Cruciatus asupra părinţilor lui Tonks, tot pentru a afla unde te-ai dus după ce ai plecat de la ei. Sunt bine – puţin tulburaţi, bineînţeles, dar în mare sunt bine.

— Devoratorii Morţii au trecut de vrăjile acelea protectoare? întrebă Harry, amintindu-şi cât de eficiente fuseseră în noaptea când se prăbuşise în grădina părinţilor lui Tonks.

— Harry, ce trebuie să înţelegi tu este că, acum, Devoratorii Morţii au de partea lor întreaga putere a ministerului, spuse Lupin. Îşi permit să facă vrăji violente fără să se teamă că ar putea fi identificaţi sau arestaţi. Au reuşit să treacă de toate vrăjile defensive pe care le aruncaserăm împotriva lor şi, odată ajunşi dincolo de ele, nu au încercat să ascundă nici o clipă motivul pentru care veniseră.

— Şi se mai obosesc să găsească o scuză pentru torturarea oamenilor, ca să afle unde este Harry? întrebă Hermione pe un ton puţin iritat.

— Ei bine, ezită, spuse Lupin, apoi scoase un exemplar împăturit al Profetului zilei. Uite, continuă el, împingându-l peste masă spre Harry. Oricum o să afli mai devreme sau mai târziu – acesta este pretextul căutării tale.

Harry netezi ziarul. Prima pagină era acoperită aproape în întregime de o fotografie uriaşă cu chipul său, deasupra căreia citi titlul:

CĂUTAT PENTRU INTEROGATORIU ÎN LEGĂTURĂ CU MOARTEA LUI ALBUS DUMBLEDORE

Ron şi Hermione pufniră înfuriaţi, dar Harry tăcu. Dădu ziarul la o parte, nu voia să mai citească, intuia ce scrie. Nimeni dintre cei care fuseseră în vârful turnului când murise Dumbledore nu ştiau cine îl omorâse de fapt şi, aşa cum Rita Skeeter spusese deja lumii vrăjitoreşti, Harry fusese văzut fugind de acolo la câteva clipe după ce căzuse Dumbledore.

— Îmi pare rău, Harry, spuse Lupin.

— Deci Devoratorii Morţii au pus stăpânire şi pe Profetul zilei? întrebă Hermione mânioasă.

Lupin încuviinţă din cap.

— Dar oamenii trebuie să îşi dea seama ce se întâmplă, nu-i aşa?

— Lovitura a fost bine gândită şi aproape fără să se facă vâlvă deloc, spuse Lupin. Versiunea oficială a morţii lui Scrimgeour este că şi-a dat demisia, iar locul i-a fost luat de către Pius Thicknesse, care se află sub puterea blestemului Imperius.

— De ce nu s-a autodeclarat Cap-de-Mort ministrul Magiei? întrebă Ron.

Lupin râse.

— Nu are de ce să o facă, Ron. În mod efectiv, el este ministru, dar de ce ar vrea să stea la un birou la minister? Marioneta lui, Thicknesse, are grijă de treburile de zi cu zi, lăsându-i cale liberă lui Cap-de-Mort să îşi extindă stăpânirea dincolo de minister. Fireşte, mulţi au dedus ce s-a întâmplat - în ultimele câteva zile au avut loc schimbări radicale în politica ministerului şi mulţi şuşotesc că cel care trebuie să se afle în spatele lor este Cap-de-Mort. Totuşi, asta este problema: şuşotesc pe la colţuri. Nu îndrăznesc să aibă încredere unii în alţii, neştiind cui să se destăinuie şi cui nu, le este teamă să vorbească răspicat, ca nu cumva bănuielile lor să se

adeverească şi să le fie puse în pericol familiile. Da, Cap-de-Mort e un jucător foarte abil. Dacă ar fi făcut totul public, ar fi generat o revoluţie deschisă; rămânând în umbră, a creat o stare de confuzie, nesiguranţă şi frică.

— Şi schimbarea aceasta dramatică a politicii ministerului, spuse Harry, implică avertizarea lumii vrăjitoreşti în privinţa mea, dar nu şi împotriva lui Cap-de-Mort?

— În mod sigur este vorba şi de asta, spuse Lupin, şi este o mişcare genială. Acum, că Dumbledore a murit, tu – băiatul care a supravieţuit – erai un simbol garantat şi un punct de reper pentru orice fel de rezistenţă împotriva lui Cap-de-Mort. Dar prin faptul că sugerează că ai avut un rol în moartea bătrânului erou, Cap-de-Mort nu numai că a pus un preţ pe capul tău, dar a sădit îndoiala şi teama în sufletele multora dintre cei care ţi-ar fi luat apărarea.

— Între timp, ministerul a început să ia măsuri împotriva celor cu părinţi Încuiaţi.

Lupin arătă spre Profetul zilei.

— Uitaţi-vă la pagina doi.

Hermione dădu paginile cu aceeaşi expresie dezgustată pe care o avusese când umblase cu Secretele magiei celei mai întunecate.

— „Evidenţa celor cu părinţi încuiaţi”, citi ea cu voce tare. „Ministerul Magiei conduce o anchetă asupra aşa-zişilor vrăjitori cu părinţi Încuiaţi, pentru a înţelege mai bine cum au ajuns să deţină secrete magice. Studiile recente făcute de Departamentul Misterelor dezvăluie că magia nu poate fi transmisă decât de la persoană la persoană, când se reproduc vrăjitorii. Aşadar, acolo unde nu există o descendenţă vrăjitorească, este probabil ca aşa-zisul vrăjitor cu părinţi Încuiaţi să fi obţinut puteri magice prin furt sau cu forţa.

Ministerul este hotărât să-i îndepărteze pe aceşti uzurpatori ai puterii magice şi, în scopul acesta, le-a lansat o invitaţie tuturor aşa-zişilor vrăjitori cu părinţi Încuiaţi de a se prezenta la un interviu condus de Comisia Evidenţei celor cu părinţi Încuiaţi, instituit de curând.”

— Oamenii nu vor accepta să se întâmple aşa ceva, spuse Ron.

— Dar se întâmplă deja, Ron, spuse Lupin. Cei cu părinţi Încuiaţi sunt adunaţi chiar în clipa asta.

— Dar cum ar fi putut să fure magia? spuse Ron. E o nebunie, dacă ar putea fi furată, nu ar mai exista Noni, nu-i aşa?

— Ştiu, zise Lupin. Cu toate acestea, acum, dacă nu poţi dovedi că ai măcar o rudă vrăjitorească apropiată, se consideră că ai obţinut puterile magice în mod ilegal şi trebuie să fii pedepsit pentru asta.

Ron aruncă o privire spre Hermione şi apoi spuse:

— Dar dacă cei cu sânge pur şi semipur jură că cineva cu părinţi Încuiaţi face parte din familia lor? O să le spun tuturor că Hermione este verişoara mea...

Hermione puse mâna pe a lui Ron şi îl strânse.

— Mulţumesc, Ron, dar nu aş putea să te las să...

— Nu se pune problema să ai de ales, spuse Ron cu fermitate, strângând-o şi el de mână. O să te învăţ arborele genealogic al familiei mele, ca să poţi să răspunzi la orice întrebare.

Hermione râse încetişor.

— Ron, nu cred că mai contează, având în vedere că suntem fugari împreună cu Harry Potter, cea mai căutată persoană din ţară. Dacă m-aş fi întors la şcoală, ar fi fost

altceva. Ce are de gând Cap-de-Mort în legătură cu Hogwarts? îl întrebă ea pe Lupin.

— Înscrierea este acum obligatorie pentru toţi tinerii vrăjitori şi vrăjitoare, răspunse el. Au anunţat ieri. Este o schimbare pentru că, mai înainte, nu a mai fost niciodată obligatorie. Bineînţeles, aproape toţi vrăjitorii şi vrăjitoarele din Marea Britanie au fost educaţi la Hogwarts, dar părinţii lor au avut dreptul de a-i educa acasă sau de a-i trimite la studii în străinătate, dacă doreau. În felul acesta, Cap-de-Mort va avea sub ochi întreaga populaţie vrăjitorească de la o vârstă fragedă. Şi este o metodă în plus de a-i îndepărta pe cei cu părinţi Încuiaţi, pentru că elevii trebuie să aibă Statutul de Sânge înainte de a li se permite să se înscrie – adică să fi dovedit ministerului că au o descendenţă vrăjitorească.

Harry era scârbit şi furios: în clipa aceea, copii entuziasmaţi de unsprezece ani îşi examinau teancurile de manuale de vrăji tocmai cumpărate, fără să îşi dea seama că nu aveau să ajungă niciodată la Hogwarts şi poate chiar să îşi revadă familiile.

— Este… este… bolborosi el, chinuindu-se să găsească nişte cuvinte care să poată reflecta groaza din mintea sa, dar Lupin spuse încet:

— Ştiu.

Lupin ezita.

— Harry, o să înţeleg dacă nu vei putea să confirmi acest lucru, dar Ordinul are impresia că Dumbledore ţi-a lăsat o misiune.

— Aşa este, răspunse Harry, iar Ron şi Hermione ştiu şi ei despre ea şi vin cu mine.

— Poţi să ai încredere în mine să-mi spui despre ce misiune este vorba?

Harry privi chipul ridat prematur, încadrat de păr des, dar încărunţit, şi îşi dori să-i fi putut da un răspuns diferit.

— Nu pot, Remus, îmi pare rău. Dacă nu ţi-a spus Dumbledore, nu cred că o pot face nici eu.

— Bănuiam că o să spui asta, răspunse Lupin dezamăgit. Dar aş putea totuşi să-ţi fiu de folos. Ştii ce sunt şi de ce sunt în stare. Aş putea veni cu voi, ca să vă apăr. Nu ar fi nevoie să îmi spuneţi exact ce puneţi la cale.

Harry ezită. Era o propunere foarte tentantă, deşi nu îşi imagina cum ar fi fost posibil ca Lupin să nu afle de misiune dacă avea să fie tot timpul cu ei.

Hermione însă părea nedumerită.

— Dar cum rămâne cu Tonks? întrebă ea.

— Ce-i cu ea? spuse Lupin.

— Păi, spuse Hermione încruntându-se, sunteţi căsătoriţi! Ea ce ar zice dacă ai pleca împreună cu noi?

— Tonks va fi în deplină siguranţă, spuse Lupin. Va locui cu părinţii ei.

În vocea lui Lupin era o notă ciudată, aproape glacială. Ideea ca Tonks să rămână ascunsă în casa părinţilor ei era oarecum stranie, până la urmă, făcea parte din Ordin şi, după cum o ştia Harry, mai mult ca sigur că ar fi vrut să se afle în mijlocul acţiunii.

— Remus, spuse Hermione într-o doară, totul este în ordine… ştii tu… între tine şi…

— Totul este bine, mulţumesc, i-o întoarse Lupin ostentativ.

Hermione roşi. Urmă încă o pauză, ciudată şi

apăsătoare, şi apoi Lupin adăugă, cu aerul cuiva care se chinuia să accepte ceva neplăcut:

— Tonks este însărcinată.

— Vai, ce frumos! chiţăi Hermione.

— Grozav! spuse Ron entuziasmat.

— Felicitări, se auzi şi Harry.

Lupin zâmbi forţat, într-un fel care semăna mai mult cu o grimasă, şi apoi spuse:

— Deci... acceptaţi propunerea mea? Să fie patru în loc de trei? Nu cred că Dumbledore ar fi fost împotrivă, să nu uităm că m-a numit profesorul vostru de Apărare contra Magiei Negre. Şi trebuie să vă spun că, din câte îmi dau seama, avem de-a face cu vrăji pe care mulţi dintre noi nu le-am mai întâlnit şi nu ne-am imaginat că ar exista.

Ron şi Hermione se uitară amândoi la Harry.

— Doar... doar ca să clarificăm lucrurile, spuse el, vrei să o laşi pe Tonks acasă la părinţii ei şi tu să vii cu noi?

— Va fi în deplină siguranţă acolo, vor avea grijă de ea, spuse Lupin.

Vorbea cu o hotărâre soră cu indiferenţa.

— Harry, sunt sigur că James ar fi vrut să rămân alături de tine.

— Ei bine, spuse Harry rar, eu nu. Sincer să fiu, sunt destul de sigur că tata ar fi vrut să ştie de ce nu rămâi alături de propriul tău copil.

Lui Lupin îi pieri culoarea din obraji. Temperatura din bucătărie păru să scadă cu zece grade. Ron se uită în jur prin

cameră, de parcă ar fi fost obligat să o memoreze, în timp ce privirea Hermionei se oprea când la Harry, când la Lupin.

— Nu înţelegi, spuse Lupin într-un sfârşit.

— Atunci, explică-mi, îl contracara Harry.

Lupin înghiţi în sec.

— Am-am făcut o mare greşeală căsătorindu-mă cu Tonks. Am făcut-o contrar judecăţii mele şi am regretat-o nespus, încă din acel moment.

— Înţeleg, făcu Harry, aşa că vrei să-i abandonezi, pur şi simplu, pe ea şi pe copil şi să pleci cu noi?

Lupin sări în picioare. Scaunul i se răsturnă pe spate şi se uită la ei atât de feroce, încât Harry zări pentru prima dată trăsăturile lupului acoperindu-le pe cele de om.

— Nu înţelegi ce i-am făcut soţiei mele şi copilului meu nenăscut? Nu ar fi trebuit să mă căsătoresc niciodată cu ea, a devenit paria din cauza mea!

Lupin dădu la o parte cu piciorul scaunul pe care îl răsturnase.

— Nu m-aţi văzut decât printre membrii Ordinului sau sub protecţia lui Dumbledore, la Hogwarts! Nu ştiţi ce părere are majoritatea lumii vrăjitoreşti despre fiinţele ca mine! Când află de situaţia mea, abia dacă mai pot să-mi vorbească! Nu vă daţi seama ce am făcut? Până şi familia ei este dezgustată de căsătoria noastră, ce părinţi şi-ar dori ca singura lor fiică să se mărite cu un om-lup? Şi copilul – copilul…

Lupin se prinse cu mâinile de cap, smulgându-şi smocuri de păr. Părea complet răvăşit.

— De obicei, cei ca mine nu au copii! Va fi la fel, sunt sigur – cum aş putea să mi-o iert, când am riscat în mod

conştient ca un copil nevinovat să moştenească ce am eu? Şi, dacă printr-un miracol, nu va fi ca mine, atunci îi va fi de o mie de ori mai bine fără un tată de care să îi fie mereu ruşine!

— Remus! şopti Hermione, cu lacrimi în ochi. Nu spune asta - cum ar putea să-i fie ruşine cu tine?

— A, păi, nu ştiu, Hermione, spuse Harry. Mi-e mi-ar cam fi ruşine cu el.

Harry nu ştia de unde venea furia pe care o simţea, dar îl făcuse şi pe el să se ridice în picioare. Lupin arăta de parcă Harry tocmai l-ar fi lovit.

— Dacă noul regim crede că cei cu părinţi încuiaţi sunt răi, spuse Harry, oare ce-i vor face unuia pe jumătate om-lup, al cărui tată mai este şi în Ordin? Tatăl meu a murit încercând să ne apere pe mine şi pe mama şi tu crezi că ţi-ar spune să îţi abandonezi copilul şi să pleci cu noi în căutarea aventurii?

— Cum... cum îndrăzneşti? spuse Lupin. Nu este vorba de sete de pericole sau glorie personală – cum îndrăzneşti să sugerezi aşa o...

— Cred că te simţi cam ca un erou, continuă Harry. Vrei să iei locul lăsat liber de Sirius...

— Harry, nu! îl rugă Hermione, dar Harry se uită în continuare la chipul palid al lui Lupin.

— N-aş fi crezut-o în viaţa mea, spuse Harry. Cel care m-a învăţat să mă lupt cu Dementorii... să fie un laş!

Lupin îşi scoase bagheta atât de repede, încât Harry abia dacă apucă să ducă mâna spre a lui. Se auzi o bufnitură puternică şi simţi cum zbura în spate, de parcă ar fi primit un pumn. În momentul în care se lovi de perete şi alunecă pe podea, zări marginea pelerinei lui Lupin dispărând pe uşă.

— Remus, Remus, vino înapoi! strigă Hermione, dar Lupin nu răspunse.

O clipă mai târziu, auziră uşa de la intrare trântindu-se.

— Harry! se vaită Hermione. Cum ai putut?

— N-a fost greu, spuse Harry.

Se ridică, simţind cum îi ieşea un cucui în locul în care se lovise cu capul de perete. Era încă atât de mânios, încât tremura.

— Nu te uita la mine aşa! se răsti la Hermione.

— Nu te lua de ea! mormăi nemulţumit Ron.

— Nu, nu trebuie să ne certăm! spuse Hermione, băgându-se repede între ei.

— N-ar fi trebuit să-i spui chestiile alea lui Lupin, i se adresă Ron lui Harry.

— A meritat-o, răspunse Harry. Avea mintea plină de tot felul de imagini: Sirius căzând prin Văl, Dumbledore suspendat, frânt, în aer, o străfulgerare verde şi vocea mamei sale, cerând milă…

— Părinţii, spuse Harry, nu ar trebui să îşi lase în urmă copiii decât… decât dacă nu au de ales.

— Harry… spuse Hermione, întinzând o mână în semn de consolare, dar Harry o dădu la o parte şi se îndepărtă, cu ochii aţintiţi asupra focului pe care îl crease Hermione.

Cândva vorbise cu Lupin din şemineul acela, căutând răspunsuri despre James, şi Lupin îl încurajase. Chipul chinuit şi palid al lui Lupin părea să plutească acum în faţa lui. Simţi un val copleşitor de regret. Nici Ron şi nici Hermione nu spuseră nimic, dar Harry era sigur că se uitau unul la altul pe la spatele

lui, vorbindu-şi în şoaptă. Se întoarse şi îi surprinse mutându-şi imediat capetele în altă direcţie.

— Ştiu că nu ar fi trebuit să îl fac laş.

— Nu, nu ar fi trebuit, întări Ron numaidecât.

— Dar se comportă ca şi când ar fi.

— Chiar şi aşa... spuse Hermione.

— Ştiu, recunoscu Harry. Dar dacă asta îl va face să se întoarcă la Tonks, înseamnă că a meritat, nu?

Nu putea să îşi reprime tonul rugător al vocii. Hermione părea înţelegătoare, dar Ron, nehotărât. Harry îşi coborî privirea, gândindu-se la tatăl său. Oare James l-ar fi susţinut pe Harry în legătură cu ce îi spusese lui Lupin sau ar fi fost supărat pentru modul în care fiul său se purtase cu vechiul lui prieten?

Bucătăria cufundată în linişte părea să reverbereze de pe urma şocului acelei scene şi a reproşurilor nerostite ale lui Ron şi Hermione. Profetul zilei pe care îl adusese Lupin era încă pe masă, iar de pe prima pagină, chipul lui Harry se uita înspre tavan. El făcu un pas spre ziar şi se aşeză, îl deschise la nimereală şi se prefăcu a citi. Nu putea să asimileze cuvintele, mintea îi era încă prea plină de ce discutase cu Lupin. Era sigur că Ron şi Hermione îşi reluaseră mica discuţie de partea cealaltă a Profetului. Dădu o pagină zgomotos şi atenţia îi fu atrasă de numele lui Dumbledore. Trecură câteva clipe înainte să-şi dea seama ce reprezenta fotografia în care era înfăţişată o familie.

Sub fotografie scria: Familia Dumbledore (de la stânga la dreapta): Albus, Percival ţinând-o în braţe pe Ariana, nou născută, Kendra şi Aberforth.

Interesat, Harry cercetă poza cu mai mare atenţie. Tatăl lui Dumbledore, Percival, era un bărbat chipeş, ai cărui ochi

păreau să scânteieze chiar şi în poza aceea veche şi ştearsă. Bebeluşul, Ariana, era puţin mai mare decât o pâine şi la fel de nedesluşită. Mama, Kendra, avea părul negru ca tăciunele, strâns sus în coc. Chipul ei amintea puţin de trăsăturile unei sculpturi. În timp ce-i studia ochii negri, pometţii înalţi şi nasul drept, orânduiţi perfect deasupra rochiei de mătase pe gât pe care o purta, lui Harry îi veniră în minte fotografiile de amerindieni. Albus şi Aberforth purtau jachete asortate, cu gulere din dantelă, şi aveau părul de aceeaşi lungime, până la umăr. Albus părea să fie cu câţiva ani mai mare, dar, în afară de aceasta, cei doi băieţi semănau foarte bine, pentru că poza fusese făcută înainte ca Albus să-şi fi spart nasul şi înainte să fi început să poarte ochelari.

Familia părea destul de fericită şi normală, aşa cum zâmbea senin, din ziar. Braţul micuţei Ariana ieşea uşor din şalul în care era înfăşurată. Harry se uită deasupra fotografiei şi citi titlul:

Fragment exclusiv din

BIOGRAFIA LUI ALBUS DUMBLEDORE

de Rita Skeeter

Gândindu-se că nu avea cum să îl facă să se simtă mai rău decât se simţea acum, Harry începu să citească:

Mândră şi îngâmfată, Kendra Dumbledore nu a putut suporta să rămână în Mauld-on-the-Wold după scandalul arestării şi închiderii soţului ei în Azkaban. Drept urmare, a decis să îşi mute familia în Peştera lui Godric, satul care avea să devină celebru mai târziu drept locul unde Harry Potter a reuşit

să scape miraculos de Ştim-Noi-Cine.

La fel ca şi în Mauld-on-the-Wold, în Peştera lui Godric locuiau multe familii vrăjitoreşti, dar, dat fiind că nu cunoştea pe nimeni, avea să evite curiozitatea celor din satul unde locuiseră înainte, în privinţa crimelor soţului ei. Refuzând în mod repetat încercările prietenoase ale noilor vecini magici, se asigură cât de curând că ea şi familia ei aveau să fie lăsaţi în pace.

„Mi-a trântit uşa în faţă când m-am dus să-i urez bun venit şi să-i ofer nişte prăjituri de casă”, povesteşte Bathilda Bagshot. „În primul an de când au venit, nu i-am văzut decât pe cei doi băieţi. Nici nu aş fi ştiut că avea şi o fiică, dacă nu aş fi cules plangentine la lumina lunii, în iarna după ce s-au mutat, şi n-aş fi văzut-o pe Kendra în timp ce-o scotea pe Ariana în grădina din spate. A plimbat-o o dată pe peluză, ţinând-o strâns, şi apoi a dus-o înapoi în casă. N-am ştiut ce să cred.”

Se pare că ea s-a gândit că mutarea în Peştera lui Godric era ocazia perfectă pentru a o ascunde pe Ariana o dată pentru totdeauna, ceva ce plănuise probabil de ani întregi. Sincronizarea era importantă. Ariana abia dacă împlinise şapte ani când a dispărut complet şi şapte este vârsta la care majoritatea experţilor consideră că trebuie să se fi manifestat talentul magic, în cazul în care aşa ceva exista. Nimeni dintre cei care mai sunt încă în viaţă nu îşi aminteşte ca Ariana să fi dat vreodată dovadă de cea mai mică aptitudine magică. Aşadar, pare evident că, astfel, Kendra a decis să ascundă existenţa fiicei ei mai degrabă decât să suporte ruşinea de a fi dat naştere unei Non. Mutându-se departe de prietenii şi vecinii care o cunoscuseră pe Ariana, a facilitat, bineînţeles, închiderea acesteia. Puţinii oameni care au ştiut în acel moment de existenţa ei nu aveau să divulge în mod sigur secretul, printre aceştia fiind şi cei doi fraţi ai ei, care evitau întrebările ciudate, răspunzând aşa cum îi învăţase mama lor: „Sora mea are sănătatea prea şubredă pentru a merge la şcoală”.

Săptămâna viitoare: Albus Dumbledore la Hogwarts – Premiile şi înşelăciunile.

Harry se înşelase: ce citise chiar îl făcuse să se simtă mai rău decât înainte. Se uită din nou la fotografia familiei aparent fericite. Oare era adevărat? Cum ar fi putut să afle? Voia să se ducă la Peştera lui Godric, chiar dacă Bathilda nu era în stare să-i vorbească, voia să viziteze locul unde el şi Dumbledore pierduseră amândoi oameni dragi. Era pe cale să lase jos ziarul, pentru a le cere părerea lui Ron şi Hermione, când o pocnitură asurzitoare răsună în toată bucătăria.

Pentru prima dată în ultimele trei zile, Harry uitase complet de Kreacher. Primul lucru care îi trecu prin minte fu că Lupin dăduse din nou buzna în cameră şi, pentru o fracţiune de secundă, nu luă în seamă grămada de membre care se zbăteau, apărută ca din senin lângă scaunul lui. Se ridică repede în picioare, în vreme ce Kreacher se descâlci de unul singur, făcu o plecăciune adâncă în faţa lui Harry şi spuse răguşit:

— Stăpâne, Kreacher s-a întors cu tâlharul Mundungus Fletcher. Mundungus se culese de pe jos şi îşi scoase bagheta, însă Hermione fu mult mai rapidă decât el.

— Expelliarmus!

Bagheta lui Mundungus îi zbură din mână şi Hermione o prinse. Cu o privire sălbatică, Mundungus dădu să fugă pe scări: Ron îl placă şi Mundungus se prăbuşi pe podeaua de piatră, cu o bufnitură seacă.

— Ce e? răcni el, zvârcolindu-se şi încercând să se elibereze din strânsoarea lui Ron. Ce-am făcut? Aţi asmuţit un afurisit de spiriduş pe mine, ce-am făcut, dă-mi drumu’, dă-mi drumu’ sau…

— Nu prea eşti în poziţia de a profera ameninţări, spuse Harry.

Aruncă de-o parte ziarul, traversă bucătăria din câţiva paşi şi căzu în genunchi lângă Mundungus, care încetă să se mai zvârcolească, părând în schimb îngrozit. Ron se ridică, gâfâind, şi îl privi pe Harry cum îşi îndrepta bagheta direct spre nasul lui Mundungus. Acesta duhnea a transpiraţie stătută şi a fum de ţigară, avea părul murdar şi roba pătată.

— Stăpâne, Kreacher îşi cere scuze că a adus hoţul cu întârziere, spuse spiriduşul. Fletcher ştie cum să nu se lase prins, are multe ascunzători şi complici. Cu toate acestea, Kreacher a reuşit să îl încolţească până la urmă.

— Te-ai descurcat foarte bine, Kreacher, spuse Harry şi spiriduşul făcu iarăşi o plecăciune adâncă.

— Bun, îţi voi pune nişte întrebări, îi spuse Harry lui Mundungus, care strigă imediat:

— Am intrat în panică, da?! N-am vrut niciodată să vin, fără supărare, amice, da' eu nu m-am oferit niciodată voluntar să mor pentru tine şi nenorocitu' de Ştim-Noi-Cine a venit direct spre mine şi oricine altcineva şi-ar fi luat tălpăşiţa, de la început am zis că nu voiam să vin…

— Pentru informaţia ta, să ştii că nimeni altcineva dintre noi nu a mai Dispărut, spuse Hermione.

— Ei, bravo, bine că sunteţi voi toţi eroi, dar eu n-am pretins nici o clipă că aş fi vrut să mă sinucid…

— Nu ne interesează de ce l-ai lăsat baltă pe Ochi-Nebun, spuse Harry, apropiindu-şi bagheta de ochii injectaţi, cu pleoape căzute, ai lui Mundungus. Ştiam deja că erai un laş de doi bani.

— Păi atunci, de ce naiba sunt vânat de spiriduşi de

casă? Sau iar e vorba de pocalele alea? Nu mai am nici unu’, că altfel ţi le-aş fi dat...

— Nu este vorba nici despre pocale, deşi te apropii, spuse Harry. Taci din gură şi ascultă.

Era minunat să aibă ceva de făcut, cineva de la care să pretindă măcar o fărâmă de adevăr. Bagheta lui Harry era acum atât de aproape de nasul lui Mundungus, încât acesta se uita cruciş, încercând să n-o piardă din ochi.

— Când ai furat din casa asta absolut tot ce era de valoare... începu Harry, dar Mundungus îl întrerupse din nou.

— Lu’ Sirius nu i-a păsat niciodată de toate gunoaiele alea...

Se auziră paşi repezi, o străfulgerare de cupru strălucitor, o bufnitură şi un strigăt de durere: Kreacher sărise asupra lui Mundungus şi îl lovise cu o tigaie în cap.

— Dă-l jos, dă-l jos de pe mine, bagă-l în cuşcă! strigă Mundungus, ghemuindu-se, în timp ce Kreacher ridica din nou tigaia cea grea.

— Kreacher, nu! strigă Harry.

Braţele subţiri ale lui Kreacher tremurau din cauza greutăţii tigăii, pe care o ţinea în continuare deasupra capului.

— Poate încă o dată, stăpâne Harry, ca să fie cu noroc?

Ron râse.

— Avem nevoie de el conştient, Kreacher, dar dacă va fi nevoie de convingere, tu vei face onorurile, zise Harry.

— Mulţumesc frumos, stăpâne, spuse Kreacher, făcând o plecăciune şi dându-se puţin înapoi, fără a-şi dezlipi ochii mari şi spălăciţi de pe Mundungus, pe care îl privea cu ură.

— Când ai luat din casă toate obiectele de valoare pe care ai reuşit să pui mâna, începu Harry pentru a doua oară, ai luat şi nişte lucruri din dulăpiorul din bucătărie. Printre ele era şi un medalion.

Lui Harry i se uscă dintr-odată gura: simţea că şi Ron, şi Hermione erau încordaţi şi emoţionaţi.

— Ce ai făcut cu el?

— De ce? întrebă Mundungus. E valoros?

— Încă îl mai ai! strigă Hermione.

— Ba nu, nu-l mai are, spuse Ron cu viclenie. Se întreabă doar dacă ar fi trebuit să ceară mai mulţi bani pe el.

— Mai mulţi? făcu Mundungus. Păi n-ar fi fost deloc greu să fi luat mai mult… l-am dat pe degeaba, fir-ar să fie, nu? N-am avut de ales.

— Cum adică?

— Vindeam lucruri pe Aleea Diagon şi vine una la mine şi mă întreabă dacă am autorizaţie să vând obiecte magice. Băgăcioasa naibii! Voia să-mi dea amendă, da’ i-a plăcut medalionu’ şi mi-a zis că-l ia şi să mă consider norocos că nu-mi mai dă amendă de data asta.

— Cine era femeia aceea? întrebă Harry.

— Nu ştiu, o cotoroanţă de la minister.

Mundungus se gândi o clipă şi fruntea i se încreţi.

— Scundă. Cu o fundă pe cap. Se încruntă şi apoi adăugă:

— Arăta ca o broască râioasă.

Lui Harry îi scăpă din mână bagheta – ea îl lovi pe

Mundungus peste nas şi aruncă scântei roşii spre sprâncene, care îi luară foc.

— Aquamenti! strigă Hermione şi un jet de apă ţâşni din bagheta ei, stropindu-l şi aproape înecându-l pe Mundungus.

Harry se uită în sus şi îşi văzu propriul şoc reflectat în ochii lui Ron şi ai Hermionei. Cicatricele de pe podul palmei drepte păreau să îl usture din nou.

Capitolul XII

Magia înseamnă putere

Cu cât se apropia de sfârşit luna august, cu atât pătratul acoperit cu iarbă neîngrijită din piaţa unde era Casa Cumplită se usca mai tare, până când ajunse aspru şi maroniu. Locatarii de la numărul doisprezece nu erau văzuţi niciodată de vecini, la fel ca şi casa de la numărul doisprezece. Încuiaţii care locuiau în piaţa aceea acceptaseră de mult greşeala amuzantă în numerotarea caselor, care făcuse ca numărul unsprezece să fie urmat de treisprezece.

Şi totuşi, piaţa atrăgea acum câţiva vizitatori, care păreau foarte intrigaţi de această anomalie. Abia dacă trecea o zi fără ca unul sau doi oameni să nu vină în scuar fără alt scop – sau cel puţin aşa părea – decât acela de a se sprijini de gardul din faţa numerelor unsprezece şi treisprezece şi de a privi linia subţire unde se întâlneau cele două case. Vizitatorii nu erau niciodată aceiaşi două zile la rând, deşi toţi păreau să aibă o aversiune faţă de hainele obişnuite. Majoritatea londonezilor care treceau pe lângă ei erau obişnuiţi cu oamenii excentrici şi

nu prea îi băgau în seamă, deşi unii mai aruncau câteodată o privire peste umăr, întrebându-se de ce ar purta cineva pelerine pe căldura aceea.

Privitorii aceştia nu prea păreau să aibă satisfacţii de pe urma străjii lor. Din când în când, unul dintre ei făcea un pas înainte entuziasmat, ca şi când ar fi văzut în sfârşit ceva interesant, doar pentru a se întoarce dezamăgit.

În prima zi din septembrie, în piaţă erau mai mulţi oameni care pierdeau vremea decât în orice altă zi de până atunci. Şase bărbaţi cu pelerine lungi stăteau de pază tăcuţi şi atenţi, urmărind cu atenţie, ca de obicei, linia dintre casele unsprezece şi treisprezece, dar motivul pentru care aşteptau părea la fel de neclar ca şi înainte. Când seara veni, aducând cu ea o ploaie răcoroasă pentru prima dată după săptămâni la rând, avu loc unul dintre momentele acelea inexplicabile, când li se păru că tocmai erau pe punctul de a observa ceva interesant. Bărbatul cu chipul schimonosit îi arătă ceva tovarăşului care era cel mai aproape, un bărbat palid, scund şi îndesat, dădu să înainteze, dar în clipa următoare, se relaxară în poziţia pasivă de mai înainte, cu o umbră de frustrare şi dezamăgire pe chip.

Între timp, Harry tocmai intrase pe uşă în casa de la numărul doisprezece. Fusese cât pe ce să îşi piardă echilibrul când Apăruse pe prima treaptă în faţa uşii de la intrare şi crezuse că Devoratorii Morţii ar fi putut să îi observe cotul rămas neacoperit preţ de o secundă. După ce închise uşa cu grijă în urma lui, îşi dădu jos Pelerina Invizibilă, o puse pe braţ şi merse cu paşi repezi pe holul întunecat, spre o uşă care ducea la subsol, ţinând strâns un exemplar furat din Profetul zilei.

Fu întâmpinat de obişnuita şoaptă „Severus Plesneală!”, apoi învăluit de vântul rece, iar limba i se rulă pentru o clipă.

— Nu eu te-am omorât, spuse el, imediat ce limba îi reveni la poziţia normală, iar apoi îşi ţinu respiraţia cât timp

silueta din praf explodă.

Aşteptă până ajunse la jumătatea scării spre bucătărie, de unde nu îl mai putea auzi doamna Black, şi se scutură de norul de praf al blestemului, înainte de a striga:

— Am veşti şi n-o să vă placă.

Bucătăria era aproape de nerecunoscut. Acum, toate suprafeţele luceau: oalele şi tigăile de cupru fuseseră lustruite până prinseseră o strălucire rozalie, blatul mesei din lemn sclipea, pocalele şi farfuriile aranjate deja pentru cină scânteiau şi ele la lumina unui foc mare şi vesel, deasupra căruia fierbea un ceaun. Cu toate acestea, nimic din cameră nu se schimbase radical, cu excepţia spiriduşului de casă care fugea acum spre Harry, îmbrăcat cu un prosop alb imaculat, cu părul din urechi curat şi pufos ca vata şi cu medalionul lui Regulus atârnându-i pe pieptul scobit.

— Descalţă-te, te rog, stăpâne Harry, şi să te speli pe mâini înainte de masă, spuse Kreacher cu o voce răguşită, înşfăcând Pelerina Invizibilă şi ducându-se să o atârne de un cârlig pe perete, lângă mai multe robe care tocmai fuseseră spălate.

— Ce s-a întâmplat? întrebă Ron neliniştit.

El şi Hermione examinaseră până atunci un teanc de notiţe scrise de mână şi hărţi schiţate, care acopereau capătul mesei lungi de bucătărie, dar acum îl priveau pe Harry cum venea spre ei, aruncând ziarul peste pergamentele împrăştiate.

O fotografie mare în care era un bărbat cu o figură familiară, cu nasul acvilin şi părul negru, se uita în sus la ei toţi, iar deasupra acesteia stătea scris:

SEVERUS PLESNEALĂ ESTE NUMIT ÎN MOD OFICIAL

DIRECTOR AL ŞCOLII HOGWARTS

— Nu! spuseră Ron şi Hermione răspicat.

Hermione fu mai rapidă, înşfacă ziarul şi începu să citească tare articolul care însoţea poza.

— „Severus Plesneală, vechi profesor de Poţiuni la Şcoală Hogwarts de Magie, Farmece şi Vrăjitorii, a fost numit astăzi director, cu ocazia celei mai importante dintr-o serie de înlocuiri de cadre didactice din cadrul vechii şcoli. După demisia fostei profesoare de Studii despre Încuiaţi, postul ei îi va reveni lui Alecto Carrow, în timp ce fratele ei, Amycus, va fi noul profesor de Apărare contra Magiei Negre. Primesc cu braţele deschise ocazia de a menţine cele mai importante tradiţii şi valori vrăjitoreşti…” Cum ar fi omorâtul şi tăiatul urechilor oamenilor, bănuiesc! Plesneală, director! Plesneală, în biroul lui Dumbledore – pe pantalonii lui Merlin! strigă ea, făcându-i să tresară pe Harry şi pe Ron.

Se ridică brusc şi ieşi ca o furtună din cameră, strigând:

— Mă întorc imediat!

— „Pe pantalonii lui Merlin”? repetă Ron, părând amuzat. Cred că este foarte supărată.

Trase ziarul spre el şi se uită pe articolul despre Plesneală.

— Ceilalţi profesori nu vor accepta aşa ceva. McGonagall, şi Flitwick, şi Lăstar ştiu cu toţii adevărul, ştiu cum a murit Dumbledore. Nu-l vor accepta pe Plesneală ca director. Şi cine sunt fraţii Carrow?

— Devoratori ai Morţii, spuse Harry. Sunt poze cu ei în ziar. Erau în vârful turnului când Plesneală l-a omorât pe

Dumbledore, aşa că se pare că şi-au făcut un fel de bisericuţă. Şi, continuă Harry cu amărăciune, trăgându-şi un scaun, cred că ceilalţi profesori nu au de ales şi trebuie să rămână. Dacă ministerul şi Cap-de-Mort îl sprijină pe Plesneală, înseamnă că vor avea de ales între a rămâne şi a preda şi un sejur de câţiva anişori în Azkaban – şi asta dacă au noroc. Cred că vor rămâne, ca să încerce să-i apere pe elevi.

Kreacher aduse în grabă o supieră mare la masă şi turnă supa în bolurile imaculate, fluierând în acest timp printre dinţi.

— Mulţumesc, Kreacher, spuse Harry, întorcând Profetul zilei, ca să nu mai fie nevoit să îi vadă faţa lui Plesneală. Ei bine, măcar acum ştim exact unde este Plesneală.

Începu să soarbă supa cu poftă. Calitatea mâncării gătite de Kreacher se îmbunătăţise simţitor de când primise medalionul lui Regulus; supa de ceapă de azi era la fel de bună ca oricare alta pe care o mâncase Harry până atunci.

— Mai sunt încă o grămadă de Devoratori ai Morţii de pază, îi spuse lui Ron în timp ce mânca, mai mulţi decât de obicei. Este ca şi când ar spera că vom ieşi pe uşă cu cuferele de şcoală, îndreptându-ne spre Expresul de Hogwarts.

Ron aruncă o privire la ceas.

— M-am gândit la asta toată ziua. A plecat acum aproape şase ore. Ciudat că nu suntem şi noi în el, nu-i aşa?

Harry părea că vede cu ochii minţii locomotiva roşie, aşa cum o urmăriseră odată el şi Ron din zbor, vălurind printre câmpuri şi dealuri, ca o omidă roşie, sclipitoare. Era convins că Ginny, Neville şi Luna erau împreună în acel moment, întrebându-se poate unde se aflau el, Ron şi Hermione sau discutând despre cum să submineze mai bine noul regim al lui Plesneală.

— Aproape că m-au văzut când am intrat acum, spuse

Harry. Am aterizat greşit pe treaptă şi mi-a alunecat pelerina.

— Eu păţesc asta de fiecare dată. Ah, uite-o, adăugă Ron, întinzându-se ca să o vadă pe Hermione, care se întorcea în bucătărie. Pe pantalonii lui Merlin, vrei să ne spui şi nouă ce a fost asta?

— Mi-am adus aminte de ceva, gâfâi Hermione.

Căra un tablou mare, înrămat, pe care acum îl lăsă pe jos, înainte de a-şi înşfăca gentuţa cu perluţe de pe bufetul din bucătărie. O deschise şi îndesă tabloul înăuntru şi, în ciuda faptului că era în mod evident prea mare pentru a încăpea, dispăru câteva secunde mai târziu, la fel ca multe altele, în interiorul spaţios.

— Phineas Nigellus, explică Hermione, azvârlind gentuţa pe masa din bucătărie, cu aceeaşi bufnitură specifică.

— Poftim? spuse Ron, dar Harry înţelese.

Imaginea pictată a lui Phineas Nigellus Black putea să se deplaseze între portretul său din Casa Cumplită şi cel din biroul directorului de la Hogwarts – camera circulară din vârful turnului unde fără îndoială că stătea acum Plesneală, mândrul proprietar al delicatei colecţii de instrumente magice de argint a lui Dumbledore, al Pensivului de piatră, al Jobenului Magic şi, dacă nu fusese mutată în altă parte, al sabiei lui Cercetaş.

— Plesneală ar putea să îl trimită pe Phineas Nigellus să se uite prin casă în locul lui, îi explică Hermione lui Ron, aşezându-se la loc. Acum, n-are decât să încerce, Phineas Nigellus n-o să mai vadă decât interiorul genţii mele.

— Bine gândit! spuse Ron, care părea impresionat.

— Mulţumesc, zâmbi Hermione, aducându-şi farfuria cu supă mai aproape. Deci, Harry, ce s-a mai întâmplat azi?

— Nimic, spuse Harry. Am stat şapte ore în faţa intrării de la minister. Nici urmă de ea. Dar l-am văzut pe tatăl tău, Ron. Părea bine.

Ron dădu din cap aprobator la auzul acestei veşti. Căzuseră de acord că era mult prea periculos să încerce să comunice cu domnul Weasley când ieşea sau intra în minister, pentru că era înconjurat întotdeauna şi de alţi angajaţi. Era totuşi reconfortant să îl zărească, deşi părea foarte încordat şi neliniştit.

— Tata ne-a zis mereu că majoritatea celor de la minister folosesc Reţeaua Zvrr pentru a ajunge la serviciu, spuse Ron.

De-asta nu am văzut-o pe Umbridge – n-ar merge pe jos nici în ruptul capului, la cât se crede ea de importantă.

— Dar cum rămâne cu vrăjitoarea aceea bătrână şi ciudată şi vrăjitorul scund, îmbrăcaţi în robe bleumarin? întrebă Hermione.

— A, da, tipul de la Întreţinere Magică, spuse Ron.

— De unde ştii că lucrează pentru Întreţinerea Magică? întrebă Hermione, rămânând cu lingura de supă suspendată în aer.

— Tata zice că toţi angajaţii de la Întreţinere Magică poartă robe bleumarin.

— Dar e prima dată când ne spui asta!

Hermione puse lingura jos şi trase spre ea teancul de notiţe şi hărţi pe care ea şi Ron le examinau când Harry intrase în bucătărie.

— Aici nu scrie nimic de robe bleumarin, nimic! spuse ea, frunzărind disperată paginile.

— Păi, şi chiar contează?

— Ron, totul contează! Vrem să intrăm în minister fără să fim descoperiţi. Când sunt mai atenţi ca niciodată să nu intre intruşi, fiecare detaliu contează! Am mai vorbit de o mie de ori despre asta: la ce bun toate excursiile de recunoaştere, dacă nici măcar nu te-ai obosit să ne spui…

— Fir-aş al naibii, Hermione, uit şi eu un lucru mic şi…

— Eşti conştient, nu-i aşa, de faptul că nu există vreun loc mai periculos unde ne-am putea afla în clipa de faţă decât Ministerul M…?

— Cred că ar trebui s-o facem mâine, spuse Harry.

Hermione se întrerupse brusc, rămânând cu gura căscată, iar Ron aproape că se înecă în timp ce înghiţea supa.

— Mâine? repetă Hermione. Harry, doar nu vorbeşti serios…

— Ba da, spuse Harry. Nu cred că o să fim mai bine pregătiţi decât suntem acum dacă mai pierdem timpul încă o lună pe la uşile ministerului. Cu cât amânăm mai mult, cu atât mai departe ar putea fi medalionul. Şi aşa e foarte posibil ca Umbridge să-l fi aruncat – să nu uităm că nu se deschide.

— Cu excepţia cazului în care a găsit un mod de a-l deschide şi acum e posedată, spuse Ron.

— La ea oricum nu s-ar cunoaşte, atât a fost de rea de la început, ridică Harry din umeri.

Hermione îşi muşcă buza, cufundată în gânduri.

— Ştim tot ce este important, continuă Harry, adresându-i-se Hermionei. Ştim că au interzis Apariţia şi Dispariţia în minister. Ştim că, acum, doar cei mai de seamă membri ai ministerului îşi pot lega casele la Reţeaua Zvrr,

pentru că Ron i-a auzit pe Nevorbitorii aceia plângându-se de asta. Şi ştim în mare unde este biroul lui Umbridge, judecând după ce ai auzit că îi spunea tipul acela cu barbă prietenului lui…

— „Mă duc la etajul unu, m-a chemat Dolores”, repetă Hermione imediat.

— Exact, spuse Harry. Şi ştim că se intră folosind monedele acelea ciudate, amulete mici sau cum s-or numi, pentru că am văzut-o pe vrăjitoarea aceea împrumutând una de la prietena ei…

— Dar nu avem nici una!

— Conform planului, vom avea, continuă Harry calm.

— Nu ştiu, Harry, nu ştiu… sunt o mulţime de lucruri care ar putea merge prost, atât de multe care depind de noroc…

— Exact aşa va fi şi dacă mai petrecem următoarele trei luni făcând planuri, spuse Harry. E momentul să trecem la fapte.

Citi pe chipurile lui Ron şi Hermione că le era teamă; nu era perfect încrezător nici el, dar ştia sigur că era timpul să pună planul în acţiune.

Îşi petrecuseră ultimele patru săptămâni purtând pe rând Pelerina Invizibilă şi spionând intrarea oficială în minister, pe care Ron o ştia de mic copil, datorită domnului Weasley. Îi urmăriseră pe angajaţii ministerului când intrau, trăseseră cu urechea la ce vorbeau şi aflaseră, studiindu-i cu atenţie, care dintre ei apăreau singuri în fiecare zi, la aceeaşi oră. Din când în când, reuşiseră să sustragă câte un Profetul zilei din servieta cuiva. Încet-încet, îşi făcuseră propriile hărţi şi notiţe, aşezate acum în teancuri în faţa Hermionei.

— De acord, spuse Ron încet, să zicem că o facem

mâine... Cred că ar trebui să mergem doar eu şi cu Harry.

— Ah, nu începe iar cu asta! oftă Hermione. Credeam că ne lămuriserăm deja.

— Una este să stai în faţa intrării purtând pelerina şi cu totul altceva ce vrem să facem acum, Hermione, spuse Ron, punând degetul peste un Profetul zilei, datat cu vreo zece zile în urmă. Eşti pe lista celor cu părinţi Încuiaţi, care nu s-au prezentat la interviu!

— Şi tu se presupune că eşti pe moarte, bolnav de vintre pătată, la Vizuină! Dacă cineva nu trebuie să se ducă, Harry este acela, el are un preţ de zece mii de galioni pus pe capul lui...

— Foarte bine, rămân aici, spuse Harry. Anunţaţi-mă când îl învingeţi pe Cap-de-Mort, da?

În timp ce Ron şi Hermione începură să râdă, pe Harry îl săgetă o durere puternică în jurul cicatricei. Îşi duse mâna repede la frunte, dar o văzu pe Hermione mijindu-şi ochii şi încercă să lase impresia că îşi dădea părul din ochi.

— Ei bine, dacă mergem toţi trei, va trebui să Dispărem separat, spuse Ron. Nu mai încăpem toţi trei sub pelerină.

Pe Harry îl durea cicatricea din ce în ce mai tare. Se ridică. Kreacher veni repede spre el.

— Stăpânul nu şi-a terminat supa, oare stăpânul ar dori o friptură suculentă sau poate nişte prăjitură cu melasă, care îi place atât de mult?

— Mulţumesc, Kreacher, vin imediat... ăă... mă duc până la baie. Conştient că Hermione îl urmărea suspicioasă, Harry urcă repede scările până în hol şi apoi spre primul etaj, unde fugi la baie şi încuie uşa. Gemând de durere, se aplecă peste lavoarul negru, cu robinete ca nişte şerpi cu gurile deschise, şi

închise ochii…

Plutea de-a lungul unei străzi, la asfinţit. Clădirile de-o parte şi de alta aveau acoperişuri mansardate înalte, din lemn, arătând ca nişte căsuţe din turtă dulce.

Se apropie de una dintre ele, apoi îşi văzu mâna albă, cu degete lungi, atingând uşa. Ciocăni. Era din ce în ce mai emoţionat…

Uşa se deschise: în prag apăru o femeie zâmbitoare. Zâmbetul îi pieri când văzu chipul lui Harry, groaza luând locul veseliei…

— Gregorovitch? spuse o voce stridentă şi rece.

Femeia clătină din cap – încerca să închidă uşa. Dar mâna albă o ţinea nemişcată, împiedicând-o să-l dea afară.

— Îl caut pe Gregorovitch.

— Er wohnt hier nicht mehr! strigă ea, clătinând din cap. Nu locuieşte aici! Nu locuieşte aici! Nu îl cunosc!

Renunţând să mai încerce să închidă uşa, începu să se dea înapoi de-a lungul holului întunecat şi Harry o urmă, plutind spre ea, degetele lui lungi scoţând bagheta.

— Unde este?

— Das weiss ich nicht! S-a mutat! Nu ştiu, nu ştiu!

Harry ridică mâna. Femeia ţipă. Doi copii mici veniră în fugă pe hol. Femeia încercă să-i protejeze cu braţele. Avu loc o străfulgerare de lumină verde…

— Harry! Harry!

Deschise ochii – era prăbuşit pe podea. Hermione bătea iar cu putere în uşă.

— Harry, deschide!

Strigase cu voce tare, era sigur de asta. Se ridică şi descuie uşa. Hermione se prăbuşi înăuntru, îşi recapătă echilibrul şi se uită în jur suspicioasă. Ron era chiar în spatele ei, părând oarecum speriat în timp ce îşi îndrepta bagheta spre toate colţurile băii răcoroase.

— Ce făceai? întrebă Hermione pe un ton sever.

— Tu ce crezi că făceam? întrebă Harry, încercând să braveze.

— Urlai cât te ţinea gura! spuse Ron.

— A da… probabil că am aţipit sau…

— Harry, te rog, nu ne insulta inteligenţa, spuse Hermione, inspirând adânc. Ştim că te-a durut cicatricea în bucătărie. Eşti alb ca hârtia.

Harry se aşeză pe marginea căzii.

— Bine. Tocmai l-am văzut pe Cap-de-Mort omorând o femeie. Probabil că între timp i-a omorât toată familia. Şi nu avea de ce. A fost la fel ca şi cu Cedric, pur şi simplu erau acolo…

— Harry, nu ar trebui să mai laşi să se întâmple aşa ceva! strigă Hermione, iar vocea ei reverberă în toată baia. Dumbledore a vrut să foloseşti Occlumanţia! Credea că legătura aceasta este periculoasă - Cap-de-Mort se poate folosi de ea, Harry! La ce bun să îl priveşti cum omoară şi torturează oameni, la ce poate să te ajute?

— Pentru că înseamnă că ştiu ce face, spuse Harry.

— Deci nici măcar nu vrei să încerci să nu-l laşi să intre în mintea ta?

— Hermione, nu pot. Ştii că nu sunt bun de nimic la Occlumanţie, nu am înţeles niciodată cum se face.

— Nu ai încercat niciodată cum trebuie! spuse ea cu patimă. Harry, nu înţeleg – ţie chiar îţi place să ai legătura sau relaţia sau ce o fi…

Încremeni văzând privirea pe care i-o aruncă Harry în timp ce se ridica.

— Dacă îmi place? spuse el încet. Ţie ţi-ar plăcea?

— Eu… nu… iartă-mă, Harry, n-am vrut să spun…

— O detest, detest faptul că poate intra în mintea mea, că trebuie să-l văd atunci când este cel mai periculos. Dar mă voi folosi de acest fapt.

— Dumbledore…

— Lasă-l pe Dumbledore. Este alegerea mea şi doar a mea. Vreau să ştiu de ce îl caută pe Gregorovitch.

— Pe cine?

— Este un creator de baghete din străinătate, spuse Harry. El i-a făcut bagheta lui Krum, şi Krum crede că este strălucit.

— Dar parcă ziceai, spuse Ron, că l-a închis undeva pe Ollivander. Dacă are deja un creator de baghete, de ce mai are nevoie de încă unul?

— Poate că este de acord cu Krum, poate că socoteşte că Ollivander este mai bun… sau poate crede că Gregorovitch va putea să-i explice ce a făcut bagheta mea, când m-a urmărit, pentru că Ollivander nu a ştiut.

Harry se uită în oglinda prăfuită şi ciobită şi îi văzu pe Ron şi pe Hermione schimbând priviri sceptice în spatele lui.

— Harry, tu tot vorbeşti de ce a făcut bagheta ta, spuse Hermione, dar tu ai fost cel care a făcut-o! De ce eşti atât de hotărât să nu îţi asumi responsabilitatea puterilor tale?

— Pentru că ştiu că nu am fost eu! Şi o ştie şi Cap-de-Mort, Hermione! Amândoi ştim ce s-a întâmplat cu adevărat.

Se uitară urât unul la celălalt: Harry ştia că nu o convinsese pe Hermione şi că aceasta aduna contraargumente, împotriva teoriei lui despre baghetă şi despre faptul că accepta să privească prin ochii lui Cap-de-Mort. Spre uşurarea lui, interveni Ron.

— Las-o baltă, o sfătui el. Depinde de el. Şi dacă tot mergem mâine la Minister, nu credeţi că ar trebui să repetăm planul?

Fără prea multă tragere de inimă, după părerea celor doi, Hermione lăsă chestiunea baltă, dar Harry era destul de sigur că avea să atace din nou cu prima ocazie. Între timp, se întoarseră la bucătăria de la subsol, unde Kreacher le servi friptură şi prăjitură cu melasă.

În noaptea aceea se culcaseră foarte târziu, petrecând ore întregi asupra planului, iar şi iar, până când ajunseră să îl ştie pe de rost, cuvânt cu cuvânt. Harry, care acum dormea în camera lui Sirius, stătea în pat cu lumina de la baghetă aţintită asupra vechii fotografii în care erau tatăl său, Sirius, Lupin şi Pettigrew şi repetă planul în şoaptă, timp de încă zece minute. Însă când îşi stinse bagheta, nu se gândea la Polipoţiune, la Pastile de Vărsare sau la robele bleumarin pe care le purtau cei de la Întreţinere Magică, ci la creatorul de baghete Gregorovitch şi la cât putea să mai rămână ascuns atâta timp cât Cap-de-Mort îl căuta atât de asiduu.

Zorii părură să vină îngrozitor de repede după miezul nopţii.

— Arăţi groaznic, îl întâmpină Ron, când intră în cameră ca să îl trezească pe Harry.

— Nu pentru mult timp, spuse Harry, căscând.

O găsiră pe Hermione în bucătărie, Kreacher îi servea cafea şi chifle calde, iar ea avea o expresie încordată, pe care Harry o asocia cu cea din momentele în care învăţa pentru examene.

— Robe, spuse ea încet, dându-le de înţeles că îi văzuse printr-o scurtă încuviinţare din cap şi scotocind în continuare în gentuţa ei cu perluţe. Polipoţiune... Pelerina Invizibilă... Detonatoare False... ar trebui să luaţi fiecare câteva, pentru orice eventualitate...

Îşi înghiţiră micul dejun cât putură de repede şi apoi urcară la parter. Kreacher îşi luă rămas-bun cu plecăciuni, promiţându-le să le pregătească o plăcintă din carne şi rinichi pentru când aveau să se întoarcă.

— Drăguţul de el, spuse Ron cu afecţiune, şi când te gândeşti că visam să-i tai capul şi să-l agăţ pe perete.

Ajunseră cu mare băgare de seamă pe treapta de la intrare şi văzură câţiva Devoratori ai Morţii cu ochii umflaţi, care supravegheau casa din partea cealaltă a pieţei înceţoşate. Hermione Dispăru mai întâi cu Ron şi apoi se întoarse să-l ia şi pe Harry.

După intervalul obişnuit de întuneric şi sufocare, Harry se trezi pe străduţa unde era programată să aibă loc prima etapă a planului lor. Pentru moment, era pustie, cu excepţia unor tomberoane; de obicei, primii angajaţi ai ministerului apăreau acolo cel mai devreme pe la ora opt.

— În ordine, spuse Hermione, uitându-se la ceas. Ar trebui să fie aici peste aproximativ cinci minute. După ce o voi Împietri...

— Ştim, Hermione, spuse Ron cu fermitate. Nu trebuia să deschidem uşa înainte să ajungă ea?

— Era să uit, chiţăi Hermione. Daţi-vă la o parte…

Îşi îndreptă bagheta către uşa de incendiu închisă cu un lacăt şi plină de grafiti de lângă ei, care se deschise de perete cu o bufnitură. Culoarul întunecat de dincolo de ea ducea la un teatru gol, aşa cum aflaseră în urma cercetărilor atente. Hermione trase uşa înapoi spre ea, făcând-o să pară că e închisă.

— Şi acum, spuse ea, întorcându-se cu faţa spre ceilalţi doi, pe străduţă, ne punem din nou pelerina…

— … şi aşteptăm, încheie Ron aruncând-o peste capul Hermionei şi dându-şi ochii peste cap înspre Harry.

Nu trecu un minut şi se auzi un poc slab, şi o vrăjitoare scundă de la minister, cu părul cărunt şi dezordonat, Apăru la câţiva metri de ei, clipind puţin din cauza luminii puternice; soarele ieşise tocmai din spatele unui nor. Însă abia avu timp să se bucure de căldura neaşteptată înainte ca Vraja de Împietrire a Hermionei să o nimerească în piept, făcând-o să cadă.

— Frumos, Hermione, o lăudă Ron, ieşind de după un tomberon de lângă uşa teatrului, în timp ce Harry dădu la o parte pelerina.

O cărară pe micuţa vrăjitoare pe culoarul întunecat care ducea în spatele scenei. Hermione smulse câteva fire de păr ale acesteia şi le puse într-un termos cu Polipoţiune de culoarea noroiului, pe care îl scoase din gentuţa cu perluţe. Ron scotocea prin poşeta vrăjitoarei.

— O cheamă Mafalda Hopkirk, spuse el, citind de pe o legitimaţie mică, în care victima lor era identificată drept asistentă în Oficiul de Folosire Nepermisă a Magiei. Hermione, ar fi bine să o iei la tine şi uite şi însemnele.

Îi dădu mai multe monede mici aurii, gravate toate cu literele M.H., pe care le scoase din poşeta vrăjitoarei. Hermione bău Polipoţiunea, care avea acum o culoare plăcută lila, şi, câteva secunde mai târziu, stătea înaintea lor ca o dublură a Mafaldei Hopkirk. În timp ce ea luă ochelarii Mafaldei şi şi-i punea la ochi, Harry se uită la ceas.

— Suntem în întârziere, domnul Întreţinere Magică trebuie să sosească dintr-o clipă în alta. Închiseră repede uşa, ascunzând-o pe adevărata Mafalda. Harry şi Ron aruncaseră Pelerina Invizibilă peste ei, dar Hermione rămase la vedere, în aşteptare. Câteva secunde mai târziu, se auzi un alt poc şi un vrăjitor scund, care semăna cu un dihor, apăru în faţa lor.

— A, bună, Mafalda!

— Bună, zise Hermione, cu vocea tremurândă. Ce mai faci?

— Nu foarte bine, sincer să fiu, care părea să fie pur şi simplu la pământ.

În timp ce Hermione şi vrăjitorul se îndreptau spre strada principală, Harry şi Ron se strecurară în spatele lor.

— Îmi pare rău că nu eşti în apele tale, spuse Hermione, acoperind cuvintele vrăjitorului micuţ, pe când el încerca să-i vorbească despre problemele sale.

Era esenţial să îl împiedice să ajungă la stradă.

— Uite, ia ceva dulce.

— Cum? A, nu, mulţumesc…

— Insist! spuse Hermione pe un ton agresiv, scuturându-i gentuţa cu pastile de nas.

Destul de speriat, micuţul vrăjitor luă una, iar efectul fu instantaneu. În clipa în care pastila îi atinse limba, acesta

începu să vomite atât de tare, încât nici nu îşi dădu seama când Hermione îi smulse un smoc de păr din vârful capului.

— Vai de mine! spuse ea, în timp ce el voma în mijlocul aleii. Poate că ar fi mai bine să îţi iei o zi liberă!

— Nu, nu!

Se înecă şi vomită iarăşi, încercând să înainteze, cu toate că nu era în stare să meargă drept.

— Trebuie... azi... să mă duc...

— Dar este o prostie, spuse Hermione alarmată. Nu poţi să te duci la serviciu în halul ăsta – cred că ar trebui să te duci la Sf.Mungo şi să te pui pe picioare!

Vrăjitorul căzuse; gâfâia din greu şi se târa în patru labe, dar încă mai încerca să ajungă la stradă.

— Pur şi simplu, nu te poţi duce la serviciu în halul ăsta! strigă Hermione.

Până la urmă, păru să accepte că Hermione avea dreptate. Reuşi să se ridice în picioare, agăţându-se de Hermione, care era foarte scârbită, se învârti pe loc şi Dispăru, lăsând în urma sa doar geanta pe care i-o luase Ron între timp şi o mulţime de stropi de vomă în aer.

— Bleah, spuse Hermione, ridicându-şi poalele robei, pentru a evita bălţile de vomă. Dacă l-am fi împietrit şi pe el, n-am mai fi făcut atâta mizerie.

— Da, spuse Ron, ieşind de sub pelerină şi ţinând geanta vrăjitorului, dar tot cred că un morman de corpuri inerte ar fi sărit mai tare în ochi. Muncitor omul, nu-i aşa? Hai, dă-mi firele de păr şi poţiunea.

Două minute mai târziu, Ron stătea în faţa lor, la fel de mic şi asemănător unui dihor ca şi vrăjitorul bolnav, îmbrăcat în

roba bleumarin pe care acesta o avea în geantă.

— Ciudat că nu o purta azi, nu-i aşa, având în vedere cât de mult voia să se ducă la lucru? Mă rog, conform etichetei de pe spate, sunt Reg Cattermole.

— Acum aşteaptă aici, îi spuse Hermione lui Harry, care era încă sub Pelerina Invizibilă, până îţi aducem nişte fire de păr.

Harry a trebuit să aştepte zece minute, dar i se păru că a stat mult mai mult de unul singur pe străduţa plină de vomă, lângă uşa dincolo de care se afla trupul împietrit al Mafaldei. În sfârşit, Ron şi Hermione se întoarseră.

— Nu ştim cine este, spuse Hermione, dându-i lui Harry nişte fire negre, cârlionţate, dar s-a dus acasă din cauză că-i curgea încontinuu sânge din nas! Uite, este destul de înalt, o să ai nevoie de o robă mai mare...

Scoase o robă veche pe care o spălase Kreacher pentru ei şi Harry se retrase să bea Poţiunea şi să se schimbe. Odată ce dureroasa transformare fu completă, avea peste un metru optzeci înălţime şi, judecând după braţele musculoase, era şi foarte bine clădit. De asemenea, avea barbă. După ce-şi vârî Pelerina Invizibilă şi ochelarii în interiorul noii robe, li se alătură celorlalţi doi.

— Ei, drăcia dracului, da' înspăimântător mai eşti, spuse Ron, uitându-se la Harry în sus, căci era acum mult mai înalt decât el.

— Ia unul dintre însemnele Mafaldei, îi spuse Hermione lui Harry, şi hai să mergem, este aproape ora nouă.

Ieşiră împreună de pe străduţă. Pe o porţiune de cincizeci de metri de-a lungul trotuarului aglomerat era un gard negru de fier, cu ţepi, care încadra două scări: una pe care scria „Bărbaţi” şi alta pe care scria „Femei”.

— Ne vedem imediat, spuse Hermione neliniştită şi coborî treptele destinate femeilor.

Harry şi Ron li se alăturară unor bărbaţi îmbrăcaţi bizar, coborând în ceea ce părea să fie o toaletă publică subterană obişnuită, cu faianţă murdară, negru cu alb.

— ’neaţa, Reg! strigă un alt vrăjitor îmbrăcat cu o robă bleumarin, în vreme ce intra într-o cabină, introducându-şi moneda sa aurie într-o crăpătură din uşă. Mare bătaie de cap toată treaba asta, nu? Că ne obligă pe toţi să mergem aşa la serviciu! Cine s-or aştepta să apară, Harry Potter?

Vrăjitorul râse în hohote la propria glumă. Ron se forţă să râdă şi el.

— Da, spuse el, ce prostie, nu?

Şi el, şi Harry intrară în cabinele alăturate.

Din stânga şi dreapta lui Harry se auzi apa trasă la closet. Se ghemui şi se uită prin spaţiul gol din partea de jos a cabinei, exact la timp cât să vadă nişte cizme păşind în W.C.-ul de lângă el. Se uită la stânga şi îl văzu pe Ron clipind.

— Trebuie să tragem apa odată cu noi? şopti el.

— Se pare că da, îi răspunse Harry în şoaptă, cu o voce joasă şi gravă.

Se ridicară amândoi în picioare. Simţindu-se mai prost ca niciodată, Harry se caţără pe W.C. Îşi dădu seama imediat că făcuse ce trebuia; deşi părea să stea în apă, pantofii, picioarele şi roba îi rămăseseră uscate. Întinse mâna, trase de lanţ şi, în secunda următoare, zbură pe un tobogan scurt, ieşind dintr-un şemineu din Ministerul Magiei. Se ridică cu stângăcie; nu era obişnuit să fie atât de masiv. Atriumul mare părea mai întunecat decât şi-l amintea Harry. Înainte, în centru era o fântână aurie, care arunca pete de lumină scânteietoare pe podeaua şi pereţii

lustruiţi din lemn. Acum, locul era dominat de o statuie uriaşă din piatră neagră. Era destul de înspăimântătoare, o sculptură imensă reprezentând un vrăjitor şi o vrăjitoare care stăteau pe nişte tronuri bogat decorate, privindu-i de sus pe angajaţii ministerului, cum se rostogoleau din şemineuri. Pe soclul statuii erau gravate următoarele cuvinte, cu litere înalte cam de treizeci de centimetri: MAGIA ÎNSEAMNĂ PUTERE.

Harry primi o lovitură puternică în picioare – un alt vrăjitor tocmai ţâşnise din şemineu în spatele său.

— Dă-te la o parte, ce, eşti chior? Ah, scuză-mă, Runcorn!

În mod evident speriat, vrăjitorul cu început de chelie se îndepărtă repede. Se părea că omul a cărui înfăţişare o împrumutase Harry, Runcorn, era o persoană intimidantă.

— Psst! se auzi o voce şi, când se uită împrejur, o văzu pe vrăjitoarea micuţă şi pe vrăjitorul cu faţă de dihor de la întreţinere Magică făcându-i semn să vină lângă statuie. Harry se grăbi să li se alăture.

— Deci, ai intrat cu bine? îi şopti Hermione lui Harry.

— Nu, a rămas blocat în mlaştină, spuse Ron.

— Mda, foarte amuzant... E oribilă, nu-i aşa? îi spuse ea lui Harry, care se uita în sus, la statuie. Ai văzut pe ce stau?

Harry se uită cu mai mare atenţie şi îşi dădu seama că ceea ce crezuse el a fi tronuri bogat decorate erau de fapt mormane de oameni sculptaţi: sute şi sute de trupuri goale, bărbaţi, femei şi copii, toţi cu feţe urâte şi expresii stupide, răsuciţi şi înghesuiţi pentru a susţine greutatea vrăjitorilor îmbrăcaţi elegant.

— Încuiaţi, şopti Hermione. Acolo unde le este locul. Hai, să mergem.

Să alăturară şuvoiului de vrăjitoare şi vrăjitori care se îndreptau spre poarta aurie de la capătul îndepărtat al holului, uitându-se în jur cât putură de discret, însă fără să vadă nici urmă de silueta uşor de recunoscut a lui Dolores Umbridge. Trecură de porţi şi intrară într-un hol mai mic, unde se formau cozi în faţa a douăzeci de grilaje aurii, dincolo de care erau la fel de multe lifturi. Abia ajunseră în faţa celui mai apropiat, când auziră o voce: „Cattermole!”

Se uitară în jur, iar lui Harry i se întoarse stomacul pe dos. Unul dintre Devoratorii Morţii care fusese de faţă la moartea lui Dumbledore se apropia de ei cu paşi mari. Angajaţii ministerului din apropierea lor tăcură, lăsându-şi privirile în pământ; Harry simţea că le era teamă. Chipul încruntat, oarecum primitiv al bărbatului era destul de discordant cu roba sa superbă, lungă, brodată din abundenţă cu fir de aur. Cineva din mulţimea din jurul lifturilor strigă mieros:

— Bună dimineaţa, Yaxley!

Dar Yaxley îl ignoră.

— Am cerut ca cineva de la Întreţinere Magică să vină să îmi rezolve biroul, Cattermole. Încă mai plouă în el.

Ron se uită în jur, sperând parcă să intervină altcineva, dar nu vorbi nimeni.

— Plouă… în biroul dumneavoastră? Păi… nu e bine, nu?

Ron râse forţat, iar Yaxley făcu ochii mari.

— Ia zi, Cattermole, ţi se pare amuzant?

Două vrăjitoare se desprinseră din coada din faţa liftului şi plecară repede de acolo.

— Nu, spuse Ron, sigur că nu…

— Cattermole, eşti conştient de faptul că mă duc jos, să

o interoghez pe soţia ta? De fapt, mă mir că nu eşti acolo cu ea, să o ţii de mână cât aşteaptă. Ai renunţat deja la ea ca la un măr stricat, nu-i aşa? Probabil că este o mişcare înţeleaptă. Ai grijă ca data viitoare să-ţi iei una cu sânge pur.

Lui Hermione îi scăpă un ţipăt de groază. Yaxley se uită la ea. Aceasta tuşi uşor şi se întoarse cu spatele.

— E-Eu... se bâlbâi Ron.

— Dar dacă soţia mea ar fi fost acuzată că ar fi Sânge-Mâl, spuse Yaxley – nu că m-aş fi putut căsători cu o femeie în privinţa căreia să existe astfel de îndoieli mizerabile –, şi Şeful Departamentului de Punere în Vigoare a Legilor Magice ar avea nevoie de ceva, cred că m-aş ocupa imediat de asta, Cattermole. Înţelegi ce zic?

— Da, şopti Ron.

— Atunci, ocupă-te, Cattermole, şi dacă biroul meu nu este perfect uscat peste o oră, Statutul Sângelui soţiei tale va fi şi mai dubios decât este acum.

Grilajul auriu din faţa lor se deschise cu un zăngănit. Încuviinţând din cap şi zâmbindu-i maliţios lui Harry, care era evident că ar fi trebuit să fie plăcut impresionat de cum se purtase cu Cattermole, Yaxley se îndreptă grăbit spre alt lift. Harry, Ron şi Hermione se urcară în al lor, însă nu mai veni nimeni altcineva cu ei, ca şi când ar fi avut o boală contagioasă. Grilajul se închise cu un zgomot metalic şi liftul începu să urce.

— Ce mă fac? îi întrebă Ron numaidecât pe ceilalţi doi. Părea îngrozit. Dacă nu mă duc, soţia mea – adică soţia lui Cattermole...

— Venim cu tine, ar trebui să rămânem împreună... începu Harry, dar Ron clătină din cap hotărât.

— Ar fi o nebunie, nu avem prea mult timp la dispoziţie.

Voi doi găsiţi-o pe Umbridge, eu mă duc să rezolv cu biroul lui Yaxley – dar cum să opresc ploaia?

— Încearcă Finite Incantatem, spuse Hermione imediat, asta ar trebui să facă ploaia să înceteze, dacă este un blestem; dacă nu merge, înseamnă că a fost o problemă cu o Vrajă Atmosferică şi va fi mai greu de reparat, aşa că, între timp, ia măsuri şi încearcă vraja Impervius, ca să-i protejezi obiectele…

— Mai zi o dată, mai rar… spuse Ron, căutând disperat o pană prin buzunare, dar, chiar în clipa aceea, liftul se clătină din rărunchi şi se opri. O voce de femeie spuse: „Etajul patru, Departamentul de Control şi Reglementare a Creaturilor Magice, care include Diviziile de Fiare, Fiinţe şi Spirite, Oficiul de Legătură al Goblinilor şi Biroul Consultativ de Paraziţi". Uşile se deschiseră din nou şi intrară câţiva vrăjitori şi câteva avioane mov de hârtie, care zburau în jurul lămpii de pe tavanul liftului.

— ’neaţa, Albert, spuse un bărbat cu mustaţa stufoasă, care îi zâmbi lui Harry.

Acesta le aruncă o privire lui Ron şi Hermione, în timp ce liftul îşi continuă ascensiunea. Hermione îi şoptea acum disperată instrucţiuni lui Ron. Vrăjitorul se aplecă spre Harry, zâmbind batjocoritor, şi şopti:

— Dirk Cresswell, hm? De la Oficiul de Legătură al Goblinilor? Felicitări, Albert. Acum sunt destul de sigur că o să primesc postul lui!

Îi făcu un semn complice cu ochiul. Harry îi zâmbi şi el, sperând că aceasta avea să fie de ajuns. Liftul se opri şi uşile din grilaj se deschiseră din nou.

— Etajul doi, Departamentul de Punere în Vigoare a Legilor Magice, care include Oficiul de Folosire Nepermisă a Magiei, Sediul Aurorilor şi Serviciile Administrative ale Vrăjustiţiei, spuse vocea feminină.

Harry o văzu pe Hermione împingându-l uşor pe Ron, care ieşi repede din lift, urmat de ceilalţi vrăjitori. Harry şi Hermione rămaseră singuri. În clipa în care uşile aurii se închiseră, Hermione spuse foarte repede:

— Harry, de fapt, cred că ar fi mai bine să mă duc după el, nu sunt convinsă că ştie ce face şi, dacă va fi prins, tot planul...

— Etajul Unu, ministrul Magiei şi consilierii săi.

Grilajul auriu se deschise din nou şi Hermione rămase cu respiraţia întretăiată. În faţa lor stăteau patru oameni, dintre care doi discutau absorbiţi: un vrăjitor cu părul lung, purtând o robă splendidă negru cu auriu, şi o vrăjitoare îndesată, ca o broască râioasă, cu o fundă de catifea prinsă în părul scurt şi ţinând strânsă la piept o planşetă.

Capitolul XIII

Comisia Evidenţei celor cu părinţi Încuiaţi

— A, Mafalda! spuse Umbridge, uitându-se la Hermione. Te-a trimis Travers, nu?

— D-da, chiţăi Hermione.

— Bun, te vei descurca perfect.

Umbridge începu să-i vorbească vrăjitorului îmbrăcat în roba neagră cu auriu.

— Aşa s-a rezolvat problema, domnule ministru, dacă o

luăm pe Mafalda să facă însemnările, putem începe imediat.

Se uită pe tăblie.

— Zece oameni azi, printre care şi soţia unui angajat al ministerului! Ţţţ, ţţţ, ţţţ… până şi aici, în inima ministerului!

Intră în lift lângă Hermione, la fel ca şi cei doi vrăjitori care ascultaseră discuţia dintre Umbridge şi ministru.

— Coborâm direct, Mafalda, o să găseşti tot ce îţi trebuie în sala de judecată. Bună dimineaţa, Albert, tu nu cobori aici?

— Ba da, desigur, spuse Harry cu vocea joasă a lui Runcorn.

Harry coborî din lift. Grilajul auriu se închise în urma lui cu un zgomot metalic. Uitându-se peste umăr, Harry văzu chipul speriat al Hermionei dispărând pe măsură ce liftul cobora; de fiecare parte avea câte un vrăjitor înalt, iar funda de catifea de pe capul lui Umbridge îi ajungea până la umăr.

— Ce te aduce aici, Runcorn? întrebă noul ministru al Magiei. Părul şi barba sa negre şi lungi erau înspicate cu argintiu şi fruntea proeminentă îi umbrea ochii scânteietori, făcându-l pe Harry să se gândească la un crab care privea de sub o piatră.

— Voiam să vorbesc ceva cu – şi Harry ezită o fracţiune de secundă – Arthur Weasley. Mi-a zis cineva că este la etajul unu.

— A, spuse Pius Thicknesse. A fost surprins luând legătura cu vreun Indezirabil?

— Nu, spuse Harry, simţindu-şi gâtul uscat. Nimic de genul acesta.

— A, bine. E doar o chestiune de timp, zise Thicknesse.

După părerea mea, trădătorii de sânge sunt de-aceeaşi teapă cu Sânge-Mâlii. O zi bună, Runcorn.

— O zi bună, domnule ministru.

Harry îl urmări pe Thicknesse mergând de-a lungul coridorului acoperit cu covoare groase. În clipa în care ministrul dispăru din câmpul său vizual, Harry scoase Pelerina Invizibilă din interiorul pelerinei grele şi negre, o aruncă peste el şi porni de-a lungul coridorului, dar în direcţia opusă. Runcorn era atât de înalt, încât Harry fu nevoit să stea aplecat, pentru a fi sigur că nu îi rămâneau descoperite picioarele mari.

Din cauza panicii, îi zvâcnea stomacul. Pe măsură ce trecea pe lângă uşile de lemn lustruite, una după alta, pe fiecare existând câte o plăcuţă cu numele şi funcţia ocupantului, puterea ministerului, complexitatea acestuia, faptul că era de nepătruns păreau să îl apese pe Harry, făcând ca planul pe care îl pusese la cale atât de amănunţit pe parcursul ultimelor patru săptămâni împreună cu Ron şi Hermione să pară ridicol de copilăresc. Îşi concentraseră toate eforturile asupra găsirii unui mod de a intra fără a fi observaţi, nu se gândiseră nici o clipă la ce aveau să facă în cazul în care ar fi fost nevoiţi să se despartă. Acum, Hermione era blocată în procese, care mai mult ca sigur aveau să dureze ore întregi, Ron se chinuia să facă nişte vrăji despre care Harry era convins că îl depăşeau, iar el, Harry, hoinărea pe la ultimul etaj, când ştia foarte bine că cea pe care o căuta tocmai coborâse cu liftul.

Se opri din mers, se sprijini de perete şi încercă să decidă ce avea de făcut. Tăcerea era apăsătoare; acolo nu era deloc aglomeraţie, nici oameni care vorbeau, nici zgomote de paşi, coridoarele acoperite cu covoare mov fiind la fel de tăcute de parcă ar fi aruncat cineva o vrajă Muffliato asupra locului.

Biroul ei trebuie să fie aici, se gândi Harry.

Părea puţin probabil ca Umbridge să îşi ţină bijuteriile în

birou, dar, pe de altă parte, ar fi fost o prostie să nu caute şi să se asigure că aşa era. Aşadar, porni din nou de-a lungul coridorului, trecând doar pe lângă un vrăjitor încruntat, care bolborosea instrucţiuni unei pene de scris care plutea în faţa lui, plimbându-se de la un capăt la altul pe o fâşie lungă de pergament.

Fiind acum atent la numele de pe uşi, Harry o luă după colţ. La jumătatea coridorului următor, ieşi într-un spaţiu deschis, unde douăsprezece vrăjitoare şi vrăjitori stăteau aşezaţi în rânduri de băncuţe asemănătoare celor de şcoală, deşi acestea arătau mult mai lustruite şi fără mâzgălituri pe ele. Harry se opri să se uite la ei, pentru că scena era foarte captivantă. Cu toţii îşi mişcau şi îşi fluturau baghetele la unison, iar hârtii colorate pătrate zburau în toate părţile, ca nişte zmeie mici şi roz. Câteva secunde mai târziu, Harry îşi dădu seama că procesul se desfăşura conform unui ritm, că hârtiile urmau toate aceeaşi traiectorie şi, după alte câteva clipe, realiză că privea alcătuirea unor broşuri, că hârtiile pătrate erau pagini, care, odată asamblate şi legate magic, se aşezau frumos în teancuri, lângă fiecare dintre vrăjitoare sau vrăjitori.

Harry se apropie tiptil, deşi angajaţii erau atât de concentraţi asupra muncii lor, încât se îndoia că ar fi sesizat nişte paşi amortizaţi de covor, şi şterpeli o broşură terminată din teancul de lângă o tânără vrăjitoare. Îl cercetă sub Pelerina Invizibilă. Coperta roz purta un titlu auriu:

SÂNGE-MÂLII

şi pericolele în care pun o societate cu sânge pur

Sub titlu era desenat un trandafir roşu, cu o faţă tristă în mijlocul petalelor, care era sugrumat de o buruiană verde

încruntată şi cu colţi. Nu era nici un nume de autor pe broşură, dar cicatricea de pe mâna lui Harry păru să-l usture din nou, în timp ce o examina. Atunci, vrăjitoarea tânără de lângă el îi confirmă bănuielile când spuse, în timp ce flutura şi şfichiuia în continuare bagheta:

— Cotoroanţa o să interogheze Sânge-Mâli toată ziua, ştie cineva?

— Ai grijă, spuse vrăjitorul de lângă ea, uitându-se în jur neliniştit, în vreme ce una dintre paginile acestuia alunecă şi căzu pe podea.

— Să nu-mi spui că, pe lângă ochiul magic, mai are şi urechi magice?

Vrăjitoarea se uită la uşa lustruită din lemn de mahon din faţa spaţiului unde stăteau creatorii de broşuri; Harry se uită şi el şi simţi o explozie de furie. Acolo unde ar fi trebuit să fie vizorul, pe o uşă Încuiată, fusese încastrat în lemn un ochi mare, rotund, cu un iris albastru aprins, un ochi care era extrem de familiar pentru oricine îl cunoscuse pe Alastor Moody.

Pentru o fracţiune de secundă, Harry uită unde era şi ce făcea acolo: uită chiar şi că era invizibil. Se duse cu paşi mari direct spre uşă, pentru a examina ochiul. Nu se mişca: se uita în sus, în gol, inert. Pe plăcuţa de sub el scria:

Dolores Umbridge

Subsecretar al ministrului

Şi sub aceasta mai era o plăcuţă nouă, ceva mai strălucitoare:

Şef al Comisiei Evidenţei celor cu Părinţi Încuiaţi.

Harry se uită înapoi la cei doisprezece creatori de broşuri – erau absorbiţi de ce făceau, dar nu putea să creadă că nu ar fi observat dacă s-ar fi deschis uşa de la un birou gol, chiar în faţa lor. Drept urmare, scoase dintr-un buzunar interior un obiect ciudat cu picioruşe mişcătoare şi cu un claxon rotund din cauciuc pe post de corp. Ghemuindu-se sub pelerină, puse Detonatorul Fals pe podea.

Acesta se strecură imediat printre picioarele vrăjitoarelor şi vrăjitorilor din faţa lui. Harry aşteptă cu mâna pe clanţă şi, câteva clipe mai târziu, se auzi o pocnitură puternică şi un şuvoi imens de fum negru şi înţepător se ridică dintr-un colţ. Vrăjitoarea tânără din rândul din faţă începu să ţipe: pagini roz zburau acum în toate părţile, în timp ce ea şi colegii ei săriră în sus, căutând sursa agitaţiei. Harry învârti clanţa, intră în biroul lui Umbridge şi închise uşa după el.

Se simţi de parcă s-ar fi întors în trecut. Camera arăta exact ca şi biroul lui Umbridge de la Hogwarts: orice suprafaţă posibilă era acoperită cu drapaje de dantelă, mileuri şi flori uscate. Pe pereţi erau agăţate aceleaşi farfurii decorative, care înfăţişau fiecare un pisoi viu colorat, cu fundă la gât, care se juca şi se zbenguia greţos de drăgălaş. Biroul era acoperit cu un material înflorat cu volane. În spatele ochiului lui Ochi-Nebun era un dispozitiv telescopic, care îi permitea lui Umbridge să îi spioneze pe angajaţii de dincolo de uşă. Harry se uită prin el şi văzu că încă erau cu toţii adunaţi în jurul Detonatorului Fals. Smulse telescopul din uşă, lăsând o gaură, scoase ochiul magic din el şi îl puse în buzunar. Apoi se întoarse din nou cu faţa spre cameră, ridică bagheta şi şopti: „Accio Medalion”.

Nu se întâmplă nimic, dar se aşteptase să fie aşa – fără îndoială că Umbridge ştia totul despre vrăji şi farmece protectoare. Drept urmare, se duse repede în spatele biroului ei

şi începu să deschidă sertarele. Văzu pene, carnete de notiţe şi magicscotch, iar nişte agrafe de birou fermecate încercau să se târască afară din sertar, ca nişte şerpi, încât fu nevoie să le lovească pentru a le împiedica să iasă. Găsi şi o cutiuţă dichisită din dantelă, plină de funde şi agrafe de păr de rezervă, însă nici urmă de medalion.

În spatele biroului era un fişet şi Harry începu să caute prin el. La fel ca şi fişetele lui Filch de la Hogwarts, era plin de dosare, pe fiecare fiind lipită o etichetă cu un nume. Abia când ajunse la ultimul sertar, Harry observă ceva care îl făcu să se oprească din căutat: dosarul domnului Weasley. Îl scoase şi îl deschise.

ARTHUR WEASLEY

Statut de Sânge: Sânge Pur, dar cu tendinţe
pro-Încuiaţi inadmisibile.
Cunoscut ca fiind membru
al Ordinului Phoenix.

Familie: Soţie (sânge pur), şapte
copii, ultimii doi născuţi,
elevi la Hogwarts. NB: Fiul
cel mic se afla în prezent
la domiciliu, grav bolnav,
confirmat de inspectori ai
ministerului.

Statut de securitate: URMĂRIT. Monitorizat la

fiecare pas. Posibilitate

mare de a fi contactat de

Indezirabilul Numărul Unu

(a locuit în trecut la familia

Weasley).

„Indezirabilul Numărul Unu”, şopti Harry, punând la loc dosarul domnului Weasley şi închizând sertarul. Bănuia despre cine era vorba şi, într-adevăr, când se ridică şi se uită în jur, căutând noi posibile ascunzători, văzu un afiş cu el pe perete, cu cuvintele „Indezirabilul Numărul Unu” scrise pe piept. Un bileţel roz era lipit alături, cu imaginea unui pisoi în colţ. Harry se apropie pentru a-l citi şi văzu că Umbridge scrisese: „Să fie pedepsit”.

Mai furios ca niciodată, căută mai departe în vaze şi coşuri cu flori uscate, dar nu se miră deloc că medalionul nu se afla acolo. Învălui biroul într-o ultimă privire şi, pentru o clipă, inima i se opri în loc. Dumbledore se uita la el dintr-o oglinjoară dreptunghiulară, sprijinită pe un corp de bibliotecă de lângă birou. Harry traversă camera în fugă şi o înşfacă, dar, în clipa în care o atinse, îşi dădu seama că nu era nicidecum o oglindă.

Dumbledore îi zâmbea cu amărăciune de pe coperta lucioasă a unei cărţi. Harry nu observase imediat scrisul verde, ondulat, de pe pălăria sa: Viaţa şi minciunile lui Albus Dumbledore, şi nici scrisul puţin mai mic de pe piept: de Rita Skeeter, autor al bestsellerului „Armando Dippet: maestru sau monstru?”

Harry deschise cartea la întâmplare şi văzu o fotografie

pe o pagină întreagă, cu doi băieţi adolescenţi, râzând amândoi, lipsiţi de griji şi ţinându-se pe după umeri. Dumbledore, care acum avea părul până la cot, îşi lăsase barbă, un fel de smoc micuţ, care semăna cu cel al lui Krum, care îl enervase atât de tare pe Ron. Băiatul care râdea lângă Dumbledore avea o expresie veselă şi uşor sălbatică. Avea bucle aurii, care îi ajungeau până la umeri. Harry se întrebă dacă era Doge, în tinereţe, dar nu apucă să citească cine era, pentru că se deschise uşa de la birou. Dacă Thicknesse nu s-ar fi uitat peste umăr când intrase, Harry nu ar fi avut timp să îşi arunce Pelerina Invizibilă peste el. Chiar şi aşa, se gândi că Thicknesse ar fi putut zări ceva în mişcare, pentru că rămase pe loc pentru câteva clipe, holbându-se intrigat la locul în care tocmai dispăruse Harry. Hotărând probabil că nu îl văzuse decât pe Dumbledore scărpinându-se pe nas pe coperta cărţii pe care Harry o pusese repede înapoi pe raft, Thicknesse se duse până la urmă la birou şi îşi îndreptă bagheta către pana care stătea pregătită într-o călimară. Aceasta sări în sus şi începu să scrie un bilet adresat lui Umbridge. Foarte încet, abia îndrăznind să respire, Harry ieşi cu spatele din birou, în spaţiul deschis din faţa acestuia.

Creatorii de broşuri erau încă strânşi în jurul rămăşiţelor din Detonatorul Fals, care continua să claxoneze uşor, fumegând. Harry merse repede de-a lungul coridorului, în timp ce vrăjitoarea tânără spuse:

— Pun pariu că s-a strecurat până aici de la Farmece Experimentale. Sunt foarte neglijenţi, mai ţineţi minte cum a fost cu raţa otrăvitoare?

Grăbindu-se spre lifturi, Harry îşi trecu în revistă opţiunile. Fusese întotdeauna puţin probabil ca medalionul să fie acolo, la minister, şi nu exista posibilitatea să o vrăjească pe Umbridge pentru a afla unde era, atâta timp cât aceasta se afla într-o cameră plină de oameni. Acum, prioritatea lor era să plece din minister înainte de a fi daţi în vileag şi să mai încerce

în altă zi. Primul lucru pe care trebuia să îl facă era să îl repereze pe Ron şi să găsească împreună un mod de a o scoate pe Hermione din sala de judecată.

Când sosi, liftul era gol. Harry sări în el şi, în timp ce acesta începu să coboare, el îşi scoase Pelerina Invizibilă. Spre marea lui uşurare, când se opri cu un zgomot metalic la etajul doi, cel care se urcă fu chiar Ron, ud leoarcă şi cu o expresie speriată.

— ’n-neaţa, se bâlbâi el spre Harry, în timp ce liftul se puse din nou în mişcare.

— Ron, sunt eu, Harry!

— Harry! Fir-aş să fiu, am uitat cum arăţi – Hermione de ce nu e cu tine?

— A trebuit să se ducă la sala de judecată cu Umbridge, n-a putut să refuze şi...

Dar înainte ca Harry să termine ce avea de zis, liftul se opri din nou: uşile se deschiseră şi intră domnul Weasley, care vorbea cu o vrăjitoare în vârstă, cu părul blond tapat atât de sus, încât semăna cu un muşuroi.

— Înţeleg ce spui, Wakanda, dar mă tem că nu pot fi de acord cu...

Domnul Weasley se întrerupse, îl observase pe Harry. Era foarte ciudat ca domnul Weasley să se uite la el atât de dispreţuitor.

Uşile se închiseră şi liftul coborî mai departe, cu acelaşi zăngănit binecunoscut.

— A, bună, Reg, spuse domnul Weasley, întorcându-şi privirea în momentul în care auzi apa picurând din roba lui Ron. Astăzi este programată la interogatoriu soţia ta, nu? Ăă... ce-ai

păţit? De ce eşti ud leoarcă?

— Plouă în biroul lui Yaxley, spuse Ron.

Vorbea şi se uita la umărul domnului Weasley. Harry era sigur că Ron se temea că tatăl său l-ar fi recunoscut dacă s-ar fi uitat unul direct în ochii celuilalt.

— N-am putut să o fac să înceteze, aşa că m-au trimis după Bernie - Pillsworth, parcă aşa au zis...

— Da, în ultima vreme plouă în multe birouri, întări domnul Weasley. Ai încercat cu Meteolojinx Recanto? A funcţionat în cazul lui Bletchley.

— Meteolojinx Recanto? şopti Ron. Nu, n-am încercat. Mersi, ta... mersi, Arthur.

Uşile liftului se deschiseră, vrăjitoarea în vârstă cu părul muşuroi ieşi şi Ron ţâşni pe lângă ea, dispărând din câmpul lor vizual. Harry dădu să-l urmeze, dar se trezi blocat de Percy Weasley, care se urcă în lift, cu nasul băgat în nişte hârtii pe care le citea. Percy îşi dădu seama că era şi tatăl lui în lift abia când se închiseră uşile. Ridică privirea spre domnul Weasley, se făcu roşu ca focul şi coborî imediat ce uşile se deschiseră la etajul următor. Harry încercă să iasă pentru a doua oară, dar, de data aceasta, fu oprit de către domnul Weasley, care întinse un braţ în faţa lui.

— Stai puţin, Runcorn.

Uşile liftului se închiseră şi, în timp ce coborau încă un etaj, domnul Weasley spuse:

— Am auzit că ai dat informaţii împotriva lui Dirk Cresswell.

Harry avea impresia că furia domnului Weasley crescuse şi din cauza întâlnirii cu Percy. Hotărî că cea mai bună strategie

era să facă pe prostul.

— Poftim? spuse el.

— Nu face pe prostul, Runcorn, spuse domnul Weasley mânios. Ai dat de urma vrăjitorului care i-a falsificat arborele genealogic, nu-i aşa?

— Eu... Şi ce-i cu asta? bravă Harry.

— Cu asta... Dirk Cresswell este de zece ori mai vrăjitor ca tine, răspunse domnul Weasley încet, în timp ce liftul cobora în continuare. Dacă va scăpa cu viaţă din Azkaban, o să-i dai socoteală, ca să nu mai vorbesc de soţia lui, de copii şi de prieteni...

— Arthur, îl întrerupse Harry, sper că ştii că eşti urmărit, nu?

— Mă ameninţi cumva, Runcorn? spuse domnul Weasley răspicat.

— Nu, spuse Harry, este o realitate! Îţi urmăresc fiecare mişcare...

Se deschiseră uşile. Ajunseseră la Atrium. Domnul Weasley îi aruncă lui Harry o privire fulgerătoare şi ieşi repede din lift. Harry rămase acolo, tulburat. Şi-ar fi dorit să nu fi împrumutat înfăţişarea lui Runcorn... uşile se închiseră din nou, cu un zgomot metalic.

Harry îşi scoase Pelerina Invizibilă şi o aruncă din nou peste el. Avea să încerce să o scoată de unul singur pe Hermione de acolo, în timp ce Ron se ocupa de biroul în care ploua. Când se deschiseră uşile, ieşi pe un coridor cu pereţi din piatră, luminat de torţe, cât se poate de diferit de coridoarele cu lambriuri de lemn şi covoare groase. Când liftul se puse din nou în mişcare, Harry tremura puţin, iar privirea îi rămase aţintită pe uşa neagră din depărtare, unde era intrarea în

Departamentul Misterelor.

Porni, destinaţia sa nefiind uşa neagră, ci un spaţiu liber care îşi amintea că era pe partea stângă şi ducea către nişte trepte, spre sălile de judecată. În timp ce cobora, prin minte îi trecură tot felul de variante: mai avea două Detonatoare False, dar oare ar fi fost mai simplu să bată la uşa sălii de judecată, să intre sub înfăţişarea lui Runcorn şi să o cheme puţin afară pe Mafalda? Bineînţeles, nu ştia dacă Runcorn era destul de important pentru a putea face aşa ceva şi, chiar dacă ar fi reuşit, faptul că Hermione nu avea să se mai întoarcă, ar fi putut da alarma înainte ca ei să apuce să plece din minister.

Cufundat în gânduri, nu simţi imediat răcoarea stranie care începu să-l învăluie, de parcă ar fi coborât în ceaţă. Devenea din ce în ce mai rece, pe măsură ce înainta: frigul îi intră pe gât, sfâşiindu-i plămânii. Şi apoi, simţi cum îl cuprindea, cum creştea în el starea aceea de disperare, de deznădejde…

Dementori, îşi spuse el.

Când ajunse la capătul scărilor şi făcu la dreapta, văzu o scenă înfiorătoare. Culoarul întunecat din faţa sălilor de judecată era plin cu siluete înalte, întunecate, care purtau glugi, cu feţele complet ascunse, singurul sunet care se auzea fiind respiraţia lor hârşâită. Vrăjitorii cu părinţi încuiaţi chemaţi la interogatoriu stăteau îngroziţi, adunaţi unii în alţii, tremurând pe băncile tari din lemn. Majoritatea îşi ascundeau feţele în mâini, încercând poate instinctiv să se apere de gurile lacome ale Dementorilor. Unii erau însoţiţi de familii, alţii stăteau singuri. Dementorii pluteau încolo şi încoace în faţa lor, iar frigul, deznădejdea şi disperarea locului se abătură asupra lui Harry ca un blestem.

Împotriveşte-te, îşi spuse el, dar ştia că nu putea să creeze un Patronus acolo fără să se dea imediat de gol. Aşadar înaintă, cât putu de încet, simţind cum o amorţeală părea să-i

pună stăpânire pe minte cu fiecare pas pe care îl făcea, dar se forţă să se gândească la Hermione şi la Ron, care aveau nevoie de el.

Era îngrozitor să treci printre siluetele înalte şi întunecate; chipurile fără ochi ascunse în spatele glugilor se întorceau când trecea pe lângă ele şi era convins că îl simţeau, că simţeau probabil o prezenţă umană care încă mai spera, care încă mai lupta…

Imediat, una dintre uşile de la celulele din partea stângă a coridorului se deschise brusc la perete, în tăcerea glacială, iar din interior se auziră răsunând ţipete:

— Nu, nu, sunt semipur, sunt semipur, jur! Tatăl meu a fost vrăjitor, zău, verificaţi, Arkie Alderton, este un designer cunoscut de mături, verificaţi, credeţi-mă – ia mâna de pe mine, ia mâna de pe mine…

— Ţi-o spun pentru ultima dată, repeta vocea blândă a lui Umbridge, amplificată magic, pentru a se auzi limpede peste strigătele disperate ale bărbatului. Dacă opui rezistenţă, vei fi supus sărutului Dementorului.

Strigătele bărbatului se potoliră, dar hohotele de plâns înăbuşit se auzeau până pe coridor.

— Luaţi-l, spuse Umbridge.

Doi Dementori apărură în cadrul uşii care dădea în sala de judecată, ţinându-l strâns de braţ, cu mâinile lor putrezite şi pline de cruste, pe un vrăjitor care părea pe cale să leşine.

Plutiră cu el de-a lungul coridorului şi apoi, întunericul pe care îl lăsară în urmă îl înghiţi cu totul.

— Următorul – Mary Cattermole! strigă Umbridge.

Se ridică o femeie micuţă, care tremura din cap până în

picioare. Avea părul negru strâns în coc şi purta o robă lungă, simplă. Era albă la faţă ca hârtia. Când trecu pe lângă Dementori, Harry o văzu cum se cutremură.

O făcu instinctiv, fără să se gândească la nici un plan de dinainte, pentru că detesta să o vadă intrând singură în celulă: se strecură înăuntru după ea, exact când începu să se închidă uşa.

Nu era aceeaşi cameră unde fusese cândva interogat pentru folosirea nepermisă a magiei. Aceasta era mult mai mică; deşi avea tavanul destul de înalt, îţi dădea senzaţia de claustrofobie, ca şi când ai fi căzut pe fundul unei fântâni adânci.

Înăuntru erau şi mai mulţi Dementori, care îşi aruncau asupra camerei aura glacială. Stăteau ca nişte santinele în colţurile cele mai îndepărtate de platforma înaltă, ridicată. Aici, în spatele unei balustrade, stătea Umbridge, cu Yaxley de-o parte şi cu Hermione, care era aproape la fel de palidă ca şi doamna Cattermole, de cealaltă. La picioarele platformei se plimba încolo şi încoace o pisică argintie, cu părul lung, şi Harry îşi dădu seama că era acolo pentru a-i proteja pe anchetatori de disperarea pe care o emanau Dementorii, aceasta fiindu-le destinată numai acuzaţilor, nu şi acuzatorilor.

— Ia loc, spuse Umbridge cu vocea ei blândă şi dulce.

Doamna Cattermole se duse clătinându-se spre singurul scaun din mijlocul camerei, dedesubtul platformei ridicate. În clipa în care se aşeză, din braţele scaunului ieşiră nişte lanţuri zăngănitoare, care o legară de el.

— Te numeşti Mary Elizabeth Cattermole? întrebă Umbridge.

Doamna Cattermole încuviinţă o dată din cap, tremurând.

— Căsătorită cu Reginald Cattermole, de la Departamentul de Întreţinere Magică?

Doamna Cattermole izbucni în lacrimi.

— Nu ştiu unde este, ar fi trebuit să ne întâlnim aici!

Umbridge o ignoră.

— Mama lui Maisie, Ellie şi Alfred Cattermole?

Doamna Cattermole hohoti şi mai tare ca înainte.

— Sunt speriaţi, cred că nu o să mă mai întorc acasă…

— Scuteşte-ne, se răsti Yaxley. Odraslele Sânge-Mâlilor nu ne trezesc mila.

Hohotele de plâns ale doamnei Cattermole acoperiră paşii lui Harry, în timp ce se îndrepta cu băgare de seamă spre treptele care duceau către platforma ridicată. În clipa în care trecu pe lângă locul unde patrula pisica Patronus, simţi cum temperatura se schimbă – era cald şi plăcut. Era sigur că Patronusul îi aparţinea lui Umbridge şi strălucea puternic pentru că era fericită acolo, în elementul ei, aplicând legile sinistre la care îşi adusese contribuţia. Încet şi cu foarte mare grijă, se strecură pe platformă pe lângă Umbridge, Yaxley şi Hermione, aşezându-se în spatele celei din urmă. Îi era teamă să nu o facă să tresară. Îi trecu prin minte să arunce vraja Muffliato asupra lui Umbridge şi Yaxley, dar chiar şi simpla şoptire a cuvântului ar fi putut s-o sperie pe Hermione. Apoi, Umbridge ridică vocea, adresându-se doamnei Cattermole, şi Harry profită de ocazie.

— Sunt în spatele tău, îi şopti el Hermionei la ureche.

Aşa cum se aşteptase, Hermione tresări atât de tare, încât aproape că răsturnă călimara pe care ar fi trebuit să o folosească pentru transcrierea interogatoriului, dar Umbridge şi

Yaxley erau concentraţi asupra doamnei Cattermole şi nu băgară nimic de seamă.

— Doamnă Cattermole, când aţi sosit astăzi la minister, vi s-a confiscat o baghetă, spunea Umbridge. Douăzeci şi doi de centimetri lungime, din lemn de cireş, miez din fir de păr de unicorn. Recunoaşteţi această descriere?

Doamna Cattermole încuviinţă din cap, ştergându-se cu mâneca la ochi.

— Aţi putea să ne spuneţi, vă rog, de la ce vrăjitor sau vrăjitoare aţi luat bagheta cu pricina?

— L-luat? suspină doamna Cattermole. Nu am luat-o de la nimeni. Am c-cumpărat-o la unsprezece ani. Ea m-a... m-a ales pe mine.

Plângea în hohote, mai tare ca niciodată. Umbridge râse dulceag, ca o fetiţă, făcându-l pe Harry să vrea să o strângă de gât. Se aplecă înainte peste balustradă, pentru a-şi observa cu mai mare atenţie victima, şi ceva auriu se aplecă odată cu ea, atârnând în gol: era medalionul.

Hermione îl văzuse şi ea; scoase un mic ţipăt, dar Umbridge şi Yaxley, preocupaţi în continuare de prada lor, nu auziră nimic.

— Nu, spuse Umbridge, nu cred că a fost aşa, doamnă Cattermole. Baghetele nu aleg decât vrăjitori sau vrăjitoare. Dumneata nu eşti o vrăjitoare. Am aici răspunsurile pe care le-aţi dat în chestionarul care v-a fost trimis – dă-mi-le, Mafalda.

Umbridge întinse o mână mică: semăna atât de bine cu o broască râioasă, încât Harry fu surprins când nu văzu pieliţe între degetele ei butucănoase. Din cauza şocului, lui Hermione începură să-i tremure mâinile. Căută în teancul de acte aflat într-un echilibru precar pe scaunul de lângă ea şi scoase până la urmă un vraf de pergamente cu numele doamnei Cattermole pe

el.

— E-e foarte frumos, Dolores, spuse ea, indicând medalionul care sclipea printre volanele bluzei lui Umbridge.

— Ce să fie? se răsti Umbridge, uitându-se în jos. A, da - o moştenire de familie, spuse ea, atingând uşor medalionul aflat pe pieptul masiv. Litera „S" vine de la „Selwyn"... sunt o urmaşă a familiei Selwyn... Adevărul este că sunt puţine familii cu sânge pur cu care să nu fiu înrudită. Ce păcat, continuă ea, ridicând vocea, în timp ce frunzărea prin chestionarul doamnei Cattermole, că acelaşi lucru nu se poate spune şi despre dumneata. Profesia părinţilor: zarzavagii.

Yaxley râse batjocoritor. Dedesubt, pisica pufoasă argintie patrula de colo-colo şi Dementorii aşteptau în colţuri.

Minciuna lui Umbridge făcu să i se urce lui Harry sângele în cap, anulându-i orice fel de precauţii – şi anume că medalionul pe care îl luase ca mită de la un hoţ de rând era folosit pentru a se mândri cu descendenţa ei din familii pursânge. Harry ridică bagheta, fără să se sinchisească să o ascundă sub Pelerina Invizibilă, şi spuse: „Stupefy!"

Avu loc o străfulgerare de lumină roşie, iar Umbridge se prăbuşi, lovindu-se cu fruntea de balustradă. Actele doamnei Cattermole îi alunecară din poală pe podea şi pisica argintie care patrula dedesubt dispăru. Îi lovi un aer rece ca gheaţa, asemenea unei pale de vânt, şi Yaxley se uită în jur derutat, căutând sursa problemei. Văzu mâna suspendată a lui Harry cu bagheta îndreptată spre el. Încercă să îşi scoată şi el bagheta, dar era prea târziu.

— Stupefy!

Yaxley se prelinse pe podea, unde rămase ghemuit.

— Harry!

— Hermione, doar nu crezi că puteam să stau cu mâinile în sân şi să o ascult cum…

— Harry, doamna Cattermole!

Harry se întoarse repede, dându-şi jos Pelerina Invizibilă.

Dedesubt, Dementorii îşi părăsiseră colţurile şi pluteau spre femeia legată de scaun; se părea că acum acţionau liber ori pentru că dispăruse Patronusul, ori pentru că simţiseră că stăpânii lor pierduseră controlul. Doamna Cattermole scoase un strigăt îngrozit de teamă când o mână scârboasă, cu cruste, o apucă de bărbie, trăgându-i capul pe spate.

— Expecto Patronum!

Cerbul argintiu zbură din vârful baghetei lui Harry şi sări spre Dementori, care se dădură înapoi şi se făcură din nou una cu întunericul. Lumina cerbului care mergea uşurel în galop, mai puternică şi mai caldă decât protecţia pisicii, umplu întreaga cameră.

— Ia Horcruxul, îi spuse Harry Hermionei.

Coborî în fugă treptele, vârându-şi Pelerina Invizibilă la loc în geantă, şi se apropie de doamna Cattermole.

— Tu? şopti ea, privindu-l în ochi. Dar… dar Reg a spus că tu eşti cel care a propus să fiu anchetată!

— Da? bolborosi Harry, trăgând de lanţurile cu care avea legate mâinile. Ei bine, m-am răzgândit. Diffindo! Nu se întâmplă nimic. Hermione, cum să scap de lanţurile astea?

— Stai puţin, încerc să fac ceva…

— Hermione, suntem înconjuraţi de Dementori!

— Ştiu, Harry, dar dacă se trezeşte fără medalion –

trebuie să fac o dublură… Geminio! Gata… ar trebui să nu-şi dea seama…

Hermione coborî în fugă.

— Să vedem… Relashio!

Lanţurile zăngăniră şi se retraseră înapoi în braţele scaunului. Doamna Cattermole părea la fel de speriată ca şi până atunci.

— Nu înţeleg, şopti ea.

— O să plecaţi de aici cu noi, spuse Harry, ridicând-o în picioare. Duceţi-vă acasă, luaţi-vă copiii şi fugiţi, fugiţi din ţară, dacă e nevoie. Deghizaţi-vă şi fugiţi. Aţi văzut cum e, nu o să aveţi niciodată parte de un proces corect.

— Harry, zise Hermione, cum o să ieşim de aici, cu toţi Dementorii aceia în faţa uşii?

— Cu Patronuşi, spuse Harry, îndreptându-şi bagheta către Patronusul său.

Învăluit încă de o strălucire puternică, cerbul încetini şi se îndreptă spre uşă.

— Cât mai mulţi. Creează-l pe al tău, Hermione!

— Expec-expecto Patronum! spuse Hermione. Nu se întâmplă nimic.

— Este singura vrajă cu care are probleme, îi spuse Harry doamnei Cattermole, care era complet uluită. Din păcate… haide, Hermione…

— Expecto Patronum!

O vidră argintie ţâşni din vârful baghetei Hermionei şi înotă graţios prin aer, alăturându-se cerbului.

— Hai, spuse Harry, conducându-le pe Hermione şi pe doamna Cattermole spre uşă.

În momentul în care Patronuşii ieşiră plutind din celulă, oamenii care aşteptau afară începură să strige şocaţi. Harry se uită în jur – Dementorii se dădeau la o parte în stânga şi în dreapta, dispărând în întuneric, împrăştiindu-se din faţa fiinţelor argintii.

— S-a hotărât să vă duceţi toţi acasă şi să fugiţi cu familiile voastre, le spuse Harry celor cu părinţi încuiaţi care aşteptau, orbiţi de lumina Patronuşilor şi încă destul de speriaţi. Duceţi-vă în străinătate, dacă puteţi. Cât mai departe de minister. Aceasta este... ăă... noua politică oficială. Acum, urmaţi-i pe Patronuşi şi veţi putea pleca din Atrium.

Reuşiră să urce treptele de piatră fără a fi interceptaţi, dar când se apropiară de lifturi, Harry începu să aibă presimţiri rele. Nu îşi imagina cum ar fi putut să nu atragă atenţia asupra lor dacă ieşeau în Atrium cu un cerb argintiu şi o vidră zburând pe lângă ei şi cu douăzeci şi ceva de oameni, jumătate din ei fiind acuzaţi că aveau părinţi Încuiaţi.

— Reg! strigă doamna Cattermole, aruncându-se în braţele lui Ron. Runcorn mi-a dat drumul, i-a atacat pe Umbridge şi pe Yaxley şi ne-a spus tuturor să plecăm din ţară, cred că aşa ar trebui să facem, Reg, zău că da. Hai să ne ducem repede acasă, să luăm copiii şi... de ce eşti atât de ud?

— Apă, bolborosi Ron, eliberându-se din braţele ei. Harry, ştiu că sunt intruşi în minister, ceva în legătură cu o gaură din uşa de la biroul lui Umbridge, cred că avem cinci minute dacă...

Patronusul Hermionei făcu poc şi dispăru, în timp ce ea se întoarse îngrozită spre Harry.

— Harry, dacă am rămas blocaţi aici...

— Nu vom rămâne, dacă ne mişcăm repede, răspunse Harry.

Apoi se adresă grupului tăcut din spatele lor, unde toţi îl priveau cu gurile căscate.

— Cine are baghete?

Cam o jumătate dintre ei ridicară mâna.

— Bun, toţi cei care nu au baghete trebuie să stea lângă cei care au. Vom fi nevoiţi să ne grăbim – înainte să ne poată opri. Haideţi!

Reuşiră să se înghesuie în două lifturi. Patronusul lui Harry rămase de pază în faţa grilajelor aurii, în timp ce ei se închiseră şi lifturile începură să urce.

— Etajul opt, spuse vocea neutră a vrăjitoarei, Atriumul.

Harry îşi dădu seama imediat că aveau probleme. Atriumul era plin de oameni care mergeau de la un şemineu la altul, sigilându-le.

— Harry! strigă Hermione. Ce o să ne...?

— OPRIŢI-VĂ! tună Harry şi vocea puternică a lui Runcorn răsună în Atrium.

Vrăjitorii care sigilau şemineurile înlemniră.

— Urmaţi-mă, şopti el către grupul de vrăjitori cu părinţi Încuiaţi, ai cărui membri înaintau înghesuindu-se unii în alţii, însoţiţi de Ron şi Hermione.

— Ce s-a întâmplat, Albert? spuse neliniştit acelaşi vrăjitor cu început de chelie, care ieşise mai devreme din şemineu după Harry.

— Ăştia trebuie să iasă înainte să sigilaţi ieşirile, spuse

Harry, cât putu de autoritar.

Cei din grupul vrăjitorilor se uitară unii la alţii.

— Ni s-a spus să sigilăm ieşirile şi să nu lăsăm pe nimeni să...

— Mă contrazici? — se răsti Harry. Vrei să pun să-ţi fie examinat arborele genealogic, aşa cum i-am făcut lui Dirk Cresswell?

— Iartă-mă! spuse vrăjitorul cu început de chelie cu respiraţia întretăiată, dându-se un pas înapoi. N-am vrut să sugerez nimic, Albert, dar mă gândeam... mă gândeam că urmau să fie interogaţi şi...

— Au sânge pur, spuse Harry şi vocea sa joasă răsună impresionant în sală. Sunt sigur că au sângele mai pur decât al multora dintre voi. Duceţi-vă, strigă el către cei cu părinţi Încuiaţi, care fugiră în şemineuri şi începură să dispară doi câte doi. Vrăjitorii ministerului rămaseră de-o parte, unii părând derutaţi, alţii speriaţi şi ostili. Şi atunci...

— Mary!

Doamna Cattermole se uită peste umăr. Adevăratul Reg Cattermole, care nu mai vomita, ci era doar palid şi slăbit, tocmai ieşise în fugă dintr-un lift.

— R-Reg?

Se uită când la soţul ei, când la Ron, care înjură răspicat.

Vrăjitorul cu început de chelie rămase cu gura căscată, întorcându-şi capul în mod ridicol între un Reg Cattermole şi altul.

— Hei! Ce se întâmplă aici? Ce-i asta?

— Sigilaţi ieşirile! Sigilaţi-le!

Yaxley ţâşnise dintr-un alt lift şi fugea spre grupul de lângă şemineurile în care dispăruseră toţi cei cu părinţi Încuiaţi, cu excepţia doamnei Cattermole. Când vrăjitorul cu început de chelie ridică bagheta, Harry îşi încleştă pumnul şi îl pocni, făcându-l să zboare prin aer.

— I-a ajutat să scape pe cei cu părinţi Încuiaţi, Yaxley! strigă Harry.

Colegii vrăjitorului cu început de chelie se revoltară, dându-i ocazia lui Ron să o prindă de mână pe doamna Cattermole, să o tragă în şemineul care era încă deschis şi să dispară. Confuz, Yaxley se uită la Harry, apoi la vrăjitorul căruia îi dăduse un pumn, în timp ce adevăratul Reg Cattermole strigă:

— Soţia mea! Cine a fugit cu soţia mea? Ce se întâmplă?

Harry îl văzu pe Yaxley întorcând capul şi citi o licărire de adevăr pe chipul său aspru.

— Hai! îi strigă Harry Hermionei, o apucă de mână şi săriră împreună în şemineu, în timp ce blestemul lui Yaxley zbură peste capul lui Harry.

Se învârtiră pentru câteva secunde înainte de a ţâşni într-o cabină, dintr-un WC. Harry deschise uşa la perete şi îl văzu pe Ron, care stătea lângă chiuvete, luptându-se în continuare cu doamna Cattermole.

— Reg, nu înţeleg…

— Daţi-mi drumul, nu sunt soţul dumneavoastră, trebuie să vă duceţi acasă!

Se auzi un zgomot dintr-o cabină din spatele lor. Harry se uită în jur – tocmai apăruse Yaxley.

— Să mergem! strigă Harry.

O apucă pe Hermione de o mână şi pe Ron de braţ şi se învârtiră pe loc.

Fură înghiţiţi de întuneric şi se simţiră striviţi, dar ceva nu era în ordine... mâna Hermionei părea să alunece din strânsoare.

Se întreba dacă avea să se sufoce; nu putea nici să respire şi nici să vadă, iar singurele lucruri solide din lume erau braţul lui Ron şi degetele Hermionei, care alunecau încet-încet...

Şi atunci văzu uşa de la numărul doisprezece, Casa Cumplită, cu inelul în formă de şarpe, dar înainte să poată trage aer în piept, se auzi un strigăt şi o străfulgerare de lumină mov, mâna Hermionei îl strânse brusc şi totul fu înghiţit din nou de întuneric.

Capitolul XIV

Hoţul

Când deschise ochii, Harry fu orbit de lumini aurii şi verzui. Nu avea idee ce se întâmplase, tot ce ştia era că stătea întins pe frunze şi rămurele. Chinuindu-se să tragă aer în plămânii pe care îl simţea aplatizaţi, clipi şi îşi dădu seama că lumina puternică era de la soarele care strălucea printre frunzele copacilor, foarte sus. Apoi, ceva se mişcă aproape de faţa lui. Se ridică în mâini şi în genunchi, pregătit să se confrunte cu o fiinţă mică şi feroce, dar descoperi că era vorba despre piciorul lui Ron. Uitându-se în jur, Harry văzu că el, Ron şi Hermione erau pe pământ într-o pădure, în aparenţă singuri.

Primul lucru care îi trecu prin minte lui Harry fu Pădurea Interzisă şi, pentru o clipă, chiar dacă ştia cât de nesăbuit şi periculos ar fi fost să Apară pe domeniul de la Hogwarts, inima i se umplu la gândul că ar fi putut să se strecoare printre copaci, până la coliba lui Hagrid. Cu toate acestea, în puţinul timp cât îi luă lui Ron să scoată un mormăit răguşit şi lui Harry să înceapă să se târască spre el, îşi dădu seama că nu erau în Pădurea Interzisă: copacii păreau mai tineri, erau la mai mare distanţă unii de alţii, iar pământul era mai liber.

O găsi pe Hermione, stând şi ea tot în mâini şi în genunchi, lângă capul lui Ron. În clipa în care ochii i se opriră asupra lui Ron, Harry uită de orice alte griji. Acesta avea toată partea stângă a capului plină de sânge şi chipul alb-cenuşiu făcea un contrast puternic cu pământul acoperit de frunze. Efectele Polipoţiunii începeau să se risipească: înfăţişarea lui Ron era un amestec între el însuşi şi Cattermole, părul îi devenea din ce în ce mai roşu, pe măsură ce chipul îi devenea chiar şi mai palid.

— Ce-a păţit?

— S-a Secţionat, spuse Hermione, lucrând cu degetele în dreptul mânecii lui Ron, acolo unde sângele era cel mai abundent şi mai întunecat.

Harry privi, îngrozit, cum Hermione îi sfâşie cămaşa lui Ron. Întotdeauna i se păruse că Secţionarea era ceva amuzant, dar acum… stomacul i se strânse în mod neplăcut, în timp ce Hermione dezgoli antebraţul lui Ron, de unde lipsea o bucată mare de carne, în loc rămânând o gaură curată, care părea făcută cu cuţitul.

— Harry, repede, în geanta mea e o sticluţă cu o etichetă pe care scrie „Esenţă de frăsinel”…

— În geantă… da…

Harry fugi unde aterizase Hermione, înşfacă gentuţa cu perluţe şi îşi vârî mâna înăuntru. Imediat, în dreptul mâinii lui începură să apară diverse obiecte – simţi cotoare de cărţi îmbrăcate în piele, mâneci din pulovere de lână, tocuri de pantofi.

— Repede!

Înşfacă bagheta de pe jos şi o îndreptă spre interiorul genţii magice.

— Accio frăsinel!

O sticluţă maronie ţâşni din gentuţă – el o prinse şi se întoarse repede la Hermione şi la Ron, care avea ochii întredeschişi, printre gene văzându-i-se doar albul acestora.

— A leşinat, spuse Hermione, care era şi ea destul de palidă. Nu mai arăta ca Mafalda, deşi avea încă părul cărunt pe alocuri. Harry, deschide-o tu, îmi tremură mâinile.

Harry smulse dopul sticluţei, iar Hermione o luă şi turnă trei picături de licoare peste rana sângerândă. Se ridică un fum verzui şi, după ce se risipi, Harry văzu că sângerarea încetase.

Rana arăta ca şi când ar fi fost făcută cu câteva zile în urmă - mai adineauri carne vie, locul fusese acoperit acum cu piele nouă.

— Oau! făcu Harry.

— Nu îndrăznesc să fac altceva, zise Hermione şovăitoare. Există vrăji care l-ar vindeca pe deplin, dar nu am curajul să le arunc asupra lui pentru că aş putea greşi şi să îi înrăutăţesc situaţia… a pierdut deja foarte mult sânge.

— Cum s-a rănit? Adică – Harry clătină din cap, încercând să îşi limpezească gândurile, pentru a înţelege ce se întâmplase - de ce suntem aici? Nu era vorba să ne întoarcem la

Casa Cumplită?

Hermione trase aer în piept. Părea să fie gata să izbucnească în plâns.

— Harry, nu cred că ne vom mai putea întoarce acolo vreodată.

— Cum ad...?

— Când am Dispărut, m-a prins Yaxley şi nu am putut să scap de el. Era prea puternic şi încă mă mai ţinea când am ajuns la Casa Cumplită şi cred că trebuie să fi văzut uşa şi să se fi gândit că ne opream acolo, aşa că mi-a dat un pic drumul şi am reuşit să scap de el şi v-am adus aici!

— Dar atunci, unde e? Stai aşa... doar nu vrei să spui că este la Casa Cumplită... Doar nu poate să intre acolo...

Hermione încuviinţă din cap şi ochii îi sclipeau plini de lacrimi.

— Ba da, Harry, cred că poate. L-am obligat să îmi dea drumul cu un blestem de desprindere, dar îl adusesem deja în zona protejată de Vraja Fidelius. De vreme ce a murit Dumbledore, noi suntem Păstrători ai Secretului, aşa că i-am divulgat secretul, nu?

Nu avea sens să se prefacă, Harry era convins că Hermione avea dreptate. Era o mare lovitură. Dacă Yaxley putea acum să intre în casă, nu mai aveau cum să se întoarcă acolo. Chiar atunci, putea să aducă acolo alţi Devoratori ai Morţii, prin Apariţie. Cu toate că era sumbră şi deprimantă, casa aceea fusese singurul lor refugiu, chiar un fel de cămin, de când Kreacher devenise mult mai fericit şi mai prietenos. Cu o urmă de regret care nu avea nici o legătură cu mâncarea, Harry şi-l imagină pe spiriduşul de casă pregătind plăcinta cu carne şi rinichi pe care Harry, Ron şi Hermione nu aveau să o mănânce niciodată.

— Harry, iartă-mă, îmi pare atât de rău!

— Fii serioasă, n-a fost vina ta! Dacă e cineva de vină, eu sunt acela…

Harry băgă mâna în buzunar şi scoase ochiul lui Ochi-Nebun.

Hermione tresări, îngrozită.

— Umbridge îl pusese în uşa de la biroul ei, ca să-şi spioneze angajaţii. N-am putut să-l las acolo… dar aşa şi-au dat seama că erau intruşi.

Înainte ca Hermione să poată răspunde, Ron gemu şi deschise ochii. Era încă cenuşiu şi chipul îi lucea de transpiraţie.

— Cum te simţi? şopti Hermione.

— Groaznic, răspunse Ron răguşit, strâmbându-se în timp ce îşi pipăia braţul rănit. Unde suntem?

— În pădurea unde s-a ţinut Cupa de Vâjthaţ, spuse Hermione. Am vrut să fim într-un spaţiu închis, la adăpost, şi acesta a fost…

— Primul loc care ţi-a trecut prin minte, încheie Harry în locul ei, uitându-se în jur, la poieniţa aparent pustie.

Nu putu să nu îşi aducă aminte de ce se întâmplase ultima dată când Apăruseră în primul loc la care se gândise Hermione, cum Devoratorii Morţii îi găsiseră cu doar câteva minute mai târziu. Oare fusese din cauza Legilimanţiei? Oare Cap-de-Mort şi călăii săi ştiau şi de data aceasta unde îi dusese Hermione?

— Nu credeţi că ar trebui să mergem în continuare? îl întrebă Ron pe Harry şi acesta îşi dădu seama, după expresia prietenului său, că şi el se gândea la acelaşi lucru.

— Nu ştiu.

Ron părea încă palid şi transpirat. Nu încercase deloc să se ridice, era prea slăbit pentru a o face. Ideea mutării lui Ron i se păru îngrijorătoare.

— Hai să rămânem aici pentru moment, zise Harry.

Simţindu-se uşurată, Hermione sări în picioare.

— Unde te duci? întrebă Ron.

— Dacă rămânem, ar trebui să aruncăm nişte farmece în jurul locului, răspunse ea.

Îşi ridică bagheta şi începu să se plimbe, formând un cerc larg în jurul lui Harry şi Ron şi murmurând în acelaşi timp incantaţii. Harry văzu mici schimbări în văzduh: era ca şi când Hermione ar fi aruncat o masă de aer cald peste poieniţa lor.

— Salvio Hexia… Protego Totalum… Repello Incuiatum… Muffliato… Poţi să scoţi cortul, Harry…

— Cortul?

— Din geantă!

— Din… bineînţeles, se conformă Harry.

De data aceasta, nu se obosi să scotocească prin gentuţă, ci folosi din nou o Vrajă de Chemare. Cortul ieşi ca o masă neuniformă de pânză, sfori şi stâlpi.

Harry îl recunoscu – în parte din pricina mirosului de pisici – ca fiind acelaşi cort în care dormiseră în noaptea Cupei Mondiale de Vâjthaţ.

— Nu era al individului aceluia, Perkins, de la minister? întrebă el, începând să descurce piroanele.

— Se pare că nu l-a mai vrut înapoi, suferă de lumbago,

spuse Hermione, care făcea acum nişte opturi complicate cu bagheta, aşa că tatăl lui Ron mi-a dat voie să îl împrumut. Erecto! adăugă ea, îndreptându-şi bagheta către mormanul de pânză, care se ridică printr-o mişcare fluidă şi acum stătea drept pe pământ în faţa lui Harry, din mâinile căruia sări dintr-odată un ţăruş, care se înfipse cu o bufnitură finală în capătul unui ochi de frânghie. Cave Inimicum, încheie Hermione, fluturând bagheta spre cer. E tot ce pot să fac. Cel puţin, vom şti dacă vin, nu pot garanta că nu va putea pătrunde Cap...

— Nu îi spune numele! o întrerupse Ron pe un ton aspru.

Harry şi Hermione se uitară unul la celălalt.

— Îmi pare rău, spuse Ron, gemând puţin în timp ce se ridică să se uite la ei, dar am senzaţia că e ca un... ca un blestem sau ceva de genul acesta. Nu putem să-i spunem Ştim-Noi-Cine, vă rog?

— Dumbledore spunea că teama de a rosti un nume... începu Harry.

— Prietene, în caz că nu ai observat, faptul că i-a spus pe nume Ştim-Noi-Cui nu l-a prea ajutat pe Dumbledore până la urmă! se răsti Ron. Hai... hai să fim un pic respectuoşi cu Ştim-Noi-Cine, bine?

— Respectuoşi? repetă Harry, dar Hermione îl avertiză din priviri. Se părea că nu avea voie să se certe cu Ron cât timp acesta era atât de slăbit.

Harry şi Hermione îl luară pe Ron, jumătate cărându-l, jumătate târându-l prin intrarea în cort. Interiorul era exact aşa cum şi-l amintea Harry: un mic apartament, echipat cu baie şi o bucătărie micuţă. Dădu la o parte un fotoliu vechi şi îl aşeză încet pe Ron pe partea de jos a unui pat suprapus. Deşi scurt, drumul până acolo îl făcuse pe Ron să fie şi mai palid şi, după ce

îl întinseră pe saltea, acesta închise ochii din nou şi nu mai vorbi pentru o vreme.

— Fac nişte ceai, spuse Hermione pe nerăsuflate, scoţând un ceainic şi căni din fundul gentuţei ei şi îndreptându-se spre bucătărie.

Băutura caldă i se păru lui Harry la fel de bine-venită cum fusese whiskyul-foc în seara morţii lui Ochi-Nebun Moody – îi alunga cât de cât teama care i se înstăpânise în suflet. După câteva minute, Ron rupse tăcerea:

— Ce credeţi că s-a întâmplat cu soţii Cattermole?

— Cu puţin noroc, trebuie să fi scăpat, spuse Hermione, ţinându-şi strâns cana cu ceai, pentru a se linişti. Atâta timp cât domnul Cattermole nu s-a pierdut cu firea, probabil că a plecat cu doamna Cattermole prin Apariţie îngemănată şi chiar acum trebuie să fugă din ţară împreună cu copiii lor. Asta i-a spus Harry să facă.

— Drăcia dracului… sper să fi scăpat, zise Ron, lăsându-se pe spate, pe perne.

Se părea că ceaiul îi făcea bine, nu mai arăta atât de palid.

— Însă am avut impresia că Reg Cattermole nu era tocmai isteţ, după felul în care îmi vorbea lumea când mă dădeam drept el. Doamne, sper să fi reuşit să scape… dacă ajung amândoi în Azkaban din cauza noastră…

Harry se uită la Hermione şi întrebarea pe care voia să i-o pună - dacă faptul că doamna Cattermole nu avea baghetă ar fi putut să o împiedice să Apară odată cu soţul ei – rămase nerostită. Hermione îl privea pe Ron frământându-se pentru soarta familiei Cattermole, iar expresia ei era atât de tandră, încât Harry se simţi aproape ca şi când ar fi surprins-o sărutându-l.

— Deci îl ai? o întrebă Harry, pentru a-i aduce cumva aminte că era şi el acolo.

— Ce – ce să am? spuse ea, tresărind un pic.

— Oare pentru ce am trecut noi prin toate astea? Medalionul! Unde e medalionul?

— L-aţi luat! strigă Ron, ridicându-se un pic mai sus pe perne. Nimeni nu-mi spune nimic! Al naibii să fiu eu, puteaţi să-mi spuneţi şi mie ceva!

— Păi... încercam să scăpăm cu viaţă de Devoratorii Morţii, nu-i aşa? spuse Hermione. Poftim.

Scoase medalionul din buzunarul robei şi i-l dădu lui Ron. Era de mărimea unui ou de găină. Litera „S” era încrustată cu multe pietricele verzi, scânteind palid în lumina difuză care pătrundea prin acoperişul de pânză al cortului.

— Nu există posibilitatea să-l fi distrus cineva de când l-a avut Kreacher, nu? întrebă Ron plin de speranţă. Adică, suntem siguri că este un Horcrux?

— Cred că da, spuse Hermione, luându-l înapoi de la el şi cercetându-l cu atenţie. Ar exista vreo urmă pe el dacă ar fi fost distrus prin magie.

I-l dădu lui Harry, care îl întoarse pe-o parte şi pe alta. Obiectul arăta în stare perfectă, neatins. Îşi aduse aminte de rămăşiţele sfâşiate ale jurnalului şi cum crăpase în două piatra inelului-Horcrux când o distrusese Dumbledore.

— Presupun că are dreptate Kreacher, spuse Harry. O să trebuiască să găsim un mod să îl deschidem înainte de a-l putea distruge.

Şi-n timp ce vorbea, Harry îşi dădu seama dintr-odată ce anume ţinea în mână, ce trăia în spatele uşiţelor din aur. În

ciuda tuturor eforturilor pe care le făcuseră ca să îl găsească, simţi o dorinţă arzătoare de a arunca medalionul cât colo. Stăpânindu-se din nou, încercă să-l desfacă, apoi încercă vraja pe care o folosise Hermione pentru a deschide uşa de la camera lui Regulus. Nici una dintre metode nu funcţiona. Le dădu medalionul înapoi lui Ron şi Hermionei, fiecare străduindu-se la rândul lui, dar fără nici un succes.

— Dar îl simţiţi? întrebă Ron încet, în timp ce-l ţinea strâns în pumn.

— Cum adică?

Ron îi dădu Horcruxul lui Harry. Câteva clipe mai târziu, Harry înţelese la ce se referea Ron. Oare ce simţea era propriul lui sânge pulsându-i în vene sau ceva care vibra în interiorul medalionului, ca o mică inimă din metal?

— Ce o să facem cu el? întrebă Hermione.

— O să-l ţinem la loc sigur, până vom afla cum să-l distrugem, răspunse Harry şi, deşi nu voia să o facă, îşi atârnă lanţul la gât, ascunzând medalionul în interiorul robei, alături de punguţa pe care o primise de la Hagrid. Cred că ar trebui să stăm de pază pe rând în faţa cortului, adăugă el spre Hermione, ridicându-se şi întinzându-se în acelaşi timp. Şi o să trebuiască să ne gândim şi la mâncare. Tu rămâi aici, spuse el cu fermitate, când Ron încercă să se ridice în capul oaselor şi se înverzi deodată la faţă.

Cu Tradarul pe care Hermione i-l dăduse lui Harry cadou de ziua lui aşezat cu grijă pe masa din cort, cei doi îşi petrecură restul zilei împărţindu-şi între ei rolul de santinelă. Tradarul rămase totuşi tăcut şi nemişcat toată ziua şi, fie datorită vrăjilor protectoare menite să ţină departe Încuiaţii, pe care Hermione le aruncase în jurul lor, fie pentru că rareori treceau oameni pe acolo, peticul lor de pădure rămase pustiu, liniştea fiindu-i deranjată doar de câteva păsări şi veveriţe.

Seara nu aduse nici o schimbare. Harry îşi aprinse bagheta când o înlocui pe Hermione la ora zece şi se uită în jur. Totul era învăluit în întuneric; nu văzu nimic altceva decât liliecii care zburau în înalturi, săgetând dintr-o parte în alta peste singura porţiune de cer înstelat vizibilă din poieniţa lor izolată.

Acum îi era foame şi se simţea puţin ameţit. Hermione nu împachetase nimic de mâncare în gentuţa ei fermecată, presupunând că aveau să se întoarcă la Casa Cumplită în aceeaşi seară. Nu putuseră să facă rost de nimic în afară de nişte ciuperci sălbatice culese de Hermione de lângă copacii din apropiere, pe care le fierseseră într-o crăticioară de voiaj. După ce luase câteva îmbucături, Ron dădu la o parte porţia sa, căci simţea cum i se face greaţă, iar Harry continuă să mănânce doar pentru a nu o face pe Hermione să se simtă prost.

Tăcerea din jur fu spartă de nişte foşnete ciudate, semănând cu rămurelele strivite. Harry se gândi că era vorba de animale, mai degrabă decât de oameni, însă ţinu bagheta strâns, la îndemână. Avea o senzaţie ciudată în stomac, o nelinişte, amplificată şi de gustul ciupercilor ca de cauciuc.

Crezuse că va fi încântat peste măsură dacă reuşeau să fure înapoi Horcruxul, dar nu era aşa. Tot ce simţea, în momentele în care ochii încercau să răzbată prin întunericul luminat doar în mică parte de bagheta lui, era îngrijorare în ce privea viitorul. Era ca şi când s-ar fi apropiat în grabă de momentul acesta timp de săptămâni, luni, poate chiar ani întregi, dar acum se oprise brusc, nemaiavând unde să înainteze.

Mai erau undeva şi alte Horcruxuri, dar nu avea nici cea mai mică idee unde. Nici măcar nu ştia ce erau toate. În vremea aceasta, se afla în mare dificultate să-şi dea seama cum să-l distrugă pe singurul pe care îl găsiseră, acela care îi stătea lipit de piept. În mod straniu, nu împrumutase căldura trupului său, ci îl simţea atât de rece pe piept, de parcă tocmai ar fi fost scos

din apă rece ca gheaţa. Din când în când, Harry credea sau poate îşi imagina că simţea mici bătăi de inimă ticăind neregulat, alături de ale sale.

Cum stătea acolo, în întuneric, fu cuprins de o mulţime de presimţiri rele: încercă să le ţină piept, să le îndepărteze, dar acestea nu-i dădeau pace şi gata. Şi nici nu poate trăi, în timp ce altul supravieţuieşte. Ron şi Hermione, care acum vorbeau încet în spatele lui, în cort, puteau să plece dacă voiau – el nu putea. Şi în timp ce stătea acolo, încercând să-şi învingă propria teamă şi epuizare, lui Harry i se părea că Horcruxul de pe pieptul său ticăia, anunţându-l cât timp mai are de trăit… Ce idee tâmpită, îşi spuse el, nu te mai gândi la asta…

Începuse să îl usture din nou cicatricea. Se temea că din cauza lui se întâmpla, pentru că avea gândurile acelea, şi încercă să şi le direcţioneze în altă parte. Se gândi la bietul Kreacher, care îl aşteptase să se întoarcă acasă şi se trezise cu Yaxley în locul lor. Oare spiriduşul avea să păstreze tăcerea sau avea să le spună Devoratorilor Morţii tot ce ştia? Harry voia să creadă că acesta îşi schimbase sentimentele faţă de el în ultima lună, că acum avea să fie loial, dar cine ştia ce s-ar fi putut întâmpla? Dacă Devoratorii Morţii îl torturau? Lui Harry îi apărură în minte imagini groaznice şi încercă să le îndepărteze şi pe ele, pentru că nu avea ce să facă pentru spiriduş. El şi Hermione hotărâseră deja să nu îl cheme – dacă ar fi Apărut şi cineva de la minister odată cu el? Nu puteau să se bazeze pe faptul că Apariţia spiriduşilor nu avea acelaşi defect ca şi cea care îl adusese pe Yaxley la Casa Cumplită, ţinându-se de marginea mânecii Hermionei.

Cicatricea începuse să-l ardă. Se gândi că erau multe lucruri pe care nu le ştia: Lupin avusese dreptate când le vorbise despre vrăji pe care nu le întâlniseră sau nu şi le imaginaseră. De ce nu îi explicase Dumbledore mai multe? Oare se gândise că mai avea timp, că va mai trăi încă mulţi ani, poate secole, la fel ca şi prietenul său, Nicolas Flamel? Dacă fusese

aşa, se înşelase… Plesneală avusese grijă să nu se întâmple astfel… Plesneală, şarpele adormit, care atacase în vârful Turnului…

Şi Dumbledore căzuse… căzuse…

— Dă-mi-o, Gregorovitch.

Vocea lui Harry era stridentă, clară şi glacială: ţinea bagheta în faţa lui, cu o mână albă, cu degete lungi. Bărbatul spre care arăta era suspendat cu capul în jos, fără frânghii, atârna acolo, imobilizat în mod straniu şi invizibil, cu mâinile şi picioarele legate, având o expresie îngrozită pe chipul aflat la acelaşi nivel cu al lui Harry şi fiind îmbujorat din cauza sângelui care i se urcase la cap. Avea părul alb ca laptele şi barba deasă şi stufoasă: un Moş Crăciun atârnat cu capul în jos.

— Nu o am, nu o mai am! Cu mulţi ani în urmă, mi-a fost furată!

— Nu îl minţi pe Lordul Cap-de-Mort, Gregorovitch. El ştie… ştie întotdeauna.

Pupilele omului suspendat erau mărite, dilatate de frică şi păreau să devină din ce în ce mai mari, până când întunericul din ele îl înghiţi pe Harry cu totul.

Acum, Harry era Gregorovitch, scund şi îndesat, grăbindu-se de-a lungul unui coridor întunecat şi ţinând un felinar ridicat. Gregorovitch dădu buzna în camera de la capătul holului şi felinarul său revelă un fel de atelier; în marea de lumină sclipiră bucăţi de rumeguş şi aur, iar pe pervaz era cocoţat, ca o pasăre uriaşă, un tânăr cu părul auriu. În fracţiunea de secundă cât fu luminat de felinar, Harry citi încântarea pe chipul său frumos, apoi intrusul aruncă din baghetă o Vrajă de împietrire şi sări graţios pe spate, lăsând în urmă un hohot răguşit.

Şi Harry se întorcea acum în grabă din interiorul acelor

pupile adânci ca nişte tuneluri, iar chipul lui Gregorovitch era pătruns de groază.

— Cine a fost hoţul, Gregorovitch? se auzi vocea stridentă şi glacială.

— Nu ştiu, nu am ştiut niciodată, un tânăr. Nu... te rog... TE ROG! Un ţipăt prelung şi apoi o străfulgerare de lumină verde...

— Harry!

Deschise ochii; gâfâia, iar fruntea îi zvâcnea. Leşinase lângă cort, alunecând într-o parte, iar acum zăcea întins pe pământ. Se uită în sus la Hermione – părul ei stufos acoperise micuţa porţiune de cer care se vedea printre crengile dese de deasupra lor.

— Am visat, spuse el, ridicându-se repede şi încercând s-o îmbuneze pe Hermione cu o privire nevinovată. Cred că am aţipit, iartă-mă.

— Ştiu că a fost cicatricea! îmi dau seama după expresia de pe faţa ta! Te uitai prin ochii lui Cap...

— Nu-i spune numele! se auzi vocea furioasă a lui Ron, din fundul cortului.

— Bine! se răsti Hermione. Atunci, prin ochii Ştim-Noi-Cui!

— Nu am vrut să se întâmple! spuse Harry. A fost un vis! Tu poţi să controlezi ce visezi, Hermione?

— Dacă ai fi învăţat cum să foloseşti Occlumanţia...

Dar Harry nu avea de gând să se lase certat, voia să discute despre ce văzuse.

— L-a găsit pe Gregorovitch, Hermione, şi cred că l-a

omorât, dar înainte să îl omoare, i-a citit gândurile şi am văzut…

— Cred că ar fi mai bine să continui eu cu paza, dacă eşti atât de obosit, încât ai adormit, spuse Hermione cu răceală.

— Dar pot s-o duc la bun sfârşit!

— Nu, e evident că eşti extenuat. Du-te şi culcă-te. Hermione se aşeză cu încăpăţânare în dreptul intrării. Furios, dar dorind să evite o ceartă, Harry intră în cort.

Chipul palid al lui Ron se iţea din patul de jos. Harry se căţără în cel de deasupra, se întinse şi se uită în sus, la acoperişul de pânză. După câteva clipe, Ron începu să vorbească foarte încet, ca să nu-l audă Hermione, care stătea ghemuită la intrare.

— Ce face Ştim-Noi-Cine?

Harry închise ochii strâns, străduindu-se să îşi amintească fiecare detaliu, apoi şopti:

— L-a găsit pe Gregorovitch. L-a legat, îl tortura.

— Dar cum poate să-i facă Gregorovitch o nouă baghetă, dacă îl ţine legat?

— Habar n-am… e ciudat, nu-i aşa?

Harry închise ochii, derulându-şi în minte tot ce văzuse şi auzise. Cu cât îşi amintea mai multe, cu atât păreau mai lipsite de sens. Cap-de-Mort nu spusese nimic de bagheta lui Harry, nimic despre miezurile gemene, nimic despre dorinţa ca Gregorovitch să îi facă o nouă baghetă mai puternică, s-o învingă pe cea a lui Harry.

— Voia ceva de la Gregorovitch, zise Harry, ţinându-şi ochii închişi în continuare. I-a cerut să i-o dea, dar Gregorovitch a spus că îi fusese furată… şi apoi… apoi…

Îşi aminti mai departe cum el, sub înfăţişarea lui Cap-de-Mort, călătorise parcă prin ochii lui Gregorovitch, în amintirile lui…

— I-a citit gândurile lui Gregorovitch şi am văzut cum un tip tânăr, cocoţat pe un pervaz, a aruncat un blestem spre Gregorovitch şi a Dispărut apoi într-o clipită. A furat-o, a furat ceea ce caută Ştii-Tu-Cine. Şi… cred că l-am mai văzut undeva…

Harry îşi dorea să poată revedea pentru o clipă chipul zâmbitor al băiatului. Furtul părea să se fi petrecut cu mulţi ani în urmă, conform spuselor lui Gregorovitch. De ce îi era atât de cunoscut tânărul hoţ?

În cort, zgomotele pădurii străbăteau estompat; tot ce auzea Harry era respiraţia lui Ron, care, după o vreme, şopti:

— N-ai văzut ce ţinea în mână hoţul?

— Nu… trebuie să fi fost ceva mic.

— Harry…

Ron îşi schimbă poziţia şi suportul patului scârţâi.

— Harry, doar nu crezi că Ştim-Noi-Cine caută un alt obiect pe care să îl transforme în Horcrux?

— Nu ştiu, spuse Harry încet. Poate că da. Dar nu ar fi periculos pentru el să mai facă unul? Nu zicea Hermione că şi aşa şi-a împins sufletul la limită?

— Da, dar poate că el nu ştie asta.

— Da… poate, spuse Harry.

Fusese sigur că ceea ce căuta Cap-de-Mort era o modalitate de a rezolva problema miezurilor gemene, sigur că dorea o soluţie de la bătrânul creator de baghete… şi totuşi îl omorâse, în aparenţă fără să îi pună nici măcar o singură

întrebare despre baghete.

Ce căuta Cap-de-Mort? De ce, când avea Ministerul Magiei şi lumea vrăjitorească la picioare, era departe, hotărât să găsească un obiect care îi aparţinuse cândva lui Gregorovitch şi care îi fusese furat de un hoţ neidentificat?

Harry încă avea în faţa ochilor chipul hoţului blond – era vesel, sălbatic, având aerul şmecheresc şi triumfător pe care îl aveau Fred şi George. Zburase de pe pervaz ca o pasăre şi Harry îl mai văzuse înainte, dar nu îşi putea aminti unde.

Dacă Gregorovitch murise, hoţul cu chip vesel era acum în pericol şi asupra lui se opriră gândurile lui Harry când sforăitul lui Ron începu să se audă din patul de dedesubt şi el însuşi alunecă încă o dată în visare.

Capitolul XV

Răzbunarea goblinului

A doua zi, dis-de-dimineaţă, înainte ca ceilalţi doi să se fi trezit, Harry plecă din cort, în căutarea celui mai bătrân, noduros şi viguros copac pe care l-ar fi putut găsi în pădurea în care se aflau, îngropă ochiul lui Ochi-Nebun Moody la umbra lui şi marcă locul sculptând cu bagheta o cruce micuţă în scoarţă. Nu era ceva nemaipomenit, dar Harry simţi că Ochi-Nebun ar fi preferat de o mie de ori varianta aceasta, în schimbul uşii lui Dolores Umbridge. Apoi se întoarse în cort, să aştepte să se trezească ceilalţi şi să discute ce aveau să facă mai departe.

Harry şi Hermione fură de părere că nu era bine să

rămână prea mult timp într-un loc şi Ron fu de acord, cu condiţia ca următorul drum pe care aveau să îl facă să îi poarte undeva cât mai aproape de un sendviş cu costiţă afumată. Aşadar, Hermione ridică toate vrăjile pe care le aruncase în jurul poieniţei, în timp ce Harry şi Ron şterseră toate semnele şi urmele de pe pământ care ar fi putut sugera că îşi instalaseră cortul acolo. Apoi Dispărură la periferia unui târg micuţ.

Odată ce cortul lor fu înălţat la adăpostul unui pâlc de arbori şi îl înconjurară cu noi vrăji protectoare, Harry plecă, acoperit de Pelerina Invizibilă, să caute ceva de-ale gurii. Însă lucrurile nu au mers chiar aşa cum plănuise. Abia intrase în oraş, când se lăsă un frig neobişnuit şi o ceaţă deasă, iar cerul se întunecă brusc, făcându-l să rămână nemişcat.

— Dar poţi să creezi un Patronus perfect! protestă Ron, când Harry se întoarse în cort cu mâna goală, cu respiraţia tăiată şi rostind un singur cuvânt: „Dementori”.

— N-am putut... să creez un Patronus, gâfâi el, apăsându-se într-un loc dureros de sub coastă. N-a... apărut!

Expresiile lor de consternare şi dezamăgire îl făcură pe Harry să se ruşineze. Fusese o experienţă îngrozitoare, să-i vadă pe Dementori în depărtare, zburând prin ceaţă, şi să îşi dea seama, în timp ce aerul rece îi îneca plămânii, iar strigăte îndepărtate îi răsunau în urechi, că nu avea cum să se apere. Harry fusese nevoit să facă mari eforturi de voinţă pentru a fugi de acolo, lăsându-i pe dementorii orbi să plutească printre Încuiaţi, care, deşi nu îi vedeau, aveau să simtă cu siguranţă disperarea pe care o emanau, oriunde s-ar fi dus.

— Deci tot n-avem nimic de mâncare.

— Taci, Ron! se răsti Hermione. Harry, ce s-a întâmplat? De ce crezi că nu ai reuşit să creezi Patronusul? Ieri te-ai descurcat perfect!

— Nu ştiu.

Se lăsă în jos, în unul din fotoliile vechi ale lui Perkins, simţindu-se din ce în ce mai umilit. Se temea că problema venea dinăuntrul lui. Ziua de ieri părea să fi fost cu mult timp în urmă; se simţea ca şi când ar fi avut din nou treisprezece ani, când fusese singurul care leşinase în Expresul de Hogwarts.

Ron lovi cu piciorul în scaun.

— Ce!? se răsti el la Hermione. Sunt lihnit! Tot ce-am mâncat de când aproape era să-mi dau sufletul, sângerând, sunt doar nişte ciuperci amărâte.

— Atunci, du-te tu şi treci de Dementori! spuse Harry nervos.

— M-aş duce, dar am mâna bandajată, în caz că n-ai observat!

— Ce bine s-a nimerit.

— Ce vrei să spui cu…

— Sigur că da! strigă Hermione, dându-şi o palmă peste frunte şi făcându-le semn amândurora să tacă. Harry, dă-mi medalionul! Hai, spuse ea nerăbdătoare, pocnind din degete atunci când acesta nu reacţionă. Dă-mi Horcruxul, Harry, îl ai încă la gât! Întinse mâinile şi Harry îşi scoase lanţul de aur peste cap. În clipa în care i se dezlipi de piele, se simţi eliberat şi neobişnuit de uşor. Nici măcar nu îşi dăduse seama că era rece sau că avea o greutate care îi apăsa pe stomac până când nu dispărură ambele senzaţii.

— Te simţi mai bine? întrebă Hermione.

— Da, mult mai bine!

— Harry, spuse ea, lăsându-se pe vine în faţa lui şi vorbind pe tonul pe care Harry îl asocia cu vizitarea bolnavilor

incurabili. Nu crezi că ai fost posedat, nu-i aşa.

— Cum? Nu! spuse el pe un ton definitiv. Ţin minte tot ce am făcut de când îl port. Dacă aş fi fost posedat, aş avea lacune, nu? Ginny mi-a spus că erau momente când nu îşi mai amintea nimic.

— Hm... spuse Hermione, uitându-se în jos, la medalionul greu. Ei bine, poate ar trebui să nu îl mai purtăm. Putem să-l ţinem în cort.

— Nu o să lăsăm Horcruxul pe unde s-o nimeri, declară Harry cu fermitate. Dacă îl pierdem, dacă îl fură cineva...

— Of, bine, bine, zise Hermione şi şi-l puse la gât, ascunzându-l sub bluză. Dar o să-l purtăm cu rândul, ca să nu mai rămână prea mult la cineva.

— Grozav, spuse Ron iritat. Şi acum, că am lămurit-o cu asta, putem să mergem să luăm totuşi ceva de mâncare?

— În ordine, dar vom căuta în altă parte, spuse Hermione, aruncându-i o privire lui Harry. Nu are sens să rămânem într-un loc în care se perindă Dementori.

Până la urmă, înnoptară pe un câmp al unei ferme izolate, de unde reuşiră să facă rost de ouă şi pâine.

— Nu e hoţie, nu? întrebă Hermione îngrijorată, în timp ce înfulecau pe nerăsuflate ouăle jumări, cu pâine prăjită. Adică dacă le-am lăsat nişte bani sub coteţul găinilor, nu?

Ron îşi dădu ochii peste cap şi vorbi cu gura plină:

— Ăr-mai–ni, ’ţi-faci plea multe gliji. ’tai liniştită!

Într-adevăr, era mult mai uşor să stai liniştit cu stomacul plin, în noaptea aceea râseră şi dădură uitării cearta despre Dementori. Harry era vesel, aproape că îşi făcea speranţe când începu prima din cele trei străji de noapte.

Aceasta era prima dată când descoperiseră că un om ghiftuit era un om binedispus, iar unul lihnit, certăreţ şi posomorât. Harry fu cel mai puţin surprins de acest fapt, pentru că existaseră perioade când aproape murise de foame la familia Dursley. Hermione suportase destul de bine nopţile când nu reuşiră să găsească decât nişte fructe de pădure şi biscuiţi vechi, enervându-se puţin mai repede decât de obicei şi având momente de tăcere mai apăsată. Ron, însă, fusese obişnuit întotdeauna cu trei mese delicioase pe zi, pregătite de mama lui sau de spiriduşii de casă de la Hogwarts, şi foamea îl făcea greu de suportat şi irascibil. Ori de câte ori lipsa mâncării coincidea cu rândul lui să poarte Horcruxul, Ron devenea de-a dreptul antipatic.

— Şi acum, unde mergem? era refrenul său.

El nu părea să aibă nici o idee, dar se aştepta ca Harry şi Hermione să inventeze planuri, în timp ce el stătea şi bombănea din cauza lipsei de mâncare. Drept urmare, Harry şi Hermione pierduseră multe ore încercând să decidă unde ar fi putut găsi celelalte Horcruxuri şi cum să îl distrugă pe cel pe care îl aveau deja; discuţiile dintre ei deveniseră din ce în ce mai repetitive, dat fiind că nu aveau informaţii noi.

Pentru că Dumbledore îi spusese lui Harry că bănuia că Horcruxurile fuseseră ascunse în locuri importante pentru Cap-de-Mort, recitau ca într-un fel de litanie ciudată locurile în care ştiau că locuise sau se perindase Cap-de-Mort. Orfelinatul unde se născuse şi crescuse, Hogwarts, unde mersese la şcoală, magazinul lui Borgin şi Burke, unde lucrase după ce terminase studiile, apoi Albania, unde îşi petrecuse anii de exil – acestea stăteau la baza speculaţiilor lor.

— Da, hai în Albania. Cred că ne ajunge o după-amiază să căutăm prin toată ţara, spuse Ron sarcastic.

— Nu are ce să fie acolo. Trebuie să fi făcut deja cinci Horcruxuri înainte să fie exilat şi Dumbledore era sigur că

şarpele era al şaselea, spuse Hermione. Ştim că şarpele nu este în Albania, de obicei este cu Cap…

— Nu te-am rugat să nu-i mai spui numele?

— Bine! Şarpele este de obicei cu Ştim-Noi-Cine - mulţumit?

— Nu în mod special.

— Nu îmi imaginez că ar fi ascuns ceva la „Borgin şi Burke”, spuse Harry, care preciza acest lucru pentru a zecea oară, dar îl mai spuse încă o dată, pentru a rupe tăcerea jenantă. Borgin şi Burke erau experţi în obiecte întunecate, ar fi recunoscut imediat un Horcrux.

Ron căscă ostentativ. Abţinându-se cu greu să nu arunce cu ceva în el, Harry insistă:

— Tot cred că trebuie să fi ascuns ceva la Hogwarts.

— Dar, Harry, Dumbledore l-ar fi găsit! oftă Hermione.

Harry repetă argumentul pe care îl tot folosea în sprijinul teoriei sale:

— Dumbledore a spus de faţă cu mine că nu şi-a imaginat niciodată că ar fi ştiut toate secretele şcolii. Vă spun, dacă vreun loc i fost important pentru Cap…

— Hei!

— ŞTIM-NOI-CINE – atunci! strigă Harry, pierzându-şi până la urmă cumpătul. Dacă vreun loc a fost important pentru Ştim-Noi-Cine, acesta a fost Hogwarts!

— Fii serios! spuse Ron zeflemitor. Şcoala lui?

— Da, şcoala lui! A fost primul lui cămin, primul loc care dovedea că era special, a însemnat totul pentru el şi chiar şi

după ce a plecat...

— Hei, vorbim în continuare de Ştim-Noi-Cine, da? Nu de tine? întrebă Ron.

Trăgea de lanţul Horcruxului pe care îl purta pe piept, iar Harry simţi impulsul de a-l înşfăca şi de a-l strânge cu el de gât.

— Ne-ai spus că Ştim-Noi-Cine i-a cerut lui Dumbledore să îi dea un post de profesor după ce a plecat, nu? întrebă Hermione.

— Aşa este, spuse Harry.

— Şi Dumbledore a crezut că nu voia să se întoarcă decât ca să încerce să găsească ceva, probabil un alt obiect care să-i fi aparţinut unuia dintre fondatori, pe care să-l transforme în Horcrux?

— Da, încuviinţă Harry.

— Dar nu a primit postul, nu-i aşa? întrebă Hermione mai departe. Aşa că nu a avut niciodată ocazia de a găsi un obiect al unuia dintre fondatori acolo şi de a-l ascunde în şcoală!

— Fie, se dădu Harry bătut. Uitaţi de Hogwarts.

În lipsă altor piste, merseră la Londra, ascunşi sub Pelerina Invizibilă, şi căutară orfelinatul unde crescuse Cap-de-Mort. Hermione se strecură într-o bibliotecă şi descoperi în registre că orfelinatul fusese demolat cu mulţi ani în urmă. Vizitară locul respectiv şi găsiră un bloc-turn, cu birouri.

— Am putea să încercăm să săpăm la fundaţie, nu? sugeră Hermione, fără a fi tocmai convinsă.

— Nu ar fi ascuns un Horcrux aici, spuse Harry.

O ştiuse de la bun început: orfelinatul fusese locul de

unde Cap-de-Mort îşi dorise cu tot dinadinsul să scape, nu ar fi ascuns niciodată o bucăţică din sufletul lui acolo. Dumbledore îi arătase lui Harry cum Cap-de-Mort dorise ca ascunzătorile lui să fie măreţe sau deosebite; partea aceasta cenuşie şi deprimantă a Londrei era complet opusă Şcolii Hogwarts, sau ministerului, sau unei clădiri ca Gringotts, banca vrăjitorilor, cu uşile sale din aur şi podelele din marmură.

Cu toate că nu aveau idei noi, călătoriră în continuare pe la ţară – în fiecare seară fixau cortul în altă parte, din spirit de prevedere. În fiecare dimineaţă, aveau grijă să şteargă orice urmă a prezenţei lor acolo, plecând apoi în căutarea altui loc retras şi izolat, călătorind prin Apariţie în şi mai multe păduri, în crevase întunecate din stânci, ţinuturi mlăştinoase întunecate, versanţi de munte acoperiţi cu drobi şi, o dată, într-un golfuleţ adăpostit, acoperit de pietriş. Cam la fiecare douăsprezece ore, îşi pasau Horcruxul unul altuia, ca într-un joc de copii îndărătnici, jucat cu încetinitorul, în care le era groază de momentul când avea să se oprească muzica, pentru că răsplata celui care rămânea cu obiectul era să petreacă douăsprezece ore de frică şi nelinişte şi mai intense decât de obicei. Pe Harry îl ustura în continuare cicatricea. Observă că cel mai des se întâmpla când purta Horcruxul. Câteodată, nu putea să-şi ascundă durerea.

— Ce e? Ce ai văzut? întreba Ron, de fiecare dată când Harry se strâmba.

— Un chip, bolborosea Harry. Acelaşi chip. Hoţul care furase ceva de la Gregorovitch.

Şi Ron îi întorcea spatele, fără să facă nici un efort în a-şi disimula dezamăgirea. Harry ştia că Ron spera să audă veşti despre familia lui sau despre ceilalţi membri ai Ordinului Phoenix, dar Harry nu era o antenă parabolică; nu putea să vadă decât ce gândea Cap-de-Mort în momentul acela, nu capta tot ce îi trecea prin minte. Lordul întunecat părea să se

gândească mereu la tânărul necunoscut cu chipul vesel şi Harry era convins că nici Cap-de-Mort nu ştia cum îl chema sau unde locuia. În vreme ce cicatricea continua să-l usture, iar băiatul blond şi vesel nu înceta să-i tot apară în minte, a învăţat să-şi ascundă orice sentiment de disconfort sau durere, pentru că ceilalţi doi nu făceau decât să se impacienteze în momentul în care pomenea de hoţ. Nu putea să îi învinuiască întru totul, când ei îşi doreau cu atâta disperare să găsească o pistă care să-i ducă la Horcruxuri.

Cum zilele se transformau în săptămâni, Harry începu să suspecteze că Ron şi Hermione îl vorbeau pe la spate. De câteva ori se întrerupseră brusc când Harry intră în cort şi de două ori îi surprinse din întâmplare stând ceva mai încolo şi turuind cu capetele apropiate. În ambele ocazii amuţiseră când îşi dăduseră seama că Harry se apropia şi se grăbiră să pară ocupaţi cu strânsul lemnelor şi adusul apei.

Harry nu putu să nu se întrebe dacă nu acceptaseră să vină cu el într-o călătorie care acum părea inutilă şi haotică doar pentru că trăiseră cu senzaţia că avea un plan secret, pe care la un moment dat îl va dezvălui. Ron nu făcea nici un efort să îşi ascundă proasta dispoziţie şi Harry începea să se teamă că şi Hermione era dezamăgită de modul nesatisfăcător în care îi călăuzea Harry. Era disperat şi încercă să se gândească la alte posibile ascunzători ale Horcruxurilor, dar singura care îi venea în minte era Hogwarts. Cum ceilalţi erau convinşi de imposibilitatea acestei variante, încetă s-o mai amintească.

Toamna puse stăpânire pe câmpuri, iar ei tot pe la ţară hoinăreau: acum îşi fixau cortul pe grămezi de frunze căzute. Ceţuri fireşti se alăturară celor generate de Dementori; vântul şi ploaia deveniră şi ele o problemă. Faptul că Hermione începuse să se priceapă mai bine la identificarea ciupercilor comestibile nu putea să compenseze întru totul izolarea lor prelungită, lipsa companiei altor oameni sau faptul că nu ştiau absolut nimic despre desfăşurarea războiului împotriva lui Cap-de-Mort.

— Mama mea, spuse Ron într-o seară, când stăteau în cort pe malul unui râu din Ţara Galilor, poate face să apară mâncare din nimic.

Dădu morocănos la o parte bucăţile de peşte carbonizat, care zăceau pe farfurie în faţa lui. Harry se uită în mod automat la gâtul lui Ron şi văzu, aşa cum se aşteptase, strălucirea lanţului auriu al Horcruxului. Reuşi să îşi înfrâneze impulsul de a-l înjura pe Ron, ştiind că atitudinea lui avea să fie mai rezonabilă când îşi va da jos medalionul.

— Mama ta nu poate să facă să apară mâncare din nimic, spuse Hermione. Nimeni nu poate. Mâncarea este primul dintre primele cinci Excepţii Principale de la Transfigurarea Elementelor a lui Gamp...

— Of, vrei să vorbeşti şi tu în engleză? spuse Ron, scoţându-şi un os de peşte dintre dinţi.

— Este imposibil să faci o mâncare bună din nimic! Poţi să o chemi dacă ştii unde este, poţi să o transformi, poţi să măreşti cantitatea pe care o ai deja...

— Mă rog... nu te deranja să măreşti cantitatea ăsteia, este absolut dezgustătoare, spuse Ron.

— Harry a prins peştele şi eu l-am pregătit cum am ştiut mai bine! Am observat că eu sunt singura care se ocupă mereu de mâncare, pentru că sunt fată, bănuiesc!

— Nu, ci pentru că se presupune că tu te pricepi cel mai bine la vrăji! se răsti Ron.

Hermione sări în picioare şi câteva bucăţele de ştiucă prăjită îi alunecară de pe farfuria de cositor, căzând pe jos.

— N-ai decât să găteşti tu mâine, Ron, să găseşti tu ingrediente şi să încerci să le vrăjeşti ca să devină ceva comestibil, iar eu o să stau aici şi o să mă strâmb şi o să mă

plâng şi o să vezi şi tu cum e să…

— Tăceţi! spuse Harry, sărind în picioare şi ridicându-şi amândouă mâinile. Tăceţi în clipa asta!

Hermione păru foarte jignită.

— Cum poţi să-i ţii partea, nu se ocupă aproape niciodată de…

— Hermione, taci, aud pe cineva!

Asculta cu mare atenţie, cu mâinile încă ridicate, avertizându-i să nu vorbească. Atunci, peste zgomotul curgerii râului întunecat de lângă ei, auzi din nou vocile. Se întoarse şi se uită la Tradar; era nemişcat.

— Ai aruncat vraja Muffliato asupra noastră, nu? îi şopti el Hermionei.

— Le-am făcut pe toate, şopti ea. Muffliato, de ţinere la distanţă a Încuiaţilor şi Vrăji de Deziluzionare… toate. Oricine ar fi, ar trebui să nu ne poată vedea sau auzi.

Se auziră râcâituri şi opinteli, apoi zgomotul unor bolovani şi al unor rămurele date la o parte. Deduseră că erau câţiva oameni care coborau panta abruptă şi împădurită ce dădea în malul îngust, unde îşi montaseră cortul. Îşi scoaseră baghetele şi se puseră pe aşteptat. Vrăjile pe care le aruncaseră în jurul lor ar fi trebuit să fie de ajuns, în bezna desăvârşită, pentru a nu fi observaţi de Încuiaţi sau de vrăjitori şi vrăjitoare de rând. Dacă era vorba despre Devoratori ai Morţii, atunci poate că măsurile lor aveau să fie puse pentru prima dată la încercare împotriva Magiei Negre.

Vocile se auzeau din ce în ce mai tare, dar rămaseră nedesluşite, în timp ce oamenii ajunseră până la mal. Harry estimă că erau la mai puţin de şase metri depărtare, dar era imposibil de spus cu precizie, din cauza susurului apei.

Hermione îşi înşfacă gentuţa cu perluţe şi începu să cotrobăie în ea. O clipă mai târziu, scoase trei Urechi Extensibile şi le aruncă una lui Harry şi una lui Ron, care îşi vârâră repede în urechi capetele sforilor de culoarea pielii şi scoaseră capătul celălalt prin crăpătura de la intrarea în cort.

Câteva secunde mai târziu, Harry auzi vocea obosită a unui bărbat.

— Ar trebui să fie ceva somoni în râul ăsta sau crezi că nu este încă sezonul lor? Accio Somon!

Se auziră nişte pleoscăituri şi apoi zgomotul unor peşti zbătându-se în mâinile unor oameni. Cineva mormăi aprobator. Harry îşi băgă Urechea Extensibilă şi mai adânc în ureche; distinse şi alte voci peste clipocitul râului, dar nu vorbeau în engleză sau într-o altă limbă umană pe care Harry să o fi auzit vreodată. Era o limbă aspră şi nemelodioasă, o înşiruire de horcăieli şi de zgomote guturale. Păreau să fie doi vorbitori - unul dintre ei avea vocea ceva mai joasă şi vorbea mai rar decât celălalt.

Prin pânza din capătul opus al cortului se văzu lumina unui foc care tocmai se aprinsese, umbre imense întinzându-se între flăcări şi cortul lor. Mirosul delicios al somonului fript pluti ademenitor înspre ei. Apoi se auziră tacâmuri care se loveau de farfurii şi primul bărbat vorbi din nou.

— Luaţi, Socotici, Gornuk.

— Goblini! îi şopti Hermione lui Harry, care încuviinţă din cap.

— Mulţumim, spuseră goblinii în cor, în engleză.

— Deci, voi trei... de când sunteţi pe drumuri? întrebă o voce nouă, domoală şi plăcută.

Lui Harry îi era oarecum familiară; în faţa ochilor îi

apăru imaginea unui bărbat burtos şi vesel.

— De şase săptămâni… sau şapte… nu mai ştiu, spuse bărbatul obosit. M-am întâlnit cu Socotici în primele zile şi Gornuk ni s-a alăturat la scurt timp după aceea. E plăcut să nu fii singur. Urmă o pauză, în care continuă să se audă zgomotul tacâmurilor, ca şi acela al unor căni de cositor, ridicate şi puse înapoi pe pământ. Tu de ce-ai plecat, Ted? continuă bărbatul.

— Am ştiut că veneau după mine, răspunse Ted, cu vocea sa domoală, şi Harry îşi dădu dintr-odată seama cine era: tatăl lui Tonks. Am auzit că Devoratorii Morţii erau în zonă săptămâna trecută şi am hotărât că cel mai bine este să fug. Vedeţi voi, am refuzat din principiu să mă înregistrez la comisia de evidenţă, pentru că am părinţi Încuiaţi, aşa că ştiam că era doar o problemă de timp, ştiam că o să trebuiască să plec, mai devreme sau mai târziu. Soţia mea nu ar trebui să aibă probleme, este de sânge pur. Şi m-am întâlnit cu Dean aici… când, acum câteva zile, nu, fiule?

— Da, spuse o altă voce şi, în momentul acela, Harry, Ron şi Hermione se holbară unul la altul, în linişte, dar foarte entuziasmaţi.

Erau convinşi că recunoscusem vocea lui Dean Thomas, un coleg al lor Cercetaş.

— Părinţii tăi sunt Încuiaţi, nu? întrebă primul bărbat.

— Nu ştiu sigur, spuse Dean. Tatăl meu a părăsit-o pe mama când eram mic. Însă nu am nici o dovadă că era vrăjitor.

Pentru o vreme se lăsă tăcerea; se auzea doar cum mâncau, apoi Ted vorbi din nou.

— Dirk, trebuie să recunosc că mă mir că te-am întâlnit. Sunt bucuros, dar surprins. Se zvonea că ai fost prins.

— Aşa este, spuse Dirk, parcursesem jumătate din

drumul spre Azkaban când am încercat să scap, l-am împietrit pe Dawlish şi i-am furat mătura. A fost mai uşor decât ai crede, presupun că nu prea e în apele lui. Sau poate este victima unei vrăji Confundus. Dacă e aşa, tare aş vrea să o felicit pe vrăjitoarea sau pe vrăjitorul care l-a aranjat, probabil că mi-a salvat viaţa.

Urmă o altă pauză; tot ce se mai auzea erau lemnele pârâind pe foc şi râul spumegând. Apoi, vocea lui Ted:

— Cu voi cum stă treaba? Ăă... aveam impresia că goblinii erau în general de partea Ştim-Noi-Cui.

— Aveai o impresie greşită, spuse vocea mai stridentă a unuia dintre goblini. Suntem neutri. Este un război între vrăjitori.

— Atunci, cum de vă ascundeţi?

— Am considerat că era mai prudent aşa, spuse goblinul cu vocea mai groasă. După ce am refuzat ceea ce am considerat că era o cerere impertinentă, mi-am dat seama că siguranţa mea personală era în pericol.

— Ce ţi-au cerut să faci? întrebă Ted.

— Lucruri care nu erau pe măsura demnităţii rasei mele, răspunse goblinul.

Vocea lui era mai aspră şi mai puţin umană.

— Nu sunt spiriduş de casă.

— Dar tu, Socotici?

— Cam din aceleaşi motive, spuse goblinul cu vocea mai stridentă. Gringotts nu se mai află doar sub stăpânirea rasei mele. Nu recunosc ca stăpân nici un vrăjitor.

Adăugă ceva în şoaptă, pe limba lui, şi Gornuk râse.

— Care-i gluma? întrebă Dean.

— A spus, răspunse Dirk, că sunt lucruri pe care nu le recunosc nici vrăjitorii.

Urmă o pauză scurtă.

— Nu m-am prins, spuse Dean.

— M-am răzbunat, totuşi, înainte să plec, spuse Socotici în engleză.

— Aşa, băiete – sau mai degrabă goblinule, se corectă repede Ted. Nu cred c-ai reuşit să închizi un Devorator al Morţii într-unul dintre depozitele alea vechi şi de maximă securitate, nu-i aşa?

— Chiar dacă aş fi făcut-o, sabia tot nu l-ar fi ajutat să scape de acolo, răspunse Socotici.

Gornuk râse din nou şi chiar şi Dirk o făcu pe înfundate.

— Lui Dean şi mie încă ne scapă ceva, spuse Ted.

— Şi lui Severus Plesneală i-a scăpat, chiar dacă nu o ştie, spuse Socotici şi cei doi goblini începură să râdă în hohote, maliţios.

În cort, Harry respira mai încet, din cauza emoţiei: el şi Hermione se uitau fix unul la altul, cu urechile ciulite.

— N-ai auzit, Ted? întrebă Dirk. De copiii care au încercat să fure sabia lui Cercetaş din biroul lui Plesneală de la Hogwarts?

Harry se simţea de parcă ar fi fost electrocutat; începu să tremure din tot corpul şi rămase pironit.

— N-am auzit nimic, spuse Ted. N-a scris în Profet, nu?

— În nici un caz, râse Dirk pe înfundate. Mie mi-a spus

Socotici, el a aflat de la Bill Weasley, care lucrează la bancă. Unul dintre copiii care au încercat să ia sabia este sora mai mică a lui Bill.

Harry se uită la Ron şi la Hermione, care îşi ţineau amândoi foarte strâns Urechile Extensibile.

— Ea şi cu nişte prieteni au intrat în biroul lui Plesneală şi au spart cutia din sticlă în care se pare că era sabia. Plesneală i-a prins în timp ce încercau să coboare cu ea pe scări.

— Ah, dragii de ei, spuse Ted. Ce-or fi crezut, că o să poată folosi sabia împotriva Ştim-Noi-Cui? Sau poate împotriva lui Plesneală?

— Ei bine, indiferent ce or fi vrut să facă, Plesneală a hotărât că sabia nu era în siguranţă acolo, spuse Dirk. Câteva zile mai târziu, bănuiesc că după ce a primit aprobarea Ştim-Noi-Cui, a trimis-o la Londra, să fie păstrată la Gringotts.

Goblinii izbucniră din nou în râs.

— Tot nu înţeleg gluma, spuse Ted.

— Este un fals, zise Socotici cu vocea aspră.

— Sabia lui Cercetaş!

— O, da. Este o copie – o copie excelentă, într-adevăr –, dar a fost făcută de vrăjitori. Originalul a fost făurit acum sute de ani de către goblini şi are anumite proprietăţi pe care le au doar obiectele făurite de aceştia. Oriunde s-ar afla sabia adevărată a lui Cercetaş, în mod sigur nu este în depozitul de la Banca Gringotts.

— Aşa deci, spuse Ted. Şi să înţeleg că nu te-ai obosit să le spui Devoratorilor Morţii?

— Nu am avut de ce să îi deranjez cu această observaţie,

spuse Socotici mândru şi acum Ted şi Dean râseră şi ei împreună cu Gornuk şi Dirk.

În cort, Harry închise ochii, rugându-se să pună cineva întrebarea al cărei răspuns simţea nevoia să-l afle şi, un minut mai târziu, lung aproape cât zece, Dean le făcu plăcerea: era şi el (îşi aminti Harry cu o tresărire) tot un fost prieten al lui Ginny.

— Ce s-a întâmplat cu Ginny şi cu toţi ceilalţi? Cei care au încercat să o fure?

— Ah, au fost pedepsiţi cu cruzime, spuse Socotici cu indiferenţă.

— Dar sunt bine, nu? întrebă repede Ted. Adică, nu e cazul să mai păţească ceva şi alţi copii ai familiei Weasley, nu?

— Din câte ştiu eu, nu au fost grav răniţi, spuse Socotici.

— Au fost norocoşi, spuse Ted. Având în vedere reputaţia lui Plesneală, cred că ar trebui să ne bucurăm că au scăpat cu viaţă.

— Ted, deci tu chiar crezi povestea aia? întrebă Dirk. Crezi că Plesneală l-a omorât pe Dumbledore?

— Sigur că da, spuse Ted. N-ai de gând să stai acolo şi să-mi spui că Harry Potter a avut vreo legătură cu asta...

— Nu prea mai ştii ce să crezi în ultima vreme, bolborosi Dirk.

— Îl cunosc pe Harry Potter, spuse Dean. Şi cred că e cu adevărat cel Ales sau cum vreţi să-i spuneţi.

— Da, sunt mulţi care ar vrea să creadă asta, fiule, spuse Dirk, inclusiv eu. Dar unde e? Se pare că a fugit. Ai crede că, dacă ar şti ceva ce nu ştim noi sau ar avea vreun atu special, ar lupta acum sau ar opune rezistenţă, în loc să se ascundă. Şi

ştiţi, Profetul a adus nişte argumente destul de solide împotriva lui...

— Profetul? spuse Ted dispreţuitor. Chiar meriţi să fii minţit, Dirk, dacă încă mai citeşti mizeriile alea. Dacă vrei adevărul, încearcă să citeşti Zeflemitorul.

Cineva se înecă şi scuipă şi se auziră şi nişte bătăi cu piciorul în pământ. Dirk înghiţise un os de peşte. Până la urmă, bolborosi:

— Zeflemitorul? Zdreanţa aia de ziar a nebunului de Xeno Lovegood?

— Nu prea mai e nebun în ultima vreme, spuse Ted. Ai face bine să te uiţi pe el. Xeno publică toate lucrurile pe care le ignoră Profetul, nici o vorbă despre Snorhaci Corn-Şifonat în ultimul număr. Însă nu ştiu cât o să-l mai lase să o ţină aşa. Xeno spune, pe prima pagină din fiecare ediţie, că orice vrăjitor care este împotriva Ştim-Noi-Cui ar trebui să aibă ca prioritate numărul unu ajutarea lui Harry Potter.

— Cam greu să ajuţi un băiat care a dispărut de pe faţa pământului, spuse Dirk.

— Fii atent, faptul că încă nu l-au prins este o mare reuşită, spuse Ted. Eu i-aş cere sfaturi bucuros. Asta încercăm şi noi să facem, să ne păstrăm libertatea, nu?

— Da, aici ai dreptate, spuse Dirk, cu un vizibil efort. Mă aşteptam să-l fi prins deja, doar au tot ministerul şi toţi informatorii lor pe urmele lui. Ştii ceva, de unde ştim că nu l-au prins deja şi nu l-au omorât, fără să o facă public?

— Ah, nu vorbi aşa, Dirk, bâigui Ted.

Urmă o pauză lungă şi alte zgomote de tacâmuri. Când vorbiră din nou, discutară despre locul unde aveau să înnopteze, pe mal sau să se retragă mai sus, pe panta

împădurită. Hotărând că aveau să fie mai protejaţi de copaci, stinseră focul şi apoi urcară înapoi pe povârniş. Vocile li se estompară.

Harry, Ron şi Hermione rulară Urechile Extensibile. Harry, căruia pe măsură ce ascultase îi fusese din ce în ce mai greu să tacă, se trezi că nu putu să spună decât:

— Ginny… sabia…

— Ştiu! spuse Hermione.

Se năpusti spre gentuţă, vârându-şi de data aceasta mâna înăuntru până la subsuoară.

— Am… găsit… spuse ea printre dinţi şi trase de ceva care era evident că zăcea undeva pe fundul genţii.

Încet-încet, începea să se vadă marginea unei rame bogat decorate. Harry se duse repede să o ajute. În timp ce la iveală ieşea portretul gol al lui Phineas Nigellus, Hermione ţinu bagheta îndreptată spre el, pregătită să arunce o vrajă în orice clipă.

— Dacă cineva a înlocuit sabia adevărată cu una falsă, când se afla în biroul lui Dumbledore, spuse ea cu răsuflarea tăiată în momentul în care sprijiniră tabloul de peretele cortului, înseamnă că Phineas Nigellus trebuie să fi văzut când s-a întâmplat, pentru că atârna chiar lângă cutie!

— Da, doar dacă nu dormea, spuse Harry, însă îşi ţinu totuşi respiraţia cât timp Hermione îngenunche în faţa pânzei goale, cu bagheta îndreptată spre centru, îşi drese vocea şi apoi zise:

— Ăă… Phineas? Phineas Nigellus?

Nu se întâmplă nimic.

— Phineas Nigellus? repetă Hermione. Domnule

profesor Black? Putem vorbi puţin cu dumneavoastră? Vă rugăm…

— „Vă rugăm” ajută întotdeauna, spuse o voce rece şi batjocoritoare şi Phineas Nigellus apăru la loc în portretul său.

Hermione strigă imediat: „Obscuro!”.

Peste ochii negri, cu sclipiri inteligente ai lui Phineas Nigellus, apăru o fâşie neagră, din cauza căreia se lovi de ramă şi începu să ţipe de durere.

— Ce… cum îndrăzneşti… ce vrei să…?

— Vă rog să mă iertaţi, domnule profesor Black, spuse Hermione, dar este o măsură de precauţie necesară!

— Îndepărtează imediat elementul acesta! Îndepărtează-l când îţi spun! Distrugi o capodoperă! Unde sunt? Ce se întâmplă?

— Nu contează unde suntem, spuse Harry, şi Phineas Nigellus încremeni, renunţând la încercările disperate de a coji bucata de material pictată.

— E posibil ca vocea să-i aparţină misteriosului domn Potter?

— Poate că da, zise Harry, ştiind că asta avea să îi menţină interesul lui Phineas Nigellus. Vrem să-ţi punem câteva întrebări despre sabia lui Cercetaş.

— A, spuse Phineas Nigellus, întorcându-şi acum capul într-o parte şi în alta, tot încercând să îl zărească pe Harry. Da. Fata aceea prostuţă a fost mai mult decât nesăbuită în ceea ce priveşte…

— Ai grijă cum vorbeşti despre sora mea, spuse Ron cu asprime.

Phineas Nigellus ridică din sprâncene cu un aer superior.

— Cine mai este acolo? întrebă el, uitându-se disperat când în stânga, când în dreapta. Nu îmi place tonul tău! Fata şi prietenii ei au fost cât se poate de nesăbuiţi. Să fure de la director!

— Nu furau, spuse Harry. Sabia aceea nu îi aparţine lui Plesneală.

— Aparţine şcolii domnului profesor Plesneală, zise Phineas Nigellus. Ce drept avea fata Weasley asupra sabiei, mai exact? A meritat să fie pedepsită, la fel ca şi idiotul de Poponeaţă şi ciudăţenia de Lovegood!

— Neville nu e idiot şi Luna nu e o ciudăţenie! spuse Hermione.

— Unde mă aflu? repetă Phineas Nigellus, chinuindu-se cu noi forţe să dea la o parte bucata de material. Unde m-aţi adus? De ce m-aţi scos din casa strămoşilor mei?

— Lasă asta! Cum i-a pedepsit Plesneală pe Ginny, Neville şi Luna? întrebă Harry imperios.

— Domnul profesor Plesneală i-a trimis în Pădurea Interzisă, să îl ajute pe imbecilul de Hagrid.

— Hagrid nu este imbecil! comentă Hermione înţepată.

— Şi Plesneală probabil că a crezut că îi pedepsea, spuse Harry mai departe, în timp ce Ginny, Neville şi Luna trebuie să se fi distrat bine de tot cu Hagrid. Pădurea Interzisă... au trecut prin lucruri mult mai rele decât Pădurea Interzisă. Mare brânză!

Se simţea uşurat; îşi imaginase tot felul de orori, cel puţin blestemul Cruciatus.

— Domnule profesor Black, ce vrem să aflăm de fapt este dacă... a mai luat cineva sabia în afară de ei. Poate că a fost luată pentru a fi curăţată sau... sau pentru altceva?

Phineas Nigellus mai luă o pauză din strădaniile sale de a-şi da jos legătura de la ochi şi râse batjocoritor.

— Hmm... sânge-mâli, spuse el. Obiectele făurite de goblini n-au nevoie de curăţare, neroadă ce eşti! Argintul goblinilor respinge murdăria obişnuită şi nu absoarbe decât ce îl face mai puternic.

— N-o face pe Hermione neroadă! sări Harry.

— Mă obosesc discuţiile în contradictoriu, spuse Phineas Nigellus. Poate că a sosit timpul să mă întorc în biroul directorului, nu-i aşa?

Încă legat la ochi, începu să pipăie partea laterală a ramei, încercând să iasă din tablou şi să se întoarcă în cel de la Hogwarts. Pe Harry îl lovi deodată o inspiraţie de moment.

— Dumbledore! Poţi să ni-l aduci pe Dumbledore?

— Poftim? întrebă Phineas Nigellus.

— Portretul domnului profesor Dumbledore – nu l-ai putea aduce aici, în tabloul tău?

Phineas Nigellus se întoarse cu faţa în direcţia de unde venea vocea lui Harry.

— Este limpede că nu doar cei cu părinţi Încuiaţi sunt ignoranţi, Potter. Portretele de la Hogwarts pot comunica între ele, dar nu pot călători în afara castelului decât pentru a vizita alte portrete ale lor, din alte părţi. Dumbledore nu poate veni cu mine şi, după modul în care am fost tratat, te asigur că nici eu nu mă voi mai întoarce! Puţin dezamăgit, Harry îl urmări pe Phineas cum încerca să iasă iarăşi din ramă.

— Domnule profesor Black, îndrăzni Hermione, vă rog, puteţi să ne spuneţi când a fost scoasă sabia din cutie ultima dată? înainte să îl ia Ginny, mă refer…

Phineas pufni plictisit.

— Cred că ultima dată când am văzut scoasă din cutie sabia lui Cercetaş a fost când domnul profesor Dumbledore a folosit-o pentru a distruge un inel.

Hermione se întoarse repede, să se uite la Harry. Nici unul dintre ei nu îndrăzni să spună mai multe de faţă cu Phineas Nigellus, care reuşise până la urmă să găsească ieşirea.

— Ei bine, vă doresc noapte bună, spuse el puţin răutăcios, dispărând încetul cu încetul din faţa ochilor lor.

Nu i se mai vedea decât borul pălăriei, când Harry strigă deodată:

— Stai! I-ai spus lui Plesneală că ai văzut asta?

Încă legat la ochi, Phineas Nigellus îşi iţi capul înapoi în tablou.

— Domnul profesor Plesneală are probleme mult mai importante pe cap decât nenumăratele excentricităţi ale lui Albus Dumbledore. La revedere, Potter!

Cu aceste cuvinte dispăru complet, lăsând în urmă doar un fundal întunecat.

— Harry! ţipă Hermione.

— Ştiu! răspunse Harry.

Incapabil să se stăpânească, lovi aerul cu pumnul: era mai mult decât sperase. Începu să se plimbe de colo-colo prin cort, agitat, ca şi cum nimic nu l-ar fi putut opri să alerge fără oprire câţiva kilometri. Nici măcar nu îi mai era foame.

Hermione înghesuia portretul lui Phineas Nigellus înapoi în gentuţa cu perluţe; când reuşi s-o închidă, o aruncă de-o parte şi îl privi pe Harry cu ochi luminoşi.

— Sabia poate distruge Horcruxuri! Lamele făurite de goblini absorb doar ceea ce le face mai puternice. Harry, sabia este impregnată cu venin de bazilisc!

— Şi Dumbledore nu mi-a dat-o pentru că încă mai avea nevoie de ea, voia să o folosească asupra medalionului...

— ... şi mai mult ca sigur că şi-a dat seama că cei de la minister nu ţi-ar fi dat-o în cazul în care ţi-o lăsa prin testament...

— ... aşa că a făcut o copie...

— ... pe care a pus-o în cutia din sticlă...

— ... şi pe cea adevărată a lăsat-o... unde?

Se holbau unul la altul. Harry simţea că răspunsul se află aproape, plutind undeva, deasupra capetelor lor. De ce nu îi spusese Dumbledore? Sau oare îi spusese, de fapt, dar Harry nu realizase, la momentul respectiv?

— Gândeşte-te! şopti Hermione. Gândeşte-te! Unde ar fi lăsat-o?

— Nu la Hogwarts, spuse Harry şi începu din nou să se plimbe.

— Undeva în Hogsmeade? sugeră Hermione.

— În Urlet în Noapte? spuse Harry. Acolo nu se duce nimeni.

— Dar Plesneală ştie cum să intre, nu ar fi destul de riscant?

— Dumbledore avea încredere în Plesneală, îi aduse aminte Harry.

— Nu îndeajuns cât să îi spună că înlocuise săbiile, zise Hermione.

— Da, ai dreptate! fu Harry de acord, înveselindu-se şi mai tare la gândul că Dumbledore avusese ceva rezerve, oricât de neînsemnate, în privinţa lui Plesneală. Deci trebuie să fi ascuns sabia departe de Hogsmeade, nu? Tu ce crezi, Ron? Ron?

Harry se uită în jur. Pentru o clipă, avu senzaţia că Ron ieşise din cort, apoi îşi dădu seama că stătea întins pe un pat suprapus, în umbră, asemănător cu o statuie.

— Vai! V-aţi adus aminte de mine… hmm? făcu el.

— Cee?!

Ron pufni, dându-şi ochii peste cap şi aţintindu-şi privirea asupra patului de sus.

— Continuaţi, nu mă lăsaţi pe mine să vă stric distracţia.

Perplex, Harry se uită la Hermione, cu speranţa că-i va da un ajutor, cât de mic, dar ea clătină din cap, la fel de uimită ca şi el.

— Ce s-a întâmplat? întrebă Harry.

— Ce să se întâmple? Absolut nimic, spuse Ron, refuzând în continuare să se uite la Harry. Cel puţin, nu din punctul tău de vedere.

Se auziră nişte picături pe acoperişul de pânză – începuse să plouă.

— Ei bine, este clar că ceva se întâmplă cu tine, spuse Harry. Care e problema?

Ron îşi dădu jos din pat picioarele lungi şi se ridică în capul oaselor. Avea o privire răutăcioasă, nu părea în apele lui.

— Foarte bine, îţi spun imediat. Să nu te aştepţi să sar în sus de bucurie pe aici pentru că mai avem încă un afurisit de lucru de găsit. Adaugă-l, pur şi simplu, la lista lucrurilor pe care nu le ştii.

— Pe care nu le ştiu? repetă Harry. Pe care nu le ştiu eu?

Pic, pic, pic: ploua torenţial, mai tare ca niciodată, răpăind pe malul acoperit cu frunze, peste tot în jur şi în râul care îşi croia drum prin întuneric. Bucuria lui Harry fu înlocuită de teamă: Ron spunea exact ce bănuise şi de ce se temea Harry că gândea.

— Nu spun că nu mă distrez de minune pe aici, făcu Ron sarcastic. Doar am braţul mutilat, nimic de mâncare, iar fundul îmi îngheaţă în fiecare noapte. Numai că am sperat, ştii, că, după ce am stat săptămâni întregi pe drumuri, vom obţine ceva.

— Ron, spuse Hermione, dar atât de încet, încât Ron putu să pretindă că nu o auzise din cauza ploii care răpăia acum în toată regula pe acoperişul cortului.

— Credeam că ştiai în ce te-ai băgat, spuse Harry.

— Da, şi eu am crezut la fel.

— Deci care parte nu se ridică la nivelul aşteptărilor tale? întrebă Harry.

Furia îi venea din plin în ajutor.

— Credeai că o stăm în hoteluri de cinci stele? Că o să găsim un Horcrux o dată la fiecare două zile? Credeai că o să te întorci la mămica înainte de Crăciun?

— Am crezut că ştii ce faci! strigă Ron, ridicându-se în

picioare, iar cuvintele lui îl împunseră pe Harry ca nişte cuţite înroşite în foc. Credeam că Dumbledore ţi-a spus ce să faci, că aveai un plan adevărat!

— Ron! strigă Hermione, de data aceasta destul de tare cât să acopere ropotele de ploaie de pe acoperiş, dar el o ignoră încă o dată.

— Atunci, iartă-mă că te-am dezamăgit, spuse Harry calm, deşi se simţea pustiit şi nu ştia ce să facă. Am fost cinstit cu voi de la bun început, v-am spus tot ce mi-a zis Dumbledore. Şi în caz că nu ai observat, am găsit un Horcrux.

— Da, şi suntem la fel de aproape de a-l distruge cum suntem de a le găsi pe celelalte – am ajuns într-o fundătură, cu alte cuvinte!

— Dă-ţi jos medalionul, Ron, spuse Hermione, cu o voce extrem de ascuţită. Te rog să-l dai jos. N-ai fi vorbit aşa dacă nu l-ai fi purtat toată ziua.

— Ba da, spuse Harry, care nu voia să-i se găsească scuze lui Ron. Crezi că n-am observat cum şuşotiţi pe la spatele meu? Crezi că n-am bănuit că asta gândiţi?

— Harry, nu şuşoteam…

— Nu minţi! se răsti Ron la ea. Şi tu ai zis, ai zis că eşti dezamăgită, ai zis că te-ai gândit că avea o bază mai solidă decât…

— N-am spus-o aşa, Harry, crede-mă! strigă ea.

Ploaia răpăia pe cort, lacrimile şiroiau pe obrajii Hermionei şi entuziasmul pe care îl simţiseră cu câteva minute în urmă dispăruse de parcă nici nu ar fi existat. Nişte focuri de artificii trecătoare, care se aprinseseră şi se stinseseră atât de repede, că în urmă nu rămăsese decât întuneric, umezeală şi frig. Nu ştiau unde era ascunsă sabia lui Cercetaş, iar ei erau

doar trei adolescenţi într-un cort, a căror singură realizare era că încă nu muriseră.

— Atunci de ce mai eşti aici? îl întrebă Harry pe Ron.

— Habar n-am, spuse Ron.

— Mai bine te-ai duce acasă, continuă Harry.

— Da, poate că aşa o să şi fac! strigă Ron şi făcu doi paşi spre Harry, care nu se dădu înapoi. N-ai auzit ce a zis despre sora mea? Dar tu nu dai doi bani pe asta, nu-i aşa? Nu e vorba decât de Pădurea Interzisă! Marelui Harry-Am-trecut-prin-chestii-şi-mai-rele-Potter nu-i pasă absolut, dar absolut deloc de ce i s-ar fi putut întâmpla acolo. Ei bine, mie îmi pasă, înţelegi? Păianjeni uriaşi şi tot felul de nebunii…

— Spuneam doar că… era cu ceilalţi, iar toţi erau cu Hagrid…

— Da, m-am prins, nu-ţi pasă! Şi cum rămâne cu restul familiei mele? „Nu e cazul să mai păţească ceva şi alţi copii ai familiei Weasley”, ai auzit?

— Da, am…

— Nu te-ai obosit să te gândeşti ce înseamnă, nu?

— Ron! interveni Hermione împăciuitoare, nu cred că înseamnă că s-a întâmplat altceva, ceva de care să nu ştim. Gândeşte-te, Bill este deja plin de cicatrice, mulţi trebuie să fi văzut până acum că George şi-a pierdut o ureche, iar tu ar trebui să fii pe patul de moarte, bolnav de vintre-stropită. Sunt sigură că la asta s-a referit.

— Măi să fie, eşti tu sigură? Bun, atunci n-o să-mi mai fac griji pentru ei. Voi staţi liniştiţi, nu? Aţi rezolvat-o cu părinţii…

— Părinţii mei au murit! strigă Harry.

— Şi ai mei s-ar putea să păţească la fel! strigă Ron.

— Atunci, DU-TE! tună Harry. Întoarce-te la ei, prefă-te că te-ai vindecat de vintre-stropită şi mămica o să poată să te pună la îngrăşat şi…

Ron făcu o mişcare bruscă; Harry reacţionă, dar înainte ca vreunul dintre ei să-şi fi scos bagheta din buzunar, Hermione o ridicase deja pe a ei.

— Protego! strigă ea şi un scut invizibil se întinse între ea şi Harry, de-o parte, şi Ron, de cealaltă parte.

Toţi fură nevoiţi să se dea puţin înapoi din pricina puterii vrăjii, iar Harry şi Ron se uitară cu duşmănie unul la altul prin bariera transparentă, de parcă s-ar fi văzut cu adevărat pentru prima dată. Harry simţi faţă de Ron o ură mistuitoare: ceva între ei se rupsese.

— Lasă Horcruxul, spuse Harry.

Ron trase lanţul peste cap şi aruncă medalionul pe un scaun din apropiere. Se întoarse spre Hermione.

— Ce faci?

— Cum adică?

— Rămâi sau ce?

— Eu… părea speriată. Da… da, rămân… Ron, am zis că vom merge cu Harry, că îl vom ajuta…

— M-am prins. Îl alegi pe el.

— Ron, nu – te rog, vino înapoi, vino înapoi!

Se lovi de propria ei Vrajă Scut; până s-o îndepărteze, Ron se pierduse deja în noapte. Harry stătea nemişcat şi tăcut, ascultând-o cum plângea şi-l striga pe Ron printre copaci.

După câteva minute se întoarse, cu părul ud lipit de faţă.

— A p-p-plecat! A Dispărut!

Se prăbuşi pe un scaun, ghemuită, şi începu să plângă.

Harry se simţea năucit. Se aplecă, luă Horcruxul şi şi-l puse la gât. Trase păturile de pe patul lui Ron şi o acoperi pe Hermione. Apoi se urcă în patul său şi începu să privească acoperişul cenuşiu din pânză, ascultând răpăitul ploii.

Capitolul XVI

Peştera lui Godric

Când Harry se trezi în ziua următoare, îi luă câteva secunde să îşi amintească ce se întâmplase. Apoi speră, în mod naiv, să nu fi fost decât un vis, ca Ron să fi fost încă acolo şi să nu fi plecat niciodată. Totuşi întoarse capul pe pernă şi văzu patul acestuia gol. Îi atrăgea privirea cu aceeaşi forţă cu care iar fi atras-o un cadavru. Harry sări din pat, evitând să se uite în direcţia aceea. Hermione, care pregătea deja ceva în bucătărie, nu îi dădu bună dimineaţa lui Harry, ci îşi întoarse repede ochii în altă parte atunci când el trecu prin apropiere.

A plecat, îşi spuse Harry. A plecat. Trebuia să-şi repete asta în gând, cât timp s-a spălat şi s-a îmbrăcat, de parcă repetiţia avea să-l ajute să depăşească şocul mai uşor. A plecat şi nu o să se mai întoarcă. Şi acesta era pur şi simplu adevărul. Harry ştia că vrăjile protectoare făceau în aşa fel încât lui Ron să îi fie imposibil să-i mai găsească după ce ar fi plecat de acolo.

El şi Hermione îşi luară micul dejun în tăcere. Hermione

avea ochii umflaţi şi roşii, părea să nu fi dormit deloc. Îşi strânseră lucrurile şi Hermione împacheta mai încet decât de obicei.

Harry ştia de ce încerca să tragă de timp. De câteva ori o văzu ridicându-şi privirea plină de speranţă şi fu convins că ea crezuse că se aud paşi prin răpăitul ploii, dar dintre copaci nu-şi făcu apariţia nici o siluetă. De fiecare dată când Harry se lua după ea, privind şi el în jur (nu se putea abţine să nu spere un pic), vedea doar pădurea mustind de ploaie; asta îl umplea de o furie fără margini şi ştia că nu mai are mult până să explodeze. În urechi îi răsuna fără oprire glasul lui Ron – „Credeam că ştii ce faci!" – şi continuă să împacheteze cu un nod în stomac.

Râul noroios din apropiere se umfla văzând cu ochii şi, în curând, avea să se reverse din matcă peste malul pe care se aflau ei. Întârziaseră cu o oră peste momentul în care îşi ridicau tabăra în mod normal. În sfârşit, după ce-şi reorganiză gentuţa cu perluţe de trei ori, Hermione părea că nu mai găseşte şi alte motive pentru a zăbovi: ea şi Harry se luară de mână şi Dispărură, apărând puţin mai încolo pe un deal bătut de vânturi, pe care iarba neagră creştea în voie.

Imediat ce ajunseră, Hermione dădu drumul mâinii lui Harry şi se îndepărtă, aşezându-se până la urmă pe un bolovan, cu capul pe genunchi. Harry îşi dădu seama că se cutremura de hohote de plâns. O privi şi se gândi că poate ar fi trebuit să se ducă să o liniştească, dar ceva îl ţinu pironit pe loc. Înăuntrul lui, se simţea ca de gheaţă. În faţa ochilor îi apăru iarăşi expresia dispreţuitoare a lui Ron. Harry porni cu paşi mari printre buruieni, mergând în cerc în jurul Hermionei şi aruncând vrăjile pe care de obicei le arunca ea, pentru a le asigura protecţia.

Pe parcursul următoarelor câteva zile, Ron nu fu pomenit absolut deloc. Harry era decis să nu-i mai pronunţe numele niciodată şi Hermione părea să înţeleagă că nu avea

sens să insiste asupra subiectului, deşi, câteodată, o auzea plângând noaptea, când credea că Harry dormea. Între timp, Harry începuse să scoată Harta Ştrengarilor şi să o cerceteze la lumina baghetei. Aştepta momentul în care punctul cu numele lui Ron avea să apară din nou pe holurile de la Hogwarts, drept dovadă că se întorsese la confortul de la castel, protejat de statutul său de vrăjitor cu sânge pur. Totuşi, punctul lui Ron nu apăru şi, după o vreme, Harry scotea harta doar pentru a se holba la numele lui Ginny, în dormitorul fetelor, întrebându-se dacă intensitatea cu care se uita ar fi putut să treacă dincolo de bariera somnului, să o facă să ştie cumva că se gândea la ea şi că-i dorea tot binele din lume.

Ziua, timpul lor era dedicat încercării de a identifica posibile locuri unde s-ar fi putut afla sabia lui Cercetaş, dar, cu cât vorbeau mai mult despre locurile unde ar fi putut Dumbledore s-o ascundă, cu atât mai disperate şi mai absurde deveneau speculaţiile lor. Oricât şi-ar fi stors creierii, Harry nu îşi amintea şi pace ca Dumbledore să-i fi vorbit vreodată despre un loc unde ar fi ascuns ceva. Erau momente când nu ştia dacă era mai supărat pe Ron sau pe Dumbledore. Credeam că ştii ce faci… Credeam că Dumbledore ţi-a spus ce să faci… că aveai un plan adevărat!

Nu se mai putea ascunde de el însuşi. Ron avusese dreptate – Dumbledore nu îi lăsase aproape nimic. Descoperiseră un Horcrux, dar nu aveau nici un mijloc de a-l distruge; celelalte erau la fel de inaccesibile ca la început. Deznădejdea ameninţa să îl înghită cu totul. Se cutremura acum la gândul că greşise când acceptase propunerea prietenilor săi de a-l însoţi în călătoria sa haotică şi lipsită de sens. Nu ştia nimic, nu avea nici o idee şi, deşi îl durea, căuta să observe posibile semne care să sugereze că şi Hermione era pe cale să îi spună că se săturase şi că pleca.

Petreceau acum multe seri în care tăceau aproape tot timpul şi Hermione începuse să scoată portretul lui Phineas

Nigellus şi să-l sprijine de un scaun, pentru a umple parcă golul pe care îl lăsase plecarea lui Ron. Cu toate că susţinuse sus şi tare că nu-i va mai vizita niciodată, Phineas Nigellus nu părea să poată rezista ocaziei de a afla mai multe despre ce punea la cale Harry, aşa că acceptă să apară din nou, legat la ochi, cam o dată la câteva zile. Harry chiar se bucura să îl vadă, pentru că le ţinea companie, chiar dacă îi tachina şi făcea remarci batjocoritoare. Erau încântaţi să afle orice noutăţi despre ce se petrecea la Hogwarts, deşi Phineas Nigellus nu era tocmai informatorul ideal. Îi venera pe Plesneală, primul director de la Viperini după el care avea sub stăpânire şcoala, şi trebuia să aibă grijă să nu îl critice sau să pună întrebări nepotrivite despre Plesneală, pentru ca Phineas Nigellus să nu plece imediat din tablou.

Îi scăpară, totuşi, câteva mici informaţii: se părea că Plesneală se confrunta cu o revoltă mocnită, constantă din partea unui nucleu de elevi. Ginny nu mai avea voie să se ducă la Hogsmeade. Plesneală reinstituise vechiul decret al lui Umbridge, care interzicea întâlnirile dintre trei sau mai mulţi elevi ori alte societăţi neoficiale ale elevilor.

Auzind toate aceste lucruri, Harry deduse că Ginny, probabil împreună cu Neville şi Luna, făcuse tot ce putuse pentru a continua Armata lui Dumbledore. Aceste veşti, oricât de puţine, îl făcură pe Harry să îşi dorească să o vadă pe Ginny într-atât de tare, încât aproape că simţea o durere fizică; dar îi reînsufleţi totodată gândurile despre Ron şi Dumbledore, ca şi despre Hogwarts în sine, de care îi era aproape la fel de dor ca de fosta lui prietenă. În timp ce Phineas Nigellus le vorbea despre problemele lui Plesneală, pe Harry îl apucă o clipă de nebunie, imaginându-şi cum ar fi fost să se întoarcă pur şi simplu la şcoală, pentru a contribui la slăbirea regimului lui Plesneală; să fie hrănit, să aibă un pat moale şi alţi oameni care să se ocupe de toate i se părea tot ce era mai frumos pe lume în momentul acela. Dar apoi îşi aminti că era Indezirabilul Numărul Unu, că se oferea o recompensă de zece mii de galioni

pentru prinderea lui şi că o vizită la Hogwarts, acum, ar fi fost la fel de periculoasă ca şi una la Ministerul Magiei. Într-adevăr, Phineas Nigellus sublinie fără să vrea acest fapt, strecurând întrebări cu subînţeles despre locul în care se aflau Harry şi Hermione. Hermione îl vâra înapoi în gentuţa cu perluţe de fiecare dată când făcea aşa ceva şi Phineas Nigellus refuza mereu să apară timp de câteva zile după aceste despărţiri nepoliticoase.

Vremea era din ce în ce mai rece. Nu îndrăzneau să rămână prea mult timp într-o singură zonă, aşa că, în loc să stea în sudul Angliei, unde pământul îngheţat era cea mai mare grijă a lor, continuară să hoinărească în susul şi-n josul ţării, înfruntând ţinuturile muntoase, unde cortul le-a fost acoperit de lapoviţă, poposiră într-o mlaştină unde cortul s-a inundat cu apă rece, şi pe o insuliţă din mijlocul unui lac din Scoţia, unde, în timpul nopţii, cortul a fost îngropat pe jumătate sub zăpadă.

Zăriseră deja brazi de Crăciun sclipind jucăuş în spatele ferestrelor mai multor case, înainte de seara în care Harry se decise să sugereze, încă o dată, singura cale care i se părea că rămăsese neexplorată. Tocmai se ospătaseră neobişnuit de bine: Hermione fusese la un supermarket, la adăpostul Pelerinei Invizibile (având grijă să lase banii la plecare, într-un sertar deschis de la tejghea), şi Harry se gândi că avea să fie mai uşor de convins decât în mod normal dacă se îndestulase cu spaghete bolognese şi pere la conservă. De asemenea, avu inspiraţia de a propune să ia o pauză, pentru câteva ore, de la purtat Horcruxul, care atârna peste capătul patului de lângă el.

— Hermione?

— Hmm?

Stătea ghemuită într-unul dintre fotoliile deformate, cu Poveştile bardului Beedle în braţe. Harry nu îşi putea imagina ce ar mai fi putut să descopere în cartea aceea, care era totuşi destul de scurtă, dar era evident că Hermione încă mai avea de

descifrat, de vreme ce Silabarul Vrăjitorului stătea deschis pe braţul fotoliului.

Harry îşi drese glasul. Se simţea exact ca şi cu câţiva ani în urmă, când o rugase pe doamna profesoară McGonagall să-i dea voie să meargă în Hogsmeade, cu toate că nu-i convinsese pe dragii de Dursley să-i semneze biletul de accept.

— Hermione, m-am gândit şi...

— Harry, poţi să mă ajuţi cu ceva?

Se părea că nu îl auzise. Se aplecă în faţă şi îi întinse Poveştile bardului Beedle.

— Uită-te la simbolul acela, spuse ea, indicând începutul paginii. Deasupra a ceea ce Harry presupuse că era titlul unei poveşti (nu era sigur, dat fiind că nu ştia să descifreze runele), se afla un desen care părea să ilustreze un ochi triunghiular, a cărui pupilă era tăiată de o linie verticală.

— Nu am fost niciodată la cursul de „Rune antice”, Hermione.

— Ştiu, dar nu este o rună şi nu apare nici în silabar. Tot timpul ăsta, am crezut că era imaginea unui ochi, dar cred că nu e asta! A fost desenat cu cerneală, uite, a fost trasat de cineva; de fapt, nu face parte din carte. Gândeşte-te, l-ai mai văzut undeva?

— Nu... nu, stai puţin şi Harry se uită mai îndeaproape. Nu e acelaşi simbol pe care îl purta la gât tatăl Lunei?

— Păi, aşa mi s-a părut şi mie!

— Atunci e semnul lui Grindelwald.

Se holbă la el, cu gura căscată.

— Poftim?

— Mi-a spus Krum…

Îi povesti ce îi spusese Viktor Krum la nuntă. Hermione părea năucită.

— Semnul lui Grindelwald?

Se uită la Harry, la simbolul ciudat şi din nou la Harry.

— Nu am mai auzit niciodată ca Grindelwald să fi avut vreun simbol. Nu scrie despre asta în nici una dintre cărţile pe care le-am citit despre el.

— Ei bine, după cum îţi spuneam, Krum a zis că simbolul era sculptat pe un perete la Durmstrang şi că îl făcuse Grindelwald.

Hermione se lăsă pe spate în fotoliul vechi, încruntându-se.

— E foarte ciudat. Dacă este un simbol al Magiei Negre, ce caută într-o carte cu poveşti pentru copii?

— Da, e straniu, spuse Harry. Şi ai crede că Scrimgeour l-ar fi recunoscut. Era ministru, ar fi trebuit să fie expert în chestii întunecate.

— Ştiu… poate a crezut că era un ochi, cum am crezut şi eu. Toate celelalte poveşti au nişte imagini mici deasupra titlurilor.

Hermione tăcu, uitându-se în continuare la simbolul ciudat. Harry mai încercă o dată.

— Hermione?

— Hmm?

— Mă gândeam. V-vreau să merg la Peştera lui Godric.

Hermione îşi ridică privirea, dar se uita în gol şi Harry fu

convins că se gândea în continuare la semnul misterios din carte.

— Da, spuse ea. Da, şi eu m-am gândit la asta. Cred că nu avem de ales.

— Sigur ai auzit ce am spus? întrebă el.

— Bineînţeles. Vrei să mergi la Peştera lui Godric. Sunt de acord, cred că ar trebui să mergem acolo. Adică, nici mie nu îmi vine în minte vreun alt loc unde ar putea să se afle. Va fi periculos, dar cu cât mă gândesc mai mult la asta, cu atât mi se pare mai logic să se afle acolo.

— Ăă… ce anume să se afle acolo? întrebă Harry.

Hermione arăta la fel de năucită cum se simţea Harry.

— Păi, sabia, Harry! Dumbledore trebuie să fi ştiut că vei vrea să te întorci acolo şi, cum Peştera lui Godric este locul de naştere al lui Cercetaş…

— Serios? Cercetaş s-a născut la Peştera lui Godric?

— Harry, tu ai deschis vreodată manualul O istorie a magiei!

— Ăă… spuse el, zâmbind parcă pentru prima dată de luni întregi.

Îşi simţea muşchii feţei neobişnuit de rigizi.

— Trebuie s-o fi deschis, mă rog, o dată… când am cumpărat-o…

— Ei bine, dat fiind că satul îi poartă numele, am crezut că ai făcut deja legătura între ei, spuse Hermione.

Părea să semene mai bine cu Hermione cea de altădată decât păruse în ultima vreme şi Harry aproape că se aştepta s-o

audă că se duce la bibliotecă.

— Scrie ceva despre sat în O istorie a magiei, stai aşa…

Deschise gentuţa cu perluţe şi scotoci o vreme prin ea, scoţând exemplarul din fostului lor manual O istorie a magiei, de Bathilda Bagshot, pe care îl frunzări până ajunse la pagina pe care o căuta.

— „Vrăjitorii s-au ascuns pentru totdeauna începând din 1689, când a fost semnat Statutul Internaţional de Tăinuire. În mod firesc, poate, aceştia au format mici comunităţi în cadrul uneia mai mari. Numeroase sătucuri şi orăşele au atras câteva familii magice, care s-au unit pentru sprijin şi protecţie reciproce. Satele Tinworth, din Cornwall, Upper Flagley din Yorkshire, şi Ottery St. Catchpole, de pe coasta de sud a Angliei, au devenit căminele unor grupuri de familii vrăjitoreşti care au trăit alături de Încuiaţi toleranţi şi câteodată victime ale Vrăjii Confundus. Cel mai celebru dintre aceste locuri este, poate, Peştera lui Godric, un sat din vest, unde s-a născut renumitul vrăjitor Godric Cercetaş şi unde Bowman Wright, un fierar vrăjitor, a făurit prima hoţoaică aurie. Cimitirul este plin cu nume de familii magice străvechi şi aceasta confirmă, fără îndoială, zvonurile care umblă de sute de ani, potrivit cărora bisericuţa ar fi bântuită." Tu şi părinţii tăi nu sunteţi menţionaţi, zise Hermione, închizând cartea, pentru că doamna profesoară Bagshot nu vorbeşte decât despre lucruri întâmplate înainte de sfârşitul secolului al XIX-lea. Dar vezi? Peştera lui Godric, Godric Cercetaş, sabia lui Cercetaş – nu crezi că Dumbledore s-ar fi aşteptat să faci această legătură?

— A, ba da…

Harry nu voia să recunoască faptul că nu se gândise deloc la sabie când sugerase să meargă la Peştera lui Godric. Pe el îl atrăgea satul pentru că acolo erau mormintele părinţilor săi, casa unde scăpase cu viaţă ca prin urechile acului şi Bathilda Bagshot.

— Mai ţii minte ce a spus Muriel? întrebă el până la urmă.

— Cine?

— Ştii tu, ezită el să pronunţe numele lui Ron. Bunica lui Ginny. De la nuntă. Cea care a spus că ai glezne subţiri.

— A, făcu Hermione.

Era un moment delicat; Harry ştia că ea îşi dăduse seama că dorise să evite numele lui Ron. Continuă cu răsuflarea tăiată:

— A spus că Bathilda Bagshot încă mai trăieşte în Peştera lui Godric.

— Bathilda Bagshot... bolborosi Hermione, trecându-şi degetul peste numele gravat al Bathildei, de pe coperta Istoriei Magiei. Bine, bănuiesc că...

Scoase un icnet atât de neaşteptat, încât lui Harry i se făcu stomacul ghem. Îşi scoase bagheta şi se uită spre intrare, aşteptându-se să vadă o mână deschizând fermoarul cu forţa, dar nu era nimeni.

— Ce e? strigă el atunci, pe jumătate supărat, pe jumătate uşurat. De ce-ai făcut aşa? Am crezut că ai văzut cel puţin un Devorator al Morţii făcându-şi loc în cortul nostru...

— Harry, dacă sabia se află la Bathilda Bagshot? Dacă Dumbledore i-a încredinţat-o ei?

Harry cântări această posibilitate. Bathilda trebuia să fie acum o femeie extrem de bătrână şi, conform spuselor lui Muriel, complet ţicnită. Care erau şansele ca Dumbledore să fi ascuns sabia lui Cercetaş la ea? Şi dacă fusese aşa, Harry îşi dădea seama că Dumbledore îşi asumase un mare risc. Dumbledore nu dezvăluise niciodată că înlocuise sabia cu o

copie şi nici măcar nu menţionase că ar fi fost prieten cu Bathilda. Acum însă nu era momentul să pună la îndoială teoria Hermionei, tocmai când ea se arăta surprinzător de dornică să-i îndeplinească dorinţa cea mai arzătoare.

— Da, s-ar putea să fie aşa! Deci… mergem la Peştera lui Godric?

— Da, dar o să trebuiască să ne gândim foarte bine la tot, Harry. Acum stătea dreaptă în scaun şi Harry putea spune cu mâna pe suflet că prefigurarea unui nou plan o binedispusese la fel de mult ca şi pe el.

— În primul rând, va trebui să exersăm Dispariţia îngemănată sub Pelerina Invizibilă şi poate că Vrăjile de Deziluzionare ar fi o idee bună, în afara cazului în care nu crezi că ar fi mai bine să trecem la artileria grea şi să folosim Polipoţiunea. În cazul ăsta, o să fie nevoie să strângem nişte fire de păr de la cineva. De fapt, cred că aşa ar fi cel mai indicat să facem, Harry. Cu cât suntem mai greu de recunoscut, cu atât mai bine…

Harry îi dădu voie să vorbească, încuviinţând din cap de fiecare dată când făcea o pauză, dar gândurile îi zburară departe de discuţia lor. Se simţea entuziasmat pentru prima dată de când descoperise că sabia de la Gringotts era o copie.

Era pe cale să se ducă acasă, să se întoarcă la locul unde avusese o familie. Dacă nu ar fi fost Cap-de-Mort, Peştera lui Godric ar fi fost locul unde ar fi crescut şi unde şi-ar fi petrecut toate vacanţele. Ar fi putut invita prieteni la el acasă… poate chiar ar fi avut fraţi sau surori… Propria lui mamă ar fi fost cea care i-ar fi făcut tortul când împlinise şaptesprezece ani. Viaţa pe care o pierduse nu i se păruse niciodată atât de reală cum i se părea acum, când ştia că urma să vadă locul în care ea îi fusese luată. După ce Hermione se duse la culcare în noaptea aceea, Harry îşi scoase încet rucsacul din gentuţa ei cu perluţe şi luă albumul cu fotografii pe care i-l dăduse Hagrid, cu mult,

mult timp în urmă. Pentru prima dată în luni de zile, se uită iarăşi la pozele vechi, din care părinţii săi îi zâmbeau şi-i făceau cu mâna. Acest album era tot ce îi mai rămăsese de la ei.

Harry ar fi plecat bucuros la Peştera lui Godric chiar a doua zi, dar Hermione avea alte gânduri. Convinsă că Lordul Cap-de-Mort se aştepta ca Harry să se întoarcă în locul unde muriseră părinţii săi, era hotărâtă să plece doar după ce aveau să fie siguri că se deghizaseră cât se poate de bine. Aşadar, Hermione fu de acord să plece abia o săptămână mai târziu, după ce obţinuseră pe furiş fire de păr de la Încuiaţii care-şi făceau cumpărăturile de Crăciun şi exersaseră Apariţia şi Dispariţia împreună, sub Pelerina Invizibilă.

Aveau să Apară în sat, la adăpostul întunericului, aşa că băură Polipoţiunea după-amiază târziu. Harry se transformă într-un încuiat cu început de chelie, de vârsta a doua, şi Hermione în soţia lui micuţă şi un pic timidă. Gentuţa cu perluţe în care se aflau toate posesiunile lor (în afară de Horcrux, pe care Harry îl purta la gât) se afla în buzunarul interior al hainei închise până sus a Hermionei. Harry aruncă Pelerina Invizibilă peste ei, apoi se aruncară încă o dată în vârtejul întunericului înăbuşitor.

Harry deschise ochii; inima îi bătea mai-mai să-i spargă pieptul. Se ţineau de mână pe un drum acoperit de zăpadă, sub un cer albastru închis, pe care începeau deja să scânteieze primele stele ale nopţii. De o parte şi de alta a drumului îngust se înşirau căsuţe cu decoraţiuni de Crăciun la ferestre. Câţiva metri mai departe, câteva felinare licărinde le arătau că se află în centrul satului.

— Toată zăpada asta! şopti Hermione de sub pelerină. De ce nu ne-am gândit la zăpadă? După toate prevederile pe care le-am luat, o să lăsăm urme de paşi! Trebuie să facem cumva să le ştergem – ia-o tu înainte, mă ocup eu.

Harry nu voia să intre în sat ca şi cum ar fi fost

costumaţi într-un cal, încercând să rămână ascunşi şi acoperindu-şi în acelaşi timp urmele cu ajutorul magiei.

— Hai să ne dăm jos Pelerina, spuse Harry, dar imediat ce îi văzu chipul înspăimântat, adăugă: ah, fii serioasă, doar nu arătăm ca în realitate şi nici nu e nimeni în jur.

Puse pelerina sub haină şi îşi continuară drumul ceva mai lejer; mergeau şi în cale le apăreau alte şi alte căsuţe, în vreme ce aerul rece se simţea tot mai înţepător. Oricare dintre căsuţele pe lângă care treceau ar fi putut fi cea în care trăiseră James şi Lily sau cea în care trăia acum Bathilda. Harry se uita cu interes la uşile de la intrare, la acoperişurile acoperite cu zăpadă şi la verande şi nu era sigur dacă şi le amintea sau nu, deşi raţiunea îi şoptea că aşa ceva era imposibil, de vreme ce abia împlinise un an când plecase de acolo pentru totdeauna. Nu era sigur nici măcar că va vedea casa – nu ştia ce se întâmpla atunci când cei asupra cărora era aruncată Vraja Fidelius mureau. Apoi, străduţa pe care mergeau coti la stânga şi în faţa ochilor li se ivi micul scuar din inima satului.

În mijlocul piaţetei era un fel de monument ridicat în memoria victimelor de război, înconjurat cu luminiţe colorate şi ascuns pe jumătate după un brad de Crăciun, bătut de vânt. Erau mai multe magazine, o poştă, un bar şi o bisericuţă ale cărei vitralii străluceau ca nişte nestemate, din partea opusă a pieţei.

Zăpada de aici era bătătorită: tare şi alunecoasă în locurile pe unde trecuseră oamenii toată ziua. Sătenii mergeau încolo şi încoace prin faţa lor, iar siluetele le erau luminate pentru câteva clipe de felinare. Din bar se auziră crâmpeie de râsete şi muzică pop când se deschise uşa, apoi începură colindele în bisericuţă.

— Harry, cred că este Ajunul Crăciunului! spuse Hermione.

— Da?

Nu mai ştiau ce zi era, nu mai văzuseră un ziar de săptămâni întregi.

— Sunt sigură că aşa este, întări Hermione, cu ochii ţintă la biserică. Acolo… acolo trebuie să fie, nu? Mama şi tatăl tău… Se vede un cimitir în spatele bisericii.

Harry simţi nişte fiori care nu semănau a emoţie, ci mai degrabă a frică. Acum, că era atât de aproape, se întreba dacă voia totuşi să vadă. Poate că Hermione ştia ce simţea, pentru că îl luă de mână şi îl conduse pentru prima dată, trăgându-l după ea. Totuşi, la jumătatea pieţei se opri brusc.

— Harry, uite!

Arăta spre monumentul în memoria victimelor de război, care, imediat ce trecuseră pe lângă el, se transformase. În locul obeliscului acoperit de nume apăruse o statuie reprezentând trei oameni: un bărbat cu părul ciufulit şi purtând ochelari, o femeie cu părul lung şi chipul binevoitor, cu trăsături frumoase, şi un băieţel care stătea în braţele mamei sale. Zăpada li se aşternuse pe capete, lăsând impresia unor pălăriuţe albe şi pufoase. Harry se apropie, privind în sus, spre feţele părinţilor săi. Nu îşi imaginase niciodată că avea să fie o statuie… era foarte ciudat să se vadă cioplit în piatră, un copilaş fericit, fără cicatrice pe frunte…

— Hai, spuse Harry, după ce se uită îndeajuns, aşa că se îndreptară din nou spre biserică.

În timp ce traversau strada, mai aruncă o privire peste umăr – statuia se transformase la loc în monument. Cu cât se apropiau de biserică, cu atât se auzeau mai limpede colindele. Îi aminteau atât de tare de Hogwarts, încât lui Harry i se puse un nod în gât; îşi aminti deodată de Peeves, care zbiera colinde presărate cu măscări, din interiorul armurilor, de cei

doisprezece brazi de Crăciun din Marea Sală, de Dumbledore, care purta o bonetă pe care-o câştigase, de Ron, care avea un pulover tricotat de mână…

La intrarea în cimitir era o portiţă joasă. Hermione o deschise, încercând să nu facă zgomot, şi se strecurară prin ea. Pe cărarea alunecoasă care ducea spre uşa bisericii zăpada era neatinsă, într-un strat gros. Rămânând în umbra ferestrelor luminoase, dădură un înconjur bisericii, lăsând urme adânci în zăpadă.

În spatele bisericii, rânduri-rânduri de pietre funerare ninse se iveau ca dintr-o plapumă albăstrie, presărată cu luminiţe roşii, aurii şi verzi, în locurile unde se reflectau luminile vitraliilor în zăpadă. Ţinându-şi bagheta strâns în buzunarul de la haină, Harry se îndreptă spre cel mai apropiat mormânt.

— Uite, e un Abbott, ar putea fi o rudă îndepărtată a Hannei!

— Vorbeşte mai încet, îl rugă Hermione.

Înaintară şi mai mult, croind urme adânci în zăpada din urma lor, în timp ce se aplecau să citească ce scria pe pietrele vechi de mormânt şi cercetau din când în când întunericul din jur, pentru a se asigura că nu mai era nimeni.

— Harry, aici!

Hermione era cu două rânduri mai încolo, aşa că Harry se văzu nevoit să se întoarcă până la ea. Inima îi bătea în piept cu putere.

— Sunt?

— Nu, dar uite!

Îi indică o piatră întunecată. Harry se aplecă şi văzu, pe

granitul îngheţat şi cu urme de muşchi, cuvintele: Kendra Dumbledore, iar sub data naşterii şi a morţii ei – şi fiica ei Ariana. De asemenea, era şi un citat:

„Acolo unde îţi este comoara, îţi va fi şi inima.”

Deci Rita Skeeter şi Muriel chiar nimeriseră câteva lucruri. Familia Dumbledore trăise într-adevăr aici şi o parte din ea murise aici.

Era mai greu să vadă mormintele, decât să audă vorbindu-se despre ele. Harry nu putu să nu se gândească la faptul că el şi Dumbledore aveau amândoi rădăcini adânci în acest cimitir şi că Dumbledore ar fi trebuit să îi spună lucrul respectiv; însă el nu se simţise în nici un fel dator să împărtăşească această legătură. Ar fi putut să viziteze împreună cărările pe care el păşea acum; pentru o clipă, Harry păru să viseze cu ochii deschişi şi începu să-şi imagineze cum ar fi fost să vină acolo cu Dumbledore, cât de mult i-ar fi legat acest lucru şi ce ar fi însemnat pentru el. Dar se părea că pentru Dumbledore, faptul că familiile lor zăceau alături în acelaşi cimitir fusese o coincidenţă lipsită de importanţă, irelevantă probabil pentru misiunea pe care voia să o îndeplinească Harry. Hermione îl privea pe Harry, care se bucura că avea chipul ascuns în penumbră. Reciti cuvintele de pe piatra funerară. Acolo unde îţi este comoara, îţi va fi şi inima. Nu înţelegea ce însemnau. Cu siguranţă că fuseseră alese de către Dumbledore, dat fiind că era cel mai în vârstă membru al familiei după ce murise mama sa.

— Eşti sigur că nu a vorbit niciodată despre... începu Hermione.

— Nu, spuse Harry scurt, apoi adăugă: hai să mai

căutăm.

Se întoarse cu spatele, dorindu-şi să nu fi văzut piatra; nu voia ca nerăbdarea şi emoţia să îi fie umbrite de resentimente.

— Aici! strigă din nou Hermione, câteva clipe mai târziu. Ah, nu, iartă-mă! Mi s-a părut că e scris Potter.

Freca o piatră de mormânt acoperită cu muşchi, căzută în ruină, iar pe chipul ei se putea citi o oarecare încruntare.

— Harry, întoarce-te puţin.

Nu voia să se abată din nou din drum, aşa că se întoarse cam nemulţumit prin zăpadă, până la ea.

— Cee?

— Uite-te la asta!

Mormântul era deosebit de vechi, purtând urmele trecerii timpului, astfel încât Harry abia dacă reuşi să descifreze ce era gravat acolo, deşi sub numele aproape ilizibil părea să fie un semn triunghiular.

— Da... s-ar putea...

Hermione aprinse bagheta şi o îndreptă spre numele de pe piatră.

— Scrie Ig-Ignotus, cred...

— Eu mă duc să-mi caut în continuare părinţii, bine? îi spuse Harry, cu o notă de iritare în glas.

Porni încă o dată la drum, lăsând-o pe vine lângă mormântul cel vechi. Din când în când, recunoştea nume de familie, precum Abbott, pe care le întâlnise la Hogwarts.

Câteodată, apăreau mai multe generaţii ale aceleiaşi

familii vrăjitoreşti. Harry îşi putea da seama după date că numele dispăruseră sau membrii din prezent se mutaseră din Peştera lui Godric. Înainta din ce în ce mai mult printre morminte şi, de fiecare dată când ajungea în faţa unuia nou, simţea un fel de fior de nelinişte şi nerăbdare.

Întunericul şi tăcerea deveniseră parcă dintr-odată mult mai adânci. Harry se uită în jur îngrijorat, gândindu-se la Dementori, apoi îşi dădu seama că nu se mai cântau colinde, că zumzetul şi freamătul oamenilor din biserică se auzea din ce în ce mai slab, pe măsură ce ei se întorceau în piaţetă. În biserică, cineva tocmai stinsese luminile.

Apoi, din întuneric, vocea Hermionei se auzi pentru a treia oară, pătrunzătoare şi limpede, la numai câţiva metri depărtare.

— Harry, sunt aici... chiar aici.

Îşi dădu seama din tonul vocii ei că, de data aceasta, era vorba despre părinţii lui. Se apropie încet, în timp ce o greutate îi apăsa pe piept; era aceeaşi senzaţie pe care o avusese când murise Dumbledore, o durere pe care o resimţea fizic în inimă şi în plămâni. Piatra funerară se afla la doar două rânduri în spatele celei a Kendrei şi Arianei. Era din marmură albă, la fel ca şi mormântul lui Dumbledore, astfel că era uşor de citit ce scria pe el. Aproape că strălucea în întunericul dimprejur. Harry nu trebui să îngenuncheze şi nici să se apropie foarte mult, pentru a desluşi cuvintele gravate pe ea.

JAMES POTTER, n. 27 mar. 1960 - m. 31 oct. 1981

LlLY POTTER, n. 30 ian. 1960 - m. 31 oct. 1981

Ultimul duşman care va fi biruit este moartea.

Harry citi cuvintele încet, ca şi când ar fi avut o singură şansă să le înţeleagă semnificaţia, iar pe ultimele le citi cu voce tare.

— „Ultimul duşman care va fi biruit este moartea”…

Îi trecu prin minte un gând groaznic şi, odată cu el, îl cuprinse şi un fel de panică. Nu este aceasta una dintre convingerile Devoratorilor Morţii? De ce să scrie aşa ceva?

— Nu se referă la învingerea morţii aşa cum o înţeleg Devoratorii Morţii, Harry, spuse Hermione cu blândeţe. Se referă la… ştii tu… viaţa de dincolo de moarte.

Dar ei nu erau în viaţă, se gândi Harry. Muriseră. Nişte cuvinte lipsite de conţinut nu puteau ascunde faptul că rămăşiţele descompuse ale părinţilor săi zăceau sub zăpadă şi piatră, fără să ştie nimic, fără să simtă nimic. Lacrimile îi dădură înainte ca el să mai poată face ceva, la început fierbinţi şi apoi îngheţându-i pe obraji. La ce bun să şi le mai şteargă, la ce bun să se prefacă? Le lăsă aşa, să curgă în voie, în timp ce el strângea neputincios din buze, uitându-se în jos, la zăpada aşternută, care ascundea locul în care se odihneau Lily şi James. Nu mai rămăseseră acum probabil din ei decât nişte oase sau praf; nu ştiau şi nu le păsa că fiul lor, care scăpase cu viaţă, era acum atât de aproape, că inima lui încă mai bătea şi că el trăia datorită sacrificiului lor şi că aproape îşi dorea, atunci şi acolo, să fi dormit şi el sub troiene, împreună cu ei.

Hermione îl luă iarăşi de mână şi îl ţinu strâns. Nu putea să se uite la ea, dar o strânse şi el, trăgând aer adânc în piept, încercând să se liniştească şi să recapete controlul asupra situaţiei. Ar fi trebuit să le aducă ceva; nu se gândise la asta şi toate plantele din cimitir erau desfrunzite şi îngheţate. Însă Hermione îşi ridică bagheta, o roti prin aer în cerc şi o cunună de trandafiri de Crăciun înflori exact în faţa lor. Harry o prinse

şi o aşeză pe mormântul părinţilor lui.

În clipa în care se ridică, îşi dori să plece; simţea că nu mai putea sta acolo nici măcar un minut. Îşi puse braţul în jurul umerilor Hermionei, iar ea în jurul taliei lui şi se întoarseră în tăcere, târându-şi paşii prin zăpadă. Trecură de mormântul mamei şi surorii lui Dumbledore, înapoi spre biserica întunecată şi spre portiţa care încă nu se vedea de unde stăteau ei.

Capitolul XVII

Secretul Bathildei

— Harry, opreşte-te!

— Ce s-a întâmplat?

Tocmai ajunseseră la mormântul unui Abbott.

— E ceva acolo. Ne urmăreşte cineva. Sunt sigură. Acolo, după tufişurile acelea.

Rămaseră nemişcaţi, ţinându-se strâns şi privind atent înspre marginea întunecată a cimitirului. Harry nu văzu nimic.

— Eşti sigură?

— Am văzut ceva mişcându-se, pot să jur că am văzut…

Hermione îi dădu drumul, pentru a-şi elibera mâna dreaptă, cu care mânuia bagheta.

— Arătăm ca nişte Încuiaţi, sublinie Harry.

— Nişte Încuiaţi care tocmai au pus flori la mormântul părinţilor tăi! Harry, sunt sigură că e ceva acolo!

Harry se gândi la O istorie a magiei – se spunea acolo că cimitirul era bântuit. Dacă era aşa? Imediat auzi un foşnet şi văzu o porţiune de zăpadă deranjată în tufişul spre care arătase Hermione. Fantomele nu pot împrăştia zăpada.

— E o pisică, spuse Harry după câteva secunde, sau o pasăre. Dacă ar fi fost un Devorator al Morţii, ne-ar fi omorât deja. Dar hai să plecăm şi să ne punem la loc pelerina.

Ieşiră din cimitir, aruncând priviri pe furiş înapoi. Harry, care nu se simţea chiar atât de optimist pe cât se prefăcuse a fi atunci când o liniştise pe Hermione, fu cuprins de bucurie când ajunseră la portiţă şi mai apoi pe trotuarul alunecos. Îşi traseră din nou peste ei Pelerina Invizibilă. Barul era şi mai plin decât înainte: dinăuntru se auzeau mai multe glasuri care cântau colindul pe care îl ascultaseră în apropierea bisericii. Pentru o clipă, Harry se gândi să sugereze să se ascundă în bar, dar, înainte să spună el vreun cuvânt, Hermione şopti:

— Hai să mergem pe aici – şi îl trase de-a lungul străzii întunecate, pe unde se ieşea din sat, în direcţia opusă celei din care veniseră. Harry distinse locul unde se terminau casele şi strada dădea din nou în câmp deschis. Merseră cât de repede avură curaj, trecând pe lângă alte ferestre în care străluceau luminiţe multicolore, cu siluetele brazilor de Crăciun tronând maiestuoase pe după draperii.

— Cum o să găsim casa Bathildei? întrebă Hermione, care tremura un pic şi se tot uita peste umăr. Harry? Ce zici? Harry…

Îl trase de mână, dar Harry nu era atent la ea. Se uita spre masa întunecată din capătul şirului de case. O clipă mai târziu, grăbi pasul, trăgând-o pe Hermione după el, care alunecă puţin pe gheaţă.

— Harry...

— Uite... uite, Hermione...

— Nu... vai!

O văzu; Vraja Fidelius trebuia să fi murit odată cu James şi cu Lily. Gardul viu se sălbăticise pe parcursul celor şaisprezece ani care trecuseră de când Hagrid îl luase pe Harry dintre dărâmăturile răspândite prin iarba înaltă, care ajungea până la talie. Cea mai mare parte din căsuţă rămăsese în picioare, deşi era acoperită în întregime de iederă întunecată şi zăpadă, însă partea dreaptă a etajului fusese distrusă. Harry era sigur că acolo dăduse greş blestemul. El şi Hermione stăteau în faţa porţii, uitându-se în sus, la ruina a ceea ce trebuia să fi fost cândva o căsuţă ca şi cele din jurul ei.

— Oare de ce n-a mai reconstruit-o nimeni până acum? şopti Hermione.

— Probabil nu poate fi reconstruită, răspunse Harry. O fi oare ca rănile provocate de Magia Neagră, când nu poţi repara răul făcut?

Îşi strecură o mână de sub pelerină şi atinse poarta acoperită de zăpadă şi mâncată de rugină, fără să vrea să o deschidă, de fapt, ci doar să simtă o părticică din casă.

— Doar nu vrei să intri acolo... Pare foarte şubredă, s-ar putea... Vai, Harry, uite!

Faptul că atinse poarta păru să aibă un efect neaşteptat.

Un semn apăruse din pământ în faţa lor, ieşind dintre ciulinii şi buruienile încâlcite, ca o floare ciudată, care creştea foarte repede; pe lemnul acestuia erau înscrise, cu litere aurii, cuvintele:

„În locul acesta, în noaptea de 31 octombrie 1981, au încetat din viaţă Lily şi James Potter. Fiul lor, Harry, este în continuare singurul vrăjitor care a supravieţuit blestemului fatal.

Casa aceasta, care nu poate fi văzută de Încuiaţi, a fost lăsată în ruină, ca un monument în amintirea soţilor Potter şi ca mărturie a violenţei care a destrămat această familie.”

Peste tot în jurul acelor cuvinte scrise îngrijit erau multe mâzgălituri ale vrăjitorilor şi vrăjitoarelor care veniseră să vadă locul unde scăpase Băiatul care Supravieţuise. Unii doar se semnaseră cu Cerneală Veşnică, alţii îşi scrijeliseră iniţialele în lemn, în timp ce alţii lăsaseră mesaje. Cele mai recente dintre ele, care străluceau peste straturile magice de grafitti de pe parcursul a şaisprezece ani, aveau cam acelaşi conţinut:

„Succes, Harry, oriunde ai fi”, „Harry, dacă citeşti asta, să ştii că suntem cu toţii alături de tine!”, „Trăiască Harry Potter!”.

— Nu ar fi trebuit să scrie pe semn! spuse Hermione indignată. Dar Harry îi zâmbi larg.

— E extraordinar. Mă bucur că au scris pe el. Mă…

Se întrerupse. O siluetă înfofolită venea şchiopătând spre ei, prefigurându-se pe fundalul luminilor puternice din depărtare, din scuar. Harry avu senzaţia că era o femeie, deşi era foarte greu de spus. Se mişca încet, de teamă probabil să nu alunece pe zăpadă. Era cocoşată, îndesată şi îşi târşâia picioarele, toate acestea fiind semne ale vârstei înaintate. O priveau, în linişte, cum venea tot mai aproape. Harry aştepta să vadă dacă avea să intre într-una dintre căsuţele pe lângă care trecea, dar ştia, instinctiv, că nu avea să o facă. Până la urmă, se opri la câţiva metri de ei şi rămase acolo, în mijlocul

drumului îngheţat, cu faţa spre ei.

Nu era nevoie ca Hermione să îl ciupească de braţ. Era aproape imposibil ca acea femeie să fi fost Încuiată: stătea acolo, uitându-se la casa care ar fi trebuit să fie complet invizibilă pentru ea, dacă nu ar fi fost vrăjitoare. Chiar presupunând că era vrăjitoare, era foarte bizar că ieşise într-o noapte atât de friguroasă doar pentru a privi nişte ruine străvechi. După toate regulile magiei normale, nu ar fi trebuit să îi poată vedea pe Hermione şi pe el. Cu toate acestea, Harry avea sentimentul ciudat că ea ştia că se aflau acolo şi că ştia şi cine erau. Exact când ajunse la această concluzie îngrijorătoare, femeia ridică o mână înmănuşată şi le făcu semn să se apropie.

Sub pelerină, Hermione veni mai aproape de Harry, strângându-l de braţ.

— De unde ştie?

Harry clătină din cap. Femeia le făcu semn din nou, şi mai clar de data aceasta. Lui Harry îi trecură prin minte mai multe motive pentru care nu ar fi trebuit să răspundă chemării ei, iar suspiciunile legate de identitatea ei creşteau din ce în ce mai tare, pe măsură ce ei continuau să se privească în mijlocul străzii pustii.

Oare era posibil să îi fi aşteptat toate lunile acestea? Oare Dumbledore îi spusese să aştepte, pentru că Harry avea să vină până la urmă? Oare nu ea fusese cea care se strecurase printre umbrele din cimitir, urmărindu-i până acolo? Până şi faptul că îi putea simţi sugera un fel de putere dumbledoriană, pe care nu o mai întâlnise niciodată.

Până la urmă, Harry vorbi, făcând-o pe Hermione să tresară şi aproape să-şi piardă răsuflarea.

— Sunteţi Bathilda?

Silueta înfofolită încuviinţă din cap şi le făcu iarăşi

semn.

Sub pelerină, Harry şi Hermione se uitară unul la celălalt. Harry ridică din sprâncene, iar Hermione încuviinţă uşor din cap, cuprinsă de nelinişte. Se apropiară de femeie şi aceasta se întoarse imediat, şchiopătând înapoi pe unde venise. Îi conduse pe lângă mai multe case, apoi se opri în faţa unei porţi. O urmară de-a lungul unei cărări dintr-o grădină, aproape la fel de neîngrijită ca cea de unde veniseră. Scoase cheia de la uşa de la intrare şi încercă să nimerească broasca, apoi o deschise şi se dădu la o parte, pentru a le face loc să treacă.

Mirosea urât sau poate că nu ea era de vină, ci casa: când trecură pe lângă ea, Harry strâmbă din nas şi imediat îşi dădură jos pelerina. Acum, că stătea lângă ea, îşi dădu seama cât era de mică, cocoşată de bătrâneţe, abia dacă îi ajungea până la piept. Aceasta închise uşa după ei, cu nişte degete albăstrui şi marmorate, pe fundalul vopselei care se cojea, apoi se întoarse şi se holbă la chipul lui Harry. Avea ochii acoperiţi de cataractă şi adânciţi în pliuri de piele străvezie, toată faţa presărată cu vinişoare sparte şi pete de la ficat. Harry se întrebă dacă chiar putea să îl vadă; chiar şi aşa, cel pe care îl vedea era Încuiatul cu început de chelie a cărui identitate o furase.

Duhoarea bătrâneţii, a prafului, a hainelor murdare şi a mâncării stătute deveni şi mai pregnantă când îşi dădu jos şalul negru, ros de molii, din jurul capului cu păr alb rar, prin care se puteau ghici limpede oasele craniului.

— Bathilda? repetă Harry.

Aceasta încuviinţă din nou din cap. Harry deveni conştient că avea medalionul la gât; ceea ce era în interiorul lui, ticăind sau palpitând câteodată, se trezise. Simţea cum pulsa prin aurul rece. Oare ştia, simţea, că obiectul care avea să îl distrugă era aproape? Bathilda trecu târşâindu-şi picioarele pe lângă ei, dând-o pe Hermione la o parte de parcă nici nu ar fi

văzut-o, şi dispăru în ceea ce părea să fie sufrageria.

— Harry, nu sunt sigură de ce se întâmplă, şopti Hermione.

— Uite cât e de mică, cred că am putea s-o imobilizăm, dacă am vrea, zise Harry. Fii atentă, trebuia să-ţi fi spus, ştiam că nu e în toate minţile. Muriel a spus că s-a ţicnit de tot.

— Vino! strigă Bathilda din camera cealaltă. Hermione tresări şi îl strânse de mână pe Harry.

— E în ordine, o linişti Harry şi o conduse spre sufragerie.

Bathilda păşea prin cameră cu un mers clătinat şi, cu toate că aprindea lumânări, era în continuare foarte întuneric, pe lângă faptul că era şi foarte murdar. Un strat gros de praf le scârţâia sub picioare şi Harry simţi, amestecat cu mirosul umed de mucegai, ceva şi mai neplăcut, un miros de carne putrezită. Se întrebă când verificase cineva ultima oară dacă Bathilda putea să mai aibă grijă de casă. Părea să fi uitat că era în stare să facă vrăji, pentru că aprinse lumânările cu stângăcie, cu mâna; mâneca din dantelă îi atârna într-un mod neglijent, gata să ia foc în orice clipă.

— Lăsaţi-mă pe mine să le aprind, se oferi Harry şi îi luă chibriturile din mână.

Bathilda îl privi cum aprinse restul capetelor de lumânări de pe farfurioarele împrăştiate prin cameră, aşezate într-un echilibru instabil deasupra unor teancuri de cărţi şi măsuţe pline cu ceşti ciobite şi mucegăite.

Ultima suprafaţă pe care Harry zări o lumânare era o comodă cu sertare, pe care se odihneau mai multe fotografii.

Când o aprinse, flacăra se reflectă în geamurile prăfuite şi în ramele argintii ale fotografiilor. Văzu câteva mişcări timide.

În timp ce Bathilda bâjbâia după nişte lemne pentru foc, Harry murmură: „Tergeo”. Praful se şterse ca prin minune de pe poze şi imediat văzu că lipseau vreo şase din ramele mai mari şi mai bogat decorate. Se întrebă dacă le scosese Bathilda sau altcineva. Apoi, atenţia îi fu atrasă de o fotografie din rândul din spate al colecţiei, pe care o înşfacă repede. Din rama de argint, lui Harry îi zâmbea galeş hoţul cu chip vesel şi păr auriu, tânărul care se cocoţase pe pervazul lui Gregorovitch. Harry îşi aminti imediat unde îl mai văzuse înainte: în Viaţa şi minciunile lui Albus Dumbledore, la braţ cu Dumbledore, în adolescenţă, şi acolo trebuia să fi fost toate pozele lipsă – în cartea Ritei.

— Doamnă Bagshot? spuse el, cu vocea un pic tremurândă. Cine este aici?

Bathilda stătea în mijlocul camerei, urmărind-o pe Hermione cum aprinde focul în locul ei.

— Doamnă Bagshot? repetă Harry şi înaintă, cu poza în mână, în timp ce primele flăcări se treziseră la viaţă în mijlocul şemineului.

Când îl auzi, Bathilda îşi ridică privirea şi Horcruxul palpită şi mai tare pe pieptul lui.

— Cine este în poză? o întrebă Harry, ridicând fotografia.

Bathilda se uită solemnă la poză, apoi la Harry.

— Ştiţi cine este? repetă el, vorbind mult mai rar şi mai tare decât de obicei. Băiatul acesta... Îl cunoaşteţi? Cum îl cheamă?

Bathilda părea confuză. Harry se simţi cuprins de frustrare. Cum reuşise Rita să pătrundă în amintirile Bathildei?

— Cine este omul acesta? repetă el răspicat.

— Harry, ce faci? întrebă Hermione.

— Poza asta, Hermione, el este hoţul, hoţul care a furat ceva de la Gregorovitch! Te rog! se întoarse iar către Bathilda. Cine este omul acesta?

Dar Bathilda se holbă pur şi simplu la el.

— De ce ne-aţi cerut să venim cu dumneavoastră, doamnă Bagshot? întrebă Hermione, ridicând şi ea vocea. Voiaţi să ne daţi ceva?

Fără să dea nici un semn că ar fi auzit-o pe Hermione, Bathilda se apropie de Harry, târşâindu-şi picioarele. Făcu semn cu capul şi se uită înapoi, spre hol.

— Vreţi să plecăm? întrebă el.

Bathilda repetă gestul, arătând de data aceasta mai întâi spre el, apoi spre ea şi în cele din urmă spre tavan.

— Am înţeles… Hermione, cred că vrea să mă duc sus cu ea.

— Bine, zise Hermione, hai să mergem.

Dar când Hermione făcu o mişcare, Bathilda clătină din cap cu o forţă surprinzătoare, arătând încă o dată spre Harry şi apoi spre ea.

— Vrea să mă duc doar eu cu ea.

— De ce? întrebă Hermione şi vocea ei pătrunzătoare şi clară răsună în camera luminată de lumânări.

La auzul zgomotului, bătrâna clătină uşor din cap.

— Poate că Dumbledore i-a spus să îmi dea sabia doar mie?

— Chiar crezi că ştie cine eşti?

— Da, spuse Harry, uitându-se în ochii împăienjeniţi fixaţi asupra lui, cred că ştie.

— Bine, atunci, dar grăbeşte-te, Harry.

— Luaţi-o dumneavoastră înainte, îi spuse Harry Bathildei.

Aceasta păru să înţeleagă, pentru că îl ocoli iarăşi şi se duse spre uşă. Harry se uită înapoi la Hermione şi îi zâmbi liniştitor, dar nu era sigur că îl văzuse, fiindcă se cuprinsese cu mâinile şi stătea aşa, înconjurată de mizerie şi de lumina lumânărilor, uitându-se cu interes la bibliotecă. Când ieşi din cameră, Harry îşi strecură poza în ramă argintie a hoţului necunoscut sub haină, fără a fi observat de Hermione sau Bathilda.

Scara era abruptă şi îngustă: Harry aproape că fu tentat să-şi sprijine mâinile de fundul îndesat al Bathildei, pentru a se asigura că nu avea să cadă pe spate peste el, ceea ce părea foarte probabil. Bathilda urcă până la etaj, răsuflând din greu, făcu imediat la dreapta şi îl conduse într-un dormitor cu tavanul jos. Era întuneric beznă şi mirosea oribil: Harry tocmai zărise o oală de noapte sub pat, când Bathilda închise uşa şi totul se cufundă într-un întuneric adânc.

— Lumos, spuse Harry şi îşi aprinse bagheta.

Tresări. În cele câteva secunde în care stătuseră în întuneric, Bathilda se apropiase de el fără ca Harry s-o audă.

— Eşti Potter? şopti ea.

— Da, eu sunt.

Bathilda încuviinţă încet din cap, în mod solemn. Harry simţi Horcruxul palpitând cu iuţeală, chiar mai repede decât inima lui; era o senzaţie neplăcută, tulburătoare.

— Aveţi ceva să-mi daţi? întrebă Harry, dar Bathilda părea să fie atentă la vârful baghetei lui Harry. Aveţi ceva să-mi daţi? repetă el.

Atunci, ea închise ochii şi se întâmplară mai multe lucruri în acelaşi timp: cicatricea lui Harry zvâcni de durere, Horcruxul începu să palpite atât de tare, încât partea din faţă a puloverului lui se mişcă, iar camera întunecată şi rău mirositoare dispăru pentru câteva momente. Simţi un val de bucurie şi vorbi cu un glas strident şi rece: Reţine-l!

Harry se clătină; pereţii camerei întunecate şi urât mirositoare păreau să se prăbuşească din nou peste el. Nu ştia ce se întâmplase.

— Aveţi ceva să-mi daţi? întrebă pentru a treia oară, mult mai tare.

— Aici, şopti ea, arătând spre colţul camerei. Harry îşi ridică bagheta şi văzu conturul unei măsuţe de toaletă aglomerate, sub fereastra cu draperii.

De data aceasta, nu îl conduse. Harry se strecură prin locul strâmt rămas liber între ea şi patul nefăcut, cu bagheta ridicată.

Nu voia să o piardă din ochi.

— Ce este? întrebă el când ajunse la măsuţa de toaletă, pe care zăcea un morman imens, care arăta şi mirosea a rufe murdare.

— Acolo, spuse ea, arătând spre morman.

Şi, în clipa în care Harry îşi întoarse privirea, cercetând dacă în talmeş-balmeşul din faţa lui nu era vreun mâner de sabie sau vreun rubin, Bathilda făcu o mişcare ciudată. Harry o văzu cu coada ochiului; panica îl făcu să se întoarcă şi groaza îl pironi când văzu corpul bătrânei prăbuşindu-se şi un şarpe uriaş

târându-se din locul în care fusese mai înainte gâtul. Şarpele atacă şi Harry ridică bagheta. Forţa cu care îl muşcă de antebraţ îl făcu să-şi arunce bagheta înspre tavan; lumina ei se învârti ameţitor prin cameră şi se stinse. Apoi, o lovitură puternică cu coada în stomac îi tăie răsuflarea; căzu pe spate, peste măsuţa de toaletă, peste mormanul de haine murdare. Se rostogoli într-o parte, abia reuşind să evite coada şarpelui, care lovi măsuţa pe care fusese el cu o secundă în urmă. Fragmente din suprafaţa de sticlă se împrăştiară peste el în momentul în care căzu la podea. O auzi pe Hermione strigând de jos: „Harry?”

Nu reuşi să inspire destul de adânc pentru a-i răspunde. Se simţi strivit de o masă netedă şi grea, care se încolăci în jurul lui, puternică şi viguroasă.

— Nu! spuse el cu respiraţia tăiată, pironit la podea.

— Ba da, şopti vocea. Ba da... să te reţin... Să te reţin...

— Accio... Accio Baghetă...

Dar nu se întâmplă nimic şi avea nevoie ca mâinile să-i fie libere ca să dea şarpele jos de pe el, în timp ce acesta i se încolăcea în jurul toracelui, sufocându-l, apăsându-i cu putere pe piept Horcruxul, un cerc îngheţat pulsând de viaţă, la câţiva centimetri de bătăile neregulate ale propriei lui inimi; creierul i se umplea cu o lumină rece şi albă, i se goli de gânduri şi îi înăbuşi răsuflarea, în vreme ce în depărtare se auzeau nişte paşi şi totul dispărea încetul cu încetul, înghiţit de negură...

O inimă metalică zvâcnea în afara pieptului lui, şi acum el zbura, zbura triumfător, fără să aibă nevoie de mături sau de Thestrali...

Se trezi brusc în întuneric, înconjurat de mirosul acru; Nagini îi dăduse drumul. Reuşi să se ridice şi văzu silueta şarpelui la lumina baghetei. Monstrul atacă şi Hermione se

dădu într-o parte, scoţând în acelaşi timp un ţipăt prelung. Blestemul ei dădu greş şi lovi fereastra acoperită de draperii, spulberând-o. Camera se umplu de un aer rece ca gheaţa, în timp ce Harry se mai lăsă o dată în jos, pentru a se feri de o nouă ploaie de cioburi, iar piciorul îi alunecă pe un fel de creion – bagheta lui.

Se aplecă şi o înşfacă, dar acum şarpele părea să fie în toate colţurile camerei, lovind furios din coadă. Nu o văzu pe Hermione nicăieri şi, pentru o clipă, Harry se gândi la ce era mai rău, dar imediat se auzi o bufnitură puternică, însoţită de o străfulgerare de lumină roşie, şi şarpele zbură în aer, lovindu-l cu putere pe Harry peste faţă, în încolăcirile lui hidoase spre tavan. Harry îşi ridică bagheta, dar exact în momentul acela, cicatricea începu să-l doară îngrozitor, mai tare decât îşi amintea să-l fi durut vreodată în ani de zile.

— Vine! Hermione, vine!

Harry scoase un ţipăt şi şarpele se prăbuşi, cu un şuierat prelung. Totul era un haos – animalul spulberase rafturile de pe pereţi şi cioburile de porţelan zburau acum în toate părţile, în timp ce Harry făcu o săritură peste pat şi înşfacă silueta întunecată pe care o recunoscuse ca fiind a Hermionei. Ea ţipă de durere când o trase înapoi peste pat.

Şarpele se năpusti încă o dată, dar Harry ştia că mai rău decât faptul că monstrul venea sau că ajunsese poate deja la poartă era că ţeasta lui avea să explodeze dintr-o clipă în alta, din cauza îngrozitoarei cicatrice. Şarpele se năpusti cu furie, în timp ce Harry făcu o săritură chiar din fugă, trăgând-o pe Hermione după el. Când îi atacă, Hermione strigă „Confrigo!” şi vraja ei zbură în jurul camerei, pulverizând oglinda de la şifonier şi ricoşând înapoi spre ei, ţâşnind din podea până în tavan. Harry simţi fierbinţeala vrăjii cum îi arde dosul palmei. Un ciob de sticlă îl tăie pe obraz în timp ce, trăgând-o pe Hermione după el, sări din pat pe măsuţa de toaletă distrusă şi

apoi direct afară, pe fereastră, în noapte. Şi tot ce rămânea în urma lor, pe măsură ce se prăbuşeau în gol, ca într-un vârtej, era doar ţipătul Hermionei…

Apoi, durerea din jurul cicatricei deveni insuportabilă… şi era Cap-de-Mort… şi traversa în fugă dormitorul rău mirositor, ţinându-se cu mâinile lungi şi albe de pervazul ferestrei, în timp ce-i privea pe bărbatul cu început de chelie şi pe femeia micuţă, care se învârtiră şi Dispărură… apoi auzi un urlet de furie, un urlet care se amestecase cu cel al fetei, revărsându-şi ecoul peste grădinile întunecate şi peste clopotele care vesteau Crăciunul…

Ţipătul lui deveni ţipătul lui Harry, durerea lui – cea a lui Harry… pentru că se petrecea aici, unde se întâmplase şi înainte… atât de aproape de casa în care era gata-gata să afle ce însemna să mori… să mori… durerea era atât de îngrozitoare… fusese sfâşiat de trup… Dar dacă nu mai avea trup, de ce îl durea atât de tare capul? Dacă era mort, cum putea să simtă atât de acut – oare durerea nu înceta odată cu moartea, nu dispărea?

Noaptea era umedă şi vântul bătea, iar doi copii îmbrăcaţi în dovleci traversau în mers legănat piaţeta, trecând pe lângă vitrinele magazinelor pline cu păianjeni din hârtie şi multe alte prostioare de Încuiaţi, ale unei lumi în care ei nu credeau… Plutea, fiind animat ca de obicei în astfel de ocazii de un scop - se simţea puternic, îndreptăţit… Nu simţea furie… aceasta era pentru suflete mai slabe decât el; dar triumf, da… Aşteptase acest lucru, îl sperase din adâncul sufletului…

— Reuşit costum, domnule!

Văzu cum zâmbetul băieţelului îi pieri când veni destul de aproape cât să se uite sub gluga pelerinei; pe chipul său pictat se citi frica. Apoi, copilul se întoarse şi fugi. Atinse mânerul baghetei în interiorul robei… o singură mişcare şi copilul nu avea să mai ajungă niciodată la mama sa… dar nu era

cazul, chiar nu era cazul…

Mergea de-a lungul unei alte străzi, şi mai întunecate, şi până la urmă văzu destinaţia. Vraja Fidelius fusese îndepărtată, deşi ei nu o ştiau încă… făcu mai puţin zgomot decât frunzele care foşneau pe trotuar, până ce ajunse în dreptul gardului viu întunecat şi privi dincolo de el.

Nu trăseseră draperiile, aşa că îi văzu foarte clar cum stăteau în micuţa sufragerie – bărbatul înalt, cu părul negru şi purtând ochelari, făcea să ţâşnească norişori coloraţi de fum din vârful baghetei, amuzându-l pe băieţelul îmbrăcat într-o pijama albastră. Copilul râdea şi încerca să prindă fumul, să-l înşface în pumnişor. Se deschise o uşă şi intră mama, care spuse nişte cuvinte pe care nu le putu înţelege, iar chipul îi era acoperit de părul lung, roşcat închis. Acum, tatăl îşi luă fiul în braţe şi i-l dădu mamei. Aruncă bagheta pe canapea şi se întinse, căscând.

Poarta scârţâi puţin când o deschise, dar James Potter nu auzi. Mâna lui albă scoase bagheta de sub pelerină şi o îndreptă spre uşă, care se izbi de perete.

Trecu pragul, în timp ce James veni în fugă pe hol. Era uşor, prea uşor, nici măcar nu îşi luase bagheta…

— Lily, ia-l pe Harry şi fugi! E el! Du-te! Fugi! Îl reţin eu!

Cum să-l reţină, când nici măcar nu avea baghetă! Înainte să arunce blestemul, izbucni în hohote.

— Abracadabra!

Lumina verde se revărsă în holul înghesuit – deasupra căruciorului lipit de perete şi a balustradei care străluci asemenea unui fulger. James Potter căzu ca o marionetă căreia îi fuseseră tăiate sforile. O auzi ţipând de la etaj, încolţită, dar cel puţin nu avea de ce să se teamă atâta timp cât avea să fie raţională. Urcă treptele, ascultând uşor amuzat cum încerca să se baricadeze… nici ea nu avea bagheta la ea… cât de proşti

puteau să fie şi cât de încrezători că siguranţa le era în mâinile prietenilor, că armele puteau fi lăsate la o parte chiar şi numai pentru câteva clipe…

Forţă uşa, azvârlind la o parte scaunul şi cutiile strânse în grabă în dreptul ei cu o simplă mişcare din baghetă… şi iat-o acolo, cu copilul în braţe. La vederea lui, puse copilul în pătuţul din spatele ei şi întinse mâinile, ca şi când aceasta ar fi ajutat la ceva, de parcă, ascunzându-l, spera să fie aleasă în locul lui.

— Nu Harry, nu Harry, te rog, nu Harry!

— Dă-te la o parte, prostuţo… dă-te la o parte, acum!

— Nu pe Harry, te rog, omoară-mă pe mine în locul lui.

— Nu-ţi mai spun şi a doua oară…

— Nu pe Harry! Te rog… ai milă… Nu pe Harry! Nu pe Harry! Te rog, fac orice…

— Dă-te la o parte… dă-te la o parte, fetiţo!

Ar fi putut să o facă să se dea la o parte din faţa pătuţului, dar părea mai înţelept să îi lichideze pe toţi.

Străfulgerarea verde lumină camera şi femeia căzu la fel ca şi soţul său. În tot acest timp, copilul nu scosese nici un scâncet: putea sta în picioare, ţinându-se strâns de barele pătuţului, şi se uita în sus, la chipul intrusului, cu un fel de interes amuzat, imaginându-şi poate că cel care se ascundea sub pelerină era tatăl lui, care făcea din nou să apară luminiţe jucăuşe, iar mama avea să dea şi ea buzna pe uşă în orice clipă, râzând în hohote…

Îndreptă bagheta cu mare atenţie spre chipul băiatului. Voia să vadă cum se întâmplă, cum avea să distrugă acest unic pericol inexplicabil. Copilul începu să plângă; văzuse că nu era James. Nu îi plăcea că plângea, nu înghiţise niciodată plânsetele

celor mici de la orfelinat.

— Abracadabra!

În clipa aceea, se destrămă – nu mai era nimic, nimic în afară de durere şi groază, şi trebuia să se ascundă, nu aici, printre dărâmăturile casei distruse, între care rămăsese prins copilul, cu urletele lui, ci departe… foarte departe…

— Nu, gemu el.

Şarpele se târî pe podeaua murdară, plină de lucruri, şi omorâse deja băiatul, dar totuşi el era băiatul…

— Nu…

Acum stătea în dreptul ferestrei sparte din casa Bathildei, cufundat în amintirea celui mai mare eşec al său, şi la picioarele sale şarpele uriaş se târa peste cioburi de porţelan şi sticlă. Se uită în jos şi văzu ceva… ceva incredibil…

— Nu…

— Harry, e în ordine, eşti bine!

Se aplecă şi ridică poza cu geamul spart. Iată-l, hoţul necunoscut, hoţul pe care îl căuta…

— Nu… mi-a căzut… mi-a căzut…

— Harry, e în ordine, trezeşte-te, trezeşte-te!

El era Harry… Harry, nu Cap-de-Mort… şi ceea ce foşnea nu era un şarpe. Deschise ochii.

— Harry, şopti Hermione. Te simţi bine?

— Da, minţi el.

Era în cort, întins pe unul dintre paturile suprapuse, sub o grămadă de pături. Îşi dădu seama că se apropia venirea

zorilor, după încremenirea şi răceala luminii care se întrezărea dincolo de acoperişul de pânză. Era ud leoarcă de transpiraţie, şi simţea aşternutul şi păturile umede.

— Am scăpat.

— Da, zise Hermione. A trebuit să folosesc o Vrajă de Plutire, ca să te aşez pe pat, nu te-am putut ridica de una singură. Ai fost... mă rog, nu ai fost tocmai...

Hermione avea cearcăne violete sub ochii căprui şi Harry observă că ţinea în mână un burete; îl ştersese pe faţă cu el.

— Ai fost bolnav, încheie ea. Foarte bolnav.

— Cât timp a trecut de când am plecat?

— Au trecut mai multe ore. Este aproape dimineaţă.

— Şi eu am fost... mi-am pierdut cunoştinţa?

— Nu chiar, spuse Hermione stingherită. Ai strigat şi ai gemut şi... aşa mai departe, adăugă ea, pe un ton care îl nelinişti pe Harry.

Ce făcuse? Proferase blesteme, ca şi Cap-de-Mort, plânsese ca băieţelul din pătuţ?

— N-am putut să-ţi dau jos Horcruxul, spuse Hermione, şi Harry îşi dădu seama că voia să schimbe subiectul. Îţi era pur şi simplu lipit de piept. Ţi-a rămas o urmă... iartă-mă, a trebuit să folosesc o Vrajă de Tăiere, ca să îl îndepărtez. Te-a muşcat şi şarpele, dar am curăţat rana şi am pus nişte frăsinel pe ea...

Îşi dădu jos tricoul ud de transpiraţie pe care îl purta şi se uită în jos. Avea o urmă roşie ovală deasupra inimii, acolo unde îl arsese medalionul. Văzu şi urmele de dinţi pe jumătate vindecate de pe antebraţ.

— Unde ai pus Horcruxul?

— În gentuţă. Mă gândesc că ar fi mai bine să nu-l purtăm o vreme. Se lăsă pe spate pe perne şi se uită la chipul ei cenuşiu, cu obraji supţi.

— Nu ar fi trebuit să ne ducem la Peştera lui Godric. Este vina mea, eu sunt singurul vinovat, Hermione, iartă-mă.

— Nu e vina ta. Şi eu am vrut să mergem, chiar am crezut că Dumbledore ar fi putut să-ţi lase sabia acolo.

— Da, păi... n-am prea nimerit-o cu asta, nu?

— Harry, ce s-a întâmplat? Ce s-a întâmplat când te-a dus sus? Şarpele se ascundea undeva? A ieşit pur şi simplu şi a omorât-o pe ea şi apoi te-a atacat pe tine?

— Nu, spuse el. Ea era şarpele... sau şarpele era ea... în tot acest timp.

— P-poftim?

Harry închise ochii. Încă mai simţea mirosul din casa Bathildei: asta făcea totul să pară îngrozitor de real.

— Bathilda trebuie să fi murit cu ceva timp în urmă. Şarpele era... era în ea. Ştii-Tu-Cine l-a pus să aştepte acolo, în Peştera lui Godric. Ai avut dreptate. Ştia că o să mă întorc.

— Şarpele era în ea?

Harry deschise ochii din nou. Hermione părea scârbită şi revoltată.

— Lupin a spus că vom întâlni vrăji pe care nici măcar nu ni le-am imaginat, spuse Harry. Nu a vrut să vorbească de faţă cu tine pentru că vorbea în reptomită, numai în reptomită, şi eu nu mi-am dat seama, dar eu puteam s-o înţeleg, bineînţeles. Odată ce am ajuns în dormitor, şarpele i-a trimis un

mesaj Ştii-Tu-Cui; am auzit totul în minte, am simţit cum s-a entuziasmat, i-a spus să mă reţină... şi apoi...

Îşi aminti cum ieşise şarpele din gâtul Bathildei. Nu era nevoie ca Hermione să ştie detaliile.

— S-a transformat, s-a transformat în şarpe şi m-a atacat.

Se uită în jos, la urmele dinţilor.

— Nu trebuia să mă omoare, ci doar să mă ţină acolo, până venea Ştim-Noi-Cine.

Măcar dacă ar fi reuşit să omoare şarpele, tot ar fi meritat... Tulburat, se ridică în capul oaselor şi dădu la o parte păturile.

— Harry, nu, sunt sigură că ar trebui să te odihneşti!

— Tu eşti cea care are nevoie de somn. Fără supărare, dar arăţi groaznic. Eu sunt bine. O să stau de pază pentru o vreme. Unde mi-e bagheta?

Hermione nu răspunse, ci doar se uită la el.

— Hermione, unde e bagheta mea?

Îşi muşca buza şi ochii i se umplură de lacrimi.

— Harry...

— Unde mi-e bagheta?

Hermione întinse mâna, o luă de lângă pat şi i-o întinse.

Bagheta din lemn de tisă şi pană de phoenix era aproape ruptă în două. Cele două bucăţi atârnau fiecare de un fir subţire de pană de phoenix. Lemnul se distrusese complet. Harry o luă ca şi când ar fi fost ceva viu, care fusese grav rănit. Nu putea gândi coerent: totul devenise un amestec de panică şi teamă.

Apoi îi întinse bagheta Hermionei.

— Repar-o. Te rog.

— Harry, nu cred, când este ruptă aşa...

— Te rog, Hermione, încearcă!

— R-reparo.

Bucata de baghetă care atârna se lipi la loc. Harry o ridică.

— Lumos!

Bagheta abia scoase câteva scântei şi se stinse imediat. Harry o îndreptă spre Hermione.

— Expelliarmus!

Bagheta Hermionei se mişcă un pic, dar rămase în mâna ei.

Încercările de a face câteva vrăji fură prea grele pentru bagheta lui Harry, care se rupse din nou în două. Se holbă la ea, îngrozit, fără să înţeleagă ce vedea... Bagheta care trecuse prin atâtea...

— Harry, şopti Hermione, atât de încet, încât abia dacă o auzi. Îmi pare atât de rău. Cred că eu sunt de vină. Când plecam, ştii, şarpele venea după noi, aşa că am aruncat un blestem de spulberare şi a ricoşat peste tot şi atunci... trebuie... trebuie să îţi fi lovit...

— A fost un accident, spuse Harry automat, simţindu-se pustiit. Vom... vom găsi o cale să o reparăm.

— Harry, nu cred că mai putem s-o reparăm, spuse Hermione, iar lacrimile începură să-i şiroiască pe obraji. Mai ţii minte... cum a fost cu bagheta lui Ron? Când şi-a rupt bagheta

în accidentul de maşină? Nu a mai fost niciodată ca la început, a trebuit să îşi ia una nouă.

Harry se gândi la Ollivander, care fusese răpit şi acum era ţinut ostatic de către Cap-de-Mort, şi la Gregorovitch, care murise.

Cum avea să îşi mai găsească acum o baghetă nouă?

— Bine, spuse el pe un ton ferm fals, atunci o s-o împrumut pe a ta pentru moment. Cât stau de pază.

Cu chipul scăldat în lacrimi, Hermione îi dădu bagheta ei, iar Harry se ridică şi o lăsă în dreptul patului lui, singurul lucru pe care şi-l dorea fiind să plece mai repede de acolo.

Capitolul XVIII

Viaţa şi minciunile lui Albus Dumbledore

Răsărea soarele; cerul nemărginit, pur şi incolor, se întindea deasupra lui, fără să ştie de el şi de suferinţa lui. Harry se aşeză la intrarea în cort şi trase în piept aer curat. Simplul fapt că era în viaţă şi putea vedea soarele răsărind dincolo de dealurile sclipind de zăpadă ar fi trebuit să fie cea mai mare comoară de pe pământ. Dar, cu toate acestea, nu se putea bucura de ea. Simţurile lui fuseseră răvăşite de pierderea catastrofală a baghetei. Privi în depărtare, peste o vale cufundată sub un strat de zăpadă, de undeva reuşind să distingă dangătul unor clopote de biserică.

Fără să îşi dea seama, îşi înfigea degetele în braţe, ca şi când ar fi încercat să se lupte cu o durere fizică de nesuportat.

Nici nu mai ştia de câte ori îşi vărsase sângele, o dată îşi pierduse chiar toate oasele din braţul drept, iar călătoria aceasta îi adăugase o cicatrice pe piept şi una pe braţ, pe lângă cele de pe mână şi de pe frunte, dar niciodată, până în clipa aceea, nu se simţise atât de slăbit şi de vulnerabil, de parcă îi fuseseră luate cu forţa cele mai preţioase puteri magice de care dispunea. Ştia exact ce ar fi spus Hermione dacă i-ar fi împărtăşit toate acestea – „bagheta este doar o reflecţie a priceperii vrăjitorului". Dar se înşela – În cazul lui nu era aşa. Ea nu simţise cum bagheta i se rotise ca acul unei busole şi nici nu văzuse cum aruncase flăcări aurii în direcţia duşmanului său. Pierduse protecţia miezurilor gemene şi abia acum, când n-o mai avea, îşi dădu seama cât de mult se bazase pe ea.

Scoase din buzunar bagheta ruptă şi puse bucăţile, fără să le privească, în punguţa de la Hagrid, pe care o avea agăţată la gât. Aceasta era deja prea plină de obiecte rupte şi inutile, ca să mai încapă acolo şi altceva. Harry atinse hoţoaica cea veche şi, pentru o clipă, trebui să se împotrivească tentaţiei de a o scoate şi a o arunca cât colo. Inaccesibilă, fără să-i fie de nici un ajutor, inutilă… la fel ca toate lucrurile pe care le lăsase în urmă Dumbledore.

Furia faţă de Dumbledore îl cuprinse iarăşi, pârjolindu-l pe dinăuntru ca o lavă fierbinte, anulându-i orice alt sentiment. Fuseseră atât de disperaţi, încât se convinseseră singuri că răspunsurile se aflau în Peştera lui Godric şi că trebuiau să se întoarcă acolo, că totul făcea parte dintr-un plan secret pe care îl pusese la cale Dumbledore pentru ei; dar nu exista nici o hartă, nici o direcţie. Dumbledore îi lăsase să bâjbâie prin întuneric, să se lupte singuri cu necunoscutul şi cu orori inimaginabile, fără nici cel mai mic ajutor. Nu li se explicase nimic, nu li se dăduse nimic fără un preţ în schimb, nu aveau sabia şi, acum, Harry nu mai avea nici baghetă. În plus, îi căzuse şi fotografia hoţului; fără îndoială că lui Cap-de-Mort avea să îi fie uşor acum să afle cine era. Cap-de-Mort avea acum toate informaţiile.

— Harry?

Hermione părea să se teamă că ar fi putut s-o blesteme cu propria ei baghetă. Avea chipul brăzdat de lacrimi; se lăsă pe vine lângă el şi în mâinile care-i tremurau ţinea două ceşti cu ceai. Sub braţ ţinea un pachet voluminos.

— Mersi, spuse el, luând una dintre ceşti.

— Te superi dacă vorbim?

— Nu, spuse el, pentru că nu voia s-o jignească.

— Harry, ai vrut să ştii cine era omul din poză. Ei bine… am luat cartea.

Îi puse cartea timid în poală, un exemplar nou-nouţ al biografiei Viaţa şi minciunile lui Albus Dumbledore.

— Unde… cum…?

— Era în sufrageria Bathildei, stătea pur şi simplu acolo… Cu biletul acesta pe copertă.

Hermione citi cu voce tare cele câteva rânduri cu scris verde-prăzuliu, colţuros.

— „Dragă Batty, mersi de ajutor. Acesta este exemplarul tău, sper să-ţi placă. Ai spus tot ce scrie acolo, chiar dacă nu îţi mai aduci aminte. Rita.” E posibil să fi sosit în timp ce adevărata Bathilda era încă în viaţă, dar poate că nu se simţea destul de bine ca s-o citească, nu?

— Da, probabil că aşa a fost.

Harry se uită la chipul lui Dumbledore şi se simţi cuprins de un fel de plăcere sălbatică; acum avea să ştie toate lucrurile pe care Dumbledore nu crezuse că merita să i le spună, indiferent dacă Dumbledore ar fi vrut sau nu aşa ceva.

— Eşti încă supărat pe mine, nu? spuse Hermione.

Harry îşi ridică privirea şi o văzu iar plângând şi înţelese că faţa lui păstra încă urmele mâniei.

— Nu, spuse el încet. Nu, Hermione, ştiu că a fost un accident, încercai să ne scoţi de acolo întregi şi ai fost incredibilă. Aş fi murit dacă nu m-ai fi ajutat tu. Încercă să o încurajeze cu un zâmbet, apoi îşi îndreptă atenţia din nou asupra cărţii. Avea cotorul rigid, era evident că nu mai fusese deschisă până atunci. Frunzări prin ea, căutând pozele. O găsi aproape imediat pe cea pe care o căuta: tânărul Dumbledore şi chipeşul său tovarăş, râzând în hohote de vreo glumă de mult uitată. Harry citi descrierea.

Albus Dumbledore, la scurt timp după moartea mamei sale, împreună cu prietenul său, Gellert Grindelwald.

Harry rămase cu gura deschisă, privind intens ultimul cuvânt. Grindelwald. Prietenul său, Grindelwald. Îi aruncă o privire fugară Hermionei, care şi ea se uita la nume, nevenindu-i să-şi creadă ochilor. Încet, ridică privirea spre Harry.

— Grindelwald.

Ignorând restul fotografiilor, Harry căută numele fatal în paginile dimprejur. Îl descoperi cât de curând şi citi cu nerăbdare, dar pierdu firul; trebuia să citească mai de la început pentru a înţelege ceva şi, până la urmă, se trezi la începutul unui capitol intitulat „Binele majorităţii”. El şi Hermione începură să citească împreună:

Apropiindu-se acum de vârsta de optsprezece ani, Dumbledore a terminat şcoala Hogwarts încununat cu lauri – Băiat Fruntaş, Perfect, Câştigător al Premiului Barnaby Finkley pentru Vrăji de Excepţie, Reprezentantul Tinerilor din Marea Britanie în cadrul Vrăjustiţiei, Câştigător al Medaliei de Aur

pentru Contribuţii Esenţiale aduse Conferinţei Internaţionale a Alchimiştilor de la Cairo. Dumbledore intenţiona ca după aceea să facă un mare tur al lumii împreună cu Elphias „Respiratie-de-câine” Doge, amicul sărac cu duhul, dar devotat, pe care îl culesese la şcoală.

Cei doi tineri erau cazaţi la „Ceaunul crăpat”, în Londra, pregătindu-se să plece în Grecia în dimineaţa următoare, când o bufniţă aduse vestea morţii mamei lui Dumbledore. „Respiraţie-de-Câine” Doge, care a refuzat să îmi acorde un interviu pentru realizarea acestei cărţi, a oferit publicului propria sa versiune sentimentală despre ceea ce a urmat. A prezentat moartea Kendrei ca pe o lovitură tragică şi decizia lui Dumbledore de a renunţa la expediţie drept un act nobil de sacrificiu.

Desigur, Dumbledore s-a întors numaidecât la Peştera lui Godric, pentru a avea grijă, probabil, de fratele şi sora sa mai mici. Dar câtă grijă a avut până la urmă?

„Era un smintit şi jumătate Aberforth ăla”, spune Enid Smeek, a cărei familie locuia, la vremea aceea, la marginea Peşterii lui Godric. „Era de necontrolat. În mod normal, ţi-ar fi fost milă de el, doar îi muriseră părinţii, numai că îmi tot arunca în cap cu baligă de capră. Nu cred că Albus se sinchisea prea tare de el, cel puţin eu nu i-am văzut niciodată împreună.”

Deci ce făcea Albus, dacă nu îl consola pe fratele său de nestăpânit? Se pare că se asigura că sora sa va rămâne închisă în continuare. Căci, cu toate că primul ei temnicer murise, situaţia nefericită a Arianei Dumbledore rămăsese neschimbată. Doar câţiva oameni din afara familiei ştiau de existenţa ei, printre care „Răsuflare-de-câine” Doge, oameni despre care era sigur că vor înghiţi povestea „sănătăţii şubrede” a Arianei.

O altă prietenă uşor de convins era Bathilda Bagshot, un istoric magic renumit, care trăia de ani întregi în Peştera lui Godric. Desigur, Kendra o respinsese pe Bathilda atunci când aceasta încercase să le ureze bun venit în sat. Însă, câţiva ani

mai târziu, autoarea i-a trimis o bufniţă lui Albus la Hogwarts, după ce fusese plăcut impresionată de lucrarea acestuia despre Transformările între Specii, din Transfigurarea la Zi. În urma acestui prim contact, Bathilda i-a cunoscut şi pe restul membrilor familiei Dumbledore. Când a murit Kendra, Bathilda era singura persoană din Peştera lui Godric care avea o relaţie bună cu mama lui Dumbledore.

Din păcate, Bathilda nu mai este la fel de sclipitoare cum era în tinereţe. „Focul arde, dar ceaunul e gol”, după cum mi-a prezentat situaţia Ivor Dillonsby sau, folosind exprimarea ceva mai pragmatică a lui Enid Smeek, „Baba e nebună de legat”. Cu toate acestea, o combinaţie de tehnici verificate în jurnalism mi-a permis să extrag câteva mici comori constând în fapte reale, cât să pun cap la cap o poveste scandaloasă.

La fel ca restul lumii vrăjitoreşti, Bathilda a pus moartea prematură a Kendrei pe seama unei vrăji care a dat greş, o poveste pe care au repetat-o Albus şi Aberforth în anii care au urmat. Bathilda imită şi ea textele familiei despre Ariana, spunând că era „fragilă” şi „delicată”. Însă, în privinţa unui subiect, Bathilda merită cu vârf şi îndesat eforturile pe care le-am investit în obţinerea Veritaserumului, pentru că ea şi numai ea ştie povestea completă despre cel mai bine păstrat secret al vieţii lui Albus Dumbledore. Dezvăluit acum pentru prima dată, pune sub semnul întrebării tot ce au crezut admiratorii lui Dumbledore despre idolul lor: aşa-zisa sa ură faţă de Magia Neagră, faptul că s-a opus asupririi Încuiaţilor, chiar şi devotamentul pentru propria sa familie.

În aceeaşi vară în care Dumbledore s-a dus acasă la Peştera lui Godric, fiind acum orfan şi capul familiei, Bathilda Bagshot a acceptat să îl primească în vizită pe strănepotul ei, Gellert Grindelwald.

Numele Grindelwald este pe bună dreptate unul celebru: dacă s-ar face o listă cu cei mai periculoşi vrăjitori întunecaţi

din toate timpurile, ar pierde primul loc doar pentru că a sosit Ştim-Noi-Cine cu o generaţie mai târziu, pentru a-i fura medalia de aur. Însă, dat fiind că Grindelwald nu şi-a extins niciodată regimul de teroare până în Marea Britanie, detaliile ascensiunii sale nu sunt bine cunoscute în aceste părţi.

Grindelwald a fost educat la Durmstrang, o şcoală renumită din păcate încă de pe atunci pentru tolerarea Magiei Negre. El a dat dovadă de un talent la fel de precoce ca al lui Dumbledore. Dar, în loc să îşi dirijeze capacităţile pentru câştigarea premiilor şi distincţiilor, Gellert Grindelwald s-a devotat altor scopuri. Când avea şaisprezece ani, nici măcar Durmstrang n-a putut să ignore experimentele sale îndoielnice şi acesta a fost exmatriculat.

Din acel moment, tot ce se ştie despre următoarea mişcare a lui Grindelwald este că „a petrecut câteva luni în străinătate”. Acum se poate dezvălui faptul că Grindelwald a ales să o viziteze pe mătuşa sa în Peştera lui Godric şi că acolo s-a împrietenit la cataramă cu nimeni altul decât Albus Dumbledore, oricât de şocant li s-ar putea părea unora.

„Mie mi s-a părut un băiat fermecător”, a bolborosit Bathilda, indiferent ce a urmat după aceea. „Bineînţeles, i l-am prezentat bietului Albus, căruia îi lipsea compania băieţilor de vârsta lui. Băieţi s-au înţeles bine de la bun început.”

Nici nu încape îndoială. Bathilda mi-a arătat o scrisoare, păstrată de ea, trimisă de către Albus Dumbledore la miezul nopţii.

„Da, chiar după ce-şi petreceau toată ziua discutând – fiind amândoi nişte tineri străluciţi, vorbeau ore întregi, ca nişte apucaţi –, câteodată auzeam o bufniţă care bătea în geamul camerei lui Gellert, aducându-i o scrisoare de la Albus! Îi venea câte o idee şi trebuia să i-o împărtăşească imediat lui Gellert!"

Şi nu erau orice fel de idei. Deşi admiratorii lui Albus

Dumbledore vor fi profund şocaţi de conţinutul ei, iată gândurile eroului lor la vârsta de şaptesprezece ani, după cum i le relata noului său cel mai bun prieten (copia scrisorii originale se găseşte la pagina 463):

Gellert,

Ceea ce spuneai despre cum dominaţia vrăjitorilor ar fi spre binele Încuiaţilor este, după părerea mea, de o importanţă crucială. Da, am primit puterea şi puterea aceea ne dă dreptul de a conduce, dar ne face şi responsabili de cei care sunt conduşi. Trebuie să subliniem această idee, ea va fi piatra de temelie a proiectului nostru. În momentul în care vom fi contrazişi, şi vom fi cu siguranţă, aceasta trebuie să stea la baza tuturor contraargumentelor noastre. Vom obţine controlul pentru binele majorităţii. Şi asta înseamnă că acolo unde vom avea parte de împotrivire, va trebui să folosim forţa, doar atât cât este nevoie. (Aceasta a fost greşeala pe care ai făcut-o tu la Durmstrang! Dar nu mă plâng, pentru că dacă nu ai fi fost exmatriculat, nu ne-am mai fi întâlnit.)

Albus

Cu toate că numeroşii săi admiratori vor fi fără îndoială uimiţi şi dezgustaţi, această scrisoare este dovada că Albus Dumbledore a visat cândva să dizolve Statutul de Tăinuire şi să stabilească Regimul de putere a vrăjitorilor asupra Încuiaţilor. O mare lovitură pentru cei care şi-l imaginaseră mereu pe Dumbledore drept cel mai mare apărător al celor cu părinţi Încuiaţi! Cât de lipsite de substanţă par toate acele discursuri în care sprijinea drepturile Încuiaţilor, prin prisma acestor noi dovezi cutremurătoare! Cât de condamnabil pare Albus

Dumbledore, plănuind de zor ascensiunea sa la putere, când ar fi trebuit să jelească pierderea mamei şi să aibă grijă de sora lui!

Cu siguranţă că cei hotărâţi să îl menţină pe Dumbledore pe piedestalul său fisurat vor susţine că, până la urmă, nu şi-a pus în aplicare planurile, că trebuie să se fi răzgândit, să îşi fi venit în fire. Cu toate acestea, adevărul pare şi mai şocant.

Abia trecuseră două săptămâni de când deveniseră buni prieteni, când Dumbledore şi Grindelwald s-au despărţit şi nu s-au mai întâlnit niciodată până la legendarul duel dintre ei (detalii în capitolul 22). Ce a generat această ruptură subită? Oare Dumbledore s-a trezit la realitate? Oare i-a spus lui Grindelwald că nu voia să mai facă parte din planurile sale? Ei bine, nu.

„Cred că motivul a fost moartea micuţei Ariana, biata de ea”, spune Bathilda. „A fost extrem de şocant. Gellert era acolo, în casă, când s-a întâmplat şi s-a întors la mine complet ameţit, spunându-mi că voia să se ducă acasă chiar a doua zi. Era foarte tulburat, ştii... Aşa că am aranjat un Portal şi atunci l-am văzut pentru ultima oară.”

„Albus a înnebunit când a murit Ariana. A fost de-a dreptul îngrozitor pentru cei doi fraţi, îi pierduseră pe toţi, nu se mai aveau decât unul pe altul. Nici nu mă mir că deveniseră iuţi la mânie. Aberforth a dat vina pe Albus, ştii, aşa cum se întâmplă în situaţii tragice ca aceasta. Dar Aberforth spunea mai mereu grozăvii, săracul de el. Totuşi, nu a fost deloc frumos că i-a spart nasul lui Albus la înmormântare. Kendra ar fi fost distrusă dacă şi-ar fi văzut fiii încăierându-se aşa, peste trupul neînsufleţit al fiicei ei. Păcat că Gellert nu a putut rămâne la înmormântare... măcar l-ar fi consolat pe Albus.”

Această ceartă groaznică purtată lângă coşciug, cunoscută doar de puţinii oameni care au participat la

înmormântarea Arianei Dumbledore, a ridicat câteva semne de întrebare. De ce anume a dat Aberforth Dumbledore vina pe Albus pentru moartea surorii lor? Oare a fost aşa cum pretinde Batty, doar o refulare a durerii? Sau furia sa a avut motive mai întemeiate? Grindelwald, care fusese exmatriculat de la Durmstrang pentru că-şi atacase nişte colegi şi aproape îi omorâse, a fugit din ţară la doar câteva ore de la moartea fetei şi Albus (oare din cauza ruşinii sau fricii?) nu l-a mai revăzut după aceea, decât când a fost obligat să o facă, răspunzând rugăminţilor întregii lumi vrăjitoreşti.

Se pare că nici Dumbledore şi nici Grindelwald nu au vorbit niciodată despre această prietenie scurtă din tinereţe. Totuşi, nu încape nici o îndoială că Dumbledore a amânat atacul asupra lui Gellert Grindelwald vreme de cinci ani plini de suferinţă, de crime şi dispariţii. Oare Dumbledore ezitase pentru că încă mai ţinea oarecum la omul acela sau pentru că se temea că cel care îi fusese odată cel mai bun prieten avea să îl dea în vileag? Oare Dumbledore a fost înduplecat cu greu să se ducă să îl captureze pe cel care reprezentase un motiv de reală bucurie pentru el la un moment dat?

Şi cum a murit misterioasa Ariana? Oare a fost victima nevinovată a vreunui ritual întunecat? Oare auzise ceva ce nu ar fi trebuit, în timp ce cei doi tineri exersau, în încercarea lor de a obţine glorie şi putere? Oare este posibil ca Ariana Dumbledore să fi fost prima persoană care a murit pentru „binele majorităţii”?

Capitolul se încheia aici şi Harry îşi ridică privirea.

Hermione terminase de citit înaintea lui. Luă imediat cartea din mâinile lui Harry, puţin cam alarmată de expresia lui, şi o închise fără să se uite la ea, ca şi când ar fi ascuns ceva indecent.

— Harry…

Dar Harry clătină din cap. I se spulberase o certitudine interioară, simţea acelaşi lucru ca atunci când plecase Ron. Avusese încredere în Dumbledore, crezuse că el era imaginea binelui şi a înţelepciunii. Nu mai rămăsese nimic din toate acestea. Câte mai avea să piardă? Ron, Dumbledore, bagheta cu miez din pană de phoenix…

— Harry! zise Hermione, părând să-i fi citit gândurile. Ascultă-mă. Nu-nu este o lectură tocmai plăcută…

— Da, nu pot să spun că e.

— Dar, Harry, nu uita că este scrisă de Rita Skeeter.

— Ai citit şi tu scrisoarea aceea către Grindelwald, nu-i aşa?

— Da, a-aşa este.

Hermione ezita, iar pe chip i se citea supărarea; mâinile îi erau reci şi tot încerca să şi le încălzească ţinând strâns ceşcuţa cu ceai.

— Cred că asta este partea cea mai neplăcută. Ştiu că Bathilda credea că erau doar nişte discuţii, dar „Pentru binele majorităţii” a devenit sloganul lui Grindelwald, justificarea sa pentru toate atrocităţile pe care le-a comis mai târziu. Şi… din scrisoare… reiese că Dumbledore a fost cel care i-a dat ideea. Se spune că motto-ul acesta a fost chiar sculptat deasupra intrării în Nurmengard.

— Ce este Nurmengard?

— Închisoarea pe care a construit-o Grindelwald pentru adversarii săi. El însuşi a ajuns acolo după ce l-a prins Dumbledore. Oricum, este groaznic gândul că ideile lui Dumbledore l-au ajutat pe Grindelwald să ajungă la putere. Dar,

pe de altă parte, nici măcar Rita nu poate pretinde că s-au cunoscut pentru mai mult de câteva luni, într-o vară când erau amândoi extrem de tineri, şi…

— Mă gândeam că o să spui asta, zise Harry.

Nu voia să îşi verse nervii pe ea, dar îi era greu să îşi menţină vocea calmă.

— Mă gândeam că o să spui că erau tineri. Aveau vârsta pe care o avem noi acum. Şi uită-te la noi, ne riscăm viaţa pentru a lupta împotriva Magiei Negre, iar el plănuia împreună cu noul său prieten cel mai bun cum să ajungă să deţină puterea asupra Încuiaţilor.

Nu credea să-şi mai poată controla furia pentru multă vreme: se ridică şi făcu vreo câţiva paşi în jur, încercând să se mai calmeze.

— Nu încerc să apăr ce a scris Dumbledore, spuse Hermione. Toate tâmpeniile alea cu „dreptul de a conduce” reprezintă exact „Magia înseamnă putere”. Dar Harry, mama lui tocmai murise, rămăsese singur în casă…

— Singur? Nu era singur! Avea un frate şi o soră care să-i ţină companie, sora lui Non, pe care o ţinea închisă…

— Nu cred că e adevărat, zise Hermione.

Se ridică şi ea în picioare.

— Indiferent ce probleme o fi avut fata aceea, nu cred că era Non. Dumbledore pe care l-am cunoscut noi nu ar fi acceptat niciodată…

— Dumbledore pe care credeam noi că îl cunoaştem nu voia să cotropească Încuiaţi! strigă Harry, iar vocea îi răsună în depărtare, peste dealul pustiu.

Câteva mierle îşi luară zborul, ciripind şi planând în

spirală pe fundalul cerului sidefiu.

— S-a schimbat, Harry, s-a schimbat! Pur şi simplu! Poate chiar credea toate astea când avea şaptesprezece ani, dar tot restul vieţii şi l-a dedicat luptei împotriva Magiei Negre! Dumbledore a fost cel care l-a oprit pe Grindelwald, cel care a votat mereu pentru protejarea Încuiaţilor şi pentru drepturile celor cu părinţi Încuiaţi, care s-a opus de la bun început Ştim-Noi-Cui şi a murit încercând să îi submineze puterea!

Cartea Ritei se afla pe pământ, între ei, astfel încât Albus Dumbledore le zâmbea amândurora cu amărăciune.

— Harry, îmi pare rău, dar cred că adevăratul motiv pentru care eşti atât de supărat este că Dumbledore nu ţi-a spus chiar el nimic din toate astea.

— Poate că aşa este! strigă Harry şi îşi puse mâinile în cap, fără a şti dacă încerca să-şi pună un zăgaz furiei sau să se apere de greutatea propriilor iluzii spulberate. Uită-te şi tu ce mi-a cerut, Hermione! Riscă-ţi viaţa, Harry! Iar! Şi iar! Şi iar! Şi nu te aştepta să îţi explic totul, ai pur şi simplu încredere în mine orbeşte, ai încredere că ştiu ce fac, ai încredere în mine, cu toate că eu nu am în tine! Niciodată nu mi-a spus tot adevărul! Niciodată!

Vocea îi cedă de-atâtea strigăte şi rămaseră uitându-se unul la celălalt în mijlocul întinderii albe şi pustii, iar Harry simţi că erau la fel de neînsemnaţi ca nişte gândaci târându-se sub cerul nemărginit.

— Te-a iubit, şopti Hermione. Ştiu că te-a iubit.

Harry îşi lăsă mâinile în jos.

— Nu ştiu pe cine a iubit, Hermione, dar pe mine nu m-a iubit niciodată. Nenorocirea asta cu care m-a lăsat pe cap nu e iubire. I-a împărtăşit mai mult din ce gândea până şi lui Gellert Grindelwald, decât mie.

Harry ridică bagheta Hermionei, căreia îi dăduse drumul în zăpadă, şi se aşeză din nou în dreptul intrării în cort.

— Mulţumesc pentru ceai. O să termin straja. Tu du-te înapoi la căldură.

Hermione ezită, dar îşi dădu seama că o expediase. Luă cartea şi trecu apoi pe lângă el, în drum spre cort, dar în timpul acesta, îi atinse uşor cu mâna creştetul capului. Simţind atingerea, Harry închise ochii şi se urî pe el însuşi pentru că îşi dorea ca ceea ce spusese Hermione să fi fost adevărat: că Dumbledore chiar ţinuse la el.

Capitolul XIX

Căprioara argintie

Când veni şi rândul Hermionei să rămână de pază, la miezul nopţii, începuse deja să ningă. Visele lui Harry fură confuze şi tulburi: Nagini apărea şi dispărea din ele, întâi printr-un inel uriaş crăpat, apoi printr-o cunună de Crăciun din trandafiri. Se trezi de mai multe ori, cuprins de panică, convins că auzise pe cineva strigându-l din depărtare, confundând vâjâitul vântului din jurul cortului cu zgomote de paşi sau voci.

În sfârşit, se trezi în întuneric şi i se alătură Hermionei, care stătea ghemuită la intrare, citind O istorie a magiei la lumina baghetei. Ningea cu fulgi deşi în continuare şi Hermione fu uşurată când Harry îi propuse să îşi facă bagajele dimineaţă devreme şi să plece mai departe.

— O să mergem într-un loc mai adăpostit, încuviinţă ea

în timp ce-şi punea o bluză de trening peste pijama, clănţănind din toţi dinţii. Tot am avut senzaţia că am auzit oameni în jurul cortului. De vreo două ori, chiar mi s-a părut că am văzut pe cineva.

Harry se gândise să-şi pună şi el un pulover; se opri şi aruncă o privire înspre Tradar, care stătea la fel de tăcut şi nemişcat la locul lui, pe masă.

— Sunt sigură că a fost doar o impresie, spuse Hermione, cu o umbră de nelinişte în glas. E din cauza zăpezii – în timpul nopţii, generează iluzii vizuale. Dar, pentru orice eventualitate, poate că ar fi mai bine să Dispărem sub Pelerina Invizibilă, nu?

O jumătate de oră mai târziu, Dispărură. Cortul era împachetat, Harry purta Horcruxul şi Hermione îşi ţinea strâns gentuţa cu perluţe.

Se simţiră striviţi, ca de obicei; picioarele lui Harry se desprinseră de pe pământul acoperit cu zăpadă şi apoi se loviră cu putere de ceea ce părea să fie pământ îngheţat, acoperit de frunze.

— Unde suntem? întrebă el, uitându-se în jur, la mulţimea de copaci, în timp ce Hermione îşi deschise gentuţa şi începu să scoată din ea beţe de cort.

— În pădurea Dean, spuse ea. Am venit o dată aici cu cortul, cu părinţii mei.

Şi aici copacii erau ninşi şi era îngrozitor de frig, dar, cel puţin, erau protejaţi de vânt. Îşi petrecură cea mai mare parte a zilei în cort, ghemuiţi, pentru a se încălzi, în jurul flăcărilor albastre pe care Hermione le crea cu atât de mare pricepere şi care se dovedeau a fi foarte folositoare, atâta vreme cât puteau fi luate în palme şi cărate în recipiente. Harry se simţea ca şi când ar fi fost în convalescenţă după o boală scurtă, dar gravă,

impresie care i se accentua când o vedea pe Hermione atât de grijulie.

Fulgi proaspeţi de nea începură să plutească iarăşi peste ei, astfel că până şi poieniţa lor adăpostită fu acoperită de o pătură nouă de zăpadă.

După două nopţi în care dormise puţin, simţurile lui Harry păreau mai ascuţite decât de obicei. Scăpaseră atât de greu din mâinile lui Cap-de-Mort, încât acum acesta părea mai aproape decât în mod normal, mai ameninţător. Când se lăsă din nou întunericul şi Hermione se oferi să rămână de pază, Harry o refuză şi o trimise la culcare.

Harry puse o pernă veche în dreptul intrării în cort şi se aşeză, îmbrăcat cu toate puloverele pe care le avea, dar încă înfrigurat. Întunericul se adânci odată cu trecerea orelor şi deveni până la urmă de nepătruns. Tocmai era pe punctul de a-şi scoate Harta Ştrengarilor, ca să mai urmărească un pic punctul lui Ginny, când îşi aminti că era vacanţa de Crăciun şi că Ginny se întorsese probabil la Vizuină.

Cea mai mică mişcare părea amplificată de imensitatea pădurii. Harry ştia că trebuia să fie plină de vieţuitoare, dar spera ca acestea să rămână nemişcate şi tăcute, pentru a putea distinge mişcările şi sunetele lor nevinovate de zgomotele care ar fi putut anunţa alte mişcări, aducătoare de primejdii. Îşi aduse aminte de zgomotul unei pelerine târşâite peste frunze uscate, cu mulţi ani în urmă, şi imediat i se păru că aude iar acelaşi lucru, dar se scutură de acest gând, venindu-şi imediat în fire. Vrăjile lor protectoare funcţionaseră săptămâni întregi, de ce să cedeze tocmai acum? Şi totuşi, nu putu să nu simtă că era ceva diferit în noaptea aceea.

Se ridică brusc de câteva ori, cu gâtul amorţit din cauza faptului că adormise, sprijinit într-un unghi ciudat, de peretele cortului. Noaptea, ca o catifea neagră, deveni atât de adâncă, încât Harry se simţea ca şi când ar fi fost suspendat la pragul

dintre Dispariţie şi Apariţie. Tocmai ridicase o mână în faţa ochilor, ca să verifice dacă îşi putea vedea degetele, când se întâmplă.

O lumină argintie strălucitoare apăru chiar în faţa lui, mişcându-se printre copaci. Indiferent care era sursa, înainta fără nici un zgomot. Lumina părea să plutească pur şi simplu către el. Sări în picioare şi ridică bagheta Hermionei; nu reuşi să articuleze nici un sunet, toate i se opriră în gât. Mijii ochii, timp în care lumina deveni orbitoare; copacii din faţa ei erau negri ca tăciunele, din cauza contrastului, iar lucrul respectiv se apropia din ce în ce mai tare.

În clipa aceea, sursa luminii ieşi la iveală din spatele unui stejar. Era o căprioară alb-argintie – strălucea ca luna, orbitor, şi se apropia încet, fără nici un zgomot şi fără să lase urme pe stratul subţire de zăpadă. Veni spre el, ţinându-şi capul frumos, cu ochi mari şi gene lungi, semeţ.

Harry se holbă la creatură, profund uimit, nu de cât arăta de ciudat, ci din pricina faptului că i se părea inexplicabil de familiară. Simţea că o aşteptase să vină, dar că uitase până în acest moment că stabiliseră să se întâlnească. Impulsul de a o striga pe Hermione, atât de puternic cu câteva clipe în urmă, dispăruse. Ştia, ar fi putut pune rămăşag pe propria viaţă că venise pentru el, numai pentru el.

Se uitară lung unul la altul timp de mai multe secunde şi apoi aceasta se întoarse şi se îndepărtă.

— Nu, spuse el, cu vocea răguşită, pentru că până atunci nu rostise nici un cuvânt. Întoarce-te!

Căprioara păşea în continuare hotărâtă printre copaci. Nu trecu mult şi lumina îi fu eclipsată din loc în loc de trunchiurile groase şi întunecate ale copacilor. Pentru o fracţiune de secundă, Harry păru să ezite. Se gândea că ar fi trebuit să dea dovadă de mai multă precauţie; putea fi o

capcană, o momeală, un truc. Dar instinctul îi spunea neîndoios că nu era vorba despre Magie Neagră. Porni după ea.

Zăpada îi scrâşnea sub picioare, dar căprioara nu făcea nici un zgomot în timp ce trecea ca o nălucă printre copaci, pentru că nu era altceva decât lumină. Îl conduse tot mai în inima pădurii şi Harry mergea repede, convins că atunci când avea să se oprească, o să-i îngăduie să se apropie de ea cum trebuie. Şi că atunci, căprioara îi va vorbi, spunându-i ce avea nevoie să ştie.

Până la urmă, se opri. Îşi întoarse din nou capul frumos înspre el şi Harry începu să fugă spre ea, dorindu-şi cu înflăcărare să îi pună o întrebare, însă când deschise gura să o rostească, ea dispăru.

Deşi întunericul o înghiţise cu totul, imaginea ei era încă imprimată pe retinele lui Harry; îi tulbura gândurile, nu mai vedea nimic în afară de ea, care îşi revărsa lumina atunci când îşi închidea pleoapele, dezorientându-l. Fu cuprins de frică: prezenţa ei îi dăduse o oarecare siguranţă.

— Lumos! şopti el şi vârful baghetei se aprinse.

Imaginea căprioarei devenea din ce în ce mai ştearsă cu fiecare clipire, în timp ce stătea acolo, ascultând zgomotele pădurii, trosnetul rămurelelor şi vâjâitul zăpezii. Oare avea să fie atacat?Oare căprioara îl atrăsese într-o ambuscadă? Oare doar îşi imagina că îl privea cineva din întuneric, de-acolo unde lumina baghetei nu mai putea străbate?

Ridică bagheta şi mai sus. Nu fugi nimeni spre el, nu ţâşni nici o străfulgerare verde de după vreun copac. Atunci, de ce îl adusese aici?

Ceva scânteie la lumina baghetei şi Harry se întoarse imediat pe loc, dar nu văzu decât un iaz mic şi îngheţat, cu suprafaţa întunecată plină de fisuri, care sclipi atunci când el

ridică bagheta ca să-l cerceteze. Se apropie cu grijă şi privi în jos. Gheaţa reflecta umbra lui distorsionată şi raza baghetei, însă în adâncuri mai sclipea ceva; sub carapacea groasă, de-un cenuşiu deschis, se vedea o cruce mare, argintie.

Simţi cum inima îi bătea undeva în gât. Căzu în genunchi la marginea iazului şi ţinu bagheta în aşa fel încât să lumineze cât mai bine fundul acestuia. O sclipire palid roşiatică... era o sabie cu rubine, care scânteiau încrustate în mâner. Pe fundul iazului se afla sabia lui Cercetaş!

Aproape că i se tăiase respiraţia, uitându-se la ea cu ochii mari de uimire. Cum era posibil aşa ceva? Cum ajunsese în iazul acesta din pădure, atât de aproape de locul unde îşi puseseră cortul? Să fi fost oare atrasă Hermione spre locul acesta printr-o vrajă necunoscută sau poate căprioara, pe care el şi-o luase drept Patronus, era vreun fel de gardiană a iazului? Oare nu cumva fusese sabia pusă în iaz după ce sosiseră ei, tocmai pentru că erau acolo? Caz în care... unde era cel care dorise să i-o dea lui Harry? îşi îndreptă din nou bagheta către copacii şi tufişurile din jur, uitându-se după siluete umane, după scânteierea vreunei perechi de ochi, dar nu văzu pe nimeni. Cu toate acestea, entuziasmul îi fu moderat de un pic mai multă teamă când îşi îndreptă din nou atenţia asupra sabiei care se odihnea pe fundul iazului îngheţat. Aţinti bagheta către forma argintie şi murmură:

— Accio Sabie.

Rămase neclintită. Nici nu se aşteptase să fie altfel. Dacă ar fi fost atât de uşor, sabia s-ar fi aflat pe pământ, aşteptându-l să o ridice, şi nu în adâncul unui iaz îngheţat. Începu să încercuiască iazul, concentrându-se asupra ultimei daţi când sabia venise la el. Atunci se aflase în mare pericol şi ceruse ajutorul.

— Ajutor, murmură el, dar sabia rămase pe fundul iazului, nemişcată şi nepăsătoare.

Oare ce îi spusese Dumbledore ultima dată când chemase sabia, se întrebă Harry, care începuse să se plimbe din nou. Doar un Cercetaş adevărat ar fi putut să o scoată din Joben. Şi care erau calităţile care defineau un Cercetaş? Răspunsul fu dat de voce slabă din mintea lui Harry: Bravi Cercetaşi de veţi fi, cu inimi curate şi mari, veţi şti prin curaj şi nobleţe.

Harry se opri din mers şi oftă adânc, vaporii răsuflării sale risipindu-se repede în aerul rece. Ştia ce avea de făcut. Trebuia să fie sincer cu el însuşi: se gândise că avea să se ajungă la asta încă din clipa în care zărise sabia prin gheaţă. Se uită iar la copacii din jur, dar acum era convins că nu va fi atacat. Ar fi avut ocazia, în timp ce se plimbase singur prin pădure, ar fi avut nenumărate prilejuri, cât cercetase iazul. Singurul motiv pentru care amâna momentul era faptul că următoarea mişcare avea să fie nespus de neplăcută.

Harry începu să îşi dea jos cu stângăcie numeroasele straturi de haine. Unde era cavalerismul în toată treaba aceasta - se gândi el plin de năduf – nu era prea sigur, în afara cazului în care cavalerism se numea să nu o cheme pe Hermione să facă asta în locul lui.

În vreme ce se dezbrăca, se auzi strigătul unei bufniţe şi îşi aduse aminte cu tristeţe de Hedwig. Tremura, dinţii îi clănţăneau foarte tare şi totuşi se dezbrăcă în continuare, până rămase în chiloţi, cu picioarele goale în zăpadă. Puse punguţa în care se aflau bagheta, scrisoarea de la mama sa, fragmentul din oglinda de la Sirius şi hoţoaica veche peste haine, apoi îndreptă bagheta Hermionei în direcţia gheţii.

— Diffindo!

Se crăpă, sunetul auzindu-se clar, ca o împuşcătură în liniştea desăvârşită. Suprafaţa iazului se sfărâmase şi bucăţi întunecate de gheaţă pluteau acum pe luciul învolburat al apei.

Din câte îşi dădu seama Harry, nu era adânc, dar, pentru a lua sabia, trebuia să se scufunde cu totul. Contemplarea sarcinii nu avea să o facă mai uşor de îndeplinit şi nici să încălzească apa. Ajunse până la marginea iazului şi lăsă jos bagheta încă aprinsă a Hermionei. Apoi, încercând să nu îşi imagineze cât de frig avea să-i fie în curând sau cât de îngrozitor va tremura în scurt timp, sări.

Fiecare por din corp i se revoltă: se scufundase deja până la umeri şi aerul din plămâni părea să-i fi îngheţat complet. Abia dacă mai putea să respire. Tremura atât de tare, încât valurile iazului se revărsau peste maluri. Începu să caute sabia pipăind cu picioarele amorţite. Nu voia să se scufunde decât o singură dată.

Harry amâna momentul scufundării de la o secundă la alta, respirând sacadat şi tremurând din tot trupul, până când îşi spuse că nu avea de ales, aşa că îşi luă inima în dinţi şi se scufundă.

Frigul era agonie: îl ardea asemenea unor flăcări. Părea să îi fi amorţit până şi creierul, tot înotând prin apa întunecată, până la fund. Întinse mâna, cercetând după sabie. Degetele i se încleştară în jurul mânerului şi trase în sus.

Apoi, ceva i se strânse în jurul gâtului. Se gândi că erau alge, deşi nu îl atinsese nimic când se scufundase, şi ridică cealaltă mână, încercând să se elibereze. Nu erau alge: lanţul Horcruxului se strânsese şi îl sugruma încetul cu încetul.

Harry începu să dea din picioare disperat, încercând să se ridice la suprafaţă, însă nu făcu decât să se lovească de latura stâncoasă a iazului. Se zbătea şi se sufoca, străduindu-se din răsputeri să-şi slăbească lanţul cu degetele amorţite, dar nu reuşi să îl mişte şi acum, în faţa ochilor îi dansau luminiţe; avea să se înece, nu putea să mai facă nimic, braţele pe care le simţea înfăşurate în jurul pieptului erau cu siguranţă ale morţii...

Tuşind spasmodic, mai-mai să-şi dea plămânii afară, mai ud şi mai înfrigurat decât fusese vreodată în viaţa lui, se trezi întins cu faţa în jos, pe zăpadă. Undeva în apropiere, încă cineva tuşea, gâfâia şi mergea cu paşi şovăielnici. Hermione venise şi de data aceasta, la fel ca atunci când îl atacase şarpele… dar nu părea să fie ea, altcineva tuşea gros, păşind mult mai apăsat.

Harry nu avu putere să îşi ridice capul şi să afle cine îl salvase. Tot ce reuşi fu să-şi ducă mâna tremurătoare la gât, pipăind locul unde medalionul îl crestase adânc. Lanţul dispăruse, fusese tăiat de cineva. Apoi, o voce vorbind gâfâit se auzi de deasupra lui.

— Ai… înnebunit?

Nimic în afară de şocul resimţit la auzul acelei voci nu i-ar fi putut da lui Harry puterea să se ridice. Tremurând din cap până în picioare, se ridică şovăielnic. În faţa lui stătea Ron, îmbrăcat complet, dar ud leoarcă, cu părul lipit de faţă, ţinând sabia lui Cercetaş într-o mână şi în cealaltă Horcruxul, care atârna de lanţul rupt.

— De ce naiba nu ţi-ai scos chestia asta înainte să te scufunzi? întrebă Ron cu răsuflarea întretăiată, în timp ce ridică Horcruxul, care se mişca înainte şi înapoi pe lanţul scurtat, ca într-o sesiune de hipnoză?

Harry nu putu să răspundă. Căprioara argintie era o nimica toată pe lângă întoarcerea lui Ron – nu îi venea să creadă. Tremurând de frig, trase mormanul de haine care zăcea încă pe malul apei şi începu să şi le tragă pe el. Harry îmbrăca pulover peste pulover şi continua să se holbeze la Ron, aşteptându-se cumva ca acesta să dispară de fiecare dată când închidea ochii. Dar trebuia să fie real: tocmai se scufundase în iaz şi îi salvase viaţa lui Harry.

— T-tu ai fost? spuse Harry într-un sfârşit, cu dinţii clănţănind şi cu o voce mai slabă decât de obicei, din cauza

recentei experienţe.

— Păi, da, spuse Ron, părând puţin derutat.

— T-tu ai creat căprioara?

— Poftim? Nu, sigur că nu! Credeam că tu ai creat-o!

— Patronusul meu e un cerb.

— Ah, da. Mi s-a părut mie că arăta altfel. N-avea coarne.

Harry îşi puse punguţa de la Hagrid înapoi la gât, îmbrăcă ultimul pulover, se aplecă să ridice bagheta Hermionei şi se întoarse iar spre Ron.

— Cum de-ai venit?

Se părea că Ron sperase ca subiectul acesta să fie deschis mai încolo sau deloc.

— Păi, m-am… ştii tu… m-am întors. Dacă… şi-şi drese glasul – Ştii tu… dacă mă mai vrei.

Urmă o pauză, timp în care povestea plecării lui Ron părea să se ridice între ei ca un zid. Totuşi era acolo. Se întorsese. Tocmai îi salvase viaţa lui Harry. Ron se uită în jos, privindu-şi mâinile. Pentru o clipă, păru surprins să vadă obiectele pe care le ţinea.

— A, da, am scos-o, spuse el, deşi nu prea mai era nevoie, ridicând sabia, să o cerceteze Harry. De-aia ai sărit înăuntru, nu?

— Da, spuse Harry. Dar nu înţeleg. Cum de-ai ajuns aici? Cum ne-ai găsit?

— E o poveste lungă, zise Ron. Vă caut de ore întregi, e o pădure mare, nu-i aşa? Şi tocmai mă gândeam că o să

trebuiască să înnoptez sub un copac şi să aştept să se facă dimineaţă, când am văzut căprioara şi pe tine mergând după ea.

— N-ai mai văzut pe nimeni altcineva?

— Nu, spuse Ron. Mi...

Dar ezită, aruncând o privire spre doi copaci care crescuseră foarte aproape unul de altul, la câţiva metri depărtare.

— ... mi s-a părut că am văzut ceva mişcându-se acolo, dar era în timp ce fugeam spre iaz, pentru că te scufundaseşi şi nu mai ieşeai la suprafaţă, aşa că nu aveam de gând să fac un ocol şi să... Hei!

Harry fugea deja spre locul pe care îl indicase Ron. Acolo unde se aflau cei doi stejari crescuţi unul lângă altul, între trunchiuri era un spaţiu de doar câţiva centimetri la nivelul ochiului, un punct ideal din care să vezi, fără să fii văzut. Însă pământul din jurul rădăcinilor nu era acoperit de zăpadă şi Harry nu văzu deloc urme de paşi.

Se întoarse unde îl aştepta Ron, ţinând în continuare sabia şi Horcruxul.

— E ceva acolo? întrebă Ron.

— Nu, spuse Harry.

— Deci cum a ajuns sabia în iaz?

— Trebuie să fi fost pusă acolo de cel care a creat Patronusul. Se uitară amândoi la sabia de argint frumos decorată, mânerul încrustat cu rubine scânteind uşor în lumina baghetei Hermionei.

— Crezi că e cea adevărată? întrebă Ron.

— Nu putem afla decât într-un singur fel, nu? zise Harry.

Horcruxul atârna în continuare din mâna lui Ron. Medalionul zvâcnea uşor. Harry ştia că ceea ce se afla în el vibra pentru a nu ştiu câta oară. Simţise prezenţa săbiei şi încercase să îl omoare pe Harry, în loc să îl lase să o ia. Nu era momentul pentru discuţii lungi, ci trebuia să distrugă medalionul o dată pentru totdeauna. Harry se uită în jur, ţinând sus bagheta Hermionei, şi văzu locul: o piatră plată, aşezată la umbra unui sicomor.

— Vino, spuse el şi îl conduse acolo, dădu la o parte zăpada de pe piatră şi întinse mâna după Horcrux. Însă când Ron îi oferi sabia, Harry clătină din cap.

— Nu, tu ar trebui să o faci.

— Eu? spuse Ron, oarecum şocat. De ce?

— Pentru că tu ai scos sabia din iaz. Cred că trebuie să o faci tu.

Nu încerca să fie bun sau generos. La fel de sigur cum ştiuse că acea căprioară era una bună, la fel ştia că Ron trebuia să fie cel care să mânuiască sabia. Dumbledore îl învăţase totuşi pe Harry câte ceva despre anumite tipuri de magie, despre puterea nebănuită a anumitor acţiuni.

— O să-l deschid, spuse Harry, şi tu o să-l străpungi. Imediat, bine? Pentru că, indiferent ce va fi acolo, o să se opună. Fragmentul din Cruplud închis în jurnal a încercat să mă ucidă.

— Cum o să-l deschizi? întrebă Ron.

Părea îngrozit.

— O să-i cer să se deschidă, în reptomită, spuse Harry.

Răspunsul îi veni atât de repede în minte, încât se gândi că probabil îl ştiuse în sinea lui dintotdeauna. Poate că

întâlnirea recentă cu Nagini fusese cea care îl făcuse să îşi dea seama de aceasta. Se uită la „S” -ul şerpuit, încrustat cu pietre verzi scânteietoare: era uşor să îl vadă ca pe un şarpe minuscul, încolăcit pe piatra rece.

— Nu, spuse Ron, nu-l deschide! Vorbesc serios!

— De ce nu? întrebă Harry. Hai să scăpăm de lucrul ăsta blestemat, de luni de zile…

— Nu pot, Harry, vorbesc serios. Fă-o tu!

— Dar de ce?

— Pentru că are un efect negativ asupra mea! spuse Ron, îndepărtându-se de medalion şi de piatră. Nu îl pot controla! Nu inventez scuze, Harry, pentru modul în care m-am purtat, dar pe mine mă afectează mai rău decât pe tine şi pe Hermione, m-a făcut să gândesc lucruri, lucruri pe care le gândeam oricum, dar a înrăutăţit totul, nu pot să-ţi explic, şi apoi îl dădeam jos şi îmi veneam din nou în fire şi după aceea trebuia să port din nou blestemăţia. Nu pot s-o fac, Harry!

Se dăduse înapoi, târând sabia pe lângă el şi clătinând din cap.

— Ba poţi să o faci, spuse Harry, poţi! Tocmai ai scos sabia, ştiu că tu trebuie să fii cel care să o folosească. Te rog, scapă odată de el, Ron.

Faptul că îşi auzi numele păru să îl motiveze. Înghiţi în sec, apoi, răsuflând greoi în continuare pe nasul său lung, se apropie de piatră.

— Îmi spui tu când, şopti el cu o voce răguşită.

— La trei, zise Harry, uitându-se din nou în jos la medalion şi mijind ochii, concentrându-se pe litera „S” şi imaginându-şi că este un şarpe, în vreme ce conţinutul

medalionului zvâcnea ca o insectă captivă.

Lui Harry i-ar fi fost uşor să îi fie milă de el, dacă nu l-ar mai fi usturat încă tăietura din jurul gâtului.

— Unu... doi... trei... deschide-te.

Ultimul cuvânt se auzi ca un şuierat, pe un ton dispreţuitor, iar uşiţele de aur ale medalionului se deschiseră larg, cu un mic zgomot metalic.

Dincolo de cele două ferestre de sticlă din interior clipeau ochii întunecaţi şi frumoşi ai lui Tom Cruplud, aşa cum fuseseră înainte să fi devenit roşii şi cu pupilele verticale.

— Străpunge-l, spuse Harry, fixând medalionul pe piatră.

Ron ridică sabia, cu mâini tremurătoare. Vârful ei atârna deasupra ochilor care se roteau disperaţi şi Harry ţinu strâns medalionul, luându-şi inima în dinţi, imaginându-şi deja cum avea să şiroiască sângele din ferestrele goale.

Apoi, se auzi şuierând o voce din Horcrux.

— Ţi-am văzut inima, şi este a mea.

— Nu-l asculta! spuse Harry tăios. Străpunge-l!

— Ţi-am văzut visurile, Ronald Weasley, şi ţi-am văzut temerile. Tot ce îţi doreşti este posibil, însă la fel sunt şi lucrurile de care te temi...

— Străpunge-l! strigă Harry.

Ecoul vocii răsuna în copacii dimprejur, vârful săbiei tremura şi Ron se uită în jos, în ochii lui Cruplud.

— Ai fost mereu cel mai puţin iubit de mama care şi-a dorit o fiică... eşti cel mai puţin iubit, acum, de fata care îl preferă pe prietenul tău... mereu pe locul doi, mereu în umbra

altcuiva…

— Ron, străpunge-l acum! strigă Harry.

Simţea cum îi tremura medalionul în mâini şi se temea de ce avea să urmeze. Ron ridică sabia şi mai sus şi, în momentul acela, în ochii lui Cruplud apărură scântei roşii.

Din cele două ferestre ale medalionului, din ochi, apărură, ca două sfere groteşti, capetele lui Harry şi Hermione, distorsionate în mod ciudat. Ron scoase un ţipăt, şocat, şi se dădu înapoi, în timp ce siluetele se înălţară din medalion, întâi piepturile, apoi talia, apoi membrele, până când ajunseră să stea în picioare, alăturaţi asemenea copacilor îngemănaţi, aplecându-se peste Ron şi peste adevăratul Harry, care îşi desprinsese repede mâinile de pe medalion, care începuse să ardă cu flăcări albe.

— Ron! strigă el, dar Cruplud-Harry vorbea acum cu vocea lui Cap-de-Mort şi Ron se holba, hipnotizat, la chipul lui.

— De ce te-ai mai întors? Ne era mai bine fără tine, eram mai fericiţi fără tine, ne bucuram că nu mai erai… râdeam de prostia ta, de laşitatea ta, de naivitatea ta…

— Naivitate! repetă Cruplud-Hermione, care era mai frumoasă şi, în acelaşi timp, mai înspăimântătoare decât adevărata Hermione.

Se legăna, râzând pe înfundate în faţa lui Ron, care părea îngrozit, dar fascinat, cu sabia atârnând fără sens lângă el.

— Cine s-ar uita la tine, cine s-ar putea uita vreodată la tine, între tine şi Harry Potter? Ce ai făcut tu, în comparaţie cu Cel Ales? Cine eşti tu, în comparaţie cu Băiatul Care a Supravieţuit?

— Ron, străpunge-l, STRĂPUNGE-L! strigă Harry, dar

Ron nu se mişcă.

Avea ochii mari şi Cruplud-Harry şi Cruplud-Hermione se reflectau în ei, cu părul învolburat ca nişte flăcări, cu o lumină roşie în ochi, vorbind într-un fel de duet malefic.

— Mama ta a mărturisit, rânji Cruplud-Harry, în timp ce Cruplud-Hermione zâmbi batjocoritor, că m-ar fi preferat pe mine ca fiu şi că m-ar accepta bucuroasă pe mine în locul tău...

— Cine nu l-ar prefera pe el, ce femeie te-ar alege pe tine? Eşti nimic, nimic, o nimica toată pe lângă el, spuse Cruplud-Hermione batjocoritor şi se întinse ca un şarpe, înfăşurându-se în jurul lui Cruplud-Harry, îmbrăţişându-l strâns; buzele li se întâlniră.

Ron stătea în faţa lor, iar pe chipul lui apăru o expresie de spaimă. Ridică sabia şi mâinile îi tremurau.

— Fă-o, Ron! strigă Harry.

Ron se uită la el şi lui Harry i se păru că îi văzu o scânteiere roşie în ochi.

— Ron...?

Sabia lovi fulgerător: Harry sări într-o parte, se auzi un zgomot metalic şi un ţipăt groaznic, prelung. Harry se întoarse pe loc, alunecând pe zăpadă, pregătit să se apere cu bagheta. Dar nu avea cu cine să se lupte. Monstruoasele sosii dispăruseră; nu mai rămăsese decât Ron, stând acolo şi ţinând sabia relaxat, în vreme ce privea în jos, la rămăşiţele medalionului.

Harry se întoarse încet spre el, fără să ştie ce să spună sau ce să facă. Ron răsufla din greu. Nu mai avea ochii deloc roşii, redeveniseră albaştri şi erau înlăcrimaţi.

Harry se aplecă, prefăcându-se că nu observase, şi ridică

Horcruxul spart. Ron străpunsese ambele ferestre: ochii lui Cruplud dispăruseră şi mătasea pătată din interiorul medalionului fumega uşor. Ceea ce trăise în Horcrux se evaporase; ultimul lucru pe care-l făcuse fusese să îl tortureze pe Ron.

Ron dădu drumul săbiei, care căzu cu zgomot. Se lăsă în genunchi, cu capul în mâini. Tremura, dar Harry îşi dădu seama că nu era din cauza frigului. Harry îndesă medalionul spart în buzunar, îngenunche lângă Ron şi îi puse cu grijă o mână pe umăr. Ron nu i-o dădu la o parte şi Harry o luă ca pe un semn bun.

— După ce ai plecat, spuse el încet, recunoscător că Ron avea chipul ascuns, a plâns o săptămână întreagă. Poate mai mult de atât, dar nu a vrut să o văd plângând. Au fost o mulţime de nopţi în care nu am vorbit deloc unul cu altul. Dacă tu plecaseşi...

Nu putu să încheie; Harry realiză abia acum cu adevărat când Ron se întorsese, cât de mult îi costase plecarea lui.

— Îmi este ca o soră, continuă el. O iubesc ca pe o soră şi cred că şi ea simte acelaşi lucru pentru mine. Mereu a fost aşa. Cred că ştiai.

Ron nu răspunse, ci îşi întoarse privirea dinspre Harry şi se şterse zgomotos cu mâneca la nas. Harry se ridică din nou şi se duse spre locul unde era rucsacul lui Ron, la câţiva metri depărtare, prietenul lui îl azvârlise în timp ce fugea spre iaz, să-l salveze pe Harry de la înec. Îl puse pe umăr şi se întoarse la Ron, care se ridică cu stângăcie când îl văzu apropiindu-se; ochii îi erau injectaţi, dar în rest era calm.

— Iartă-mă, spuse el cu o voce groasă. Îmi pare rău că am plecat. Ştiu că am fost un... un...

Se uită în jur, în întuneric, sperând cumva ca un cuvânt

destul de dur să se năpustească asupra lui şi să pună stăpânire pe el.

— Se poate spune că ţi-ai luat revanşa în noaptea asta, remarcă Harry. Ai recuperat sabia. Ai omorât Horcruxul. Mi-ai salvat viaţa.

— Din ce spui, par mult mai viteaz decât am fost de fapt bolborosi Ron.

— Lucrurile de genul ăsta par tot timpul mai interesante decât au fost de fapt, spuse Harry. De ani întregi tot încerc să-ţi explic asta.

Făcură câte un pas înainte în acelaşi timp şi se îmbrăţişară, Harry strângând în mână haina încă udă a lui Ron.

— Şi acum, spuse Harry, când se despărţiră, tot ce avem de făcut este să găsim din nou cortul.

Dar nu fu dificil. Deşi avusese senzaţia că mersese mult prin pădurea întunecată, urmărind căprioara, drumul de întoarcere păru surprinzător de scurt alături de Ron. Harry abia aştepta să o trezească pe Hermione şi intră în cort extrem de entuziasmat, în timp ce Ron rămase puţin în urmă. Acolo era minunat de cald, după frigul din iaz şi din pădure; singura sursă de lumină erau flăcările albăstrui, care pâlpâiau într-un bol, pe podea.

Hermione dormea dusă, ghemuită sub păturile ei, şi se mişcă abia după ce Harry o strigă de câteva ori.

— Hermione!

Se mişcă, apoi se ridică repede în capul oaselor, dându-şi la o parte părul de pe faţă.

— Ce s-a întâmplat, Harry? Eşti bine?

— E în ordine, totul e bine. Mai mult decât bine. N-am

absolut nimic. A venit cineva.

— Cum adică? Cine?

Îl văzu pe Ron, care stătea acolo cu sabia în mână, iar din haine picurându-i apă pe covorul tocit. Harry se retrase într-un colţ întunecat, dădu jos rucsacul lui Ron şi încercă să se piardă în fundalul pânzei.

Hermione se dădu jos din pat şi se duse spre Ron ca o somnambulă, cu ochii aţintiţi asupra chipului lui palid. Se opri chiar în faţa lui şi întredeschise puţin buzele, privindu-l cu ochii mari. Ron îi surâse cu stângăcie, cu speranţă şi ridicându-şi un pic mâinile.

Hermione se năpusti spre el şi începu să-l lovească furioasă cu pumnii, în fiecare părticică unde îl putea nimeri.

— Au... au... lasă-mă-n pace! Ce nai...? Hermione! Au!

— Ronald Weasley! Eşti un bou!

Îşi sublinie fiecare cuvânt cu o nouă lovitură. Ron se dădu înapoi, ferindu-şi capul, în timp ce Hermione venea spre el.

— Vii înapoi târându-te în patru labe? Ah, unde mi-e bagheta? Părea să fie în stare să i-o smulgă lui Harry din mâini şi acesta reacţionă instinctiv.

— Protego!

Scutul invizibil ţâşni între Ron şi Hermione: puterea vrăjii o făcu să cadă pe spate, pe podea. Scuipând fire de păr, Hermione sări din nou în picioare.

— Hermione! spuse Harry. Liniş...

— Nu vreau să mă liniştesc! strigă ea.

Harry nu o mai văzuse niciodată pierzându-şi controlul aşa ca acum, părea să nu mai fie în toate minţile.

— Dă-mi bagheta înapoi! Dă-mi-o înapoi!

— Hermione, te rog să...

— Nu-mi spune tu mie ce să fac, Harry Potter! strigă ea. Să nu cumva să îndrăzneşti! Dă-mi-o înapoi în clipa asta! Cât despre TINE...

Arăta spre Ron cu o privire acuzatoare. Era ca un fel de blestem şi Harry înţelese de ce Ron se dădu înapoi cu câţiva paşi.

— Am fugit după tine! Te-am strigat! Te-am implorat să te întorci!

— Ştiu, spuse Ron. Hermione, iartă-mă, chiar îmi...

— Vai, îţi pare rău!

Începu să râdă strident, ca o nebună. Ron se uita la Harry, implorându-i ajutorul, dar Harry nu putu decât să se strâmbe, dându-i de înţeles că nu avea ce face.

— Te întorci după săptămâni întregi şi crezi că o să fie totul în ordine dacă spui că îţi pare rău?!

— Păi, ce altceva pot să spun? strigă Ron şi Harry se bucură că Ron se apăra.

— Ah, păi nu ştiu! strigă Hermione plină de sarcasm. Stoarce-ţi creierii, Ron, n-ar trebui să-ţi ia mai mult de două secunde!

— Hermione, interveni Harry, considerând că aceasta fusese o lovitură sub centură, tocmai mi-a salvat...

— Nu îmi pasă! strigă ea. Nu îmi pasă ce a făcut!

Săptămâni la rând, am fi putut să murim amândoi şi el să nu fi ştiut nimic!

— Ştiam că n-aţi murit! strigă Ron, acoperind vocea Hermionei pentru prima dată şi apropiindu-se cât putea de mult de Vraja Scut dintre ei. Despre Harry se scrie tot timpul în Profet şi se vorbeşte despre el la radio, vă caută peste tot, toate zvonurile şi poveştile nebuneşti, eram sigur că aş fi aflat imediat dacă aţi fi murit, nu ştiţi cum a fost...

— Cum ţi-a fost ţie?

Vocea Hermionei devenise atât de ascuţită, încât, în curând, nu mai aveau să o audă decât liliecii; din fericire însă, ajunsese la un nivel de indignare care o redusese pentru moment la tăcere şi Ron profită de ocazie.

— Am vrut să mă întorc în secunda în care am Dispărut, dar am nimerit direct într-o gaşcă de Recuperatori, Hermione, şi n-am mai putut să fac nimic!

— O gaşcă de ce? întrebă Harry, în timp ce Hermione se aruncă pe un scaun cu mâinile şi picioarele încrucişate atât de strâns, încât părea probabil să rămână aşa câţiva ani la rând.

— Recuperatori, spuse Ron. Sunt peste tot, nişte găşti care încearcă să câştige nişte galbeni capturând vrăjitori cu părinţi Încuiaţi şi trădători de sânge. Ministerul oferă o recompensă pentru fiecare om prins. Eram singur şi păream a fi elev, s-au entuziasmat foarte tare, au crezut că mă ascundeam pentru că aveam părinţi Încuiaţi. A trebuit să vorbesc repede, ca să nu mă târască la minister.

— Ce le-ai zis?

— Le-am spus că sunt Stan Shunpike, prima persoană care mi-a trecut prin minte.

— Şi te-au crezut?

— Erau cam proşti. Unul dintre ei era în mod sigur pe jumătate trol, duhnea într-un hal…

Ron îi aruncă o privire Hermionei, fiind limpede că spera să se mai liniştească după acea încercare de glumă, dar expresia ei rămase intransigentă, iar mâinile şi picioarele îi păreau înnodate.

— Oricum, s-au certat între ei, ca să decidă dacă eram sau nu Stan. Sincer să fiu, a fost cam jalnic, dar ei erau cinci şi eu eram singur şi îmi luaseră şi bagheta. Apoi, doi dintre ei s-au încăierat şi, cât nu erau atenţi ceilalţi, am reuşit să îi dau un pumn în burtă celui care mă ţinea şi i-am luat bagheta, l-am dezarmat şi am Dispărut. N-am făcut-o bine, m-am Secţionat din nou – Ron le arătă mâna dreaptă, îi lipseau două unghii, dar Hermione ridică din sprâncene cu răceală – şi am ajuns la kilometri depărtare de unde eraţi voi. Până să mă întorc pe malul pe care fuseserăm… voi plecaserăţi deja.

— Vai, ce poveste fascinantă, spuse Hermione pe tonul superior pe care îl adopta când voia să rănească pe cineva. Trebuie să fi fost de-a dreptul îngrozit. Între timp, noi am mers la Peştera lui Godric şi, ia să ne gândim ce s-a întâmplat acolo, Harry… Ah, da, a apărut şarpele Ştim-Noi-Cui, a fost cât pe ce să ne omoare pe amândoi şi după aia a venit chiar Cap-de-Mort, la o secundă după ce am reuşit să fugim.

— Poftim? spuse Ron, uitându-se cu gura căscată la ea şi la Harry, dar Hermione îl ignoră.

— Harry, imaginează-ţi cum ar fi să pierzi nişte unghii! Zău că prin ce am trecut noi pare nimic pe lângă asta, nu-i aşa?

— Hermione, spuse Harry încet, Ron tocmai mi-a salvat viaţa. Hermione păru să nu îl fi auzit.

— Totuşi, un singur lucru vreau să ştiu, spuse ea, fixându-şi privirea asupra unui punct aflat la jumătate de metru

deasupra capului lui Ron. Cum ai reuşit de fapt să ne găseşti astă-seară? E important. Odată ce vom şti cum, vom putea să ne asigurăm că n-o să mai fim vizitaţi de alţi oameni pe care nu vrem să-i vedem.

Ron se uită urât la ea, apoi scoase un obiect mic şi argintiu din buzunarul de la blugi.

— Cu asta.

Hermione trebui să se uite la Ron, pentru a vedea ce le arăta.

— Cu Deluminatorul? întrebă ea atât de surprinsă, încât uită să pară rece şi neîndurătoare.

— Face mai mult decât să aprindă şi să stingă luminile, spuse Ron. Nu ştiu cum funcţionează sau de ce s-a întâmplat atunci şi nu altă dată, pentru că am vrut să mă întorc de când am plecat. Dar ascultam la radio, foarte devreme în dimineaţa de Crăciun, şi te-am auzit… pe tine.

Se uita la Hermione.

— M-ai auzit la radio? întrebă ea, nevenindu-i să creadă.

— Nu, te-am auzit din buzunar. Vocea ta – şi ridică din nou Deluminatorul – se auzea din ăsta.

— Şi ce anume spuneam? întrebă Hermione, pe un ton la hotarul dintre scepticism şi curiozitate.

— Numele meu. „Ron”. Şi ai spus ceva… despre o baghetă…

Hermione se făcu roşie ca focul. Harry îşi aminti: aceea fusese prima dată când pronunţaseră numele lui Ron cu voce tare din ziua în care plecase. Hermione îl menţionase când vorbise despre repararea baghetei lui Harry.

— Aşa că l-am scos, continuă Ron, privind Deluminatorul, şi arăta la fel, nu era nimic schimbat, dar eram sigur că auzisem.

Şi l-am aprins. Lumina s-a stins la mine în cameră, dar a apărut o altă lumină, exact în dreptul ferestrei.

Ron ridică mâna goală şi arătă în faţa lui, uitându-se fix la ceva ce Harry şi Hermione nu puteau să vadă.

— Era o sferă luminoasă, pulsa şi era albăstruie, ca lumina aia din jurul Portalelor, ştiţi?

— Da, răspunseră Harry şi Hermione automat, într-un glas.

— Ştiam că voi eraţi, zise Ron. Mi-am strâns lucrurile, le-am împachetat, apoi mi-am pus rucsacul în spate şi am ieşit în grădină. Mingiuţa de lumină plutea acolo, aşteptându-mă, şi când am ieşit, s-a mişcat puţin mai încolo şi am mers după ea, până după magazie, şi apoi... a intrat în mine.

— Poftim? spuse Harry, sigur că nu auzise bine.

— A plutit cumva înspre mine, zise Ron, indicând mişcarea cu arătătorul de la mâna liberă, chiar spre piept, şi apoi a intrat, pur şi simplu. Aici – atinse un punct aproape de inimă – am simţit-o, era fierbinte. Şi după ce a intrat în mine, am ştiut ce trebuia să fac, am ştiut că avea să mă ducă acolo unde voiam să ajung. Aşa că am Dispărut şi m-am trezit pe un deal. Era zăpadă peste tot...

— Am fost acolo, zise Harry. Am petrecut două nopţi acolo şi, în a doua, tot mi s-a părut că auzeam pe cineva strigând şi mişcându-se prin întuneric!

— Da, păi eu trebuie să fi fost, spuse Ron. În orice caz, vă funcţionează vrăjile protectoare, pentru că nu v-am putut vedea sau auzi. Dar eram sigur că eraţi prin apropiere, aşa că,

până la urmă, mi-am desfăcut sacul de dormit şi am aşteptat să apară unul dintre voi. M-am gândit că o să apăreţi după ce veţi împacheta cortul.

— Păi nu, zise Hermione. În ultimul timp, am Dispărut sub Pelerina Invizibilă, ca o măsură de siguranţă în plus. Şi am plecat foarte devreme, pentru că, aşa cum a spus şi Harry, auziserăm pe cineva prin jur.

— Da, eu am rămas toată ziua pe dealul acela, spuse Ron, sperând în continuare că o să apăreţi. Dar când a început să se întunece, am ştiut că trebuia să vă fi ratat, aşa că am aprins din nou Deluminatorul, a ieşit lumina albăstruie şi apoi a intrat în mine şi am Dispărut şi am ajuns aici, în pădurea asta. Tot nu vă puteam vedea, aşa că singurul lucru pe care puteam să-l fac era să sper ca până la urmă să se arate vreunul dintre voi – şi a apărut Harry. Mă rog, mai întâi am văzut căprioara, bineînţeles.

— Ce ai văzut? întrebă Hermione pe un ton tăios.

Îi explicară ce se întâmplase şi, pe măsură ce se desfăşură povestea despre căprioara argintie şi sabia din iaz, Hermione se încrunta, uitându-se când la unul, când la altul, concentrându-se atât de intens, încât renunţă să-şi mai ţină mâinile şi picioarele legate.

— Dar trebuie să fi fost un Patronus! spuse ea. Nu aţi văzut cine l-a aruncat? N-aţi văzut pe nimeni? Şi te-a dus la sabie! Incredibil! Şi atunci ce s-a întâmplat?

Ron îi povesti cum îl urmărise pe Harry sărind în iaz şi cum îl aşteptase să iasă la suprafaţă, cum îşi dăduse seama că ceva nu era în regulă, cum se scufundase şi îl salvase pe Harry, iar apoi se întorsese după sabie. Ajunse la momentul deschiderii medalionului, apoi ezită şi Harry interveni.

— Şi Ron l-a străpuns cu sabia.

— Şi… a dispărut? Pur şi simplu? şopti ea.

— Păi, a… a ţipat, spuse Harry, aruncându-i o privire lui Ron. Poftim.

Îi aruncă medalionul în poală. Hermione îl luă cu grijă şi examină ferestrele străpunse.

Hotărând că nu era nici un pericol, Harry ridică Vraja Scut, fluturând bagheta Hermionei, şi se întoarse spre Ron.

— Ai zis cumva că ai scăpat de Recuperatori cu o baghetă în plus?

— Cum? zise Ron, care o urmărea pe Hermione cercetând medalionul. A, da.

Deschise o cataramă de la ghiozdan şi scoase dintr-un buzunar o baghetă scurtă şi închisă la culoare. Poftim. M-am gândit că e bine să fie una de rezervă.

— Ai avut dreptate, spuse Harry, întinzând mâna. A mea s-a rupt.

— Glumeşti? zise Ron, dar, în clipa aceea, Hermione se ridică în picioare şi Ron păru din nou neliniştit.

Hermione puse Horcruxul distrus în gentuţa cu perluţe, apoi se urcă la loc în pat şi se culcă, fără să spună nici un cuvânt. Ron îi dădu bagheta nouă lui Harry.

— Cred că nu puteam să ne aşteptăm să fie mai bine de atât, bolborosi Harry.

— Da, zise Ron. Putea să fie mult mai rău. Mai ţii minte păsările alea pe care le-a asmuţit asupra mea?

— Încă nu am renunţat complet la ideea asta, se auzi vocea înăbuşită a Hermionei de sub pături, dar Harry îl văzu pe Ron zâmbind abia perceptibil în timp ce îşi scotea pijamaua

maro din rucsac.

Capitolul XX

Xenophilius Lovegood

Harry nu se aşteptase ca furia Hermionei să se risipească peste noapte, aşa că nu fu surprins când aceasta comunică mai ales prin priviri tăioase şi tăceri ostentative. Ron, în schimb, adoptase în prezenţa ei o atitudine nefiresc de rezervată, semn că era încă măcinat de remuşcări. De fapt, când erau toţi trei împreună, Harry se simţea de parcă ar fi fost singurul care nu jelea la o înmormântare foarte restrânsă. Însă Ron devenea nespus de vesel în puţinele momente pe care le petrecea doar cu Harry (când aduceau apă şi căutau ciuperci pe lângă trunchiurile copacilor).

— Ne-a ajutat cineva, spunea el mereu. Cineva ne-a trimis căprioara. Cineva e de partea noastră. Am lichidat un Horcrux, prietene!

Încurajaţi de distrugerea medalionului, începură să discute despre posibilele ascunzători ale celorlalte Horcruxuri şi, chiar dacă mai dezbătuseră problema de multe ori înainte, Harry era optimist, convins că primul succes avea să fie urmat de altele. Faptul că Hermione era îmbufnată nu putu să îi strice buna dispoziţie; schimbarea rapidă a norocului, apariţia căprioarei misterioase, recuperarea săbiei lui Cercetaş şi mai ales întoarcerea lui Ron îl făcură pe Harry atât de fericit, încât îi era greu să se abţină să nu zâmbească.

Mai târziu în după-amiaza aceea, el şi Ron scăpară din

nou de prezenţa sumbră a Hermionei, sub pretextul că se duceau să caute fructe de pădure inexistente, în tufişurile desfrunzite se puseră iar pe trăncănit. Harry reuşise în sfârşit să îi povestească lui Ron tot ce se întâmplase la Peştera lui Godric; acum, Ron îl punea la curent cu tot ce descoperise despre lumea vrăjitorească în general în săptămânile cât fusese plecat.

— Şi cum aţi aflat de Tabu? îl întrebă el pe Harry, după ce îi explicase numeroasele încercări disperate ale celor cu părinţi încuiaţi pentru a scăpa de minister.

— Despre ce?

— Tu şi Hermione nu i-aţi mai spus pe nume Ştim-Noi-Cui!

— A, da. Păi, e un obicei neplăcut pe care l-am adoptat, spuse Harry. Dar n-am nici o problemă să-i spun Cap…

— NU! strigă Ron, făcându-l pe Harry să sară în tufişuri şi pe Hermione (care stătea cu nasul într-o carte, la intrarea în cort) să se încrunte la ei. Iartă-mă, spuse Ron, trăgându-l pe Harry înapoi din tufişuri, dar numele a fost blestemat, Harry, aşa dau de urma oamenilor! Când îi este folosit numele, se ridică vrăjile protectoare, dând naştere la un fel de tulburare magică – aşa ne-au găsit pe Tottenham Court Road!

— Pentru că i-am folosit numele!

— Exact! Trebuie să recunoşti, e logic. Nu îndrăzneau să-l folosească decât cei care erau într-adevăr pregătiţi să îl înfrunte, cum ar fi Dumbledore. Acum l-au făcut Tabu şi toţi cei care îl rostesc sunt detectabili – un mod rapid şi uşor să-i găsească pe membrii Ordinului! Era cât pe ce să îl prindă pe Kingsley.

— Glumeşti?

— Nu, Bill spunea că l-au încolţit mai mulţi Devoratori ai Morţii, dar s-a luptat cu ei şi a reuşit să scape. Acum se ascunde, la fel ca şi noi. Ron îşi scărpină bărbia gânditor, cu capătul baghetei. Crezi că Kingsley a trimis căprioara aceea?

— Patronusul lui e un râs, l-am văzut la nuntă, mai ţii minte?

— A, da…

Merseră de-a lungul tufişurilor, depărtându-se de cort şi de Hermione.

— Harry… doar nu crezi că o fi fost Dumbledore?

— Ce să fie Dumbledore?

Ron păru puţin stingherit, dar zise cu o voce joasă:

— Să fi trimis Dumbledore… căprioara? Adică… Ron îl privea pe Harry cu colţul ochiului. El avea sabia adevărată, nu-i aşa?

Harry nu râse de Ron, pentru că înţelegea mult prea bine dorinţa ascunsă din spatele acelei întrebări. Ideea că Dumbledore reuşise să se întoarcă la ei, că veghea asupra lor ar fi fost nespus de liniştitoare. Harry clătină din cap.

— Dumbledore a murit, zise el. Am văzut cum s-a întâmplat, am văzut trupul neînsufleţit. Nu există nici o îndoială că a murit. Oricum, Patronusul lui era un phoenix, nu o căprioară.

— Patronuşii se pot schimba doar… spuse Ron. Al lui Tonks s-a schimbat, nu-i aşa?

— Da, dar dacă Dumbledore ar fi încă în viaţă, de ce nu s-ar arăta? De ce nu ne-ar da el însuşi sabia?

— N-am idee, spuse Ron. Din acelaşi motiv pentru care

nu ţi-a dat-o cât era în viaţă? Din acelaşi motiv pentru care ţie ţi-a lăsat o hoţoaică veche, iar lui Hermione o carte cu poveşti pentru copii?

— Şi anume? întrebă Harry, întorcându-se să-l privească în ochi pe Ron, dorindu-şi cu disperare să afle răspunsul.

— Nu ştiu, spuse Ron. M-am gândit de câteva ori, când eram mai abătut, că a făcut-o ca să se distreze sau… sau că pur şi simplu a vrut să ne fie şi mai dificil. Dar acum nu mai cred asta. Ştia ce face când mi-a dat Deluminatorul, nu? Ei – ei bine, urechile lui Ron se făcură roşii ca focul şi acesta se concentra asupra unui smoc de iarbă de la picioarele lui, lovindu-l cu vârful pantofului – trebuie să fi ştiut că aveam să vă las baltă.

— Nu, îl corectă Harry. Trebuie să fi ştiut că o să-ţi doreşti mereu să te întorci.

Ron păru recunoscător, dar încă stingherit. Poate şi pentru a schimba subiectul, Harry spuse:

— Apropo de Dumbledore, ai auzit ce a scris Skeeter despre el?

— Ah, da, spuse Ron numaidecât, oamenii vorbesc destul de mult despre asta. Bineînţeles, dacă lucrurile ar sta altfel, ar fi un mare scandal, Dumbledore să fie prieten cu Grindelwald, dar acum este doar o ocazie de amuzament pentru cei care nu l-au plăcut pe Dumbledore şi un fel de palmă dată celor îl considerau foarte bun. Însă nu cred că e mare lucru. Era foarte tânăr când s-au…

— Era de vârsta noastră, zise Harry, la fel cum îi spusese şi Hermionei, şi ceva din expresia lui păru să îl facă pe Ron să nu dezvolte subiectul.

Un păianjen mare încremenise în mijlocul unei pânze îngheţate, printre tufişuri. Harry aţinti asupra lui bagheta pe care i-o dăduse Ron noaptea trecută. Hermione avusese

bunăvoinţa să examineze bagheta şi să le spună că era din lemn de porumbar.

— Engorgio!

Păianjenul se cutremură uşor, mişcându-se un pic pe pânză.

Harry încercă din nou. De data aceasta, păianjenul se făcu puţin mai mare.

— Termină, spuse Ron pe un ton tăios. Îmi pare rău că am spus că Dumbledore era tânăr, da?

Harry uitase că Ron ura păianjenii.

— Scuze... Reducio!

Păianjenul nu se micşoră. Harry se uită la bagheta din porumbar. Toate vrăjile obişnuite pe care le aruncase până atunci în ziua aceea păruseră mai slabe decât cele pe care le făcuse cu bagheta lui cu miez din pană de phoenix. Cea nouă părea neplăcut de nefamiliară, ca şi când ar fi avut cusută mâna altcuiva în continuarea braţului.

— Trebuie doar să exersezi, spuse Hermione, care se apropiase de ei pe nesimţite, venind din spate şi urmărindu-l neliniştită pe Harry cum încerca să mărească şi să micşoreze păianjenul. E doar o problemă de încredere în propriile forţe, Harry.

Harry ştia de ce Hermione voia să fie în ordine: încă se simţea vinovată pentru că îi rupsese bagheta. Harry îşi înghiţi cuvintele care îi veniră automat pe buze: că Hermione putea să ia ea bagheta din porumbar dacă socotea că nu era nici o diferenţă şi să i-o dea lui pe-a ei. Însă încuviinţă, dorindu-şi să fie toţi din nou prieteni. Ron îi zâmbi nesigur Hermionei, dar aceasta plecă imediat, cufundându-se iar în paginile cărţii.

Toţi trei se întoarseră în cort la căderea serii şi Harry rămase primul de strajă. Stând în dreptul intrării, încercă să folosească bagheta de porumbar pentru a face să leviteze nişte pietricele de la picioarele lui, dar vrăjile sale păreau mai stângace şi mai puţin puternice decât înainte. Hermione citea întinsă în pat şi Ron, după ce tot aruncase priviri neliniştite spre ea, scosese din rucsac un radio mic portabil, din lemn, şi încerca să prindă o frecvenţă.

— E un program, îi spuse el lui Harry, coborând vocea, care transmite ştirile aşa cum sunt de fapt. Toate celelalte sunt de partea Ştim-Noi-Cui şi urmează tendinţa ministerului, dar acesta... stai să-l auzi, e grozav. Numai că nu pot să difuzeze în fiecare seară, trebuie să se mute tot timpul în caz de raiduri şi ai nevoie de o parolă ca să prinzi postul... problema este că am ratat-o pe ultima...

Atinse uşor capacul radioului cu bagheta, bolborosind cuvinte la întâmplare. Se tot uita la Hermione cu coada ochiului, lăsând să se vadă că se temea de un acces de furie din partea ei, dar Hermione se purta ca şi când Ron nici nu ar fi fost acolo. Ron tot manevră radioul şi bolborosi încontinuu timp de vreo zece minute, Hermione dădea paginile cărţii şi Harry exersa în continuare cu bagheta din porumbar. Până la urmă, Hermione se dădu jos din pat. Ron se opri imediat din ce făcea.

— Dacă te deranjează, mă opresc! îi spuse neliniştit Hermionei.

Hermione nu catadicsi să-i răspundă, ci i se adresă lui Harry.

— Trebuie să vorbim, zise ea.

Harry se uită la cartea pe care o ţinea strâns – Viaţa şi minciunile lui Albus Dumbledore.

— Despre ce? întrebă el neliniştit.

Îi trecu prin minte că exista şi un capitol despre el în carte, însă nu era convins că era în stare să audă varianta Ritei despre relaţia dintre el şi Dumbledore. Numai că răspunsul Hermionei fu complet neaşteptat.

— Vreau să-l văd pe Xenophilius Lovegood. Harry o privi cu ochii mari.

— Poftim?

— Pe Xenophilius Lovegood. Tatăl Lunei. Vreau să mă duc să vorbesc cu el!

— Ăă… de ce?

Hermione trase aer în piept, păru să îşi ia inima în dinţi şi spuse:

— Este simbolul acela. Simbolul din Bardul Beedle. Uite-l!

Aruncă Viaţa şi minciunile lui Albus Dumbledore sub ochii reticenţi ai lui Harry şi acesta văzu o poză a scrisorii originale pe care i-o trimisese Dumbledore lui Grindelwald. Detesta să vadă dovada incontestabilă a faptului că Dumbledore chiar scrisese acele cuvinte, că ele nu fuseseră inventate de Rita.

— Semnătura, spuse Hermione. Uită-te la semnătură, Harry!

Harry o ascultă. Pentru o clipă, nu ştiu la ce se referea Hermione, dar, după ce privi mai atent, la lumina baghetei aprinse, văzu că Dumbledore înlocuise litera „A” din Albus cu o imagine mică a semnului triunghiular desenat în Poveştile bardului Beedle.

— Ăă… despre ce… spuse Ron, tatonând terenul, dar Hermione îl reduse la tăcere şi se întoarse din nou spre Harry.

— Apare peste tot, nu? zise ea. Ştiu că Viktor a spus că era semnul lui Grindelwald, dar apare în mod sigur pe mormântul acela vechi din Peştera lui Godric şi datele de pe el sunt cu mult înainte de vremea lui Grindelwald! Şi acum asta! Mă rog, nu putem să-i întrebăm pe Dumbledore sau pe Grindelwald ce înseamnă – dar putem să-l întrebăm pe domnul Lovegood. Purta simbolul la gât, la nuntă. Sunt sigură că e ceva important, Harry!

Harry nu răspunse imediat. Cercetă gânditor expresia concentrată şi nerăbdătoare de pe chipul ei şi apoi întunericul din jur. După o pauză lungă spuse:

— Hermione, nu mai avem nevoie de încă un episod precum cel de la Peştera lui Godric. Ne-am găsit argumente pentru a merge acolo şi...

— Dar apare peste tot, Harry! Dumbledore mi-a lăsat

Poveştile bardului Beedle, de unde ştii că nu ar trebui să aflăm ce înseamnă simbolul?

— Iar o începem! spuse Harry un pic exasperat. Tot încercăm să ne convingem că Dumbledore ne-a lăsat nişte indicii şi semne secrete.

— Deluminatorul s-a dovedit foarte folositor, interveni Ron. Cred că Hermione are dreptate, poate că ar trebui să mergem să-l vedem pe Lovegood.

Harry îi aruncă o privire sumbră. Era sigur că motivul pentru care Ron o sprijinea pe Hermione nu avea nici o legătură cu dorinţa de a afla semnificaţia runei triunghiulare.

— Nu o să fie ca în Peştera lui Godric, adăugă Ron. Lovegood e de partea ta, Harry. Zeflemistul a fost mereu de partea ta, le tot spune oamenilor că trebuie să te ajute.

— Sunt sigură că e ceva important! spuse Hermione pe

un ton sincer.

— Dar nu crezi că, dacă ar fi fost important, Dumbledore mi-ar fi spus despre el, înainte să moară?

— Poate... poate că este ceva ce trebuie să descoperi singur, zise Hermione, un pic disperată să se agaţe de o speranţă.

— Da, spuse Ron, aprobând-o bucuros, pare logic.

— Ba nu, nu pare logic, se răsti Hermione, dar tot cred că ar trebui să vorbim cu domnul Lovegood. Un simbol care face legătura între Dumbledore, Grindelwald şi Peştera lui Godric! Harry, sunt sigură că trebuie să aflăm ce înseamnă!

— Cred că ar trebui să supunem la vot, zise Ron. Cei care vor să meargă să discute cu Lovegood...

Ridică mâna mai repede decât Hermione. Hermionei începură să-i tremure buzele şi ridică şi ea mâna suspicioasă.

— Eşti în minoritate, Harry, îmi pare rău, zise Ron, bătându-l pe spate.

— Bine, spuse Harry, amuzat şi iritat în acelaşi timp. Doar că, după ce vorbim cu Lovegood, n-ar fi rău să încercăm să mai căutăm şi alte Horcruxuri, da? De fapt, unde locuieşte familia Lovegood? Ştie vreunul din voi?

— Da, stau destul de aproape de casa mea, zise Ron. Nu ştiu unde exact, dar mama şi tata arăta spre dealuri de fiecare dată când vorbesc despre ei. N-ar trebui să fie greu de găsit.

Când Hermione se întoarse în pat, Harry coborî vocea şi spuse:

— Ai fost de acord doar ca să-i intri din nou în graţii.

— Totul e permis în dragoste şi în război, zise Ron vesel,

şi aici e ceva amestec între cele două. Fii mai vesel, e vacanţa de crăciun, Luna o să fie acasă!

Aveau o privelişte excelentă a satului Ottery St. Catchpole, de pe dealul bătut de vânt unde Apăruseră în dimineaţa următoare. Din locul înalt unde se aflau, satul părea să fie o colecţie de căsuţe de jucărie, străbătute de raze de lumină care se revărsau peste ele, printre nori. Rămaseră nemişcaţi pentru câteva clipe, uitându-se în direcţia Vizuinii, cu mâinile streaşină la ochi, dar nu putură să distingă decât gardurile vii înalte şi copacii din livadă, care protejau căsuţa strâmbă de ochii Încuiaţilor.

— Este ciudat – să fim atât de aproape şi să nu îi vizităm, spuse Ron.

— Ei, nu e ca şi când nu i-ai văzut de mult. Ai fost acolo de crăciun, spuse Hermione cu răceală.

— N-am fost la Vizuină! spuse Ron şi un zâmbet îi înflori în colţul buzelor. Doar nu crezi că puteam să mă întorc acolo şi să le spun tuturor că v-am lăsat baltă... Da, Fred şi George ar fi avut o părere excelentă despre mine. Şi Ginny ar fi fost extrem de înţelegătoare.

— Dar atunci unde ai fost? întrebă Hermione surprinsă.

— La noua casă a lui Bill şi Fleur, „Shell Cottage”. Bill s-a purtat mereu frumos cu mine. N-a... n-a fost plăcut impresionat când a auzit ce am făcut, dar nici nu a dezvoltat subiectul. Ştia că îmi părea foarte rău. Nimeni din familie nu mai ştie că am fost acolo. Bill i-a spus mamei că el şi Fleur nu au venit la Vizuină de Crăciun pentru că au vrut să-l petreacă singuri. Ştiţi voi, prima sărbătoare de când s-au căsătorit. Nu cred că s-a supărat Fleur. Ştiţi cât de mult o detestă pe Celestina Warbeck.

Ron se întoarse cu spatele la Vizuină.

— Hai să încercăm acolo sus, spuse el, conducându-i peste vârful unui deal.

Merseră câteva ore, Harry stând ascuns sub Pelerina Invizibilă la insistenţele Hermionei. Mănunchiul de dealuri joase părea nelocuit, cu excepţia unei căsuţe care arăta părăsită.

— Credeţi că e a lor şi că au plecat undeva de Crăciun? întrebă Hermione, uitându-se pe geamul bucătăriei micuţe, ordonată, cu priboi pe pervaz.

Ron pufni.

— Ascultă-mă, ceva îmi spune că, dacă ne-am uita pe geam, ne-am da seama dacă e casa lor. Hai să încercăm şi cu următoarele dealuri.

Aşadar, Dispărură la câţiva kilometri spre nord.

— Aha! strigă Ron, în timp ce vântul le ciufuli părul şi le înfoie hainele.

Ron arăta în sus, spre vârful dealului pe care Apăruseră, unde se înălţa spre cer o casă foarte ciudată, construită pe verticală, ca un cilindru mare şi negru, cu silueta lunii în spatele ei, vizibilă pe cerul după amiezii. Trebuie să fie casa Lunei, cine altcineva ar putea locui într-o astfel de casă? Arată ca o tură imensă!

— Ce fel de tură? spuse Hermione, încruntându-se spre turn.

— Mă refer la o tură de şah, zise Ron. Un fel de castel.

Ron avea picioarele cele mai lungi şi sosi primul în vârful dealului. Când Harry şi Hermione îl ajunseră din urmă, gâfâind şi cu dureri în partea stângă din cauza efortului, îl văzură zâmbind larg.

— E a lor, spuse Ron. Uitaţi-vă.

Pe poarta dărăpănată erau trei semne pictate de mână. Pe primul scria: „Editor al Zeflemistului, X. Lovegood”, pe al doilea, „Culege-ţi singur vâscul” şi pe al treilea, „Păstraţi distanţa de prunele dirijabile”. Poarta scârţâi când o deschiseră. Cărarea în zigzag care ducea spre uşa de la intrare era năpădită de tot felul de plante, printre care şi o tufă plină cu nişte fructe portocalii, ca nişte ridichi, pe care le purta câteodată Luna ca cercei. Lui Harry i se păru că recunoaşte un Snorhac Corn-Şifonat şi încercă să ocolească buturuga mişcătoare. De o parte şi de alta a uşii stăteau de pază doi meri sălbatici, aplecaţi din cauza vântului, desfrunziţi, dar încărcaţi cu fructe roşii de mărimea fructelor de pădure şi cu coroane din vâsc cu bobiţe albe. O bufniţă micuţă, cu capul puţin turtit, ca de uliu, se uita în jos la ei, de pe o ramură.

— Harry, ar fi bine să-ţi dai jos Pelerina Invizibilă, spuse Hermione, pe tine vrea să te ajute domnul Lovegood, nu pe noi.

Harry făcu aşa cum i se sugeră, dându-i pelerina să o pună în gentuţa cu perluţe. Apoi, Hermione ciocăni de trei ori în uşa neagră şi groasă, ţintuită cu cuie, pe care se afla un ciocan în formă de vultur.

Nu trecură mai mult de zece secunde şi uşa se dădu de perete. Xenophilius Lovegood apăru în prag, desculţ şi purtând un fel de cămaşă de noapte pătată. Părul lung, alb, ca vata de zahăr, era murdar şi neîngrijit. Faţă de cum era acum, Xenophilius arătase foarte spilcuit la nunta lui Bill şi Fleur.

— Ce e? Ce s-a întâmplat? Cine sunteţi? Ce doriţi? strigă el cu o voce stridentă, arţăgoasă, uitându-se întâi la Hermione, apoi la Ron şi la urmă la Harry, moment în care rămase cu gura căscată într-un fel amuzant, formând o literă „o” perfectă.

— Bună ziua, domnule Lovegood, spuse Harry, întinzând mâna. Eu sunt Harry, Harry Potter.

Xenophilius nu dădu mâna cu Harry, deşi ochiul care nu

se uita spre nas se aţinti imediat asupra cicatricei de pe fruntea lui Harry.

— Putem să intrăm? întrebă Harry. Am vrea să vă întrebăm ceva.

— Nu sunt... nu sunt sigur că este indicat, şopti Xenophilius, înghiţind în sec, şi aruncă repede o privire spre grădină. E un şoc... măi să fiu... mă... mă tem că nu ar fi bine să...

— Nu durează mult, spuse Harry, puţin dezamăgit de primirea nu tocmai călduroasă.

— Eu... ah, bine atunci. Intraţi, repede. Repede!

Abia trecuseră pragul, când Xenophilius Lovegood trânti uşa după ei. Erau în cea mai ciudată bucătărie pe care o văzuse Harry vreodată. Camera era perfect rotundă, dându-ţi senzaţia că te-ai afla într-o oală imensă. Totul era curbat, pentru a se potrivi cu pereţii, aragazul, chiuveta şi dulăpioarele, şi pe toate erau pictate flori, insecte şi păsări, cu culori primare. Lui Harry i se păru că recunoaşte stilul Lunei – efectul era destul de copleşitor într-un spaţiu închis. În mijlocul camerei era o scară în spirală, din fier forjat, care ducea la etajele superioare. De sus se auzeau tot felul de zăngănituri şi pocnituri. Harry se întreba oare ce făcea Luna.

— Ar fi mai bine să urcaţi, spuse Xenophilius şi îi conduse, părând să se simtă în continuare extrem de nelalocul lui.

Camera de deasupra arăta ca o combinaţie între o sufragerie şi un atelier, drept urmare era chiar mai dezordonată decât bucătăria. Deşi era mult mai mică şi complet rotundă, semăna oarecum cu Camera Necesităţii, în ocazia nefericită când se transformase într-un labirint uriaş, format din obiecte ascunse de sute de ani. Pe toate suprafeţele erau teancuri

nesfârşite de cărţi. De tavan atârnau figurine delicate în formă de animale pe care Harry nu le recunoscu, care dădeau din aripi sau clănţăneau din dinţi. Luna nu era acolo: sursa gălăgiei era un obiect din lemn plin de zimţi şi roţi magice care se învârteau. Arăta ca o odraslă ciudată a unui blat de lucru şi a unor rafturi vechi, dar, o clipă mai târziu, Harry deduse că era o presă de tipar de modă veche, judecând după faptul că scotea exemplare ale Zeflemistului.

— Mă scuzaţi, spuse Xenophilius, ducându-se la maşinărie şi înşfăcând o faţă de masă ponosită de sub o grămadă de cărţi şi hârtii, care căzură toate pe podea, aruncând-o peste presă, pentru a înăbuşi într-o anumită măsură zăngănitul şi huruitul acesteia. Apoi se întoarse spre Harry.

— De ce aţi venit aici?

Însă înainte ca Harry să poată vorbi, Hermione ţipă, şocată.

— Domnule Lovegood – ce este acela?

Arăta spre un corn imens, spiralat, foarte asemănător cu cel al unui unicorn, care fusese prins în perete şi ieşea în afară cu un metru şi ceva.

— Este un corn de Snorhac Corn-Şifonat, spuse Xenophilius.

— Ba nu! îl contrazise Hermione.

— Hermione, bolborosi Harry ruşinat, nu e momentul potrivit să...

— Dar, Harry, este un corn de Erumpent! Face parte din categoria B a Obiectelor Comercializabile şi este extraordinar de periculos să ai aşa ceva în casă!

— De unde ştii că este un corn de Erumpent? întrebă

Ron, îndepărtându-se de corn cât putu de repede, luând în calcul ce mare era dezordinea din cameră.

— Este descris în Animale fantastice şi unde pot fi găsite! Domnule Lovegood, trebuie să scăpaţi de el imediat, nu ştiţi că poate exploda la cea mai mică atingere?

— Snorhacul Corn-Şifonat, spuse Xenophilius foarte clar, cu încăpăţânare, este un animal timid şi cu puteri magice deosebite, şi cornul său...

— Domnule Lovegood, am recunoscut striaţiile din jurul bazei, acela este un corn de Erumpent şi este incredibil de periculos. Nu ştiu unde l-aţi găsit...

— L-am cumpărat, spuse Xenophilius pe un ton rigid, acum două săptămâni, de la un tânăr vrăjitor încântător, care ştia că eram interesat de nemaipomeniţii Snorhaci. A fost surpriza mea de Crăciun pentru Luna. Acum, zise el, întorcându-se spre Harry, de ce anume aţi venit aici, domnule Potter?

— Avem nevoie de un pic de ajutor, spuse Harry, înainte ca Hermione s-o ia de la capăt.

— A, spuse Xenophilius. Ajutor. Hm...

Ochiul bun se fixă din nou asupra cicatricei lui Harry. Părea în egală măsură de îngrozit şi fascinat.

— Da. Problema este că... este periculos... să îl ajut pe Harry Potter...

— Nu sunteţi dumneavoastră cel care le tot spune oamenilor că prioritatea lor este să îl ajute pe Harry? întrebă Ron. În revista dumneavoastră?

Xenophilius aruncă o privire peste umăr, spre presa de tipar ascunsă, care zăngănea şi ţăcănea în continuare sub faţa

de masă.

— Ăă... da, mi-am exprimat această părere. Cu toate acestea...

— Dar asta e valabil doar pentru toţi ceilalţi, nu şi pentru dumneavoastră? făcu Ron nedumerit.

Xenophilius tăcu. Înghiţea des în sec, uitându-se când la unul, când la altul. Harry avea impresia că era frământat de o luptă interioară foarte dură.

— Unde e Luna? întrebă Hermione. Să vedem ce părere are şi ea.

Xenophilius înghiţi în sec. Părea că încearcă să-şi facă puţin curaj. În cele din urmă vorbi, cu o voce tremurătoare şi greu de auzit pe fundalul zgomotelor făcute de presă:

— Luna este la râu, pescuieşte Plimpii de apă dulce. Se... se va bucura să vă vadă. O să mă duc să o chem şi după aceea - da, bine. O să încerc să vă ajut.

Dispăru în jos pe scara în spirală şi auziră uşa de la intrare deschizându-se şi închizându-se la loc. Se uitară unul la celălalt.

— Ce boşorog laş, spuse Ron. Luna e de trei ori mai curajoasă ca el.

— Probabil că se teme de ce li s-ar putea întâmpla dacă vor afla Devoratorii Morţii că am fost aici, spuse Harry.

— Ei bine, eu sunt de acord cu Ron, zise Hermione. Ipocrit bătrân şi afurisit, le spune tuturor celorlalţi să te ajute şi, când vine vorba de el, încearcă să o dea cotită. Te rog, pentru numele lui Dumnezeu, stai departe de cornul acela.

Harry se duse la fereastra din partea opusă a camerei. Văzu un râu, ca o panglică subţire, scânteietoare, mult mai jos,

la poalele dealului. Se aflau la mare înălţime; o pasăre zbură pe lângă fereastră, uitându-se în direcţia Vizuinii, care acum dispăruse după un alt şir de dealuri. Ginny era undeva acolo. Azi erau mai aproape unul de altul decât fuseseră de la nunta lui Bill şi Fleur, dar Ginny nu avea cum să ştie că Harry se uita acum în direcţia ei, gândindu-se la ea. Harry bănui că ar fi trebuit să se bucure că era aşa; toţi cei cu care intra în contact erau în pericol, iar atitudinea lui Xenophilius era o dovadă clară că aşa era.

Se întoarse cu spatele la fereastră şi privirea i se opri asupra unui alt obiect straniu, aşezat pe o comodă curbată, plină cu tot felul de lucruri: bustul din piatră al unei vrăjitoare frumoase, dar sobră, care purta o coroană cât se poate de bizară. Din părţile laterale ieşeau două obiecte care semănau cu nişte cornete acustice aurii. Nişte aripioare sclipitoare albăstrui erau prinse de o cureluşă de piele pusă peste creştet, în timp ce una dintre ridichile portocalii fusese prinsă de o a doua cureluşă, trecută peste frunte.

— Uitaţi-vă la asta, spuse Harry.

— Răpitoare, spuse Ron. Mă mir că nu a purtat-o la nuntă.

Auziră uşa de la intrare închizându-se şi, o clipă mai târziu, Xenophilius urcă înapoi pe scara în spirală; avea picioarele subţiri încălţate cu nişte cizme de cauciuc şi aducea o tavă cu ceşcuţe de ceai desperecheate şi un ceainic aburind.

— Ah, mi-aţi depistat invenţia preferată, spuse el, împingând tava în mâinile Hermionei şi alăturându-i-se lui Harry lângă statuie. Modelat, destul de precis, după capul frumoasei Rowena Ochi-de-Şoim. „Mintea să-ţi fie bine pregătită pentru carte şi ştiinţă”.

Îi arătă obiectele ca nişte cornete acustice.

— Acestea sunt nişte sifoane de Steluţe Verzi, menite să îndepărteze toate sursele care pot distrage atenţia din imediata apropiere a gânditorului. Aici – şi indică aripioarele – este o elice Billywig, pentru a induce o stare mentală elevată. În sfârşit - şi indică ridichea portocalie -, o prună dirijabilă, pentru a spori capacitatea de acceptare a extraordinarului.

Xenophilius se întoarse spre tava cu ceai, pe care Hermione reuşise să o aşeze într-un echilibru instabil, pe una dintre măsuţele pline de lucruri dintr-o parte a camerei.

— Nu vreţi o infuzie de Rădăcini Rotunjoare? Întrebă Xenophilius. E făcută de noi.

Când începu să toarne ceaiul, care era mov închis, ca sucul de sfeclă, adăugă:

— Luna e undeva dincolo de Bottom Bridge, este foarte bucuroasă că sunteţi aici. Trebuie să vină cât de curând, a prins destule limpii cât să ne ajungă să pregătim o supă pentru toată lumea. Luaţi loc şi serviţi-vă voi cu zahăr. Acum, spuse el, luând un morman foarte mare de hârtii de pe un fotoliu şi aşezându-se cu picioarele încrucişate, încălţate cu cizme din cauciuc, cu ce pot să te ajut, domnule Potter?

— Păi, spuse Harry, aruncându-i o privire Hermionei, care încuviinţă din cap încurajator, domnule Lovegood, este în legătură cu semnul acela pe care l-aţi purtat la gât la nunta lui Bill şi Fleur. Am vrea să ştim ce simbolizează.

Xenophilius ridică din sprâncene.

— Te referi la semnul Talismanelor Morţii?

Capitolul XXI

Povestea celor trei fraţi

Harry se întoarse şi se uită la Ron şi la Hermione. I se păru că n-au înţeles ce tocmai spusese Xenophilius.

— Talismanele Morţii?

— Întocmai, îi asigură Xenophilius. N-ai auzit de ele? Nici nu mă mir. Foarte, foarte puţini vrăjitori cred în ele. Ca de exemplu, tânărul bătut în cap de la nunta fratelui tău – şi făcu semn cu capul spre Ron –, care m-a atacat pentru că purtam simbolul unui celebru vrăjitor întunecat! Ignoranţă crasă. Talismanele nu au nici o legătură cu Magia Neagră – cel puţin, nu în sensul acela de bază. Simbolul este folosit doar pentru a te legitima în faţa altora care cred şi ei în Talismane, cu speranţa că s-ar putea ajuta între ei în Misiunea de Căutare.

Amestecă nişte cubuleţe de zahăr în infuzia sa de Rădăcini Rotunjoare şi mai luă o înghiţitură.

— Scuzaţi-mă, spuse Harry. Tot nu înţeleg exact la ce vă referiţi.

Pentru a fi politicos, sorbi şi el din ceai şi fu cât pe ce să se sufoce: era nici mai mult, nici mai puţin decât dezgustător, ca nişte jeleuri cu toate aromele de muci lichefiate.

— Ei bine, vedeţi voi, cei care cred în Talismanele Morţii le caută, spuse Xenophilius, plescăind din buze, în semn de apreciere a infuziei de Rădăcini Rotunjoare.

— Dar ce sunt Talismanele Morţii? întrebă Hermione.

Xenophilius lăsă la o parte ceaşca goală.

— Vă este cunoscută „Povestea celor trei fraţi”, bănuiesc?

Harry spuse că nu, dar Ron şi Hermione răspunseră amândoi că da. Xenophilius încuviinţă din cap cu un aer grav.

— Ei bine, domnule Potter, totul a pornit de la „Povestea celor trei fraţi”... Am un exemplar pe aici, pe undeva...

Aruncă o privire cercetătoare prin cameră, spre mormanele de pergamente şi cărţi, dar Hermione interveni repede:

— Am eu un exemplar, domnule Lovegood, îl am chiar aici.

Scoase Poveştile bardului Beedle din gentuţa cu perluţe.

— Originalul? întrebă Xenophilius tăios şi când Hermione încuviinţă din cap, spuse: ei bine, de ce nu o citeşti cu voce tare? Este fără îndoială cea mai bună modalitate să ne convingem c-am înţeles-o cu toţii.

— Ăă... bine, zise Hermione neliniştită.

Deschise cartea şi Harry observă că simbolul pe care îl căutau era în partea de sus a paginii, în timp ce Hermione tuşi uşor şi începu să citească.

— „Au fost odată ca niciodată trei fraţi care călătoreau de-a lungul unui drum pustiu şi şerpuitor, la asfinţit...”

— La miezul nopţii, aşa ne spunea mama de fiecare dată, comentă Ron, care se întinsese şi îşi pusese mâinile sub cap, ascultând cu interes. Hermione îi aruncă o privire iritată.

— Iartă-mă, dar mi se pare că sună un pic mai înspăimântător miezul nopţii! explică Ron.

— Da, pentru că exact de asta avem nevoie, de un pic mai multă spaimă, îl luă pe Harry gura pe dinainte.

Xenophilius nu părea să fie foarte atent, ci se uita în gol

pe geam, la cer.

— Continuă, Hermione.

— „La un moment dat, fraţii au ajuns la un râu care era prea adânc pentru a putea fi trecut cu piciorul şi prea periculos pentru a fi trecut înot. Cu toate acestea, cei trei fraţi erau iniţiaţi în artele magiei, aşa că îşi fluturară pur şi simplu baghetele şi creară un pod peste apa învolburată. Ajunseră la jumătatea lui, când în cale le apăru o siluetă cu glugă."

— „Şi moartea le vorbi..."

— Poftim? interveni Harry. Le vorbi moartea!

— E un basm, Harry!

— Da, scuze. Zi mai departe.

— „Şi moartea le vorbi. Era supărată că fusese vitregită de trei noi victime, fiindcă, de obicei, călătorii se înecau în râu. Dar moartea fu şireată. Se prefăcu şi îi felicită pe cei trei fraţi pentru vraja pe care o făcuseră şi le spuse că fiecare dintre ei câştigase un premiu pentru că fusese destul de isteţ încât să scape cu viaţă.

Aşadar, fratele cel mare, care era mereu gata de luptă, ceru cea mai puternică baghetă dintre toate câte existaseră până atunci, o baghetă care să câştige mereu dueluri pentru stăpânul său, o baghetă demnă de un vrăjitor care biruise moartea! Aşadar, moartea traversă spre un soc de pe malul râului, făuri o baghetă dintr-o ramură a acestuia şi i-o dădu fratelui celui mare.

Apoi, fratele mijlociu, care era un bărbat arogant, decise să umilească şi mai mult moartea şi ceru puterea de a-i aduce pe alţii înapoi din morţi. Aşa că moartea ridică o piatră de pe malul râului şi i-o dădu fratelui mijlociu, spunându-i că piatra avea puterea de a aduce oamenii din morţi.

În cele din urmă, moartea îl întrebă şi pe mezin ce îşi dorea. Fratele cel mic era cel mai modest şi, de asemenea, cel mai înţelept dintre ei, şi nu avu încredere în moarte. Aşa că ceru ceva care să îi permită să plece de acolo fără ca ea să-l poată urma. Şi Moartea îi dădu, reticentă, Propria sa Pelerină Invizibilă."

— Moartea are o Pelerină Invizibilă? o întrerupse Harry din nou.

— Ca să poată veni pe nesimţite, spuse Ron. Câteodată, se plictiseşte să tot fugă după oameni, fluturând din mâini şi ţipând ca din gură de şarpe… iartă-mă, Hermione.

— „Apoi, moartea s-a dat la o parte şi i-a lăsat pe cei trei fraţi să îşi continue drumul şi aşa şi făcură, vorbind între ei şi minunându-se de aventura prin care tocmai trecuseră şi admirând darurile primite de la moarte.

Până la urmă, fraţii porniră fiecare pe drumul lui.

Primul frate călători încă o săptămână sau mai mult; ajunse într-un sat îndepărtat şi căută un vrăjitor cu care să se certe. Fireşte, având ca armă Bagheta din Soc, nu putu decât să câştige duelul care se iscă. Lăsându-şi adversarul fără suflare la pământ, fratele cel mare se duse apoi la un han, unde începu să se laude cât îl ţinea gura cu bagheta pe care o primise de la moarte şi cum ea îl făcea invincibil.

Chiar în seara aceea, un alt vrăjitor se strecură în camera fratelui celui mare, în timp ce acesta zăcea pe pat, burduşit cu vin. Hoţul luă bagheta şi, pentru orice eventualitate, îi tăie gâtul fratelui mare.

Astfel, moartea îl luă de partea ei pe fratele cel mare.

Între timp, fratele mijlociu se dusese la el acasă, unde locuia singur. Acolo, luă piatra care avea puterea de a aduce morţii înapoi şi o întoarse de trei ori în mână. Spre uimirea şi

bucuria lui, silueta unei fete pe care sperase cândva să o ia de soţie, dar ea murise înainte de vreme, apăru chiar în clipa aceea în faţa lui.

Cu toate acestea, fata era tristă şi rece, departe, de parcă un văl invizibil i-ar fi separat. Deşi se întorsese în lumea celor vii, locul ei nu era, de fapt, acolo şi suferea. Până la urmă, fratele mijlociu, înnebunit de dorinţa imposibilă de a fi cu ea, se sinucise pentru a fi cu adevărat alături de cea pe care o iubea.

Astfel, moartea îl luă lângă ea şi pe fratele mijlociu.

Însă, cu toate că îl căută ani în şir pe fratele cel mic, nu reuşi niciodată să îl găsească. Doar atunci când ajunse la o vârstă înaintată, mezinul îşi dădu până la urmă jos Pelerina Invizibilă şi i-o dădu fiului său. Şi atunci, întâmpină moartea ca pe un vechi prieten, plecă de bunăvoie cu ea şi amândoi trecură hotarul vieţii ca egali."

Hermione închise cartea. Trecură câteva clipe până ce Xenophilius să îşi dea seama că se oprise din citit. Atunci îşi dezlipi privirea de la geam şi spuse:

— Ei bine, asta este.

— Poftim? făcu Hermione derutată.

— Acestea sunt Talismanele Morţii, spuse Xenophilius.

Luă o pană de pe o masă încărcată de lângă cotul lui şi trase o bucată de pergament dintre alte cărţi.

— Bagheta din Soc, zise el, şi desenă pe pergament o linie verticală. Piatra învierii, continuă şi adăugă un cerc în jurul liniei. Pelerina Invizibilă, încheie el enumerarea, încadrând linia şi cercul într-un triunghi şi formând simbolul care o intrigase într-atât pe Hermione. Acestea împreună, spuse el, sunt Talismanele Morţii.

— Dar în poveste nu apar nicăieri cuvintele „Talismanele Morţii", se auzi Hermione.

— Ei, sigur că nu, zise Xenophilius, enervant de îngâmfat. Este o poveste pentru copii, menită să amuze, mai degrabă decât să educe, însă aceia dintre noi care înţeleg aceste probleme recunosc că povestea străveche se referă la trei obiecte – sau Talismane – care, unite, îl fac pe cel care le posedă stăpânul morţii.

Se lăsă o clipă de tăcere, timp în care Xenophilius aruncă o privire pe fereastră. Soarele coborâse deja.

— Luna trebuie să fi pescuit deja destule plimpii, spuse el încet.

— Când spuneţi „stăpânul morţii”... zise Ron.

— Stăpân, întări Xenophilius, fluturând din mână. Învingător. Biruitor. Depinde ce preferi.

— Dar atunci... vreţi să spuneţi că... şopti Hermione abia auzit şi Harry îşi dădu seama că încerca să îndepărteze orice urmă de scepticism din tonul vocii ei, că dumneavoastră credeţi că obiectele acestea – Talismanele – chiar există?

Xenophilius ridică din nou din sprâncene.

— Păi, sigur că da.

— Dar – continuă Hermione şi Harry văzu că de-abia se mai putea stăpâni – domnule Lovegood, cum puteţi să credeţi...

— Luna mi-a vorbit despre tine, domnişoară, i se adresă Xenophilius. Din câte am înţeles, nu eşti lipsită de inteligenţă, dar, din păcate, eşti nespus de limitată. Îngustă la minte.

— Poate că ar trebui să probezi coroana, Hermione, zise Ron, făcând semn cu capul înspre coroana ridicolă.

Vocea îi tremura, pentru că se abţinea din răsputeri să nu râdă.

— Domnule Lovegood, începu din nou Hermione. Ştim cu toţii că există lucruri cum ar fi Pelerinele Invizibile. Sunt rare, dar există. Însă…

— A, dar al treilea Talisman este adevărata Pelerină Invizibilă, domnişoară Granger! Adică nu este o pelerină de drum, impregnată cu o vrajă de Deziluzionare sau cu vreun farmec uluitor, şi nu este ţesută din păr de Translucid, care te ascunde la început, dar devine opac odată cu trecerea timpului.

Vorbim despre o pelerină care chiar îl face invizibil pe cel care o poartă, care rezistă la nesfârşit, ascunzându-l în mod constant şi de nepătruns, imună la vrăjile care pot fi aruncate asupra ei. Câte astfel de pelerine ai văzut, domnişoară Granger?

Hermione deschise gura să răspundă şi apoi o închise la loc, părând mai derutată ca niciodată. Ea, Harry şi Ron se uitară unul la altul şi Harry ştiu că se gândeau cu toţii la acelaşi lucru. Întâmplarea făcea ca o pelerină exact ca cea pe care tocmai o descrisese Xenophilius să fie chiar atunci în aceeaşi cameră cu ei.

— Exact, spuse Xenophilius, ca şi când ar fi câştigat o dispută cu argumente împotriva celor trei. Nici unul dintre voi nu a mai văzut aşa ceva. Proprietarul ar trebui să fie nespus de bogat, nu-i aşa?

Îşi aruncă din nou ochii pe fereastră. Cerul avea acum o nuanţă de roz pal.

— Bine, spuse Hermione, tulburată. Să zicem că există Pelerina… dar cum rămâne cu piatra, domnule Lovegood? Cea pe care dumneavoastră aţi numit-o Piatra Învierii?

— Ce-i cu ea?

— Păi, ea cum poate exista cu adevărat?

— Dovedeşte tu că nu există, zise Xenophilius.

Hermione păru grav jignită.

— Dar este – vă rog să mă iertaţi, dar este mai mult decât ridicol! Cum aş putea să dovedesc că nu există? Vă aşteptaţi să iau toate-toate pietricele din lume şi să le verific? Adică, se poate susţine că ceva este adevărat, numai pentru că nimeni nu a demonstrat contrariul?

— Aşa este, spuse Xenophilius, mă bucur să văd că te-ai mai destupat la minte.

— Deci – Bagheta din Soc, spuse Harry repede, înainte ca Hermione să apuce să răspundă, credeţi că există şi ea?

— Ah, păi în acest caz există nenumărate dovezi, zise Xenophilius. Bagheta din Soc este talismanul cel mai uşor de urmărit, datorită modului în care trece din mână în mână.

— Ce mod? întrebă Harry.

— Adică posesorul baghetei trebuie să o ia cu forţa de la proprietarul dinainte, ca să poată fi cu adevărat stăpânului ei, explică Xenophilius. Sunt sigur că trebuie să fi auzit de modul în care bagheta a ajuns la Egbert cel Extraordinar, după ce l-a ucis pe Emeric cel Crunt. Sau despre cum a murit Godelot, în pivniţa propriei case, după ce fiul său, Hereward, i-a luat bagheta. Despre năprasnicul Loxias, care a luat bagheta de la Barnabas Deverill, pe care l-a omorât… Drumul însângerat al Baghetei din Soc se întinde peste multe pagini din istoria vrăjitorească.

Harry aruncă o privire spre Hermione. Aceasta se uita la Xenophilius încruntată, dar nu îl contrazise.

— Unde credeţi că este acum Bagheta din Soc? întrebă Ron.

— Ei, cine ştie? spuse Xenophilius, uitându-se în continuare pe fereastră. Cine ştie unde o fi ascunsă Bagheta din Soc? Ultima dată când s-a ştiut ceva de ea a fost pe vremea lui Arcus şi Livius. Cine poate şti care dintre ei l-a ucis de fapt pe Loxias şi care dintre ei a luat bagheta? Şi de unde să se ştie cine l-a învins pe acela? Din păcate, istoria nu ne dă nici un indiciu.

Urmă o pauză. Până la urmă, Hermione întrebă pe un ton rigid:

— Domnule Lovegood, familia Peverell are vreo legătură cu Talismanele Morţii?

Xenophilius rămase cu gura căscată, în timp ce Harry păru să îşi aducă aminte de ceva, însă fără să poată să îşi dea seama despre ce era vorba. Peverell… mai auzise numele acesta înainte.

— Dar m-ai indus în eroare, domnişoară! spuse Xenophilius, stând acum mult mai drept pe scaun şi holbându-se la Hermione. Credeam că abia aflaseşi de Misiunea de Căutare a Talismanelor! Mulţi dintre noi, cei care le căutăm, cred că familia Peverell are o mare, mare legătură cu Talismanele!

— Cine este familia Peverell? întrebă Ron.

— Acesta era numele de pe mormântul pe care era simbolul, din Peştera lui Godric, spuse Hermione, privindu-l în continuare pe Xenophilius. Ignotus Peverell.

— Întocmai! fu de acord Xenophilius, ridicând elegant degetul arătător. Simbolul Talismanelor Morţii de pe mormântul lui Ignotus este o dovadă incontestabilă!

— O dovadă că ce? întrebă Ron.

— Păi a faptului că cei trei fraţi din poveste erau de fapt fraţii Peverell – Antioch, Cadmus şi Ignotus! Că ei au fost primii stăpâni ai Talismanelor! Aruncând din nou o privire spre

fereastră, Xenophilius se ridică, luă tava şi se îndreptă spre scara în spirală.

— Rămâneţi la cină, nu-i aşa? strigă el, dispărând iarăşi la parter. Toţi ne cer de fiecare dată reţeta pentru supa de plimpii de apă dulce.

— Probabil pentru a o da ca mostră Secţiei de Otrăviri de la Sf. Mungo, şopti Ron.

Harry aşteptă până ce îl auzi pe Xenophilius trebăluind prin bucătărie şi de-abia apoi vorbi.

— Ce crezi? o întrebă el pe Hermione.

— Harry, spuse ea pe un ton plictisit, sunt nişte prostii fără margini. Nu are cum să fie asta semnificaţia simbolului, e doar o interpretare ciudată de-a lui. Aşa o pierdere de timp!

— Până la urmă, el este omul care a făcut cunoscută existenţa Snorhacilor Corn-Şifonat, zise Ron.

— Nici tu nu-l crezi? îl întrebă Harry.

— Nu, povestea asta e genul de basm pe care îl spui copiilor ca să le dai o pildă, nu? „Nu căuta necazurile cu lumânarea, nu te lua la ceartă, nu îţi băga nasul în lucruri pe care ar fi mai bine să le laşi deoparte! Fii modest, vezi-ţi de treburile tale şi n-o să ai probleme!” Dacă stau să mă gândesc, adăugă Ron, poate că din cauza poveştii ăsteia se spune că baghetele din lemn de soc aduc ghinion.

— La ce te referi?

— E una dintre superstiţii, nu-i aşa? „Vrăjitoarele născute marţi se mărită cu Încuiaţi.” „Blestemul aruncat la asfinţit, la miezul nopţii se desface.” „Cu bagheta de soc, n-ai noroc.” Trebuie să fi auzit de ele. Mama ştie o mulţime.

— Harry şi cu mine am fost crescuţi de Încuiaţi, îi

reaminti Hermione, noi am fost învăţaţi alte superstiţii.

Hermione oftă adânc, moment în care, dinspre bucătărie veni un miros înţepător. Singurul lucru bun în legătură cu faptul că Xenophilius o exaspera era că o făcuse să uite de supărarea faţă de Ron.

— Cred că ai dreptate, spuse ea. Este doar o pildă moralizatoare – este evident care este cel mai bun dar, cel pe care ar trebui să îl alegi e…

Cei trei vorbiră în acelaşi timp: Hermione spuse „pelerina”, Ron - „bagheta” şi Harry - „piatra”.

Se uitară unul la altul, miraţi şi amuzaţi.

— Se presupune că ar trebui să spui pelerina, îi zise Ron Hermionei, dar nu ai mai avea nevoie să fii invizibil, dacă ai avea bagheta. O baghetă invincibilă, Hermione, să fim serioşi!

— Avem deja o Pelerină Invizibilă, spuse Harry.

— Şi ne-a ajutat de nenumărate ori, în caz că n-ai observat, răspunse Hermione, în timp ce bagheta nu ar face decât să atragă necazurile.

— Doar dacă te-ai apuca să te lauzi cu ea în gura mare, susţinu Ron. Doar dacă ai fi destul de idiot ca să te plimbi fluturând-o deasupra capului şi cântând: „Am o baghetă invincibilă, vino şi încearcă s-o iei, dacă eşti atât de prost”. Atâta timp cât îţi ţii gura…

— Da, dar chiar ai putea să-ţi ţii gura? întrebă Hermione sceptică.. Ştiţi, singurul lucru adevărat pe care ni l-a spus este că, de secole întregi, există poveşti despre baghete cu o putere foarte mare.

— Serios? întrebă Harry.

Hermione părea exasperată; expresia ei le era atât de

cunoscută şi de dragă, încât Harry şi Ron îşi zâmbiră unul altuia.

— Vergeaua Morţii, Bagheta Destinului… apar sub diferite nume în decursul veacurilor, aflându-se de obicei în posesia unui vrăjitor Întunecat, care se laudă cu ele. Domnul profesor Binns le-a menţionat pe câteva dintre ele, dar… of, sunt nişte tâmpenii. Baghetele au puterea vrăjitorilor care le folosesc. Sunt unii vrăjitori cărora le place să se laude că baghetele lor sunt mai mari şi mai puternice decât ale altora.

— Dar de unde ştii, spuse Harry, că baghetele acelea – Vergeaua Morţii şi Bagheta Destinului – nu sunt de fapt una şi aceeaşi baghetă, care apare sub diferite nume, pe parcursul mai multor secole?

— Dacă toate sunt de fapt Bagheta de Soc, creată de moarte? spuse Ron.

Harry râse. Ideea ciudată care îi trecuse prin minte era, totuşi, una ridicolă. Îşi aduse aminte că bagheta sa fusese din lemn de tisă, nu din soc, făcută de Ollivander, şi reacţionase totuşi aşa cum reacţionase în noaptea când îl urmărise Cap-de-Mort pe cer. Dar, dacă ar fi fost invincibilă, cum s-ar fi putut rupe?

— Şi de ce ai alege piatra? îl întrebă Ron.

— Păi, dacă aş putea să aduc înapoi oameni de pe lumea cealaltă, i-am chema pe Sirius… pe Ochi-Nebun… pe Dumbledore… pe părinţii mei…

Ron şi Hermione nu zâmbiră nici unul.

— Dar, conform spuselor bardului Beedle, nu ar vrea să se întoarcă, nu? întrebă Harry, gândindu-se la povestea pe care tocmai o auziseră. Presupun că trebuie să fie o grămadă de alte poveşti despre o piatră care să poată învia morţii, nu-i aşa? se întoarse el către Hermione.

— Nu, răspunse ea cu tristeţe. Cred că nimeni în afară de domnul Lovegood nu ar putea crede că există aşa ceva. Beedle probabil că a preluat ideea de la Piatra Filosofală, ştiţi voi, în loc de o piatră care să te facă nemuritor, o piatră care să facă moartea reversibilă.

Mirosul din bucătărie devenea din ce în ce mai pregnant: mirosea a pantaloni care luaseră foc. Harry se tot gândea dacă va fi în stare să mănânce destul din ce pregătea Xenophilius, astfel încât acesta să nu se simtă jignit.

— Şi atunci, cum rămâne cu pelerina? spuse Ron încet. Are dreptate, nu vă daţi seama? M-am obişnuit atât de tare cu pelerina lui Harry şi cu cât de folositoare ne este, încât nu m-am gândit niciodată. N-am mai auzit de o pelerină ca a lui Harry. Este infailibilă. Nu am fost descoperiţi niciodată cât timp am purtat-o.

— Bineînţeles că nu – doar eram invizibili, Ron!

— Dar tot ce a spus despre alte pelerine şi nici alea nu sunt ieftine deloc – ştii că aşa e! Nu mi-a mai trecut niciodată prin minte până acum, dar am auzit de farmece care nu mai funcţionează asupra pelerinelor, atunci când se învechesc, sau că trec vrăjile prin ele şi se găuresc. Pelerina lui Harry i-a aparţinut tatălui lui, aşa că nu este tocmai nouă, nu-i aşa, dar este pur şi simplu… perfectă!

— Da, Ron, de acord, dar piatra…

În timp ce ei se tot contraziceau în şoaptă, Harry se plimba prin cameră, ascultându-i doar parţial. Când ajunse la scara în spirală, îşi ridică privirea absent spre următorul etaj şi, pentru o clipă, amuţi în faţa imaginii peste care dădu. De pe tavanul camerei de deasupra se uita la el propria lui reflecţie.

După ce îşi reveni din uimire, realiză că nu era o oglindă, ci o pictură. Curios, începu să urce pe scară.

— Harry, ce faci? Nu cred că ar trebui să umblăm pe aici în lipsa lui!

Dar Harry ajunsese deja la etajul superior. Luna îşi decorase tavanul din dormitorul ei cu cinci chipuri pictate cu migală: ale lui Harry, Ron, Hermione, Ginny şi Neville. Nu se mişcau, aşa cum făceau portretele de la Hogwarts, dar, cu toate acestea, aveau în ele ceva magic – Harry avea senzaţia că respirau. În jurul pozelor părea să fie un lanţ auriu care le unea, dar, după ce îl cercetă timp de un minut, Harry îşi dădu seama că lanţurile erau de fapt formate dintr-un singur cuvânt care era repetat de mii de ori, scris cu cerneală aurie: prieteni... prieteni... prieteni...

Harry fu cuprins de un val de afecţiune faţă de Luna. Se uită în jur prin cameră. Lângă pat se odihnea o fotografie mare, în care erau Luna, mai mică, şi o femeie care semăna foarte bine cu ea. Se îmbrăţişau. În poza aceea, Luna părea mai îngrijită decât o văzuse Harry în toată viaţa lui. Poza era acoperită cu un strat de praf. Acest lucru i se păru ciudat. Se uită din nou în jur.

Ceva nu era în ordine. Covorul albastru deschis era şi el plin de praf. Şifonierul era gol şi rămăsese cu uşile întredeschise. Patul părea neprimitor şi rece, de parcă nu ar fi dormit nimeni în el de săptămâni întregi. O pânză de păianjen se întinsese peste fereastra cea mai apropiată, pe fundalul cerului sângeriu.

— Ce s-a întâmplat? întrebă Hermione, când Harry coborî, dar, înainte să poată răspunde, Xenophilius ajunse la capătul scărilor din bucătărie, ţinând o tavă plină cu farfurii adânci.

— Domnule Lovegood, spuse Harry. Unde e Luna?

— Poftim?

— Unde este Luna?

Xenophilius se opri pe treapta de sus.

— V-am, v-am zis deja. Este la Bottom Bridge, pescuieşte plimpii.

— Atunci de ce aţi adus doar patru farfurii adânci?

Xenophilius încercă să vorbească, dar nu reuşi să scoată nici un sunet. Singurele zgomote erau huruitul presei de tipar şi tava care zăngănea în mâinile lui tremurânde.

— Cred că Luna nu a mai fost aici de săptămâni întregi, zise Harry. Hainele ei nu sunt nicăieri, iar în patul ei nu a mai dormit nimeni. Unde e? Şi de ce vă tot uitaţi pe geam?

Xenophilius dădu drumul tăvii: bolurile căzură şi se sparseră. Harry, Ron şi Hermione scoaseră baghetele. Xenophilius rămase înmărmurit, cu mâna în dreptul buzunarului. În clipa aceea, presa de tipar scoase o bufnitură răsunătoare şi aruncă mai multe exemplare ale Zeflemistului pe podea, de sub faţa de masă; apoi se opri.

Hermione se aplecă şi luă o revistă, ţinând în continuare bagheta îndreptată către domnul Lovegood.

— Harry, fii atent.

Harry se duse lângă ea cât putu de repede, ţinând cont de dezordinea care era în cameră. Pe prima pagină a Zeflemistului era chiar o poză cu el, intitulată „Indezirabilul numărul unu”, şi deasupra suma oferită ca recompensă.

— Se pare că Zeflemistul îşi schimbă poziţia, nu? Întrebă Harry cu răceală, făcând câteva conexiuni rapide. Asta aţi făcut când aţi ieşit în grădină, domnule Lovegood? Aţi trimis o bufniţă la minister?

Xenophilius îşi umezi buzele.

— Au răpit-o pe Luna, şopti el. Din cauza lucrurilor pe care le-am scris. Au luat-o pe Luna mea şi nu ştiu unde este, ce au făcut cu ea. Dar s-ar putea să mi-o dea înapoi dacă... dacă...

— Îl dai pe Harry pe mâna lor? încheie Hermione în locul lui.

— Nu merge aşa, spuse Ron scurt. Daţi-vă la o parte, plecăm. Xenophilius era alb ca hârtia, părea să aibă o sută de ani şi avea o expresie răutăcioasă.

— Trebuie să ajungă în orice clipă. Trebuie să o salvez pe Luna. Nu o pot pierde pe Luna. Trebuie să rămâneţi.

Întinse mâinile în faţa scării şi lui Harry îi apăru brusc în faţa ochilor imaginea mamei sale, făcând acelaşi gest disperat în faţa pătuţului său.

— Nu ne obligaţi să vă rănim, spuse Harry. Daţi-vă la o parte, domnule Lovegood.

— Harry! strigă Hermione.

Pe lângă ferestre trecură în zbor siluete pe mături. În timp ce ei trei se uitară în altă parte, Xenophilius îşi scoase bagheta.

Harry realiză tocmai la timp greşeala pe care o făcuseră; se aruncă într-o parte, împingându-i pe Ron şi pe Hermione, pentru a-i feri de Vraja de împietrire a lui Xenophilius, care traversă camera şi lovi cornul de Erumpent.

Avu loc o explozie colosală. Zgomotul pe care îl generă păru să spulbere camera, peste tot zburară fragmente de lemn, hârtie şi moloz, într-un nor de praf de nepătruns, dens şi alb. Harry fu aruncat cât colo şi se prăbuşi pe podea; nu fu în stare să vadă nimic, din cauza dărâmăturilor care căzură peste el, şi îşi acoperi capul cu mâinile.

O auzi pe Hermione ţipând şi pe Ron scoţând un urlet şi apoi o serie de bufnituri metalice, care îi dădură de ştire că Xenophilius se prăbuşise şi căzuse pe spate, în jos, pe scara în spirală.

Îngropat parţial sub dărâmături, Harry încercă să se ridice: abia putea respira sau vedea din cauza prafului. Se prăbuşise jumătate din tavan şi tăblia patului Lunei atârna prin gaură. Bustul Rowenei Ochi-de-Şoim zăcea lângă el, cu o jumătate din faţă lipsă, bucăţele de pergament pluteau prin aer şi partea mai lată a presei de tipar era întoarsă pe o parte, blocând scara care ducea spre sufragerie. Atunci, o altă siluetă albă se mişcă în apropiere şi Hermione, acoperită de praf ca o statuie, îşi puse degetul la buze, făcându-i semn să tacă.

Uşa de la parter fu izbită de perete.

— Nu ţi-am zis că nu aveam de ce să ne grăbim, Travers? spuse o voce răguşită. Nu ţi-am zis că smintitul ăsta face pe nebunul cu noi, ca de obicei?

Se auzi o bufnitură şi Xenophilius urlă de durere.

— Nu… nu… la etaj… Potter!

— Lovegood, ţi-am spus de săptămâna trecută că nu ne întoarcem decât dacă ai informaţii serioase! Mai ţii minte ce a fost săptămâna trecută? Când ai vrut să ne dai coroana aia oribilă în schimbul fiicei tale? Dar de săptămâna mai de dinainte – se auzi din nou o bufnitură şi un icnet –, când ai crezut că o să ţi-o dăm înapoi dacă ne prezentai dovezi care să confirme existenţa Snorhacilor – Bang – Corn – Bang – Şifonat?

— Nu, nu, vă implor! începu să plângă Xenophilius. Chiar este Potter! Serios!

— Şi acum, se pare că ne-ai chemat aici doar ca să încerci să ne arunci în aer! răcni Devoratorul Morţii şi o rafală de bufnituri se făcu auzită, presărată cu ţipetele de durere ale

lui Xenophilius.

— Locul ăsta pare gata să se prăbuşească în orice clipă, Selwyn, se auzi o a doua voce, răsunând rece în susul scării distruse. Scara e complet blocată. Să încercăm să o eliberăm? Am putea să facem în aşa fel încât să se dărâme cu totul.

— Gunoi mizerabil ce eşti! strigă vrăjitorul pe care îl chema Selwyn. Nu l-ai văzut în viaţa ta pe Potter, nu-i aşa? Te-ai gândit să ne ademeneşti aici ca să ne omori, nu? Şi aşa crezi tu că o să-ţi recuperezi fiica?

— Jur... jur... Potter e sus!

— Homenum revelio, spuse vocea de la capătul scărilor.

Harry auzi cum Hermionei i se taie respiraţia şi avu senzaţia ciudată că ceva trecu chiar pe deasupra lui, cufundându-l în umbră.

— Chiar e ceva acolo sus, Selwyn, spuse tăios al doilea bărbat.

— Este Potter, când vă spun că este Potter! Plânse Xenophilius. Vă rog... vă rog... daţi-mi-o înapoi pe Luna, atât, daţi-mi-o înapoi pe Luna...

— Lovegood, o să-ţi recuperezi fiica, spuse Selwyn, dacă urci în clipa asta la etaj şi mi-l aduci pe Harry Potter. Dar dacă este o cursă şi sus e un complice care aşteaptă să ne atace, să vedem dacă putem să-ţi facem rost de o bucăţică din fiica ta, ca s-o îngropi.

Xenophilius urlă îngrozit, cuprins de disperare. Se auziră paşi grăbiţi şi zgomote. Xenophilius încerca să treacă de dărâmăturile de pe scară.

— Haideţi, şopti Harry, trebuie să plecăm de aici.

Încercă să se elibereze de sub moloz, sub acoperirea

gălăgiei pe care o făcea Xenophilius pe scară. Ron era îngropat cel mai adânc. Harry şi Hermione se căţărară cât putură de încet pe dărâmături, până unde era Ron, şi încercară să ridice comoda grea, care căzuse peste picioarele lui. Hermione reuşi să îl elibereze pe Ron folosind o Vrajă de Plutire, în timp ce râcâielile şi bufniturile produse de Xenophilius se auzeau din ce în ce mai aproape.

— În ordine, şopti Hermione.

Presa de tipar care bloca scările începu să se mişte, iar Xenophilius se auzea din ce în ce mai aproape. Hermione era încă acoperită cu praf alb.

— Harry, ai încredere în mine?

Harry încuviinţă din cap.

— Bine, atunci, şopti Hermione, dă-mi Pelerina Invizibilă. Ron, arunc-o peste tine.

— Eu? Dar Harry…

— Te rog, Ron! Harry, ţine-mă strâns de mână, Ron, ţine-mă de umăr.

Harry întinse mâna stângă. Ron dispăru sub Pelerină. Presa de tipar care bloca scara vibra; Xenophilius încerca să o mute, folosind o Vrajă de Plutire. Harry nu ştia ce aştepta Hermione.

— Ţineţi-vă bine, şopti ea. Ţineţi-vă bine… imediat…

Chipul alb ca varul al lui Xenophilius apăru de după un dulap.

— Obliviate! strigă Hermione, îndreptându-şi bagheta spre chipul lui, apoi spre podeaua de sub picioarele lor: Deprima!

Făcuse o gaură în podeaua sufrageriei. Căzură ca nişte bolovani. Harry o ţinea încă disperat de mână; de dedesubt se auzi un ţipăt şi în acelaşi timp zări doi oameni care încercau să se dea la o parte de sub mormane de dărâmături şi bucăţi de mobilă împrăştiate peste tot primprejur, prin tavanul distrus. Hermione se învârti în aer şi, în vreme ce îl trase încă o dată după ea în întuneric, bufniturile casei care se surpa răsunau strident în urechile lui Harry.

Capitolul XXII

Talismanele Morţii

Harry căzu pe iarbă, cu respiraţia tăiată, dar se ridică imediat în picioare. Se părea că aterizaseră într-un câmp, la asfinţit; Hermione fugea deja în cerc în jurul lor, fluturând din baghetă.

— Protego Totalum... Salvio Hexia...

— Ce moş nemernic şi escroc! gâfâi Ron, ieşind de sub Pelerina Invizibilă şi aruncându-i-o lui Harry. Hermione, eşti un geniu, de-a dreptul un geniu, nu pot să cred că am scăpat de acolo!

— Cave Inimicum... nu v-am zis că era un corn de Erumpent? Nu i-am zis? Şi acum i-a sărit casa în aer!

— Aşa şi merită, spuse Ron, examinându-şi blugii rupţi şi tăieturile de pe picioare. Ce credeţi că o să-i facă?

— Ah, sper să nu-l omoare! gemu Hermione. De-asta am vrut ca Devoratorii Morţii să îl zărească pe Harry înainte să

plecăm, ca să ştie că Xenophilius nu i-a minţit!

— Dar pe mine de ce m-ai ascuns? întrebă Ron.

— Tu ar trebui să fii la pat, bolnav de vintre-pătată, Ron! Au răpit-o pe Luna pentru că tatăl ei l-a susţinut pe Harry! Ce crezi că ar păţi familia ta dacă ei ar şti că eşti cu el?

— Dar cum rămâne cu părinţii tăi?

— Sunt în Australia, zise Hermione. Ar trebui să fie bine. Ei nu ştiu nimic.

— Eşti un geniu, repetă Ron admirativ.

— Da, aşa e, Hermione, încuviinţă Harry cu patimă, nu ştiu ce ne-am fi făcut fără tine.

Hermione zâmbi larg, dar deveni sobră dintr-odată.

— Şi Luna?

— Păi, dacă au spus adevărul şi e încă în viaţă... începu Ron.

— Nu spune asta, nu spune asta! ţipă Hermione. Trebuie să fie în viaţă, trebuie!

— Atunci, înseamnă că este în Azkaban, zise Ron. Însă nu ştiu dacă va supravieţui acolo... mulţi nu reuşesc...

— Ea va reuşi, spuse Harry, neputând să conceapă cealaltă variantă. Luna e rezistentă, mult mai puternică decât s-ar crede. Probabil că îi învaţă pe puşcăriaşi ce sunt Steluţele Verzi şi narglii.

— Sper să ai dreptate, spuse Hermione şi se şterse la ochi. Mi-ar părea tare rău de Xenophilius dacă...

— Dacă nu ar fi încercat să ne vândă Devoratorilor Morţii cu câteva clipe în urmă, da, continuă Ron.

Ridicară cortul şi se retraseră înăuntru, unde Ron puse de ceai.

După ce scăpaseră ca prin urechile acului, cortul friguros şi cu miros de mucegai părea să fie un cămin drag şi prietenos, unde se simţeau în siguranţă.

— Ah, de ce ne-am dus acolo? mormăi Hermione după câteva minute de tăcere. Harry, ai avut dreptate, a fost iar ca în Peştera lui Godric, o pierdere de timp! Talismanele Morţii... ce prostie... Poate că, de fapt, îşi spuse numai pentru ea, a inventat totul, nu? Probabil că nici nu crede că există Talismanele Morţii, a vrut doar să ne ţină de vorbă până veneau Devoratorii Morţii!

— Nu cred, o contrazise Ron. E mai greu decât îţi închipui să inventezi lucruri pe moment, în condiţii de stres. Am descoperit asta când m-au prins Recuperatorii. A fost mult mai uşor să pretind că eram Stan, pentru că ştiam câte ceva despre el, decât să inventez pe cineva de la zero. Bătrânul Lovegood era foarte încordat, încerca să se asigure că nu o să plecăm. Bănuiesc că ne-a spus adevărul sau ceea ce crede el că este adevărat, doar ca să ne ţină de vorbă în continuare.

— Da, oricum nu cred că mai contează, oftă Hermione. Chiar dacă a fost sincer, n-am auzit în viaţa mea atâtea absurdităţi.

— Stai puţin, spuse Ron. Camera Secretelor trebuia să fie o legendă, nu-i aşa?

— Dar Talismanele Morţii nu au cum să existe, Ron!

— Tot spui asta, dar unul dintre ele chiar există, afirmă Ron. Pelerina Invizibilă a lui Harry!

— „Povestea celor trei fraţi” este un basm, spuse Hermione cu fermitate. O poveste despre cum le este oamenilor teamă de moarte. Dacă să supravieţuieşti ar fi la fel de simplu ca şi cum te-ai ascunde sub o Pelerină Invizibilă, am avea deja

tot ce ne trebuie!

— Nu ştiu. Ne-ar prinde bine şi o baghetă invincibilă, spuse Harry, învârtind între degete bagheta din lemn de porumbar, care îi displăcea atât de mult.

— Nu există aşa ceva, Harry!

— Ai spus că au fost o mulţime de baghete – Vergeaua Morţii şi cum s-or mai fi numind...

— Bine, chiar dacă ţii neapărat să te amăgeşti cu ideea că există Bagheta din Soc, cum rămâne cu Piatra învierii?

Hermione gesticula în aşa fel încât să se vadă clar ghilimelele, iar în voce i se simţi o nuanţă sarcastică.

— Nici o vrajă nu poate învia morţii, şi cu asta, basta!

— Când s-a format o legătură între bagheta mea şi a Ştim-Noi-Cui, au apărut mama şi tata... şi Cedric...

— Dar nu s-au întors din morţi, nu-i aşa? spuse Hermione. Genul ăsta de... de imitaţii palide nu este acelaşi lucru cu a readuce pe cineva la viaţă.

— Dar ea, fata din poveste, de fapt nu a vrut să se întoarcă, nu-i aşa? În poveste se spune că, odată ce oamenii mor, locul lor este printre morţi. Dar fratele mijlociu a reuşit, totuşi, să o vadă şi să-i vorbească, nu? Chiar au trăit împreună pentru o vreme...

Pe chipul Hermionei se citea îngrijorare şi altceva, mai greu de definit. Apoi, când aceasta îi aruncă o privire lui Ron, Harry realiză că era vorba despre teamă: o speriase când vorbise despre viaţa alături de morţi.

— Deci individul acela, Peverell, care este înmormântat în Peştera lui Godric, spuse el repede, încercând să nu pară că este dus – nu ştii nimic despre el?

— Nu, răspunse ea, uşurată că schimbase subiectul. Am căutat informaţii despre el imediat după ce am văzut simbolul de pe mormânt – dacă ar fi fost celebru sau ar fi făcut ceva important, sunt sigură că ar fi trebuit să fie într-una dintre cărţile noastre. Singurul loc unde am reuşit să găsesc numele „Peverell” este Nobilimea naturii: genealogia vrăjitorească. Am împrumutat-o de la Kreacher, explică ea, când Ron ridică din sprâncene. Conţine o listă cu toate familiile cu sânge pur în care nu mai există urmaşi pe linie bărbătească. Se pare că familia Peverell a fost una dintre primele care au dispărut.

— „Nu mai există urmaşi pe linie bărbătească”? repetă Ron.

— Adică a dispărut numele, explică Hermione. În cazul familiei Peverell – cu secole în urmă. S-ar putea să mai aibă încă descendenţi, doar că aceştia poartă alt nume.

Atunci, Harry avu o străfulgerare, şi o amintire se trezi la auzul numelui Peverell: un bătrân murdar, care flutura un inel urât în faţa unui trimis de la minister. Harry se trezi strigând cu voce tare: „Dorlent Gaunt!”

— Poftim? spuseră Ron şi Hermione într-un glas.

— Dorlent Gaunt! Bunicul Ştim-Noi-Cui! În Pensiv! Cu Dumbledore! Dorlent Gaunt a spus că era un urmaş al familiei Peverell!

Ron şi Hermione păreau uluiţi.

— Inelul, inelul care a devenit Horcrux... Dorlent Gaunt a spus că avea blazonul Peverell pe el! L-am văzut fluturându-l în faţa unui tip de la minister, era cât pe ce să i-l bage pe nas!

— Blazonul familiei Peverell? spuse Hermione tăios. Ai văzut cum arăta?

— Nu chiar, spuse Harry, încercând să îşi aducă aminte.

Nu era nimic sofisticat pe el, din câte mi-am dat eu seama, poate nişte zgârieturi. Nu l-am văzut de aproape decât după ce a fost crăpat.

Harry îşi dădu seama din ochii măriţi ai Hermionei că aceasta înţelesese. Ron se uita de la unul la altul, uimit.

— Al naibii să fiu eu… credeţi că era tot simbolul? Simbolul Talismanelor?

— De ce nu? se entuziasmă Harry. Dorlent Gaunt a fost un bătrân idiot şi ignorant, care trăia ca un porc, singurul lucru de care îi păsa cu adevărat fiind descendenţa lui. Dacă inelul acela a fost transmis din generaţie în generaţie, timp de secole întregi, s-ar putea să nu fi ştiut ce era de fapt. În casa aia nu exista nici măcar o carte şi, credeţi-mă pe cuvânt, nu era genul care să le citească poveşti copiilor. Ar fi fost încântat să considere că zgârieturile de pe piatră erau un blazon, pentru că, din punctul lui de vedere, dacă aveai sânge pur, era ca şi când ai fi avut sânge albastru.

— Da… nu zic că nu este interesant, spuse Hermione cu grijă, dar Harry, dacă te gândeşti la ce cred eu…

— Păi, de ce să nu mă gândesc? De ce nu? spuse Harry, renunţând la orice fel de precauţii. Era o piatră, nu?

Se uita la Ron, sperând să obţină sprijinul lui.

— Dacă era Piatra Învierii?

Ron rămase cu gura căscată.

— Să fiu al naibii… dar oare ar mai funcţiona dacă a crăpat-o Dumbledore?

— Să funcţioneze? Să funcţioneze? Ron, n-a funcţionat niciodată! Nu există nici un fel de Piatră a Învierii!

Hermione sărise în picioare – părea exasperată şi

mânioasă.

— Harry, încerci să încadrezi totul în povestea Talismanelor!

— Să încadrez totul? repetă el. Hermione, se încadrează fără ajutorul meu! Ştiu că simbolul Talismanelor Morţii era pe piatra aceea! Gaunt a spus că se trăgea din spiţa Peverell!

— Acum un minut, ziceai că nu ai văzut clar simbolul de pe piatră!

— Unde crezi că e acum inelul? îl întrebă Ron pe Harry. Ce o fi făcut Dumbledore cu el după ce l-a crăpat?

Dar imaginaţia lui Harry prinsese aripi, depăşind-o cu mult pe cea a lui Ron şi Hermione...

Trei obiecte sau Talismane – care, odată unite, îl fac pe posesor stăpânul morţii... stăpân... învingător... cuceritor... Ultimul duşman care va fi biruit este moartea...

Îşi imagină că el era posesorul Talismanelor şi că stătea în faţa lui Cap-de-Mort, ale cărui Horcruxuri nu se comparau cu Talismanele... Nici unul nu poate trăi în timp ce celălalt supravieţuieşte... oare acesta era răspunsul? Talismanele contra Horcruxurilor? Oare exista totuşi o cale de a fi sigur că va învinge el? Dacă avea să fie stăpânul Talismanelor Morţii, va fi în siguranţă?

— Harry?

Abia dacă o auzi pe Hermione. Îşi scosese Pelerina Invizibilă şi îşi trecea degetele peste ea; materialul era fluid ca apa, uşor ca aerul. Nu mai văzuse nimic asemănător în cei aproape şapte ani pe care îi petrecuse în lumea vrăjitorească. Pelerina era exact aşa cum o descrisese Xenophilius: o pelerină care chiar îl face invizibil pe cel care o poartă, care rezistă la nesfârşit, ascunzându-l în mod constant şi de nepătruns, imună

la vrăjile care pot fi aruncate asupra ei…

Şi atunci fu lovit deodată de un gând.

— Pelerina mea era la Dumbledore în noaptea în care au murit părinţii mei!

Vocea îi tremura şi simţi că se înroşise, dar nu îi păsa.

— Mama i-a spus lui Sirius că Dumbledore împrumutase pelerina! De-asta o luase! Dorea să o examineze, crezând că era al treilea Talisman! Ignotus Peverell este înmormântat în Peştera lui Godric…

Harry se plimba înnebunit prin cort, ca şi cum noi adevăruri i s-ar fi arătat peste tot în jur.

— El este strămoşul meu! Sunt urmaşul fratelui cel mic! Totul este perfect logic!

Se simţea înarmat cu credinţa în existenţa Talismanelor, ca şi când simplul gând că ar fi putut fi posesorul lor i-ar fi conferit protecţia de care avea nevoie. Se întoarse bucuros către ceilalţi doi.

— Harry, îl strigă Hermione din nou, dar acesta era ocupat să-şi desfacă punguţa de la gât.

Mâinile îi tremurau foarte tare.

— Citeşte-o, îi spuse el, dându-i repede scrisoarea mamei sale. Citeşte-o! Pelerina era la Dumbledore, Hermione! Din ce alt motiv ar fi vrut-o? Nu avea nevoie de o pelerină, fiindcă era în stare să facă Vrăji de Deziluzionare atât de puternice, încât devenea perfect invizibil şi fără o pelerină!

Ceva căzu pe jos şi se rostogoli sub un scaun, lăsând în urmă o scânteiere. Când scosese scrisoarea, mişcase din loc şi hoţoaica. Se aplecă să o ridice şi atunci izvorul noilor descoperiri se mai revărsă o dată, oferindu-i încă un dar. Era

pur şi simplu şocat de ce vedea în faţa ochilor şi începu să strige cu toată puterea:

— E aici! Mi-a lăsat inelul! E în hoţoaică!

— Crezi?

Nu înţelegea de ce înlemnise Ron. Pentru Harry era atât de evident, atât de limpede... totul se potrivea, totul! Pelerina lui era al treilea Talisman şi, când avea să descopere cum să deschidă hoţoaica, va intra în posesia celui de-al doilea, iar la urmă nu-i mai rămânea decât să încerce să găsească primul Talisman, Bagheta din Soc, şi atunci...

Dar, deodată, fu ca şi când o cortină se lăsase peste o scenă luminată: tot entuziasmul, toate speranţele şi fericirea sa dispărură într-o clipită şi rămase singur în întuneric. Vraja magnifică se risipi.

— Asta caută.

Schimbarea din voce îi făcu pe Ron şi Hermione să pară şi mai speriaţi.

— Ştim-Noi-Cine caută Bagheta din Soc.

Chipurile lor arătau tensionate şi pline de scepticism, iar Harry se întoarse cu spatele. Ştia că era adevărat. Era logic.

Cap-de-Mort nu căuta o baghetă nouă, căuta una veche, chiar foarte veche. Harry se duse spre intrarea în cort, uitând de Ron şi de Hermione, în timp ce privirea lui gânditoare străpungea întunericul până departe.

Cap-de-Mort crescuse într-un orfelinat de încuiaţi. Nimeni nu i-ar fi putut citi Poveştile bardului Beedle când fusese copil, la fel cum nu le auzise nici Harry. Puţini vrăjitori credeau în existenţa Talismanelor Morţii. Oare era posibil să ştie de ele şi Cap-de-Mort?

Harry încerca să desluşească prin întuneric. Dacă ar fi ştiut de Talismanele Morţii, cu siguranţă că le-ar fi căutat, ar fi făcut orice să le aibă - trei obiecte care să îl facă stăpânul morţii? Dacă ar fi aflat de existenţa Talismanelor Morţii, poate că nici nu ar mai fi avut nevoie de Horcruxuri. Oare simplul fapt că luase un Talisman şi îl transformase în Horcrux nu era o dovadă a faptului că nu cunoştea acest mare secret vrăjitoresc?

Aceasta însemna că, acum, Cap-de-Mort căuta Bagheta din Soc fără să fie conştient de întreaga ei putere, fără să înţeleagă că făcea parte dintr-un grup de trei... pentru că bagheta era Talismanul care nu putea fi ascuns, a cărui existenţă era cea mai cunoscută... Drumul însângerat al Baghetei din Soc se întinde peste multe pagini din istoria vrăjitorească...

Harry privi cerul înnorat, fuioarele cenuşii şi argintii care se plimbau peste discul lunii albe. Se simţea ameţit după descoperirile uluitoare pe care le făcuse. Se întoarse în cort. Fu şocat să îi vadă pe Ron şi pe Hermione stând exact unde îi lăsase – Hermione ţinea în continuare scrisoarea lui Lily, iar Ron era lângă ea, arătând foarte neliniştit. Oare îşi dădeau seama cât de departe ajunseseră în ultimele câteva minute?

— Asta este, spuse Harry, încercând să le împărtăşească certitudinea revelaţiei sale uimitoare. Asta explică totul. Talismanele Morţii sunt adevărate, şi eu am unul... poate două - ridică hoţoaica - şi Ştim-Noi-Cine îl caută cu disperare pe al treilea, dar nu îşi dă seama... crede că este doar o baghetă puternică.

— Harry, spuse Hermione, venind înspre el şi dându-i înapoi scrisoarea lui Lily, îmi pare rău, dar cred că ai înţeles greşit, complet greşit.

— Dar nu vezi? Totul se potriveşte...

— Ba nu, spuse ea. Nu se potriveşte, Harry, pur şi

simplu te laşi dus de val. Te rog, spuse ea când Harry dădu să vorbească, te rog, spune-mi un singur lucru: dacă Talismanele Morţii chiar au existat şi Dumbledore a ştiut de ele, era conştient că cel ce va intra în posesia tuturor celor trei avea să fie stăpânul morţii - atunci, Harry, de ce să nu-ţi fi spus? De ce?

Avea răspunsul pregătit.

— Ai zis-o chiar tu, Hermione! Trebuia să le descopăr de unul singur! Este o Misiune de Căutare!

— Dar am spus-o doar ca să încerc să te conving să mergi la Lovegood! strigă Hermione exasperată. Nu vorbeam serios!

Harry făcu abstracţie de ce zise.

— De obicei, Dumbledore m-a lăsat să aflu singur diverse lucruri. M-a lăsat să-mi încerc puterile, să îmi asum riscuri. Pare ceva tipic pentru el.

— Harry, nu este vorba despre un joc, nu este un exerciţiu! Este real şi Dumbledore ţi-a lăsat nişte indicaţii precise: să găseşti şi să distrugi Horcruxurile! Simbolul acela nu înseamnă nimic, uită de Talismanele Morţii, nu ne putem permite să ne abatem din drum.

Dar Harry abia dacă o asculta. Învârtea hoţoaica în mână, aşteptându-se aproape să se deschidă în orice clipă, să dezvăluie Piatra învierii, să îi dovedească Hermionei că avea dreptate, că Talismanele Morţii existau cu adevărat.

Hermione apelă la ajutorul lui Ron.

— Tu nu crezi că există, nu?

Harry ridică privirea. Ron ezita.

— Nu ştiu... adică... sunt câteva părţi care par să se potrivească, spuse Ron stingherit. Dar dacă priveşti lucrurile în

ansamblu…

Trase aer în piept.

— Cred că ar trebui să scăpăm de Horcruxuri, Harry. Asta ne-a spus Dumbledore să facem. Poate… poate că ar trebui să uităm de povestea asta cu Talismanele.

— Mulţumesc, Ron, zise Hermione. Fac eu prima strajă.

Trecu pe lângă Harry şi se aşeză în dreptul intrării în cort, folosindu-se de aceasta ca să pună punct discuţiei într-un mod abrupt.

Dar Harry nu dormi aproape deloc în noaptea aceea. Îl captivase ideea Talismanelor Morţii şi nu se putea odihni atâta timp cât îi treceau prin minte tot felul de gânduri tulburătoare: bagheta, piatra şi pelerina, dacă ar fi reuşit să le aibă pe toate…

Mă deschid la închidere… dar care era închiderea? De ce nu putea să aibă piatra acum? Dacă ar fi avut piatra, i-ar fi putut pune întrebările acestea chiar lui Dumbledore… şi Harry îi şopti hoţoaicei cuvinte în întuneric, încercând orice, chiar şi să vorbească în reptomită, dar mingiuţa aurie refuza să se deschidă.

Şi bagheta, Bagheta din Soc, unde era ascunsă? Unde o căuta acum Cap-de-Mort? Harry îşi dori să-l fi ars cicatricea, ca să vadă gândurile lui Cap-de-Mort, pentru că era prima dată când el şi Cap-de-Mort voiau să obţină unul şi acelaşi lucru. Hermionei i-ar fi displăcut această idee, bineînţeles, dar ea nu credea. Xenophilius avusese dreptate într-un fel… limitată, îngustă la minte. Adevărul era că Hermione se temea de ideea Talismanelor Morţii, mai ales de Piatra Învierii. Harry atinse din nou hoţoaica, o sărută, mai-mai s-o înghită, dar metalul rece rămase neclintit.

Aproape se crăpase de ziuă când îşi aduse aminte de Luna, singură într-o celulă în Azkaban, înconjurată de

Dementori, şi îi fu dintr-odată ruşine de el însuşi. Tot contemplând Talismanele plin de înflăcărare, uitase complet de ea. Ce bine ar fi fost s-o poată salva, dar Dementorii în număr atât de mare erau pur şi simplu invincibili. Acum, că se gândise mai bine, nu încercase încă să creeze un Patronus cu bagheta din lemn de porumbar. Trebuia să încerce în dimineaţa aceea.

Ar fi fost nemaipomenit de încântat dacă ar fi putut obţine o baghetă mai bună. Şi dorinţa de a avea Bagheta din Soc, Vergeaua Morţii – imbatabilă – îl cuprinse din nou.

Îşi strânseră cortul, în dimineaţa următoare, şi merseră mai departe, timp în care se porni o ploaie măruntă şi foarte neplăcută. Ploaia nu le dădu pace până în zona de coastă, unde îşi fixară cortul noaptea aceea, şi nu se opri încă o săptămână, învăluind în răceala ei peisajul pe care Harry îl găsea trist şi deprimant. Nu se putea gândi decât la Talismanele Morţii. Era ca şi când înăuntrul lui se aprinsese o flacără pe care nu i-o putea stinge nimic, nici lipsa de încredere a Hermionei, nici îndoielile constante ale lui Ron. Totuşi, cu cât îşi dorea mai arzător Talismanele, cu atât devenea mai posomorât. Dădu vina pe Ron şi Hermione: indiferenţa lor plină de încăpăţânare era la fel de demoralizantă ca şi ploaia care cădea fără oprire, dar nici una dintre ele nu putea să îi macine sentimentul de certitudine, care rămăsese neclintit. Credinţa în Talismane şi dorinţa de a le avea îl mistuiau într-atât, încât se simţea chiar izolat de ceilalţi doi şi obsesia lor pentru Horcruxuri.

— Obsesie? se arătă Hermione surprinsă, iar vocea ei joasă căpătase inflexiuni aprige, când, într-o seară, Harry folosise din neatenţie cuvântul acesta după ce Hermione îl mustrase pentru lipsa sa de interes în localizarea altor Horcruxuri. Nu noi suntem cei care avem o obsesie, Harry! Noi încercăm să facem ce a vrut Dumbledore!

Dar Harry era imun la critica voalată. Dumbledore îi lăsase Hermionei simbolul pentru a-l descifra şi Harry era

convins că ascunsese în hoţoaica aurie şi Piatra Învierii. Nici unul nu poate trăi în timp ce celălalt supravieţuieşte… stăpânul morţii… De ce nu înţelegeau Ron şi Hermione?

— „Ultimul duşman care va fi biruit este moartea”, cită Harry calm.

— Parcă trebuia să luptăm contra Ştim-Noi-Cui? răspunse Hermione şi Harry o lăsă baltă.

Până şi misterul căprioarei argintii, despre care insistau să discute ceilalţi doi, îi părea acum mai puţin important, o chestiune adiacentă şi prea puţin interesantă. Singurul lucru care conta pentru el era că începuse să îl usture din nou cicatricea, însă făcu tot ce-i stătea în puteri să ascundă acest fapt în faţa celorlalţi doi. Încerca să rămână singur de fiecare dată când se întâmpla, dar era dezamăgit de ce vedea. Viziunile pe care le împărtăşea cu Cap-de-Mort deveniseră mai slabe din punct de vedere calitativ, mai şterse, se mişcau ca şi când s-ar fi schimbat punctul focalizării. Harry reuşea cu greu să distingă forma nedesluşită a unui obiect care semăna cu un craniu şi ceva care semăna cu un munte, dar era mai degrabă imaterial, decât solid. Fiind obişnuit cu imagini la fel de clare ca în realitate, pe Harry îl tulbura această schimbare. Era îngrijorat că legătura dintre el şi Cap-de-Mort se deteriorase, o legătură de care îi era frică, dar o preţuia, indiferent de ce îi spunea Hermionei. Într-un fel, Harry lega aceste imagini nemulţumitoare şi vagi de distrugerea baghetei sale, ca şi când bagheta din lemn de porumbar ar fi fost de vină pentru faptul că nu îi mai putea citi la fel de bine ca până atunci gândurile lui Cap-de-Mort.

Săptămânile se scurseră şi, cu toate că era cufundat în propriile sale gânduri, Harry nu putu să nu observe că Ron părea să fi preluat conducerea. Ron era acum cel care îi încuraja şi îi îndemna pe ceilalţi doi la acţiune, poate din pricină că era hotărât să se revanşeze pentru că îi lăsase baltă sau

poate din cauza faptului că atitudinea pasivă pe care o adoptase îi adormise lui Harry calităţile de lider.

— Au mai rămas trei Horcruxuri, spunea el mereu. Avem nevoie de un plan de acţiune, haideţi! Unde nu am căutat? Hai să le mai parcurgem o dată. Orfelinatul...

Aleea Diagon, Hogwarts, Casa Cruplud, magazinul lui Borgin şi Burke, Albania, fiecare loc unde ştiau că locuise sau lucrase Cap-de-Mort, pe care îl vizitase sau unde ucisese, fu cercetat în amănunt din nou de către Ron şi Hermione. Harry li se alătură doar ca să scape de insistenţele Hermionei. Ar fi fost fericit dacă ar fi putut sta singur în linişte, încercând să îi citească gândurile lui Cap-de-Mort, pentru a afla mai multe despre Bagheta din Soc, dar Ron insista să călătorească în locuri din ce în ce mai puţin probabile, iar Harry înţelegea că o făcea ca să nu rămână pe loc.

— Nu se ştie niciodată, era refrenul lui Ron. Upper Flagley este un sat vrăjitoresc, s-ar putea să-şi fi dorit vreodată să locuiască acolo. Hai să mergem să cercetăm un pic cum stau lucrurile.

În timpul acestor dese descinderi în zone vrăjitoreşti, vedeau câteodată Recuperatori.

— Unii dintre ei se spune că sunt la fel de necruţători ca Devoratorii Morţii, comentă Ron. Cei care m-au prins pe mine erau cam vai de ei, dar Bill crede că există şi unii foarte periculoşi. Au anunţat la Buletinul de Potter.

— La ce? spuse Harry.

— La Buletinul de Potter, nu ţi-am spus că aşa se numeşte? Postul de radio pe care tot încerc să-l prind, cel care spune ce se întâmplă cu adevărat! Aproape toate posturile îi cântă în strună Ştim-Noi-Cui, toate în afară de Buletin de Potter. Vreau neapărat să îl auzi, dar e greu de prins...

Ron îşi petrecu multe seri folosindu-şi bagheta pentru a obţine diverse ritmuri de percuţie pe capacul radioului, în timp ce se schimbau frecvenţele. Din când în când auzeau crâmpeie de sfaturi pentru tratarea vărsatului de dragon şi, o dată, câteva acorduri din „Un cazan cu dragoste fierbinte”. În timp ce bătea cu bagheta, Ron încerca să nimerească parola corectă, bolborosind în şoaptă tot felul de cuvinte, la întâmplare.

— De obicei, au legătură cu Ordinul, le spuse el. Bill chiar se pricepea să le ghicească. Sigur o să nimeresc una mai devreme sau mai târziu...

Dar norocul îi zâmbi abia în martie. Harry stătea de pază în dreptul intrării în cort, uitându-se absent la nişte viorele ivite din pământul aproape îngheţat, când Ron începu să strige plin de entuziasm din cort:

— Mi-am amintit, mi-am amintit! Parola era „Albus”! Vino repede, Harry!

Harry se întrerupse pentru prima dată în câteva zile din contemplarea Talismanelor Morţii şi se întoarse repede în cort, unde îi găsi pe Ron şi Hermione îngenuncheaţi pe podea, alături de radioul micuţ. Hermione, care până atunci lustruise sabia lui Cercetaş, ca să îşi umple timpul, stătea cu gura căscată, holbându-se la difuzorul micuţ, din care se auzea o voce deosebit de familiară.

— ... cerem scuze pentru absenţa noastră temporară de pe calea undelor, din cauza mai multor vizite efectuate la domiciliu în zona noastră de către nimeni alţii decât încântătorii Devoratori ai Morţii.

— E Lee Jordan! spuse Hermione.

— Ştiu! zâmbi Ron. Mişto, nu?

— ... acum am găsit un nou loc sigur, spunea Lee, şi am plăcerea să vă anunţ că doi dintre colaboratorii noştri obişnuiţi

sunt alături de mine în seara aceasta. Bună seara, băieţi!

— Bună.

— Salut, Râu.

— „Râu”, adică Lee, explică Ron. Toţi au porecle, dar, de obicei, poţi să-ţi dai seama.

— Sst! făcu Hermione.

— Dar, înainte să stăm de vorbă cu Roial şi Romulus, continuă Lee, haideţi să anunţăm decesele pe care postul naţional de ştiri vrăjitoreşti şi Profetul zilei nu le consideră destul de importante pentru a le menţiona. Cu mare părere de rău, îi informăm pe ascultători că Ted Tonks şi Dirk Cresswell au fost ucişi.

Harry simţi cum i se întoarse stomacul pe dos. Toţi trei se uitară îngroziţi unul la altul.

— De asemenea, a fost ucis şi un goblin pe nume Gornuk. Se crede că Dean Thomas, cu părinţi încuiaţi, şi un al doilea goblin, despre care se zice că erau tovarăşi de drum cu Tonks, Cresswell şi Gornuk, s-ar putea să fi scăpat cu viaţă. Dean, dacă ne auzi, sau dacă ştie cineva unde eşti, părinţii şi surorile tale aşteaptă cu disperare veşti despre tine. Între timp, în Gaddley, cinci membri ai unei familii de Încuiaţi au fost găsiţi morţi. Autorităţile Încuiate atribuie moartea lor unei scurgeri de gaze, dar am aflat de la membrii Ordinului Phoenix că a fost vorba despre un blestem fatal - este o dovadă în plus, deşi nu mai era nevoie, a faptului că uciderea încuiaţilor e pe cale să devină un fel de distracţie a noului regim. În încheiere, vă anunţăm cu regret că rămăşiţele pământeşti ale Bathildei Bagshot au fost descoperite în Peştera lui Godric. S-a dovedit că aceasta a murit cu luni în urmă. Am primit informaţii de la Ordinul Phoenix conform cărora pe corpul ei neînsufleţit au fost găsite urme incontestabile atribuite Magiei Negre. Dragi

ascultători, am vrea să vă invităm să ţineţi împreună cu noi un moment de reculegere în memoria lui Ted Tonks, a lui Dirk Cresswell, Bathildei Bagshot, a lui Gornuk şi a Încuiaţilor anonimi, însă la fel de regretaţi, ucişi de Devoratorii Morţii.

Se lăsă tăcerea şi Harry, Ron şi Hermione nu spuseră nimic. Pe de o parte, Harry îşi dorea să afle mai multe, dar, pe de altă parte, se temea de ce ar fi putut urma. Era prima dată după foarte multă vreme când se simţea cu adevărat legat de lumea exterioară.

— Vă mulţumesc, spuse vocea lui Lee. Şi acum, să îi urăm bun venit lui Roial, unul dintre colaboratorii noştri obişnuiţi, care ne aduce ultimele veşti despre modul în care lumea Încuiată este afectată de noua organizare vrăjitorească.

— Mersi, Râule, spuse o voce inconfundabilă, joasă, domoală şi liniştitoare.

— Kingsley! izbucni Ron.

— Ştim! îi făcu Hermione semn să tacă.

— Încuiaţii nu ştiu în continuare care este sursa necazurilor lor, în rândurile lor apărând noi victime în mod constant, spuse Kingsley. Cu toate acestea, continuăm să auzim poveşti cu adevărat extraordinare despre vrăjitori şi vrăjitoare care îşi riscă propria siguranţă pentru a-şi proteja prieteni sau vecini Încuiaţi, deseori fără ca Încuiaţii să o ştie. Aş vrea să îi rog pe toţi ascultătorii să le urmeze exemplul, aruncând poate vrăji protectoare asupra locuinţelor Încuiaţilor de pe strada lor. Prin simpla luare a unor măsuri elementare, pot fi salvate numeroase vieţi.

— Şi ce ai să le spui, Roial, acelor ascultători care răspund că, în aceste vremuri grele, vrăjitorii ar trebui să fie pe primul loc? întrebă Lee.

— Le spun că, de la „vrăjitorii pe primul loc” nu mai este

mult până la „cei cu sânge pur pe primul loc”, iar apoi la „Devoratorii Morţii”, răspunse Kingsley. Suntem cu toţii oameni, nu-i aşa? Fiecare viaţă este la fel de valoroasă şi merită la fel de mult să fie salvată.

— Foarte bine zis, Roial, şi să ştii că ai votul meu, dacă vei candida vreodată la postul de ministru al Magiei, asta în cazul în care vom mai ieşi vreodată din nebunia asta, continuă Lee. Şi acum, îi dăm cuvântul lui Romulus, pentru îndrăgitul moment al emisiunii noastre, Prieteni cu Potter.

— Mulţumesc, Râu, spuse o altă voce foarte familiară.

Ron dădu să vorbească, dar Hermione i-o luă înainte, şoptind:

— Ştim că e Lupin!

— Romulus, susţii în continuare, la fel ca în toate celelalte daţi când ai participat la emisiunea noastră, că Harry Potter mai este încă în viaţă?

— Da, spuse Lupin cu fermitate. Sunt absolut convins că, dacă ar fi murit, moartea sa ar fi fost trâmbiţată peste tot de Devoratorii Morţii, reprezentând o lovitură teribilă asupra moralului celor care se opun noului regim. „Băiatul care a supravieţuit” rămâne simbolul tuturor lucrurilor pentru care luptăm: triumful binelui, puterea nevinovăţiei şi nevoia de a rezista în continuare.

Harry fu cuprins de un amestec de recunoştinţă şi ruşine. Însemna oare că Lupin îl iertase pentru lucrurile îngrozitoare pe care i le spusese ultima dată când s-au întâlnit?

— Ce i-ai spune lui Harry, dacă ai şti că ne ascultă acum, Romulus?

— I-aş spune că suntem toţi alături de el cu sufletul, zise Lupin, apoi ezită puţin. Şi i-aş spune să îşi urmeze instinctele,

care sunt bune şi corecte aproape întotdeauna.

Harry se uită la Hermione, care avea ochii plini de lacrimi.

— Corecte aproape întotdeauna, repetă ea.

— A, nu v-am zis? făcu Ron surprins. Bill mi-a zis că Lupin locuieşte din nou cu Tonks! Şi se pare că Tonks a început deja să ia proporţii.

— ... veşti despre prietenii lui Harry Potter, care au de suferit din cauza loialităţii lor? spunea Lee.

— Ei bine, aşa cum trebuie că ştiu deja ascultătorii fideli, au mai fost închişi şi alţi suporteri ai lui Harry Potter, care şi-au exprimat deschis gândurile, printre care şi Xenophilius Lovegood, fost editor al Zeflemistului – zise Lupin.

— Măcar e încă în viaţă! bolborosi Ron.

— De asemenea am auzit, cu câteva ore în urmă, că Rubeus Hagrid – rămaseră toţi trei cu respiraţia tăiată, aproape ratând restul propoziţiei –, celebrul paznic al vânatului de la Hogwarts, a scăpat ca prin urechile acului de a fi arestat pe domeniul de la Hogwarts, unde se zvoneşte că a găzduit o întâlnire „Ţineţi cu Harry Potter”, în casa sa. Cu toate acestea, Hagrid nu a fost prins şi credem că este fugar.

— Bănuiesc că nu strică să ai un frate vitreg de cinci metri înălţime, când încerci să scapi de Devoratorii Morţii, nu? întrebă Lee.

— Tind să cred că ai avea un uşor avantaj, încuviinţă Lupin solemn. Dă-mi voie să adaug că, deşi noi, cei de la Buletin de Potter, aplaudăm curajul lui Hagrid, îi îndemnăm cât se poate de serios chiar pe cei mai devotaţi suporteri ai lui Harry să nu urmeze exemplul lui Hagrid. Întâlnirile de tipul „Ţineţi cu Harry Potter” nu sunt indicate în situaţia actuală.

— Complet adevărat, Romulus, zise Lee, aşa că vă sugerăm să vă dovediţi în continuare devotamentul faţă de cel cu cicatrice sub formă de fulger ascultând Buletinul de Potter şi acum, să trecem la ştirile despre un alt vrăjitor, care se dovedeşte la fel de greu de prins ca şi Harry Potter. Nouă ne place să îl numim Devoratorul Morţii Şef şi acum aş vrea să-i dau cuvântul unui nou corespondent, Rozătoare, pentru a ne împărtăşi părerea sa despre câteva dintre cele mai absurde zvonuri care circulă despre acesta.

— „Rozătoare”? spuse o altă voce familiară, iar Harry, Ron şi

Hermione strigară într-un glas: „Fred!”

— Nu-nu e George?

— Cred că e Fred, spuse Ron, aplecându-se mai mult, în timp ce unul dintre gemeni vorbi:

— Nu vreau să fiu „Rozătoare”, e exclus, ţi-am zis că vreau să fiu „Rapieră”!

— Fie! „Rapieră”, te rog, crezi că ne-ai putea împărtăşi părerea ta despre diversele poveşti pe care le tot auzim despre Devoratorul Morţii-Şef?

— Da, Râule, pot, spuse Fred. Aşa cum trebuie să ştie deja ascultătorii noştri, în afara cazului în care s-au refugiat pe fundul unui lac din grădină sau în vreun alt loc asemănător, strategia Ştim-Noi-Cui de a rămâne în umbră creează un climat foarte plăcut de panică. Să nu uităm, dacă rapoartele celor care susţin că l-au văzut sunt adevărate, înseamnă că există cel puţin vreo nouăsprezece bucăţi de Ştim-Noi-Cine care bântuie prin ţară.

— Ceea ce pare chiar stilul lui, comentă Kingsley. Atmosfera misterioasă generează mai multă teroare decât dacă s-ar arăta de-a dreptul.

— De acord, zise Fred. Deci, oameni buni, hai să încercăm să ne liniştim niţel. Lucrurile sunt şi aşa destul de complicate, fără să mai inventăm şi altele. De exemplu, ideea asta nou apărută că Ştim-Noi-Cine poate ucide doar cu privirea. Dragi ascultători, nu e vorba despre el, ci despre ceea ce se numeşte bazilisc. Iată un test simplu: verificaţi dacă ceea ce se uită la dumneavoastră are picioare. Dacă are, e în ordine să îl priviţi în ochi, deşi, dacă chiar este Ştim-Noi-Cine, probabil că oricum va fi ultimul lucru pe care îl veţi face.

Harry râdea pentru prima dată după multe săptămâni; simţea cum i se ridică apăsarea.

— Dar zvonurile conform cărora apare foarte des în străinătate? întrebă Lee.

— Păi, cine n-ar vrea să plece un pic în vacanţă după ce a muncit pe aici din greu, nu? întrebă Fred. Oameni buni, ideea e să nu vă amăgiţi cu o falsă stare de siguranţă, crezând că nu se află în ţară. Poate că se află, poate că nu se află, însă sigur este faptul că atunci când vrea, se deplasează mai repede decât fuge Severus Plesneală de şampon, aşa că nu vă bazaţi că hălăduieşte pe cine ştie unde, dacă n-aveţi de gând să vă asumaţi nişte riscuri. Nu am crezut niciodată că o să spun aşa ceva, dar: siguranţa înainte de toate!

— Rapieră, îţi mulţumim pentru vorbele înţelepte, spuse Lee. Dragi ascultători, am mai ajuns la sfârşitul unui Buletin de Potter. Nu ştim când vom putea să mai transmitem, dar fiţi siguri că ne vom întoarce. Căutaţi-ne în continuare pe diferite frecvenţe: parola următoare este „Ochi-Nebun”. Aveţi grijă unii de alţii şi nu vă pierdeţi speranţa. Noapte bună.

Rotiţa de fixare a frecvenţei se învârti repede şi luminile se stinseră. Harry, Ron şi Hermione continuau să zâmbească fericiţi. Auzul acestor voci familiare, prietenoase era un tonic puternic. Harry se obişnuise atât de mult cu starea lor de izolare, încât aproape uitase că mai erau şi alţii care i se

opuneau lui Cap-de-Mort. Era ca şi când s-ar fi trezit dintr-un somn îndelungat.

— E bine, nu? spuse Ron vesel.

— Demenţial, zise Harry.

— Sunt extrem de curajoşi să facă asta, oftă Hermione pe un ton admirativ. Dacă i-ar descoperi…

— Ei, nu rămân niciodată în acelaşi loc, nu? se interesă Ron. La fel ca noi.

— Dar aţi auzit ce a spus Fred? întrebă Harry entuziasmat.

Acum, că emisiunea se terminase, gândurile i se întoarseră la obsesia care îl măcina.

— E în străinătate! încă mai caută bagheta, ştiam eu!

— Harry…

— Hermione, zău aşa, de ce refuzi să recunoşti? Cap…

— Harry, NU!

— De-Mort caută Bagheta din Soc!

— Numele e Tabu! răcni Ron, sărind în picioare, în timp ce în faţa cortului se auzi un pocnet puternic. Ţi-am zis, Harry, ţi-am zis, nu putem să-l mai rostim! Trebuie să aruncăm din nou vrăjile de protecţie asupra noastră, repede! Aşa îi găsesc pe…

Dar Ron se întrerupse şi Harry ştiu de ce. Tradarul de pe masă se aprinsese şi începuse să se învârtă, auzeau voci venind din ce în ce mai aproape de ei: voci hârşâite şi entuziasmate. Ron scoase Deluminatorul din buzunar şi îl aprinse. Lămpile lor se stinseră.

— Ieşiţi cu mâinile sus! se auzi o voce răguşită din

întuneric. Ştim că sunteţi acolo! Sunt şase baghete îndreptate spre voi şi nu ne pasă pe cine blestemăm!

Capitolul XXIII

Conacul Reacredinţă

Harry se uită în jur, la ceilalţi doi, care acum se vedeau doar ca nişte siluete întunecate. O văzu pe Hermione îndreptându-şi bagheta, nu spre exterior, ci spre faţa lui, se auzi o bufnitură, o explozie de lumină albă şi Harry se clătină disperat, fără a reuşi să vadă nimic.

Se ţinea cu mâinile de faţă şi simţea cum i se umfla repede, în timp ce în jurul lui se auzeau paşi apăsaţi.

— Ridică-te, vierme.

Nişte mâini necunoscute îl ridicară brutal. Înainte de a-l putea opri, cineva îi scotoci prin buzunare şi îi luă bagheta din lemn de porumbar. Harry îşi strângea în mâini faţa care îl durea îngrozitor, i se părea de nerecunoscut la pipăit, era tare şi umflată, ca şi cum ar fi făcut o reacţie alergică foarte puternică. Ochii îi deveniseră nişte fante prin care de-abia dacă putea vedea, iar când îl scoaseră pe neaşteptate din cort, ochelarii îi căzură şi nu putu să distingă decât formele nedesluşite a patru cinci oameni care îi scoteau cu forţa şi pe Ron şi Hermione.

— Ia mâinile de pe ea! striga Ron.

Se auzi bufnitura inconfundabilă a unei lovituri de pumn – Ron gemu de durere şi Hermione ţipă:

— Nu! Lăsaţi-l în pace, lăsaţi-l în pace!

— Prietenul tău o să păţească de zece ori mai rău de atât dacă e pe listă, spuse vocea hârşâită, extrem de familiară. Ce fată delicioasă… ce festin… îmi place la nebunie când au pielea catifelată…

Lui Harry i se întoarse stomacul pe dos. Ştia a cui era vocea: a lui Fenrir Greyback, omul-lup căruia i se permisese să poarte robă de Devorator al Morţii, în schimbul serviciilor sale crâncene.

— Percheziţionaţi cortul! comandă o altă voce.

Harry fu aruncat la pământ, cu faţa în jos. O bufnitură îl anunţă că Ron fusese trântit lângă el. Auziră paşi şi trosnete – bărbaţii dădeau la o parte scaune, în timp ce scotoceau prin cort.

— Bun, ia să vedem pe cine am prins, spuse vocea triumfătoare a lui Greyback de deasupra lui, şi Harry fu întors pe spate. Raza unei baghete îi lumină faţa şi Greyback se puse pe râs.

— Cred că o să am nevoie de o bere zero ca să pot să-l dau pe gât pe ăsta. Ce-ai păţit, urâtule?

Harry nu răspunse imediat.

— Am spus, repetă Greyback şi Harry primi o lovitură în zona diafragmei care îl făcu să se ghemuiască de durere, ce-ai păţit?

— M-a înţepat, bolborosi Harry. M-a înţepat ceva.

— Da, aşa pare, spuse a doua voce.

— Cum te cheamă? se răsti Greyback.

— Dudley, spuse Harry.

— Şi prenumele?

— Pre... Vernon. Vernon Dudley.

— Caută-l pe listă, Scabior, spuse Greyback, şi Harry îl auzi ducându-se într-o parte, pentru a vorbi cu Ron. Dar tu, Roşcaţel?

— Stan Shunpike, zise Ron.

— Pe naiba, spuse cel pe care îl chema Scabior. Îl ştim pe Stan Shunpike, a contribuit şi el la cauza noastră.

Se auzi încă o bufnitură.

— Mă cheamă Bardy, zise Ron şi Harry îşi dădu seama că avea gura plină de sânge. Bardy Weadley.

— Un Weasley? şuieră Greyback. Deci eşti înrudit cu trădători de sânge, chiar dacă nu eşti Sânge-Mâl. Şi, la urmă, prietena ta cea frumuşică...

Harry se înfioră când îi auzi încântarea din voce.

— Uşurel, Greyback, spuse Scabior, peste râsetele batjocoritoare ale celorlalţi.

— A, nu muşc încă. Să vedem dacă îşi aminteşte numele mai repede decât Barny. Cine eşti, păpuşico?

— Luminiţa Limpede, zise Hermione.

Părea îngrozită, dar convingătoare.

— Care e Statutul tău de Sânge?

— Sânge semipur, spuse Hermione.

— E uşor de verificat, zise Scabior. Dar toţi par destul de tineri ca să nu fi terminat încă şcoala.

— Am plecat, zise Ron.

— Ce zici, Roşcaţel, că aţi plecat? întrebă Scabior. Şi v-aţi hotărât să mergeţi cu cortul? Şi aţi folosit numele Lordului întunecat, aşa, de amuzament?

— Nu de amudament, spuse Ron. Din gredeală.

— Din greşeală? se auziră din nou râsete batjocoritoare.

— Weasley, ştii cui îi plăcea să folosească numele Lordului întunecat? mormăi Greyback. Celor din Ordinul Phoenix. Înţelegi ce înseamnă asta?

— Nu.

— Ei bine, ei nu îi arată respectul cuvenit Lordului întunecat, aşa că numele a fost făcut Tabu. Câţiva membri ai

Ordinului au fost depistaţi în felul acesta. O să vedem. Legaţi-i alături de ceilalţi prizonieri! Cineva îl trase pe Harry de păr, îl târî până undeva în apropiere, îl împinse, forţându-l să se aşeze pe ceva, apoi începu să îl lege spate în spate cu alţi oameni. Harry era încă aproape orb, abia reuşind să distingă câte ceva prin ochii umflaţi. Când omul care îi legă plecă în sfârşit, Harry le şopti celorlalţi prizonieri:

— Mai are cineva bagheta?

— Nu, spuseră Ron şi Hermione din stânga şi dreapta lui.

— E numai vina mea. I-am rostit numele, îmi pare rău…

— Harry?

Se auzi o voce nouă, dar cunoscută, direct din spatele lui Harry, de la persoana legată în stânga Hermionei.

— Dean?

— Chiar eşti tu! Dacă o să afle pe cine au prins... Sunt Recuperatori, caută doar chiulangii, pe care să-i vândă.

— Nu e o recoltă rea pentru o singură seară, spunea Greyback, în timp ce nişte cizme cu ţinte trecură aproape de Harry, iar din cort se auziră din nou zgomote. Un Sânge-Mâl, un goblin fugar şi trei chiulangii. Le-ai verificat deja numele pe listă, Scabior? tună el.

— Da. Nu există nici un Vernon Dudley aici, Greyback.

— Interesant, spuse Greyback. E foarte interesant.

Se lăsă pe vine lângă Harry, care îl văzu prin spaţiul infim dintre pleoapele umflate – avea chipul acoperit de păr cărunt şi des, cu perciuni, cu dinţii maro ascuţiţi şi răni în colţurile gurii.

Greyback ivea izul turnului unde murise Dumbledore, mirosind a praf, sudoare şi sânge.

— Vernon, deci nu eşti dat în căutare? Sau eşti pe lista aia sub un alt nume? În ce casă eşti la Hogwarts?

— La Viperini, spuse Harry automat.

— Ce amuzant cum toţi cred că asta vrem să auzim, râse batjocoritor Scabior din umbră. Dar nici unii nu ştiu să zică unde este camera de zi.

— Este la subsol, spuse Harry limpede. Se intră prin perete. Este plină de tot felul de cranii şi este sub lac, aşa că lumina este verzuie.

Urmă o pauză scurtă.

— Măi să fie, se pare că de data asta chiar am prins un Viperinuţ, spuse Scabior. Bravo ţie, Vernon, puţini Sânge-Mâli ajung la Viperini. Cine e tatăl tău?

— Lucrează la minister, minţi Harry. Ştia că toată povestea pe care o inventase s-ar fi putut nărui la cea mai mică investigaţie, dar, pe de altă parte, avea puţin timp la dispoziţie până faţa avea să îi revină la normal şi atunci oricum nu mai era loc de întors. La Departamentul Accidentelor şi Catastrofelor Magice.

— Ştii ceva, Greyback, spuse Scabior, chiar cred că e un Dudley acolo.

Harry abia dacă mai putea respira: oare era posibil ca norocul, un noroc chior, să îi scoată cu bine din toată povestea asta?

— I-auzi, spuse Greyback, şi Harry simţi o nuanţă abia perceptibilă de nerăbdare în vocea crudă, înţelegând că acesta se întreba dacă tocmai îl atacase şi legase pe fiul unui funcţionar de la minister.

Lui Harry îi bătea inima cu putere, apăsând parcă în funia legată în jurul pieptului; nu s-ar fi mirat dacă Greyback ar fi văzut-o.

— Urâtule, dacă spui adevărul, nu ai de ce să te temi dacă facem un drum la minister. Bănuiesc că tatăl tău ne va da o recompensă pentru că te-am luat.

— Dar, zise Harry, cu gura complet uscată, dacă ne-aţi lăsa pur şi simplu să...

— Hei! se auzi un strigăt din cort. Uită-te la asta, Greyback!

O siluetă întunecată veni în fugă spre ei şi Harry văzu o scânteiere argintie la lumina baghetelor lor. Găsiseră sabia lui Cercetaş.

— Foaaarte frumos, spuse Greyback plăcut impresionat şi o luă de la tovarăşul său. E chiar foarte frumoasă. Pare făcută

de goblini. Unde aţi găsit voi aşa ceva?

— E a tatălui meu, minţi Harry, sperând, împotriva sorţilor, că era prea întuneric pentru ca Greyback să vadă numele gravat chiar sub mâner. Am împrumutat-o ca să tăiem lemne pentru foc.

— Stai aşa, Greyback! Fii atent, în Profet!

În timp ce Scabior vorbi, pe Harry îl săgetă foarte tare cicatricea, întinsă la maxim peste fruntea sa deformată. Văzu mai clar decât orice altceva o clădire înaltă, o fortăreaţă sumbră, neagră ca tăciunele şi înspăimântătoare, iar gândurile lui Cap-de-Mort deveniră brusc extrem de limpezi. Plutea spre clădirea uriaşă, mânat de un scop bine definit, învăluit în acelaşi timp într-o euforie plăcută.

Atât de aproape… atât de aproape…

Harry făcu un efort imens de voinţă şi îşi închise mintea în faţa gândurilor lui Cap-de-Mort, întorcându-se unde era, legat în întuneric de Ron, Hermione, Dean şi Socotici şi ascultându-i pe Greyback şi Scabior.

— „Hermione Granger”, spuse Scabior, „Sânge-Mâlul care călătoreşte cu Harry Potter”.

Cicatricea lui Harry îl ardea în continuare, dar Harry făcu un efort supraomenesc pentru a rămâne prezent, ca să nu alunece iar în mintea lui Cap-de-Mort. Auzi cizmele lui Greyback scârţâind în timp ce acesta se lăsă pe vine în faţa Hermionei.

— Ştii ceva, păpuşico? Fata din poza asta seamănă foarte bine cu tine.

— Ba nu! Nu sunt eu!

Chiţăitul îngrozit al Hermionei fu la fel de valabil ca o mărturisire.

— „... călătoreşte cu Harry Potter”, repetă încet Greyback.

Totul păru să se oprească în loc. Cicatricea lui Harry îl durea înfiorător, dar el se străduia din răsputeri să reziste forţei gândurilor lui Cap-de-Mort: niciodată nu fusese mai important decât acum să rămână cu minţile întregi.

— Ei bine, asta cam schimbă lucrurile, nu-i aşa? şopti Greyback.

Nimeni nu scotea nici un cuvânt. Harry simţi privirile Recuperatorilor încremenite asupra lui şi braţul Hermionei tremurând lângă el. Greyback se ridică şi se apropie de locul unde stătea Harry, se lăsă din nou pe vine şi începu să-i cerceteze cu mai mare atenţie chipul deformat.

— Ce ai pe frunte, Vernon? întrebă el cu blândeţe, cu respiraţia mizerabilă în dreptul nărilor lui Harry, şi-i apăsă cu degetul său murdar cicatricea întinsă.

— Nu o atinge! strigă Harry.

Nu se putu abţine, îl durea atât de tare, încât credea că mai avea puţin şi leşina.

— Parcă purtai ochelari, Potter? şopti Greyback.

— Am găsit nişte ochelari! ţipă unul dintre Recuperatorii din spate. Ia stai aşa, Greyback, parcă erau nişte ochelari în cort.

Câteva clipe mai târziu, Harry se trezi cu ochelarii puşi brutal pe nas. Recuperatorii se apropiau, privindu-l fix.

— El e! spuse Greyback răguşit. L-am prins pe Potter!

Se dădură cu toţii câţiva paşi înapoi, uluiţi de ce realizaseră. Harry se chinuia în continuare să rămână prezent, deşi capul îi bubuia de durere. Nu îi trecu prin minte ce ar fi

putut să spună; îi apăreau fulgerător fragmente de viziuni.

... plutea în jurul zidurilor înalte ale fortăreţei întunecate...

Nu, era Harry, legat şi fără baghetă, în mare pericol.

... se uita în sus, spre ultima fereastra, din turnul cel mai înalt...

Era Harry, iar soarta lui se discuta pe şoptite.

... era timpul să zboare...

— ... la minister?

— La naiba cu ministerul, mormăi Greyback. O să îşi asume ei toate laudele şi noi o să rămânem pe dinafară. Eu zic să-l ducem direct la Ştim-Noi-Cine.

— Vrei să-l chemi? Aici? spuse Scabior, impresionat şi îngrozit.

— Nu, se răsti Greyback, nu aş... Se zice că foloseşte ca sediu casa Reacredinţă. Îl ducem acolo pe băiat.

Harry crezu că ştia de ce Greyback nu îl chema pe Cap-de-Mort. Poate că omul-lup avea voie să poarte roba Devoratorilor Morţii când doreau să îl folosească, dar doar cei din cercul apropriat erau marcaţi cu Semnul întunecat: Greyback nu primise această onoare supremă.

Cicatricea îl arse din nou.

... se ridica în noapte, zbura direct spre fereastra din vârful turnului...

— Greyback, eşti sută la sută sigur că e el? Că dacă nu-i, am dat de naiba.

— Cine este şeful aici? răcni Greyback, trecând rapid

peste momentul dificil. Eu zic că e Potter, iar el cu bagheta lui fac două mii de galioni pe loc! Dar dacă n-aveţi destul sânge în vine ca să veniţi, oricare dintre voi, îi iau eu pe toţi şi, cu puţin noroc, mi-o dau şi pe fată!

... fereastra era o simplă crestătură îngustă în piatra întunecată, era prea mică pentru a putea intra un om pe ea... În interior, abia se desluşea o siluetă scheletică, ghemuită sub o pătură... era mort sau dormea?

— Bine! spuse Scabior. Bine, ne băgăm şi noi! Greyback, dar cum rămâne cu ceilalţi, ce facem cu ei?

— Păi mai bine îi luăm pe toţi. Avem doi Sânge-Mâli, asta înseamnă zece galioni în plus. Şi dă-mi şi sabia. Dacă sunt rubine, mai avem o mică avere şi aici.

Prizonierii fură ridicaţi în picioare. Harry auzea respiraţia sacadată şi înspăimântată a Hermionei.

— Apucaţi şi ţineţi strâns. Îl iau eu pe Potter! spuse Greyback, înşfăcând un smoc din părul lui Harry, care îi simţi unghiile lungi şi galbene zgâriindu-i pielea capului. La trei! Unu... Doi... trei...

Dispărură, luând prizonierii cu ei. Harry se zbătu, încercând să scape din strânsoarea lui Greyback, dar nu avea cum: era strivit între Ron şi Hermione, nu putea să se separe de grup, i se goleau plămânii de aer şi cicatricea îl durea şi mai tare decât înainte.

... se strecură ca un şarpe pe fereastra îngustă şi ateriza, uşor ca un fum, în camera ca o celulă...

Prizonierii se ciocniră unii de alţii în momentul în cate aterizară pe un drum de ţară. Ochii lui Harry, încă umflaţi, se obişnuiră după câteva clipe, apoi văzu două porţi din fier forjat în capătul a ceea ce părea să fie o alee lungă. Simţi o vagă senzaţie de uşurare. Încă nu se întâmplase ce era cel mai rău:

Cap-de-Mort nu era acolo. Harry ştia, pentru că se chinuia să se opună viziunii aceleia dintr-un loc ciudat, ca o fortăreaţă, din vârful unui turn. Însă cât avea să îi ia lui Cap-de-Mort să ajungă, odată ce-ar fi aflat că Harry se afla aici, asta era o cu totul altă problemă.

Unul dintre Recuperatori se apropie de porţi şi le scutură.

— Cum intrăm? E închis, Greyback, nu pot să... Ei, drăcia dracului! îşi retrase imediat mâinile speriat. Fierul se contorsiona, liniile curbe abstracte se transformau într-un chip înspăimântător, care vorbi cu o voce metalică, răsunătoare:

— Spuneţi de ce aţi venit!

— L-am adus pe Potter! tună Greyback triumfător. L-am prins pe Harry Potter!

Poarta se deschise în lături.

— Haideţi! le spuse Greyback oamenilor săi şi prizonierii fură împinşi pe porţi, de-a lungul aleii, printre garduri vii care le înăbuşeau paşii.

Harry văzu deasupra lui o formă albă ciudată şi realiză că era un păun albinos. Se împiedică şi Greyback îl trase înapoi în picioare; acum mergea clătinându-se, aplecat într-o parte, legat spate în spate de ceilalţi patru prizonieri. Harry îşi închise ochii umflaţi şi se lăsă pentru câteva clipe în voia durerii produse de cicatrice. Voia să ştie ce făcea Cap-de-Mort, să vadă dacă aflase deja că Harry fusese prins.

... silueta şovăielnică se mişcă sub pătura subţire şi se rostogoli spre el, deschise ochii mari şi adânciţi în orbite, avea chipul ca un craniu... Bărbatul slăbit se ridică în capul oaselor, cu privirea aţintită asupra lui, asupra lui Cap-de-Mort, şi zâmbi. Îşi pierduse aproape toţi dinţii...

— Deci ai venit. Mă gândeam că o să vii... într-o zi. Dar călătoria ta a fost zadarnică. Nu am avut-o niciodată.

— Minţi!

Când furia lui Cap-de-Mort izbucni în el, cicatricea lui Harry aproape explodă de durere, iar Harry se întoarse cu forţa înapoi în trupul lui, străduindu-se să rămână prezent, în timp ce prizonierii erau împinşi pe aleea acoperită cu pietriş.

O lumină se revărsă asupra lor.

— Ce se întâmplă? spuse o voce glacială de femeie.

— Am venit să vorbim cu Cel-Ce-Nu-Trebuie-Numit! spuse răguşit Greyback.

— Cine eşti?

— Mă cunoşti!

În vocea omului-lup se simţi o notă de resentiment.

— Fenrir Greyback! L-am prins pe Harry Potter!

Greyback îl înşfacă pe Harry şi îl trase cu faţa spre lumină, smucindu-i şi pe ceilalţi prizonieri.

— Ştiu că-i umflat, doamnă, dar el e! interveni Scabior. Dacă vă uitaţi cu atenţie, puteţi să vedeţi cicatricea. Şi ea, o vedeţi pe fată? E Sânge-Mâlul care călătoreşte cu el, doamnă. Nu există nici o îndoială că-i el, şi i-am luat şi bagheta! Uitaţi, doamnă...

Harry o văzu pe Narcissa Reacredinţă examinându-i chipul umflat.

Scabior îi dădu repede bagheta din lemn de porumbar.

Narcissa ridică din sprâncene.

— Aduceţi-i înăuntru, spuse ea.

Harry şi ceilalţi fură loviţi cu piciorul şi împinşi în sus, pe treptele de piatră, spre o sală plină cu portrete.

— Urmaţi-mă, spuse Narcissa, conducându-i în partea cealaltă a sălii. Fiul meu, Draco, a venit acasă în vacanţa de Paşti. Ne va spune dacă este vorba chiar despre Harry Potter.

Lumina din salon era orbitoare, după întunericul de afară. Harry desluşi dimensiunile mari ale camerei chiar printre ochii întredeschişi. De tavan atârna un candelabru de cristal, iar pe pereţii mov închis se aflau alte portrete. Recuperatorii aduseră cu forţa prizonierii în cameră şi două siluete se ridicară de pe scaunele din faţa unui şemineu din marmură bogat decorat.

— Cine sunt?

Harry auzi vocea tărăgănată, înfiorător de familiară a lui Lucius Reacredinţă. Intrase în panică: nu mai vedea nici o cale de scăpare şi, cu cât i se făcea mai teamă, cu atât îi era mai uşor să blocheze gândurile lui Cap-de-Mort, cu toate că cicatricea îl ardea în continuare.

— Spun că l-au prins pe Potter, zise vocea glacială a Narcissei. Draco, vino aici.

Harry nu îndrăzni să se uite direct la Draco, îl văzu doar cu coada ochiului: o siluetă puţin mai înaltă decât el, ridicându-se de pe un fotoliu. Chipul îi era o formă palidă ascuţită, sub o claie de păr alb-blonziu.

Greyback îi obligă pe prizonieri să se întoarcă din nou, pentru a-l plasa pe Harry direct sub candelabru.

— Ei bine, băiete? spuse vocea hârşâită a omului-lup.

Harry stătea cu faţa spre o oglindă agăţată deasupra

şemineului, un obiect masiv şi aurit, cu rama formată din cartuşe complicate. Îşi văzu printre gene reflecţia pentru prima dată de când plecase din Casa Cumplită.

Avea faţa uriaşă, lucioasă şi rozalie; fiecare trăsătură îi fusese deformată de vraja Hermionei. Avea părul până la umeri şi o umbră întunecată în jurul maxilarului. Dacă nu ar fi ştiut că era reflecţia lui, s-ar fi întrebat cine îi purta ochelarii. Hotărî să rămână tăcut, pentru că vocea l-ar fi dat imediat de gol. Draco se apropie şi Harry evită în continuare să îi întâlnească privirea.

— Ei bine, Draco? spuse Lucius Reacredinţă. Părea lacom. El e?

E Harry Potter?

— Nu pot… nu pot să-mi dau seama, spuse Draco.

Stătea departe de Greyback şi părea să îi fie la fel de teamă să se uite la Harry cum îi era şi lui Harry să se uite la el.

— Dar uită-te la el cu atenţie, priveşte-l! Apropie-te!

Harry nu îl mai auzise niciodată pe Lucius Reacredinţă atât de entuziasmat.

— Draco, dacă noi vom fi cei care îl dau pe Harry Potter pe mâna Lordului întunecat, ni se va ierta totul!

— Păi, staţi aşa, domnule Reacredinţă, să nu uităm cine l-a prins de fapt, nu? spuse Greyback ameninţător.

— Fireşte, fireşte! spuse Lucius nerăbdător.

Se apropie el însuşi de Harry, atât de mult, încât Harry îi văzu limpede chipul palid şi apatic, chiar dacă avea ochii umflaţi. De sub masca aceea umflată, Harry avea senzaţia că privea printre barele unei cuşti.

— Ce i-ai făcut? îl întrebă Lucius pe Greyback. Cum a

ajuns în halul ăsta?

— Nu noi am făcut-o.

— Mie-mi seamănă a Blestem de Deformare, zise Lucius.

Îi cercetă fruntea lui Harry, cu ochii săi cenuşii.

— Este ceva acolo, şopti el, ar putea fi cicatricea foarte întinsă... Draco, vino aici, uită-te cu atenţie! Ce crezi?

Acum, Harry văzu chipul lui Draco de aproape, chiar lângă cel al tatălui lui. Semănau extrem de bine, cu excepţia faptului că tatăl părea în al nouălea cer de bucurie, în timp ce Draco era reticent, chiar speriat.

— Nu ştiu, spuse el şi se îndepărtă, ducându-se spre şemineu, de unde privea mama sa.

— Ar fi bine să fim siguri, Lucius! strigă Narcissa spre soţul ei, cu o voce glacială şi limpede. Să fim foarte siguri că este Potter, înainte să îl chemăm pe Lordul întunecat... Ei spun că e a lui, continuă ea, examinând bagheta din lemn de porumbar, dar nu seamănă cu descrierea lui Ollivander. Dacă ne înşelăm, dacă îl chemăm degeaba pe Lordul întunecat... Ai uitat ce le-a făcut lui Rowle şi Dolohov?

— Şi cu Sânge-Mâlul cum rămâne? mormăi Greyback.

Harry aproape căzu în timp ce Recuperatorii îi obligară pe prizonieri să se învârtă din nou, pentru ca lumina să se reverse acum asupra Hermionei.

— Stai puţin, spuse Narcissa tăios. Da, da, era în magazinul doamnei Malkin, cu Potter! I-am văzut poza în Profet! Uită-te la fată, Draco, nu e Granger?

— Eu... poate... da.

— Dar atunci înseamnă că băiatul e Weasley! strigă

Lucius, mergând în jurul prizonierilor legaţi, pentru a ajunge în faţa lui Ron. Ei sunt, prietenii lui Potter - Draco, uită-te la el, nu e fiul lui Arthur Weasley, cum l-o chema?

— Ba da, spuse Draco, stând cu spatele la prizonieri. S-ar putea. Uşa de la salon se deschise în spatele lui Harry. Vocea unei femei se făcu auzită şi, în clipa aceea, teama pe care o simţea Harry atinse noi culmi.

— Ce se întâmplă aici? Ce s-a întâmplat, Cissy?

Bellatrix Lestrange se plimbă încet în jurul prizonierilor şi se opri în dreapta lui Harry, holbându-se la Hermione, cu ochii ei întunecaţi.

— Deci nu există îndoială, spuse ea încet, ea este Sânge-Mâlul? Ea este Granger?

— Da, da, este Granger! strigă Lucius. Şi credem că lângă ea stă Potter! Potter şi prietenii lui, prinşi în sfârşit!

— Potter? strigă Bellatrix şi se dădu înapoi, pentru a-l privi mai bine pe Harry. Sunteţi siguri? Atunci, Lordul întunecat trebuie informat numaidecât!

Îşi ridică mâneca dreaptă: Harry văzu Semnul întunecat marcat prin ardere pe braţul ei şi ştiu că Bellatrix era pe cale să îl atingă, să îl cheme pe multiubitul ei stăpân.

— Tocmai voiam să îl chem! spuse Lucius şi chiar puse mâna pe încheietura lui Bellatrix, împiedicând-o să atingă Semnul. Eu îl voi chema, Bella. Potter a fost adus în casa mea, aşadar, eu sunt îndreptăţit să...

— Îndreptăţit! făcu ea batjocoritor, încercând să îşi smulgă mâna din strânsoarea lui. Ai pierdut orice fel de drepturi în clipa în care ţi-ai pierdut bagheta, Lucius! Cum îndrăzneşti?! Ia mâna de pe mine!

— Nu are nici o legătură cu tine, nu tu l-ai prins pe băiat!

— Scuzaţi-mă, domnule Reacredinţă, interveni Greyback, dar noi suntem cei care l-au prins pe Potter şi noi vom încasa recompensa în aur.

— Aur! râse Bellatrix, încercând în continuare să scape de cumnatul ei şi scotocind în buzunar cu mâna liberă, în căutarea baghetei. Ia-ţi aurul, fiinţă mizerabilă care se hrăneşte cu hoituri, de ce să vreau eu aur? Eu nu vreau decât onoarea de a... a...

Nu se mai zbătu; ochii negri i se fixară asupra unui lucru pe Harry nu îl vedea. Jubilând că Bellatrix capitulase, Lucius îi dădu drumul şi îşi ridică repede propria mânecă.

— Opreşte-te! ţipă Bellatrix. Nu-l atinge, o să murim cu toţii dacă Lordul întunecat vine acum!

Lucius încremeni, cu arătătorul suspendat deasupra Semnului său. Bellatrix ieşi din câmpul vizual limitat al lui Harry.

— Ce e asta? o auzi Harry spunând.

— O sabie, mormăi un Recuperator pe cate nu îl vedea.

— Dă-mi-o.

— Nu-i a ta, doamnă, e a mea, eu am găsit-o.

Se auzi o bufnitură şi avu loc o străfulgerare de lumină roşie:

Harry înţelese că Recuperatorul fusese împietrit. Se auziră strigăte mânioase dinspre tovarăşii săi – Scabior îşi scoase bagheta.

— Ce încerci să faci, femeie?

— Stupefy! strigă ea. Stupefy!

Nu erau pe măsura ei, chiar dacă erau patru contra unu: era o vrăjitoare foarte pricepută şi fără conştiinţă, aşa cum Harry ştia prea bine. Se prăbuşiră acolo unde erau, toţi în afară de Greyback, care fusese obligat să cadă în genunchi, cu braţele ridicate în lături.

Harry o văzu pe Bellatrix cu coada ochiului, privind în jos, la omul lup. Ţinea strâns sabia lui Cercetaş şi avea chipul ca din ceară.

— Unde ai găsit sabia aceasta? îi şopti ea lui Greyback, luându-i bagheta din mână fără ca acesta să opună rezistenţă.

— Cum îndrăzneşti?! se răsti el.

Gura era singura parte din corp pe care şi-o mai putea mişca, în timp ce era obligat să se uite în sus la ea. Îşi dezveli dinţii ascuţiţi.

— Dă-mi drumul, femeie!

— Unde ai găsit sabia aceasta? repetă ea, fluturând-o în faţa lui. Plesneală a trimis-o în seiful meu din Gringotts!

— Era în cortul lor, spuse răguşit Greyback. Dă-mi drumul, când îţi zic!

Bellatrix flutură bagheta şi omul-lup sări în picioare, dar păru să se teamă să se apropie de ea. Se duse după un fotoliu, înfigându-şi unghiile murdare şi încovoiate în spătar.

— Draco, du gunoaiele astea afară, spuse Bellatrix, arătând spre bărbaţii leşinaţi. Dacă nu ai destul sânge în vine ca să îi lichidezi, lasă-i în curte şi mă ocup eu de ei.

— Cum îndrăzneşti să vorbeşti aşa cu Draco?! spuse Narcissa mânioasă, dar Bellatrix strigă:

— Taci din gură! Cissy, situaţia este mult mai gravă decât îţi poţi imagina! Avem o mare problemă!

Stătea nemişcată, gâfâind uşor, în timp ce se uita la sabie, examinându-i mânerul. Apoi se întoarse şi îi fulgeră cu privirea pe prizonierii tăcuţi.

— Dacă chiar este Potter, nu trebuie să fie rănit, bolborosi ea, mai mult pentru sine decât pentru ceilalţi. Lordul întunecat vrea să îl lichideze el însuşi pe Potter... Dar dacă va afla...

Trebuie... trebuie să aflu... Se întoarse din nou către sora ei.

— Prizonierii trebuie duşi în pivniţă, cât mă gândesc eu la ce e de făcut!

— Bella, este casa mea, nu dai tu ordine în propria mea...

— Fă-o! Habar nu ai în ce pericol ne aflăm! strigă Bellatrix.

Arăta înspăimântătoare, nebună; un firişor de foc ţâşni din bagheta ei şi arse o gaură în covor.

Narcissa ezită o clipă, apoi i se adresă omului-lup:

— Du-i pe prizonierii aceştia în pivniţă, Greyback.

— Stai puţin, spuse Bellatrix tăios. Pe toţi în afară de... în afară de Sânge-Mâl.

Greyback mormăi încântat.

— Nu! strigă Ron. Ia-mă pe mine, păstrează-mă pe mine!

Bellatrix îi dădu o palmă, al cărei ecou răsună în toată încăperea.

— Dacă moare în timpul interogatoriului, te iau pe tine după ea, spuse Bellatrix. Pentru mine, Trădătorii de Sânge sunt cu foarte puţin peste Sânge-Mâli. Du-i jos, Greyback, şi ai grijă să nu care cumva să scape, dar, altfel, să nu le faci nimic... pentru moment. Îi aruncă bagheta înapoi lui Greyback, apoi scoase din interiorul robei un cuţit din argint, cu lama scurtă. Tăie legăturile care o ţineau imobilizată pe Hermione alături de ceilalţi prizonieri şi apoi o trase de păr până în mijlocul camerei, în timp ce Greyback îi duse cu forţa spre o altă uşă. Merseră târşâindu-şi picioarele de-a lungul unui culoar întunecat; Greyback ţinea bagheta întinsă în faţa lui, inspirând o putere invizibilă şi irezistibilă.

— Crezi că o să mă lase să gust din fată după ce termină cu ea? şuieră Greyback încântat, obligându-i să înainteze. Eu zic că o să apuc să iau o gură-două, nu-i aşa, Roşcăţel?

Harry îl simţi pe Ron tremurând. Fură puşi să coboare o scară abruptă, legaţi în continuare spate în spate şi riscând în fiecare clipă să alunece şi să îşi frângă gâtul. În capăt se vedea o uşă masivă. Greyback o descuie, atingând-o cu bagheta, apoi îi împinse într-o cameră urâtă, mucegăită şi umedă, lăsându-i complet în beznă.

Bufnitura uşii trântite încă mai reverbera în pivniţă, când de deasupra lor se auzi un ţipăt sfâşietor şi prelungit.

— Hermione! urlă Ron, începând să se zbată şi să se zvârcolească în funiile cu care erau legaţi unii de alţii, făcându-l pe Harry să se clatine. Hermione!

— Taci! spuse Harry. Taci, Ron, trebuie să găsim o cale să...

— Hermione! Hermione!

— Trebuie să ne facem un plan, nu mai ţipa! Trebuie să tăiem legăturile astea.

— Harry? se auzi o şoaptă din întuneric. Ron? Voi sunteţi?

Ron tăcu. Se auzi ceva mişcându-se aproape de ei, apoi Harry văzu o umbră venind mai aproape.

— Harry? Ron?

— Luna?

— Da, eu sunt! O, nu, nu voiam să vă prindă!

— Luna, poţi să ne ajuţi să desfacem legăturile astea? spuse Harry.

— A, da, cred că da... e un cui vechi, pe care îl folosim dacă avem nevoie să spargem ceva... numai o clipă...

Ţipătul Hermionei se auzi din nou de deasupra, iar Bellatrix strigă şi ea ceva, dar nu putură să desluşească ce, pentru că Ron urlă din nou:

— Hermione! Hermione!

— Domnule Ollivander? o auzi Harry pe Luna. Domnule Ollivander, cuiul e la dumneavoastră? Dacă vă daţi un pic mai încolo... cred că era lângă carafa cu apă.

Câteva secunde mai târziu, se întoarse.

— Trebuie să staţi nemişcaţi, spuse ea.

Harry simţi cum Luna lovea în firele groase ale funiei, pentru a desface nodurile. De deasupra se auzi vocea lui Bellatrix:

— Te mai întreb o dată! De unde aţi luat sabia? De unde?

— Am găsit-o, am găsit-o! Te rog!

Hermione ţipă din nou, Ron se zbătu mai tare ca niciodată şi cuiul ruginit alunecă în încheietura lui Harry.

— Ron, te rog să stai locului! şopti Luna. Nu văd ce fac.

— În buzunarul meu! spuse Ron. E un Deluminator în buzunarul meu şi e plin de lumină!

Câteva clipe mai târziu se auzi un clic şi sferele luminoase pe care Deluminatorul le absorbise din cort se revărsară acum în pivniţă. Pentru că nu puteau să revină la sursele lor, rămaseră pur şi simplu acolo, ca nişte mici sori, inundând cu lumină camera de la subsol. Harry o văzu pe Luna, numai ochii i se mai vedeau pe chipul palid, şi silueta nemişcată a creatorului de baghete, Ollivander, ghemuit pe podea, într-un colţ. Întinse gâtul şi îi zări şi pe ceilalţi prizonieri: Dean şi goblinul Socotici, care părea pe cale să îşi piardă cunoştinţa, ţinut încă în picioare doar de sforile care îl legau de oameni.

— A, aşa e mult mai uşor, mulţumesc, Ron, spuse Luna şi începu să lucreze din nou la legături. Bună, Dean!

Vocea lui Bellatrix se auzi iarăşi de deasupra:

— Minţi, Sânge-Mâl mizerabil ce eşti, ştiu prea bine! Aţi intrat în seiful meu de la Gringotts! Spune adevărul, spune adevărul!

Se auzi un alt strigăt înfiorător…

— Hermione!

— Ce altceva aţi mai luat? Ce mai aveţi? Spune-mi adevărul sau jur că te străpung cu cuţitul acesta!

— Gata!

Harry simţi funiile desprinzându-se şi, când se întoarse, frecându-şi încheieturile, îl văzu pe Ron luând-o la fugă prin pivniţă, cercetând cu atenţie tavanul jos, pentru a găsi o trapă.

Dean, care avea faţa plină de sânge şi de vânătăi, îi mulţumi Lunei şi rămase locului, tremurând, dar Socotici se prăbuşi pe podea, ameţit şi dezorientat; pe chipul închis la culoare i se vedeau numeroase urme de lovituri de bici.

Acum, Ron încerca să Dispară fără baghetă.

— Nu există nici o cale de scăpare, Ron, spuse Luna, privindu-i eforturile zadarnice. Pivniţa este ca un buncăr. Şi eu am încercat la început. Domnul Ollivander este de mult timp aici, a încercat tot ce se putea.

Hermione mai scoase un urlet: strigătul îl săgeta pe Harry ca o durere fizică. Începu să fugă şi el prin pivniţă, fără să mai ţină cont de durerea cruntă pe care i-o dădea cicatricea; pipăia pereţii fără să ştie de fapt ce caută, conştient în adâncul sufletului că totul era inutil.

— Ce altceva aţi mai luat, ce altceva? Răspunde-mi! Crucio!

Ţipetele Hermionei reverberau în pereţii încăperii de deasupra,

Ron aproape că plângea, lovind cu pumnii în zid, iar Harry înşfăcă disperat punga de la Hagrid, pe care o purta la gât, şi scotoci în ea: scoase hoţoaica de la Dumbledore şi o scutură, fără să ştie ce spera. Nu se întâmplă nimic. Flutură bucăţile baghetei cu miez din pană de phoenix, dar erau lipsite de viaţă. Fragmentul de oglindă căzu scânteind pe podea şi văzu o sclipire de albastru deschis. Ochiul lui Dumbledore îl privea din oglindă.

— Ajutaţi-ne! îi strigă Harry, înnebunit de disperare. Suntem în pivniţa conacului Reacredinţă, ajutaţi-ne!

Ochiul clipi şi dispăru.

Harry nici nu era sigur că fusese acolo cu adevărat.

Înclină bucata de oglindă într-o parte şi în alta şi nu văzu decât reflecţia zidurilor şi a tavanului celulei lor. Deasupra, Hermione ţipa tot mai tare şi, ca într-o reacţie în lanţ, Ron urla de fiecare dată când o auzea:

— Hermione! Hermione!

— Cum aţi intrat în depozitul meu? o auziră ei pe Bellatrix. V-a ajutat goblinul acela mizerabil din pivniţă?

— L-am cunoscut astă-seară! plânse Hermione. Nu am intrat niciodată în depozitul tău... nu este sabia adevărată! Este o copie, doar o copie!

— O copie? urlă Bellatrix. Vai, ce poveste credibilă!

— Dar putem verifica foarte uşor! se auzi vocea lui Lucius. Draco, adu goblinul, să ne spună el dacă sabia este adevărată sau nu!

Harry traversă în fugă pivniţa, până unde Socotici zăcea ghemuit pe podea.

— Socotici, şopti el în urechea ascuţită a goblinului, trebuie să le spui că sabia e o copie, nu trebuie să ştie că este cea adevărată, Socotici, te rog.

Auzi pe cineva coborând treptele spre pivniţă; în clipa următoare, Draco spuse de dincolo de uşă, cu o voce tremurătoare.

— Daţi-vă la o parte. Aliniaţi-vă lângă perete. Dacă încercaţi ceva, vă omor! Făcură aşa cum le ceru. Cheia se învârti în broască şi Ron apăsă pe Deluminator, iar luminile zburară înapoi în buzunarul lui, cufundând din nou camera în întuneric. Uşa se deschise la perete şi Reacredinţă pătrunse înăuntru cu paşi mari, ţinând bagheta întinsă în faţa lui. Arăta palid şi hotărât. Îl înşfacă de braţ pe goblinul micuţ şi ieşi mergând cu spatele, târându-l cu el pe Socotici. Uşa se închise

cu zgomot şi, în aceeaşi clipă, în pivniţă se auzi un poc răsunător. Ron aprinse Deluminatorul. Trei sfere luminoase ţâşniră din nou din buzunarul său şi, la lumina acestora, îl văzură pe spiriduşul de casă Dobby, care tocmai apăruse în mijlocul lor.

— Dob...

Harry îl lovi pe Ron peste braţ, oprindu-l să ţipe, şi Ron păru îngrozit de greşeala pe era să o facă. Se auziră paşi traversând salonul de deasupra – Draco îl ducea pe Socotici la Bellatrix.

Dobby căscă nişte ochi cât cepele. Spiriduşul tremura din cap până-n picioare. Ajunsese din nou în casa foştilor săi stăpâni şi era evident că se simţea de-a dreptul îngrozit.

— Harry Potter, chiţăi el cu o voce slăbuţă, Dobby a venit să te salveze.

— Dar cum ai...

Cuvintele lui Harry fură acoperite de un ţipăt teribil: Hermione era torturată din nou. Trecu la subiect.

— Poţi să Dispari afară din pivniţa asta? îl întrebă pe Dobby, care încuviinţă din cap, fluturând din urechi.

— Şi poţi să iei oameni cu tine?

Dobby încuviinţă din nou.

— În ordine. Dobby, vreau să îi iei pe Luna, Dean şi domnul Ollivander şi să îi duci... să îi duci la...

— La Bill şi la Fleur, spuse Ron. Shell Cottage, la marginea satului Tinworth!

Spiriduşul încuviinţă din cap pentru a treia oară.

— Şi apoi, întoarce-te, continuă Harry. Poţi să faci asta, Dobby?

— Bineînţeles, Harry Potter, şopti spiriduşul.

Se duse repede la domnul Ollivander, care părea pe cale să îşi piardă complet cunoştinţa. Luă mâna creatorului de baghete într-a sa, apoi o întinse pe cealaltă spre Luna şi Dean, care rămăseseră amândoi locului.

— Harry, vrem să te ajutăm! şopti Luna.

— Nu putem să vă lăsăm aici, spuse Dean.

— Duceţi-vă, amândoi! Ne vedem la Bill şi la Fleur.

În timp ce vorbea, cicatricea îl săgetă mai tare ca niciodată şi, pentru câteva clipe, se uită în jos, nu la creatorul de baghete, ci la un alt om, la fel de bătrân şi de slab, dar care râdea dispreţuitor.

— Atunci, omoară-mă, Cap-de-Mort, primesc bucuros moartea! Dar moartea mea nu îţi va aduce ce cauţi... sunt foarte multe lucruri pe care nu le înţelegi...

Simţi mânia lui Cap-de-Mort, dar când Hermione strigă din nou, se desprinse de ea, întorcându-se în pivniţă şi la prezentul său îngrozitor.

— Mergeţi! îi rugă Harry pe Luna şi pe Dean. Mergeţi! O să venim şi noi, dar trebuie să plecaţi!

Aceştia prinseră degetele întinse ale spiriduşului. Se auzi din nou un poc răsunător şi Dobby, Luna, Dean şi Ollivander se evaporară.

— Ce a fost asta? strigă Lucius Reacredinţă, de peste capetele lor. Aţi auzit şi voi? Ce a fost zgomotul acela din pivniţă?

Harry şi Ron se uitară unul la altul.

— Draco, nu, strigă-l pe Şobo! Pune-l să se ducă să verifice!

Se auziră paşi traversând camera de deasupra, apoi se aşternu tăcerea. Harry ştia că cei din salon stăteau atenţi să audă alte zgomote din pivniţă.

— O să trebuiască să încercăm să-l atacăm, îi şopti el lui Ron.

Nu aveau de ales – în clipa în care intra cineva în pivniţă şi vedea că lipsesc trei prizonieri, sfârşitul le era aproape.

— Lăsăm luminile aprinse, adăugă Harry şi, în timp ce paşii coborau în grabă treptele din faţa uşii, ei se lipiră de perete, de o parte şi de cealaltă a acesteia.

— Daţi-vă la o parte, se auzi vocea lui Şobo. Staţi departe de uşă. Intru.

Uşa fu dată de perete. Pentru o fracţiune de secundă, Şobo privi pivniţa aparent goală, luminată puternic de cei trei sori în miniatură, care pluteau. Atunci, Harry şi Ron se aruncară asupra lui. Ron îl apucă pe Şobo de braţul în care ţinea bagheta şi i-l împinse în sus, Harry îi acoperi gura cu mâna, înăbuşindu-i strigătele. Se luptară în tăcere; bagheta lui Şobo scoase scântei, iar mâna din argint se strânse în jurul gâtului lui Harry.

— Ce e, Şobo? strigă Lucius Reacredinţă de deasupra.

— Nimic! răspunse Ron, imitând bine vocea hârşâită a lui Şobo. E în ordine!

Harry abia dacă mai putea respira.

— Vrei să mă omori? spuse Harry aproape sufocându-se, în timp ce încerca să îndepărteze degetele din metal. După ce ţi-am salvat viaţa? Îmi eşti dator, Şobo!

Degetele din argint îşi slăbiră strânsoarea. Harry nu se aşteptase la aşa ceva. Se eliberă, uluit, ţinând în continuare mâna pe gura lui Şobo. Văzu cum ochii mici şi umezi, ca de şobolan, ai omului îndesat se măriră de teamă şi uimire; părea la fel de şocat ca şi Harry de ceea ce făcuse mâna lui, de impulsul milostiv de care dăduse dovadă şi se luptă mai tare, pentru a compensa parcă acel moment de slăbiciune.

— Dă-mi-o mie pe asta, şopti Ron şi smulse bagheta lui Şobo din mâna sa liberă.

Pettigrew rămase fără baghetă şi neajutorat; pupilele i se dilatară de groază. Ochii i se desprinseră de pe chipul lui Harry, îndreptându-se către altceva. Degetele sale argintii se mişcau negreşit spre propriul său gât.

— Nu...

Fără a face vreo pauză pentru a se gândi, Harry încercă să tragă înapoi mâna, dar aceasta nu putea fi oprită din drumul ei. Instrumentul din argint pe care Cap-de-Mort i-l dăduse celui mai laş servitor al său se întorsese împotriva proprietarului său dezarmat şi lipsit de putere; Pettigrew era răsplătit pentru clipa sa de ezitare, de milă: era strangulat sub privirile lor.

— Nu!

Ron îi dăduse şi el drumul lui Şobo şi, împreună, el şi cu Harry încercară să îndepărteze degetele din metal din jurul gâtului lui Şobo, dar era inutil. Pettigrew se învineţea.

— Relashio! spuse Ron, îndreptând bagheta spre mâna din argint, dar nu se întâmplă nimic. Pettigrew căzu în genunchi şi, în aceeaşi clipă, Hermione scoase un ţipăt înfiorător din camera de deasupra. Ochii lui Şobo se dădură peste cap, chipul îi era vânăt, zvâcni pentru o ultimă dată şi încremeni.

Harry şi Ron se uitară unul la altul şi apoi, lăsând în urma lui cadavrul lui Şobo, fugiră în sus pe scări şi de-a lungul

culoarului întunecat care dădea în salon. Se strecurată cu grijă, până când ajunseră la uşa de la salon, care era întredeschisă. Acum o vedeau clar pe Bellatrix cum se uita în jos la Socotici, care ţinea sabia lui Cercetaş în mâinile sale lungi. Hermione zăcea la picioarele lui Bellatrix. Abia dacă se mai mişca.

— Ei bine? se uită curioasă Bellatrix la Socotici. Este sabia adevărată?

Harry aşteptă, ţinându-şi respiraţia şi luptându-se cu durerea din jurul cicatricei.

Nu, spuse Socotici. Este o copie.

— Eşti sigur? gâfâi Bellatrix. Foarte sigur?

— Da, spuse goblinul.

Pe chipul lui Bellatrix se citi uşurarea; îi dispăru orice urmă de tensiune.

— Bine, spuse ea şi, fluturându-şi firesc bagheta, crestă o nouă tăietură adâncă pe chipul goblinului, care se prăbuşi cu un ţipăt la picioarele ei.

Îl dădu la o parte, lovindu-l cu piciorul. Şi acum, spuse ea, cu o voce deosebit de triumfătoare, să-l chemăm pe Lordul Întunecat!

Îşi ridică mâneca şi atinse Semnul Întunecat cu degetul arătător.

Imediat, Harry simţi cum cicatricea i se despică. Tot ce se afla cu adevărat în jur dispăru: era Cap-de-Mort şi vrăjitorul scheletic din faţa lui râdea. Nu avea nici un dinte în gură, era mânios din cauza chemării pe care o simţea – îi avertizase, le spusese să-l cheme doar când îl aveau pe Potter. Dacă se înşelau...

— Atunci, omoară-mă! ceru bătrânul. Nu vei

izbândi, nu poţi izbândi! Bagheta aceea nu va fi niciodată, dar niciodată a ta!

Furia lui Cap-de-Mort izbucni: o străfulgerare de lumină verde umplu celula şi corpul bătrânului slăbit fu ridicat de pe patul tare şi apoi căzu la loc, lipsit de suflare. Cap-de-Mort se întoarse spre fereastră, abia putând să-şi controleze mânia. Aveau să sufere amarnic dacă îl chemaseră fără un motiv întemeiat.

— Şi cred, spuse vocea lui Bellatrix, c ne putem lipsi de Sânge-Mâl. Greyback, e a ta, dacă o vrei.

— Nuuuuuuuu!

Ron dăduse buzna în salon. Bellatrix se întoarse şocată, îndreptându-şi acum bagheta spre Ron.

— Expelliarmus! strigă el, îndreptând bagheta lui Şobo spre Bellatrix.

Bagheta ei zbură cât colo şi fu prinsă de Harry, care sărise după Ron. Lucius, Narcissa, Draco şi Greyback se întoarseră brusc. Harry strigă „Stupefy!” şi Lucius Reacredinţă se prăbuşi în faţa şemineului. Din baghetele lui Draco, Narcissa şi Greyback ţâşniră jeturi de lumină. Harry se aruncă pe podea, rostogolindu-se după o canapea, pentru a se feri de ele.

— Opreşte-te sau o omor!

Gâfâind, Harry se uită peste marginea canapelei. Bellatrix o sprijinea pe Hermione, care părea să îşi fi pierdut cunoştinţa, şi îi ţinea cuţitul scurt din argint îndreptat spre gât.

— Puneţi jos baghetele, şopti ea. Puneţi-le jos sau o să vedeţi exact cât de mizerabil îi este sângele!

Ron rămase nemişcat, ţinând strâns bagheta lui Şobo. Harry se îndreptă, având în continuare bagheta lui

Bellatrix.

— Puneţi-le jos, am spus! strigă ea, apăsând lama cuţitului pe gâtul Hermionei.

Harry văzu cum apărură picături de sânge.

— Bine! strigă el şi dădu drumul baghetei lui Bellatrix pe podea, la picioarele lui. Ron făcu acelaşi lucru cu bagheta lui Şobo. Ridicară amândoi mâinile până în dreptul umerilor.

— Bun! zise ea batjocoritor. Draco, ridică-le! Lordul Întunecat este pe drum, Harry Potter! Vei muri în curând!

Harry o ştia; cicatricea îi plesnea aproape de durere şi simţea cum Cap-de-Mort venea de departe în zbor, peste o mare întunecată şi furtunoasă. În curând, avea să fie destul de aproape pentru a Apărea lângă ei şi Harry nu vedea nici o cale de scăpare.

— Acum, spuse Bellatrix cu blândeţe, când Draco se întoarse repede cu baghetele, Cissy, cred că ar trebui să îi legăm din nou pe aceşti micuţi eroi, în timp ce Greyback se ocupă de domnişoara Sânge-Mâl. Sunt sigură că Lordul întunecat nu îţi va purta pica pentru ea, Greyback, după tot ce ai făcut în seara aceasta.

După ce rosti ultimul cuvânt, un scrâşnet ciudat se auzi de deasupra. Se uitară cu toţii în sus, la timp pentru a vedea candelabrul din cristal cutremurându-se, apoi scârţâind şi desprinzându-se din tavan cu un clinchenit ameninţător. Bellatrix se afla chiar sub el, îi dădu drumul Hermionei şi se azvârli într-o parte,ţipând. Candelabrul se prăbuşi pe podea cu o explozie de sticlă şi lanţuri, peste Hermione şi goblin, care ţinea încă strâns sabia lui Cercetaş. Cioburi scânteietoare de cristal se împrăştiară în toate direcţiile. Draco se aplecă,

acoperindu-şi cu mâinile chipul însângerat.

Când Ron fugi să o scoată pe Hermione dintre dărâmături, Harry profită de ocazie şi sări peste un fotoliu, smulgând cele trei baghete din mâna lui Draco, pe care le îndreptă spre Greyback, strigând: „Stupefy!” Omul-lup fu ridicat de la sol de tripla vrajă, zbură până la tavan şi apoi se prăbuşi pe podea.

Narcissa îl duse pe Draco într-o parte, unde era mai în siguranţă, şi Bellatrix sări în picioare. Părul îi flutura în timp ce agita cuţitul din argint, dar Narcissa îşi îndreptase bagheta spre prag.

— Dobby! strigă ea şi până şi Bellatrix încremeni. Tu! Tu ai făcut să se prăbuşească acest candelabru?

Spiriduşul intră repede în cameră, arătând cu un deget tremurător spre fosta sa stăpână.

— Nu trebuie să îi faceţi rău lui Harry Potter, chiţăi el.

— Omoară-l, Cissy! urlă Bellatrix, dar se auzi din nou un poc puternic şi bagheta Narcissei zbură şi ea cât colo, aterizând în partea cealaltă a camerei.

— Maimuţă ticăloasă ce eşti! zbieră Bellatrix. Cum îndrăzneşti să iei bagheta unei vrăjitoare, cum îndrăzneşti să-ţi sfidezi stăpânii?

— Dobby nu are stăpân! chiţăi spiriduşul. Dobby este un spiriduş liber şi Dobby a venit să îl salveze pe Harry Potter şi pe prietenii lui!

Harry era năucit de durerea pe care i-o provoca cicatricea. Simţi nedesluşit că mai aveau doar câteva clipe până ce Cap-de-Mort avea să ajungă la ei.

— Ron, prinde şi FUGI! strigă el, aruncându-i una dintre

baghete; apoi se aplecă şi îl trase pe Socotici de sub candelabru.

Îl ridică pe un umăr pe goblinul care gemea şi încă mai ţinea sabia; pe Dobby îl apucă de mână, se învârti pe loc şi Dispăru.

Şi, pe măsură ce întunericul îl împresura, zări o ultimă imagine a salonului, a chipurilor palide, încremenite, ale Narcissei şi al lui Draco, a petei roşiatice care era părul lui Ron şi o scânteiere argintie difuză, când Bellatrix aruncă cuţitul din partea cealaltă a camerei, spre locul unde Dispărea.

La Bill şi Fleur... Shell Cottage... La Bill şi Fleur...

Dispăruse în necunoscut; nu putea decât să repete numele destinaţiei şi să spere că avea să fie de ajuns pentru a ajunge acolo. Durerea din frunte îl străpungea, iar greutatea goblinului îl apăsa. Lama săbiei lui Cercetaş i se lovea ritmic de spate. Mâna lui Dobby zvâcni în a lui; se întreba dacă spiriduşul încerca să preia controlul, să îi tragă în direcţia corectă şi îl strânse de degete, încercând să îi dea de înţeles că era de acord. În clipa următoare, se loviră de pământ şi inspirară un aer sărat.

Harry căzu în genunchi, dădu drumul mâinii lui Dobby şi încercă să îl aşeze pe Socotici cu grijă pe pământ.

— Eşti bine? se interesă el, în momentul în care goblinul se mişcă, dar Socotici nu putu decât să geamă. Harry încercă să pătrundă întunericul, mijind ochii. Sub cerul nesfârşit şi înstelat părea să se afle o căsuţă, la mică distanţă de ei, şi parcă şi nişte oameni, mişcându-se în faţa ei.

— Dobby, aceea e Shell Cottage? şopti el, ţinând strâns cele două baghete cu care venise de la conacul Reacredinţă, pregătit de luptă, dacă avea să fie nevoie. Am ajuns unde trebuie? Dobby?

Se uită în jur. Spiriduşul micuţ era la un metru şi ceva

de el.

— Dobby!

Spiriduşul se clătină uşor; stelele i se reflectau în ochii mari şi sclipitori. El şi Harry se uitară amândoi la mânerul din argint al cuţitului înfipt în pieptul spiriduşului, care trăgea adânc aer în piept.

— Dobby, nu! Ajutor!

Harry zbieră spre căsuţă, spre oamenii care se mişcau acolo:

— Ajutor!

Nu ştia şi nu îi păsa dacă erau vrăjitori sau Încuiaţi, prieteni sau duşmani, singurul lucru care conta pentru el era că pe pieptul lui Dobby se întindea o pată întunecată. Spiriduşul îşi întinsese mâinile slabe spre Harry, implorându-l din priviri.

Harry îl prinse şi îl aşeză pe o parte, în iarba rece.

— Dobby, nu, nu muri, nu muri!

Ochii spiriduşului se fixară asupra lui şi buzele îi tremurau puternic, din cauza efortului pe care îl făcu pentru a rosti cuvintele:

— Harry… Potter…

Apoi, spiriduşul se cutremură şi rămase complet nemişcat; ochii săi erau doar nişte sfere mari, sticloase, în care se reflectau stelele pe care nu le puteau vedea.

Capitolul XXIV

Creatorul de baghete

Era ca şi când s-ar fi cufundat într-un vechi coşmar pentru o clipă, îngenunche din nou lângă trupul neînsufleţit al lui Dumbledore, la poalele celui mai înalt turn de la Hogwarts, dar de fapt privea un trupuşor ghemuit pe iarbă, străpuns de cuţitul din argint al lui Bellatrix. Glasul lui Harry încă mai spunea: „Dobby… Dobby…”, deşi ştia că spiriduşul plecase în locul de unde nu îl mai putea chema înapoi.

După două-trei minute îşi dădu seama că ajunseseră totuşi unde trebuia, pentru că, în timp ce stătea în genunchi lângă spiriduş, Bill, Fleur, Dean şi Luna se strânseră în jurul lui.

— Hermione? spuse el dintr-odată. Unde e?

— Ron a dus-o înăuntru, spuse Bill. O să fie bine.

Harry se uită din nou la Dobby. Întinse mâna şi smulse lama ascuţită din trupul spiriduşului, apoi îşi scoase jacheta şi o întinse ca pe o pătură peste Dobby.

Marea se lovea de stânci undeva în apropiere. Harry o ascultă în timp ce ceilalţi vorbeau, discutând despre probleme care nu aveau cum să îl intereseze şi luând decizii. Dean îl duse pe Socotici în casă, căci goblinul era rănit. Fleur mergea repede cu ei, iar acum Bill sugera să-l îngroape pe spiriduş. Harry încuviinţă fără să îşi dea seama exact ce spunea. O făcu în timp ce ochii lui priveau încă în jos, la trupuşorul chircit, iar cicatricea îl ustura şi îl ardea în continuare. Într-un alt colţişor al minţii sale, uitându-se parcă prin capătul greşit al unui telescop lung, îl văzu pe Cap-de-Mort cum îi pedepsea pe cei pe care îi lăsaseră în urmă, la Conacul Reacredinţă. Era nespus de mânios, dar suferinţa lui Harry pentru moartea lui Dobby păru să-i diminueze furia. Era ca o furtună îndepărtată, care ajungea la Harry de dincolo de un ocean întins şi liniştit.

— Vreau să o fac cum trebuie, fură primele cuvinte pe care Harry le spuse perfect conştient. Nu prin magie. Aveţi o sapă?

La scurt timp după aceea, se apucă de lucru, singur, săpând mormântul în locul pe care i-l indicase Bill, în fundul grădinii, între tufişuri. Săpa oarecum în duşmănie, savurând munca manuală, preţuind faptul că nu avea nimic magic în ea, căci fiecare picătură de sudoare, fiecare băşică era într-un fel un dar pentru spiriduşul care le salvase vieţile.

Cicatricea îl ardea, dar el controla durerea; o simţea şi totuşi era separat de ea. Învăţase în sfârşit să o stăpânească, învăţase să îşi închidă mintea în calea lui Cap-de-Mort, exact ceea ce Dumbledore dorise să înveţe de la Plesneală. Aşa cum nu reuşise Cap-de-Mort să îl posede pe Harry cât timp Harry fusese măcinat de pierderea lui Sirius, la fel, gândurile sale nu puteau să îi pătrundă în minte acum, când îl jelea pe Dobby. Se părea că suferinţa îl ţinea la distanţă pe Cap-de-Mort... deşi Dumbledore ar fi spus că era vorba despre dragoste, bineînţeles...

Harry săpa încontinuu, din ce în ce mai adânc, în pământul tare şi rece, transformând suferinţa în sudoare, negând durerea pe care o simţea în jurul cicatricei. În întuneric, acompaniat doar de zgomotul propriei sale răsuflări şi de valurile mării, îşi aminti ce se întâmplase în casa familiei Reacredinţă, îşi aminti ce auzise şi înţelegerea deveni tot mai deplină.

Ritmul susţinut al braţelor se sincroniza cu gândurile. Talismane... Horcruxuri... Talismane... Horcruxuri... totuşi nu mai era stăpânit de dorinţa aceea stranie, obsesivă. Pierderea şi teama o stinseseră, se simţea de parcă ar fi fost trezit cu forţa din nou la realitate.

Harry coborî din ce în ce mai adânc în mormânt, ştia unde fusese Cap-de-Mort în seara aceea, pe cine omorâse în cea

mai de sus celulă din Nurmengard şi de ce.

Se gândi la Şobo, care murise din cauza unui singur mic impuls inconştient de milă... Dumbledore o prevăzuse... oare ce altceva mai ştiuse?

Harry pierduse noţiunea timpului. Tot ce ştia era că, atunci când Ron şi Dean i se alăturară, întunericul se mai risipise.

— Cum se simte Hermione?

— Mai bine, spuse Ron. Fleur are grijă de ea.

Harry avea răspunsul pregătit pentru când aveau să îl întrebe de ce nu crease pur şi simplu un mormânt perfect cu bagheta, dar nu se văzu nevoit să recurgă la el. Aveau şi ei sape, aşa că săriră în groapa săpată până atunci şi lucrară în tăcere, împreună, până când adâncimea li se păru suficientă.

Harry îl înfăşură pe spiriduş mai bine în jachetă. Ron se aşeză pe marginea gropii şi îşi dădu jos pantofii şi şosetele, pe care le puse în picioarele goale ale spiriduşului. Dean creă o căciulă din lână, pe care Harry o aşeză cu grijă pe capul micuţului, peste urechile ca de liliac.

— Ar trebui să îi închidem ochii.

Harry nu îi auzise pe ceilalţi când veniră prin întuneric. Bill purta o pelerină de drum, iar Fleur un şorţ mare şi alb. Harry recunoscu sticluţa care ieşea din buzunarul şorţului – era Plusschelet. Hermione era înfăşurată într-un capot împrumutat, palidă şi nesigură pe picioare, şi Ron puse o mână în jurul ei, în momentul în care ajunse lângă el. Luna, care era înfofolită în una dintre hainele lui Fleur, se lăsă pe vine şi atinse pe rând, cu delicateţe, pleoapele spiriduşului, închizându-le peste privirea sticloasă.

— Gata, spuse ea cu blândeţe. Acum pare că doarme.

Harry depuse spiriduşul în mormânt, îi aranjă membrele micuţe ca şi când s-ar fi odihnit, apoi ieşi din groapă şi se uită la trupuşor pentru ultima oară. Se chinui să nu se lase copleşit de emoţie, în timp ce îşi aminti de înmormântarea lui Dumbledore şi de rândurile nenumărate de scaune aurii şi de ministrul Magiei, care stătuse în primul rând, de cum fuseseră recitate realizările lui Dumbledore şi de cât de demn era mormântul din marmură albă. Simţi că Dobby merita o înmormântare la fel de grandioasă şi, cu toate acestea spiriduşul se odihnea între tufişuri, într-o groapă săpată rudimentar!

— Cred că ar trebui să spunem câteva cuvinte, interveni Luna. Încep eu, da?

Toţi se uitară la ea, în timp ce Luna îi vorbi spiriduşului mort de pe fundul gropii.

— Dobby, îţi mulţumesc din suflet că m-ai scăpat din pivniţa aceea. Este foarte nedrept că a trebuit să mori, pentru că ai fost foarte bun şi foarte curajos. Nu voi uita niciodată ce ai făcut pentru noi. Sper că eşti fericit. Luna se întoarse şi se uită la Ron, părând că aşteaptă ceva. Acesta îşi drese glasul şi spuse cu o voce groasă:

— Da… mulţumim, Dobby.

— Mulţumim, bolborosi Dean.

— La revedere, Dobby, zise şi Harry.

Nu putu să spună mai mult, dar Luna spusese totul, în locul lui.x Bill ridică bagheta şi grămada de pământ de lângă mormânt se ridică în aer şi căzu frumos peste groapă, formând o movilă micuţă, roşiatică.

— Vă supăraţi dacă mai rămân puţin aici? îi întrebă Harry pe ceilalţi.

Bolborosiră cuvinte pe care nu le înţelese şi simţi bătăi

delicate pe umăr, apoi toţi se îndreptară înapoi spre căsuţă, lăsându-l singur cu spiriduşul. Se uită în jur: erau mulţi bolovani albi, neteziţi de valurile mării, care delimitau straturile de flori. Luă una dintre cele mai mari pietre şi o aşeză ca pe o pernă peste locul unde se odihnea capul lui Dobby. Apoi băgă mâna în buzunar, căutând o baghetă.

Acum avea două. Uitase, pierduse socoteala, în clipa aceea nu putea să-şi amintească ale cui erau. Parcă-i reveneau în memorie frânturi despre cum le smulsese din mâna cuiva. O alese pe cea mai scurtă dintre ele, pe care o simţea mai bine în mână, şi o îndreptă către piatră.

Încet, ţinând cont de indicaţiile sale, pe suprafaţa pietrei apărură crestături adânci. Ştia că Hermione ar fi făcut-o mai rafinat şi probabil mai repede decât el, dar voia să marcheze el însuşi locul, la fel cum îşi dorise să sape mormântul. Când Harry se ridică, pe piatră scria:

Aici se odihneşte Dobby, un spiriduş liber.

Îşi privi creaţia timp de alte câteva secunde şi apoi se îndepărtă. Cicatricea îl ustura un pic şi mintea îi era plină de lucrurile la care se gândise atunci când săpase, plină de ideile care prinseseră viaţă în întuneric, idei fascinante şi în aceeaşi măsură îngrozitoare.

Când intră în holul micuţ, toţi stăteau în sufragerie, atenţi la ce spunea Bill. Camera era colorată în nuanţe pale, frumuşică, iar în şemineu ardea un foc vesel din lemne plutitoare. Harry nu voia să împrăştie murdăria pe covor, aşa că rămase în prag, ascultând.

— ... noroc că Ginny este în vacanţă. Dacă ar fi fost la Hogwarts, ar fi putut să o prindă înainte să fi ajuns noi la ea.

Acum ştim că e şi ea în siguranţă.

Se uită în jur şi îl văzu pe Harry stând în prag.

— I-am scos pe toţi din Vizuină, explică Bill. I-am mutat la Muriel. Acum, că Devoratorii Morţii ştiu că Ron este cu tine, în mod sigur o să încerce să atace familia. Nu îţi cere scuze, adăugă el, rând văzu expresia de pe chipul lui Harry. A fost mereu doar o problemă de timp, tata o spune de luni întregi. Suntem cea mai cunoscută familie de Trădători de Sânge dintre toate.

— Cum sunt protejaţi? întrebă Harry.

— Prin Vraja Fidelius. Tata este Păstrătorul Secretului. L-am aruncat şi asupra căsuţei; aici, eu sunt Păstrătorul Secretului. Nici unul dintre noi nu se poate duce la serviciu, dar asta chiar nu e ceva foarte important acum. Când se vor întrema Ollivander şi Socotici, îi vom duce şi pe ei la Muriel. Aici nu prea este spaţiu, dar la ea este berechet. Picioarele lui Socotici se vor vindeca, Fleur l-a tratat cu Plusschelet, probabil că i-am putea muta peste o oră.

— Nu, spuse Harry şi Bill păru să tresară. Am nevoie ca amândoi să rămână aici. Trebuie să vorbesc cu ei. Este important.

Simţi nota autoritară din propria voce, sentimentul că avea un crez, un ţel, care se întrupase în timp ce săpa mormântul lui Dobby. Toţi se uitau la el, derutaţi.

— Mă duc să mă spăl, îi spuse Harry lui Bill, privindu-şi mâinile încă murdare de pământ şi de sângele lui Dobby. Apoi o să trebuiască să vorbesc cu ei, cât mai repede.

Se duse în bucătăria mică, la chiuveta de sub fereastra care dădea spre mare. Soarele răsărea la orizont, iar cerul era de un roz sidefiu, cu sclipiri aurii. În timp ce se spăla, îşi reluă firul gândurilor care îi trecuseră prin minte în grădina

întunecată...

Dobby nu avea să le poată spune niciodată cine îl trimisese în pivniţă, dar Harry ştia ce văzuse. Un ochi de un albastru aprins îl privise din fragmentul de oglindă şi primiseră ajutor. „Hogwarts va acorda întotdeauna ajutor celor care o cer.”

Harry se şterse pe mâini, indiferent la frumuseţea priveliştii de dincolo de fereastră şi la zumzetul vocilor din sufragerie. Aruncă o privire în depărtare, peste oceanul nemărginit, şi se simţi mai aproape de miezul lucrurilor, iar răsăritul acesta – mai apropiat de sufletul lui decât oricând până atunci.

Încă îl mai ustura cicatricea şi ştia că şi Cap-de-Mort se apropia de miezul problemei. Harry înţelegea, şi totuşi nu înţelegea. Instinctul îi spunea una, iar mintea – alta. Dumbledore, cel din capul lui Harry, zâmbea, privindu-l peste vârfurile degetelor împreunate parcă în rugăciune.

I-ai dat lui Ron Deluminatorul. L-ai înţeles... i-ai oferit o cale de a se întoarce... Şi l-ai înţeles şi pe Şobo... ai ştiut că undeva exista o fărâmă de regret... Şi dacă i-ai înţeles pe ei... despre mine ce ştiai, Dumbledore? Îmi este menit să ştiu, dar nu să caut? Ştiai cât de greu o să-mi fie aşa? De asta ai făcut totul atât de dificil? Ca să am timp să pun lucrurile cap la cap?

Harry stătea nemişcat, cu privirea aţintită asupra locului unde marginea aurie strălucitoare a soarelui orbitor se ridica peste linia orizontului. Apoi îşi privi mâinile curate şi fu surprins pentru o clipă să vadă ştergarul pe care îl ţinea. Îl puse de-o parte şi se întoarse în hol; în vremea aceasta, cicatricea pulsa cu putere şi în minte îi apăru fulgerător silueta unei clădiri pe care o cunoştea foarte bine.

Dură mai puţin decât reflecţia unei libelule care trece în zbor pe deasupra apei.

Bill şi Fleur stăteau la capătul scărilor.

— Trebuie să vorbesc cu Socotici şi Ollivander, spuse Harry.

— Nu, se opuse Fleur. Trrrebuie să mai aştepţi, Arrry. Amândoi sunt rrrăniţi, obosiţi...

— Îmi pare rău, spuse el fără patimă, dar nu pot aştepta.

Trebuie să vorbesc cu ei acum. Între patru ochi şi pe rând. Este urgent.

— Harry, ce naiba se întâmplă? întrebă Bill. Apari aici cu un spiriduş de casă mort şi un goblin aproape leşinat, Hermione pare să fi fost torturată şi Ron tocmai a refuzat să îmi vorbească...

— Nu putem să-ţi spunem ce facem, spuse Harry pe un ton egal. Faci parte din Ordin, Bill, ştii că Dumbledore ne-a lăsat o misiune. Se presupune că nu trebuie să mai vorbim cu nimeni despre ea.

Fleur scoase un ţâţâit agasat, dar Bill nu se uită la ea, se holba la Harry. Era greu să citească expresia de pe chipul plin de cicatrice.

Până la urmă, Bill spuse:

— Bine. Cu cine vrei să vorbeşti mai întâi?

Harry ezită. Ştia ce depindea de această alegere. Timpul aproape se scursese, trebuia să decidă acum: Horcruxuri sau Talismane?

— Cu Socotici, spuse Harry. O să vorbesc întâi cu Socotici.

Inima îi bătea cu putere, de parcă ar fi alergat şi tocmai ar fi depăşit un obstacol uriaş.

— Atunci, în sus pe scări, îi indică Bill şi se duse să-l conducă. Harry urcă două trepte înainte de a se opri şi de a se uita înapoi.

— Am nevoie şi de voi doi! le strigă lui Ron şi Hermione, care stăteau în umbră, pe jumătate ascunşi, în pragul sufrageriei.

Amândoi veniră la lumină, cu o expresie de uşurare pe chip.

— Cum te simţi? o întrebă Harry pe Hermione. Ai fost extraordinară, ai reuşit să inventezi povestea aceea în timp ce erai torturată.

Hermione surâse un pic, iar Ron o strânse cu o mână.

— Acum ce facem, Harry? întrebă el.

— O să vedeţi. Hai!

Harry, Ron şi Hermione îl urmară pe Bill pe scara abruptă, până pe un hol mic, unde se aflau trei uşi.

— Aici, spuse Bill, deschizând uşa de la camera sa şi a lui Fleur.

Şi aceasta avea vedere spre mare, care acum era învăluită în lumina aurie a răsăritului. Harry se duse la fereastră, întoarse spatele priveliştii spectaculoase şi aşteptă, cu braţele încrucişate. Cicatricea îl ustura fără oprire. Hermione luă loc pe scaunul de lângă măsuţa de toaletă şi Ron se aşeză pe braţul acestuia.

Bill apăru din nou, ducându-l pe goblinul micuţ în braţe, şi îl puse cu grijă pe pat. Socotici îi mulţumi cu un mormăit şi Bill plecă, închise uşa şi îi lăsă singuri.

— Îmi pare rău că te-am pus să te dai jos din pat, spuse Harry. Cum îţi mai sunt picioarele?

— Mă dor, răspunse goblinul. Dar se refac.

Ţinea strâns în continuare sabia lui Cercetaş şi avea o expresie ciudată pe chip, agresivă şi intrigată în acelaşi timp. Harry observă pielea pământie a goblinului, degetele lungi şi subţiri şi ochii negri. Fleur îi dăduse jos pantofii, iar pe picioarele lungi i se vedea murdăria. Era mai mare decât un spiriduş de casă, dar nu cu mult. Capul bombat era mult mai masiv decât al unui om.

— Probabil că nu îţi mai aminteşti... începu Harry.

— ... că eu am fost goblinul care te-a condus la depozitul tău, prima dată când ai mers la Gringotts? spuse Socotici. Îmi amintesc, Harry Potter. Eşti celebru, chiar şi printre goblini.

Harry şi goblinul se uitară unul la celălalt, măsurându-se. Pe Harry încă îl mai ustura cicatricea, aşa că voia să termine repede de vorbit cu Socotici şi, în acelaşi timp, se temea să nu facă o mişcare greşită. Cât încercă să decidă care era cea mai bună abordare pentru a-i spune ce voia de la el, goblinul rupse tăcerea.

— Ai îngropat spiriduşul, spuse el cu un fel de ciudă. Te-am urmărit de la fereastra dormitorului alăturat.

— Da, spuse Harry.

Socotici îl privi cu coada ochilor oblici şi negri.

— Eşti un vrăjitor ciudat, Harry Potter.

— În ce sens? întrebă Harry, frecându-şi absent cicatricea.

— Ai săpat mormântul.

— Şi ce-i cu asta?

Socotici nu răspunse. Harry avu senzaţia că era

batjocorit pentru că se purtase ca un Încuiat, dar îi păsa prea puţin dacă Socotici era sau nu de acord cu modul în care îl înmormântase pe Dobby. Se pregăti de atac.

— Socotici, trebuie să te rog…

— Ai salvat şi un goblin.

— Poftim?

— M-ai adus aici. M-ai salvat.

— Păi, să înţeleg că nu-ţi pare rău că am făcut-o, nu? spuse Harry, puţin nerăbdător.

— Nu, Harry Potter, spuse Socotici şi îşi răsuci cu un deget barba neagră, firavă, de pe bărbie, dar eşti un vrăjitor cât se poate de straniu.

— Da, încuviinţă Harry. Ei bine, am nevoie de ajutor, Socotici, şi tu eşti singurul care mă poate ajuta.

Goblinul nu dădu nici un semn de încurajare. Se încruntă în continuare la Harry, de parcă nu ar mai fi văzut niciodată pe cineva ca el.

— Trebuie să dau o spargere într-un depozit din Gringotts.

Harry nu dorise să o spună atât de deschis; cuvintele îi scăpară în timp ce durerea îi săgeta cicatricea în formă de fulger şi văzu din nou silueta castelului Hogwarts. Îşi ferecă mintea. Trebuia să discute întâi cu Socotici. Ron şi Hermione se holbau la Harry de parcă ar fi fost nebun.

— Harry, începu Hermione, dar Socotici o întrerupse.

— Să dai spargere într-un depozit din Gringotts? repetă goblinul, strâmbându-se un pic, în timp ce îşi schimbă poziţia pe pat. Este imposibil.

— Ba nu, îl contrazise Ron. S-a mai făcut.

— Da, spuse Harry. Chiar în ziua în care te-am cunoscut, Socotici. De ziua mea, acum şapte ani.

— Depozitul cu pricina era gol la vremea aceea! se răsti goblinul şi Harry înţelese că, deşi Socotici plecase de la Gringotts, încă îl deranja ideea ca cineva să treacă de măsurile sale de protecţie.

— Ei bine, depozitul în care vrem să ajungem nu este gol şi bănuiesc că trebuie să fie protejat foarte bine, spuse Harry. Este al soţilor Lestrange.

Îi văzu pe Hermione şi pe Ron uitându-se unul la altul, uimiţi, dar avea timp să le explice după ce i-ar fi dat Socotici un răspuns.

— Nu aveţi nici o şansă, spuse Socotici pe un ton categoric. Absolut nici una. „Cei ce iau fără trebuinţă...”

— „... vor plăti scump a lor nesăbuinţă” – da, ştiu, îmi amintesc, spuse Harry. Dar nu încerc să iau comori pentru mine, nu încerc să obţin nici un câştig personal. Poţi să mă crezi că aşa este?

Goblinul se uită cu coada ochiului la Harry. Cicatricea în formă de fulger de pe frunte îl ustura, dar el o ignoră, refuzând să accepte durerea sau invitaţia pe care i-o făcea.

— Dacă ar fi un vrăjitor pe care l-aş crede că nu caută câştiguri personale, spuse până la urmă Socotici, acela ai fi tu, Harry Potter. Goblinii şi spiriduşii nu sunt obişnuiţi să fie protejaţi şi respectaţi aşa cum ai făcut-o tu în această seară. Nu din partea purtătorilor de baghete.

— Purtători de baghete, repetă Harry.

Sintagma îi sună ciudat, cicatricea îl ustura cumplit,

Cap-de-Mort îşi îndrepta gândurile spre nord şi Harry ardea de nerăbdare să îi pună întrebări lui Ollivander, care se afla în camera alăturată.

— Dreptul de a purta baghetă, spuse goblinul încet, este un vechi subiect de dispută între vrăjitori şi goblini.

— Păi, goblinii pot să facă vrăji fără baghete, spuse Ron.

— Este irelevant! Vrăjitorii refuză să împărtăşească secretele ştiinţei baghetelor cu alte fiinţe magice, negându-ne posibilitatea de a ne spori puterile!

— Păi, nici goblinii nu împărtăşesc cu nimeni magia lor, spuse Ron. Nu vreţi să ne spuneţi cum să facem săbii şi armuri aşa cum le faceţi voi. Goblinii ştiu să prelucreze metalul într-un mod pe care vrăjitorii nu...

— Nu contează, zise Harry, observând că lui Socotici începuseră să i se rumenească obrajii. Nu este vorba despre o dispută între vrăjitori şi goblini sau orice alt fel de fiinţă magică...

Socotici râse răutăcios.

— Ba da, tocmai despre asta este vorba! În timp ce Lordul întunecat devine din ce în ce mai puternic, rasa voastră este plasată incontestabil deasupra rasei mele! Gringotts a ajuns sub stăpânirea vrăjitorilor, spiriduşii de casă sunt ucişi şi care dintre purtătorii de baghete se ridică împotriva acestor fapte?

— Noi! spuse Hermione.

Se îndreptă, iar ochii îi scăpărau.

— Noi ne ridicăm împotriva lor! Sunt hăituită la fel ca orice goblin sau spiriduş, Socotici! Sunt un Sânge-Mâl!

— Nu spune că eşti un... bolborosi Ron.

— De ce nu? se oţărî Hermione. Sunt Sânge-Mâl şi sunt mândră de asta! În acest nou regim, nu am o poziţie superioară faţă de a ta, Socotici! Pe mine au ales să mă tortureze la Conacul Reacredinţă!

Şi în timp ce vorbea, îşi dădu la o parte gulerul capotului, dezvelind tăietura subţire pe care i-o crestase Bellatrix şi urma roşie rămasă pe gât.

— Ştiai că Harry a fost cel care l-a eliberat pe Dobby? întrebă ea. Ştiai că vrem ca spiriduşii să fie liberi de ani de zile? (Ron se foi stingherit, pe braţul scaunului Hermionei.) Socotici, e imposibil să îţi doreşti să fie învins Ştim-Noi-Cine mai mult decât noi!

Goblinul se uita fix la Hermione, cu aceeaşi curiozitate cu care îl privise mai înainte pe Harry.

— Ce căutaţi în depozitul soţilor Lestrange? întrebă el dintr-odată. Sabia care se află acolo este o copie. Aceasta este cea adevărată. Se uită când la unul, când la altul.

— Cred că o ştiţi deja. M-ai rugat să mint pentru voi în pivniţă.

— Dar sabia falsă nu este singurul lucru din depozit, nu-i aşa? întrebă Harry. Ai văzut cumva şi alte lucruri acolo?

Inima îi bătea mai tare ca niciodată. Se strădui şi mai mult să ignore durerea din jurul cicatricei.

Goblinul îşi răsuci din nou barba în jurul degetului.

— Este împotriva codului nostru să vorbim despre secretele de la Gringotts. Păzim nişte comori fabuloase. Avem o datorie faţă de obiectele care ne sunt lăsate în grijă, care au fost de cele mai multe ori făurite chiar de noi.

Goblinul mângâie sabia şi, cu ochii săi negri, îi privi pe

rând pe Harry, Hermione, Ron şi din nou pe Harry.

— Sunteţi atât de tineri, spuse el până la urmă, şi totuşi vă luptaţi cu atât de mulţi.

— Ne ajuţi? îl rugă Harry. Nu avem nici o şansă să dăm spargerea fără ajutorul unui goblin. Tu eşti singura noastră speranţă.

— O să... mă gândesc, spuse Socotici, înnebunindu-i şi mai tare.

— Dar... începu Ron furios, însă Hermione îi dădu imediat un ghiont în coaste.

— Mulţumim, spuse Harry.

Goblinul înclină din capul mare şi bombat în mod aprobator, apoi îşi îndoi picioarele scurte.

— Cred că Plusscheletul şi-a făcut efectul pe deplin, spuse el, instalându-se ostentativ în patul lui Bill şi Fleur. Voi putea în sfârşit să dorm. Vă rog să mă scuzaţi...

— Da, sigur, spuse Harry, dar înainte să plece din cameră, se aplecă şi luă sabia lui Cercetaş de lângă spiriduş.

Socotici nu protestă, dar Harry avu senzaţia că goblinul îl privi ranchiunos când închise uşa de la dormitor.

— Pitic idiot ce e el, şopti Ron. Îi face plăcere să ne ţină în suspans.

— Harry, vorbi Hermione, trăgându-i pe amândoi din faţa uşii spre centrul holului încă întunecat, chiar spui ce cred eu că spui?

— Crezi că unul dintre Horcruxuri se află în depozitul soţilor Lestrange?

— Da, spuse Harry. Bellatrix era îngrozită când credea că am fost acolo, îşi ieşise din minţi. De ce? Ce credea că am văzut, ce altceva credea că am fi putut lua? Era îngrozită de faptul că Ştim-Noi-Cine ar fi putut afla despre asta.

— Dar nu căutam posibile locuri unde a fost Ştim-Noi-Cine, locuri unde a făcut ceva important? spuse Ron, un pic derutat. A fost vreodată în depozitul soţilor Lestrange?

— Nu ştiu dacă a fost vreodată în Gringotts, spuse Harry. Nu a avut niciodată galbeni când era mai tânăr, pentru că nu i-a lăsat nimeni nimic. Însă trebuie să fi văzut banca din exterior, prima dată când s-a dus pe Aleea Diagon.

Cicatricea lui Harry pulsa dureros, dar nu o băgă în seamă, voia ca Ron şi Hermione să înţeleagă planul cu Gringotts înainte de a vorbi cu Ollivander.

— Cred că trebuie să fi invidiat pe oricine avea cheia unui depozit de la Gringotts. I se părea, probabil, un adevărat simbol al celor care aparţineau lumii vrăjitoreşti. Şi să nu uităm că avea încredere în Bellatrix şi în soţul ei. Erau servitorii lui cei mai devotaţi înainte de declinul său şi chiar s-au dus să-l caute după ce a dispărut. A spus-o în noaptea când s-a întors, l-am auzit cu urechile mele.

Harry îşi frecă cicatricea.

— Însă nu cred că i-a spus lui Bellatrix că era un Horcrux. Lui Lucius Reacredinţă nu i-a spus niciodată adevărul despre jurnal. Probabil că i-a spus că era un obiect foarte important pentru el şi i-a cerut să îl pună în depozitul lor. Locul cel mai sigur din lume pentru orice ar vrea cineva să ascundă, aşa mi-a spus Hagrid… cel mai sigur în afară de Hogwarts.

Când Harry termină de vorbit, Ron clătină din cap.

— Tu chiar îl înţelegi.

— Părţi din el, da, spuse Harry. Părţi… Îmi doresc să îl fi înţeles la fel de bine şi pe Dumbledore. Dar vom vedea. Haideţi, e rândul lui Ollivander.

Ron şi Hermione părură uluiţi, dar impresionaţi, şi îl urmară spre partea cealaltă a holului mic, unde bătură la uşa de vizavi de dormitorul lui Bill şi Fleur. Le răspunse cineva cu „Intră!”, iar vocea suna foarte stinsă.

Dintre cele două paturi din cameră, creatorul de baghete stătea întins pe cel mai îndepărtat de fereastră. Fusese ţinut în pivniţă timp de mai mult de un an şi Harry ştia că fusese torturat cel puţin o dată.

Era extrem de slăbit, oasele craniului îi ieşeau îngrozitor în afară şi avea pielea gălbuie. Ochii lui mari şi argintii păreau imenşi, adânciţi în orbite. Mâinile care se odihneau pe pătură puteau fi foarte bine confundate cu cele ale unui schelet. Harry se aşeză pe patul liber, lângă Ron şi Hermione. De acolo nu se vedea răsăritul.

Camera dădea spre grădina din vârful stâncii şi spre mormântul săpat de curând.

— Domnule Ollivander, îmi pare rău că vă deranjez, spuse Harry.

— Dragul meu băiat…

Ollivander avea o voce plăpândă.

— Ne-ai salvat. Credeam că o să murim acolo. Nu ştiu cum să îţi mulţumesc… cum să îţi mulţumesc… pentru ce ai făcut.

— Ne bucurăm că am putut să vă salvăm.

Cicatricea lui Harry pulsa. Ştia, era sigur, că aproape nu mai avea când să ajungă înaintea lui Cap-de-Mort şi nici când să

încerce să îl împiedice. Pentru o clipă, se panică... totuşi, aceasta fusese opţiunea pe care o făcuse când alesese să discute mai întâi cu Socotici. Se prefăcu a fi calm, deşi nu era. Scotoci în punguţa de la gât şi scoase cele două fragmente ale baghetei rupte pe jumătate.

— Domnule Ollivander, am nevoie de ajutorul dumneavoastră.

— Orice. Orice, spuse creatorul de baghete abia auzit.

— Puteţi să o reparaţi? E posibil?

Ollivander întinse o mână tremurândă şi Harry îi puse în palmă cele două bucăţi abia legate una de alta.

— Din lemn de tisă şi pană de phoenix, spuse Ollivander cu o voce slabă. Douăzeci şi opt de centimetri lungime. Plăcută şi mlădioasă.

— Da, spuse Harry. Puteţi?

— Nu, şopti Ollivander. Îi pare rău, îi pare foarte rău, dar, din câte ştiu eu, o baghetă distrusă într-un asemenea grad nu mai poate fi reparată prin nici o metodă.

Harry fusese pregătit să audă asta, dar era o lovitură pentru el. Luă înapoi bucăţile de baghetă şi le puse în punguţa de la gât. Ollivander se uită fix spre locul unde dispăruse bagheta ruptă şi nu îşi desprinse privirea de pe punguţă decât atunci când Harry scoase din buzunar cele două baghete pe care le adusese de la conacul Reacredinţă.

— Credeţi că le puteţi identifica? întrebă Harry.

Creatorul de baghete o luă pe prima dintre ele şi o apropie de ochii săi slăbiţi, o răsuci cu degetele sale noduroase şi o îndoi uşor.

— Din lemn de alun şi fragment de inimă de dragon,

spuse el. Treizeci de centimetri lungime. Rigidă. Bagheta aceasta i-a aparţinut lui Bellatrix Lestrange.

— Dar aceasta?

Ollivander o examină şi pe ea.

— Din lemn de păducel şi fir de păr de unicorn. Douăzeci de centimetri în cap. Destul de elastică. Aceasta a fost bagheta lui Draco Reacredinţă.

— A fost? repetă Harry. Acum nu mai este?

— Poate că nu. Dacă ai luat-o tu...

— Da, am luat-o.

— ... atunci s-ar putea să fie a ta. Desigur, contează modul în care este luată. Depinde foarte mult şi de baghetă în sine. Dar, în general, bagheta îşi schimbă stăpânul când este câştigată.

Se lăsă tăcerea, nu se mai auzea decât clipocitul îndepărtat al valurilor.

— Vorbiţi de baghete de parcă ar avea sentimente, spuse Harry, de parcă ar putea gândi singure.

— Bagheta alege vrăjitorul, zise Ollivander. Aceasta a fost mereu o certitudine pentru aceia dintre noi care au studiat ştiinţa baghetelor.

— Este posibil ca cineva să folosească o baghetă chiar dacă nu l-a ales aceasta? întrebă Harry.

— O, da, dacă eşti un vrăjitor cât de cât priceput, trebuie să îţi poţi canaliza magia prin orice fel de instrument. Însă cele mai bune rezultate apar întotdeauna atunci când există o afinitate maximă între vrăjitor şi baghetă. Legăturile acestea sunt foarte complexe. Are loc o atracţie iniţială şi apoi o căutare

comună a experienţei; bagheta învaţă de la vrăjitor şi vrăjitorul de la baghetă.

Marea înainta şi se retrăgea învolburată, ca un strigăt de jale.

— Am luat cu forţa bagheta aceasta de la Draco Reacredinţă, spuse Harry. Pot să o folosesc fără nici un risc?

— Cred că da. Drepturile de proprietate asupra baghetelor sunt guvernate de nişte legi delicate, dar, de obicei, bagheta cucerită se pliază după noul stăpân.

— Deci eu ar trebui să o folosesc pe aceasta? întrebă Ron, scoţând din buzunar bagheta lui Şobo şi dându-i-o lui Ollivander.

— Din lemn de castan şi fragment de inimă de dragon. Douăzeci şi trei de centimetri lungime. Fragilă. Am fost obligat să o creez pentru Peter Pettigrew, la scurt timp după ce am fost răpit. Da, dacă ai câştigat-o, probabil că te va asculta cu rezultate foarte bune, mai bine decât o altă baghetă.

— Este valabil pentru toate baghetele? întrebă Harry.

— Aşa cred, răspunse Ollivander, cu ochii bulbucaţi fixaţi asupra chipului lui Potter. Pui întrebări profunde, domnule Potter. Ştiinţa baghetelor este o ramură complexă şi misterioasă a magiei.

— Deci nu este nevoie să omori primul proprietar pentru a avea control complet asupra unei baghete? întrebă Harry.

Ollivander înghiţi în sec.

— Nevoie? Nu, nu cred că este nevoie să omori.

— Dar există anumite legende, spuse Harry şi, în clipa aceea pulsul i se acceleră, cicatricea îl duru şi mai tare, era sigur că Lordul Cap-de-Mort decisese să îşi pună planul în

aplicare. Legende despre o baghetă – sau mai multe baghete – care a fost transmisă din mână în mână prin omor.

Ollivander păli. Căpătă o culoare cenuşie deschisă, în contrast cu perna albă, ochii îi erau enormi, injectaţi şi măriţi parcă de spaimă.

— Cred că este vorba de o singură baghetă, şopti el.

— Şi Ştim-Noi-Cine este interesat de ea, nu-i aşa? întrebă Harry.

— Eu... de unde? zise Ollivander răguşit şi se uită imediat la Ron şi Hermione, cerându-le ajutorul. De unde ştii că este aşa?

— A vrut să-i spuneţi cum să anuleze legătura dintre baghetele noastre, spuse Harry.

Ollivander părea îngrozit.

— M-a torturat, trebuie să înţelegi! Blestemul Cruciatus, n-am... n-am avut de ales şi a trebuit să îi spun ce ştiam, ce bănuiam!

— Înţeleg, spuse Harry. I-aţi spus despre miezurile gemene? I-aţi spus că nu trebuia decât să împrumute bagheta unui alt vrăjitor?

Ollivander era înfricoşat, încremenit de cât de multe ştia Harry. Încuviinţă încet din cap.

— Dar nu a funcţionat, continuă Harry. A mea tot a biruit-o pe cea împrumutată. Ştiţi de ce s-a întâmplat aşa?

Ollivander clătină din cap la fel de încet cum încuviinţase, cu câteva clipe în urmă.

— Nu am... mai auzit niciodată de un caz asemănător. Bagheta ta a făcut ceva unic în noaptea aceea. Legătura dintre

miezurile gemene este incredibil de rară, dar nu ştiu de ce bagheta ta a rupt-o în două pe cea împrumutată.

— Vorbeam despre cealaltă baghetă, despre cea care este transmisă prin ucidere. Când Ştim-Noi-Cine a realizat că bagheta mea a făcut ceva ciudat, s-a întors şi v-a întrebat de bagheta aceea, nu-i aşa?

— De unde ştii?

Harry tăcu.

— Da, a întrebat, şopti Ollivander. A vrut să afle tot ce ştiam despre bagheta cunoscută sub diverse nume, cum ar fi Vergeaua Morţii, Bagheta Destinului sau Bagheta din Soc.

Harry se uită cu coada ochiului la Hermione, care rămăsese tablou.

— Lordul întunecat, spuse Ollivander, pe un ton jos şi speriat, a fost mereu mulţumit de bagheta pe care i-am creat-o din lemn de tisă şi pană de phoenix, de treizeci şi cinci de centimetri, până când a descoperit legătura dintre miezurile gemene. Acum caută o altă baghetă mai puternică, ca singurul mod de a o birui pe a ta.

— Dar va şti cât de curând, dacă nu ştie deja, că a mea este ruptă şi nu mai poate fi reparată, spuse Harry încet.

— Nu! spuse Hermione înspăimântată. Nu are cum să ştie asta, Harry, cum ar putea să...

— Folosind Priori Incantatem, spuse Harry. Bagheta ta şi bagheta din lemn de porumbar au rămas la conac, Hermione. Dacă le vor examina cum trebuie, dacă le vor face să recreeze vrăjile pe care le-au aruncat în ultima vreme, vor vedea că a ta a distrus-o pe a mea, vor vedea că ai încercat să o repari şi nu ai reuşit şi îşi vor da seama că de atunci am folosit-o pe cea din porumbar.

Picul de culoare care revenise în obrajii Hermionei de când se întorseseră pieri. Ron îi aruncă lui Harry o privire plină de reproş şi spuse:

— Hai să nu ne facem griji pentru asta acum.

Dar domnul Ollivander îl întrerupse.

— Lordul întunecat nu mai caută Bagheta din Soc doar pentru a te distruge pe tine, domnule Potter. Vrea să o aibă cu orice preţ, crezând că aşa va deveni cu adevărat invulnerabil.

— Şi aşa va fi?

— Proprietarul Baghetei din Soc trebuie să se pregătească să fie atacat în orice clipă, spuse Ollivander, dar trebuie să recunosc că ideea ca Vergeaua Morţii să îi aparţină Lordului întunecat este... formidabilă.

Harry îşi aminti brusc de cum nu fusese sigur că îi plăcea de Ollivander când îl întâlnise pentru prima dată. Chiar şi acum, după ce Cap-de-Mort îl torturase şi îl ţinuse prizonier, ideea ca un vrăjitor întunecat să aibă bagheta aceea părea să îl fascineze la fel de mult pe cât îl dezgusta.

— D-deci dumneavoastră chiar credeţi că există bagheta aceasta, domnule Ollivander? întrebă Hermione.

— Desigur, spuse Ollivander. Da, este perfect posibil ca traseul baghetei să fie urmărit în decursul istoriei. Bineînţeles, există şi lacune, şi încă unele mari, când dispare, fiind pierdută sau ţinută ascunsă pentru o vreme, dar reapare de fiecare dată. Are anumite caracteristici unice, care pot fi recunoscute de cei cărora le este familiară ştiinţa baghetelor. Există descrieri rămase, unele dintre ele aparţinând unor surse necunoscute, iar eu şi alţi creatori de baghete ne-am ocupat cu studiul lor. Par cât se poate de autentice.

— Deci dumneavoastră nu... nu credeţi că ar putea fi un

basm sau un mit? întrebă Hermione plină de speranţă.

— Nu, spuse Ollivander. Nu ştiu dacă este necesar să fie transmisă prin ucidere. Are o istorie sângeroasă, dar s-ar putea ca aceasta şi fie doar din cauza faptului că este un obiect atât de dorit şi trezeşte astfel de pasiuni mistuitoare în sufletele vrăjitorilor. Este nespus de puternică, foarte periculoasă, dacă ajunge la cine nu trebuie, şi este un obiect care exercită o fascinaţie deplină asupra noastră, a tuturor celor care studiază puterea baghetelor.

— Domnule Ollivander, vorbi Harry, i-aţi spus Ştim-Noi-Cui că Bagheta din Soc era la Gregorovitch, nu-i aşa?

Ollivander se făcu încă şi mai palid decât până atunci. Arăta ca o stafie şi încercă să bâiguie ceva:

— Dar cum... de unde...

— Nu contează de unde ştiu, răspunse Harry, închizând ochii pentru o clipă, din cauză că cicatricea îl arse, şi văzu, ca într-un film, imaginea unui om pe strada principală din Hogsmeade; acolo era încă întuneric, fiindcă era mult mai în nord. I-aţi spus Ştim-Noi-Cui că Gregorovitch avea bagheta?

— Era un zvon, şopti Ollivander. Un zvon din urmă cu ani şi ani, cu mult timp înainte să te naşti tu! Cred că însuşi Gregorovitch a fost cel care l-a răspândit. Îţi dai seama cât de benefic ar fi fost pentru afacerea sa: faptul că studia şi copia calităţile Baghetei din Soc!

— Da, îmi dau seama, spuse Harry şi se ridică. Domnule Ollivander, vă mai întreb un singur lucru şi după aceea vă lăsăm să vă odihniţi. Ce ştiţi despre Talismanele Morţii?

— Despre ce anume? întrebă creatorul de baghete, complet derutat.

— Despre Talismanele Morţii.

— Mă tem că nu am idee despre ce vorbeşti. Este tot ceva în legătură cu baghetele?

Harry privi chipul supt al lui Ollivander şi îl crezu că nu se prefăcea. Nu ştia de Talismane.

— Vă mulţumim, spuse Harry. Vă mulţumesc foarte mult. Acum vă lăsăm să vă odihniţi.

Ollivander păru jignit.

— M-a torturat! zise el cu respiraţia tăiată. Blestemul Cruciatus... nici nu ştii...

— Ba da, spuse Harry. Chiar ştiu. Vă rog să vă odihniţi. Vă mulţumesc pentru tot ce mi-aţi spus.

Îi conduse pe Ron şi pe Hermione în jos, pe scări. Harry îi zări pe Bill, Fleur, Luna şi Dean stând la masa din bucătărie, având ceşti cu ceai în faţa lor. Ridicară cu toţii privirea spre Harry, când apăru în prag, dar îi salută doar cu o mişcare a capului şi merse mai departe, în grădină, cu Ron şi Hermione după el. Movila roşiatică de pământ sub care se odihnea Dobby era drept în faţă şi Harry se duse din nou lângă ea, în timp ce cicatricea îl durea din ce în ce mai tare, cu fiecare clipă care trecea. Acum făcea un efort imens să blocheze viziunile care se năpusteau asupra lui, dar ştia că nu mai trebuia să reziste decât puţin timp. Avea să cedeze cât de curând, pentru că trebuia să ştie dacă teoria sa era corectă. Nu mai trebuia să facă decât un ultim mic efort, pentru a le putea explica lui Ron şi Hermionei.

— Gregorovitch a avut Bagheta din Soc, cu mult timp în urmă, spuse el. L-am văzut pe Ştim-Noi-Cine încercând să îl găsească. Când a dat de urma lui, a descoperit că nu mai era la Gregorovitch: i-o furase Grindelwald. Nu ştiu cum a aflat Grindelwald că era la Gregorovitch – dar dacă Gregorovitch a fost atât de nesăbuit, încât să lanseze zvonul, nu putea să fie prea greu.

Cap-de-Mort era la poarta Şcolii Hogwarts; Harry îl văzu stând acolo şi văzu şi felinarul apropiindu-se din ce în ce mai tare în lumina dinainte de răsărit.

— Şi Grindelwald a folosit Bagheta din Soc pentru a deveni puternic. La apogeul puterii sale, când Dumbledore a ştiut că era singurul care îl putea opri, s-a duelat cu Grindelwald şi l-a învins, luând Bagheta din Soc.

— Dumbledore a avut Bagheta din Soc? făcu Ron uluit. Dar atunci... unde este acum?

— La Hogwarts, spuse Harry, străduindu-se să rămână alături de ei, în grădina de pe stâncă.

— Atunci, hai să mergem! spuse Ron cu patimă. Harry, hai să mergem să o luăm, înainte să o ia el!

— Este prea târziu pentru asta, zise Harry.

Nu se putu abţine; se apucă de cap, din dorinţa de a mai rezista un pic presiunii.

— Ştie unde este. În clipa asta este acolo.

— Harry! spuse Ron mânios. De cât timp ştii asta? De ce ai pierdut timpul? De ce ai vorbit mai întâi cu Socotici? Am fi putut să... am mai putea încă să...

— Nu, spuse Harry, lăsându-se în genunchi pe iarbă. Hermione are dreptate. Dumbledore nu a vrut să o am eu. Nu a vrut să o iau. A vrut să găsesc Horcruxurile.

— Este bagheta imbatabilă, Harry! gemu Ron.

— Nu trebuie să... Trebuie să găsesc Horcruxurile.

Şi acum, totul deveni rece şi întunecat. Soarele abia dacă se vedea dincolo de linia orizontului, în timp ce el mergea parcă plutind alături de Plesneală, înaintând pe domeniu,

îndreptându-se spre lac.

— Voi veni şi eu la castel, cât de curând, spuse el cu vocea sa stridentă şi glacială. Acum, pleacă.

Plesneală făcu o plecăciune şi porni înapoi de-a lungul potecii, cu pelerina fluturând în urma sa. Harry merse încet, aşteptând până ce dispăru silueta lui Plesneală. Nu era indicat ca Plesneală sau oricine altcineva să vadă unde mergea. Dar toate ferestrele castelului erau întunecate şi putea să se strecoare neobservat. Într-o fracţiune de secundă aruncă asupra lui însuşi o Vrajă de Deziluzionare care îl făcu invizibil, astfel încât nici măcar el singur nu se mai zărea.

Merse mai departe, în jurul lacului, privind silueta castelului mult iubit, primul său regat, dreptul său din naştere…

Era acolo, lângă lac, se oglindea în apa întunecată. Mormântul din marmură albă, o pată fără sens în peisajul familiar. Simţi din nou valul acela de euforie controlată, sentimentul năvalnic că este îndreptăţit să distrugă. Ridică vechea baghetă din lemn de tisă: ce bine s-ar fi potrivit că aceasta să fie ultima sa faptă măreaţă.

Mormântul se despică pe jumătate, pe toată lungimea sa. Silueta acoperită cu giulgiul era subţire şi prelungă, aşa cum fusese şi în timpul vieţii. Ridică din nou bagheta.

Giulgiul se dădu în lături. Avea chipul translucid, palid, supt, dar conservat aproape perfect. Îi fuseseră lăsaţi ochelarii pe nasul strâmb; îi veni să râdă batjocoritor. Dumbledore avea mâinile împreunate pe piept şi ea era acolo, prinsă dedesubt, îngropată împreună cu el.

Oare bătrânul nesăbuit chiar îşi imaginase că un mormânt din marmură sau moartea aveau să apere bagheta? Crezuse oare că Lordului întunecat îi va fi frică să îi jefuiască mormântul? Mâna care semăna cu un păianjen se năpusti şi

smulse bagheta din mâinile lui Dumbledore. Când o luă, din vârf ţâşni o ploaie de scântei, scăpărând deasupra corpului neînsufleţit al fostului proprietar, pregătită, în sfârşit, să servească unui nou stăpân.

Capitolul XXV

Shell Cottage

Căsuţa lui Bill şi Fleur era izolată pe o stâncă semeaţă de deasupra mării, iar zidurile ei erau din var stins şi acoperite cu scoici. Era un loc solitar şi frumos. Oriunde s-ar fi dus, în căsuţă sau în grădină, Harry auzea valurile neobosite ale mării, semănând cu răsuflarea unei creaturi uriaşe, adormite. Îşi petrecu cea mai mare parte a zilelor care urmară inventând scuze pentru a ieşi din căsuţa aglomerată, mânat de dorinţa arzătoare, de a revedea priveliştea din vârful stâncii, cerul nesfârşit, şi marea imensă şi pustie, de a simţii vântul rece şi sărat bătându-i în faţă.

Pe Harry încă îl mai speria cât de importantă fusese decizia de a nu încerca să ajungă la baghetă înaintea lui Cap-de-Mort. Nu îşi amintea să mai fi ales până atunci să nu acţioneze. Era măcinat de îndoieli, îndoieli cărora Ron nu se putea abţine să nu le dea glas de fiecare dată când erau împreună.

— Dar dacă Dumbledore a vrut să desluşim simbolul în timp util pentru a lua bagheta? Dacă desluşirea simbolului te

făcea demn de a avea Talismanele? Dacă, este chiar Bagheta de Soc, cum naiba se presupune că-l vei învinge pe Ştim-noi-Cine?

Harry nu avea răspunsuri. Câteodată, se întreba dacă nu fusese nebunie curată că nu încercase să îl împiedice pe Cap-de-Mort să jefuiască mormântul. Nici măcar nu putea să explice cum trebuie de ce hotărâse să facă aşa; de fiecare dată când încerca să reconstituiască argumentele interioare care îl conduseră spre această decizie i se păreau din ce în ce mai puţin solide.

Ciudat era faptul că, sprijinul Hermionei îl deruta la fel de mult pe cât îl derutau îndoielile lui Ron. Acum că, fusese obligată să accepte că, Bagheta de Soc exista cu adevărat, susţinea în continuare că, era un obiect malefic şi că, Lordul Cap-de-Mort o obţinuse într-un mod dezgustător, care nu trebuia luat în considerare.

— Harry, tu nu ai fi putut să faci asta niciodată, zicea ea iar şi iar. Nu ai fi putut să jefuieşti mormântul lui Dumbledore.

Dar gândul la trupul neînsufleţit a lui Dumbledore îl înspăimânta pe Harry mult mai puţin decât posibilitatea de a fi înţeles greşit intenţiile acestuia, cât fusese în viaţă. Avea senzaţia că, încă bâjbâia pe întuneric, îşi alese calea, dar se tot uita peste umăr, întrebându-se dacă nu cumva interpretase greşit semnele, dacă nu ar fi trebuit să urmeze celălalt drum. Din când în când, îl copleşea din nou furia pe care o simţea faţă de Dumbledore, căci era la fel de puternică precum valurile care se izbeau în peretele de stâncă de sub căsuţă. Era furios pentru că Dumbledore nu îi explicase înainte să moară.

— Dar, oare chiar a murit? spuse Ron, la trei zile după ce ajunseră la căsuţă.

Ron şi Hermione îl găsiseră pe Harry uitându-se în gol peste zidul care despărţea grădina căsuţei de terenul stâncos, Harry îşi dorea să nu-l fi găsit, nu avea nici cea mai mică

intenţie de a lua parte la discuţia lor.

— Da, Ron, chiar a murit, nu începe iar, te rog!

— Analizează faptele, Hermione, zise Ron, vorbind peste Harry, care privea fix, în continuare, la linia orizontului. Căprioara argintie. Sabia. Ochiul pe care l-a văzut Harry în oglindă...

— Harry a recunoscut că, ochiul s-ar putea să fi fost simplă imaginaţie! Nu-i aşa, Harry!

— E posibil, răspunse Harry, fără să se uite la ea.

— Dar nu crezi cu adevărat că, ţi l-ai imaginat, nu? întrebă Ron.

— Nu, nu cred, spuse Harry.

— Poftim! zise Ron repede, înainte ca, Hermione să poată continua. Hermione, dacă nu a fost Dumbledore, explică-mi de unde a ştiut Dobby că eram în pivniţă?

— Nu pot – dar tu poţi să explici cum ni l-a trimis Dumbledore, dacă se află într-adevăr într-un mormânt la Hogwarts.

— Nu ştiu, poate o fi fost stafia lui.

— Dumbledore nu s-ar fi întors ca stafie, zise Harry.

Acum erau puţine lucruri de care era sigur în legătură cu Dumbledore, dar măcar de aceasta era convins.

— Dumbledore ar fi mers mai departe, continuă el.

— Cum adică „ar fi mers mai departe”? întrebă Ron, dar, înainte ca Harry să mai poată adăuga ceva, din spatele lor se auzi o voce:

— ’Arrry?

Fleur venise din căsuţă. Părul lung şi argintiu îi flutura, bătut de briză.

— ’Arrry, Socotici vrrrea să vorbească ceva cu tine. Este în dorrrmitorrrul mic, spune că nu vrrrea să mai audă nimeni altcineva ce o să discutaţi.

Era evident că Fleur îi purta pică goblinului pentru că o pusese să trimită mesaje pentru el, aşa că se întoarse spre casă cu un aer arţăgos.

Socotici îi aştepta, aşa cum spusese Fleur, în cel mai mic dintre cele trei dormitoare ale căsuţei, unde dormeau Hermione şi Luna. Trăsese draperiile roşii din bumbac, nemailăsând să se vadă cerul senin, şi acum încăperea era cufundată într-o strălucire înflăcărată, care contrasta cu celelalte părţi aerisite şi luminoase ale căsuţei.

— Am ajuns la o hotărâre, Harry Potter, spuse goblinul, care stătea picior peste picior pe un scaun jos, bătând darabana pe braţele acestuia, cu degetele lui lungi. Cu toate că goblinii de la Gringotts vor considera că este un act josnic de trădare, am hotărât să te ajut.

— Grozav! spuse Harry, cuprins de un sentiment de uşurare. Socotici, mulţumim, îţi suntem foarte…

— În schimbul unei plăţi, spuse goblinul cu fermitate.

Uşor luat prin surprindere, Harry ezită.

— Cât vrei? Am bani.

— Nu vreau bani, spuse Socotici. Am bani.

Ochii lui negri scânteiară. Goblinul nu avea deloc albul ochiului.

— Vreau sabia. Sabia lui Godric Cercetaş.

Lui Harry îi pieri orice urmă de entuziasm.

— Nu o poţi avea, răspunse el. Îmi pare rău.

— Atunci, avem o problemă, spuse goblinul încet.

— Îţi putem da altceva, propuse Ron nerăbdător. Pun pariu că soţii Lestrange au o grămadă de lucruri, poţi să-ţi alegi ce vrei când ajungem în depozit.

Spusese ce nu trebuia. Socotici se îmbujoră, cuprins de mânie.

— Nu sunt un hoţ, băiete! Nu încerc să obţin comori care nu îmi sunt de trebuinţă!

— Sabia este a noastră.

— Ba nu, spuse goblinul.

— Suntem Cercetaşi şi i-a aparţinut lui Godric Cercetaş.

— Şi a cui a fost înainte să-i aparţină lui Cercetaş? întrebă goblinul, îndreptându-se de spate.

— A nimănui, spuse Ron. A fost făcută pentru el, nu-i aşa?

— Nu! strigă goblinul, zbârlindu-se de supărare şi îndreptând un deget lung spre Ron. Din nou, aroganţa tipic vrăjitorească! Sabia a fost a lui Ragnuk I şi i-a fost luată de Godric Cercetaş! Este o comoară pierdută, o capodoperă ce demonstrează priceperea goblinilor! Le aparţine goblinilor! Sabia este preţul angajării mele, acceptaţi sau renunţaţi!

Socotici le aruncă o uitătură urâtă. Harry se uită la ceilalţi doi, apoi zise:

— Socotici, dacă nu ai nimic împotrivă, trebuie să ne consultăm între noi câteva minute...

Goblinul încuviinţă din cap, cu o expresie acră. La parter, în sufrageria goală, Harry se duse la şemineu, încruntat, încercând să ia o decizie corectă. Din spatele lui, Ron spuse:

— Glumeşte. Nu putem să-i dăm sabia.

— Dar dacă este adevărat? o întrebă Harry pe Hermione. Cercetaş chiar a furat sabia?

— Nu ştiu, zise ea deznădăjduită. Deseori, istoria vrăjitorească evită să menţioneze ce le-au făcut vrăjitorii altor rase magice, dar, din câte ştiu eu, nu scrie nicăieri că Cercetaş ar fi furat sabia aceea.

— Trebuie să fie una dintre poveştile acelea ale goblinilor, spuse Ron, despre cum încearcă vrăjitorii mereu să-i nedreptăţească. Bănuiesc că ar trebui să ne considerăm norocoşi că nu ne-a cerut una dintre baghetele noastre.

— Goblinii au motive întemeiate pentru a-i antipatiza pe vrăjitori, Ron, spuse Hermione. Au fost trataţi cu cruzime în trecut.

— Dar goblinii nu sunt nici ei nişte iepuraşi nevinovaţi, nu-i aşa? spuse Ron. Au ucis o mulţime de vrăjitori. Au şi jucat murdar.

— Dar, dacă ne certăm cu Socotici în legătură cu care rasă este mai nedreptăţită şi mai violentă, asta nu-l va încuraja să ne ajute, nu-i aşa?

Urmă o pauză, cât încercară să găsească o portiţă de ieşire.

Harry se uită pe geam, la mormântul lui Dobby. Luna aranja flori de levănţică de mare într-un borcan de lângă piatra funerară.

— Bine, spuse Ron şi Harry se întoarse cu faţa spre el.

Ce zici de asta? Îi spunem lui Socotici că avem nevoie de sabie până intrăm în depozit şi apoi i-o dăm lui. Acolo e o copie, nu? Le înlocuim şi i-o dăm lui pe cea falsă.

— Dar o să-şi dea seama de diferenţă mai bine decât noi! spuse Hermione. Este singurul dintre noi care şi-a dat seama că au fost înlocuite!

— Da, dar am putea fugi înainte să-şi dea seama.

Dădu un pas înapoi din cauza privirii pe care i-o aruncă Hermione.

— Ceea ce spui este îngrozitor, şopti ea. Îi ceri ajutorul şi după aceea îl tragi pe sfoară? Şi te mai miri că goblinilor nu le plac vrăjitorii, Ron?

Lui Ron i se înroşiră urechile.

— Bine, bine! A fost singurul lucru care mi-a trecut prin minte! Atunci, tu ce soluţie propui?

— Trebuie să îi oferim altceva, ceva la fel de valoros.

— Genial! Mă duc repede să iau una dintre săbiile noastre străvechi făurite de goblini şi o împachetezi tu pentru cadou.

Se instală din nou tăcerea. Harry era convins că goblinul nu avea să accepte altceva în afară de sabie, chiar şi dacă ar fi avut ceva de valoare, să îi ofere în schimb. Totuşi, sabia era singura lor armă, indispensabilă, împotriva Horcruxurilor.

Închise ochii pentru câteva clipe şi ascultă marea învolburată. Nu îi plăcea ideea ca Godric Cercetaş să fi furat sabia, fusese întotdeauna mândru că era Cercetaş, pentru că Cercetaş fusese apărătorul celor cu părinţi Încuiaţi, vrăjitorul care i se opusese lui Viperin, iubitorul vrăjitorilor cu sânge pur.

— Poate că minte, spuse Harry, deschizând din nou

ochii. Socotici. Poate că Cercetaş nu a furat sabia. De unde ştim că versiunea goblinului asupra faptelor istorice este şi cea adevărată?

— Chiar mai contează? întrebă Hermione.

— Mi-ar schimba mie părerea faţă de asta, spuse Harry.

Trase aer adânc în piept.

— O să-i spunem că îi dăm sabia după ce ne ajută să intrăm în depozit – dar trebuie să avem grijă să nu menţionăm exact când o va primi.

Pe chipul lui Ron se înfiripă un zâmbet. Hermione părea alarmată.

— Harry, nu putem…

— O să i-o dăm, continuă Harry, după ce o folosim ca să distrugem toate Horcruxurile. Voi avea grijă să o primească. Mă voi ţine de cuvânt.

— Dar asta ar putea fi peste ani de zile! remarcă Hermione.

— Ştiu, dar nu este nevoie să afle şi el. Până la urmă, nu va fi chiar o minciună…

Harry îi susţinu privirea Hermionei cu un amestec de sfidare şi ruşine. Îşi aduse aminte cuvintele care fuseseră gravate pe poarta de la Nurmengard: Pentru binele majorităţii. Alungă acest gând. Ce altceva ar fi putut să facă?

— Nu îmi place, spuse Hermione.

— Nici mie nu-mi prea place, recunoscu Harry.

— Ei bine, eu cred că este o idee genială, spuse Ron şi se ridică. Hai să mergem să-i spunem!

Când se întoarseră în dormitorul mic, Harry îi făcu propunerea lui Socotici, având grijă să o formuleze în aşa fel încât să nu spună data exactă când aveau să îi dea sabia. În timp ce el vorbea, Hermione se uita încruntată spre podea; acest lucru îl irita, se temea că Hermione îi va da de gol. Cu toate acestea, Socotici nu avea ochi decât pentru Harry.

— Harry Potter, îmi dai cuvântul tău de onoare că îmi vei da sabia lui Cercetaş, dacă vă ajut?

— Da, spuse Harry.

— Atunci, să batem palma, spuse goblinul şi întinse mâna.

Harry i-o luă şi i-o strânse, întrebându-se dacă ochii negri ai goblinului nu ghiciră cumva îndoiala din ai săi. Apoi, Socotici îi dădu drumul, îşi împreună mâinile şi zise:

— Bun. Să începem!

Era ca şi când ar fi plănuit din nou intrarea în minister.

Hotărâră să discute în dormitorul mic, păstrat în semiîntuneric, potrivit dorinţelor lui Socotici.

— Am vizitat depozitul soţilor Lestrange o singură dată, le spuse Socotici, când mi s-a spus să pun sabia falsă în el. Este una dintre încăperile cele mai străvechi. Cele mai vechi familii vrăjitoreşti îşi depozitează comorile la nivelul inferior, unde seifurile sunt cele mai mari şi mai bine protejate.

Petreceau, de fiecare dată, ore în şir închişi în camera de dimensiunile unui dulap. Încet, zilele se transformară în săptămâni. Aveau de depăşit probleme după probleme şi printre acestea era şi faptul că aproape li se epuizase rezerva de Polipoţiune.

— A mai rămas doar cât pentru unul dintre noi, spuse

Hermione, înclinând Poţiunea densă ca noroiul în lumina lămpii.

— Va fi de ajuns, spuse Harry, care examina harta desenată de Socotici a culoarelor de la cel mai de jos nivel.

Ceilalţi locatari din Shell Cottage nu aveau cum să nu observe că se petrecea ceva, dat fiind că Harry, Ron şi Hermione apăreau acum doar pentru a lua masa. Nimeni nu îi întrebă nimic, deşi Harry avea adesea senzaţia, la masă, că Bill îi privea gânditor, de cele mai multe ori îngrijorat.

Cu cât petreceau mai mult timp împreună, cu atât Harry îşi dădea seama că goblinul nu îi prea plăcea. Socotici se arăta neaşteptat de însetat de sânge, râdea de suferinţa fiinţelor inferioare şi părea încântat de existenţa unei cât de mici posibilităţi de a răni vrăjitori pentru a ajunge la depozitul soţilor Lestrange. Harry îşi dădu seama că antipatia sa era împărtăşită şi de ceilalţi doi, dar nu discutară despre aceasta – aveau nevoie de Socotici. Goblinul mânca doar în silă împreună cu ei. Chiar şi după ce i se vindecaseră picioarele, încă mai cerea să i se aducă tava cu mâncare în cameră, asemenea lui Ollivander, care era încă slăbit, până când Bill (în urma unei izbucniri furioase a lui Fleur) a urcat la el şi i-a spus că aranjamentul acesta nu mai putea continua astfel.

De atunci, Socotici li s-a alăturat la masa arhiplină, însă refuza să mănânce aceeaşi mâncare, insistând să îi fie servite bucăţi de carne crudă, rădăcini şi diverse tipuri de ciuperci.

Harry se simţea responsabil, până la urmă, el fusese cel care insistase ca goblinul să rămână la Shell Cottage, pentru a-l interoga, el era de vină că întreaga familie Weasley fusese nevoită să se ascundă, că Bill, Fred, George şi domnul Weasley nu mai puteau merge la serviciu.

— Îmi pare rău, îi spuse el lui Fleur într-o seară de aprilie, în timpul unei furtuni, când o ajuta să pregătească cina. Nu am vrut niciodată să fiţi nevoiţi să treceţi prin toate astea.

Fleur doar pusese la treabă nişte cuţite, comandându-le să taie în bucăţi nişte fripturi pentru Socotici şi Bill, căruia îi plăcea carnea în sânge de când fusese atacat de Greyback. În timp ce cuţitele tocau în spatele ei, expresia arţăgoasă de pe chip i se îmblânzi oarecum.

— ’Arrry, i-ai salvat viaţa surrrorrrii mele, nu am uitat.

Aceasta nu era întru totul just, dar Harry decise să nu îi aducă aminte că Gabrielle nu fusese cu adevărat în pericol.

— Orrricum, continuă Fleur, îndreptându-şi bagheta spre o cratiţă cu sos de pe aragaz, care începu imediat să clocotească, domnul Ollivanderrr va pleca la Muriel în searrra aceasta. De acum înainte, va fi mai uşorrr. Goblinul – se încruntă puţin când aduse vorba despre el – poate să se mute la parrrterrr, şi tu, Rrron şi Dean puteţi să vă mutaţi în camerrra lui.

— Nu ne deranjează să dormim în sufragerie, spuse Harry, care ştia că lui Socotici nu îi va conveni să doarmă pe canapea; era esenţial pentru planul lor ca Socotici să fie mulţumit. Nu îţi face griji pentru noi.

Când Fleur încercă să protesteze, Harry continuă:

— În curând, nu o să ne mai aveţi pe cap nici pe noi, pe Ron, pe Hermione şi pe mine. Nu o să mai fie nevoie să rămânem multă vreme.

— La ce te rrreferrri? spuse ea, încruntându-se, cu bagheta îndreptată spre farfuria cu friptură, care rămăsese suspendată în aer. Darrr trrrebuie să rrrămâneţi, aici sunteţi în sigurrranţă!

Semăna cu doamna Weasley când spuse asta şi Harry se bucură că, în clipa aceea, se deschise uşa din spate. Intrară Luna şi Dean, cu părul ud din cauza ploii şi braţele pline de lemne plutitoare.

— ... şi urechi foarte mici, spunea Luna, tati spune că seamănă un pic cu cele ale unui hipopotam, doar că sunt mov şi păroase. Şi trebuie să fredonezi când vrei să îi chemi, preferă valsuri, nu ritmuri alerte...

Uşor stingherit, Dean ridică din umeri când trecu pe lângă Harry, urmând-o pe Luna în locul pentru mâncat, din sufragerie, unde Ron şi Hermione puneau tacâmurile pentru cină. Profitând de ocazie pentru a scăpa de întrebările lui Fleur, Harry înşfacă două carafe cu suc de dovleac şi merse după ei.

— ... şi dacă o să vii vreodată la noi acasă, o să-ţi arăt cornul, tati mi-a scris despre el, dar încă nu l-am văzut, pentru că Devoratorii Morţii m-au răpit din Expresul de Hogwarts şi nu am mai ajuns acasă de Crăciun, spunea Luna în timp ce ea şi Dean făceau focul.

— Luna, ţi-am zis! îi strigă Hermione. Cornul acela a explodat. Era un corn de Erumpent, nu de Snorhac Corn-Şifonat.

— Nu, era în mod sigur de Snorhac, spuse Luna senină. Aşa mi-a zis tati. Probabil că trebuie să se fi recompus până acum, se repară singure, ştiţi.

Hermione clătină din cap şi aşeză în continuare furculiţele, în timp ce apăru Bill, ajutându-l pe domnul Ollivander să coboare de la etaj. Creatorul de baghete părea îngrozitor de slăbit, se ţinea de braţul lui Bill, care îl sprijinea, şi căra un geamantan mare.

— O să-mi fie dor de dumneavoastră, domnule Ollivander, spuse Luna, apropiindu-se de bătrân.

— Şi mie de tine, draga mea, răspunse Ollivander, bătând-o uşor pe umăr. Ai fost o alinare preţioasă pentru mine în locul acela înfiorător.

— Ei bine, au revoir, domnule Ollivander, spuse Fleur,

sărutându-l pe ambii obraji. Voiam să vă întreb dacă aţi putea să îmi faceţi o favoare şi să îi duceţi un pachet mătuşii lui Bill. Încă nu i-am dat înapoi tiara.

— Va fi o onoare pentru mine, spuse Ollivander, făcând o mică plecăciune. Este o mică răsplată pentru ospitalitatea şi generozitatea voastră.

Fleur scoase o cutie îmbrăcată în catifea, pe care o deschise, arătându-i-o creatorului de baghete. Tiara scânteia în lumina lămpii care atârna până aproape de podea.

— Piatra lunii şi diamante, spuse Socotici, care se strecurase în cameră fără să îl fi observat nimeni. Făcută de goblini, dacă nu mă înşel?

— Şi plătită de vrăjitori, spuse Bill încet, iar goblinul îi aruncă o privire pe furiş, foarte provocatoare.

O pală de vânt puternică izbi în ferestrele căsuţei, în timp ce Bill şi Ollivander se depărtară în noapte. Ceilalţi se înghesuiră în jurul mesei, cot la cot şi aproape neavând loc să se mişte, şi începură să mănânce. Focul trosnea şi pocnea în şemineul de lângă ei. Harry observă că Fleur se juca absentă cu mâncarea în farfurie şi se uita spre fereastră o dată la câteva minute, însă Bill se întoarse înainte să fi terminat felul întâi; părul lung îi era încâlcit din cauza vântului.

— Totul este în ordine, îi zise lui Fleur. Ollivander s-a instalat, mama şi tata ne transmit salutări. Ginny te pupă. Fred şi George o scot din minţi pe Muriel, încă mai au o afacere cu comenzi prin intermediul bufniţelor în camera din spate. Dar s-a mai înveselit când a primit înapoi tiara. A spus că a crezut că i-am furat-o.

— Vai, este de-a drrreptul încântătoarrre mătuşa ta, comentă Fleur supărată, fluturând bagheta şi ridicând farfuriile murdare, aşezându-le în aer unele peste altele; le luă şi ieşi cu

paşi mari din cameră.

— Şi tati a făcut o tiara, interveni Luna. Mă rog, este mai degrabă o coroană.

Ron întâlni privirea lui Harry şi zâmbi; Harry ştia că se gândea la coroana ridicolă pe care o văzuseră când îl vizitaseră pe Xenophilius.

— Da, încearcă să recreeze diadema pierdută a lui Ochi-de-şoim. Crede că a identificat deja majoritatea elementelor principale. Adăugarea aripilor Billywig a fost o mare realizare.

Se auzi o bufnitură dinspre uşa de la intrare. Toţi întoarseră capul în direcţia aceea. Fleur veni în fugă din bucătărie, părând speriată, Bill sări în picioare, cu bagheta îndreptată spre uşă, iar Harry, Ron şi Hermione făcură acelaşi lucru. Socotici dispăru pe nesimţite sub masă.

— Cine este? strigă Bill.

— Eu, Remus John Lupin! strigă o voce puternică, acoperind vâjâitul vântului.

Harry se înfioră de teamă. Oare ce se întâmplase?

— Sunt om-lup, căsătorit cu Nymphadora Tonks, şi tu eşti păstrătorul Secretului de la Shell Cottage, mi-ai dat adresa şi mi-ai spus să vin în caz de urgenţă!

— Lupin… bolborosi Bill, fugind imediat la uşă şi deschizând-o. Lupin căzu peste prag. Era alb ca varul, înfăşurat într-o pelerină de drum, cu părul cărunt bătut de vânt. Se îndreptă, se uită în jur, înregistră cine era de faţă, apoi strigă:

— E băiat! L-am botezat Ted, după tatăl Dorei!

Hermione începu să chiţăie:

— Cum?! Tonks… Tonks a născut?

— Da, da, a născut un băieţel! strigă Lupin.

Se auziră strigăte de bucurie şi şoapte de uşurare din jurul mesei. Hermione şi Fleur chiţăiră amândouă: „Să-ţi trăiască!” şi Ron spuse: „Al naibii să fiu eu, un copil!”, de parcă era prima dată când ar fi auzit de aşa ceva.

— Da, da, un băiat! spuse Lupin din nou, uluit de propria sa fericire.

Înconjură masa cu paşi mari şi îl îmbrăţişă pe Harry. Era ca şi când scena din Casa Cumplită nici nu ar fi avut loc.

— Vrei să fii naşul lui? spuse el, dându-i drumul.

— E-eu? se bâlbâi Harry.

— Da, tu, bineînţeles, Dora este de acord, eşti cel mai potrivit.

— Eu... da... fir-aş să fiu...

Harry se simţea copleşit, uimit şi încântat în acelaşi timp.

Acum, Bill se grăbea să aducă vin şi Fleur îl convingea pe Lupin să rămână să bea un pahar cu ei.

— Nu pot să stau mult, trebuie să mă întorc, spuse Lupin, zâmbindu-le larg tuturor. Îţi mulţumesc, Bill, îţi mulţumesc.

Bill le umplu imediat pocalele, se ridicară în picioare şi ţinură un toast:

— În cinstea lui Teddy Remus Lupin, spuse Lupin, un mare viitor vrăjitor!

— Cu cine seamănă? întrebă Fleur.

— Cred că seamănă cu Dora, dar ea zice că seamănă cu

mine. N-are părul foarte des. Părea să fie brunet când s-a născut, dar jur că s-a făcut roşcat în ora care a trecut de atunci. Probabil că o să fie blond până mă întorc. Andromeda spune că părul lui Tonks a început să îşi schimbe culoarea din ziua în care s-a născut.

Goli pocalul.

— Ah, hai, încă unul, adăugă el, zâmbind, când Bill dădu să i-l umple din nou. Vântul învălui căsuţa, iar în cămin focul trosnea şi ardea vesel. Cât de curând, deschiseră încă o sticlă de vin. Vestea adusă de Lupin părea să îi fi scos din lumea lor, să fi întrerupt pentru o vreme starea de asediu; erau foarte încântaţi de naşterea copilaşului. Goblinul era singurul care părea indiferent la atmosfera devenită dintr-odată sărbătorească şi, după o vreme, se strecură înapoi în dormitorul pe care acum nu îl mai împărţea cu nimeni. Harry crezu că era singurul care observase, până când îl văzu pe Bill urmărindu-l cu privirea pe goblin, în timp ce urca scările.

— Nu... nu... chiar trebuie să mă întorc, spuse Lupin până la urmă, refuzând un alt pocal cu vin.

Se ridică şi îşi strânse din nou pelerina în jurul lui.

— La revedere, la revedere... o să încerc să vă aduc nişte poze peste câteva zile. Vor fi toţi atât de bucuroşi că v-am văzut...

Îşi închise pelerina, îşi luă revedere, îmbrăţişându-le pe fete şi dând mâna cu băieţii, apoi plecă în noaptea furtunoasă, păstrându-şi zâmbetul.

— Harry, o să fii naş! exclamă Bill, în timp ce intrară împreună în bucătărie, ajutând la strângerea mesei. O mare onoare! Felicitări!

Harry puse jos pocalele goale pe care le adusese şi Bill închise uşa după ei, estompând vocile vesele ale celorlalţi, care

încă mai sărbătoreau, chiar dacă Lupin plecase.

— Harry, aş vrea de fapt să vorbesc ceva cu tine între patru ochi. A fost greu să te prind singur, cu căsuţa atât de plină de oameni.

Bill ezita.

— Harry, tu pui ceva la cale cu Socotici.

Era o afirmaţie, nu o întrebare, şi Harry nu se obosi să o nege. Se uită la Bill, în aşteptare.

— Eu îi cunosc pe goblini, spuse Bill. Am lucrat la Gringotts încă de când am terminat şcoala. Cât despre posibilitatea unei legături între vrăjitori şi goblini, am prieteni care sunt goblini, sau, cel puţin, există goblini pe care îi ştiu bine şi pe care îi plac.

Bill ezită din nou.

— Harry, ce vrei de la Socotici şi ce i-ai promis în schimb?

— Nu pot să-ţi spun, răspunse Harry. Îmi pare rău, Bill.

Uşa de la bucătărie se deschise în spatele lor; Fleur încerca să mai aducă nişte pocale goale.

— Stai puţin, o rugă Bill. Imediat.

Apoi se întoarse iarăşi către Harry:

— Atunci, trebuie să te avertizez. Dacă ai făcut orice fel de târg cu Socotici şi, mai ales, dacă acest târg implică o comoară, trebuie să ai extrem de mare grijă. Principiile goblinilor despre dreptul de proprietate, plată şi răsplată nu sunt la fel cu ale oamenilor. Harry simţi un val de disconfort, de parcă i s-ar fi zvârcolit un şerpişor în stomac.

— Cum adică? întrebă el.

— Vorbim despre o altă specie de fiinţe, îi explică Bill. Înţelegerile dintre vrăjitori şi goblini au fost întotdeauna foarte riscante, dar trebuie să o fi aflat deja la cursurile de Istoria Magiei. Ambele părţi au fost de vină, nu aş putea susţine niciodată că vrăjitorii au fost nevinovaţi. Totuşi, printre goblini se crede, şi cei de la Gringotts sunt poate cei mai înflăcăraţi, că nu se poate avea încredere în vrăjitori când vine vorba despre aur şi comori, că nu respectă deloc drepturile de proprietate ale goblinilor.

— Eu respect... Începu Harry, dar Bill clătină din cap.

— Harry, nu înţelegi, nimeni nu poate înţelege, decât dacă a trăit alături de goblini. Pentru un goblin, proprietarul de drept al oricărui obiect este cel care l-a făcut, nu cel care l-a cumpărat. Pentru goblini, toate obiectele făcute de goblini le aparţin lor de drept.

— Dar dacă a fost cumpărat...

— ... atunci consideră că a fost închiriat de cel care a plătit pentru el. Însă detestă noţiunea de obiecte create de goblini, care sunt transmise de către vrăjitori din generaţie în generaţie. Ai văzut expresia lui Socotici când tiara a trecut prin faţa lui. Nu este de acord. Cred că are senzaţia, asemenea celor mai aprigi goblini, că obiectul ar fi trebuit să le fie înapoiat goblinilor, după ce primul cumpărător a murit. Ei consideră că obiceiul de a păstra obiectele făcute de goblini, transmiterea lor altor vrăjitori fără a le cere bani este doar cu puţin deasupra furtului.

Acum, Harry avea o presimţire rea; se întrebă dacă Bill nu intuia mai mult decât lăsa să se vadă.

— Tot ce spun, zise Bill, punând mâna pe uşa care dădea spre sufragerie, este să ai mare grijă ce le promiţi goblinilor,

Harry. Este mai puţin periculos să dai o spargere în Gringotts, decât să încâlci o promisiune făcută unui goblin.

— Da, spuse Harry, în timp ce Bill deschise uşa, da. Mulţumesc. O să ţin cont de asta.

Îl urmă pe Bill înapoi la ceilalţi şi prin minte îi trecu un gând confuz, mai mult ca sigur o consecinţă a vinului pe care îl băuse. Se părea că avea să devină pentru Teddy Lupin un naş la fel de nechibzuit cum fusese Sirius pentru el.

Capitolul XXVI

Gringotts

Definiseră planul şi încheiaseră pregătirile. În dormitorul mic, pe şemineu, se afla o eprubetă mică din sticlă, în care era un singur fir de păr lung, negru şi aspru (luat de pe puloverul pe care îl purtase Hermione la Conacul Reacredinţă).

— Şi o să foloseşti chiar bagheta ei, spuse Harry, indicând bagheta din lemn de alun cu o mişcare din cap, aşa că vei fi foarte convingătoare, cred eu.

Hermione luă bagheta de parcă s-ar fi aşteptat să o înţepe sau să o muşte.

— Detest bagheta asta, spuse ea încet. Chiar o urăsc. O simt aiurea, nu funcţionează cum trebuie pentru mine... este ca şi când ar fi o parte din ea.

Harry nu putea să nu-şi amintească de felul în care Hermione desfiinţase faptul că Harry detesta bagheta din lemn

de porumbar, insistând că doar îşi imagina că nu funcţiona la fel de bine ca a lui, ferm convinsă că nu era decât o chestiune de exerciţiu. Însă alese să nu îi dea acelaşi sfat, căci nu părea momentul potrivit să se pună rău cu Hermione, tocmai când mai era atât de puţin până să încerce să spargă Banca Gringotts.

— Dar probabil că o să te ajute să o imiţi mai bine, spuse Ron. Gândeşte-te la tot ce a făcut bagheta asta!

— Tocmai la asta mă refer! spuse Hermione. Aceasta e bagheta care i-a torturat pe părinţii lui Neville, pe ei şi pe cine ştie câţi alţii! E bagheta care l-a ucis pe Sirius!

Harry nu se gândise la asta; se uită în jos la baghetă şi simţi o dorinţă aprigă de a o rupe în două, de a o tăia în jumătate cu sabia lui Cercetaş, care era sprijinită de perete, lângă el.

— Mi-e dor de bagheta mea, spuse Hermione amărâtă. Aş fi vrut ca domnul Ollivander să îmi fi făcut şi mie una nouă.

Domnul Ollivander îi trimisese Lunei o baghetă nouă în dimineaţa aceea. În momentul de faţă, Luna era pe peluza din spatele casei şi îi testa capacitatea la lumina soarelui care se pregătea de asfinţit. Dean, căruia bagheta îi fusese luată de către Recuperatori, o privea destul de posomorât.

Harry se uită la bagheta din porumbar, care îi aparţinuse înainte lui Draco Reacredinţă. Fusese surprins, dar mulţumit, să vadă că funcţiona pentru el cel puţin la fel de bine ca bagheta Hermionei. Amintindu-şi ce le spusese Ollivander despre legile misterioase ale baghetelor, Harry credea că ştia care era problema cu bagheta Hermionei: nu câştigase supunerea baghetei din lemn de alun, pentru că nu o luase ea personal de la Bellatrix.

Se deschise uşa de la dormitor şi intră Socotici. Harry întinse instinctiv mâna spre mânerul săbiei şi o trase mai

aproape de el, dar regretă imediat gestul, dându-şi seama că goblinul îl observase. Încercă să treacă peste momentul dificil, spunând:

— Tocmai am verificat ultimele detalii, Socotici. Le-am spus lui Bill şi Fleur că plecăm mâine şi că nu vrem să se trezească ca să ne conducă.

Insistaseră asupra acestui lucru, pentru că Hermione trebuia să se transforme în Bellatrix înainte să plece şi, cu cât Bill şi Fleur ştiau sau bănuiau mai puţin despre ce aveau să facă, cu atât era mai bine. De asemenea, le explicaseră că nu se mai întorceau. Dat fiind că pierduseră cortul vechi al lui Perkins în noaptea când îi prinseseră Recuperatorii, Bill le împrumutase un altul. Acum, acesta era împachetat în gentuţa cu perluţe, pe care Harry fusese impresionat să afle că Hermione o protejase de Recuperatori vârând-o pur şi simplu în şosetă.

Deşi aveau să îi lipsească Bill, Fleur, Luna şi Dean, ca să nu mai vorbim despre confortul de care se bucuraseră pe parcursul ultimelor câteva săptămâni, Harry abia aştepta să scape de la Shell Cottage. Se săturase să se tot asigure că nu auzea nimeni ce vorbeau, se săturase să tot stea închis în dormitorul micuţ şi întunecat. Cel mai mult îşi dorea să scape de Socotici. Totuşi, momentul şi modul în care aveau să se despartă de goblin fără să îi dea sabia lui Cercetaş rămâneau în continuare întrebări la care Harry nu avea răspuns. Le fusese imposibil să decidă cum să procedeze, de vreme ce goblinul abia dacă îi lăsa singuri pe Harry, Ron şi Hermione mai mult de cinci minute la rând.

— Ar putea să-i dea lecţii de sufocare până şi mamei, mormăi Ron, în timp ce degetele lungi ale goblinului se tot iveau de după uşi.

Ţinând cont de avertismentul lui Bill, Harry nu putea să nu suspecteze că Socotici se temea să nu fie tras pe sfoară. Hermione se opunea atât de mult şmecheriei pe care o

plănuiseră, încât Harry renunţase să mai încerce să o roage să se gândească la cel mai bun mod de a o duce la capăt; în rarele ocazii când reuşiseră să scape un pic de Socotici, cea mai bună strategie la care se gândise Ron fusese:

— O să trebuiască să improvizăm, prietene.

Harry dormi prost în noaptea aceea. Era treaz la primele ore ale dimineţii, aşa că se gândea la cum se simţise înainte să se ducă la Ministerul Magiei şi îşi aminti cât de hotărât era, aproape entuziasmat. Acum era cuprins de atacuri de nelinişte, măcinat de îndoieli, nu putea să-şi alunge teama că totul se va duce de râpă. Îşi tot spunea că aveau un plan bun, că Socotici ştia cu ce aveau de-a face, că erau bine pregătiţi pentru toate dificultăţile pe care urma să le întâlnească şi, cu toate astea, se simţea neliniştit. O dată sau de două ori, îl auzi pe Ron mişcându-se şi fu sigur că şi el era treaz, dar în sufragerie dormea şi Dean, aşa că Harry nu spuse nimic.

Fu uşurat când se făcu şase şi putură să iasă din sacii de dormit, să se îmbrace în semiîntuneric şi apoi să iasă în grădină, unde aveau să vină şi Hermione şi Socotici. Era o dimineaţă răcoroasă, dar era luna mai şi nu prea mai bătea vântul. Harry se uită în sus, la stelele care încă scânteiau şters pe cerul întunecat, şi ascultă marea izbindu-se de stâncă. Ştia că-i va fi dor de zgomotul valurilor.

Se iviseră deja mici lăstari verzi din pământul roşiatic de deasupra mormântului lui Dobby; peste un an, movila avea să fie acoperită în întregime cu flori. Piatra albă pe care era gravat numele spiriduşului prinsese deja un aspect patinat. Acum îşi dădu seama că nu ar fi putut să aleagă un loc mai frumos pentru a-l înmormânta pe Dobby, dar Harry era mistuit de tristeţe la gândul că îl lăsa în urmă. Se uită la mormânt, întrebându-se din nou cum de ştiuse spiriduşul unde să vină ca să îi salveze. Duse absent degetele la punguţa pe care o avea în continuare la gât şi pipăi bucata ascuţită de oglindă, în care fusese sigur că

văzuse ochiul lui Dumbledore. Apoi se întoarse când auzi zgomotul unei uşi deschizându-se.

Bellatrix Lestrange traversa peluza, venind spre ei, însoţită de Socotici. În timp ce mergea, îşi îndesa gentuţa cu perluţe în buzunarul interior al unei alte robe vechi, luate de la Casa Cumplită. Cu toate că Harry ştia bine că era de fapt Hermione, nu putu să îşi reprime un fior de scârbă. Era mai înaltă decât el, părul lung şi negru îi cădea în valuri pe spate, iar ochii întunecaţi îl priviră cu dispreţ, oprindu-se asupra lui. Însă atunci când vorbi, Harry ghici, în spatele vocii joase a lui Bellatrix, glasul Hermionei.

— A avut un gust absolut dezgustător, mai rău decât Rădăcinile Rotunjoare! Bun, Ron, vino ca să te rezolv…

— Bine, dar nu uita că nu vreau să am barba prea lungă.

— Of, pentru Dumnezeu, nu e un concurs de frumuseţe.

— Nu de asta spun, dar este incomodă! Însă mi-a plăcut data trecută când mi-ai făcut nasul un pic mai scurt, încearcă şi de data asta.

Hermione oftă şi se puse pe treabă, murmurând, în timp ce transformă diverse trăsături ale lui Ron. Avea să-i dea o identitate falsă şi sperau să fie protejat de aura malefică a lui Bellatrix. Între timp, Harry şi Socotici aveau să stea ascunşi sub Pelerina Invizibilă.

— Gata, spuse Hermione. Cum arată, Harry?

În ciuda noii înfăţişări, Harry reuşi totuşi să îl recunoască pe Ron, dar fu convins că aceasta se întâmpla doar pentru că îl cunoştea foarte bine. Ron avea acum părul lung şi ondulat, avea barbă şi mustaţă castanii şi dese, nu avea deloc pistrui, nasul îi era lat şi scurt şi sprâncenele stufoase.

— Mă rog, nu e genul meu, dar merge, spuse Harry.

Pornim?

Toţi trei se uitară în urmă, spre Shell Cottage, era cufundată în întuneric şi tăcere, sub un cer pe care se stingeau stelele. Apoi se întoarseră şi se îndreptară spre locul unde nu mai funcţiona Vraja Fidelius, imediat după zidul grădinii, unde aveau posibilitatea să Dispară. Când ieşiră pe poartă, Socotici zise:

— Harry Potter, cred că ar trebui să mă caţăr acum.

Harry se aplecă şi goblinul i se căţără în spate, înlănţuindu-şi mâinile în jurul gâtului lui Harry. Nu era greu, dar lui Harry nu îi plăcea să îl ştie în spatele lui şi nu îi plăcea nici puterea nebănuită cu care se agăţa de el. Hermione scoase Pelerina Invizibilă din gentuţa cu perluţe şi o aruncă peste amândoi.

— Perfect, spuse ea, aplecându-se să verifice dacă îi erau acoperite picioarele lui Harry. Nu se vede nimic. Să mergem!

Harry se învârti pe loc, cu Socotici pe umeri, concentrându-se cât de tare putea asupra „Ceaunului crăpat”, hanul pe unde se intra în Aleea Diagon. Goblinul îl ţinu şi mai strâns, când fură acoperiţi de întuneric, şi, câteva secunde mai târziu, picioarele lui Harry atinseră trotuarul. Când deschise ochii, văzu în faţa lui Charing Cross Road. Încuiaţii treceau grăbiţi pe lângă ei, având expresiile unor câini bătuţi, specifice primelor ore ale dimineţii, fără să bănuiască nimic despre existenţa micuţului han. Barul din „Ceaunul crăpat” era aproape pustiu. Tom, proprietarul cocoşat şi ştirb, lustruia paharele în spatele tejghelei de la bar, iar câţiva vrăjitori care discutau în şoaptă într-un colţ îndepărtat, se uitară curioşi la Hermione şi se retraseră în umbră.

— Doamnă Lestrange, bolborosi Tom, plecându-şi fruntea slugarnic, când Hermione trecu prin dreptul lui.

— Bună dimineaţa, spuse Hermione şi, când se strecură pe lângă el, cu Socotici în spate, sub pelerină, Harry văzu că Tom părea surprins.

— Prea politicoasă, îi şopti Harry la ureche Hermionei când ieşiră din han în curtea mică din spate. Trebuie să îi tratezi ca pe nişte gunoaie!

— Bine, bine!

Hermione scoase bagheta lui Bellatrix şi atinse o cărămidă din zidul din faţa lor, fără un scop precis. Cărămizile începură să se învârtă imediat, în mijlocul lor apărând o gaură care se făcu din ce în ce mai mare, formând până la urmă o arcadă care dădea spre o stradă pavată, Aleea Diagon.

Era linişte, de-abia era ora la care începeau să se deschidă magazinele şi erau foarte puţini cumpărători. Strada pavată şi şerpuită se schimbase foarte mult faţă de locul plin de viaţă pe care îl vizitase Harry înaintea primului său semestru la Hogwarts, cu atât de mult timp în urmă. Ca niciodată până atunci, fuseseră baricadate mai multe magazine, cu toate că, de când fusese el ultima oară aici, mai multe magazine dedicate Magiei Negre îşi făcuse apariţia. De pe numeroase afişe lipite pe mai multe vitrine, chipul lui Harry se uita urât, iar sub el scria: Indezirabilul Numărul Unu.

Mai mulţi oameni ponosiţi stăteau ghemuiţi în praguri. Îi auzi gemând spre câţiva trecători, cerând galbeni, insistând că erau de fapt vrăjitori. Unul dintre bărbaţi avea un bandaj însângerat pe un ochi. Când porniră de-a lungul străzii, cerşetorii o zăriră pe Hermione. Păreau să se topească din faţa ei, trăgându-şi glugile peste faţă şi fugind cât puteau de repede.

Hermione se uită intrigată în urma lor, până când bărbatul cu bandajul însângerat veni clătinându-se şi se postă chiar în calea ei.

— Copiii mei! răcni el, arătând spre Hermione.

Avea vocea spartă, stridentă, părea să nu fie în toate minţile.

— Unde sunt copiii mei? Ce ai făcut cu ei? Tu ştii, tu ştii!

— E-eu nu... se bâlbâi Hermione.

Bărbatul se năpusti spre ea, încercând să o prindă de gât, însă atunci fu aruncat pe spate, cu o bufnitură, însoţită de o lumină roşiatică, şi căzu, pierzându-şi cunoştinţa. Ron stătea acolo, cu bagheta încă întinsă, citindu-i-se expresia şocată pe sub barbă. De o parte şi de alta a străzii îşi făcură apariţia chipuri la ferestre, în timp ce câţiva cumpărători care păreau prosperi îşi strânseră robele în jurul lor şi o luară la fugă, grăbindu-se să plece de acolo. Intrarea lor pe Aleea Diagon fu cât se poate de evidentă. Pentru o clipă, Harry se întrebă dacă nu ar fi fost mai bine să plece acum şi să încerce un alt plan. Însă, înainte de a apuca să discute între ei, auziră de deasupra un strigăt.

— Vai, doamna Lestrange!

Harry se întoarse repede şi Socotici îl strânse şi mai tare de gât. Un vrăjitor înalt şi slab, cu părul cărunt, stufos ca o coroană, şi nasul lung şi ascuţit, venea cu paşi mari spre ei.

— Este Travers, şuieră goblinul în urechea lui Harry, dar, în clipa aceea, Harry nu îşi dădu seama cine era Travers.

Hermione stătea cât putea de dreaptă şi spuse pe un ton extrem de dispreţuitor:

— Tu ce mai vrei?

Travers se opri brusc, părând jignit.

— Este un alt Devorator ol Morţii! şopti Socotici şi Harry se apleca într-o parte, să îi spună la ureche Hermionei.

— Nu am vrut decât să te salut, spuse Travers cu răceală, dar daca prezenţa mea nu este binevenită…

Harry îi recunoscu acum vocea: Travers era unul dintre Devoratorii Morţii care veniseră la casa lui Xenophilius.

— Nu, nu, nu este aşa, Travers, spuse Hermione repede, încercând să îşi acopere greşeala. Ce mai faci?

— Ei bine, mărturisesc că mă mir să te văd prin oraş, Bellatrix.

— Da? De ce anume? întrebă Hermione.

— Păi, tuşi Travers, am auzit că celor din Conacul Reacredinţă li s-a interzis să îl părăsească după… da… evadare.

Harry se rugă ca Hermione să nu se piardă cu firea. Dacă era adevărat, Bellatrix nu ar fi trebuit să fie văzută în public.

— Lordul întunecat îi iartă pe cei care l-au servit cu credinţă în trecut, spuse Hermione, imitând magistral atitudinea dispreţuitoare a lui Bellatrix. Poate că înţelegerea ta cu el nu este atât de bună ca a mea, Travers.

Cu toate că Devoratorul Morţii păru insultat, se vedea că era totodată şi mai puţin suspicios. Se uită la bărbatul pe care tocmai îl împietrise Ron.

— Cu ce te-a jignit?

— Este irelevant, nu o va mai face a doua oară, răspunse Hermione pe un ton indiferent.

— Unii dintre cei cărora le-au fost luate baghetele pot fi dificili, spuse Travers. Nu am nimic de obiectat atâta timp cât doar cerşesc, dar, săptămâna trecută, o femeie m-a rugat să vorbesc în numele ei la minister. „Sunt o vrăjitoare, domnule, sunt vrăjitoare, daţi-mi voie să v-o dovedesc!” spuse el imitând

vocea subţire a acesteia. De parcă i-aş fi dat bagheta mea. Dar a cui baghetă o foloseşti acum, Bellatrix? întrebă Travers curios. Am auzit că a ta a fost…

— Am bagheta mea, spuse Hermione cu răceală, ridicând bagheta lui Bellatrix. Şi nu ştiu ce zvonuri ai auzit, Travers, dar mi se pare că, din păcate, eşti foarte prost informat.

Travers păru puţin jignit şi se întoarse acum spre Ron.

— Cine este prietenul tău? Nu îl recunosc.

— Este Dragomir Despard, spuse Hermione.

Hotărâseră că un străin fictiv era cea mai bună acoperire pentru Ron.

— Nu ştie aproape deloc engleză, dar simpatizează cu ţelurile Lordului Întunecat. A venit aici din Transilvania, ca să afle mai multe despre noul nostru regim.

— Chiar aşa? îmi pare bine, Dragomir.

— Mipar bin, spuse Ron, întinzând mâna.

Travers întinse două degete şi dădu mâna cu Ron, de parcă s-ar fi temut să nu se murdărească.

— Deci ce te aduce pe tine şi… ăă… pe prietenul tău simpatizant pe Aleea Diagon, aşa de devreme? întrebă Travers.

— Trebuie să merg la Gringotts, îi explică Hermione.

— Vai de mine, şi eu, spuse Travers. Galbenii, afurisiţii de galbeni! Nu putem trăi fără ei, deşi mărturisesc că îmi displace nevoia de a ne alia cu prietenii noştri cu degete lungi.

Harry simţi cum Socotici îşi strânse, pentru o clipă, şi mai tare mâinile în jurul gâtului lui.

— Mergem? spuse Travers, făcându-i semn Hermionei să o ia înainte.

Hermione nu avu de ales şi merse cu el de-a lungul străzii pavate şi strâmbe, spre locul unde clădirea albă a Băncii Gringotts se ridica deasupra prăvăliilor mici. Ron li se alătură, iar Harry şi Socotici merseră în urma lor.

Un Devorator al Morţii suspicios era chiar ultimul lucru de care aveau nevoie şi cel mai rău era că, dacă Travers mergea împreună cu cine credea el că era Bellatrix Lestrange, Harry nu avea cum să comunice cu Hermione şi Ron. Ajunseră parcă prea repede în faţa scărilor de marmură care duceau spre uşile mari din bronz. Aşa cum îi avertizase deja Socotici, goblinii arţăgoşi care stăteau de obicei în faţa intrării fuseseră înlocuiţi cu doi vrăjitori, care aveau amândoi nişte beţe lungi, subţiri şi aurii.

— Ah, Probele de Probitate, oftă Travers teatral, atât de primitive şi, totuşi, atât de eficiente!

Începu să urce treptele, plecând capul în stânga şi în dreapta spre vrăjitori, care ridicară nuielele aurii şi le plimbară de sus până jos, în faţa lui. Harry ştia că probele detectau vrăji de tăinuire şi obiecte magice ascunse. Ştiind că mai avea doar câteva secunde la dispoziţie, Harry îndreptă bagheta lui Draco pe rând spre fiecare dintre paznici şi şopti: „Confundo!” de două ori. Travers se uita în sala de dincolo de uşile de bronz şi nu observă că ambii paznici tresăriră uşor când fură loviţi de vrăji.

Părul lung şi negru al Hermionei flutura în timp ce urca treptele.

— Numai o clipă, doamnă, spuse paznicul, ridicând proba.

— Dar tocmai m-ai verificat! spuse Hermione, pe tonul arogant şi imperativ al lui Bellatrix.

Travers se întoarse, cu sprâncenele ridicate. Paznicul

era derutat.

Se holbă la proba subţire din aur şi apoi la tovarăşul său, care spuse cu o voce oarecum confuză:

— Da, tocmai i-ai verificat, Marius.

Hermione înainta elegant alături de Ron; Harry şi Socotici merseră repede, nevăzuţi, în spatele lor. Când trecură pragul, Harry aruncă o privire înapoi, amândoi vrăjitorii se scărpinau în cap. Doi goblini stăteau în faţa uşilor din interior, care erau făcute din argint şi pe care se afla poezia care avertiza că potenţialii hoţi vor fi aspru pedepsiţi. Harry se uită în sus, la ea, şi dintr-odată îl fulgeră o amintire foarte limpede: stătea chiar în locul acela, în ziua când împlinise unsprezece ani; fusese cea mai frumoasă aniversare din viaţa lui, iar alături de el se afla Hagrid, care îi zicea: „Aşa cum îţi spuneam, ar trebui să fii complet nesăbuit să încerci să jefuieşti banca asta”. Gringotts i se păruse un loc uluitor în ziua aceea, depozitul fermecat al unui tezaur de aur pe care nu ştiuse niciodată că îl avea, şi nu şi-ar fi imaginat în viaţa lui că avea să se întoarcă acolo pentru a fura. Însă în doar câteva secunde ajunseră în holul imens din marmură al băncii.

La ghişeul lung erau goblini aşezaţi pe taburete înalte, servind primii clienţi din ziua aceea. Hermione, Ron şi Travers se îndreptară către un goblin bătrân, care examina cu lupa o monedă groasă din aur. Hermione îl lăsă pe Travers să i-o ia înainte, sub pretextul că îi explica lui Ron caracteristicile sălii.

Goblinul aruncă într-o parte moneda pe care o ţinea şi spuse ca pentru sine:

— Aur de-al spiriduşilor irlandezi.

Apoi îi ură bun venit lui Travers, care îi dădu o cheiţă din aur.

Goblinul o cercetă şi i-o dădu înapoi.

Hermione făcu un pas înainte.

— Doamnă Lestrange! exclamă goblinul, în mod evident uimit. Vai de mine! Cu ce… cu ce vă pot fi de folos?

— Doresc să îmi vizitez depozitul, spuse Hermione.

Pentru o clipă, bătrânul goblin păru scârbit. Harry aruncă o privire în jur. Nu numai că Travers stătea în spatele lor, urmărindu-i, dar încă nişte goblini se întrerupseseră din lucru, pentru a se holba la Hermione.

— Aveţi un mod de a vă… identifica? întrebă goblinul.

— Identificare? E-este prima dată când mi se cere să mă identific! spuse Hermione.

— Ştiu! îi şopti Socotici la ureche lui Harry. Trebuie să fi fost preveniţi că ar putea veni impostori!

— Este de ajuns să ne arătaţi bagheta, doamnă, spuse goblinul. Goblinul întinse mâna, care îi tremura puţin. Harry avu brusc o revelaţie înspăimântătoare, goblinii de la Gringotts aflaseră că bagheta lui Bellatrix fusese furată.

— Fă ceva, fă ceva acum, îi şopti Socotici la ureche lui Harry. Blestemul Imperius!

Harry ridică bagheta din porumbar sub pelerină, o îndreptă spre goblinul bătrân şi şopti, pentru prima dată în viaţa lui: „Imperio!”.

O senzaţie ciudată trecu fulgerător prin mâna lui Harry, o căldură care părea să pornească din minte îl furnică şi începu să i se prelingă prin tendoane şi prin vene, legându-l de baghetă şi de blestemul pe care tocmai îl aruncase. Goblinul luă bagheta lui Bellatrix, o examină cu atenţie şi apoi spuse:

— A, v-aţi făcut o baghetă nouă, doamna Lestrange!

— Poftim? spuse Hermione. Nu, nu, este a mea.

— O baghetă nouă? spuse Travers, apropiindu-se din nou de ghişeu, sub privirile tuturor goblinilor din jur. Dar cum, ce creator de baghete ţi-a făcut-o?

Harry acţionă fără să gândească: îşi îndreptă bagheta spre Travers şi şopti din nou: „Imperio!”.

— A, da, am înţeles, spuse Travers, uitându-se la bagheta lui Bellatrix. Da, este foarte frumoasă. Şi funcţionează bine? Întotdeauna am fost de părere că baghetele trebuie dresate într-un fel, tu nu?

Hermione părea complet uluită, dar, spre marea uşurare a lui Harry, acceptă schimbarea bizară a evenimentelor fără să comenteze. Bătrânul goblin din spatele ghişeului bătu din palme şi un goblin mai tânăr îşi făcu apariţia.

— Voi avea nevoie de Răsunători, îi spuse el goblinului, care plecă imediat şi se întoarse peste câteva clipe cu un sac din piele, care părea plin cu bucăţi de metal care zăngăneau, şi i-l înmână goblinului mai bătrân. Bun, bun! Doamnă Lestrange, vă rog să mă însoţiţi, spuse bătrânul goblin, sărind de pe taburet şi dispărând dedesubt. Să vă conduc la depozitul dumneavoastră.

Apăru la capătul ghişeului, fugind vesel spre ei; conţinutul sacului din piele zăngănea în continuare. Travers stătea acum nemişcat şi cu gura larg deschisă. Ron atrăgea atenţia asupra acestui fapt ciudat, privindu-l pe Travers derutat.

— Stai puţin, Bogrod!

Un alt goblin apăru repede de după tejghea.

— Am primit anumite instrucţiuni, spuse el, făcând o plecăciune în faţa Hermionei. Iertaţi-mă, doamnă Lestrange, dar există ordine speciale în privinţa depozitului Lestrange.

Îi şopti repede ceva la ureche lui Bogrod, dar goblinul care era sub puterea Blestemului Imperius îl dădu la o parte.

— Ştiu care sunt instrucţiunile. Doamna Lestrange vrea să îşi viziteze depozitul... o familie străveche... vechi clienţi... pe aici, vă rog.

Şi, tot zăngănind, se îndreptă către una dintre numeroasele uşi din sală. Harry se uită înapoi la Travers, care rămăsese pironit locului şi părea neobişnuit de absent, şi luă o decizie. Cu o şfichiuire a baghetei îl făcu pe Travers să vină cu ei, mergând umil în urma lor, până ce ajunseră la uşă şi trecură pe un culoar din piatră neşlefuită, luminat cu torţe aprinse, care se afla dincolo de ea.

— Avem probleme, bănuiesc ceva, spuse Harry, când uşa se trânti în urma lor şi el îşi dădu jos Pelerina Invizibilă.

Socotici sări de pe umerii lui Harry, iar Travers şi Bogrod nu părură deloc surprinşi să îl vadă pe Harry Potter apărând dintr-odată în mijlocul lor.

— Sunt sub puterea Blestemului Imperius, adăugă el, răspunzând în acest fel întrebărilor lui Hermione şi Ron, foarte derutaţi de comportamentul lui Travers şi Bogrod, care înţepeniseră amândoi, complet absenţi. Nu cred că am făcut vraja destul de puternică, nu ştiu...

Îi trecu prin minte un alt crâmpei de amintire, ce îi strigase adevărata Bellatrix Lestrange, când încercase prima oară să folosească un Blestem de Neiertat: „Trebuie să ţi-o doreşti cu adevărat, Potter!”

— Ce facem? întrebă Ron. Să plecăm acum, cât mai putem?

— Dacă avem cum, spuse Hermione, uitându-se înapoi la uşa care dădea în sală, unde se putea întâmpla orice.

— Am ajuns până aici, eu zic să mergem mai departe, îi sfătui Harry.

— Bun! spuse Socotici. Deci avem nevoie de Bogrod, ca să conducă vagonetul, fiindcă eu nu mai am dreptul să o fac. Dar vrăjitorul nu va avea loc.

Harry îşi îndreptă bagheta spre Travers.

— Imperio!

Vrăjitorul se întoarse şi porni vioi de-a lungul şinei întunecate.

— Ce l-ai pus să facă?

— Să se ascundă, spuse Harry.

Îşi îndreptă apoi bagheta spre Bogrod; acesta fluieră şi chemă un vagonet care apăru din întuneric, huruind pe şine. Când începură să se caţere în el, Harry fu sigur că în sala din spatele lor se auzeau nişte strigăte. Bogrod şi Socotici se instalaseră în faţă, iar Harry, Ron şi Hermione stăteau înghesuiţi în spate.

Vagonetul se smuci şi porni, prinzând viteză. Trecură pe lângă Travers, care se strecură într-o nişă din perete, apoi vagonetul începu să şerpuiască şi să cotească pe culoarele ca de labirint, înclinându-se mereu mai în faţă. Din cauza huruitului vagonetului pe şine, Harry nu mai auzea nimic. În timp ce şerpuiau printre stalactite, coborând din în ce mai mult, părul îi flutura în spate, dar Harry tot nu înceta să se uite peste umăr. I se părea că lasă urme cât casa. Cu cât se gândea mai mult, cu atât i se părea că fusese o idee foarte proastă ca Hermione să se deghizeze în Bellatrix Lestrange şi să vină cu bagheta lui Bellatrix, când Devoratorii Morţii ştiau cine o furase.

Ajunseseră mult mai departe decât fusese Harry vreodată în Gringotts, cotiră foarte brusc, în viteză, şi văzură în

faţa lor, cu doar câteva secunde înainte de a ajunge la ea, o cascadă care şiroia direct pe şine. Harry îl auzi pe Socotici strigând: „Nu!”, dar nu se puse frână - trecură valvârtej prin ea. Harry avea ochii şi gura pline cu apă, nu vedea nimic şi nu putea respira, apoi, cu o smucitură îngrozitoare, vagonetul se răsturnă şi fură cu toţii azvârliţi în afară. Harry îl auzi făcându-se mici fărâme de zidul tunelului, o auzi pe Hermione strigând ceva, simţi cum plutea înapoi pe pământ, de parcă ar fi fost uşor ca o pană, şi ateriză nevătămat în interiorul tunelului stâncos.

— V-Vrajă de Amortizare, bolborosi Hermione, în timp ce Ron o ridică în picioare. Spre groaza lui Harry, Hermione nu mai arăta ca Bellatrix, ci stătea acolo, îmbrăcată într-o robă mult prea mare pentru ea, udă leoarcă şi având din nou înfăţişarea ei obişnuită. Ron era din nou roşcat şi fără barbă. Îşi dădură seama de aceasta în timp ce se uitau unul la celălalt, pipăindu-şi feţele.

— Cascada Tâlharilor! spuse Socotici, ridicându-se şi uitându-se înapoi la cascada de pe şine, despre care Harry ştia acum că nu fusese doar nişte apă. Elimină toate farmecele şi deghizările magice! Ştiu că sunt impostori în Gringotts, au declanşat măsuri de securitate împotriva noastră!

Harry o văzu pe Hermione verificând dacă mai avea încă gentuţa cu perluţe şi îşi vârî repede mâna sub haină, pentru a se asigura că nu pierduse Pelerina Invizibilă. Apoi se întoarse şi îl văzu pe Bogrod clătinând din cap uluit, Cascada Tâlharilor părea să fi ridicat Blestemul Imperius.

— Avem nevoie de el, spuse Socotici, nu putem să intrăm în depozit fără un goblin de la Gringotts. Şi avem nevoie de Răsunători!

— Imperio! rosti Harry din nou.

Ecoul vocii sale răsună în tunelul de piatră, în timp ce senzaţia năvalnică de control care-i plecă din creier şi ajunse

până în baghetă se făcu iar simţită. Bogrod se supuse iarăşi voinţei lui, iar expresia de uimire se transformă într-una de indiferenţă politicoasă. În timpul acesta, Ron se grăbi să ridice sacul din piele în care erau sculele de metal.

— Harry, cred că aud pe cineva venind! spuse Hermione, îndreptă bagheta lui Bellatrix spre cascadă şi strigă: Protego!

Văzură cum Vraja Scut zbură de-a lungul tunelului şi blocă şuvoiul de apă fermecată.

— Bine gândit, spuse Harry. Condu-ne, Socotici!

— Cum o să mai ieşim de aici? întrebă Ron, în timp ce înaintau repede în întuneric după goblin, cu Bogrod în urma lor, gâfâind ca un câine bătrân.

— Hai să ne facem griji pentru asta când va fi cazul! Spuse Harry. Încercă să-şi ciulească urechile, i se păru că aude ceva zăngănind şi mişcându-se în apropiere. Socotici, cât mai avem de mers?

— Nu mult, Harry Potter, nu mult…

Cotiră şi văzură fiinţa uriaşă la care Harry se aşteptase, dar tot se opriră brusc cu toţii. În faţa lor se afla un dragon imens, priponit de pământ, blocând accesul la patru sau cinci dintre depozitele aflate la cea mai mare adâncime. Solzii dragonului deveniseră moi şi cu o culoare palidă pe parcursul numeroşilor ani pe care-i petrecuse închis sub pământ; ochii îi avea de-un roz lăptos, picioarele din spate îi erau încătuşate în nişte inele masive, de care erau legate lanţuri prinse de nişte piroane enorme, înfipte adânc în piatră. Avea aripile mari şi cu spini strânse aproape de corp, s-ar fi umplut încăperea dacă le-ar fi deschis, iar când îşi întoarse capul urât spre ei, răgetul său făcu tunelul din piatră să se cutremure; deschise gura şi scuipă un jet de foc, care îi făcu s-o ia la goană înapoi, în lungul tunelului.

— Este pe jumătate orb, gâfâi Socotici, dar asta îl face şi mai fioros. Cu toate acestea, avem cum să îl controlăm. A învăţat la ce să se aştepte când vin Răsunătorii. Dă-mi-i.

Ron îi dădu sacul lui Socotici şi goblinul scoase mai multe instrumente mici din metal, care, atunci când erau scuturate, scoteau un zgomot răsunător, ca de ciocane care loveau nicovale.

Socotici le împărţi şi Bogrod primi supus instrumentul care îi reveni.

— Ştiţi ce să faceţi, le spuse Socotici lui Harry, Ron şi Hermione. Când aude zgomotul acesta, se aşteaptă la durere: se va da înapoi şi Bogrod va trebui să pună palma pe uşa depozitului.

Înaintară şi veniră din nou de după colţ, scuturând Răsunătorii, iar zgomotul acestora reverberă în pereţii din piatră, amplificat puternic, astfel încât Harry avu senzaţia că, în larma generală, îi vibra până şi creierul. Dragonul scoase un răget răguşit, apoi se retrase. Harry văzu că tremura; când se duseră mai aproape, observă că avea cicatricele unor tăieturi adânci pe bot, iar bănuiala lui era că fusese învăţat să se teamă de săbii încinse în momentul când auzea Răsunătorii.

— Fă-l să pună palma pe uşă! îl îndemnă Socotici pe Harry, care îşi îndreptă din nou bagheta spre Bogrod.

Bătrânul goblin se supuse, aşezându-şi mâna pe lemn, uşa depozitului dispăru şi le dezvălui o deschidere ca de grotă, plină de sus până jos cu monede şi pocale din aur, armuri din argint, piei de animale ciudate, unele cu ţepi lungi, altele cu aripi care atârnau, sticle cu poţiuni, decorate cu nestemate, şi un craniu care încă purta o coroană.

— Căutaţi, repede! spuse Harry, când intrară cu toţii grăbiţi în depozit. Le descrisese cupa lui Astropuf lui Ron şi

Hermionei, dar, dacă în depozit era Horcruxul misterios, nu aveau cum să ştie cum arăta, însă abia dacă avu timp să arunce o privire în jur, când din spatele lor se auzi un zgomot metalic înăbuşit.

Uşa apăruse din nou, iar ei rămaseră închişi în depozit, cufundaţi în beznă.

— Nu contează, o să ne poată da drumul Bogrod! îi linişti Socotici, când Ron scoase un strigăt de surprindere. Aprindeţi baghetele, nu vreţi? Şi… să ne grăbim, avem foarte puţin timp!

— Lumos!

Harry plimbă raza baghetei în jur, lumina căzu peste bijuterii scânteietoare şi, pe un raft înalt, văzu sabia falsă a lui Cercetaş, într-o grămadă de lanţuri. Ron şi Hermione îşi aprinseseră şi ei baghetele şi acum examinau mormanele de obiecte din jurul lor.

— Harry, crezi că ar putea fi… Aaahh!

Hermione ţipă de durere şi Harry îşi îndreptă bagheta spre ea, la timp pentru a vedea cum un pocal decorat cu nestemate îi cade din mână, dar în momentul în care căzu, se sparse şi se transformă într-o ploaie de pocale, astfel încât, o secundă mai târziu, se auzi un zgomot metalic şi podeaua fu acoperită cu pocale identice, care se rostogoleau în toate părţile, fiind imposibil de distins care era cel original.

— M-a fript! gemu Hermione, băgându-şi degetele arse în gură.

— Au adăugat Blesteme Geminio şi Flagrante! Spuse Socotici. Tot ce atingeţi se va duplica şi vă va arde, dar copiile sunt lipsite de valoare. Şi dacă veţi atinge în continuare comoara, până la urmă veţi muri striviţi de greutatea aurului care se dublează!

— Bine, nu vă atingeţi de nimic! strigă Harry disperat, dar chiar în clipa în care o spuse, Ron lovi din greşeală cu piciorul unul dintre pocalele căzute şi încă douăzeci apărură ca printr-o explozie. Ron sărea pe loc, fiindcă o bucată din pantof îi fusese arsă din cauza contactului cu metalul încins.

— Stai locului, nu te mişca! spuse Hermione, ţinându-l pe Ron.

— Aruncaţi o privire împrejur doar! spuse Harry. Nu uitaţi, cupa e mică şi din aur, are un bursuc gravat pe ea şi două toarte. În rest, vedeţi dacă nu zăriţi pe undeva simbolul lui Ochi-de-Şoim, şoimul.

Îşi îndreptară baghetele spre fiecare nişă şi crevasă, învârtindu-se cu grijă pe călcâie. Era imposibil să nu se atingă de nimic. Harry făcu să cadă o cascadă de galioni falşi pe podea, lângă pocale, şi acum abia dacă mai aveau pe unde să calce. Aurul strălucitor şi încins scânteia, astfel încât depozitul semăna cu un imens cuptor.

Bagheta lui Harry lumina scuturi şi coifuri făurite de goblini, aşezate pe rafturi până în tavan. Înălţă raza din ce în ce mai sus, până când găsi dintr-odată un obiect care îi făcu inima să îi tresalte de emoţie şi mâna să îi tremure.

— E acolo, e acolo, sus!

Ron şi Hermione îşi îndreptară şi ei baghetele înspre locul respectiv, astfel încât micuţa cupă din aur scânteia în lumina a trei baghete: cupa care îi aparţinuse Helgăi Astropuf, care ajunsese apoi în posesia lui Hepzibah Smith, de la care o furase Tom Cruplud.

— Şi cum naiba o să ajungem tocmai acolo fără să atingem nimic? întrebă Ron.

— Accio Cupă! strigă Hermione, care în mod evident uitase, din cauza disperării, ce le spusese Socotici în timpul

şedinţelor în care stabiliseră planul.

— Nu merge, nu merge! se răsti goblinul.

— Atunci, ce să facem? se răsti Harry, uitându-se urât la goblin. Socotici, dacă vrei sabia, atunci o să trebuiască să ne mai ajuţi cu... stai aşa! Pot să le ating cu sabia? Hermione, dă-mi-o!

Hermione căută în interiorul robei, scoase gentuţa cu perluţe, scotoci pentru câteva secunde şi apoi scoase sabia scânteietoare. Harry o înşfacă de mânerul încastrat cu rubine şi atinse vârful lamei de o carafă din argint din apropiere; aceasta nu se duplică.

— Dacă aş reuşi să trec sabia printr-o toartă... dar cum să ajungă acolo, sus?

Raftul pe care se afla cupa era prea sus ca să ajungă la el oricare dintre ei, chiar şi Ron, care era cel mai înalt. Căldura pe care o degaja comoara vrăjită se ridica în valuri şi lui Harry îi şiroia transpiraţia pe faţă şi pe spate, în timp ce se chinuia să găsească un mod de a ajunge la cupă. Tocmai atunci îl auzi şi pe dragon, care scoase un răget îngrozitor dincolo de uşă, iar zăngănitul se apropia din ce în ce mai tare.

Acum chiar erau blocaţi acolo, nu aveau pe unde să iasă, decât pe uşă, şi se părea că din partea cealaltă se îndrepta spre ei o armată de goblini. Harry se uită la Ron şi Hermione şi le citi groaza pe chip.

— Hermione, spuse Harry, în timp ce ţăcănitul se auzea şi mai tare, trebuie să ajung acolo, trebuie să o distrugem!

Hermione ridică bagheta, o îndreptă spre Harry şi şopti:

— Levicorpus.

Harry fu suspendat în aer de gleznă, lovi o armură şi din

ea ţâşniră copii ca nişte trupuri incandescente, umplând spaţiul aglomerat. Ron, Hermione şi cei doi goblini ţipară de durere, fiind răsturnaţi peste alte obiecte, care începură şi ele să se dubleze. Îngropaţi pe jumătate sub valuri din ce în ce mai mari de comori încinse, se zbăteau şi strigau, în timp ce Harry vârî sabia prin mânerul cupei lui Astropuf, trăgând-o pe lamă.

— Impervius! strigă Hermione, încercând să se protejeze pe ea, pe Ron şi pe goblini de metalul care îi ardea.

Atunci se auzi cel mai groaznic ţipăt de până atunci şi Harry se uită în jos: Ron şi Hermione erau îngropaţi până la mijloc în comoară, chinuindu-se să îl ţină la suprafaţă pe Bogrod, dar Socotici se scufundase cu totul şi nu i se mai vedeau decât vârfurile degetelor. Harry îl apucă de degete pe Socotici şi trase.

Goblinul, plin de băşici, ieşea încet la suprafaţă, urlând de durere.

— Liberacorpus! strigă Harry, şi el şi Socotici aterizară cu o bufnitură pe comoara care sporea, iar lui Harry îi zbură sabia din mână.

— Ia-o! strigă Harry, în timp ce se străduia să suporte durerea provocată de metalul încins care îi atingea pielea.

Socotici se căţărase pe umerii lui din nou, hotărât să evite valurile din ce în ce mai abundente de obiecte incandescente.

— Unde e sabia? Cupa era pe ea!

Zăngănitul din partea cealaltă a uşii devenea asurzitor. Era prea târziu.

— Acolo!

Socotici fu cel care o văzuse şi el se aruncase după ea,

moment în care Harry îşi dădu seama că goblinul nu se aşteptase niciodată ca ei să se ţină de cuvânt. Ţinându-se strâns cu o mână de părul lui Harry, pentru a se asigura că nu avea să cadă în marea de aur încins, Socotici înşfacă mânerul săbiei şi o ridică sus, unde Harry nu putea să ajungă la ea.

Cupa micuţă de aur, care atârna de lamă, lângă mânerul săbiei, fu aruncată cât colo. Având încă goblinul în cârcă, Harry se aruncă şi o prinse şi nu îi dădu drumul, deşi simţea cum îl ardea, nici măcar atunci când nenumărate cupe ale lui Astropuf îi ţâşniră din pumn, căzând ca o ploaie peste el. În timp ce uşa depozitului se deschise încă o dată, simţi cum aluneca, fără să poată face nimic, pe o avalanşă din ce în ce mai masivă de aur şi argint incandescent, care îi purta pe el, Ron şi Hermione afară din depozit. Foarte puţin conştient de durerea provocată de arsurile de pe tot corpul şi purtat în continuare de comoara care se duplica, Harry băgă cupa în buzunar şi întinse mâna în sus, ca să recupereze sabia, dar Socotici dispăruse. Cu primul prilej, se lăsase să alunece de pe umerii lui Harry şi fugise spre goblinii din jurul lui, fluturând sabia şi strigând: „Hoţii! Hoţii! Ajutor! Hoţii!". Dispăruse în mijlocul mulţimii care se apropia, dintre care toţi erau înarmaţi cu pumnale şi îl acceptară necondiţionat.

Alunecând pe metalul încins, Harry reuşi să se ridice şi ştiu că singura lor scăpare era să treacă de ei.

— Stupefy! strigă el, iar Ron şi Hermione i se alăturară.

Jeturi de lumină roşie zburară spre mulţimea goblinilor şi unii căzură, în timp ce alţii înaintară. Harry văzu mai mulţi paznici vrăjitori, care veneau în fugă de după colţ. Dragonul priponit scoase un răget şi scuipă flăcări asupra goblinilor, vrăjitorii fugiră, încovoiaţi, înapoi pe unde veniseră şi Harry avu o străfulgerare de inspiraţie sau de nebunie. Îndreptă bagheta spre cătuşele groase cu care era ţintuită de pământ creatura şi strigă:

— Relashio!

Cătuşele se desfăcură cu un zgomot răsunător.

— Pe aici! strigă Harry şi, în timp ce arunca în continuare Vrăji de Împietrire spre goblinii care înaintau, sări înspre dragonul cel orb.

— Harry, Harry, ce faci? strigă Hermione.

— Urcaţi-vă, hai!

Dragonul nu îşi dăduse seama că era liber. Harry găsi genunchiul unui picior din spate şi se caţără pe spatele lui.

Solzii erau tari ca oţelul, nici nu părea să îl simtă. Întinse mâna, o trase în sus şi pe Hermione, iar Ron urcă în spatele lor. O clipă mai târziu, dragonul realiză că nu mai era priponit.

Se ridică pe picioarele din spate şi mai scoase un răget de groază. Harry îşi înfipse genunchii, ţinându-se cât putu de strâns de solzii zimţaţi, când dragonul îşi desfăcu aripile, răsturnându-i ca pe popice pe goblinii care ţipau, într-o parte şi în alta, şi se ridică de la sol. Harry, Ron şi Hermione se lipiră de spatele lui, aproape atingând tavanul, când dragonul se năpusti spre tunel, în timp ce goblinii care îi urmăreau începură să arunce pumnale care alunecau paralel cu pielea.

— N-o să putem ieşi, e prea mare! strigă Hermione, dar dragonul deschise gura şi scuipă iarăşi foc, dărâmând tunelul.

Podeaua şi tavanul crăpară şi se făcură fărâmiţe. Dragonul înainta în forţă, croindu-şi drum cu ajutorul ghearelor. Harry ţinea ochii bine închişi, din cauza căldurii şi prafului, asurzit de zgomotul pietrelor care se prăbuşeau şi de răgetele dragonului.

Nu putea decât să se ţină strâns de spatele lui,

aşteptându-se să îl azvârle în orice clipă, apoi o auzi pe Hermione strigând: Defodio!

Îl ajuta pe dragon să lărgească culoarul, decupând tavanul în timp ce se chinuia să avanseze, spre aer mai curat, departe de goblinii care urlau şi zăngăneau. Harry şi Ron o imitară, năruind bucăţi din tavan cu ajutorul altor vrăji menite să macine în piatră. Trecură pe lângă lacul subteran, iar creatura uriaşă care se târa şi mârâia păru să simtă libertatea şi spaţiul deschis înaintea lor. În spate, culoarul era plin de mişcările cozii imense cu ţepi a dragonului, de bucăţi mari de stâncă, stalactite uriaşe, fragmentate, şi de zăngănitul goblinilor, care părea din ce în ce mai înăbuşit, în timp ce în faţa lor aveau cale liberă, datorită flăcărilor aruncate de dragon.

Până la urmă, prin puterea cumulată a vrăjilor lor şi prin forţa brută a dragonului, năvăliră afară din culoar şi ajunseră în sala de marmură. Goblinii şi vrăjitorii ţipau de mama focului şi fugiră să se adăpostească, prilej cu care dragonul avu în sfârşit loc să îşi întindă aripile. Îşi întoarse capul cu corn, inspirând aerul rece de afară, şi porni, cu Harry, Ron şi Hermione ţinându-se în continuare de spatele lui. Ieşi cu forţa prin uşile din metal, pe care le lăsă strâmbe şi atârnând în balamale, şi ajunse clătinându-se un pic în Aleea Diagon, de unde se avântă spre cer.

Capitolul XXVII

Ultima ascunzătoare

Nu puteau să-l controleze. Dragonul nu vedea pe unde zbura şi Harry ştia că, dacă ar fi cotit brusc sau s–ar fi întors pe

burtă în zbor, le-ar fi fost imposibil să se ţină de spatele lui lat. Zburară totuşi din ce în ce mai sus - Londra se desfăşura dedesubtul lor ca o imensă hartă colorată cu cenuşiu şi verde. Harry era copleşit de recunoştinţă pentru o evadare care părea imposibilă. Aplecându-se mult peste gâtul animalului, se ţinea strâns de solzii metalici şi vântul răcoros îi calma pielea arsă şi plină de băşici. Aripile dragonului loveau aerul ca pânzele unei mori de vânt. În spatele său, Ron înjura întruna, cât putea de tare, Harry neştiind dacă de încântare sau de frică, iar Hermione părea să plângă.

La vreo cinci minute după aceasta, lui Harry nu îi mai fu atât de teamă că dragonul avea să îi dea jos, pentru că se părea că nu îşi dorea nimic altceva decât să plece cât mai departe posibil de închisoarea sa subterană, însă lui Harry îi era încă frică de cum şi când aveau să descalece. Nu avea idee cât puteau să zboare dragonii fără să aterizeze şi nici cum dragonul acesta, care era aproape orb, va găsi un loc bun în care să poposească. Se uita mereu în jur, imaginându-şi că îl ustură cicatricea. În cât timp avea să afle Cap-De-Mort că intraseră în depozitul soţilor Lestrange? Cât de curând aveau să o anunţe pe Bellatrix goblinii de la Gringotts? Cat de repede aveau să-şi dea seama ce luaseră de acolo? Şi apoi, când aveau să descopere că lipsea cupa de aur? Cap-De-Mort va afla în sfârşit că vânau Horcruxurile.

Dragonul părea să fie însetat de aer mai rece şi mai proaspăt; se înălţa constant, până când ajunseră să zboare prin fuioare de nori reci şi Harry nu mai putu distinge punctele colorate care erau maşinile şiroind înspre şi dinspre Capitală. Zburară mai departe, peste terenuri parcelate verzi şi maronii, peste şosele şi râuri care şerpuiau prin peisaj ca, nişte funde mate sau lucioase.

— Ce o căuta? strigă Ron, în timp ce zburau din ce în ce mai spre nord.

— Habar nu am! îi strigă Harry.

Îi amorţiseră mâinile de frig, dar nu îndrăznea să le mişte. Se întreba de mult cum vor proceda dacă vor trece pe deasupra coastei, dacă dragonul se îndrepta spre largul mării. Îi era frig şi amorţise, pe lângă faptul că, se simţea extrem de înfometat şi însetat. Se întreba cât era de când nu mai mâncase dragonul. Fără îndoială că, avea să i se facă foame cât de curând. Şi dacă atunci avea să-şi dea seama că în spate căra trei fiinţe comestibile?

Soarele coborî pe cerul care căpăta irizări indigo. Dragonul zbura în continuare, lăsând în urmă oraşe şi sate. Umbra uriaşă plutea peste pământ ca, un nor mare şi întunecat. Pe Harry îl durea fiecare părticică din corp din cauza efortului de a se ţine de spatele creaturii.

— Mi de pare mie, strigă Ron după o perioada îndelungată de tăcere, sau pierdem din înălţime.

Harry se uită în jos şi văzu munţii de un verde închis şi lacuri arămii, în lumina apusului. Peisajul părea din ce în ce mai clar, mai detaliat, în timp ce el îşi mija ochii pe lângă dragon, întrebându-se dacă acesta ghicise că acolo era apă, după lumina care se reflecta în unde.

Dragonul se lăsă din ce în ce mai jos, zburând în cercuri mari, în spirală, apropiindu-se, după câte se părea, de unul din lacurile mai mici.

— Eu zic să sărim când ajungem destul de jos, le strigă Harry celorlalţi din spate. Ne aruncăm direct în apă, înainte să îşi dea seama ca suntem aici!

Fură de acord, deşi Hermione nu părea tocmai convinsă. Harry putu vedea acum burta lată şi gălbuie a dragonului reflectată în luciul apei.

— Acum!

Se lăsă să alunece pe lângă dragon şi căzu, cu picioarele înainte, spre suprafaţa lacului. Distanta fu mai mare decât estimase şi se lovi cu putere de apă, căzând ca o piatră într-o lume rece ca gheaţa, verde şi plină de stufăriş. Înota şi ieşi gâfâind la suprafaţă, iar dinspre locul unde aterizase Ron şi Hermione văzu extinzându-se cercuri concentrice. Dragonul nu părea să fi observat nimic; era deja la cincisprezece metri depărtare, zbura jos, deasupra lacului, încercând să-şi vâre botul plin de cicatrice în licoarea binefăcătoare. Când Ron şi Hermione ieşiră la suprafaţă din adâncurile lacului, scuipând apa şi luând guri guri mari de aer, dragonul încă mai zbura, bătând cu putere din aripi şi aterizând în sfârşit pe malul îndepărtat.

Harry, Ron şi Hermione înotară spre malul de vizavi. Lacul nu părea adânc, iar în curând le fu mai dificil să îşi croiască drum prin stufăriş şi noroi, decât sa înoate. Până la urmă căzură extenuaţi pe iarba alunecoasă, uzi leoarcă şi gâfâind.

Hermione se întinse, cuprinsa de tuse şi tremurând. Desi Harry ar fi preferat să se întindă şi sa doarmă, se ridică, îşi scoase bagheta şi începu să arunce vrăjile de protecţie obişnuite în jurul lor.

Când termină, li se alătură celorlalţi. Era prima oara când îi vedea cum trebuie de când scăpaseră din depozit. Amândoi aveau arsuri grave pe feţe şi pe braţe, iar hainele le erau pârlite pe alocuri. Se strâmbau în timp ce îşi turnau esenţă de frăsinel pe numeroasele rani. Hermione îi dădu sticluţa lui Harry, apoi scoase trei sticle cu suc de dovleac pe care le adusese de la Shell Cottage şi robe curate şi uscate pentru toţi. Apoi se schimbară şi dădură sucul pe gat.

— Ei bine, partea bună este că am luat Horcruxul, spuse Ron într-un sfârşit, privind cum i se regenera pielea de pe mâini. Partea proastă e…

— ... că nu avem sabia, spuse Harry printre dinţi, turnând picături de frăsinel pe o rană prin gaura arsă din blugi.

— N-avem sabia, repetă Ron. Escrocul ăla nemernic şi pipernicit...

Harry scoase Horcruxul din buzunarul hainei ude, pe care tocmai o dăduse jos, şi îl aşeză în iarba în faţa lor. Sclipind în lumina soarelui, le atrase atenţia în timp ce beau din sticlele cu suc.

— Măcar de data asta, nu putem să-l purtăm, ar arăta ciudat dacă l-am atârna de gât, spuse Ron, ştergându-se la gură cu podul palmei.

Hermione se uita la malul celălalt al lacului, unde dragonul încă îşi mai potolea setea.

— Ce credeţi că, o să se întâmple cu el? întrebă ea. Oare va fi bine?

— Parcă ai fi Hagrid, spuse Ron. E un dragon, Hermione, poate să aibă grijă singur de el. Mai degrabă ar trebui să ne facem griji pentru noi.

— Ce vrei să spui?

— Păi, nu ştiu cum să-ţi spun, zise Ron, dar cred că, s-ar putea să se fi observat că, am dat spargere în Banca Gringotts.

Toţi trei se puseră pe râs şi, odată ce începură, le fu greu să se mai oprească. Pe Harry îl dureau coastele, era ameţit de foame, dar se întinse pe iarbă sub cerul sângeriu şi râse până răguşi.

— Totuşi, ce o să facem? spuse Hermione până la urmă, sughiţând şi devenind din nou serioasă. O să ştie, nu? Ştim-Noi-Cine o să afle că, ştim de Horcruxurile lui!

— Poate că, o să le fie prea frică să-l anunţe, spuse Ron

plin de speranţă. Poate că vor acoperi...

Cerul, mirosul apei din lac, sunetul vocii lui Ron se stinseră; capul lui Harry fu despicat de o durere asemenea unei lovituri de sabie. Se afla într-o încăpere slab luminată, în faţa lui stăteau nişte vrăjitori în semicerc şi, pe podea, la picioarele lui, era o siluetă îngenuncheată, care se cutremura.

— Ce ai spus?

Avea vocea stridentă şi rece, dar furia şi teama clocoteau în interiorul lui. Lucrul de care îi era cel mai groază – dar nu putea fi adevărat, nu vedea cum ar fi putut să fie...

Goblinul tremura, nu era în stare să privească în faţă ochii roşii de deasupra lui.

— Mai spune o dată! murmură Cap-de-Mort. Mai spune o dată!

— S-stăpâne, se bâlbâi goblinul, cu ochii negri măriţi de groază, S-stăpâne... am în-cercat s-să-i op-prim... nişte i-impostori, Stăpâne.. au j-jefuit depozitul Lestrange...

— Impostori? Ce impostori? Parcă Gringotts avea metode pentru a descoperi impostorii, nu? Cine au fost?

— Au fost... au fost... b-băiatul P-Potter şi d-doi complici...

— Şi ce au luat? spuse el, ridicând vocea, cuprins de o teamă teribilă. Spune-mi! Ce au luat?

— O... o c-cupă mică d-din aur, S-stăpâne...

Strigătul de furie, de refuz al realităţii, izbucni de parcă ar fi fost al unui străin. Era înnebunit, disperat, nu avea cum să fie adevărat, era imposibil, nimeni nu ştiuse niciodată: cum era cu putinţă ca băiatul să îi fi descoperit secretul?

Bagheta din Soc şfichiui aerul şi camera se umplu de o lumină verde. Goblinul îngenuncheat se rostogoli fără suflare, vrăjitorii care priveau şi stăteau în faţa lui se împrăştiară îngroziţi, Bellatrix şi Lucius Reacredinţă îi traseră pe alţii în spatele lor, în timp ce fugeau spre uşă, bagheta lovind iar şi iar. Cei care rămăseseră fură ucişi cu toţii pentru că, îi aduseseră aceste veşti, pentru că, auziseră de cupa din aur.

Rămas singur printre morţi, se plimba furios prin cameră, iar în faţa ochilor îi apărură toate, ca o viziune: comorile sale, garanţiile sale, ceea ce îl ancora de nemurire – jurnalul fusese distrus şi cupa fusese furată. Dacă... dacă băiatul ştia şi de celelalte? Oare putea să ştie, făcuse deja ceva în sensul acesta, găsise şi alte lucruri? Oare Dumbledore se afla la originea tuturor acestor întâmplări? Dumbledore, care îl bănuise dintotdeauna, Dumbledore, care murise la ordinele sale, Dumbledore, a cărui baghetă era acum a lui, care, deşi era mort, încă mai acţiona prin intermediul băiatului, băiatului...

Dar, cu siguranţă, dacă băiatul ar fi distrus vreunul dintre Horcruxurile sale, el, Lordul Cap-de-Mort, ar fi ştiut asta, ar fi simţit, nu-i aşa? El, cel mai mare vrăjitor din toate timpurile, el, cel mai puternic, el, cel care îl ucisese pe Dumbledore şi pe mulţi alţi oameni neînsemnaţi, anonimi, cum era posibil ca, Lordul Cap-de-Mort să nu fi ştiut dacă el însuşi, cel mai important şi mai preţios, fusese atacat şi mutilat?

Într-adevăr, nu simţise când fusese distrus jurnalul, dar crezuse că a fost aşa pentru că nu avusese un corp cu care să simtă, nefiind nici măcar o stafie. Nu, celelalte erau în siguranţă, bineînţeles... celelalte Horcruxuri trebuia să fie intacte...

Dar trebuia să ştie, voia să fie sigur... Se plimba prin cameră, lovind cu piciorul cadavrul goblinului, dându-l la o parte când trecu pe lângă el. Imaginile i se estompară şi se încinseră în mintea lui care fierbea: lacul, căsuţa şi Hogwarts.

O picătură de linişte îi domoli furia: cum ar fi putut să ştie băiatul că ascunsese inelul în casa familiei Gaunt? Nimeni nu ştiuse niciodată că se trăgea din familia Gaunt, ascunsese acea legătură, crimele nu fuseseră niciodată legate de el. Fără îndoială că inelul era în siguranţă.

Şi cum ar fi putut băiatul acesta – sau oricine altcineva – să ştie de peşteră sau să treacă de măsurile de protecţie? Era absurd ca medalionul să fi fost furat…

Cât despre şcoală… el era singurul de la Hogwarts care ştia unde ascunsese Horcruxul, pentru că, doar el descoperise cele mai misterioase secrete ale acelui loc.

Şi mai era Nagini, care acum trebuia să rămână aproape de el, nu mai putea să-l trimită să îi îndeplinească ordinele ca până acum, sub protecţia sa.

Dar, pentru a fi sigur, pentru a fi complet sigur, trebuia să se întoarcă la fiecare dintre ascunzătorile sale, trebuia să dubleze protecţia din jurul fiecăruia dintre Horcruxuri… o sarcină pe care trebuia să o îndeplinească singur, la fel ca şi găsirea Baghetei din Soc.

Unde ar trebui să facă prima lui vizită? Care era cel mai în pericol? Îl cuprinse o veche nelinişte. Dumbledore ştiuse care era numele său mijlociu, Dumbledore s-ar fi putut să facă legătura dintre el şi familia Gaunt. Casa abandonată era poate cea mai puţin sigură dintre ascunzători, acolo avea să se ducă prima dată.

Lacul, cu siguranţă că era imposibil… deşi exista posibilitatea ca Dumbledore să fi ştiut de o parte dintre faptele sale din trecut, de la orfelinat. Şi Hogwarts… dar ştia că Horcruxul său era în siguranţă acolo; lui Potter i-ar fi fost imposibil să intre în Hogsmeade neobservat, darămite în şcoală. Cu toate acestea, era înţelept să îl prevină pe Plesneală în legătură cu faptul că era posibil ca băiatul să încerce să intre

din nou în castel. Desigur, ar fi fost o mişcare nechibzuită să îi spună lui Plesneală motivul pentru care s-ar putea ca băiatul să încerce să se întoarcă; greşise amarnic când avusese încredere în Bellatrix şi Reacredinţă. Nu era prostia şi neglijenţa lor dovada faptului că era nespus de nechibzuit să ai vreodată încredere în cineva?

Atunci avea să viziteze mai întâi casa Gaunt şi să-l ia cu el pe Nagini. De acum înainte, nu se va mai despărţi de şarpe. Ieşi din cameră cu paşi mari, trecu prin hol şi ieşi în grădina întunecată, unde clipocea o fântână, chemă şarpele în reptomită şi acesta veni spre el, târându-se asemenea unei umbre alungite.

Harry se întoarse cu forţa în prezent şi deschise ochii larg: stătea întins pe malul lacului, la asfinţit, iar Ron şi Hermione se uitau în jos la el. Judecând după expresiile lor îngrijorate şi după durerea continuă din jurul cicatricei, incursiunea subită în mintea lui Cap-de-Mort nu trecuse neobservată. Reuşi să se ridice, tremurând, mirându-se oarecum că încă mai era ud leoarcă, şi văzu cupa strălucind nevinovată pe iarbă, în faţa lui, iar lacul albastru închis avea reflexe aurii de la soarele care asfinţea.

— Ştie.

Vocea sa i se păru ciudată şi joasă, după ţipetele ascuţite ale lui Cap-de-Mort.

— Ştie şi o să verifice unde sunt celelalte, iar ultimul – se ridicase deja – este la Hogwarts. Ştiam eu că aşa era. Ştiam eu.

— Ce?

Ron îl privea cu gura căscată, Hermione îngenunche lângă el, destul de îngrijorată.

— Dar ce ai văzut? De unde ştii?

— Am văzut când a aflat de cupă, e-eram în mintea lui, a... Harry îşi aminti de crime. Este extrem de supărat şi speriat, nu înţelege de unde am ştiut, iar acum o să verifice dacă celelalte sunt în siguranţă – întâi inelul. Crede că Horcruxul ascuns la Hogwarts este cel mai în siguranţă, dat fiind că Plesneală este acolo, şi pentru că ar fi foarte greu să nu fim văzuţi intrând. Cred că pe acela îl va verifica ultimul, dar ar putea ajunge acolo în doar câteva ore.

— Ai văzut unde anume era în Hogwarts? întrebă Ron, ridicându-se şi el.

— Nu, se concentra să îl avertizeze pe Plesneală, nu se gândea exact unde este.

— Staţi puţin, staţi puţin! strigă Hermione, în timp ce Ron luă Horcruxul şi Harry scoase din nou Pelerina Invizibilă. Nu putem pur şi simplu să plecăm, nu avem un plan, trebuie să...

— Trebuie să mergem, spuse Harry cu fermitate.

Sperase să doarmă, era nerăbdător să intre în noul cort, dar acum era imposibil.

— Îţi poţi imagina ce va face odată ce va realiza că au dispărut inelul şi medalionul? Dacă mută Horcruxul de la Hogwarts, dacă hotărăşte că nu stă într-un loc destul de sigur?

— Dar cum o să intrăm?

— Vom merge în Hogsmeade, spuse Harry, şi vom încerca să găsim ceva, după ce vom vedea ce fel de măsuri de protecţie sunt în jurul şcolii. Treci sub pelerină, Hermione, vreau să rămânem împreună de data asta.

— Dar nu prea avem loc.

— O să fie întuneric, nu ne va observa nimeni picioarele.

Bătăile aripilor enorme răsunară peste apa întunecată. Dragonul băuse pe săturate şi acum se ridicase în văzduh. Se opriră o vreme din pregătiri, pentru a-i urmări ascensiunea din ce în ce mai îndrăzneaţă, până ce rămase ca un punct negru pe fundalul cerului care se întuneca repede, iar apoi dispăru în spatele unui munte din apropiere. După aceea, Hermione se apropie şi se aşeză între cei doi. Harry trase pelerina cât putu de mult şi, împreună, se răsuciră pe loc, pierzându-se în adâncul întunericului apăsător.

Capitolul XXVIII

Oglinda dispărută

Harry simţi un dâmb sub picioare. Văzu strada principală din Hogsmeade, dureros de familiară: vitrinele întunecate ale magazinelor şi silueta munţilor din spatele satului, curba din faţă care ducea spre Hogwarts şi lumina care se revărsa pe ferestrele de la „Trei mături”. Inima i se strânse când îşi aminti, în cel mai mic detaliu, cum aterizase acolo, cu aproape un an în urmă, sprijinindu-l pe Dumbledore, care era nespus de slăbit; îşi aminti toate acestea într-o secundă, când ateriză - şi atunci, tocmai când îşi slăbi strânsoarea în jurul braţelor lui Ron şi Hermione, se întâmplă.

Văzduhul a fost sfâşiat de un ţipăt care semăna cu cel al lui Cap-de-Mort, când realizase că fusese furată cupa. Ajunsese la fiecare nerv din corpul lui Harry şi el îşi dădu seama imediat că ţipătul fusese generat de apariţia lor. Tocmai când se uită la ceilalţi doi sub pelerină, uşa de la „Trei mături” se deschise la perete şi doisprezece Devoratori ai Morţii, acoperiţi de pelerine cu glugi, se năpustiră în stradă, cu baghetele ridicate.

Ron ridică bagheta, dar Harry îl apucă de încheietură. Erau prea mulţi pentru a-i împietri; iar dacă ar fi încercat, şi-ar fi dat de gol poziţia. Unul dintre Devoratori flutură bagheta şi ţipătul încetă, răsunând încă în munţii din depărtare.

— Accio Pelerină! răcni unul dintre Devoratorii Morţii.

Harry înşfăcă strâns faldurile pelerinei, dar aceasta nu dădu nici un semn de mişcare - Vraja de Chemare nu funcţionase asupra ei.

— Deci nu eşti sub învelitoare, Potter? strigă Devoratorul Morţii care încercase vraja, adresându-se imediat tovarăşilor săi: Împrăştiaţi-vă. E aici.

Şase dintre Devoratori năvăliră spre ei. Harry, Ron şi Hermione se dădură înapoi, cât putură de repede, spre cea mai apropiată străduţă lăturalnică, iar Devoratorii Morţii trecură la doar câţiva centimetri distanţă.

Aşteptară cuminţi în întuneric, ascultând paşii care alergau de colo-colo, în timp ce raze de lumină din baghetele iscoditoare ale Devoratorilor Morţii zburau de-a lungul străzii.

— Haideţi să plecăm, pur şi simplu! şopti Hermione. Să Dispărem acum!

— Bună idee, spuse Ron, dar, înainte ca Harry să poată răspunde, unul dintre Devoratori strigă:

— Ştim că eşti aici, Potter, şi nu ai cum să scapi! O să te găsim!

— Se aşteptau să venim, şopti Harry. Au pregătit vraja aceea că să ştie când ajungem. Cred că au făcut ceva să ne ţină aici, să ne prindă în capcană…

— Ce zici de Dementori? strigă un alt Devorator al Morţii. Dă-le drumul, îl vor găsi cât ai zice peşte!

— Lordul întunecat doreşte să îl ucidă el însuşi pe Potter!

— Dar Dementorii n-o să-l omoare! Lordul întunecat vrea să-i ia viaţa, nu sufletul. O să-i fie mai uşor să-l omoare, dacă-l sărută Dementorii înainte!

Se auziră şoapte aprobatoare. Pe Harry îl cuprinse groaza: pentru a se apăra de Dementori erau nevoiţi să creeze Patronuşi, iar asta i-ar fi dat imediat de gol.

— O să trebuiască să încercăm să Dispărem, Harry! Şopti Hermione.

În momentul în care rosti aceste vorbe, simţi cum o răcoare neobişnuită se făcea uşor simţită de-a lungul străzii. Totul se cufundă în întuneric, până şi stelele de pe cer dispărură. În bezna desăvârşită, Harry simţi cum Hermione îl apucă de braţ şi se învârtiră împreună pe loc.

Aerul prin care ar fi trebuit să se mişte părea să se fi solidificat; nu puteau să Dispară, Devoratorii Morţii aruncaseră vrăji puternice. Frigul muşca tot mai adânc din trupul lui Harry. Acum, el, Ron şi Hermione se dădură înapoi pe strada lăturalnică, bâjbâind pe lângă zid, încercând să nu scoată nici un sunet. Atunci, de după colţ îşi făcură apariţia Dementorii; pluteau fără nici un zgomot, erau zece sau mai mulţi şi puteau fi distinşi din cauză că erau mai întunecaţi decât restul lucrurilor din jur. Purtau pelerine negre şi mâinile putrezite le erau acoperite cu cruste. Oare simţeau frica pe undeva, pe-aproape? Harry era convins că aşa se întâmpla. Acum păreau să vină mai repede, cu răsuflările lor prelungi şi hârşâite, pe care Harry le detesta, simţind gustul disperării în aer şi apropiindu-se mai mult şi mai mult.

Ridică bagheta: nu putea şi nu avea de gând să sufere sărutul Dementorului, indiferent care ar fi fost consecinţele. Se gândi la Ron şi Hermione şi rosti: „Expecto Patronum!”

Cerbul argintiu ţâşni din baghetă şi atacă. Dementorii se împrăştiară şi de undeva se auzi un ţipăt triumfător, dar nu putură să vadă de unde.

— El e, acolo, acolo, i-am văzut Patronusul, era un cerb!

Dementorii se retraseră, stelele începură să sclipească din nou şi paşii Devoratorilor Morţii se auzeau din ce în ce mai desluşit, dar, înainte ca Harry să decidă ce avea de făcut în momentul acela de panică, din apropiere se auzi un zornăit de zăvoare şi o uşă de pe partea stângă a străduţei înguste se deschise, iar o voce spuse:

— Potter, vino aici, repede!

Se conformă fără ezitare şi cei trei fugiră pe uşa deschisă.

— Sus! Rămâneţi sub pelerină şi tăceţi! murmură o siluetă înaltă, trecând pe lângă ei în drum spre stradă şi trântind uşa în urma lor.

Harry nu avusese idee unde erau, dar acum, la lumina pâlpâitoare a unei singure lumânări, văzu cârciuma murdară, plină de rumeguş, „Capul de mistreţ”. Fugiră în spatele tejghelei şi dincolo de o a doua uşă, care ducea spre o scară instabilă din lemn, pe care urcară cât putură de repede. Scările îi conduseră într-o sufragerie cu un covor tocit şi un mic şemineu, deasupra căruia era un singur tablou mare în ulei, portretul unei fete blonde care privea în afara camerei, cu un fel de duioşie absentă.

Strigătele din stradă ajungeau până la ei. Se apropiară de fereastra murdară fără să îşi dea jos Pelerina Invizibilă şi priviră în jos. Harry îl recunoscu acum pe cel care îi salvase, era barmanul cârciumii, singurul dintre ei care nu purta glugă.

— Şi ce dacă? striga el spre unul dintre chipurile acoperite cu glugă. Şi ce dacă? Aţi trimis Dementori pe strada

mea şi am trimis şi eu un Patronus spre ei! N-am de gând să-i accept lângă mine, v-am mai spus şi v-o repet!,

— Nu a fost Patronusul tău! îl contrazise un Devorator al Morţii. A fost un cerb, a fost al lui Potter!

— Cerb! tună barmanul, scoţând bagheta. Cerb! Idiotule – Expecto Patronum.

Ceva uriaş şi cu coarne ţâşni din vârful baghetei: fugi cu capul în jos, de-a lungul străzii principale, şi dispăru din câmpul lor vizual.

— Eu altceva am văzut, spuse Devoratorul Morţii, însă mai puţin sigur.

— S-a dat stingerea, dar a venit cineva, ai auzit şi tu zgomotul, îi spuse barmanului unul dintre Devoratori. Cineva a ieşit pe stradă şi a încălcat regulile.

— Dacă vreau să-mi dau pisica afară, o s-o dau afară, şi la naiba cu stingerea voastră nenorocită!

— Tu ai declanşat Vraja de Hărmălaie?

— Şi dacă da, ce? Vreţi să mă trimiteţi la Azkaban? Să mă omorâţi pentru c-am scos nasul pe propria mea uşă? Faceţi-o, atunci, dacă asta vreţi! Dar, spre binele vostru, sper că nu v-aţi apăsat micile voastre Semne întunecate, ca să-l chemaţi. N-o să-i convină deloc dacă-l chemaţi aici pentru mine şi bătrâna mea pisică, nu-i aşa?

— Nu-ţi face tu griji pentru noi, spuse unul dintre Devoratorii Morţii. Mai bine fă-ţi griji pentru tine, că ai încălcat regula stingerii!

— Şi unde o să mai faceţi trafic de poţiuni şi otrăvuri, dacă-mi închideţi cârciuma? Ce o să se întâmple cu afacerile voastre colaterale?

— Încerci cumva să ne ameninţi?

— Eu îmi ţin ciocul mic, de-aia veniţi la mine, nu-i aşa?

— Eu zic că am văzut un Patronus sub formă de cerb! strigă primul Devorator al Morţii.

— Un cerb? răcni barmanul. E un ţap, idiotule!

— În ordine, ne-am înşelat, spuse al doilea Devorator al Morţii. Nu vom mai fi la fel de înţelegători dacă o să mai nesocoteşti încă o dată stingerea!

Devoratorii Morţii se îndepărtară cu paşi greoi, ducându-se înapoi spre strada principală. Hermione oftă uşurată, ieşi de sub pelerină şi se aşeză pe un scaun care se clătina. Harry trase draperiile, apoi dădu jos pelerina de peste el şi Ron. Îl auziră pe barman la parter, ferecând la loc uşa cârciumii şi apoi urcând pe scări.

Lui Harry îi atrase atenţia un obiect de pe şemineu, chiar sub portretul fetei era sprijinită o oglinjoară pătrată.

Barmanul intră în cameră.

— Sunteţi nişte nesăbuiţi, spuse el cu o voce aspră, uitându-se pe rând la fiecare dintre ei. Ce a fost în mintea voastră, de aţi venit aici?

— Mulţumim, spuse Harry, mulţumim mult. Ne-aţi salvat viaţa.

Barmanul mormăi. Harry se apropie, uitându-se în sus la faţa lui, încercând să vadă dincolo de barba şi părul lung, cărunt şi aţos. Purta ochelari. În spatele lentilelor murdare, ochii îi erau de un albastru aprins, pătrunzător.

— Al dumneavoastră este ochiul pe care l-am văzut în oglindă.

Se lăsă tăcerea. Harry şi barmanul se uitau unul la celălalt.

— Dumneavoastră l-aţi trimis pe Dobby.

Barmanul încuviinţă din cap şi privi în jur, căutându-l pe spiriduş.

— Mă gândeam că e cu voi. Unde l-aţi lăsat?

— A murit, spuse Harry. L-a ucis Bellatrix Lestrange.

Barmanul rămase impasibil. După câteva clipe, adăugă:

— Îmi pare rău să o aud. Îmi plăcea spiriduşul acela.

Se întoarse şi aprinse lămpile printr-o atingere a baghetei, fără să se uite la nici unul dintre ei.

— Sunteţi Aberforth, spuse Harry către spatele bărbatului.

Acesta nu confirmă şi nici nu negă, ci se aplecă să aprindă focul.

— Cum a ajuns la dumneavoastră? întrebă Harry, ducându-se la oglinda lui Sirius, perechea celei pe care o spărsese cu aproape doi ani în urmă.

— Am cumpărat-o de la Dung acu’ vreun an, spuse Aberforth. Albus mi-a spus ce era. Am încercat să veghez un pic asupra voastră.

Ron rămase cu respiraţia tăiată.

— Căprioara argintie! spuse el entuziasmat. Tot dumneavoastră aţi fost?

— Despre ce vorbeşti? întrebă Aberforth.

— Cineva ne-a trimis o căprioară Patronus!

— Fiule, la cât eşti de perspicace, te-ai putea face Devorator al Morţii. Nu de-abia am demonstrat că Patronusul meu este un ţap?

— A, spuse Ron. Da... mă rog, sunt lihnit! adăugă el pe un ton defensiv şi stomacul îi ghiorţăi răsunător.

— Am mâncare, spuse Aberforth şi se aplecă să iasă din încăpere.

Se întoarse curând cu o pâine mare, nişte brânză şi o carafă din cositor cu hidromel, pe care le puse pe măsuţa din faţa focului. Hămesiţi, se aruncară asupra mâncării şi băuturii şi, pentru o vreme, nu se auzi decât focul trosnind, clinchet de pocale şi cum mestecau ei.

— În ordine, spuse Aberforth după ce mâncară pe săturate, iar Harry şi Ron stăteau relaxaţi şi aproape adormiţi pe scaune. Trebuie să găsim cea mai bună variantă de a vă scoate de aici. Nu se poate noaptea, aţi văzut ce se întâmplă dacă iese cineva pe stradă după căderea întunericului: se declanşează Vraja de Hărmălaie, o să vă vâneze mai ceva ca Apărarcurile ouăle de Doxii. Nu cred că voi putea să-i mai fac încă o dată să creadă că au confundat un ţap cu un cerb. Aşteptăm până în zori, când o să se ridice vraja, şi atunci o să puteţi să vă puneţi din nou pelerina şi să plecaţi pe jos. Ieşiţi direct din Hogsmeade, mergeţi spre munţi şi acolo veţi reuşi să Dispăreţi. S-ar putea să vă întâlniţi cu Hagrid. Se ascunde într-o peşteră din munţi împreună cu Grawp, de când au încercat să îl aresteze.

— Nu plecăm, spuse Harry. Trebuie să ajungem în castel.

— Nu fi prost, băiete, spuse Aberforth.

— Nu avem de ales, zise Harry.

— Singura alegere, spuse Aberforth, aplecându-se în

faţă, este să plecaţi cât mai departe de aici.

— Nu înţelegeţi. Nu avem timp. Trebuie să intrăm în Hogwarts. Dumbledore, adică fratele dumneavoastră, a vrut să...

Pentru o clipă, lentilele ochelarilor lui Aberforth deveniră opace din cauza luminii focului, care le făcu orbitor de albe, amintindu-i lui Harry de ochii nevăzători ai păianjenului uriaş Aragog.

— Albus, fratele meu, a vrut multe, spuse Aberforth, şi, de obicei, oamenii ajungeau să fie răniţi în timp ce el îşi urma planurile măreţe. Potter, pleacă cât mai departe de şcoala asta, pleacă şi din ţară, dacă poţi! Uită de fratele meu şi de strategiile lui ingenioase! S-a dus acolo unde nu îi mai poate face nimeni rău şi nu îi datorezi nimic.

— Nu înţelegeţi, repetă Harry.

— Zău, chiar aşa? spuse Aberforth încet. Nu crezi că mi-am înţeles propriul frate? Crezi că l-ai cunoscut pe Albus mai bine decât mine?

— Nu am vrut să spun asta, se scuză Harry, care simţea că gândea mai greoi din cauza oboselii şi a ospăţului bogat. Este... mi-a lăsat ceva de făcut.

— Chiar aşa? făcu Aberforth. Ceva plăcut, sper... Interesant? Uşor? Genul de lucru pe care te-ai aştepta să îl poată face un puşti vrăjitor necalificat fără să se chinuie prea tare, nu?

Ron râse mai degrabă macabru. Hermione părea încordată.

— Eu... nu, nu este ceva uşor, spuse Harry. Dar trebuie să...

— Trebuie?! De ce trebuie? A murit, nu? spuse Aberforth pe un ton dur. Desprinde-te, băiete, înainte să ajungi şi tu ca el! Salvează-te!

— Nu pot.

— De ce nu?

— Eu...

Harry se simţea copleşit, nu putea să explice, aşa că alese abordarea ofensivă.

— Dar şi dumneavoastră luptaţi, faceţi parte din Ordinul Phoenix.

— Făceam, spuse Aberforth. Ordinul Phoenix nu mai există. Ştim-Noi-Cine a câştigat, s-a terminat şi toţi cei care susţin altceva îşi fac iluzii deşarte. Potter, nu vei fi niciodată în siguranţă aici, te vrea prea mult.

Făcu semn cu degetul mare spre Ron şi Hermione.

— Iar ei vor fi în pericol toată viaţa acum, că toată lumea ştie că sunt complicii tăi.

— Nu pot pleca, spuse Harry. Am o misiune.

— Transmite-i-o altcuiva!

— Nu pot. Trebuie să o fac eu, Dumbledore mi-a explicat totul.

— Măi, să fie... Şi ţi-a spus totul, a fost sincer cu tine, nu?

Harry îşi dori din tot sufletul să spună „da”, dar, pur şi simplu, cuvântul nu îi veni pe buze. Aberforth păru să ştie ce gândea.

— Potter, mi-am cunoscut bine fratele. A învăţat să ţină

secrete încă de când era copil şi stătea în poala mamei. Secrete şi minciuni, aşa am crescut noi, iar Albus... avea un talent înnăscut pentru asta. Ochii bătrânului se îndreptară spre portretul fetei, de deasupra şemineului. Harry se uită acum cu atenţie în jur şi observă că era singurul tablou din cameră. Nu exista nici o fotografie a lui Albus Dumbledore, nici a altcuiva.,

— Domnule Dumbledore? zise Hermione pe un ton sfios. Aceea este sora dumneavoastră? Ariana?

— Da, spuse Aberforth succint. Se pare că ai cam citit din Rita Skeeter, domnişorică, aşa-i?

Chiar şi în lumina rozalie a focului, fu evident că Hermione roşise.

— Ne-a vorbit despre ea Elphias Doge, spuse Harry, încercând să o ajute pe Hermione.

— Nesuferitul ăla bătrân, bolborosi Aberforth, luând încă o gură de hidromel. Credea că soarele strălucea din fiecare gest pe care-l făcea fratele meu, asta credea... Mă rog, la fel au crezut şi mulţi alţii, printre care şi voi trei, după câte văd.

Harry tăcu. Nu voia să îşi exprime îndoielile şi incertitudinile în privinţa lui Dumbledore, care îl intrigau de luni întregi. Hotărâse asta în timp ce săpase mormântul lui Dobby, decisese să meargă în continuare pe drumul şerpuitor şi periculos pe care i-l indicase Albus Dumbledore, să accepte că nu i se spusese tot ce dorise să ştie, ci doar să aibă încredere. Nu avea nici cea mai mică intenţie de a se îndoi din nou, nu voia să audă nimic din ce l-ar fi putut abate de la drumul său. Întâlni privirea lui Aberforth, care semăna cutremurător cu cea a fratelui său: ochii de un albastru aprins, care lăsau aceeaşi impresie că radiografiau ceea ce priveau. Harry bănui că Aberforth ştia la ce se gândea şi îl dispreţuia pentru asta.

— Domnul profesor Dumbledore a ţinut foarte mult la

Harry, spuse Hermione cu o voce joasă.

— Zău? spuse Aberforth. E extrem de interesant cum mulţi dintre cei la care a ţinut fratele meu foarte mult au ajuns mult mai rău decât dacă i-ar fi lăsat în pace.

— La ce vă referiţi? întrebă Hermione cu sufletul la gura.

— Nu contează, zise Aberforth.

— Dar e o afirmaţie foarte gravă! sări Hermione. Vă... vă referiţi la sora dumneavoastră?

Aberforth se uită urât la ea. Buzele i se mişcară de parcă ar fi mestecat cuvintele, pe care apoi le înghiţi. Brusc, începu să vorbească.

— Sora mea a fost atacată, încolţită de trei băieţi Încuiaţi, când avea şase ani. O văzuseră făcând vrăji când o spionaseră prin gardul viu al grădinii din spate; era un copil, nu putea să controleze asta, nici o vrăjitoare şi nici un vrăjitor nu se pot controla la vârsta aceea. Bănuiesc că s-au speriat de ce au văzut. Au trecut cu forţa prin gardul viu şi, când nu a putut să le arate care era şmecheria, i-a cam luat valul în timp ce încercau să o oprească pe micuţa ciudată să repete ce făcuse înainte.

Ochii Hermionei se măriseră la lumina focului, iar lui Ron părea să îi fie puţin greaţă. Aberforth se ridică, era la fel de înalt ca Albus, şi deveni dintr-odată înspăimântător din cauza furiei şi intensităţii durerii pe care o simţea.

— Ceea ce i-au făcut a distrus-o, nu şi-a mai revenit niciodată. Refuza să facă vrăji, dar nici nu putea să se oprească; magia s-a întors în interior şi a făcut-o să îşi piardă minţile, exploda din ea când nu o mai putea controla şi, câteodată, era stranie şi periculoasă. Însă, în majoritatea timpului, era dulce, speriată şi inofensivă. Şi tatăl meu s-a dus după ticăloşii din

cauza cărora s-a întâmplat, spuse Aberforth, şi i-a atacat. A fost închis în Azkaban pentru asta. Nu i-a spus niciodată de ce a făcut-o, pentru că, atunci, ministerul ar fi aflat ce ajunsese Ariana şi ar fi închis-o pe viaţă în Sf. Mungo. Ar fi considerat că era o ameninţare gravă pentru Statutul Internaţional de Tăinuire, dat fiind că era dezechilibrată şi că magia exploda din ea atunci când nu o mai putea ţine în frâu. A trebuit să o ţinem ascunsă în siguranţă. Ne-am mutat, am răspândit zvonul că era bolnavă şi mama a avut grijă de ea şi a încercat să o facă să fie calmă şi fericită. Eu eram preferatul ei, continuă el şi, în momentul în care spuse aceasta, avură senzaţia că din ridurile şi barba încâlcită ale lui Aberforth ieşea la iveală un şcolar abject. Nu Albus, el stătea tot timpul la el în cameră când era acasă, citea din cărţi şi îşi număra premiile, coresponda cu „cei mai renumiţi vrăjitori ai vremii”, zise Aberforth batjocoritor, el n-avea chef de ea. Pe mine m-a plăcut cel mai mult. Puteam să o conving să mănânce când refuza să o facă pentru mama, eu o liniştеam când avea crize şi, când era calmă, mă ajuta să hrănesc caprele. Apoi, când a făcut paisprezece ani… vedeţi voi, eu nu eram acolo, spuse mai departe Aberforth. Dacă aş fi fost acolo, aş fi putut să o liniştesc. A avut o criză şi mama nu mai era la fel de tânără ca altădată şi… a avut loc un accident. Ariana nu s-a putut controla şi mama a fost ucisă.

Harry simţi un amestec de milă şi repulsie, nu mai voia să audă nimic, dar Aberforth vorbea în continuare şi Harry se întrebă de când nu mai vorbise despre asta sau dacă vorbise vreodată.

— Aşa că asta i-a stricat lui Albus planurile de a pleca în excursie în jurul lumii cu micuţul Doge. Amândoi au venit acasă pentru înmormântarea mamei şi apoi Doge a plecat de unul singur, iar Albus a rămas acasă, drept capul familiei. Ha!

Aberforth scuipă în foc.

— Aş fi avut eu grijă de ea, i-am zis-o, nu îmi păsa de

şcoală, aş fi stat acasă şi aş fi făcut-o. Mi-a spus că eu trebuia să îmi termin studiile şi că el avea să ia locul mamei. Era o treaptă inferioară pentru „domnul Strălucit”, nu se dă nici un premiu pentru îngrijirea unei surori pe jumătate nebune sau pentru că o împiedici să dea foc casei o dată la două zile. Dar s-a descurcat bine timp de câteva săptămâni... până când a venit el.

Pe chipul lui Aberforth apăru o expresie de-a dreptul periculoasă.

— Grindelwald. Şi, în sfârşit, fratele meu avea un egal cu care să discute, cineva la fel de strălucit şi de talentat ca şi el. Şi atunci, îngrijirea Arianei a trecut pe planul doi, în timp ce ei coceau planuri pentru o nouă organizare a lumii vrăjitoreşti şi căutau Talismane şi cine mai ştie ce altceva îi fascina. Planuri măreţe în beneficiul tuturor vrăjitorilor, şi ce conta dacă o tânără fată era neglijată, când Albus lucra pentru binele majorităţii! Dar, după câteva săptămâni petrecute aşa, mă săturasem, chiar mă săturasem. Era aproape timpul să mă întorc la Hogwarts, aşa că le-am spus amândurora, drept în faţă, aşa cum vă spun vouă - Aberforth se uită în jos la Harry şi nu fu greu să şi-l imagineze în adolescenţă, atletic şi mânios, înfruntându-şi fratele mai mare. I-am spus: „Renunţă acum, în clipa asta. Nu poţi să o muţi, este într-o stare prea precară, nu poţi să o iei cu tine, oriunde vreţi să mergeţi să ţineţi discursuri ingenioase, încercând să vă strângeţi adepţi”. Nu i-a convenit, mai spuse Aberforth, iar ochii îi fură acoperiţi pentru câteva secunde de lumina focului, care se reflectă în lentilele ochelarilor: erau din nou foarte albi şi opaci. Lui Grindelwald nu i-a convenit deloc. S-a enervat. Mi-a spus că eram un băieţel nesăbuit pentru că încercam să le stau în cale lui şi strălucitului meu frate... Eu chiar nu înţelegem că biata mea soră nu avea să mai fie nevoită să stea ascunsă, odată ce ei aveau să schimbe lumea, să îi scoată la lumină pe vrăjitori şi să-i înveţe pe Încuiaţi care le era locul? Ne-am certat... am scos bagheta şi el la fel, iar prietenul cel mai bun al fratelui meu a folosit Blestemul Cruciatus asupra mea; şi Albus a încercat să îl oprească, ne

duelam toţi trei şi străfulgerările şi bufniturile au înnebunit-o, n-a mai putut suporta.

Aberforth devenea din ce în ce mai palid, de parcă fusese rănit c-o rană mortală.

— Şi cred că a vrut să ne ajute, dar nu ştia exact ce făcea şi nu ştiu care dintre noi a fost, ar fi putut fi oricare dintre noi, iar Ariana a murit...

Vocea îi pieri când rosti ultimul cuvânt şi se prăbuşi pe cel mai apropiat scaun. Hermione avea faţa plină de lacrimi şi Ron era aproape la fel de palid ca şi Aberforth. Harry nu simţea decât repulsie. Ar fi vrut să nu fi auzit nimic din toate acestea, să îşi poată spăla mintea şi să le îndepărteze.

— Îmi pare... Îmi pare atât de rău, şopti Hermione.

— A plecat, spuse Aberforth răguşit. A plecat pentru totdeauna. Se şterse cu mâneca la nas şi îşi drese glasul.

— Grindelwald şi-a luat tălpăşiţa, bineînţeles. Avea deja o reputaţie proastă în ţara lui şi nu voia să fie făcut responsabil şi pentru ce păţise Ariana. Iar Albus era liber de-acum, nu? Eliberat de povara surorii lui, liber să devină cel mai mare vrăjitor din...

— Nu a fost niciodată liber, spuse Harry.

— Poftim? se auzi uimit glasul lui Aberforth.

— Niciodată, repetă Harry. În noaptea în care a murit, fratele dumneavoastră a băut o poţiune care l-a făcut să înnebunească. A început să strige, să implore pe cineva care nu era acolo. „Nu le face rău, te rog... fă-mi mie rău în locul lor.”

Ron şi Hermione se holbau la Harry. Nu intrase niciodată în detalii despre ce se întâmplase pe insula de pe lac.

Evenimentele care avuseseră loc după ce el şi

Dumbledore se întorseseră la Hogwarts fuseseră deosebit de cutremurătoare.

— Credea că era din nou acolo cu dumneavoastră şi cu Grindelwald, sunt convins de asta, spuse Harry, aducându-şi aminte cum suspina Dumbledore, cum se ruga. Credea că îl privea pe Grindelwald cum vă făcea rău dumneavoastră şi Arianei... era mai rău ca o tortură. Dacă l-aţi fi văzut atunci, nu aţi mai spune că a fost liber.

Aberforth păru pierdut în contemplarea propriilor sale mâini noduroase şi cu vene ieşite în relief. După o pauză îndelungată, spuse:

— Potter, cum poţi fi sigur că fratele meu nu a fost mai interesat de binele majorităţii, decât de tine? Cum poţi fi sigur că nu eşti dispensabil, la fel ca şi sora mea mai mică?

O bucată de gheaţă păru să-i străpungă inima lui Harry.

— Nu cred. Dumbledore l-a iubit pe Harry, spuse Hermione.

— Atunci de ce nu i-a spus să se ascundă? Răspunse Aberforth cu asprime. De ce nu i-a spus:, Ai grijă de tine, uite cum să supravieţuieşti"?

— Pentru că, răspunse Harry înainte ca Hermione să poată vorbi, câteodată trebuie să te gândeşti mai mult decât la propria ta siguranţă! Câteodată, trebuie să te gândeşti la binele majorităţii! E vorba despre un război!

— Băiete, ai şaptesprezece ani!

— Sunt major şi voi lupta în continuare, chiar dacă dumneavoastră aţi renunţat!

— Cine zice că am renunţat?

— „Ordinul Phoenix nu mai există”, repetă Harry. „Ştim-

Noi-Cine a câştigat, s-a terminat şi toţi cei care susţin altceva îşi fac iluzii deşarte.”

— Nu spun că îmi place, dar ăsta este adevărul!

— Ba nu, nu este, spuse Harry. Fratele dumneavoastră ştia cum să îl învingă pe Ştim-Noi-Cine şi mi-a transmis mie ce aflase el. O să continui până când voi reuşi… sau voi muri. Să nu credeţi că nu ştiu cum s-ar putea sfârşi. O ştiu de ani de zile.

Aştepta ca Aberforth să râdă batjocoritor sau să îl contrazică, dar nu o făcu. Doar se încruntă.

— Trebuie să intrăm în Hogwarts, spuse Harry din nou. Dacă nu ne puteţi ajuta, vom aştepta până în zori, o să vă lăsăm în pace şi vom încerca să găsim singuri o cale de a intra. Dar dacă ne puteţi ajuta… ei bine, acum ar fi momentul cel mai bun pentru a ne-o spune.

Aberforth rămase pironit pe scaun, privindu-l pe Harry cu ochii atât de asemănători cu ai fratelui său. Până la urmă îşi drese vocea, se ridică, dădu ocol măsuţei şi se apropie de portretul Arianei.

— Ştii ce să faci, spuse el.

Fata zâmbi, se întoarse şi se îndepărtă, nu aşa cum o făceau de obicei oamenii din portrete, în lateral, în ramă, ci în profunzime, de-a lungul a ceea ce părea să fie un tunel lung, pictat în spatele ei. Priviră cum silueta ei subţire se îndepărtă, până când fu înghiţită de întuneric.

— Ăă… ce… Începu Ron.

— Acum nu mai există decât o singură cale de a intra în castel, spuse Aberforth. Trebuie să ştiţi că au blocat toate vechile tuneluri secrete la ambele capete, sunt Dementori peste tot în jurul zidurilor de hotar şi patrule regulate în şcoală, din câte mi-au spus sursele mele. Hogwarts nu a fost niciodată mai

păzit ca acum. Nu ştiu cum vă aşteptaţi să faceţi ceva după ce veţi ajunge înăuntru, cu Plesneală director şi fraţii Carrow delegaţii lui... Mă rog, dar nu e treaba mea, nu-i aşa? Spui că eşti pregătit să mori.

— Dar ce... se auzi glasul Hermionei, care se încruntase spre portretul Arianei.

În capătul tunelului pictat apăruse un punct alb micuţ şi acum Ariana se întorcea înspre ei, devenind din ce în ce mai mare pe măsură ce se apropia. Dar acum mai era cineva cu ea, cineva mai înalt, entuziasmat şi care mergea şchiopătând. Avea părul mai lung decât îl văzuse Harry vreodată, părea să fi suferit nişte tăieturi adânci pe faţă, iar hainele îi erau sfâşiate şi rupte. Cele două siluete deveniră din ce în ce mai clare, până când în tablou nu li se văzură decât capetele şi umerii. Atunci, portretul se deschise brusc în afara peretelui, ca o uşă micuţă, şi le dezvălui intrarea în tunel. Din ea ieşi Neville Poponeaţă în carne şi oase, cu părul lung, chipul brăzdat şi roba sfâşiată, scoase un strigăt de încântare, sări de pe şemineu şi ţipă:

— Ştiam eu că o să veniţi! Ştiam eu, Harry!

Capitolul XXIX

Diadema pierdută

— Neville... cum naiba... cum...

Însă Neville îi zărise între timp pe Ron şi pe Hermione şi îi îmbrăţişa şi pe ei, ţipând de bucurie. Cu cât Harry se uita mai atent la Neville, cu atât i se părea că arăta mai rău: avea un

ochi umflat, gălbui şi vineţiu, crestături adânci pe faţă şi înfăţişarea sa neîngrijită sugera că trăise în condiţii dificile. Cu toate acestea, chipul tumefiat radia de fericire când îi dădu drumul Hermionei şi spuse din nou:

— Ştiam eu c-o să veniţi! I-am tot zis lui Seamus că era doar o problemă de timp!

— Neville, ce ai păţit?

— Cum? Asta?

Neville îşi trata rănile cu indiferenţă, clătinând din cap.

— E o nimica toată. Seamus e mai rău. O să vedeţi. Să mergem, nu? A, şi se întoarse spre Aberforth –, Ab, s-ar putea să mai vină câţiva oameni.

— Câţiva oameni? repetă Aberforth, cu o presimţire rea. Cum adică, Poponeaţă? S-a dat stingerea şi Vraja de Hărmălaie e aruncată peste tot satul!

— Ştiu, de asta o să Apară direct în cârciumă, spuse Neville. Te rog, tu doar trimite-i prin tunel când ajung aici, da? Mersi mult.

Neville îi întinse mâna Hermionei, ajutând-o să urce pe şemineu şi apoi în tunel, Ron o urmă, apoi Neville. Harry îi spuse lui Aberforth:

— Nu ştiu cum să vă mulţumesc. Ne-aţi salvat viaţa de două ori.

— Păi, să ai grijă de ei, răspunse Aberforth cu o voce aspră. S-ar putea să nu-i mai pot salva a treia oară.

Harry se caţără pe şemineu şi intră în gaura din spatele portretului Arianei. De partea cealaltă erau înşiruite pietre netede; culoarul părea să fie acolo de ani întregi. Pe pereţi erau agăţate lămpi de aramă şi podeaua din pământ era bătătorită şi

plată. În timp ce mergeau, umbrele li se proiectau vălurite pe zid, asemenea unui evantai.

— De cât timp există aici? întrebă Ron, când porniră. Nu apare pe Harta Ştrengarilor, nu-i aşa, Harry? Parcă erau doar şapte culoare care făceau legătura cu şcoala, din câte-mi amintesc...

— Le-au sigilat pe toate înainte de începerea anului şcolar, spuse Neville. Acum e imposibil de mers prin ele, sunt blesteme în jurul intrărilor, iar Devoratorii Morţii şi Dementorii aşteaptă în dreptul ieşirilor.

Începu să se dea înapoi, zâmbind larg, sorbindu-i din priviri.

— Lasă asta... e adevărat? Chiar aţi dat spargere în Banca Gringotts? Aţi scăpat călare pe un dragon? Numai despre asta vorbeşte toată lumea. Terry Boot a fost bătut de Carrow, pentru că a spus în gura mare, la cină în Marea Sală, ce s-a întâmplat!

— Da, este adevărat, încuviinţă Harry.

Neville râse voios.

— Ce-aţi făcut cu dragonul?

— L-am eliberat în natură, spuse Ron. Hermione voia să-l ţinem ca animal de casă.

— Nu exagera, Ron.

— Dar ce aţi tot făcut? Harry, lumea spune că pur şi simplu te-ai ascuns, dar eu n-o cred. Cred că ai pus ceva la cale.

— Ai dreptate, zise Harry, dar spune-ne de Hogwarts, Neville, nu am auzit nimic.

— A fost... mă rog, nu prea mai e deloc ca la Hogwarts,

continuă Neville şi zâmbetul îi pieri în timp ce vorbea. Aţi aflat de fraţii Carrow?

— Cei doi Devoratori ai Morţii care predau aici?

— Nu doar predau, spuse Neville. Ei se ocupă de menţinerea disciplinei. Le place la nebunie să dea pedepse.

— Sunt ca Umbridge?

— Nu, Umbridge e o pisicuţă pe lângă ei. Toţi ceilalţi profesori trebuie să ne reclame lor dacă facem ceva rău. Dar n-o fac, dacă pot s-o evite. E clar că îi urăsc la fel de mult ca şi noi.

— Amycus, fratele, predă ceea ce era înainte Apărare contra Magiei Negre, în afară că acum e pur şi simplu Magie Neagră. Se presupune că ar trebui să învăţăm să folosim Blestemul Cruciatus pe cei care au primit ore de detenţie.

— Poftim?!

Vocile unite ale lui Harry, Ron şi Hermione răsunară de-a lungul tunelului.

— Da, spuse Neville. Aşa m-am ales cu asta, şi le arătă o tăietură deosebit de adâncă pe obraz –, pentru că am refuzat să o fac. Dar unora le place, Crabbe şi Goyle sunt admiratori înfocaţi. Cred că e prima dată când sunt buni la o materie.

— Alecto, sora lui Amycus, predă Studii despre Încuiaţi, un curs obligatoriu pentru toată lumea. Trebuie să o ascultăm cu toţii în timp ce explică faptul că Încuiaţii sunt ca animalele, proşti şi murdari, şi cum i-au obligat ei pe vrăjitori să se ascundă, arătându-se foarte cruzi faţă de ei, şi cum acum se restabileşte ierarhia firească. Pe asta, indică o altă tăietură de pe faţă, am primit-o pentru că am întrebat-o cât sânge Încuiat au în vene ea şi fratele ei.

— La naiba, Neville, interveni Ron, e bine să ţi-o ia gura

pe dinainte când e cazul, nu oricând şi oricum.

— Tu n-ai auzit-o, spuse Neville. Nici tu n-ai fi putut s-o suporţi. Este foarte bine când li se opune lumea, le dă tuturor speranţă. Am observat asta când tu procedai aşa, Harry.

— Dar te-au folosit pe post de ascuţitoare de cuţite, spuse Ron, tresărind un pic atunci când trecură pe lângă o lampă şi rănile lui Neville deveniră şi mai evidente.

Neville ridică din umeri.

— Nu contează. Nu vor să verse prea mult sânge pur, aşa că ne torturează un pic, dacă suntem prea obraznici, dar nu ajung chiar să ne omoare.

Harry nu ştia ce era mai rău, ce spunea Neville sau modul categoric în care o spunea.

— Singurii cu adevărat în pericol sunt cei cărora le fac probleme rudele sau prietenii de afară. Sunt luaţi ostatici. Bătrânul Xeno Lovegood ajunsese să vorbească un pic prea deschis în Zeflemist, aşa că au răpit-o pe Luna din tren, când se întorcea acasă de Crăciun.

— Neville, Luna e bine, am văzut-o.

— Da, ştiu, a reuşit să-mi trimită un mesaj.

Scoase o monedă de aur din buzunar şi Harry o recunoscu, era unul din galionii falşi pe care îi foloseau cei din Armata lui Dumbledore pentru a-şi trimite mesaje între ei.

— Au fost grozave, spuse Neville, zâmbindu-i Hermionei. Fraţii Carrow nu şi-au dat seama nici până acum în ce fel comunicăm, i-a scos din minţi. Obişnuiam să ne furişăm noaptea şi să desenăm grafitti pe pereţi: Armata lui Dumbledore, Încă se fac recrutări, chestii de genul acesta. Plesneală le detesta sincer.

— Obişnuiaţi? spuse Harry, care sesizase folosirea timpului trecut.

— Păi, odată cu trecerea vremii, a devenit din ce în ce mai dificil, explică Neville. Pe Luna am pierdut-o de Crăciun, Ginny nu s-a mai întors din vacanţa de Paşti şi, într-un fel, noi trei eram liderii. Fraţii Carrow se pare că, au ştiut că, eu eram în spatele multor chestii, aşa că au început să mă şicaneze din greu şi apoi, Michael Corner a fost prins eliberând un elev din anul întâi, pe care îl legaseră în lanţuri, şi l-au torturat destul de rău. Asta i-a cam speriat pe oameni.

— Ei, na, bolborosi Ron, ajungând într-un punct unde tunelul urma o pantă ascendentă.

— Da, păi, nu aveam cum să le cer oamenilor să treacă prin ce a trecut Michael, aşa că am renunţat la şmecherii din astea. Dar încă mai luptam şi încă mai recurgeam la chestii subversive, până acum câteva săptămâni. Atunci, bănuiesc că, au hotărât că nu mă puteau opri decât într-un singur mod şi s-au dus după Buni.

— Ce-au făcut?! spuseră uimiţi Harry, Ron şi Hermione, într-un glas.

— Da, zise Neville cu respiraţia întretăiată, din cauză că, tunelul prin care urcau acum era foarte abrupt. Mă rog, vă daţi şi voi seama cum gândesc ei. Funcţiona destul de bine să răpească elevi ca, să le oblige rudele să se poarte corespunzător, bănuiesc că era doar o problemă de timp până când aveau să acţioneze în sens invers. Chestia a fost – se întoarse cu faţa spre ei şi Harry se miră să îl vadă zâmbind – că, s-au întins mai mult decât le ajungea plapuma cu bunica: o vrăjitoare micuţă şi bătrână, care trăieşte singură. Probabil că nu s-au gândit să trimită pe cineva foarte puternic. Oricum, râse Neville, Dawlish e încă la Sf.Mungo şi bunica e fugară. Mi-a trimis o scrisoare – puse mâna pe buzunarul de la piept al robei -, spune că, e mândră de mine, că, se vede că, sunt fiul

părinţilor mei şi să o ţin tot aşa.

— Mişto, se entuziasmă Ron.

— Da, încuviinţă Neville bucuros. Singura problemă e că, după ce şi-au dat seama că, nu aveau cu ce să mă şantajeze, au hotărât că, până la urmă, Hogwarts se putea lipsi complet de mine. Nu ştiu dacă plănuiau să mă omoare sau să mă trimită în Azkaban, în orice caz, am ştiut că era timpul să dispar.

— Dar, spuse Ron foarte derutat, nu... nu ne ducem direct la Hogwarts?

— Ba da, spuse Neville. O să vezi. Am ajuns.

Cotiră după un colţ şi în faţa lor apăru capătul tunelului. O altă serie de trepte ducea spre o uşă exact ca, cea ascunsă în spatele portretului Arianei. Neville o deschise şi se căţără dincolo de ea. În timp ce Harry îl urmă, îl auzi pe Neville strigându-le unor oameni pe care el încă nu îi vedea:

— Ia uite cine a venit! Ce v-am zis eu?

Când Harry ieşi în camera de dincolo de tunel, izbucniră deodată mai multe strigăte şi ţipete.

— HARRY!

— Este Potter, este POTTER!

— Ron!

— Hermione!

Văzu nedesluşit materiale colorate atârnate, lămpi şi multe chipuri. În clipa următoare, el, Ron şi Hermione fură înconjuraţi, îmbrăţişaţi, bătuţi pe spate, ciufuliţi. Mai mult de douăzeci de oameni dădură mâna cu ei; era ca şi când tocmai ar fi câştigat o finală la vâjthaţ.

— Bine, bine, liniştiţi-vă! strigă Neville şi, în timp ce mulţimea se dădu înapoi, Harry reuşi să vadă unde se aflau.

Nu recunoscu deloc camera. Era enormă şi arăta mai degrabă ca interiorul unei căsuţe foarte somptuoase, construite într-un copac, sau poate precum cabina uriaşă a unei corăbii. Hamacuri multicolore erau atârnate din tavan şi dintr-un balcon care se întindea în jurul pereţilor cu lambriuri din lemn închis la culoare şi fără ferestre, acoperiţi cu tapiserii viu colorate. Harry văzu leul auriu al Cercetaşilor, pe fundal roşu, bursucul negru al Astropufilor, pe fundal galben, şi şoimul de bronz al celor de la Ochi-de-Şoim, pe albastru. Nu lipseau decât argintiul şi verdele Viperinilor. Erau biblioteci pline cu cărţi, câteva mături sprijinite de pereţi şi, într-un colţ, un radio mare, într-o cutie de lemn.

— Unde suntem?

— În Camera Necesităţii, unde altundeva? spuse Neville. Mult mai bine decât te aşteptai, nu-i aşa? Mă urmăreau fraţii Carrow şi ştiam că aveam o singură şansă să găsesc o ascunzătoare; am reuşit să trec de uşă şi asta e ce am găsit înăuntru! Mă rog, nu arăta exact aşa la început, era mult mai mică şi exista un singur hamac şi tapiserii doar cu Cercetaşi. Dar s-a mărit pe măsură ce au venit din ce în ce mai mulţi membri ai Armatei lui Dumbledore.

— Şi fraţii Carrow nu pot să intre? întrebă Harry, uitându-se în jur şi căutând uşa.

— Nu, spuse Seamus Finnigan, pe care Harry îl recunoscu doar când îi auzi glasul. Chipul lui Seamus era tumefiat şi umflat.

— Este o ascunzătoare în toată puterea cuvântului. Atâta timp cât unul dintre noi rămâne aici, nu pot ajunge la noi, nu se deschide uşa. Totul ţine de Neville. El chiar înţelege camera asta. Trebuie să îi ceri exact ce ai nevoie, cum ar fi: „Nu vreau

ca vreun susţinător al fraţilor Carrow să poată intra în camera aceasta”, şi o să te asculte! Nu trebuie decât să te asiguri că nu există vreo portiţă de scăpare! Neville e maestru!

— De fapt, nu e foarte complicat, spuse Neville cu modestie. Eram aici cam de o zi şi jumătate şi mi se făcuse foarte foame şi am vrut ceva de mâncare; ei bine, atunci s-a deschis tunelul spre „Capul de mistreţ”. Am mers prin el şi l-am întâlnit pe Aberforth. Ne-a aprovizionat cu mâncare, pentru că, nu ştiu de ce, dar ăsta e singurul lucru pe care nu îl face Camera.

— Da, păi, mâncarea este una dintre cele cinci excepţii ale Legii de Transfigurare Elementară a lui Gamp, spuse Ron, spre uimirea tuturor.

— Aşa că ne ascundem aici de aproape două săptămâni, continuă Seamus, şi pur şi simplu apar mai multe hamacuri de fiecare dată când avem nevoie şi chiar şi o baie cu toate utilităţile, atunci când au început să vină fete...

— ... şi s-au gândit că poate ar vrea să se spele, da, adăugă Lavender Brown, pe care Harry nu o observase până atunci.

Acum, că se uita bine în jur, recunoscu multe feţe familiare. Erau acolo ambele gemene Patil, la fel şi Terry Boot, Ernie Macmillan, Anthony Goldstein şi Michael Corner.

— Dar spuneţi-ne ce-aţi făcut voi, îi rugă Ernie. Au fost atât de multe zvonuri... Am încercat să aflăm veşti despre voi prin Buletinul de Potter, şi îşi îndreptă bagheta spre radio. Chiar aţi dat spargere la Gringotts?

— Da! spuse Neville. Şi este adevărată şi partea cu dragonul!

Ceilalţi aplaudară şi se auziră câteva urale. Ron făcu o reverenţă.

— Ce căutaţi? întrebă Seamus nerăbdător.

Înainte ca vreunul dintre ei să poată para întrebarea cu o alta, Harry simţi o durere teribilă, pătrunzătoare, în jurul cicatricei în formă de fulger. Se întoarse repede cu spatele, ferindu-se de chipurile curioase şi încântate, iar Camera Necesităţii dispăru. Acum stătea într-o colibă de piatră în ruină, scândurile putrezite din podea fuseseră smulse la picioarele lui şi, lângă gaură, se afla o cutie din aur, care tocmai fusese dezgropată. Era deschisă şi goală. Urletul de furie al lui Cap-de-Mort îi vibra în fiecare colţişor al capului.

Făcu un efort imens şi se desprinse din nou de mintea lui Cap-de-Mort, reveni clătinându-se unde era, în Camera Necesităţii, cu transpiraţia şiroindu-i pe faţă şi sprijinit de Ron.

— Harry, eşti bine? spunea Neville. Vrei să stai jos? Trebuie să fii obosit, nu?

— Nu, spuse Harry.

Se uită la Ron şi la Hermione, încercând să le spună din priviri că Lordul Cap-de-Mort tocmai descoperise pierderea unuia dintre celelalte Horcruxuri. Timpul se scurgea repede; în cazul în care Cap-de-Mort alegea ca următoare locaţie Hogwarts, aveau să-şi rateze şansa.

— Trebuie să mergem mai departe, spuse el şi, după expresiile lor, văzu că înţeleseră la ce se referea.

— Şi ce vom face, Harry? întrebă Seamus. Care e planul?

— Planul? repetă Harry.

Se străduia din răsputeri să nu alunece din nou în furia lui Cap-de-Mort, căci cicatricea îl ardea în continuare.

— Păi, e ceva ce trebuie să facem noi, Ron, Hermione şi

cu mine

— Şi apoi o să vă scoatem de aici.

Nimeni nu mai râdea, nimeni nu mai aplauda. Neville părea derutat.

— Cum adică... „o să vă scoatem de aici”?

— Nu ne-am întors ca să rămânem, spuse Harry, frecându-şi cicatricea, în încercarea de a-şi alina durerea. Avem ceva important de făcut.

— Ce anume?

— Nu... nu pot să vă spun.

Cuvintele sale fură urmate de un val de bodogăneli. Neville se încruntă.

— De ce nu poţi să ne spui? Are legătură cu lupta împotriva Ştim-Noi-Cui, nu-i aşa?

— Păi, da...

— Atunci o să te ajutăm.

Ceilalţi membri ai Armatei lui Dumbledore încuviinţară din cap, unii cu entuziasm, alţii solemn. Câţiva dintre ei se ridicară de pe scaune, pentru a dovedi că erau pregătiţi să treacă imediat la fapte.

— Nu înţelegeţi.

Harry părea să fi spus aceasta foarte des în ultimele câteva ore.

— Nu, nu putem să vă spunem. Trebuie să mergem... singuri.

— De ce? întrebă Neville.

— Pentru că...

Pentru că îşi dorea cu disperare să pornească în căutarea Horcruxului lipsă sau, cel puţin, să vorbească în particular cu Ron şi Hermione despre locul de unde ar fi putut să-şi înceapă căutarea. Lui Harry îi era greu să îşi adune gândurile. Cicatricea îl ardea neîncetat.

— Dumbledore ne-a lăsat ceva de făcut, spuse el cu precauţie, şi nu avem voie să spunem... adică, a vrut să o facem noi, doar noi trei.

— Noi suntem Armata lui, spuse Neville. Armata lui Dumbledore. Am fost implicaţi cu toţii, am menţinut-o în viaţă în timp ce voi trei aţi plecat de capul vostru.

— Nu a fost tocmai ca în vacanţă, prietene, spuse Ron.

— Nici n-am zis că ar fi fost, dar nu înţeleg de ce nu puteţi să aveţi încredere în noi. Toţi din camera aceasta au luptat şi au ajuns aici pentru că au fost hăituiţi de fraţii Carrow. Toţi de aici au dovedit că îi sunt loiali lui Dumbledore, că îţi sunt loiali ţie.

— Ascultă-mă, începu Harry, fără să ştie ce avea să spună, dar nu mai conta.

Uşa tunelului tocmai se deschisese în spatele lui.

— Am primit mesajul tău, Neville! Salut, mă gândeam eu că trebuie să fiţi aici!

Erau Luna şi Dean. Seamus scoase un strigăt răsunător de încântare şi fugi să îşi îmbrăţişeze cel mai bun prieten.

— Bună, tuturor! spuse Luna fericită. Vai, ce bine că m-am întors!

— Luna, spuse Harry absent, ce cauţi aici? Cum ai...

— Am chemat-o eu, răspunse Neville, ridicând galionul fals.

Le-am promis ei şi lui Ginny că o să le anunţ dacă te întorci. Cu toţii credeam că, dacă te vei întoarce, va fi revoluţie. Că îi vom da jos pe Plesneală şi pe fraţii Carrow.

— Bineînţeles că asta înseamnă, spuse Luna veselă. Nu-i aşa, Harry? O să-i dăm afară cu forţa din Hogwarts?

— Ascultaţi-mă, spuse Harry, din ce în ce mai panicat, îmi pare rău, dar nu ne-am întors pentru asta. Avem ceva de făcut şi apoi...

— O să ne lăsaţi în situaţia asta? întrebă Michael Corner.

— Nu! spuse Ron. Ce facem va fi spre binele tuturor, până la urmă, pentru a scăpa de Ştim-Noi-Cine.

— Atunci, lăsaţi-ne să fim de ajutor! spuse Neville furios. Vrem să luăm parte şi noi!

Se auzi din nou un zgomot din spatele lor şi Harry se întoarse. Inima aproape că i se opri în loc: Ginny se căţăra acum prin gaura din perete, urmată îndeaproape de Fred, George şi Lee Jordan. Ginny îi aruncă lui Harry un zâmbet radios. Uitase sau nu fusese niciodată pe deplin conştient cât era de frumoasă, dar nu fusese niciodată mai puţin încântat să o vadă.

— Aberforth cam are capsa pusă, spuse Fred, ridicând mâna, în semn de salut la mai multe strigăte de bun venit. Vrea să tragă un pui de somn şi zice că barul parcă s-a transformat în gară.

Harry rămase cu gura deschisă. Chiar în spatele lui Lee Jordan apăru fosta prietenă a lui Harry, Cho Chang. Cho îi zâmbi.

— Am primit mesajul, spuse ea, ridicând galionul ei fals, şi se duse să ia loc lângă Michael Corner.

— Deci care e planul, Harry? spuse George.

— Nici unul, răspunse Harry, încă dezorientat de apariţia tuturor acestor oameni, neputând să asimileze tot ce se întâmpla din cauza durerii îngrozitoare pe care i-o provoca cicatricea.

— O să improvizăm pe drum, nu? E strategia mea preferată, spuse Fred.

— Trebuie să-i pui capăt! îi zise Harry lui Neville. De ce i-ai chemat pe toţi înapoi? Este o nebunie!

— Luptam, nu-i aşa? se entuziasmă Dean, scoţându-şi galionul fals. În mesaj apărea că s-a întors Harry şi că o să luptăm! Dar nu am baghetă.

— Nu ai baghetă? începu Seamus.

Ron se întoarse dintr-odată spre Harry.

— De ce nu pot să ne ajute?

— Poftim?

— Pot să ne ajute.

Îşi coborî vocea şi vorbi astfel încât să nu îl mai audă decât Hermione, care stătea între ei.

— Nu ştim unde este. Trebuie să îl găsim repede. Nu avem timp să le spunem că este un Horcrux. Harry se uită la Ron şi apoi la Hermione, care şopti:

— Cred că Ron are dreptate. Nici măcar nu ştim ce căutăm, avem nevoie de ei.

Şi cum Harry nu părea convins, adăugă:

— Nu trebuie să faci totul de unul singur, Harry.

Harry încerca să gândească repede. Încă îl ustura cicatricea, simţea că iar avea să îi crape capul de durere. Dumbledore îl prevenise să nu le spună decât lui Ron şi Hermione de Horcruxuri. Secrete şi minciuni, aşa am crescut noi, şi Albus… avea un talent înnăscut pentru asta…

Oare se transforma în Dumbledore, ţinându-şi secretele bine ascunse, temându-se să aibă încredere? Dar Dumbledore avusese încredere în Plesneală şi la ce dusese aceasta? La crima din vârful celui mai înalt turn…

— În ordine, le spuse încet celor doi. Bine! strigă spre cei din cameră şi deodată se făcu linişte.

Fred şi George, care făcuseră glume spre încântarea celor din jurul lor, tăcură şi toţi păreau atenţi şi entuziasmaţi.

— Trebuie să găsim ceva, spuse Harry. Ceva… ceva ce o să ne ajute să îl dăm jos pe Ştim-Noi-Cine. Este aici, la Hogwarts, dar nu ştim unde. S-ar putea să îi fi aparţinut lui Ochi-de-Şoim. A mai auzit cineva de un astfel de obiect? A văzut cineva vreun obiect care să aibă simbolul unui şoim pe el, de exemplu?

Se uită plin de speranţă spre micul grup de elevi de la Ochi-de-şoim, Padme, Michael, Terry şi Cho –, dar cea care răspunse fu Luna, cocoţată pe braţul scaunului lui Ginny.

— Păi, este diadema ei pierdută. Ţi-am spus de ea, mai ţii minte, Harry? Diadema pierdută a lui Ochi-de-Şoim? Tati încearcă să o reconstituie.

— Da, dar diadema pierdută, spuse Michael Corner, dându-şi ochii peste cap, este pierdută, Luna. Cam asta e problema.

— Când s-a pierdut? întrebă Harry.

— Cu secole în urmă, aşa se zice, explică Cho şi lui Harry i se înecară corăbiile. Domnul profesor Flitwick a spus că diadema a dispărut odată cu însăşi Ochi-de-Şoim şi, adresându-li-se colegilor de la Ochi-de-Şoim, nimeni nu a mai dat de urma ei, nu?

Toţi clătinară din cap.

— Scuzaţi-mă, dar ce este o diademă? întrebă Ron.

— Este un fel de coroană, spuse Terry Boot. Diadema lui Ochi-de-Şoim se spune că avea proprietăţi magice, îl făcea mai înţelept pe cel care o purta.

— Da, sifoanele cu Steluţe Verzi ale lui tati...

Dar Harry o întrerupse pe Luna.

— Şi nu aţi văzut nimic care să semene cu ea?

Din nou, clătinară cu toţii din cap; Harry se uită la Ron şi Hermione şi văzu reflecţia propriei sale dezamăgiri. Un obiect care se pierduse cu mult timp în urmă şi, după câte se părea, fără urmă, nu era tocmai un bun candidat pentru Horcruxul ascuns în castel... Dar, înainte de a putea formula o nouă întrebare, Cho vorbi din nou:

— Harry, dacă vrei să vezi cum arată diadema, pot să te conduc în camera de zi Ochi-de-Şoim, să o vezi. Apare reprezentată în statuia lui Ochi-de-Şoim.

Pe Harry îl arse din nou cicatricea, foarte puternic. Pentru o clipă, Camera Necesităţii se învolbură în faţa lui şi în locul ei văzu pământul întunecat dedesubt, în timp ce zbura, şi şarpele imens încolăcit în jurul umerilor lui. Cap-de-Mort zbura din nou, nu ştia dacă spre lacul subteran sau în direcţia lor, spre castel, cert era că, în cazul ambelor variante, mai aveau foarte puţin timp.

— E pe drum, le spuse el încet lui Ron şi Hermione.

Aruncă o privire spre Cho şi apoi din nou înspre ei.

— Fiţi atenţi, ştiu că nu este o pistă prea bună, dar mă duc să văd statuia, măcar să ştim cum arată diadema. Aşteptaţi-mă aici şi păstraţi-l pe celălalt, ştiţi voi ce, în siguranţă.

Cho se ridicase, dar Ginny spuse destul de aprig:

— Nu, îl duce Luna pe Harry, nu-i aşa, Luna?

— Ooo, da, cu plăcere, spuse Luna veselă şi Cho se aşeză la loc, părând dezamăgită.

— Cum ieşim de aici? îl întrebă Harry pe Neville.

— Pe aici.

Îi conduse pe Harry şi pe Luna spre un colţ în care un dulap micuţ dădea spre o scară abruptă.

— Ieşirea e în fiecare zi în altă parte, aşa că nu au reuşit niciodată să o găsească, spuse el. Singura problemă e că nu ştim exact unde ajungem când ieşim. Ai grijă, Harry, patrulează întotdeauna pe coridoare în timpul nopţii.

— Nici o problemă, îl linişti Harry. Ne vedem cât de curând.

El şi Luna urcară repede scara, care era lungă, luminată de torţe, şi cotiră pe lângă colţuri, în locuri neaşteptate. În sfârşit, ajunseră la ceea ce părea a fi un zid solid.

— Vino şi tu sub ea, îi spuse Harry Lunei, scoţând Pelerina Invizibilă şi aruncând-o peste amândoi.

Împinse uşor în perete. Acesta se topi la atingere şi se strecurară afară. Harry se uită înapoi şi văzu că se închisese imediat la loc. Erau pe un coridor întunecat. Harry o trase pe

Luna înapoi în umbră, scotoci în punguţa de la gât şi scoase Harta Ştrengarilor. O ţinu aproape de nas, căută şi reperă în sfârşit punctul lui şi pe cel al Lunei.

— Suntem la etajul cinci, şopti el, privindu-l pe Filch cum se depărta de ei pe un coridor apropiat de al lor. Hai, pe aici.

Merseră în vârful picioarelor. Harry se furişase de multe ori prin castel în timpul nopţii, dar niciodată nu îi mai bătuse inima atât de repede ca acum, niciodată nu depinseseră atât de multe de trecerea lui în siguranţă. Trecură prin pătrate luminoase pe podea, în care se reflecta luna, pe lângă armuri ale căror coifuri scârţâiră la auzul paşilor lor înăbuşiţi, pe după colţuri dincolo de care nu ştiau la ce să se aştepte.

Harry şi Luna merseră mai departe, consultând Harta Ştrengarilor de fiecare dată când aveau destulă lumină, oprindu-se de două ori pentru a lăsa să treacă o fantomă, fără a atrage atenţia asupra lor. Se aştepta să dea peste un obstacol în orice clipă; cel mai teamă îi era de Peeves şi îşi ciulea urechile la fiecare pas, pentru a auzi primele semne care l-ar fi anunţat pe strigoiul guraliv.

— Pe aici, Harry, şopti Luna, trăgându-l de mânecă şi ducându-l spre o scară circulară.

Urcau în spirale ameţitoare. Harry nu mai fusese niciodată acolo. În sfârşit, ajunseră la o uşă. Nu avea mâner şi nici broască, doar o bucată simplă de lemn vechi şi un ciocan de bronz, sub forma unui şoim.

Luna întinse o mână albă, care părea sinistră în felul în care plutea în aer, fără a fi legată de un braţ sau de un corp. Bătu o dată şi, în liniştea din jur, bătaia aceasta i se păru lui Harry la fel de răsunătoare ca o rafală de tun. Imediat, şoimul îşi deschise ciocul, dar, în locul unui strigăt de pasăre, o voce blândă, melodioasă spuse:

— Ce a fost întâi, phoenixul sau flacăra?

— Hmm... tu ce crezi, Harry? spuse Luna, căzând pe gânduri.

— Cum? Nu e pur şi simplu o parolă?

— A, nu, trebuie să răspunzi la o întrebare, spuse Luna.

— Şi dacă greşeşti?

— Păi, trebuie să aştepţi pe cineva care să răspundă corect, spuse Luna. Aşa te înveţi, ştii?

— Da... problema e că nu ne permitem să mai aşteptăm pe cineva, Luna.

— Nu, înţeleg ce vrei să spui, zise Luna serioasă. Păi atunci, cred că răspunsul este că un cerc nu are început.

— Bine gândit, încuviinţă vocea şi uşa se deschise.

Camera de zi pustie a celor de la Ochi-de-Şoim era o încăpere mare, circulară, mai aerisită decât oricare alta pe care o văzuse Harry la Hogwarts. Pereţii erau marcaţi cu ferestre graţioase cu arcade, în faţa cărora atârnau drapaje de mătase albastră şi arămie. În timpul zilei, cei de la Ochi-de-Şoim aveau cu siguranţă o privelişte spectaculoasă a munţilor din jur. Tavanul era bombat şi presărat cu stele, care mergeau de minune cu covorul albastru închis. Erau mese, scaune şi biblioteci şi, într-o nişă, vizavi de uşă, era o statuie înaltă, din marmură albă.

Harry o recunoscu pe Rowena Ochi-de-Şoim după bustul pe care îl văzuse acasă la Luna. Statuia era plasată lângă o uşă, despre care Harry bănui că ducea spre dormitoarele de deasupra. Se duse direct spre femeia din marmură şi aceasta păru să îl privească şi ea, surâzându-i cercetător; era frumoasă, dar intimidantă. O coroniţă delicată fusese reprodusă în

marmură pe creştetul ei. Nu era foarte diferită de tiara pe care o purtase Fleur la nuntă. Pe ea erau gravate nişte cuvinte cu litere mici. Harry ieşi de sub pelerină şi se caţără pe soclul lui Ochi-de-Şoim, pentru a le citi: „Mintea să-ţi fie bine pregătită pentru carte şi ştiinţă”.

— În timp ce mintea ta e goală ca o tărtăcuţă, spuse o voce, râzând pe înfundate.

Harry se întoarse repede, alunecă de pe soclu şi ateriza pe podea. Chiar în faţa lui stătea silueta cu umeri căzuţi a lui Alecto Carrow şi, exact când Harry ridică bagheta, aceasta apăsă cu arătătorul bondoc pe craniul şi pe şarpele tatuate pe antebraţ.

Capitolul XXX

Concedierea lui Plesneală

În clipa în care degetul atinse Semnul, pe Harry îl arse înfiorător cicatricea. Camera înstelată îi dispăru din faţa ochilor şi se trezi pe nişte roci, dedesubtul unei stânci; valurile se învolburau în jurul lui şi inima îi tresăltă triumfătoare - prinseseră băiatul.

O bufnitură puternică îl aduse pe Harry înapoi unde era; îşi ridică bagheta dezorientat, dar vrăjitoarea dinaintea lui cădea deja în faţă, lovindu-se de podea cu o asemenea putere, încât geamurile bibliotecii zăngăniră.

— Nu am mai împietrit niciodată pe nimeni, în afara

lecţiilor cu A.D., spuse Luna, părând destul de interesată. A fost mai zgomotos decât mă aşteptam.

Într-adevăr, tavanul începuse să tremure. Se auzeau din ce în ce mai tare paşi grăbiţi de dincolo de uşa care ducea spre dormitoare. Vraja Lunei îi trezise pe Ochi-de-şoim care dormeau deasupra.

— Luna, unde eşti? Trebuie să intru sub pelerină!

Picioarele Lunei apărură din senin; se duse repede lângă ea şi Luna lăsă pelerina să cadă din nou peste ei. În acest timp, uşa se deschise şi un şuvoi de Ochi-de-Şoim în pijamale se revărsă în camera de zi. Unii rămaseră cu gura căscată, alţii ţipară de uimire, când o văzură pe Alecto zăcând acolo, lipsită de cunoştinţă. Merseră încet în jurul ei, târşâindu-şi picioarele, ca în jurul unei bestii fioroase care se putea trezi în orice clipă, gata de atac. Atunci, un elev micuţ din anul întâi fugi spre ea şi îi atinse fundul cu vârful piciorului.

— Cred că s-ar putea să fie moartă! strigă el încântat.

— A, uite, şopti Luna fericită, în timp ce Ochii-de-Şoim se îmbulziră în jurul lui Alecto. Se bucură!

— Da… grozav…

Harry închise ochii şi, în timp ce cicatricea îi zvâcnea, el intra din nou în mintea lui Cap-de-Mort. Mergea de-a lungul unui tunel, spre prima peşteră… decisese să se asigure că medalionul era în siguranţă înainte de a veni… dar nu avea să îi ia mult timp…

La uşa camerei de zi se auzi un ciocănit şi toţi Ochi-de-şoim încremeniră. Harry auzi vocea blândă, melodioasă, cu care vorbea şoimul de partea cealaltă a uşii: „Unde se duc obiectele dispărute?”

— De unde să ştiu? Tacă-ţi fleanca! se răsti o voce

brutală, pe care Harry o recunoscu a fi a fratelui lui Alecto, Amycus. Alecto? Alecto? Eşti acolo? L-ai prins? Deschide uşa!

Ochii-de-Şoim şuşoteau între ei, îngroziţi. Apoi, dintr-odată, se auziră nişte bufnituri puternice, de parcă cineva ar fi tras cu o armă în uşă.

— Alecto! Dacă vine şi nu-l avem pe Potter... vrei să păţim la fel ca familia Reacredinţă? Răspunde-mi! răcni Amycus, scuturând uşa cât de tare putea, însă aceasta tot nu se deschise. Ochii-de-Şoim se dădeau cu toţii înapoi şi cei mai speriaţi începură să urce scara în fugă, întorcându-se în dormitoare. Apoi, exact când Harry se întreba dacă nu ar fi trebuit să spargă uşa şi să îl împietrească pe Amycus, înainte ca Devoratorul Morţii să poată face altceva, se auzi o a doua voce de dincolo de uşă, şi mai familiară.

— Pot să vă întreb ce faceţi, domnule profesor Carrow?

— Încerc să trec de uşa asta blestemată! strigă Amycus. Du-te şi cheamă-l pe Flitwick! Pune-l s-o deschidă, acum!

— Dar nu este înăuntru sora dumneavoastră? întrebă profesoara McGonagall. Nu i-a dat drumul domnul profesor Flitwick mai devreme în seara acesta, conform dorinţei dumneavoastră imperioase? Poate că ar putea să vă deschidă dânsa, nu? Atunci nu ar mai fi nevoie să treziţi jumătate din castel.

— Nu răspunde, sfinx bătrân ce eşti! Deschide-o tu! Hai! Fă-o, acum!

— Desigur, dacă doriţi, spuse profesoara McGonagall cu o voce îngrozitor de glacială.

Se auzi un ciocănit delicat şi vocea melodioasă întrebă din nou:

— Unde dispar obiectele dispărute?

— În neființă, adică în infinit, răspunse profesoara McGonagall.

— Frumos spus, răspunse mânerul în formă de şoim şi uşa se deschise.

Puţinii Ochi-de-Şoim care rămăseseră în urmă fugiră spre scară, în timp ce Amycus se năpusti peste prag, fluturând bagheta, cu umerii adunaţi ca şi sora lui. Avea chipul palid, ca din aluat, iar ochii mici i se aţintiră imediat asupra lui Alecto, care era întinsă inertă pe podea. Scoase un strigăt de furie şi teamă.

— Ce i-au făcut progeniturile afurisite? urlă el. O să-i Cruciez pe toţi, până-o să-mi spună cine-i vinovatu'! Şi ce-o să zică Lordul Întunecat? continuă el, în genunchi lângă sora lui şi lovindu-se cu pumnul peste frunte. Nu l-am prins şi ăştia au omorât-o!

— Este doar împietrită, spuse profesoara McGonagall pe un ton nerăbdător, aplecându-se să o examineze pe Alecto. O să-şi revină fără probleme.

— Ba nu, nu o să-şi revină deloc! urlă Amycus. Nu după ce o să pună Lordul întunecat mâna pe ea! S-a apucat şi l-a chemat, am simţit Semnul arzând, şi acum crede că l-am prins pe Potter!

— Că l-aţi „prins pe Potter”? spuse profesoara McGonagall tăios. Cum adică... l-aţi „prins pe Potter”?

— Ne-a zis că s-ar putea ca Potter să-ncerce să intre în Turnul Ochi-de-Şoim şi să-l chemăm dacă-l prindem!

— De ce ar vrea Potter să intre în Turnul Ochi-de-Şoim? Potter este în casa mea!

Harry distinse o notă de mândrie dincolo de mirarea şi mânia ei şi îl cuprinse un val de afecţiune faţă de Minerva

McGonagall.

— Ne-a zis că s-ar putea să vină aici! spuse Carrow. Nu ştiu de ce, de unde să ştiu?

Profesoara McGonagall se îndreptă şi ochii ei ca nişte mărgele cercetară camera. Trecură de două ori peste locul unde erau Harry şi Luna.

— Putem să dăm vina pe puşti, spuse Amycus, cu o expresie şireată pe chipul său animalic. Da, asta o să facem. O să spunem că puştii de sus au prins-o la înghesuială pe Alecto, ridică privirea spre tavanul înstelat, dincolo de care erau dormitoarele, şi că au obligat-o să atingă Semnul şi de-aia a primit o alarmă falsă... Să-l pedepsească pe ei. Nişte puşti în plus sau în minus, ce mai contează!

— Contează la fel de mult cât diferenţa dintre adevăr şi minciuna sau curaj şi laşitate, spuse profesoara McGonagall, albindu-se. Pe scurt, o diferenţă pe care dumneavoastră şi sora dumneavoastră nu păreţi a fi în stare să o sesizaţi. Dar daţi-mi voie să clarific un singur lucru. Nu veţi arunca nenumăratele dumneavoastră inepţii în cârca elevilor de la Hogwarts! Nu voi permite aşa ceva!

— Ce zici?

Amycus înainta, până când ajunse ostentativ de aproape de profesoara McGonagall - faţa lui era la câţiva centimetri de a ei. Profesoara refuză să se dea înapoi, îl privea ca pe ceva dezgustător, din mijlocul unui closet.

— Nu se pune problema de ce-o să permiţi tu, Minerva McGonagall. Vremea ta a trecut. Acum, noi suntem la conducere aici şi o să mă susţii sau o să plăteşti scump pentru asta, şi o scuipă în faţă.

Harry ieşi dintr-odată de sub pelerină, ridică bagheta şi spuse:

— N-ar fi trebuit să faci asta.

În timp ce Amycus se întoarse în viteză, Harry strigă:

— Crucio!

Devoratorul Morţii fu ridicat în aer. Începu să se zbată ca un om pe cale să se înece, dând din mâini şi din picioare şi urlând de durere, şi atunci se izbi de o bibliotecă. Se auziră scrâşnete şi geamuri sparte, iar Amycus căzu grămadă pe podea, pierzându-şi cunoştinţa.

— Înţeleg ce voia să spună Bellatrix, vorbi Harry, cu sângele pulsându-i în creier. Trebuie să ţi-o doreşti cu adevărat.

— Potter! şopti profesoara McGonagall, ţinând mâna apăsată în dreptul inimii. Potter, eşti aici! Ce… Cum… se strădui să nu se piardă cu firea. Potter, ai fost nesăbuit!

— V-a scuipat, spuse Harry.

— Potter, eu… Ai fost… foarte galant, dar nu îţi dai seama că…

— Ba da, îmi dau seama, o asigură Harry.

Panica ei îl întărea într-un fel.

— Doamnă profesoară McGonagall, Cap-de-Mort este pe drum.

— A, acum avem voie să îi rostim numele? întrebă Luna interesată, dându-şi jos Pelerina Invizibilă.

Profesoara McGonagall păru copleşită de apariţia celui de-al doilea proscris, se dădu înapoi, clătinându-se pe picioare, şi căzu pe un scaun din apropiere, ţinându-se strâns de gulerul capotului vechi ecosez.

— Nu cred că mai contează în ce fel îi spunem, se adresă

Harry Lunei. Ştie deja unde sunt.

Undeva în adâncurile minţii lui Harry, în acea parte conectată cu cicatricea care clocotea de furie, îl văzu pe Cap-de-Mort traversând repede lacul întunecat, în bărcuţa verde, cu contur fantomatic. Aproape ajunsese la insula unde era ligheanul din piatră.

— Trebuie să fugi, şopti profesoara McGonagall. Acum, Potter, cât poţi tu de repede!

— Nu pot, spuse Harry. Trebuie să fac ceva. Doamnă profesoară, ştiţi cumva unde este diadema Rowenei Ochi-de-şoim?

— D-diadema lui Ochi-de-Şoim? Fireşte că nu. Nu s-a pierdut cu secole în urmă?

Se îndreptă puţin.

— Potter, a fost o nebunie... o nebunie să intri în castelul acesta!

— N-am avut de ales, spuse Harry. Doamnă profesoară, aici e ascuns ceva şi eu trebuie să-l găsesc... şi ar putea fi diadema.

Dacă aş putea vorbi cu domnul profesor Flitwick...

Se auzi ceva mişcându-se şi un clichet de cioburi: Amycus se trezea, înainte ca Harry sau Luna să facă ceva, profesoara McGonagall se ridică, îndreptă bagheta spre Devoratorul Morţii, încă ameţit, şi spuse: „Imperio!”. Amycus se ridică, se duse la sora lui, îi luă bagheta, apoi veni ascultător la profesoara McGonagall şi i-o dădu, odată cu bagheta lui. După aceea, se întinse pe podea lângă Alecto. Profesoara McGonagall flutură din nou din baghetă şi, ca din senin, apăru o funie scânteietoare argintie, care se înfăşură în jurul fraţilor Carrow, legându-i strâns unul de altul.

— Potter, spuse profesoara McGonagall, întorcându-se iar cu faţa spre el şi extrem de indiferentă la situaţia fraţilor Carrow, dacă Cel-Ce-Nu-Trebuie-Numit ştie cu adevărat că eşti aici…

În timp ce spuse aceasta, pe Harry îl fulgeră o furie asemenea unei dureri fizice, iar cicatricea păru să-i ia foc şi, pentru o secundă, se uită în ligheanul în care poţiunea se făcuse limpede şi nu văzu nici un medalion din aur, stând în siguranţă sub suprafaţa poţiunii.

— Potter, te simţi bine? spuse o voce şi Harry îşi reveni, agăţându-se de umărul Lunei, pentru a-şi menţine echilibrul.

— Timpul e măsurat, Cap-de-Mort se apropie. Doamnă profesoară, încerc să îndeplinesc ordinele lui Dumbledore, trebuie să găsesc ce a vrut el să găsesc! Dar cât timp caut eu, trebuie să-i scoatem pe elevi din castel, pe mine mă vrea Cap-de-Mort, dar nu-i va păsa dacă va omorî şi alţi oameni, nu acum… Nu acum, când ştie că vânez Horcruxuri, încheie Harry fraza în gând.

— Îndeplineşti ordinele lui Dumbledore? repetă ea, cu o expresie de uimire.

Apoi se îndreptă, cât era de înaltă.

— Ei bine, cât vei căuta acest… acest obiect, vom securiza şcoala împotriva Celui-Ce-Nu-Trebuie-Numit.

— Este posibil?

— Eu cred că da, spuse profesoara McGonagall pe un ton sec. Noi, profesorii, suntem destul de pricepuţi la vrăji, să ştii. Sunt sigură că îi vom putea rezista o vreme, dacă vom face cu toţii eforturi maxime. Desigur, o să fie nevoie să facem ceva în privinţa domnului profesor Plesneală…

— Lăsaţi-mă pe mine.

— Şi dacă la Hogwarts este pe cale să înceapă o stare de asediu, cu Lordul întunecat la porţile castelului, este într-adevăr indicat să ducem cât mai mulţi oameni nevinovaţi la adăpost. Dat fiind că Reţeaua Zvrr este sub observaţie şi Apariţia este imposibilă pe domeniu…

— Există o cale, spuse Harry repede, înştiinţând-o despre culoarul care ducea la „Capul de mistreţ”.

— Potter, este vorba de sute de elevi…

— Ştiu, doamnă profesoară, dar dacă Devoratorii Morţii şi Cap-de-Mort se concentrează asupra hotarelor şcolii, nu îi va interesa dacă Dispar oameni din „Capul de mistreţ”.

— Este un oarecare adevăr în ce spui, încuviinţă ea.

Îşi îndreptă bagheta spre fraţii Carrow şi o plasă argintie căzu peste trupurile lor legate, li se înfăşură în jur şi îi ridică în aer; în următoarea clipă, atârnau de tavanul albastru cu auriu, ca două animale marine mari şi urâte.

— Haideţi! Trebuie să îi anunţăm pe ceilalţi şefi de case. Ar fi mai bine să-ţi pui din nou pelerina.

Se duse cu paşi mari spre uşă şi ridică bagheta. Din vârful ei ţâşniră trei pisici argintii, cu un desen în formă de ochelari în jurul ochilor. Patronuşii o zbughiră în faţă, răspândindu-şi lumina argintie pe scara în spirală, în timp ce profesoara McGonagall, Harry şi Luna coborâră în grabă.

O luară la fugă de-a lungul coridoarelor şi Patronuşii îi părăsiră unul câte unul; capotul ecosez fâşâia pe podea, iar Harry şi Luna alergau în urma ei, sub pelerină.

Coborâseră încă două etaje, când alţi paşi înăbuşiţi li se alăturară. Harry, pe care îl ustura în continuare cicatricea, fu primul care îi auzi; îşi pipăi punguţa de la gât, căutând Harta Ştrengarilor, dar, înainte de a apuca să o scoată, McGonagall

păru să sesizeze şi ea noua prezenţă. Se opri, ridică bagheta, pregătită să se dueleze, şi spuse:

— Cine este?

— Eu, răspunse o voce joasă.

Severus Plesneală apăru de după o armură.

La vederea lui, inima lui Harry începu să clocotească de ură. Uitase detaliile înfăţişării lui Plesneală, din cauza grozăviei crimelor acestuia, uitase cum părul negru şi slinos îi cădea ca o perdea în jurul feţei sale înguste, cum ochii negri aveau o expresie rece, lipsită de viaţă. Nu purta pijama, ci era îmbrăcat cu pelerina sa neagră obişnuită, având şi el bagheta pregătită de luptă.

— Unde sunt fraţii Carrow? întrebă el încet.

— Bănuiesc că acolo unde le-ai spus să fie, Severus, răspunse profesoara McGonagall.

Plesneală se apropie şi ochii lui cercetară aerul din jurul profesoarei McGonagall, de parcă ar fi ştiut că Harry era acolo. Harry ridică şi el bagheta, pregătit să atace.

— Aveam impresia, spuse Plesneală, că Alecto a prins un intrus.

— Da? făcu profesoara McGonagall. Şi ce anume ţi-a dat această impresie?

Plesneală îndoi un pic braţul stâng, pe care era înfierat Semnul întunecat.

— Ah, fireşte, spuse profesoara McGonagall. Voi, Devoratorii Morţii, aveţi propriile căi de comunicare, am uitat.

Plesneală se prefăcu a n-o fi auzit. Cerceta în continuare aerul de peste tot din jurul ei şi venea din ce în ce mai aproape,

dând senzaţia că nu îşi dădea seama ce face.

— Nu ştiam că era rândul tău să patrulezi noaptea pe holuri, Minerva.

— Ai vreo obiecţie în acest sens?

— Mă întreb ce anume te-ar fi putut scoate din pat la ora aceasta târzie.

— Mi s-a părut că am auzit ceva, spuse profesoara McGonagall.

— Serios? Dar totul pare liniştit.

Plesneală o privi în ochi.

— Minerva, l-ai văzut cumva pe Harry Potter? Pentru că, dacă l-ai văzut, insist să…

Profesoara McGonagall acţionă mai rapid decât s-ar fi aşteptat Harry, şfichiui aerul cu bagheta şi, pentru o fracţiune de secundă, Harry crezu că Plesneală urma să se prăbuşească şi să-şi piardă cunoştinţa, dar rapiditatea Vrăjii Scut a acestuia o făcu pe McGonagall să îşi piardă puţin echilibrul. McGonagall flutură bagheta spre o torţă de pe perete şi aceasta zbură din locaş; Harry, care era pe cale să îl blesteme pe Plesneală, se văzu nevoit să o tragă pe Luna din calea flăcărilor transformate într-un inel de foc care umplu coridorul şi zbură spre Plesneală, sub forma unui lasou. Apoi nu mai era foc, ci un şarpe mare şi negru, pe care McGonagall îl pulveriză, transformându-l în fum. Fumul se adună şi se solidifică în câteva secunde, devenind un roi de pumnale aţintite spre el. Plesneală nu putu să le evite decât trăgând armura în faţa lui şi pumnalele se împlântară pe rând în pieptul acesteia, zăngănind răsunător.

— Minerva! strigă o voce ascuţită.

Harry se uită în spatele lui, protejând-o în continuare pe

Luna de vrăjile care zburau, şi îi văzu pe profesorul Flitwick şi pe profesoara Lăstar venind în fugă spre ei, în haine de noapte, iar pe imensul profesor Slughorn gâfâind în urma lor.

— Nu! chiţăi Flitwick, ridicând bagheta. Nu o să mai ucizi la Hogwarts!

Vrăjile lui Flitwick loviră armura în spatele căreia se adăpostise Plesneală, iar aceasta prinse viaţă, scârţâind din ţâţâni. Plesneală scăpă din strânsoarea braţelor ei şi o trimise înapoi, spre atacatorii săi. Harry şi Luna fură nevoiţi să se arunce într-o parte, pentru a se feri, şi armura se izbi de perete, făcându-se bucăţi. Când Harry ridică din nou privirea,

Plesneală fugea cât putea de repede şi McGonagall, Flitwick şi Lăstar alergau după el. Plesneală intră pe uşa unei clase şi, câteva clipe mai târziu, Harry o auzi pe McGonagall strigând:

— Laşule! Laşule!

— Ce s-a întâmplat, ce s-a întâmplat? întrebă Luna.

Harry o ajută să se ridice şi fugiră împreună de-a lungul coridorului, târâind Pelerina Invizibilă, spre clasa goală unde profesoara McGonagall, profesorul Flitwick şi profesoara Lăstar stăteau lângă o fereastră spartă.

— A sărit, spuse profesoara McGonagall, când Harry şi Luna intrară în cameră.

— Adică a murit?

Harry sări la fereastră, ignorând ţipetele lui Flitwick şi Lăstar, care erau şocaţi de apariţia lui subită.

— Nu, nu a murit, spuse McGonagall cu amărăciune. Spre deosebire de Dumbledore, el încă mai avea bagheta la el... şi se pare că a învăţat câteva trucuri de la stăpânul lui.

Cu un fior de groază, Harry văzu în depărtare o siluetă asemănătoare unui liliac, zburând în noapte spre zidul de hotar. Se auziră paşi apăsaţi în spatele lor şi cineva gâfâind din greu:

Slughorn tocmai îi ajunsese din urmă.

— Harry! începu el, masându-şi pieptul imens, de sub pijamaua de mătase verde smarald. Băiete dragă… ce surpriză… Minerva, te rog să-mi explici… Severus… ce…?

— Directorul nostru şi-a luat un mic concediu, spuse profesoara McGonagall, arătând spre gaura din fereastră, care păstrase forma corpului lui Plesneală.

— Doamnă profesoară! strigă Harry, cu mâinile pe frunte.

Vedea lacul plin cu Inferi alunecând dedesubtul lui şi simţi bărcuţa verde lovindu-se de malul subteran. Cap-de-Mort sări din ea dornic să ucidă…

— Doamnă profesoară, trebuie să baricadăm şcoala, vine acum!

— Desigur. Cel-Ce-Nu-Trebuie-Numit este pe drum, le spuse ea celorlalţi profesori. Lăstar şi Flitwick rămaseră cu gura căscată, iar Slughorn scoase un mormăit grav.

— Potter are ceva de făcut în castel, conform ordinelor lui Dumbledore. Trebuie să instalăm toate măsurile de protecţie posibile, cât timp Potter face ce e nevoie să facă.

— Desigur, dar îţi dai seama că nimic nu îl va putea ţine la distanţă pe Ştim-Noi-Cine la nesfârşit, chiţăi Flitwick.

— Dar putem să-l întârziem, interveni şi profesoara Lăstar.

— Mulţumesc, Pomona, spuse profesoara McGonagall, timp în care, între cele două vrăjitoare avu loc un schimb de

priviri complice. Sugerez să stabilim protecţii de bază în jurul castelului, apoi să ne strângem elevii şi să ne întâlnim în Marea Sală. Majoritatea trebuie evacuaţi, deşi, dacă unii dintre cei majori doresc să rămână şi să lupte, cred că ar trebui să li se dea ocazia să o facă.

— De acord, spuse profesoara Lăstar, grăbindu-se deja spre uşă. Voi veni în Marea Sală în douăzeci de minute, cu casa mea.

În timp ce dispărea în fugă, o auziră bolborosind:

— Tentacule. Laţul Diavolului. Păstăi de Snargalufi… da, abia aştept să îi văd pe Devoratorii Morţii luptându-se cu ele.

— Eu pot să lucrez de aici, spuse Flitwick şi, deşi abia dacă putea să vadă peste pervaz, îndreptă bagheta spre gaura din fereastră şi începu să bolborosească incantaţii deosebit de complexe.

Harry auzi un vâjâit ciudat, de parcă Flitwick ar fi dezlănţuit puterea vântului peste domeniu.

— Domnule profesor, spuse Harry, apropiindu-se de micuţul profesor de Farmece. Iertaţi-mă că vă întrerup, dar este ceva important. Aveţi cumva idee unde se află diadema lui Ochi-de-şoim?

— Protego horribilis… Diadema lui Ochi-de-Şoim? chiţăi Flitwick. Nu strică niciodată puţină înţelepciune în plus, Potter, dar nu cred că ar fi prea folositoare în situaţia aceasta!

— Mă refeream la… Ştiţi cumva unde este? Aţi văzut-o vreodată?

— Dacă am văzut-o? Nu e nimeni în viaţă care să o fi văzut! S-a pierdut cu mult timp în urmă, băiete!

Harry simţi un amestec de dezamăgire şi panică. Atunci

ce era Horcruxul?

— Ne vom întâlni cu tine şi cu elevii tăi de la Ochi-de-Şoim în Marea Sală, Filius! spuse profesoara McGonagall, făcându-le semn lui Harry şi Lunei să o urmeze.

Tocmai ajunseseră la uşă, când îl auziră pe Slughorn izbucnind:

— Pe cinstea mea, gâfâi el, palid şi transpirat, în timp ce mustaţa ca de morsă începuse să-i tremure. Ce tărăboi! Minerva, nu sunt deloc convins că este o mişcare înţeleaptă. Va găsi cu siguranţă o cale de a intra, o ştii, şi toţi cei care au încercat să îl oprească din drum vor fi în mare primejdie!

— Vă aştept şi pe tine şi pe Viperini în Marea Sală, în douăzeci de minute, spuse profesoara McGonagall. Dacă vei dori să pleci împreună cu elevii tăi, nu vom încerca să te oprim. Dar dacă vreunul dintre voi o să încerce să ne saboteze rezistenţa sau o să ridice armele împotriva noastră în castel, atunci ne vom duela pe viaţă şi pe moarte, Horace.

— Minerva! exclamă el cuprins de uimire.

— A venit timpul ca Viperinii să aleagă cui îi sunt loiali, interveni profesoara McGonagall. Du-te şi trezeşte-ţi elevii, Horace.

Harry nu mai rămase să îl vadă pe Slughorn bâiguind, el şi Luna fugiră după profesoara McGonagall, care se oprise în mijlocul holului şi ridicase bagheta.

— Piertotum… Ah, pentru numele lui Dumnezeu, nu acum, Filch!

Bătrânul îngrijitor tocmai apăruse şchiopătând şi strigând în gura mare:

— Elevii nu sunt în pat! Au ieşit pe coridoare!

— Aşa şi trebuie, idiotule! strigă McGonagall. Acum, du-te şi fă ceva constructiv! Găseşte-l pe Peeves!

— P-pe Peeves? se bâlbâi Filch, de parcă ar fi auzit numele acesta pentru prima dată.

— Da, pe Peeves, tontule, pe Peeves! Nu te plângi de el de un sfert de secol? Du-te şi adu-l numaidecât!

Era evident că Filch credea că profesoara McGonagall îşi pierduse minţile, dar se îndepărtă şchiopătând şi bolborosind în şoaptă.

— Şi acum… Piertotum locomotor! strigă profesoara McGonagall.

Peste tot de-a lungul coridorului, statuile şi armurile săriră de pe socluri şi, după bufniturile răsunătoare de la etajele superioare şi inferioare, Harry ştiu că tovarăşii lor din tot castelul făcuseră la fel.

— Hogwarts este ameninţat! strigă profesoara McGonagall. Protejaţi hotarele, apăraţi-ne, îndepliniţi-vă datoria faţă de şcoala noastră!

Într-o hărmălaie generală, de zăngăneli şi strigăte, hoarda de statui mişcătoare mărşălui pe lângă Harry: unele erau mai mici, altele mai mari decât în realitate. Erau şi animale acolo, iar armurile huruitoare îşi fluturau săbiile şi sferele cu ţepi, atârnate de lanţuri.

— Acum, Potter, spuse McGonagall, cel mai bine ar fi ca tu şi domnişoara Lovegood să vă întoarceţi la prietenii voştri şi să-i aduceţi în Marea Sală. Eu mă duc să îi trezesc pe ceilalţi Cercetaşi.

Se despărţiră la capătul următoarei scări. Harry şi Luna fugiră înapoi spre intrarea secretă în Camera Necesităţii. Cum alergau aşa, dădură peste cete-cete de elevi, dintre care cei mai

mulţi purtau pelerine de drum peste pijamale, conduşi fiind spre Marea Sală de către profesori şi Perfecţi.

— Era Potter!

— Harry Potter!

— El era, jur, tocmai l-am văzut!

Dar Harry nu se uită înapoi şi, în sfârşit, ajunseră la intrarea în Camera Necesităţii. Harry se sprijini de peretele vrăjit, care se deschise şi le dădu drumul înăuntru, iar el şi Luna coborâră în fugă pe scara abruptă.

— Ce…

Când camera le apăru în faţa ochilor, Harry alunecă, şocat, câteva trepte. Era plină, mult mai aglomerată decât fusese când plecase de acolo. Kingsley şi Lupin se uitau în sus la el, la fel ca şi Oliver Baston, Katie Bell, Angelina Johnson şi Alicia Spinnet, Bill şi Fleur, domnul şi doamna Weasley.

— Harry, ce se întâmplă? spuse Lupin, aflat la capătul scărilor.

— Cap-de-Mort e pe drum. Se baricadează şcoala. Plesneală a dat bir cu fugiţii. Voi ce faceţi aici? De unde aţi ştiut?

— Le-am trimis mesaje celorlalţi membri ai Armatei lui Dumbledore, explică Fred. Harry, doar nu te aşteptai să rateze toţi distracţia. Cei din A. D. i-au anunţat pe cei din Ordinul Phoenix, şi a urmat un efect de domino.

— Ce să facem mai întâi, Harry? strigă George. Ce se petrece?

— Îi evacuează pe cei mai mici şi toată lumea se strânge în Marea Sală, ca să ne organizăm, spuse Harry. Luptăm.

Spre capătul scărilor veni un val de elevi şi se auziră strigăte entuziasmate. Harry fu lipit de perete, în timp ce toată lumea fugea pe lângă el, membri amestecaţi ai Ordinului Phoenix, ai Armatei lui Dumbledore şi fosta echipă de vâjthaţ a lui Harry, toţi aveau baghetele scoase şi se duceau spre inima castelului.

— Hai, Luna, strigă Dean, trecând pe lângă ei şi întinzând mâna liberă.

Luna i-o apucă şi îl urmă în sus, pe scări.

Acum, mulţimea se subţiase, în Camera Necesităţii rămase o mână de oameni şi Harry li se alătură. Doamna Weasley se lupta cu Ginny. În jurul lor erau Lupin, Fred, George, Bill şi Fleur.

— Eşti minoră! îi striga doamna Weasley fiicei ei, în timp ce Harry se apropia. Nu permit aşa ceva! Băieţii da, dar tu trebuie să te duci acasă!

— În nici un caz!

Ginny îşi smulse brusc braţul din strânsoarea mamei sale.

— Sunt în Armata lui Dumbledore!

— O bandă de adolescenţi!

— O bandă de adolescenţi pe cale să lupte împotriva lui, ceva ce nu a mai îndrăznit nimeni până acum! spuse Fred.

— Are şaisprezece ani! strigă doamna Weasley. E prea mică! Ce a fost în mintea voastră când aţi adus-o aici, cu voi?!

Fred şi George părură un pic ruşinaţi.

— Mama are dreptate, Ginny, spuse Bill cu blândeţe. Nu poţi s-o faci. Toţi minorii vor trebui să plece, aşa este corect.

— Nu mă duc acasă! strigă Ginny şi lacrimi de supărare îi sclipiră în ochi. Toată familia mea e aici, nu pot să stau singură acolo cu mâinile în sân, fără să ştiu nimic şi…

Îi întâlni pentru prima dată privirea lui Harry. Îl privi rugător, dar Harry clătină din cap şi Ginny se uită în altă parte, cu amărăciune.

— Bine, spuse ea, aţintindu-şi privirea spre intrarea în tunel care ducea înapoi, la „Capul de mistreţ”. Atunci să-mi iau la revedere şi…

Se auziră zgomote şi o bufnitură puternică: mai ieşi cineva din tunel, îşi pierdu echilibrul şi căzu. Se aşeză pe cel mai apropiat scaun, se uită în jur prin ochelarii cu ramă din corn şi spuse:

— Am ajuns prea târziu? A început deja? Tocmai am aflat, aşa că am… am…

Percy vorbi nedesluşit şi tăcu. Era evident că nu se aşteptase să dea peste aproape toată familia sa. Urmă un moment prelungit de uimire, întrerupt de Fleur, care se întoarse spre Lupin şi zise, într-o încercare vădită de a risipi tensiunea:

— Şi… ce mai face micuţul Teddy?

Lupin îl privi, clipind surprins. Tăcerea dintre membrii familiei Weasley devenea tot mai apăsătoare.

— A, da… Este bine! spuse Lupin răspicat. Da, este cu Tonks, la mama ei.

Percy şi ceilalţi Weasley se holbau în continuare unii la alţii, înmărmuriţi.

— Uite, am o poză! strigă Lupin, scoţând o fotografie din buzunarul interior al hainei şi arătându-le-o lui Fleur şi Harry, care văzură un bebeluş cu un smoc de păr turcoaz aprins,

mişcându-şi pumnişorii în faţa aparatului.

— Am fost un tâmpit! strigă Percy atât de tare, încât Lupin fu cât pe ce să scape fotografia din mână. Am fost un idiot, un ticălos înfumurat, un... un...

— Imbecil înamorat de minister, însetat de putere, care şi-a renegat familia, spuse Fred.

Percy înghiţi în sec.

— Da, aşa e!

— Ei bine, nu puteai s-o spui mai bine de atât, zise Fred, întinzându-i mâna lui Percy.

Doamna Weasley izbucni în lacrimi. Fugi spre el, îl împinse la o parte pe Fred şi îl strânse pe Percy într-o îmbrăţişare sufocantă, în timp ce acesta o bătu uşor pe spate, uitându-se la tatăl său.

— Iartă-mă, tată, spuse Percy.

Domnul Weasley clipi des şi apoi se grăbi şi el să îşi îmbrăţişeze fiul.

— Cum de te-ai trezit, Percy? întrebă George.

— A început de ceva vreme, spuse Percy, ştergându-se la ochi pe sub ochelari cu un colţ al pelerinei de drum. Dar a trebuit să găsesc o cale de scăpare şi la minister nu e deloc uşor, îi închid pe trădători tot timpul. Am reuşit să iau legătura cu Aberforth şi el m-a anunţat, acum zece minute, că Hogwarts e pe cale să lupte, aşa că, iată-mă!

— Păi, adevărul e că ne aşteptăm ca Perfecţii noştri să fie în frunte în astfel de momente, spuse George, imitând foarte bine atitudinea pompoasă caracteristică lui Percy. Acum, hai să mergem sus şi să luptăm sau o să se termine toţi Devoratorii Morţii mai de soi până ajungem noi.

— Deci acum eşti cumnata mea? spuse Percy, dând mâna cu Fleur, în timp ce se îndreptară repede spre scară, împreună cu Bill, Fred şi George.

— Ginny! tună doamna Weasley.

Ginny încercase să se furişeze şi ea la etaj, la adăpostul împăcării.

— Molly, ce zici de asta? făcu Lupin. De ce n-ar rămâne Ginny aici? O să fie măcar la locul faptei şi va şti ce se întâmplă, cu toate că nu se va afla în mijlocul luptei...

— Eu...

— Este o idee bună, spuse domnul Weasley cu fermitate. Ginny, rămâi în cameră, ai înţeles?

Ginny nu păru tocmai încântată de idee, dar încuviinţă sub privirea neobişnuit de severă a tatălui ei. Domnul şi doamna Weasley şi Lupin se îndreptară şi ei spre scări.

— Unde e Ron? întrebă Harry. Unde e Hermione?

— Trebuie să se fi dus deja în Marea Sală, strigă domnul Weasley peste umăr.

— Nu i-am văzut trecând pe lângă mine, spuse Harry.

— Ziceau ceva de o baie, spuse Ginny, la scurt timp după ce ai plecat tu.

— O baie?

Harry traversă camera cu paşi mari, ducându-se spre o uşă deschisă din Camera Necesităţii, şi cercetă baia de dincolo de ea. Era goală.

— Eşti sigură că vorbeau despre o baie?

Dar atunci îl arse cicatricea şi Camera Necesităţii

dispăru. Privea printre porţile înalte din fier forjat, încadrate de stâlpi pe care tronau statuile a doi mistreţi înaripaţi, domeniul întunecat şi castelul complet luminat. Nagini se odihnea în jurul umerilor săi. Era cuprins de sentimentul glacial şi crud de hotărâre, de dinaintea unei crime.

Capitolul XXXI

Bătălia de la Hogwarts

Tavanul fermecat din Marea Sală era întunecat şi presărat cu stele; dedesubtul lui, cele patru mese ale caselor erau înţesate cu elevi ciufuliţi; unii purtau pelerine de drum, iar alţii halate de noapte. Din loc în loc străluceau siluetele sidefii ale fantomelor şcolii. Toţi ochii, însufleţiţi şi neînsufleţiţi, erau aţintiţi asupra profesoarei McGonagall, care vorbea de pe platforma ridicată din capătul Marii Săli. În spatele ei erau profesorii care mai rămăseseră, printre care şi centaurul Palomino Firenze şi membrii Ordinului Phoenix care veniseră să lupte.

— ... evacuarea va fi supravegheată de domnul Filch şi de Madam Pomfrey. Perfecţi, la semnalul meu, vă veţi organiza casele şi îi veţi duce pe toţi, în mod disciplinat, spre punctul de evacuare.

Mulţi dintre elevi priveau înmărmuriţi. Cu toate acestea, în timp ce Harry se strecura pe lângă perete, studiind masa Cercetaşilor, în căutarea lui Ron şi a Hermionei, Ernie Macmillan se ridică de la masa Astropufilor şi strigă:

— Şi dacă vrem să luptăm?

Se auziră mai multe aplauze.

— Dacă sunteţi majori, puteţi rămâne, spuse profesoara McGonagall.

— Ce se va întâmpla cu lucrurile noastre? strigă o fată de la masa celor de la Ochi-de-Şoim. Cu cuferele noastre, cu bufniţele?

— Nu avem timp să vă împachetaţi lucrurile, spuse profesoara McGonagall. Ceea ce contează este să plecaţi de aici în siguranţă.

— Unde este domnul profesor Plesneală? strigă o fată de la masa Viperinilor.

— Ca să folosesc expresia obişnuită, a luat-o la sănătoasa, răspunse profesoara McGonagall şi mesele Cercetaşilor, Astropufilor şi Ochilor-de-Şoim izbucniră în urale.

Harry înainta în Marea Sală, de-a lungul mesei Cercetaşilor, uitându-se în continuare după Ron şi Hermione. În timp ce mergea, mai multe chipuri se întoarseră spre el şi în urma lui se stârniră şuşoteli.

— Am instalat deja măsuri de protecţie în jurul castelului, spunea profesoara McGonagall, dar probabil că nu vor rezista multă vreme, dacă nu le susţinem. Aşadar, vă rog să mergeţi repede şi în linişte şi să faceţi aşa cum vă spun Per…

Dar ultimele cuvinte îi fură acoperite de o altă voce, care răsună în Marea Sală. Era stridentă, glacială şi clară: era imposibil de spus de unde se auzea, părea să vină chiar din pereţi. La fel ca şi monstrul pe care îl controlase, părea să fi existat în stare latentă în ziduri, timp de secole întregi.

— Ştiu că vă pregătiţi de luptă.

Printre elevi se auziră ţipete, câţiva se ţinură unii de

alţii, uitându-se îngroziţi în jur, după sursa vocii.

— Eforturile voastre sunt inutile. Nu-mi puteţi ţine piept. Nu vreau să vă omor. Îi respect foarte mult pe profesorii de la Hogwarts. Nu vreau să vărs sânge magic.

Acum, în Sală se lăsă liniştea, genul de linişte care putea sparge timpanele, prea profundă pentru a fi închisă între nişte pereţi.

— Daţi-mi-l pe Harry Potter, spuse vocea lui Cap-de-Mort, şi nimeni nu va fi rănit. Daţi-mi-l pe Harry Potter şi nu mă voi atinge de şcoală. Daţi-mi-l pe Harry Potter şi veţi fi răsplătiţi. Aveţi răgaz până la miezul nopţii.

Fură din nou înghiţiţi de tăcere. Toate capetele se întoarseră, toţi ochii păreau să se fi oprit asupra lui Harry, pironindu-l cu razele invizibile a mii de priviri. Atunci, de la masa Viperinilor se ridică cineva şi Harry o recunoscu pe Pansy Parkinson, care, arătând cu o mână tremurândă, strigă:

— Dar e acolo! Potter e acolo. Să-l prindă cineva!

Înainte ca Harry să poată vorbi, se auzi un freamăt de mişcări. Cercetaşii din faţa lui se ridicaseră în picioare şi stăteau cu faţa, nu spre Harry, ci spre Viperini. Apoi se ridicară Astropufii şi aproape în acelaşi moment, Ochii-de-Şoim, stând cu toţii cu spatele la Harry şi privind-o pe Pansy. Harry era uluit şi copleşit. Văzu apărând de peste tot baghete, scoase din interiorul robelor şi din mâneci.

— Mulţumesc, domnişoară Parkinson, spuse profesoara McGonagall cu o voce tăioasă. Dumneavoastră veţi pleca prima din Sală, împreună cu domnul Filch. Îi rog pe ceilalţi colegi din casa dumneavoastră să vă urmeze.

Harry auzi scârţâitul băncilor şi apoi pe Viperini mărşăluind spre celălalt capăt al Sălii.

— Ochii-de-Şoim, după ei! strigă profesoara McGonagall.

Cele patru mese se goliră încet. Masa Viperinilor era complet pustie, dar câţiva Ochi-de-Şoim din anii mai mari rămăseseră aşezaţi, în timp ce colegii lor ieşiră înşiruiţi; rămaseră în urmă şi mai mulţi Astropufi, ca şi jumătate dintre Cercetaşi, determinând-o pe profesoara McGonagall să coboare de pe platforma profesorilor, pentru a-i îndrepta pe minori spre ieşire.

— În nici un caz! Du-te, Creevey! Şi tu, Peakes!

Harry se duse repede la membri familiei Weasley, care stăteau cu toţii la masa Cercetaşilor.

— Unde sunt Ron şi Hermione?

— Nu i-ai găsit? începu domnul Weasley, realmente îngrijorat. Dar se întrerupse când Kingsley făcu un pas înainte pe platforma ridicată, pentru a li se adresa celor care rămăseseră în urmă.

— Mai avem doar o jumătate de oră până la miezul nopţii, aşa că trebuie să acţionăm repede! Profesorii de la Hogwarts şi Ordinul Phoenix au stabilit un plan. Domnul profesor Flitwick şi doamnele profesoare Lăstar şi McGonagall vor conduce grupuri de luptători până în vârful celor mai înalte trei turnuri, al Ochilor-de-Şoim, cel de Astronomie şi al Cercetaşilor –, unde vor avea o privire de ansamblu şi poziţii excelente, din care să arunce vrăji. Între timp, Remus, arătă spre Lupin –, Arthur, arătă spre domnul Weasley –, de la masa Cercetaşilor, şi cu mine vom conduce grupurile de pe domeniu. Vom avea nevoie de cineva care să organizeze apărarea intrărilor tunelurilor care duc în şcoală.

— Pare o treabă numai bună pentru noi! strigă Fred, arătând spre el şi George.

Kingsley încuviinţă.

— În ordine, liderii să vină aici, ca să împărţim trupele!

— Potter, spuse profesoara McGonagall, venind grăbită înspre el, în timp ce elevii inundară platforma, făcându-şi loc şi primind instrucţiuni, tu nu ar trebui să cauţi ceva?

— Poftim? A, spuse Harry, ba da!

Aproape uitase de Horcrux, aproape uitase că lupta avea loc pentru ca el să îl poată căuta. Absenţa inexplicabilă a lui Ron şi Hermione îi alungase momentan orice alte gânduri.

— Atunci, du-te, Potter, du-te!

— Da, da...

Simţi ochi aţintiţi asupra lui, în timp ce fugi din Marea Sală şi ieşi în holul de la intrare, încă aglomerat din cauza elevilor care erau evacuaţi. Se lăsă purtat în sus pe scara de marmură, odată cu ei, iar când ajunse la etaj, o luă la fugă de-a lungul unui coridor pustiu. Teama şi panica îi încetineau gândurile. Încercă să se calmeze, să se concentreze asupra găsirii Horcruxului, dar gândurile îi zumzăiau în minte, la fel de disperate şi inutile precum viespile prinse sub un pahar. Nu părea să îşi poată aduna ideile fără ajutorul lui Ron şi al Hermionei. Încetini, oprindu-se la jumătatea coridorului gol, unde se aşeză pe soclul unei statui care plecase şi îşi scoase Harta Ştrengarilor din punguţa de la gât. Nu văzu nicăieri numele lui Ron şi al Hermionei, deşi bănuia că s-ar fi putut ascunde în densitatea mulţimii de puncte care intrau acum în Camera Necesităţii. Puse la loc harta, îşi acoperi faţa cu mâinile şi închise ochii, încercând să se concentreze.

Cap-de-Mort s-a gândit că o să merg în Turnul Ochi-de-şoim.

Era un fapt de netăgăduit, acela era punctul de pornire. Cap-de-Mort o plasase pe Alecto Carrow în camera de zi a Ochilor-de-Şoim şi nu exista decât o singură explicaţie: Cap-de-

Mort se temuse că Harry ştia deja că Horcruxul său era legat de casa aceea. Dar singurul obiect pe care părea să îl asocieze lumea cu Ochi-de-Şoim era diadema pierdută a acesteia... şi cum putea Horcruxul să fie diadema? Cum era posibil ca Viperinul Cap-de-Mort să fi găsit diadema, când nu o văzuseră generaţii întregi de Ochi-de-Şoim? Cine i-ar fi putut spune unde să caute, când nu era nimeni în viaţă care să fi ştiut ceva de ea?

Nimeni în viaţă...

Harry deschise din nou ochii. Sări de pe soclu şi o luă la fugă, înapoi de unde venise, în căutarea ultimei sale speranţe. Pe măsură ce cobora scara din marmură, zgomotul tuturor celor care se îndreptau spre Camera Necesităţii devenea din ce în ce mai puternic. Perfecţii strigau instrucţiuni, încercând să nu-i piardă din ochi pe elevii din casele lor, care se îmbulzeau şi se împingeau. Harry îl văzu pe Zacharias Smith dând la o parte câţiva elevi din anul întâi, pentru a ajunge în fruntea şirului. Din loc în loc, elevi din anii mici plângeau, în timp ce alţii din anii mai mari strigau disperaţi după prieteni şi fraţi.

Harry zări o siluetă sidefie plutind prin holul de la parter, şi strigă cât putu de tare, pentru a acoperi larma:

— Nick! Nick! Trebuie să vorbesc cu tine!

Îşi croi drum din nou prin mijlocul şuvoiului de elevi, ajungând în sfârşit la capătul scării, unde îl aştepta Nick Aproape-Făr’-de-Cap, fantoma Turnului Cercetaşilor.

— Harry! Dragul meu!

Nick dădu să-i strângă mâna lui Harry cu ambele mâini, iar Harry se simţi de parcă tocmai fusese aruncat în apă rece ca gheaţa.

— Nick, trebuie să mă ajuţi. Cine este fantoma Turnului Ochi-de-Şoim?

Nick Aproape-Făr'-de-Cap păru surprins şi un pic jignit.

— Doamna Gri, desigur, dar dacă ai nevoie de serviciile unei fantome...

— Ea trebuie să fie. Ştii unde e?

— Să vedem...

Capul lui Nick se clătină un pic pe gulerul din dantelă, în timp ce el se răsuci într-o parte şi-n alta, uitându-se peste capetele elevilor care roiau de colo-colo.

— Uite-o acolo, Harry, tânăra aceea cu părul lung.

Harry se uită spre locul în care arăta degetul transparent al lui Nick şi văzu o stafie înaltă care, atunci când îl zări, ridică din sprâncene şi se îndepărtă, plutind direct printr-un perete. Harry fugi după ea.

Odată ce intră pe uşa coridorului pe unde dispăruse, o văzu în capătul culoarului, plutind şi îndepărtându-se în continuare de el.

— Hei, stai, întoarce-te!

Stafia consimţi să se oprească, plutind la câţiva centimetri distanţă de podea. Lui Harry i se păru frumoasă, avea părul până la talie şi pelerina până la pământ, dar părea totodată înfumurată şi mândră. O recunoscu de-abia când se apropie, era fantoma pe lângă care trecuse de câteva ori pe hol, dar cu care nu vorbise niciodată până atunci.

— Tu eşti Doamna Gri?

Aceasta încuviinţă din cap, dar nu vorbi.

— Fantoma Turnului Ochi-de-Şoim?

— Aşa este.

Tonul ei nu era unul încurajator.

— Te rog: am nevoie de ajutorul tău. Trebuie să aflu tot ce îmi poţi spune despre diadema pierdută.

Doamna Gri surâse glacial.

— Mă tem, spuse ea întorcându-se să plece, că nu te pot ajuta.

— Aşteaptă!

Nu intenţionase să strige, dar era cât pe ce să îl copleşească furia şi panica. Se uită la ceas, în timp ce ea pluti până în faţa lui; era douăsprezece fără un sfert.

— Este ceva urgent, spuse el aprig. Dacă diadema aceea se află la Hogwarts, trebuie să o găsesc neapărat, cât mai repede.

— Nu eşti nici pe departe primul elev care să îşi dorească diadema, spuse ea dispreţuitor. Generaţii întregi de elevi m-au hăituit cu…

— Nu este pentru că vreau note mai bune! îi strigă Harry. Este vorba despre Cap-de-Mort… Înfrângerea lui Cap-de-Mort… Sau nu te interesează asta?

Fantoma nu putu să roşească, dar obrajii transparenţi îi deveniră mai opaci şi răspunse cu o voce înflăcărată:

— Bineînţeles că mă… cum îndrăzneşti să sugerezi că…

— Atunci, ajută-mă!

Fantoma devenea tot mai neliniştită.

— Nu, nu este o problemă de… se bâlbâi ea. Diadema mamei mele…

— A mamei tale?

Părea supărată pe ea însăşi.

— Când eram în viaţă, spuse ea pe un ton rigid, am fost Helena Ochi-de-Şoim.

— Eşti fiica ei? Dar atunci înseamnă că trebuie să ştii ce s-a întâmplat cu diadema!

— Cu toate că diadema conferă înţelepciune, spuse ea, făcând în mod evident eforturi pentru a nu se pierde cu firea, mă îndoiesc că ţi-ar putea spori cu mult şansele de a-l învinge pe vrăjitorul care îşi spune Lordul...

— Tocmai ţi-am spus că nu vreau să o port! spuse Harry aprig. Nu am timp să îţi explic, dar, dacă îţi pasă de Hogwarts, dacă vrei să îl vezi pe Cap-de-Mort detronat, trebuie să îmi spui tot ce ştii despre diademă!

Doamna Gri rămase nemişcată, plutind în aer, uitându-se în jos la el, şi Harry fu cuprins de deznădejde. Bineînţeles, dacă ar fi ştiut ceva, le-ar fi spus lui Flitwick sau lui Dumbledore, care trebuie că îi puseseră cândva aceeaşi întrebare. Clătinase deja din cap şi dăduse să plece, când vocea ei joasă se făcu auzită din nou:

— Am furat diadema de la mama mea.

— Ai... ce ai făcut?

— Am furat diadema, repetă Helena Ochi-de-Şoim în şoaptă. Am vrut să fiu mai deşteaptă, mai importantă decât mama mea. Am fugit cu ea.

Harry nu ştia cum reuşise să îi câştige încrederea şi nici nu o întrebă. Doar ascultă cu atenţie, în timp ce ea continuă:

— Se spune că mama nu a recunoscut niciodată că i-a dispărut diadema, pretinzând că încă o mai avea. A ascuns pierderea acesteia, trădarea mea îngrozitoare, chiar şi faţă de

fondatorii şcolii.

— Apoi, mama s-a îmbolnăvit grav. În ciuda perfidiei mele, şi-a dorit cu disperare să mă mai vadă o ultimă dată. L-a trimis să mă caute pe cel care mă iubea, cu toate că îi respinsesem toate avansurile. Ştia că nu se va lăsa până ce nu mă va fi găsit.

Harry aşteptă. Doamna Gri trase aer în piept şi îşi dădu capul pe spate.

— M-a descoperit în pădurea unde mă ascunsesem. Când am refuzat să mă întorc cu el, a devenit violent. Baronul a fost întotdeauna foarte temperamental. Furios că îl refuzasem, gelos pe libertatea mea, m-a înjunghiat.

— Baronul? Adică...

— Da, Baronul Sângeros, spuse Doamna Gri, ridicându-şi într-o parte pelerina pe care o purta şi arătându-mi o rană întunecată pe pieptul alb. Când a văzut ce făcuse, a fost copleşit de remuşcări. A luat arma cu care îmi luase viaţa şi s-a sinucis.

Chiar dacă au trecut secole, încă mai poartă lanţuri în semn de penitenţă... aşa cum şi merită, adăugă ea cu amărăciune.

— Şi... diadema?

— A rămas acolo unde o ascunsesem în momentul în care l-am auzit pe baron venind prin pădure. Am ascuns-o într-un trunchi scobit.

— Într-un trunchi scobit? repetă Harry. Ce copac? Unde era?

— Într-o pădure din Albania. Un loc singuratic, foarte departe de mama mea.

— Albania, repetă Harry.

Totul căpăta sens şi acum abia pricepea de ce îi spunea lui ce nu le spusese lui Dumbledore şi lui Flitwick. Ai mai spus povestea asta cuiva, nu-i aşa? Unui alt elev?

Doamna Gri închise ochii şi încuviinţă din cap.

— Nu... am ştiut... Era... cuceritor. Părea să... să înţeleagă... să fie înduioşat...

Da, se gândi Harry, Tom Cruplud trebuia să fi înţeles fără îndoială dorinţa Helenei Ochi-de-Şoim de a avea obiecte fabuloase, care nu erau ale ei de drept.

— Ei bine, nu ai fost prima persoană de la care Cruplud a extras informaţii cu măiestrie, şopti Harry. Când voia, putea să fie foarte fermecător...

Deci Cap-de-Mort reuşise să afle unde se afla diadema pierdută, de la Doamna Gri. Călătorise până în pădurea aceea îndepărtată şi luase diadema din ascunzătoare, poate imediat după ce terminase şcoala, chiar înainte să fi început să lucreze la magazinul lui Borgin şi Burke.

Şi cum să nu i se fi părut pădurea aceea izolată din Albania refugiul ideal, când, mulţi ani mai târziu, Cap-de-Mort avusese nevoie de un loc unde să se ascundă, fără să fie deranjat de nimeni, timp de zece ani?

Dar, odată ce devenise preţiosul său Horcrux, diadema nu fusese lăsată într-un copac neînsemnat... Nu, diadema fusese adusă în secret înapoi unde îi era locul şi Cap-de-Mort trebuia să o fi lăsat...

— ... în noaptea când a cerut postul de profesor! spuse Harry, încheindu-şi gândul.

— Poftim?

— A ascuns diadema în castel, în noaptea în care i-a

cerut lui Dumbledore să îl lase să predea! spuse Harry.

Faptul că o spunea cu voce tare îl ajută să pună totul cap la cap.

— Trebuie să fi ascuns diadema în timp ce urca sau cobora spre biroul lui Dumbledore! Dar tot merita să încerce să primească postul. Atunci ar fi avut şi ocazia să fure sabia lui Cercetaş. Mulţumesc, mulţumesc!

Harry o lăsă plutind acolo, complet uluită. Se uită la ceas după care se întoarse în hol. Era douăsprezece fără cinci minute şi, cu toate că acum ştia care e ultimul Horcrux, nu era cu nimic mai aproape de a descoperi unde se afla. Generaţii întregi de elevi nu reuşiseră să găsească diadema; aceasta sugera că nu se afla în Turnul Ochilor-de-şoim, dar, dacă nu era acolo, atunci, unde? Ce ascunzătoare descoperise Cap-de-Mort în castelul Hogwarts, despre care crezuse că avea să rămână secretă pentru totdeauna?

Adâncit în speculaţii disperate, Harry o luă pe-un coridor, dar abia apucase să facă doi paşi şi fereastra din stânga lui se sparse cu o bubuitură asurzitoare. În timp ce se dădu la o parte, un corp uriaş zbură pe fereastră şi se izbi de peretele de vizavi. Ceva mare şi păros se desprinse scheunând de noul venit şi se aruncă asupra lui Harry.

— Hagrid! strigă Harry, încercând să scape de dulăul care se gudura pe lângă el, în timp ce o siluetă enormă cu barbă se ridică de pe podea. Ce...

— Harry, eşti aici! Eşti aici!

Hagrid se aplecă, îl strânse repede pe Harry într-o îmbrăţişare ca de urs şi apoi fugi din nou la fereastra spartă.

— Bravo, Grawpy! răcni el prin gaura din fereastră. Ne vedem imediat, să fii cuminte!

Harry zări, dincolo de Hagrid, străfulgerări de lumină în noapte, în depărtare, şi auzi un strigăt ciudat, pătrunzător. Se uită la ceas: era miezul nopţii. Bătălia începuse.

— Fir-aş al naibii, Harry, gâfâi Hagrid, acu-i-acu', nu? A venit vremea să luptăm?

— Hagrid, de unde ai venit?

— L-am auzit pe Ştim-Noi-Cine din peştera noastră, spuse Hagrid sumbru. Răsunătoare voce, nu? „Aveţi răgaz până la miezul nopţii să mi-l daţi pe Potter!". Am ştiut că trebuia să fii aici, am ştiut ce trebuia să se întâmple. Dă-te jos, Colţ. Aşa că am venit să participăm şi noi, eu cu Grawpy şi cu Colţ. Am dărâmat zidul de hotar de lângă pădure, ne-a adus Grawpy, pe mine şi pe Colţ. I-am spus să mă lase lângă castel, aşa că m-a aruncat pe fereastră, dragul de el. Nu e exact ce am vrut să spun, da'... unde-s Ron şi Hermione?

— Asta, spuse Harry, este o întrebare foarte bună. Hai!

Plecară în grabă împreună pe coridor, cu Colţ după ei. Peste tot în jurul lor se auzeau zgomote de paşi şi strigăte, iar dincolo de ferestre Harry văzu alte străfulgerări de lumină, pe domeniul întunecat.

— Unde mergem? gâfâi Hagrid, fugind cu paşi apăsaţi în urma lui Harry şi făcând să tremure scândurile podelelor.

— Nu ştiu exact, spuse Harry, cotind din nou, la nimereală, dar Ron şi Hermione trebuie să fie pe aici, pe undeva.

Primele victime ale bătăliei erau deja întinse de-a curmezişul, pe culoarul din faţa lor. Cei doi gargui din piatră care păzeau de obicei intrarea în cancelarie fuseseră distruşi de un blestem care intrase pe o altă fereastră spartă. Rămăşiţele se mişcau încet pe podea. Harry sări peste unul dintre capetele desprinse de corp şi atunci garguiul spuse:

— Sigur, nu te sinchisi de mine… eu doar stau aici, făcut fărâmiţe. Chipul său urât din piatră îl făcu pe Harry să se gândească dintrodată la bustul din marmură al Rowenei Ochi-de-Şoim, din casa lui Xenophilius Lovegood, care purta coroana aceea ridicolă, şi apoi la statuia din Turnul Ochilor-de-Şoim, la diadema din piatră peste buclele albe…

Când ajunse la capătul culoarului, îşi aminti de o a treia statuie: cea a unui vrăjitor bătrân urât, pe capul căruia Harry însuşi pusese o perucă şi o tiară veche, patinată. Harry simţi şocul străfulgerându-l la fel ca whisky-ul foc şi fu cât pe ce să se împiedice.

În sfârşit, ştia unde îl aştepta Horcruxul.

Tom Cruplud, care nu avusese încredere în nimeni şi acţionase de unul singur, s-ar fi putut să fie destul de arogant încât să presupună că el şi numai el pătrunsese cele mai adânci mistere ale castelului Hogwarts. Desigur, Dumbledore şi Flitwick, care fuseseră elevi model, nu ajunseseră niciodată în locul acela, dar el, Harry, se abătuse în timpul şcolii de la drumul bătătorit. Iată, în sfârşit, un secret pe care îl ştiau el şi Cap-de-Mort, dar pe care Dumbledore nu îl descoperise niciodată.

Fu trezit la realitate de profesoara Lăstar, care îl depăşi în fugă, tropăind, urmată de Neville şi de încă şase elevi, care purtau cu toţii căşti pe urechi şi duceau un fel de plante mari în ghivece.

— Mătrăgune! îi strigă Neville lui Harry peste umăr în fugă. O să le aruncăm peste ziduri. N-o să le placă deloc!

Acum, Harry ştia unde să se ducă. Porni cu Hagrid şi cu Colţ, care venea la galop, în urma lui. Trecură pe lângă portrete, unul după altul, şi personajele din tablouri fugeau pe lângă ei; erau vrăjitori şi vrăjitoare care purtau gulere din dantelă şi pantaloni până sub genunchi, armuri şi pelerine, care

se înghesuiau unii în ramele altora, strigând veşti din alte părţi ale castelului. Când ajunseră la capătul holului, tot castelul se cutremură şi Harry ştiu, în timp ce o vază imensă fu spulberată de pe soclul ei cu o bubuitură răsunătoare, că acum castelul era supus unor farmece mult mai sinistre decât cele ale profesorilor şi ale Ordinului.

— E-n ordine, Colţ, e-n ordine! strigă Hagrid, dar dulăul fugise deja, în timp ce cioburile de porţelan zburau prin aer ca nişte schije.

Hagrid începu să alerge după câinele îngrozit, lăsându-l singur pe Harry. Harry înainta pe coridoarele care se cutremurau, cu bagheta pregătită, şi, pe lungimea unui întreg coridor micuţul cavaler pictat, Sir Cadogan, sări din tablou în tablou, odată cu Harry, strigându-i cuvinte încurajatoare, în vreme ce poneiul său grăsuţ mergea la pas în urma lui.

— Fanfaroni şi ticăloşi, haimanale josnice, alungă-i, Harry Potter, dă-i afară!

Harry coti la capătul holului şi dădu peste Fred şi un mic grup de elevi, printre care şi Lee Jordan şi Hannah Abbott, stând lângă un alt soclu gol, a cărui statuie ascunsese o intrare secretă. Îşi scoaseră baghetele şi ciuleau urechile în faţa găurii ascunse.

— E o noapte numai bună pentru luptă! strigă Fred, în timp ce castelul se cutremură din nou şi Harry sări pe lângă ei, încântat şi îngrozit în egală măsură.

Fugi de-a lungul altui coridor, apoi apărură bufniţe peste tot; doamna Norris şuiera şi încerca să le dea jos cu lăbuţele, fără îndoială pentru a le duce înapoi la locul lor.

— Potter!

Aberforth Dumbledore bloca holul din faţa lui, având bagheta pregătită.

— Mi-au tropăit sute de puşti prin cârciumă, Potter!

— Ştiu, se evacuează castelul, spuse Harry. Cap-de-Mort este...

— ... atacă pentru că nu te-au dat pe mâna lui, da, spuse Aberforth. Nu sunt surd, a auzit tot satul Hogsmeade. Şi nu ţi-a trecut niciodată prin minte să iei ostatici nişte Viperini? Tocmai ai trimis afară, în siguranţă, copii ai Devoratorilor Morţii. Nu ar fi fost o idee mai bună să îi ţii aici?

— Asta nu l-ar fi oprit pe Cap-de-Mort, spuse Harry, şi fratele dumneavoastră nu ar fi făcut-o niciodată.

Aberforth mormăi şi fugi în direcţia opusă.

Fratele dumneavoastră nu ar fi făcut-o niciodată... Ei bine, era adevărat, gândi Harry, în timp ce fugea din nou. Dumbledore, care îl apărase atât de mult timp pe Plesneală, nu ar fi ţinut niciodată elevi ostatici. Derapând imediat după ultimul colţ, strigă de uşurare şi, în acelaşi timp, de mânie când îi văzu: Ron şi Hermione aveau braţele pline de nişte obiecte galbene, curbate, mari şi murdare, iar Ron ducea şi o mătură sub braţ.

— Unde naiba aţi fost? strigă Harry.

— În Camera Secretelor, spuse Ron.

— În Camera... poftim? făcu Harry, oprindu-se brusc în faţa lor.

— A fost ideea lui Ron, numai a lui! spuse Hermione pe nerăsuflate. Nu-i aşa că a fost absolut genial? Stăteam acolo, după ce ai plecat, şi i-am zis lui Ron că şi dacă o să-l găsim pe ultimul, cum o să scăpăm de el? încă nu distrusesem cupa! Şi atunci, i-a trecut prin minte! Baziliscul!

— Ce nai...

— Ceva care să distrugă Horcruxurile, spuse Ron firesc.

Harry se uită la obiectele pe care le ţineau în braţe Ron şi Hermione; acum îşi dădu seama că erau colţi mari, curbaţi, smulşi din craniul baziliscului mort.

— Dar aţi intrat în ea? întrebă el, uitându-se când la colţi, când la Ron. Trebuie să vorbeşti reptomita!

— A vorbit! şopti Hermione. Arată-i, Ron!

Ron scoase un şuierat îngrozitor, sugrumat.

— Aşa ai făcut atunci când ai deschis medalionul, îi spuse el lui Harry, cerându-şi scuze. A trebuit să încerc de câteva ori înainte să o nimeresc, dar – ridică din umeri cu modestie –, până la urmă am intrat.

— A fost extraordinar! zise Hermione. Extraordinar!

— Deci... Harry se chinuia să îi urmărească. Deci...

— Deci am mai tăiat un Horcrux de pe listă, spuse Ron şi scoase din interiorul baghetei rămăşiţele distruse ale cupei lui Astropuf. Hermione a străpuns-o. M-am gândit că aşa era cel mai bine. Încă nu avusese plăcerea.

— Genial! strigă Harry.

— Floare la ureche, spuse Ron, deşi părea foarte mândru de el. Deci... tu ce veşti ai? În timp ce spunea asta, deasupra lor avu loc o explozie. Toţi trei se uitară în direcţia aceea, din tavan cădea praf şi se auzi un ţipăt.

— Ştiu cum arată diadema, şi ştiu şi unde e, spuse Harry, precipitat. A ascuns-o exact unde mi-am ascuns manualul vechi de Poţiuni, unde ascunde toată lumea lucruri, de secole întregi. A crezut că era singurul care o găsise. Haideţi.

În timp ce pereţii se cutremurară din nou, îi conduse pe

ceilalţi înapoi prin intrarea ascunsă, coborând pe scara care ducea în Camera Necesităţii. Nu mai era nimeni acolo, în afară de trei femei: Ginny, Tonks şi o vrăjitoare în vârstă, care purta o pălărie mâncată de molii. Harry o recunoscu imediat, era bunica lui Neville.

— A, Potter, spuse ea vioi, de parcă l-ar fi aşteptat să vină. Spune-ne ce se întâmplă!

— Toată lumea e bine? întrebară Ginny şi Tonks într-un glas.

— Da, din câte ştim noi, spuse Harry. Mai sunt oameni pe culoarul spre „Capul de mistreţ”?

Ştia că încăperea nu se putea transforma, dacă încă mai erau oameni în ea.

— Eu am fost ultima care am venit prin el, spuse doamna Poponeaţă. L-am sigilat, m-am gândit că nu era indicat să îl lăsăm deschis, acum că Aberforth a plecat din cârciumă. L-ai văzut cumva pe nepotul meu?

— Luptă, spuse Harry.

— Fireşte, zise bătrâna cu mândrie. Scuzaţi-mă, mă duc să îl ajut. Se îndreptă cu o viteză surprinzătoare spre treptele din piatră.

Harry se uită la Tonks.

— Tu nu trebuia să fii cu Teddy la mama ta?

— N-am putut să suport să nu ştiu nimic, spuse Tonks neliniştită. Are ea grijă de el. L-ai văzut pe Remus?

— Avea de gând să conducă un grup de luptători pe domeniu.

Tonks plecă în grabă, fără să mai adauge nimic.

— Ginny, spuse Harry, îmi pare rău, dar trebuie să ieşi şi tu. Doar pentru puţin timp. Apoi poţi să te întorci.

Ginny păru absolut încântată să îşi părăsească sanctuarul.

— Şi apoi poţi să te întorci! strigă Harry după ea, în timp ce Ginny urcă treptele în fugă, după Tonks. Trebuie să vii înapoi!

— Stai puţin! spuse Ron tăios. Am uitat de cineva!

— De cine? întrebă Hermione.

— De spiriduşii de casă, trebuie să fie cu toţii în bucătării, nu?

— Vrei să spui că ar trebui să-i îndemnăm şi pe ei să lupte? întrebă Harry.

— Nu, zise Ron pe un ton serios, vreau să spun că ar trebui să-i îndemnăm să plece. Nu mai vrem să ajungă şi alţii ca Dobby, nu? Nu le putem ordona să moară pentru noi!

Hermione dădu drumul colţilor de bazilisc, care căzură cu zgomot. Fugi spre Ron, îşi aruncă braţele în jurul gâtului lui şi îl sărută direct pe buze. Ron azvârli cât colo colţii şi mătura pe care le ţinea şi-i răspunse foarte pătimaş, ridicând-o în braţe.

— Chiar e momentul cel mai potrivit? întrebă Harry încet şi, cum nu stârni nici o reacţie, iar Ron şi Hermione se strânseră şi mai tare în braţe, învârtindu-se uşor pe loc, ridică vocea şi zise: Hei! Suntem în mijlocul unui război!

Ron şi Hermione se despărţiră, ţinându-şi în continuare braţele unul în jurul celuilalt.

— Ştiu, prietene, spuse Ron, care arăta de parcă tocmai primise un balon-ghiulea în ceafă. Acum ori niciodată, nu?

— Lasă asta, cum rămâne cu Horcruxul? strigă Harry. Nu credeţi că aţi putea să vă abţineţi până găsim diadema?

— Da, sigur. Scuze, spuse Ron, în timp ce el şi Hermione se apucară să strângă colţii de pe podea, îmbujoraţi.

Când se întoarseră pe culoarul de la etaj, fu limpede că în cele trei minute pe care le petrecuseră în Camera Necesităţii situaţia din castel se agravase considerabil: pereţii şi tavanul se cutremurau mai rău ca niciodată, aerul era plin de praf şi Harry văzu pe cea mai apropiată fereastră zeci de străfulgerări roşii şi verzi, atât de aproape de castel, încât ştiu că Devoratorii Morţii nu mai aveau mult şi intrau. Când se uită în jos, Harry îl văzu pe uriaşul Grawp traversând domeniul şi vânturând ceea ce părea să fie un gargui din piatră, smuls de pe acoperiş. Răcnea nemulţumit.

— Să sperăm că o să calce pe unii dintre ei! spuse Ron, în timp ce alte ţipete se auziră de undeva din apropiere.

— Atât timp cât nu-s ai noştri! spuse o voce.

Harry se întoarse şi le văzu pe Ginny şi pe Tonks; amândouă aveau baghetele scoase şi stăteau la fereastra alăturată, care avea câteva ochiuri sparte. Chiar sub ochii lui, Ginny trimise un blestem bine ţintit într-o mulţime de luptători de dedesubt.

— Bravo! strigă o siluetă care fugea spre ei prin praf şi Harry îl văzu din nou pe Aberforth, cu părul fluturându-i în vânt, în timp ce trecu pe lângă ei în fruntea unui grup de elevi. Se pare că s-ar putea să treacă de meterezele din nord, au adus şi ei uriaşi!

— L-ai văzut pe Remus? strigă Tonks după el.

— Ultima dată când l-am văzut, se duela cu Dolohov! Strigă Aberforth.

— Tonks, spuse Ginny, Tonks, sunt sigură că e bine.

Dar Tonks o luase la fugă prin praf, după Aberforth.

Ginny se întoarse, neajutorată, spre Harry, Ron şi Hermione.

— N-o să păţească nimic, zise Harry, deşi ştiau că erau doar vorbe goale. Ginny, ne întoarcem imediat, tu stai la adăpost, ai grijă. Hai! le spuse lui Ron şi Hermionei şi cei trei fugiră înapoi spre porţiunea de perete dincolo de care Camera Necesităţii aştepta să îndeplinească dorinţa următorului vizitator.

Am nevoie de locul unde sunt ascunse toate lucrurile, o imploră Harry în gând şi uşa se materializă când fugiră a treia oară prin dreptul ei.

Rumoarea luptei se stinse în clipa în care trecură pragul şi închiseră uşa după ei; locul era cufundat în tăcere.

Erau într-o încăpere de mărimea unei catedrale, care arăta ca un oraş, cu zidurile înalte alcătuite din obiecte ascunse de elevi cu multă vreme în urmă.

— Şi nu şi-a dat niciodată seama că putea să intre oricine!, spuse Ron şi vocea lui răsună în tăcerea dimprejur.

— A crezut că era singurul, spuse Harry. Din păcate pentru el, a trebuit să ascund şi eu lucruri la vremea mea... Pe aici, adăugă el, cred că e undeva, aici...

Trecu pe lângă trolul împăiat şi Dulapul Magic pe care Draco Reacredinţă îl reparase anul trecut, cu urmări deosebit de grave, apoi ezită, uitându-se în sus şi în jos, de-a lungul culoarului cu vechituri, nemaiamintindu-şi unde trebuia să meargă.

— Accio diademă! strigă Hermione disperată, dar nu

veni nimic în zbor spre ei. Se părea că, la fel ca şi depozitul de la Gringotts, camera nu accepta să renunţe atât de uşor la obiectele sale ascunse.

— Hai să ne despărţim, le spuse Harry celorlalţi doi. Uitaţi-vă după un bust din piatră al unui bărbat care poartă perucă şi o tiară! E pe o comodă şi sigur se găseşte pe undeva, prin apropiere. Fugiră de-a lungul culoarelor alăturate. Harry auzi paşii celorlalţi răsunând printre munţii de vechituri, sticle, pălării, lăzi, scaune, cărţi, arme, mături şi lilieci.

— Undeva prin apropiere, bolborosi Harry ca pentru el. Undeva... undeva...

Se adânci din ce în ce mai mult în labirint, căutând obiecte pe care să le recunoască din prima sa incursiune în camera aceea. Îşi auzea propria răsuflare, părea că-i tremură până şi sufletul. Şi iată cum, chiar acolo, înaintea lui, se ivi comoda dărăpănată în care îşi ascunsese manualul de

Poţiuni şi peste ea bustul din piatră al vrăjitorului ciupit de vărsat de vânt, care purta o perucă veche plină de praf şi ceea ce semăna cu o tiară antică, decolorată. Întinsese deja mâna, deşi era la trei metri depărtare de ea, când o voce din spatele lui spuse:

— Stai aşa, Potter.

Se opri din înaintare şi se întoarse.

Crabbe şi Goyle stăteau chiar în spatele lui, umăr la umăr, cu baghetele îndreptate direct spre Harry. Harry îl văzu Draco Reacredinţă prin spaţiul mic, rămas între feţele lor batjocoritoare.

— Potter, aia e bagheta mea, spuse Reacredinţă, aţintind-o pe cea pe care o ţinea prin despărţitura dintre capetele lui Crabbe şi Goyle.

— A fost, gâfâi Harry, apucând şi mai strâns bagheta din lemn de păducel. Aparţine cui o are, Reacredinţă. Cine ţi-a împrumutat-o pe a ta?

— Mama, spuse Draco.

Harry râse, deşi nu era deloc o situaţie amuzantă. Nu îi mai auzea pe Ron şi Hermione. Se părea că se îndepărtaseră, căutând diadema.

— Deci cum de voi trei nu sunteţi cu Cap-de-Mort? întrebă Harry.

— O să fim răsplătiţi, spuse Crabbe, cu o voce surprinzător de blândă pentru un om atât de masiv. Harry nu îl mai auzise vorbind până atunci. Crabbe zâmbea ca un copil căruia i se promisese o pungă mare cu dulciuri. Am rămas în urmă, Potter.

— Am hotărât să nu plecăm, ca să te dăm pe mâna lui.

— Ce plan bun, spuse Harry pe un ton admirativ şi batjocoritor în acelaşi timp. Nu îi venea să creadă că era atât de aproape şi că nu putea ajunge la ea din cauza lui Reacredinţă, Crabbe şi Goyle.

Începu să se dea încet înapoi spre locul unde Horcruxul era aşezat strâmb, pe capul bustului. Dacă l-ar fi putut înşfăca înainte să înceapă lupta…

— Şi cum aţi intrat aici? întrebă el, încercând să le distragă atenţia.

— Eu aproape că am trăit în Camera Lucrurilor Ascunse tot anul trecut, spuse Reacredinţă pe un ton certăreţ. Ştiu cum să intru.

— Ne-am ascuns pe holul din faţa ei, mormăi Goyle. Acum ştim să facem Vrăji de Deziluzionare! Şi după aia, rânji

prosteşte, ai apărut în faţa noastră, spunând ca te duceai după diademă. Ce e aia o diademă?

— Harry, răsună vocea lui Ron, din partea cealaltă a zidului din dreapta Vorbeşti cu cineva?

Crabbe păru să pocnească din bici, aţintindu-şi bagheta spre muntele de cinsprezece metri înălţime format din mobilă veche, cufere stricate, cărţi şi robe şi alte lucruri neidentificate şi strigă:

— Descendo!

Zidul de vechituri începu să se clatine şi se prăbuşi pe culoarul alăturat celui pe care era Ron,

— Ron! urlă Harry, în timp ce Hermione strigă de undeva şi Harry auzi obiecte nenumărate, izbindu-se de podea pe partea cealaltă a zidului care devenise instabil. Îşi îndreptă bagheta spre capătul acestuia, strigând: Finite! şi astfel îl stabiliză.

— Nu! Strigă Reacredinţă, oprind braţul lui Crabbe când acesta dădu să repete vraja. Dacă distrugi camera, s-ar putea să îngropi diadema asta!

— Şi ce dacă, spuse Crabbe, smulgându-şi braţul. Pe Potter îl vrea Lordul Întunecat, cui îi pasă de o diademă?

— Potter a venit aici după asta, spuse Reacredinţă, nereuşind să-şi ascundă nerăbdarea, în faţa gândirii greoaie a colegilor săi, aşa că, asta trebuie să însemne…

— „Trebuie să însemne”?

Crabbe se întoarse spre Reacredinţă cu o sălbăticie nedisimulată.

— Cui îi pasă ce crezi tu. Nu mai primesc ordine de la tine, Draco. Tu şi taică-tău sunteţi terminaţi!

— Harry! strigă Ron din nou de pe partea cealaltă a zidului de vechituri. Ce se întâmplă?

— Harry? se maimuţări Crabbe, ce se întâmplă – nu, Potter! Crucio!

Harry se aruncase deja spre tiară. Blestemul lui Crabbe nu îl nimeri, dar lovi bustul din piatră, se ridică în aer, cu tot cu diademă, şi apoi căzu undeva pe mormanul de obiecte pe care stătuse până atunci bustul.

— Opreşte-te! îi strigă Reacredinţă lui Crabbe şi ecoul vocii lui se împrăştie în încăperea uriaşă. Lordul Întunecat îl vrea în viaţă!

— Ei şi? Doar nu-l omor, nu? ţipă Crabbe, dând la o parte braţul lui Reacredinţă din faţa lui. Dar o să-l omor, dacă o să pot, şi aşa Lordul Întunecat îl vrea mort ce cont…

Un jet de lumină roşie trecu la câţiva centimetri de Harry; Hermione, venise în fugă de după un colţ din spatele lui şi trimise o Vrajă de Împietrire, direct spre capul lui Crabbe. Rată doar pentru că Reacredinţă îl trase din calea vrăjii.

— Este Sânge-Mâlul ăla! Abracadabra!

Harry o văzu pe Hermione aruncându-se într-o parte şi fu atât de furios pentru că, Crabbe ţintise ca să ucidă, încât mintea i se goli de orice alte gânduri. Ţinti o Vrajă de Împietrire spre Crabbe, care se feri brusc, făcându-l pe Reacredinţă să dea drumul baghetei; acesta se rostogoli şi dispăru sub un munte de mobilă şi cutii descleiate.

— Nu-l omorâţi, nu-l omorâţi, strigă Reacredinţă către Crabbe şi Goyle, care ţinteau amândoi către Harry.

Fracţiunea de secundă cât ezitară fu exact ce îi trebuia lui Harry:

— Expelliarmus!

Bagheta lui Goyle îi zbură din mână şi dispăru în zidul de obiecte de lângă el, Goyle sări prosteşte pe loc, încercând să o recupereze, Reacredinţă se dădu din calea celei de-a doua Vrăji de Împietrire a Hermionei şi Ron ţinti un Blestem de Legare Corporală direct spre Crabbe, apărând dintr-odată în capătul culoarului şi ratându-l cu foarte puţin.

Crabbe se învârti pe loc şi strigă din nou:

— Abracadabra!

Ron sări într-o parte, pentru a evita jetul de lumină verde şi dispăru. Reacredinţă, care era dezarmat se ascunse după un şifonier cu trei picioare, în timp ce Hermione se năpusti înspre ei lovindu-l pe Goyle în drumul ei cu o Vrajă de Împietrire.

— E undeva pe aici, îi strigă Harry Hermionei, arătând spre mormanul de vechituri pe care căzuse tiara cea veche. Uită-te după ea cât mă duc să îl ajut pe R...

— Harry, strigă ea!

O bubuitură răsunătoare din spatele lui, îl preveni cu doar o clipă înainte să se întâmple. Se întoarse şi îl văzu pe Ron şi pe Crabbe venind în fugă spre ei, cât puteau de repede de-a lungul culoarului.

— Vă place când se încing lucrurile, gunoaielor? răcni Crabbe în timp ce fugea.

Însă părea să nu poată controla ce făcuse. Erau urmăriţi de nişte flăcări de dimensiuni neobişnuite, care se ridicau pe zidurile din vechituri, prefăcute în cenuşă la atingerea focului.

— Aquamenti! strigă Harry, dar jetul de apă care ţâşni din vârful baghetei sale se evaporă imediat. Fugiţi!

Reacredinţă apucă trupul împietrit al lui Goyle şi îl trase, Crabbe le-o luă înainte tuturor, părând acum îngrozit de-a binelea, iar Harry, Ron şi Hermione fugiră după el, cu focul pe urmele lor. Nu era un foc normal, căci Crabbe folosise un blestem de care Harry nu mai auzise până atunci. Ocoliră pe după un colţ şi flăcările îi urmară de parcă ar fi fost însufleţite, conştiente şi hotărâte să îi ucidă. Acum, focul începuse să sufere nişte mutaţii, se transformă într-o haită imensă de animale din foc: şerpi din flăcări, himere şi dragoni se înălţară şi coborâră, iar grohotişul vechi de secole cu care se hrăneau era azvârlit în aer, direct în gurile lor cu colţi, aruncat în sus de labele cu gheare, înainte de a se mistui în infern. Reacredinţă, Crabbe şi Goyle dispăruseră din câmpul lor vizual. Harry, Ron şi Hermione se opriră brusc, monştri din foc îi încercuiau, apropiindu-se din ce în ce mai tare, lovind cu ghearele, coarnele şi cozile, iar fierbinţeala devenise ca un zid compact în jurul lor.

— Ce putem face? strigă Hermione peste vuietul asurzitor al focului. Ce putem face?

— Prindeţi!

Harry înşfacă două mături care păreau destul de grele, din cel mai apropiat morman de vechituri, şi îi aruncă una lui Ron, care o trase pe Hermione pe mătură, în spatele lui. Harry îşi aruncă un picior peste a doua mătură şi lovi cu putere în podea, se ridicară în aer, ratând cu puţin ciocul cu corn al unei păsări de pradă din flăcări, gata-gata să-i înghită.

Fumul şi căldura deveneau copleşitoare; dedesubt, focul blestemat mistuia marfa de contrabandă a generaţii întregi de elevi urmăriţi, rezultatele condamnabile a mii de experimente interzise, secretele a nenumărate suflete care se refugiaseră în cameră. Harry nu văzu nicăieri nici urmă de Reacredinţă, Crabbe şi Goyle; coborî cât îndrăzni de jos peste monştrii din flăcări, pentru a-i căuta, dar nu văzu decât foc, ce mod îngrozitor de a muri… nu dorise niciodată să se întâmple aşa

ceva…

— Harry, hai să ieşim, hai să ieşim! strigă Ron, deşi, din cauza fumului negru, era imposibil să îşi dea seama unde era uşa. Atunci, Harry auzi un strigăt de om, slab şi înduioşător, prin toată rumoarea îngrozitoare, prin vuietul flăcărilor devoratoare.

— Este prea periculos! urlă Ron, dar Harry viră în aer.

Ochelarii îi protejară cât de cât ochii de fum. Cercetă marea de foc de dedesubt, căutând un semn de viaţă, o mână sau un chip care încă nu fusese carbonizat.

Şi iată că îl văzu pe Reacredinţă, ţinându-l în braţe pe Goyle, care era inconştient, cocoţaţi amândoi pe un turn instabil de scaune carbonizate, şi Harry coborî. Reacredinţă îl văzu venind şi ridică o mână, dar, imediat ce o prinse, Harry îşi dădu seama că nu avea ce să facă: Goyle era prea greu şi mâna transpirată a lui Reacredinţă alunecă imediat dintr-a lui Harry.

— Harry, dacă murim pentru ei, te ucid! urlă Ron, în timp ce spre ei se năpusti o himeră uriaşă din flăcări.

Ron şi Hermione îl traseră pe Goyle pe mătura lor şi se ridicară din nou în aer, clătinându-se şi poticnindu-se, în timp ce Reacredinţă se urcă în spatele lui Harry.

— Uşa, să ajungi la uşă, la uşă! îi strigă Reacredinţă în ureche. Harry acceleră după Ron, Hermione şi Goyle, prin norii din ce în ce mai denşi de fum negru, de-abia reuşind să respire, şi, peste tot în jurul lor, ultimele obiecte nearse de flăcările mistuitoare fură azvârlite în aer, în timp ce creaturile focului blestemat aruncau în sus, triumfător, cupe şi scuturi, un colier scânteietor şi o tiară veche, decolorată.

— Ce faci, ce faci? Uşa e în partea aia! strigă Reacredinţă, dar Harry viră din scurt şi se avântă în jos.

Diadema părea să cadă cu încetinitorul, rotindu-se într-o spirală scânteietoare, spre gura larg deschisă a unui şarpe, dar în cele din urmă o prinse, o prinse în jurul încheieturii.

Harry luă un nou viraj, în timp ce şarpele se năpusti spre el, se înălţă şi se îndreptă direct spre locul unde se ruga să fie uşa deschisă: Ron, Hermione şi Goyle dispăruseră, Reacredinţă ţipa şi îl ţinea atât de strâns pe Harry, încât îl dureau coastele.

Atunci, Harry văzu prin fum o bucată dreptunghiulară de perete şi îndreptă mătura spre ea; câteva clipe mai târziu, plămânii i se umplură cu aer curat şi ei se izbiră de zidul de pe coridorul din spatele acesteia. Reacredinţă căzu de pe mătură cu faţa în jos, gâfâind, tuşind şi vomitând. Harry se rostogoli şi se ridică în capul oaselor. Uşa Camerei Necesităţii dispăruse, iar Ron şi Hermione, cu respiraţia tăiată, stăteau pe podea lângă Goyle, care era încă inconştient.

— C... Crabbe! strigă Reacredinţă înecându-se, imediat ce putu să vorbească. C... Crabbe...

— A murit, spuse Ron cu asprime.

În afara respiraţiilor întretăiate şi a acceselor de tuse, nu se mai auzea nimic altceva. Apoi, nişte bubuituri răsunătoare cutremurară castelul şi o cavalcadă de siluete transparente trecu în galop pe lângă ei, capetele pe care le ţineau la subraţ strigând însetate de sânge. După ce trecu „Clubul Decapitaţilor", Harry reuşi să se ridice şi se uită în jur, bătălia încă se desfăşura peste tot în jurul lui. Auzi mai multe ţipete decât cele ale fantomelor care se îndepărtau. Fu cuprins de panică.

— Unde e Ginny? spuse el tăios. Era aici. Trebuia să se întoarcă în Camera Necesităţii.

— La naiba, tu chiar crezi că o să mai funcţioneze după incendiul ăsta? întrebă Ron, dar şi el se ridică, frecându-şi

pieptul şi uitându-se în stânga şi în dreapta. Să ne despărţim şi să o căutăm?

— Nu, spuse Hermione, ridicându-se şi ea în picioare.

Reacredinţă şi Crabbe rămaseră deznădăjduiţi, grămadă pe podea, amândoi dezarmaţi.

— Hai să rămânem împreună. Eu zic să mergem. Harry, ce ai pe mână?

— Cum? A, da...

Îşi dădu jos diadema de pe încheietură şi o ridică. Era încă fierbinte, înnegrită de cenuşă, dar, când se uită la ea cu atenţie, reuşi totuşi să desluşească cuvintele cu litere mici gravate pe ea: „Mintea să-ţi fie bine pregătită pentru carte şi ştiinţă”. Din diademă părea să curgă un lichid ca sângele, negru şi cu consistenţa smoalei. Dintr-odată, Harry simţi obiectul vibrând cu putere, apoi se sfărâmă în mâinile lui şi, în momentul acela, lui Harry i se păru că aude un ţipăt de durere extrem de slab, foarte îndepărtat, răsunând nu de pe domeniu sau din castel, ci din obiectul ce tocmai i se fărâmase în mâini.

— Trebuie să fi fost Foc-Demonic! spuse Hermione pe un ton plângăreţ, uitându-se la fărâme.

— Cum?

— Foc-Demonic, sau foc blestemat, este una dintre substanţele care distrug Horcruxuri, dar este atât de periculos, încât nu aş fi îndrăznit niciodată, absolut niciodată să îl folosesc. De unde a ştiut Crabbe cum să...

— Probabil că a învăţat de la fraţii Carrow, spuse Harry pe un ton sumbru.

— Păi, păcat că n-a fost atent când au zis cum să îl facă să înceteze, spuse Ron, care avea părul pârlit, la fel ca şi

Hermione, şi chipul plin de funingine. Dacă nu ar fi încercat să ne omoare pe toţi, aproape că mi-ar părea rău că a murit.

— Dar nu vă daţi seama? şopti Hermione. Asta înseamnă că dacă am reuşi să ajungem la şarpe…

Dar se întrerupse când coridorul se umplu de ţipete şi de zgomotele inconfundabile ale unor dueluri. Harry se uită în jur şi aproape îi stătu inima în loc: Devoratorii Morţii pătrunseseră în Hogwarts. Fred şi Percy tocmai apăruseră în câmpul lui vizual, mergând cu spatele şi duelându-se amândoi cu bărbaţi mascaţi şi cu glugi.

Harry, Ron şi Hermione fugiră spre ei, să îi ajute; jeturi de lumină zburară în toate părţile şi bărbatul cu care se duela Percy se dădu înapoi repede, gluga îi alunecă şi văzură o frunte înaltă şi păr înspicat.

— Bună seara, domnule ministru! strigă Percy, trimiţând un blestem direct spre Thicknesse, care dădu drumul baghetei şi îşi zgârie roba în dreptul pieptului, părând foarte tulburat. A, şi să ştiţi că îmi dau demisia!

— Glumeşti, Percy! strigă Fred, în timp ce Devoratorul Morţii cu care se lupta se prăbuşi sub trei Vrăji de împietrire combinate.

Thicknesse căzuse pe jos, iar pe tot corpul, prin piele îi ieşeau mici spini, părând că se transformă într-un fel de arici de mare. Fred se uită la Percy cu bucurie.

— Percy, tu chiar glumeşti… cred că ultima dată când te-am auzit glumind aveai…

Se auzi o explozie. Harry, Ron, Hermione, Fred şi Percy, cei doi Devoratori ai Morţii de la picioarele lor, unul împietrit, celălalt Transfigurat, fuseseră grupaţi împreună şi, în fracţiunea aceea de secundă, când păreau să fie în siguranţă, lumea se despică în două. Harry simţi cum zbura prin aer şi nu putu

decât să ţină strâns băţul acela subţire din lemn, singura lui armă, şi să îşi apere capul cu mâinile. Îi auzi pe tovarăşii săi ţipând şi strigând, dar nu ştia ce păţiseră.

Şi atunci, totul se transformă în durere şi semiobscuritate: era îngropat pe jumătate sub dărâmăturile unui coridor supus unui atac teribil, aerul rece îl făcu să înţeleagă că zidul castelului fusese spulberat, iar lichidul cald şi lipicios de pe obraz, că sângera abundent. Apoi auzi un strigăt îngrozitor de tulburător, expresie a unei agonii pe care n-ar fi putut-o provoca nici flăcările şi nici blestemele. Se ridică, şovăielnic, mai speriat decât fusese în ziua aceea, poate mai speriat decât fusese vreodată în viaţa lui…

Hermione încerca şi ea să se ridice dintre dărâmături; trei bărbaţi roşcaţi stăteau unul lângă altul pe podea, în locul unde fusese aruncat în aer zidul. Harry o apucă de mână pe Hermione şi porniră, poticnindu-se de bucăţi de piatră şi lemn.

— Nu, nu, nu! striga cineva. Nu! Fred! Nu!

Percy îşi scutura fratele şi Ron stătea în genunchi lângă ei. Fred avea ochii larg deschişi, dar nu vedea, având încă zugrăvită pe chip umbra celui din urmă zâmbet al său.

Capitolul XXXII

Bagheta de Soc

Lumea se sfârşise… Atunci de ce nu încetase bătălia, de ce nu se cufundase în tăcere castelul, de ce nu depuseseră armele toţi luptătorii? Mintea lui Harry era în cădere liberă,

necontrolată, incapabilă să asimileze imposibilul, pentru că nu se putea ca Fred Weasley să fi murit. Ceea ce îi dovedeau toate simţurile trebuia să fie o minciună.

Şi atunci, un corp căzu prin dreptul găurii din zidul şcolii şi blesteme ţâşniră din noapte, zburând spre ei şi lovind peretele din spatele capetelor lor.

— La pământ! strigă Harry, în timp ce alte blesteme zburară din întuneric.

El şi Ron o înşfăcară amândoi pe Hermione şi o traseră spre podea, dar Percy stătea aplecat peste cadavrul lui Fred, protejându-l de alte lovituri. Când Harry strigă: „Percy, hai, trebuie să mergem!”, acesta clătină din cap.

Harry văzu şiroaie de lacrimi pe chipul plin de funingine al lui Ron, când acesta îşi apucă de umeri fratele mai mare şi îl trase, dar Percy refuza să se clintească.

— Percy, nu poţi face nimic să îl ajuţi! O să…

Hermione ţipă şi Harry se întoarse, fără a mai fi nevoit să întrebe de ce. Un păianjen monstruos, de o mărimea considerabilă, încerca să se caţere prin gaura uriaşă din zid: unul dintre descendenţii lui Aragog venise să participe la luptă.

Ron şi Harry ţipară în acelaşi timp, vrăjile li se încrucişară şi păianjenul fu aruncat pe spate, cu picioarele zvâcnindu-i îngrozitor, şi dispăru în noapte.

— A adus şi nişte prieteni cu el! le strigă Harry celorlalţi, privind peste zidul castelului, prin gaura pe care o creaseră blestemele: alţi păianjeni uriaşi se căţărau pe zidul şcolii, eliberaţi din Pădurea Interzisă, în care trebuia să fi pătruns Devoratorii Morţii.

Harry aruncă înspre ei, de sus, Vrăji de împietrire, răsturnându-l pe monstrul din frunte peste tovarăşii săi,

făcându-i să se rostogolească din nou spre pământ, până când dispărură din câmpul lui vizual. Apoi, alte blesteme trecură atât de aproape peste capul lui Harry, încât simţi cum părul începu să-i fluture.

— Să mergem, acum!

Împingând-o pe Hermione în faţa lui, împreună cu Ron, Harry se aplecă şi luă de subsuori trupul neînsufleţit al lui Fred. Percy îşi dădu seama ce încerca să facă Harry, se desprinse de cadavru şi îl ajută; îl duseră pe Fred împreună la adăpost, stând foarte aplecaţi, pentru a se feri de blestemele de pe domeniu ţintite către ei.

— Aici, spuse Harry şi îl puseră într-o nişă unde fusese înainte o armură.

Nu putu să suporte să se uite la Fred nici o secundă mai mult. Se asigură că trupul era bine ascuns şi apoi fugi după Ron şi Hermione. Reacredinţă şi Goyle dispăruseră, dar, la capătul coridorului, care era plin acum de praf şi tencuială căzută, unde nu mai erau de mult geamuri în ramele ferestrelor, văzu mai mulţi oameni care fugeau într-o parte şi-n alta. Nu putea să îşi dea seama dacă erau prieteni sau duşmani. Venind de după colţ, Percy urlă, mugind ca un taur:

— Rookwood! strigă el şi fugi spre un bărbat înalt, care urmărea nişte elevi.

— Harry, vino! strigă Hermione.

Îl trăsese pe Ron în spatele unei tapiserii. Apoi păreau că se luptă între ei şi, într-o secundă de nebunie, Harry crezu că se îmbrăţişau din nou. Apoi văzu că Hermione încerca să îl reţină pe Ron, să îl împiedice să se ducă după Percy.

— Ascultă-mă! Ascultă-mă, Ron!

— Vreau să ajut, vreau să omor Devoratori ai Morţii!

Avea chipul contorsionat, murdar de praf şi fum şi tremura de furie şi durere.

— Ron, suntem singurii care îi pot pune capăt! Te rog, Ron, avem nevoie de şarpe, trebuie să ucidem şarpele! Spuse Hermione.

Dar Harry ştia ce simţea Ron. Vânarea unui alt Horcrux nu-i putea aduce satisfacţia răzbunării şi el voia să lupte, să îi pedepsească pe cei care îl omorâseră pe Fred şi voia să găsească alţi Weasley, dar, mai presus de orice, să ştie sigur că Ginny nu... dar nu putu să lase gândul acesta să i se strecoare în minte.

— Vom lupta! spuse Hermione. O să trebuiască să luptăm, pentru a ajunge la şarpe! Dar hai să nu uităm ce avem de făcut acum! Numai noi putem să-i punem capăt!

Şi ea plângea şi se ştergea la ochi cu mâneca ruptă şi pârlită, în timp ce vorbea, dar lua guri mari de aer, pentru a se calma, şi se întoarse spre Harry, ţinându-l strâns în continuare pe Ron:

— Trebuie să afli unde este Cap-de-Mort, pentru că şarpele trebuie să fie cu el, nu? Fă-o, Harry, priveşte în mintea lui!

De ce era atât de uşor să o facă? Poate pentru că cicatricea îl ardea de ore întregi, încercând cu disperare să-i arate gândurile lui Cap-de-Mort? Închise ochii la ordinul ei şi, imediat, strigătele şi bubuiturile şi toate celelalte zgomote ale bătăliei se estompară până când le auzi de departe, de parcă ar fi fost la mare distanţă de ele. Stătea în mijlocul unei camere părăsite, dar ciudat de cunoscute; tapetul de pe pereţi se cojea şi toate ferestrele erau baricadate, cu excepţia uneia singure. Zgomotele atacului asupra castelului erau înăbuşite şi îndepărtate. Dincolo de singura fereastră liberă se vedeau străfulgerări de lumini, în dreptul castelului, dar în încăpere era

întuneric. Singura sursă de lumină era o mică lampă cu gaz.

Învârtea bagheta printre degete, privind-o, gândindu-se la Camera din castel, la Camera secretă pe care nu o găsise decât el, Camera pe care, la fel ca şi în cazul Camerei Secretelor, trebuia să fii isteţ, şi şiret, şi cercetător, ca să o descoperi... Era convins că băiatul nu avea să găsească diadema... deşi marioneta lui Dumbledore ajunsese mult mai departe decât se aşteptase... prea departe...

— Stăpâne, spuse o voce, disperată şi spartă.

Se întoarse. Lucius Reacredinţă stătea în colţul cel mai întunecat, ponosit şi purtând încă urmele pedepselor pe care le primise după ce scăpase băiatul. Avea un ochi închis şi umflat.

— Stăpâne... te rog... fiul meu...

— Lucius, nu sunt eu de vină dacă a murit fiul tău. Nu a venit să mi se alăture odată cu ceilalţi Viperini. Poate că a hotărât să fraternizeze cu Potter...

— Nu, niciodată, şopti Reacredinţă.

— Ai face bine să speri că nu.

— Nu... nu te temi, Stăpâne, că Potter ar putea fi ucis de altcineva în afară de tine? întrebă Reacredinţă, cu vocea tremurândă. Nu ar fi... să mă ierţi... mai înţelept să opreşti bătălia, să intri în castel şi să îl cauţi chiar tu?

— Nu te preface, Lucius. Vrei să se sfârşească bătălia ca să poţi afla ce s-a întâmplat cu fiul tău. Şi nu este cazul să îl caut pe Potter. Înainte să se lumineze de ziuă, Potter va veni el însuşi să mă găsească.

Cap-de-Mort îşi coborî din nou privirea asupra baghetei pe care o avea în mână. Îl tulbura... şi lucrurile care îl tulburau pe Lordul Cap-de-Mort trebuiau remediate...

— Du-te şi adu-l pe Plesneală.

— Pe Plesneală, S-stăpâne?

— Pe Plesneală. Acum. Am nevoie de el. Am nevoie să facă ceva pentru mine. Du-te!

Lucius plecă, speriat, împiedicându-se puţin prin întuneric. Cap-de-Mort rămase acolo, învârtind bagheta pe degete, fixând-o cu privirea.

— Este singura cale, Nagini, şopti el şi se uită în jur, spre şarpele imens, care acum era suspendat în aer, mişcându-se graţios în spaţiul fermecat, protejat, pe care îl crease pentru el, o sferă luminoasă, transparentă, ca un fel de combinaţie între o colivie sclipitoare şi un bazin.

Cu un icnet, Harry se smulse de acolo şi deschise ochii. În aceeaşi clipă, timpanele îi fură asaltate de ţipete şi urlete, de bubuiturile şi zgomotele bătăliei.

— Este în „Urlet în noapte”. Şarpele e cu el, are un fel de protecţie magică în jurul lui. Tocmai l-a trimis pe Lucius Reacredinţă să-l aducă pe Plesneală.

— Cap-de-Mort e în „Urlet în noapte”? spuse Hermione ofensată. Nici… nici măcar nu luptă!

— Nu crede că are de ce să lupte, spuse Harry. Crede că o să vin eu la el.

— Dar de ce?

— Ştie că vânez Horcruxurile. Îl ţine pe Nagini aproape de el. E evident că o să trebuiască să mă duc la el, ca să ajung la animal.

— Da, spuse Ron, îndreptându-şi umerii. Aşa că nu te poţi duce, asta vrea, la asta se aşteaptă. Rămâi aici şi ai grijă de Hermione şi mă duc eu şi îl…

Harry îl întrerupse pe Ron.

— Voi doi rămâneţi aici, mă duc sub pelerină şi mă întorc cât pot de…

— Nu, spuse Hermione, e mult mai logic să iau eu pelerina şi…

— Nici măcar să nu-ţi treacă prin cap! se răsti Ron la ea.

Înainte ca Hermione să poată spune altceva decât: „Ron, sunt la fel de capabilă să… Tapiseria din capătul scării, în spatele căreia erau, fu dată brusc la o parte.

— Potter!

În faţa lor erau doi Devoratori ai Morţii, dar chiar înainte ca aceştia să fi apucat să ridice de tot baghetele, Hermione strigă:

— Glisseo!

Treptele de sub picioarele lor se aplatizară, devenind un plan înclinat, şi ea, Harry şi Ron căzură pe el, fără să poată controla viteza, dar alunecând destul de repede pentru ca Vrăjile de Împietrire ale Devoratorilor Morţii să zboare mult deasupra capetelor lor. Ţâşniră pe tapiseria ascunsă de la capăt şi alunecară până pe podea, lovindu-se de peretele de vizavi.

— Duro! strigă Hermione, îndreptându-şi bagheta spre tapiserie. Ceva crănţăni răsunător, înfiorător, de două ori, în timp ce tapiseria se transformă în piatră şi Devoratorii Morţii de pe urmele lor se izbiră de ea, căzând grămadă.

— Daţi-vă la o parte! strigă Ron, iar el, Harry şi Hermione se lipiră de o uşă, în timp ce o turmă de pupitre trecu zgomotos, în galop, prin dreptul lor, îndrumate de profesoara McGonagall, care alerga foarte repede.

Nu păru să îi observe; parul i se desprinsese din coc şi

pe obraz avea o tăietură adâncă. În timp ce ajunse după colţ, o auziră strigând:

— La atac!

— Harry, pune-ţi pelerina! spuse Hermione. Lasă-ne pe noi!

Dar Harry o aruncă peste toţi trei. Deşi erau destul de înalţi, se îndoi că cineva avea să le vadă picioarele prin norii de praf, pietrele care se fărâmau şi luminile vrăjilor. Coborâră în fugă pe următoarea scară şi se treziră pe un coridor plin de oameni care se duelau. Portretele de pe ambele părţi ale luptătorilor erau pline de siluete care aruncau sfaturi şi încurajări, în timp ce Devoratori ai Morţii mascaţi şi demascaţi se duelau cu elevi şi profesori. Dean se părea că obţinuse o baghetă, pentru că era faţă în faţă cu Dolohov, iar Parvati lupta contra lui Travers. Harry, Ron şi Hermione ridicară imediat baghetele, pregătiţi să atace, dar luptătorii se mişcau şi se mutau atât de repede, încât riscul de a trimite blesteme şi de a-i răni pe cei din tabăra lor era prea mare. Chiar în timp ce stăteau cu sufletul la gură, aşteptând ocazia de a ataca, se auzi un: „Uuiiiii!” răsunător şi Harry se uită în sus. Îl văzu pe Peeves vâjâind deasupra lor, aruncând păstăi de Snargaluffi peste Devoratorii Morţii, cărora li se acoperiră dintr-odată capetele cu tuberculi verzi, mişcători, asemenea unor viermi graşi.

— Argh!

Un pumn de tuberculi căzuse pe pelerină, deasupra capului lui Ron, iar rădăcinile slinoase, verzi, erau suspendate în mod ciudat în aer, în timp ce Ron încerca să le dea jos.

— E cineva invizibil acolo! strigă un Devorator al Morţii mascat, arătând înspre ei.

Dean profită la maxim de momentul de neatenţie al Devoratorului Morţii, lovindu-l cu o Vrajă de Împietrire. Dolohov

încercă să se răzbune şi Parvati aruncă un blestem de legare corporală asupra lui.

— Să mergem! strigă Harry şi împreună cu Ron şi Hermione îşi strânseră pelerina în jurul lor şi se avântară cu capul în jos, printre luptători, alunecând puţin în bălţile cu sevă de Snargaluff, îndreptându-se spre capătul scării de marmură care ducea în holul de intrare.

— Sunt Draco Reacredinţă, sunt Draco, sunt de partea voastră! Draco era pe hol, încercând să îl convingă pe un alt Devorator al Morţii mascat. Harry îl împietri pe Devorator, când trecură pe lângă ei. Reacredinţă se uită în jur, zâmbind, căutându-l din ochi pe cel care îl salvase, şi Ron îi dădu un pumn de sub pelerină. Reacredinţă căzu pe spate, peste Devorator, complet derutat şi cu sângele şiroindu-i din gură.

— Asta e a doua oară când ţi-am salvat viaţa în noaptea asta, nemernic ipocrit ce eşti! strigă Ron.

Pe scări şi în holul de la intrare aveau loc alte dueluri. Harry văzu Devoratori ai Morţii peste tot: Yaxley, aproape de uşile de la intrare, se lupta cu Flitwick, iar un Devorator al Morţii mascat se duela cu Kingsley chiar lângă ei. Elevii fugeau în toate părţile, unii cărând sau târând prieteni răniţi. Harry ţinti o Vrajă de împietrire spre Devoratorul mascat, ratã, dar fu cât pe ce să îl nimerească pe Neville, care apăruse din senin, fluturând o mare Tentaculă Veninoasă, care se înfăşură bucuroasă în jurul celui mai apropiat Devorator al Morţii şi începu să îl strângă cu putere.

Harry, Ron şi Hermione coborâră în goană scara de marmură. În stânga lor se sparse clepsidra de sticlă a Viperinilor, care înregistrase punctele casei, şi smaraldele din ea se împrăştiară peste tot, făcându-i pe oameni să alunece şi să îşi piardă echilibrul în timp ce fugeau. Când ajunseră la parter, două trupuri căzură de la balconul de deasupra şi o umbră cenuşie, despre care Harry crezu că era un animal, alerga în

patru labe, traversând holul, pentru a-şi înfige colţii într-una dintre victime.

— Nu! urlă Hermione.

Cu o bubuitură răsunătoare generată de bagheta Hermionei, Fenrir Greyback fu aruncat pe spate de deasupra lui Lavender Brown, care abia dacă mai mişca. Greyback se izbi de balustrada din marmură şi se chinui să se ridice în picioare. Un glob de cristal îi căzu atunci direct în cap, însoţit de o trosnitură şi o străfulgerare de lumină albă; Greyback căzu grămadă şi rămase nemişcat.

— Mai am vreo câteva! strigă profesoara Trelawney de dincolo de balustradă. De ajuns pentru oricine doreşte! Na, luaţi!

Scoase din geantă încă o sferă de cristal imensă şi, cu o mişcare asemănătoare unei serve la tenis, flutură din baghetă şi o trimise în zbor în partea cealaltă a holului, spulberând o fereastră. În aceeaşi clipă, uşile masive din lemn se deschiseră la perete şi alţi păianjeni uriaşi pătrunseră cu forţa în holul de la intrare.

Se auziră strigăte de teroare; luptătorii se împrăştiară, Devoratori ai Morţii şi locuitori de la Hogwarts în egală măsură. Jeturi de lumină roşie şi verde zburară în mijlocul monştrilor care se apropiau, făcându-i să se cutremure şi să se ridice pe picioarele din spate, mai înspăimântători ca niciodată.

— Cum au ieşit? strigă Ron, încercând să acopere ţipetele, dar, înainte ca Harry sau Hermione să îi poată răspunde, fură daţi brutal la o parte. Hagrid venise tropăind pe scară, fluturându-şi umbrela roz, înflorată.

— Nu le faceţi rău, nu le faceţi rău! strigă el.

— HAGRID, NU!

Harry uită de orice altceva: ţâşni de sub pelerină, fugind la mică distanţă de pământ, pentru a evita blestemele care luminau întregul hol.

— HAGRID, VINO ÎNAPOI!

Dar nici măcar nu ajunsese la jumătatea distanţei până la Hagrid, când îl văzu dispărând printre păianjeni. Aceştia se retraseră sub atacul vrăjilor, cu un zumzăit asurzitor, mişunând dezgustător, cu Hagrid îngropat în mijlocul lor.

— Hagrid!

Harry auzi pe cineva strigându-l, dar nu îi păsa dacă îi era prieten sau duşman. Cobora în fugă treptele din faţa castelului, spre domeniul întunecat, şi păianjenii se îndepărtau mişunând cu prada lor, dar nu îl putea zări deloc pe Hagrid.

— Hagrid!

I se păru că vede un braţ enorm făcându-i semne din mijlocul furnicarului de păianjeni, dar când dădu să fugă după ei, calea îi fu blocată de un picior impresionant, care apăru din beznă şi făcu pământul de sub el să se cutremure. Se uită în sus: în faţa lui stătea un uriaş, de şase metri înălţime, cu capul cufundat în umbră. Lumina care se revărsa pe uşile castelului nu îi atingea decât gambele păroase, ca nişte trunchiuri de copac. Cu o mişcare brutală, uriaşul lovi cu pumnul său imens într-o fereastră de la un etaj superior şi peste Harry se revărsă o ploaie de cioburi, astfel că fu nevoit să-şi caute adăpost înapoi sub uşă.

— Vai de mine! urlă Hermione, când ea şi Ron îl ajunseră din urmă pe Harry şi se uitară în sus, la uriaşul care acum încerca să înşface oameni prin fereastra spartă de la înălţime.

— Nu! strigă Ron, apucând-o de mână când Hermione vru să-şi ridice bagheta. Dacă îl împietreşti, o să dărâme

jumătate din castel!

— Hagger?

Grawp apăru clătinându-se de după colţul castelului; abia acum observă Harry că Grawp era, într-adevăr, un uriaş mai mic. Monstrul care încerca să-i strivească pe oamenii de la etajele superioare întoarse privirea şi scoase un răget. Treptele de piatră se cutremurară în timp ce începu să tropăie în direcţia rubedeniei sale mai mici; Grawp rămase cu gura căscată şi strâmbă, dezvelindu-şi dinţii galbeni, ca nişte jumătăţi de cărămizi. Imediat, se năpustiră unul spre celălalt, cu sălbăticia unor lei fioroşi.

— Fugiţi! urlă Harry.

Noaptea era plină de ţipete şi bubuituri înfiorătoare în timpul luptei uriaşilor. Harry o înşfacă de mână pe Hermione şi coborî în fugă treptele spre domeniu, cu Ron ţinându-se după ei. Nu renunţase la speranţa de a-l găsi şi de a-l salva pe Hagrid; alerga atât de repede, încât, până să se oprească să-şi tragă sufletul, ajunseră deja la jumătatea distanţei până la pădure.

Aerul din jurul lor îngheţase; lui Harry i se opri respiraţia. În întuneric se mişcau forme nedesluşite, siluete învolburate de beznă densă, asemenea unui val imens care se revărsa spre castel, cu feţele ascunse sub glugi şi cu răsuflarea hârşâită. Ron şi Hermione se apropiară de el în timp ce zgomotele bătăliei se stinseră dintr-odată, înăbuşite, noaptea fiind învăluită de o tăcere pe care nu o puteau aduce decât Dementorii.

— Hai, Harry! spuse Hermione de la mare depărtare. Patronuşii, Harry, hai!

Harry ridică bagheta, dar o deznădejde surdă punea stăpânire pe el. Fred murise şi Hagrid mai mult ca sigur că murea sau murise şi el deja. Oare câţi alţii muriseră, despre

care el încă nu aflase? Se simţea ca şi când sufletul i-ar fi părăsit deja corpul.

— Harry, haide! strigă Hermione.

O sută de Dementori se apropiau plutind de ei, venind din ce în ce mai repede, spre disperarea lui Harry, care îşi imagina deja ce festin va reprezenta pentru ei.

Văzu terrierul argintiu al lui Ron ţâşnind în aer, pâlpâind uşor şi dispărând, văzu vidra Hermionei cum se învârti şi apoi se stinse şi ea, iar propria lui baghetă îi tremura în mână şi atunci aproape că primi bucuros uitarea, promisiunea vidului, a dispariţiei oricărui sentiment...

În clipa aceea, un iepure argintiu de câmp, un mistreţ şi o vulpe zburară peste capetele lui Harry, Ron şi Hermione, Dementorii se dădură înapoi din faţa animalelor. Trei oameni apăruseră din întuneric şi veniseră lângă ei, cu baghetele întinse, creând în continuare Patronuşi: Luna, Ernie şi Seamus.

— Bravo, spuse Luna încurajator, de parcă ar mai fi fost încă în Camera Necesităţii şi aceea ar fi fost doar o vrajă pe care trebuia să o exerseze pentru A. D. Bravo, Harry... hai, gândeşte-te la ceva frumos...

— Ceva frumos? spuse el, cu vocea lipsită de orice expresie.

— Suntem cu toţii aici, şopti ea, luptăm în continuare. Haide...

Apăru o scânteie argintie, apoi o lumină pâlpâitoare şi, în cele din urmă, cu cel mai mare efort pe care-l făcuse până atunci, cerbul ţâşni din vârful baghetei lui Harry. Înainta în trap uşor şi Dementorii se împrăştiară acum cu adevărat, iar noaptea se însenină pe dată. Zgomotele bătăliei din jur răsunau iarăşi, asurzitoare, în urechile lui Harry.

— Nu am cuvinte să vă mulţumesc, spuse Ron tulburat, întorcându-se spre Luna, Ernie şi Seamus, tocmai ne-aţi salvat... Se auzi o bubuitură şi pământul se cutremură când un alt uriaş ieşi clătinându-se din întuneric, din direcţia pădurii, fluturând o bâtă mai mare decât a oricăruia dintre ei.

— Fugiţi! strigă Harry din nou, dar nici nu mai era nevoie să le-o spună, căci ceilalţi se împrăştiară ca potârnichile, exact la ţanc, cât să se ferească de piciorul imens, care căzu tocmai în locul unde fuseseră ei.

Harry se uită în jur: Ron şi Hermione veneau în urma lui, dar ceilalţi trei dispăruseră înapoi, în mijlocul luptei.

— Hai să ieşim din raza lui! strigă Ron, în timp ce uriaşul îşi flutură din nou bâta şi răcnetele sale răsunară în noapte, peste domeniul unde străfulgerările de lumină roşie şi verde continuau să strălucească în întuneric.

— Salcia Bătăuşă, spuse Harry. Hai!

Fără să ştie cum, reuşi să-şi zidească totul în minte, înghesuind toate detaliile într-un spaţiu mic, în care acum nu se putea uita: gândul la Fred şi la Hagrid, groaza pentru toţi cei pe care îi iubea, împrăştiaţi înăuntrul şi în afara castelului, toate trebuiau să aştepte, pentru că acum erau nevoiţi să fugă, să ajungă la şarpe şi la Cap-de-Mort, acesta fiind, aşa cum spusese şi Hermione, singurul mod de a-i pune capăt.

Alerga, aproape crezând că se putea distanţa de moarte, ignorând jeturile de lumină care zburau prin beznă, peste tot în jurul lui, zgomotul lacului care se învolbura ca marea şi trosnetele din Pădurea Interzisă, deşi vântul nu bătea deloc în noaptea aceea. Pe domeniul care părea să se fi răsculat şi el, fugi încă şi mai repede, mai repede decât se mişcase vreodată în viaţa lui. El fu primul care văzu copacul mare, salcia care-şi proteja secretul de la rădăcini cu nişte ramuri violente, ca nişte bice.

Abia trăgându-şi sufletul, reuşi să încetinească, ocolind ramurile mişcătoare ale sălciei, cercetându-i trunchiul gros prin întuneric, încercând să desluşească singurul nod de pe scoarţa copacului bătrân care îl putea paraliza. Ron şi Hermione îl ajunseră din urmă; Hermione era atât de stoarsă, încât nu putea rosti nici un cuvânt.

— Cum o să intrăm? gâfâi Ron. Văd locul... dacă l-am avea din nou pe Şmecherită...

— Pe Şmecherilă? şuieră Hermione, aplecată, apăsându-şi cu mâna pe piept. Eşti vrăjitor sau nu?

— A, da, aşa e...

Ron se uită în jur, apoi îndreptă bagheta spre o rămurică de pe pământ şi spuse: „Hocus-Pocus Preparatus!”. Rămurica se ridică de pe jos, se roti în aer, de parcă ar fi fost purtată de o pală de vânt, şi apoi zbură direct spre trunchi, printre crengile sălciei care se mişcau ameninţător. Se lovi cu putere de un locuşor din apropierea rădăcinii şi copacul care se zbătea deveni instantaneu inert.

— Perfect! aprobă Hermione cu respiraţia întretăiată.

— Aşteptaţi!

Pentru o fracţiune de secundă, Harry ezită, timp în care zgomotele şi bubuiturile luptei umpleau în continuare văzduhul. Cap-de-Mort dorise ca el să facă asta, dorise să vină... oare îi conducea pe Ron şi pe Hermione spre o capcană?

Dar cruda realitate părea să-l încolţească: singurul mod de a continua era să omoare şarpele, iar şarpele era acolo unde era Cap-de-Mort şi Cap-de-Mort era la capătul acelui tunel...

— Harry, venim, intră odată! spuse Ron, împingându-l înainte. Harry se strecură în tunelul din pământ, ascuns în rădăcinile copacului. Se deplasau mai greu decât ultima dată

când intraseră în el. Tunelul avea tavanul foarte jos; cu aproape patru ani în urmă, trebuiseră să se aplece de la mijloc, ca să meargă prin el, acum nu puteau decât să se târască. Harry intră primul, cu bagheta aprinsă, aşteptându-se să întâlnească obstacole în orice clipă, dar nu se ivi nimic. Se mişcau în tăcere, iar ochii lui Harry erau aţintiţi asupra razei mişcătoare a baghetei. În sfârşit, tunelul începu să urmeze o pantă ascendentă şi Harry văzu o luminiţă pâlpâind în faţa lor.

Hermione îl trase de gleznă.

— Pelerina! şopti ea. Pune-ţi pelerina!

El îşi întinse mâna în spate, pipăind aerul, şi Hermione îi îndesă ghemul de material alunecos. Harry trase pelerina peste el cu greutate, murmurând „Nox”, pentru a stinge bagheta, şi se târî mai departe în mâini şi pe genunchi, încercând să facă zgomot cât mai puţin cu putinţă, păstrându-şi toate simţurile în alertă şi aşteptându-se ori să fie descoperit în orice clipă, ori să audă o voce clară, ori să vadă vreo străfulgerare de lumină verde.

Atunci, auzi nişte voci venind dinspre camera care se afla chiar în faţa lor; erau puţin înăbuşite, din cauza faptului că deschiderea din capătul tunelului fusese baricadată cu o ladă veche. Abia îndrăznind să respire, Harry se duse lângă deschidere şi se uită prin spaţiul infim rămas între ladă şi perete. Camera de dincolo de tunel era slab luminată, dar îl văzu pe Nagini, învârtindu-se şi încolăcindu-se; se simţea în siguranţă în sfera lui înstelată şi vrăjită, care plutea în aer fără a fi susţinută de nimic altceva. Văzu marginea unei mese şi o mână albă, cu degete prelungi, jucându-se cu o baghetă. Apoi se auzi vocea lui Plesneală şi lui Harry îi rămase inima în loc: Plesneală era la doar câţiva centimetri de locul unde stătea el ghemuit, ascunzându-se.

— ... Stăpâne, nu vor mai rezista mult...

— Şi asta, fără ajutorul tău, spuse Cap-de-Mort, cu vocea lui stridentă şi clară. Severus, cu toate că eşti un vrăjitor priceput, nu cred că ar mai conta dacă te-ai duce să lupţi. Aproape că am reuşit... aproape.

— Lasă-mă să-l găsesc pe băiat. Lasă-mă să ţi-l aduc pe Potter. Ştiu că pot să-l găsesc, Stăpâne. Te rog!

Plesneală trecu prin faţa spaţiului liber şi Harry se dădu un pic înapoi, fixându-l cu privirea pe Nagini, întrebându-se dacă exista vreo vrajă care să poată pătrunde prin măsurile de protecţie din jurul lui, dar nu îi veni nici una în minte. O singură încercare eşuată i-ar fi dat de gol poziţia...

Cap-de-Mort se ridică în picioare. Acum Harry îi văzu chipul, ochii roşii, trăsăturile aplatizate ca de reptilă şi pielea albă care strălucea puţin în semiîntuneric.

— Am o problemă, Severus, spuse Cap-de-Mort cu blândeţe.

— Ce anume, Stăpâne? se interesă Plesneală.

Cap-de-Mort ridică Bagheta din Soc, ţinând-o la fel de delicat şi de precis ca pe o baghetă de dirijor.

— De ce nu funcţionează cum trebuie pentru mine, Severus?

Se lăsă un moment de tăcere şi Harry crezu că aude şarpele şuierând uşor, în timp ce se încolăcea şi se descolăcea, sau oare fu doar ecoul oftatului lui Cap-de-Mort, plutind în aer?

— Stă-stăpâne? spuse Plesneală inexpresiv. Nu înţeleg. Aţi... aţi făcut vrăji extraordinare cu bagheta aceasta.

— Nu, spuse Cap-de-Mort. Am făcut vrăjile pe care le fac de obicei. Eu am puteri extraordinare, dar bagheta aceasta... nu. Nu mi-a dezvăluit minunile promise. Nu simt nici o diferenţă

între bagheta aceasta şi cea pe care am cumpărat-o de la Ollivander cu atât de mulţi ani în urmă.

Tonul lui Cap-de-Mort era meditativ, calm, dar cicatricea lui Harry începuse să zvâcnească şi să pulseze: durerea i se acumula în frunte la fel cum simţea sentimentul acela de furie controlată acumulându-se în interiorul lui Cap-de-Mort.

— Nici o diferenţă, repetă Cap-de-Mort.

Plesneală tăcu. Harry nu îi putea vedea faţa; se întreba dacă Plesneală intuise pericolul, dacă încerca să găsească cuvintele potrivite pentru a-şi linişti stăpânul.

Cap-de-Mort începu să se plimbe prin cameră; Harry îl pierdu din ochi pentru câteva secunde, în timp ce mergea şi vorbea cu aceeaşi voce măsurată, iar durerea şi furia puneau stăpânire pe Harry.

— Severus, m-am gândit mult şi bine... Ştii de ce te-am chemat din mijlocul bătăliei?

Pentru o clipă, Harry văzu profilul lui Plesneală, avea ochii aţintiţi asupra şarpelui care se încolăcea în cuşca sa fermecată.

— Nu, Stăpâne, dar te rog cu umilinţă să mă laşi să mă întorc. Lasă-mă să îl găsesc pe Potter.

— Parcă ai fi Lucius. Nici unul dintre voi nu îl înţelegeţi pe Potter aşa cum îl înţeleg eu. Nu este nevoie de forţă. Potter va veni la mine. Îi cunosc slăbiciunea, ştii, marele său defect. Nu va suporta să vadă cum sunt ucişi cei din jurul lui, ştiind că totul se întâmplă din cauza lui. Va vrea să îi pună capăt cu orice preţ. Va veni.

— Dar, Stăpâne, ar putea fi ucis din greşeală de altcineva.

— Le-am dat Devoratorilor Morţii instrucţiuni foarte precise: să-l prindă pe Potter, să îi omoare prietenii, cu cât mai mulţi, cu atât mai bine, dar să nu îl ucidă! Dar, continuă Cap-de-Mort, despre tine voiam să vorbim, Severus, nu despre Harry Potter. Ai fost foarte preţios pentru mine. Foarte preţios…

— Stăpâne, ştii că nu vreau altceva decât să te servesc. Dar… lasă-mă să plec şi să-l găsesc pe băiat, Stăpâne. Lasă-mă să ţi-l aduc. Ştiu că îl pot…

— Ţi-am spus că nu! se răsti Cap-de-Mort şi, în clipa în care se întoarse din nou, Harry zări o sclipire roşie în ochii acestuia şi pelerina îi foşni ca un şarpe; totodată, simţi nerăbdarea lui Cap-de-Mort în cicatricea care îl ardea. Severus, pentru moment, grija mea este ce se va întâmpla atunci când voi ajunge, în sfârşit, faţă în faţă cu băiatul!

— Stăpâne, nu există nici o îndoială, cu siguranţă…

— … dar există o îndoială, Severus. Există…

Cap-de-Mort se opri şi Harry îl văzu limpede, încă o dată, în timp ce învârtea Bagheta din Soc între degetele albe, holbându-se la Plesneală.

— De ce ambele baghete pe care le-am folosit nu au funcţionat când le-am îndreptat împotriva lui Harry Potter?

— Nu-nu îţi pot da un răspuns, Stăpâne.

— Nu poţi?!

Accesul de furie pătrunse ca o suliţă în capul lui Harry; îşi muşcă pumnul, ca să nu urle de durere. Închise ochii şi deveni dintr-odată Cap-de-Mort, uitându-se la chipul palid al lui Plesneală.

— Bagheta mea din lemn de tisă a făcut tot ce i-am cerut, Severus, în afară de a-l ucide pe Harry Potter. A eşuat de

două ori. Ollivander mi-a spus, sub tortură, despre miezurile gemene, mi-a spus să folosesc bagheta altcuiva. Am făcut întocmai, dar bagheta lui Lucius s-a sfărâmat când s-a încrucişat cu a lui Potter.

— Nu-nu am nici o explicaţie, Stăpâne.

Plesneală nu se uita la Cap-de-Mort. Ochii săi negri erau fixaţi în continuare asupra şarpelui care se încolăcea în sfera sa protectoare.

— Am căutat o a treia baghetă, Severus. Bagheta din Soc, Bagheta Destinului, Vergeaua Morţii. Am luat-o de la fostul său stăpân. Am luat-o din mormântul lui Albus Dumbledore.

Acum, Plesneală îl privea pe Cap-de-Mort şi chipul îi semăna cu o mască mortuară. Era alb ca marmura şi atât de nemişcat, încât, când vorbi, fu aproape un şoc faptul că, dincolo de privirea în gol, era o persoană în viaţă.

— Stăpâne, lasă-mă să aduc băiatul!

— În această noapte lungă, când victoria mea este atât de aproape, am stat aici, zise Cap-de-Mort şi vocea lui suna doar puţin mai tare decât o şoaptă, şi m-am întrebat... m-am întrebat de ce Bagheta din Soc refuză să fie ce ar trebui să fie, de ce refuză să se comporte aşa cum legenda spune că ar trebui să se comporte în mâinile posesorului de drept... Şi cred că am găsit răspunsul. Plesneală tăcu.

— Poate îl ştii deja? Eşti un om inteligent, totuşi, Severus. M-ai servit cum se cuvine, mi-ai fost credincios şi regret ce trebuie să se întâmple.

— Stăpâne...

— Bagheta din Soc nu mă poate servi cum trebuie, Severus, pentru că nu eu sunt stăpânul său de drept. Bagheta din Soc îi aparţine vrăjitorului care l-a ucis pe ultimul posesor.

Tu l-ai ucis pe Albus Dumbledore. Severus, Bagheta din Soc nu poate fi cu adevărat a mea cât timp tu eşti în viaţă.

— Stăpâne! protestă Plesneală, ridicând bagheta.

— Este singura cale, spuse Cap-de-Mort. Trebuie să fiu stăpânul baghetei, Severus. Dacă bagheta va fi a mea, îl voi avea în sfârşit pe Potter.

Cap-de-Mort şfichiui aerul cu Bagheta din Soc. Plesneală nu păţi nimic şi, pentru o fracţiune de secundă, păru să creadă că fusese graţiat; dar atunci fu limpede ce intenţiona Cap-de-Mort. Cuşca şarpelui se rostogolea prin aer şi Plesneală nu apucă decât să ţipe înainte ca aceasta să îi cuprindă capul şi umerii. Cap-de-Mort porunci în reptomită:

— Omoară-l.

Se auzi un ţipăt sfâşietor. Harry văzu cum lui Plesneală îi pieri din obraji puţina culoare pe care o mai avea şi se făcu alb ca hârtia; ochii negri i se măriră când colţii şarpelui i se înfipseră în gât, nu reuşi să urnească sfera fermecată de peste el, îi cedară genunchii şi se prăbuşi la pământ.

— Regret, spuse Cap-de-Mort cu răceală.

Se întoarse cu spatele; nu simţea nici o urmă de tristeţe sau de remuşcare. Era timpul să părăsească coliba aceea şi să preia controlul, cu o baghetă care acum avea să îl asculte fără să crâcnească. O îndreptă spre cuşca înstelată în care era şarpele, o ridică, eliberându-l astfel pe Plesneală, care se prăbuşi pe o parte pe podea, cu sângele şiroindu-i din rănile de la gât. Cap-de-Mort ieşi plutind din cameră, fără să se uite înapoi, şi fu urmat de către şarpele uriaş, suspendat în sfera protectoare.

Întorcându-se în tunel şi în propria lui minte, Harry deschise ochii; îi dăduse sângele când îşi muşcase pumnul, pentru a se abţine să nu ţipe de durere. Acum se uita prin

spaţiul infim dintre ladă şi perete şi vedea un picior încălţat cu un bocanc negru, tremurând pe podea.

— Harry! şopti Hermione în spatele lui.

Dar Harry îşi îndreptase deja bagheta spre lada care îi limita câmpul vizual. Aceasta se ridică în aer cu doi-trei centimetri şi se dădu la o parte, plutind silenţios. Harry ieşi din tunel cât putu de încet.

Nu ştia de ce o făcea, de ce se apropia de muribund; nu ştia ce simţea când văzu chipul alb al lui Plesneală şi degetele care încercau să oprească sângerarea de la gât. Harry îşi dădu jos Pelerina Invizibilă şi se uită la omul pe care îl ura, ai cărui ochi negri dădură de Harry în timp ce încerca să vorbească. Harry se aplecă peste el, iar Plesneală îl apucă de robă şi îl trase mai aproape.

Din gâtul lui Plesneală se auzi un sunet hârşâit înfiorător, ca un gâlgâit.

— Ia-l… Ia-l…

Din Plesneală curgea şi altceva în afară de sânge. Era o substanţă albăstrui-argintie, nici gaz, nici lichid, îi şiroia pe gură, pe urechi şi pe ochi. Harry ştia ce era, dar nu şi ce să facă. Hermione îi aruncă un termos creat chiar în clipa aceea.

Harry ridică substanţa argintie cu bagheta şi o turnă în termos. Când recipientul fu plin ochi şi Plesneală părea să-şi fi pierdut tot sângele din corp, acesta îşi slăbi strânsoarea din jurul robei lui Harry.

— Uită-te… la… mine… şopti el.

Ochii verzi se ciocniră de cei negri, dar, în secunda următoare, din adâncurile celor negri ceva păru să dispară, lăsându-i ficşi, pustiiţi şi privind în gol. Mâna care îl ţinea pe Harry căzu cu o bufnitură pe podea şi Plesneală încremeni pe

veci.

Capitolul XXXIII

Povestea Prinţului

Harry rămase în genunchi lângă Plesneală, privindu-l cu ochi mari, până când o voce stridentă şi clară se auzi dintr-odată atât de aproape de ei, încât Harry sări în picioare, ţinând strâns termosul. Crezuse că Lordul Cap-de-Mort se întorsese în cameră.

Vocea lui Cap-de-Mort reverberă în ziduri şi în podele şi Harry realiză că le vorbea celor din castel şi de peste tot din jurul acestuia, în aşa fel încât locuitorii din Hogsmeade şi toţi cei care încă se luptau în castel să îl audă la fel de limpede ca şi când ar fi stat lângă ei, suflându-le în ceafă, capabil să le dea oricând lovitura fatală.

— Aţi luptat vitejeşte, spunea vocea stridentă şi glacială. Lordul Cap-de-Mort ştie să preţuiască vitejia. Aţi suferit totuşi mari pierderi. Dacă vă veţi opune în continuare, veţi muri cu

toţii, unul câte unul. Nu îmi doresc să fie aşa. Fiecare picătură de sânge magic vărsat este o pierdere şi o risipă. Lordul Cap-de-Mort este milostiv. Le ordon oamenilor mei să se retragă în clipa asta! Aveţi o oră. Jeliţi-vă morţii cu demnitate! Îngrijiţi-vă răniţii! Harry Potter, acum vorbesc cu tine! Ai permis ca prietenii tăi să moară pentru tine, în loc să apari tu însuţi în faţa mea. O să te aştept în Pădurea Interzisă timp de o oră. Dacă nu vei veni la mine până la sfârşitul orei pe care v-am dat-o, dacă nu te vei preda, atunci va începe din nou bătălia. De data aceasta, o să iau eu însumi parte la luptă, Harry Potter, o să te găsesc şi o să pedepsesc fiecare bărbat, femeie sau copil care a încercat să te ascundă de mine. Ai o oră la dispoziţie...

Ai o oră... Ron şi Hermione clătinară amândoi din cap disperaţi, uitându-se la Harry.

— Nu îl asculta, spuse Ron.

— O să fie bine, adăugă şi Hermione, înnebunită. Hai, hai să ne întoarcem la castel! Dacă s-a dus în Pădurea Interzisă, trebuie să ne gândim la un alt plan!

Aruncă o privire spre trupul neînsufleţit al lui Plesneală, apoi se duse repede spre intrarea în tunel. Ron o urmă. Harry îşi luă Pelerina Invizibilă şi apoi se uită în jos, la Plesneală. Nu ştia ce să simtă, era şocat de modul în care fusese ucis Plesneală şi de motivul pentru care murise.

Se târâră înapoi de-a lungul tunelului, în tăcere; Harry se întreba dacă Ron şi Hermione mai auzeau încă vocea lui Cap-de-Mort răsunându-le în minte la fel cum o auzea el.

Ai permis ca prietenii tăi să moară pentru tine, în loc să apari tu însuţi în faţa mea. O să te aştept în Pădurea Interzisă timp de o oră... Ai o oră la dispoziţie...

Peluza din faţa castelului era plină de un fel de grămăjoare. Ar fi trebuit să se crape de ziuă peste vreo două

ore, însă încă mai era întuneric beznă. Cei trei fugiră spre treptele din piatră. În faţa acestora era un sabot abandonat, de mărimea unei bărci mici. Nu era nici urmă de Grawp sau de cel care îl atacase.

Castelul era cufundat într-o tăcere neobişnuită. Acum nu mai era nici o străfulgerare de lumină, nici bubuituri, nici ţipete sau urlete. Dalele din holul de la intrare părăsit erau pătate de sânge. Smaraldele încă mai erau împrăştiate peste tot pe podea, printre bucăţi de marmură şi aşchii de lemn. O parte din balustradă fusese aruncată în aer.

— Unde e toată lumea? şopti Hermione.

Ron îi conduse spre Marea Sală. Harry se opri în prag.

Mesele caselor dispăruseră şi camera era plină de oameni. Supravieţuitorii erau strânşi în grupuri, iar unii se îmbrăţişau. Pe platforma ridicată, Madam Pomfrey îi îngrijea pe răniţi, împreună cu un grup care o ajuta. Printre cei răniţi era şi Firenze; sângele îi şiroia din crupă şi stătea întins, tremurând, incapabil să se ridice în picioare.

Morţii erau înşiruiţi în mijlocul sălii. Harry nu putu să nu observe trupul neînsufleţit al lui Fred, dat fiind că era înconjurat de familia acestuia. George stătea în genunchi la capul lui Fred, doamna Weasley era întinsă peste pieptul lui, tremurând, iar domnul Weasley o mângâia pe păr şi lacrimile îi şiroiau pe obraji.

Ron şi Hermione plecară de lângă Harry, fără să spună nimic. O văzu pe Hermione apropiindu-se de Ginny şi îmbrăţişând-o; Ginny avea ochii umflaţi şi era roşie la faţă. Ron se duse lângă Bill, Fleur şi Percy, care îl luă pe Ron pe după umeri. În timp ce Ginny şi Hermione se apropiară de ceilalţi membri ai familiei, Harry văzu ale cui erau trupurile neînsufleţite de lângă Fred – ale lui Remus şi Tonks: erau palizi, încremeniţi şi păreau liniştiţi, ca şi când ar fi dormit sub tavanul

fermecat şi întunecat.

Marea Sală păru să se îndepărteze, să devină mai mică, mai îngustă, în timp ce Harry se dădu înapoi, clătinându-se. Nu putea respira. Nu era în stare să se mai uite la celelalte trupuri, să vadă cine altcineva mai murise pentru el. Nu era în stare să se alăture familiei Weasley, să se uite în ochii lor, ştiind că, dacă s-ar fi predat, Fred ar fi putut să mai fie încă în viaţă.

Se întoarse şi urcă în fugă scara din marmură. Lupin, Tonks... îşi dorea cu disperare să nu mai simtă nimic... îşi dorea să îşi poată smulge inima din piept, măruntaiele, tot ce urla de durere în interiorul lui.

Castelul era complet pustiu, până şi fantomele păreau să se fi alăturat mulţimii care jelea în Marea Sală. Harry fugi fără să se oprească, ţinând strâns termosul din sticlă, plin cu ultimele gânduri ale lui Plesneală, şi nu încetini decât când ajunse la garguiul din piatră care păzea biroul directorului.

— Parola?

— Dumbledore! spuse Harry fără să gândească, pentru că pe el îşi dorea să îl vadă şi, spre mirarea lui, garguiul se dădu la o parte, dezvăluind scara în spirală din spatele lui.

Harry dădu buzna în biroul circular şi îl găsi schimbat. Portretele care erau agăţate peste tot pe pereţi erau goale. Nu mai era nici un director sau directoare, se părea că plecaseră cu toţii, fugind prin tablourile din castel, pentru a vedea mai bine ce se petrece.

Harry se uită deznădăjduit la rama părăsită a lui Dumbledore, care se afla chiar în spatele scaunului directorului, şi apoi îi întoarse spatele. Ca de fiecare dată, Pensivul din piatră era în dulapul său; Harry îl puse pe birou şi turnă amintirile lui Plesneală în ligheanul mare, cu simboluri runice pe margine. Avea să fie o uşurare binevenită să evadeze în mintea altcuiva...

Nimic din ce i-ar fi putut lăsa până şi Plesneală nu putea fi mai rău decât propriile lui gânduri. Amintirile se învolburară, albe-argintii şi stranii; Harry se cufundă fără să ezite, cu un sentiment de abandonare nechibzuită, ca şi când asta avea să îi aline suferinţa mistuitoare.

Căzu cu capul înainte, în lumina puternică a soarelui, şi picioarele îi atinseră pământul cald. Când se îndreptă, văzu că era într-un parc de joacă aproape părăsit. Linia orizontului era dominată de un singur horn uriaş. Două fetiţe se dădeau în leagăne şi un băieţel slăbănog le privea de după nişte mănunchiuri de tufişuri. Era brunet şi părea să aibă nevoie de o tunsoare, iar hainele îi erau asortate atât de haotic încât ai fi zis că o făcuse dinadins: blugii îi erau prea scurţi, purta o haină ponosită prea mare pentru el, care ar fi putut fi a unui adult, şi o cămaşă ciudată de lucru.

Harry se apropie de băiat. Plesneală părea să aibă nouă sau zece ani, era palid, micuţ şi slab. Privea cu o expresie de lăcomie nedisimulată cum cea mai mică dintre fetiţe se dădea în leagăn din ce în ce mai sus faţă de sora ei.

— Lily, termină! strigă sora mai mare.

Dar fetiţa dăduse drumul leagănului exact când ajunsese cel mai sus şi zburase, zburase la propriu, râzând bucuroasă, şi, în loc să se prăbuşească pe asfalt, pluti ca un trapezist, rămânând mult prea mult timp în aer şi aterizând mult prea lin.

— Mami ţi-a zis să nu faci asta!

Petunia îşi înfipse călcâiele sandalelor în pământ şi opri leagănul care scrâşni şi scârţâi, apoi sări din el şi îşi puse

mâinile în şold.

— Lily, mami ţi-a zis că n-ai voie!

— Dar n-am păţit nimic, spuse Lily, chicotind în continuare. Tuney, fii atentă! Uite ce pot să fac!

Petunia aruncă o privire în jur. Locul de joacă era pustiu, nu erau decât ele şi Plesneală, dar fetele nu ştiau de el. Lily luase o floare căzută din tufişul în spatele căruia se ascundea Plesneală. Petunia se apropie, oscilând în mod evident între curiozitate şi dezaprobare. Lily aşteptă până când Petunia fu destul de aproape pentru a vedea bine şi apoi întinse mâna cu palma în sus. Floarea îşi deschidea şi îşi închidea petalele în palma ei, ca un fel de stridie ciudată, cu multe straturi.

— Termină! strigă Petunia.

— Nu-ţi face nimic, spuse Lily, dar strânse degetele şi aruncă floarea înapoi pe jos.

— Nu e bine, spuse Petunia, dar urmărise cu privirea felul în care floarea căzuse pe pământ şi încă se mai uita la ea. Cum o faci? adăugă ea cu o notă clară de dorinţă în glas.

— Păi, e evident, nu?

Plesneală nu mai putuse să se abţină şi sărise din spatele tufişurilor. Petunia strigă şi fugi înapoi spre leagăne, dar Lily rămase unde era, cu toate că se vedea limpede că era speriată. Plesneală păru să regrete că ieşise din ascunzătoare. Obrajii palizi prinseră un pic de culoare, în timp ce o privea pe Lily.

— Ce este evident? întrebă Lily.

Plesneală era agitat şi entuziasmat, în egală măsură. Îi aruncă o privire Petuniei, care era departe, ţinându-se pe lângă leagăne, coborî vocea şi spuse:

— Eu ştiu ce eşti.

— Ce vrei să spui?

— Eşti o... eşti o vrăjitoare, şopti Plesneală.

Lily păru jignită.

— E foarte nepoliticos să faci pe cineva „vrăjitoare”!

Îi întoarse spatele, cu nasul în vânt, şi porni cu paşi mari spre sora ei.

— Nu! spuse Plesneală.

Acum era de-a dreptul îmbujorat şi Harry se întreba de ce nu îşi dăduse jos haina aceea ridicol de mare, în afara cazului în care poate voia să-şi ascundă cămaşa de lucru de dedesubt. Fugi după fete şi haina îi flutură, făcându-l să semene cu un liliac, aşa cum era la maturitate.

Surorile îl măsurară din priviri, solidarizând împotriva lui; ţineau fiecare câte unul dintre stâlpii leagănelor, de parcă ar fi fost locul unde jucau leapşa.

— Serios, îi spuse Plesneală lui Lily. Eşti vrăjitoare. Te urmăresc de ceva vreme. Dar nu-i nimic rău dacă eşti vrăjitoare. Şi mama e, şi eu sunt vrăjitor.

Râsul Petuniei fu ca un duş rece.

— Vrăjitor! strigă ea.

Îşi recăpătase curajul acum, că îşi revenise de pe urma şocului apariţiei subite a băiatului.

— Eu ştiu cine eşti tu. Eşti băiatul acela, Plesneală! Stau pe Strada Fusului, lângă râu, îi spuse ea lui Lily şi în tonul ei se simţi că avea o părere foarte proastă despre strada aceea. De ce ne-ai spionat?

— Nu v-am spionat! spuse Plesneală.

Avea părul murdar, îi era cald şi se simţea stingherit în lumina puternică a soarelui.

— Oricum, pe tine nu te-aş spiona niciodată, adăugă el răutăcios, tu eşti Încuiată.

Cu toate că fu evident că Petunia nu înţelese exact ce însemna cuvântul acela, nu putu să nu sesizeze intenţia.

— Hai să plecăm, Lily! spuse ea cu o voce ascuţită.

Lily o ascultă imediat pe sora ei şi plecă, uitându-se urât la Plesneală. Acesta le urmări cu privirea cum ieşeau cu paşi mari pe poarta locului de joacă şi Harry, singurul care rămăsese în urmă şi putea observa, văzu cât de dezamăgit era Plesneală şi înţelese că plănuise momentul acesta de ceva timp şi că, până la urmă, se alesese praful de tot.

Scena se împrăştie ca un fum şi, înainte ca Harry să îşi dea seama, se realcătui în jurul lui.

Acum era într-un desiş micuţ de copaci. Văzu un râu sclipind în lumina soarelui, printre trunchiuri. Umbrele aruncate de copaci creau o oază de umbră răcoroasă şi verde. Doi copii stăteau cu picioarele încrucişate, faţă în faţă, pe pământ. Plesneală îşi dăduse jos haina de data aceasta, cămaşa de lucru părând mai puţin stranie în umbră.

— … şi ministerul te poate pedepsi dacă faci vrăji în afara şcolii, îţi trimit scrisori.

— Dar eu am făcut deja vrăji în afara şcolii!

— Noi n-avem de ce să ne facem griji. Încă n-avem baghete. Te lasă în pace dacă eşti copil şi nu te poţi controla. Dar, după ce împlineşti unsprezece ani, încuviinţă din cap cu importanţă, şi încep să te instruiască, atunci trebuie să ai grijă.

Se lăsă tăcerea pentru câteva clipe. Lily ridicase o crenguţă căzută şi o şfichiuia în aer, iar Harry ştiu că îşi imagina că lasă în urmă o dâră de scântei. Apoi dădu drumul crenguţei, se aplecă spre băiat şi spuse:

— Chiar e adevărat, nu-i aşa? Nu-i o glumă? Petunia zice că mă minţi. Petunia zice că nu există Hogwarts. E adevărat, nu-i aşa?

— Pentru noi e adevărat, spuse Plesneală. Nu şi pentru ea. Doar noi o să primim scrisoarea, tu şi cu mine.

— Sigur? şopti Lily.

— Sigur, spuse Plesneală.

Chiar dacă era netuns şi îmbrăcat ciudat, părea destul de impunător cum stătea întins acolo în faţa ei, extrem de încrezător în destinul care-l aştepta.

— Şi chiar o s-o aducă o bufniţă? şopti Lily.

— Aşa se întâmplă de obicei, spuse Plesneală. Dar tu ai părinţi Încuiaţi, aşa că o să vină cineva de la şcoală, să le explice părinţilor tăi.

— Are vreo importanţă dacă ai părinţi Încuiaţi?

Plesneală ezită. Ochii săi negri, vioi în umbra verzuie, priviră chipul palid şi părul roşcat închis.

— Nu, spuse el. N-are nici o importanţă.

— Ce bine! spuse Lily, relaxându-se.

Era evident că fusese îngrijorată din cauza aceasta.

— Eşti extrem de talentată, spuse Plesneală. Am văzut-o. În tot timpul cât te-am urmărit...

Vocea i se stinse. Lily nu îl asculta, ci se întinsese pe pământul acoperit de frunze şi se uita la crengile înfrunzite de deasupra. O privi la fel de avid ca şi în parc.

— La tine acasă cum e? întrebă Lily.

Lui Plesneală îi apăra o cută mică între sprâncene.

— Bine, spuse el.

— Nu se mai ceartă?

— A, ba da, se ceartă, spuse Plesneală şi luă un pumn de frunze pe care începu să le rupă, parcă în mod inconştient. Dar nu mai e mult şi o să plec.

— Tatălui tău nu-i plac vrăjile?

— Tatălui meu nu-i prea place nimic, zise Plesneală.

— Severus?

Pe buzele lui Plesneală apăru un mic zâmbet, când Lily îi rosti numele.

— Da?

— Mai spune-mi o dată despre Dementori.

— De ce vrei să-ţi zic despre ei?

— Dacă fac vrăji în afara şcolii.

— N-o să ajungi la Dementori pentru asta! Dementorii sunt pentru oameni care fac chestii foarte grave. Păzesc închisoarea vrăjitorilor, Azkaban. Tu n-o să ajungi în Azkaban,

eşti prea…

Se îmbujoră din nou şi începu iar să rupă frunze. Apoi se întoarse când auzi un foşnet din spatele lui Harry - era Petunia, care alunecase în timp ce se ascundea după un copac.

— Tuney! spuse Lily, pe un ton surprins şi bucuros, dar Plesneală sărise în picioare.

— Acum cine spionează?! strigă el. Ce vrei?

Petunia rămăsese cu respiraţia tăiată, alarmată că fusese prinsă. Harry văzu că se chinuia să găsească ceva răutăcios de zis.

— Ce fel de haine sunt astea? spuse ea, arătând spre pieptul lui Plesneală. Bluza mamei tale?

Se auzi o pocnitură: căzuse o creangă de deasupra capului Petuniei. Lily ţipă: creanga o lovise pe Petunia în umăr, iar aceasta se dădu înapoi clătinându-se şi izbucni în plâns.

— Tuney!

Dar Petunia o luase la fugă. Lily se întoarse spre Plesneală.

— Tu ai făcut să cadă creanga?

— Nu.

Părea sfidător şi speriat în acelaşi timp.

— Ba da! spuse îndepărtându-se de el şi mergând cu spatele. Ba da! I-ai făcut rău!

— Ba nu, ba nu!

Minciuna nu o convinse pe Lily; îi aruncă o ultimă privire mistuitoare şi ieşi din desişul micuţ, fugind după sora ei. Plesneală părea distrus şi confuz.

A treia oară.

Harry se afla pe Peronul 9 şi 3/4, aproape de Plesneală, care era puţin cocoşat şi stătea lângă o femeie slabă, palidă, cu o expresie acră, care semăna foarte bine cu el. Plesneală se holba la o familie cu patru membri, la mică depărtare de ei. Cele două fete stăteau un pic mai într-o parte faţă de părinţii lor. Lily părea să se roage de sora ei şi Harry se apropie ca să le asculte.

— ... îmi pare rău, Tuney, îmi pare rău! Fii atentă, o apucă de mână pe sora ei şi o ţinu strâns, cu toate că Petunia încerca să şi-o retragă. Poate că, după ce o să ajung acolo - nu, fii atentă, Tuney! Poate că, după ce o să ajung acolo, o să pot să mă duc la domnul profesor Dumbledore şi să-l conving să se răzgândească!

— Nu vreau să merg! spuse Petunia şi îşi smulse mâna din strânsoarea surorii ei. Crezi că vreau să merg la cine ştie ce castel tâmpit şi să învăţ să fiu o... o...

Ochii ei deschişi la culoare învăluiră peronul, privind pisicile care mieunau, în braţele stăpânilor lor, bufniţele care băteau din aripi şi strigau unele către altele din colivii, elevii, dintre care unii purtau deja robe lungi şi negre, iar alţii îşi urcau cuferele în trenul roşu cu locomotivă cu aburi sau strigau de bucurie, reîntâlnindu-se după vacanţă.

— Crezi că vreau să fiu o... ciudăţenie?

Lui Lily i se umplură ochii de lacrimi când Petunia reuşi să îşi retragă mâna.

— Nu sunt o ciudăţenie, spuse Lily. E o răutate să spui

aşa ceva.

— Acolo te duci, continuă Petunia încântată peste măsură, la o şcoală specială pentru ciudaţi. Tu şi cu băiatul Plesneală… nişte anormali, asta sunteţi. Foarte bine că o să fiţi ţinuţi departe de oamenii normali. E pentru siguranţa noastră.

Lily aruncă o privire spre părinţii ei, care se uitau în jur pe peron, părând să se simtă foarte bine, sorbind scena din priviri. Apoi se uită din nou la sora ei şi spuse cu o voce joasă şi aprigă:

— Nu credeai că era o şcoală pentru ciudaţi când i-ai scris directorului şi l-ai implorat să te primească.

Petunia se făcu roşie ca focul.

— Să-l implor? Niciodată!

— Am citit ce ţi-a răspuns. A fost foarte amabil.

— Nu ar fi trebuit să citeşti, şopti Petunia. Era a mea, cum ai putut să…

Lily se dădu de gol când se uită pe furiş spre Plesneală, care stătea în apropiere. Petunia rămase cu respiraţia tăiată.

— A găsit-o băiatul ăla! Tu şi cu băiatul ăla mi-aţi umblat prin lucruri!

— Nu, nu ţi-am umblat prin lucruri!

Lily era acum în defensivă.

— Severus a văzut plicul şi nu i-a venit să creadă că un Încuiat a putut să ia legătura cu Şcoala Hogwarts, atâta tot! Spune că trebuie să fie vrăjitori care lucrează sub acoperire la poştă, care se ocupă de…

— Se pare că vrăjitorii îşi bagă nasul peste tot! spuse

Petunia, care acum era la fel de palidă pe cât fusese de îmbujorată puţin mai înainte. Monstrule!

O scuipă pe sora ei şi plecă în grabă spre locul unde stăteau părinţii lor.

Scena se risipi din nou.

Plesneală mergea repede de-a lungul culoarului din Expresul de Hogwarts, în timp ce trenul huruia prin peisajul rural. Se îmbrăcase deja cu roba de şcoală, profitând probabil de prima ocazie de a scăpa de hainele oribile de Încuiaţi pe care le purtase. Se opri în sfârşit în faţa unui compartiment în care vorbeau nişte băieţi gălăgioşi. Lily stătea ghemuită pe unul dintre locurile de la fereastră, cu faţa lipită de geam. Plesneală deschise uşa de la compartiment şi se aşeză vizavi de Lily. Aceasta îi aruncă o privire şi apoi se uită din nou pe geam. Plânsese.

— Nu vreau să vorbesc cu tine, spuse ea cu o voce sugrumată.

— De ce?

— Tuney mă u-urăşte. Pentru că am văzut scrisoarea ei de la Dumbledore.

— Şi ce dacă?

Îi aruncă o privire plină de antipatie.

— Este sora mea!

— Este doar o... dar se opri la timp, Lily nu îl auzise,

fiind prea ocupată să se şteargă la ochi fără să fie observată.

— Dar mergem! spuse el, neputând să îşi ascundă entuziasmul din glas. Chiar se întâmplă! Mergem la Hogwarts!

Lily încuviinţă din cap, ştergându-se la ochi, şi surâse.

— Ar fi bine să fii la Viperini, spuse Plesneală, încurajat de faptul că se mai înveselise puţin.

— La Viperini?

Unul dintre băieţii din compartiment, care până atunci nu arătase nici un interes faţă de Lily sau Plesneală, întoarse capul când auzi cuvântul acela şi Harry, care se concentrase doar asupra celor doi de la geam, îşi văzu tatăl: era slab, brunet ca şi Plesneală, dar avea aerul greu de definit al unui copil bine îngrijit, poate chiar adorat, care lui Plesneală îi lipsea în mod izbitor.

— Cine ar vrea să fie la Viperini? Eu cred c-aş pleca, tu nu?

Îl întrebă James pe băiatul care stătea tolănit pe locurile de vizavi de el şi Harry fu şocat să vadă că era chiar Sirius.

Sirius nu zâmbi.

— Toată familia mea a fost la Viperini, spuse el.

— La naiba, spuse James, şi eu care credeam că erai de treabă!

Sirius rânji.

— Poate că o să întrerup tradiţia. Tu unde te-ai duce, dacă ai putea să alegi?

James ridică o sabie invizibilă.

— „Bravi Cercetaşi, veţi şti prin curaj şi nobleţe să uimiţi

multe alese feţe!”. Ca tata.

Plesneală scoase un icnet, dezaprobator. James se întoarse spre el.

— Ai vreo problemă cu asta?

— Nu, spuse Plesneală, deşi umbra rânjetului de pe chipul său sugera altceva. Dacă preferi să ai muşchi, în loc să ai minte…

— Tu unde speri să ajungi, dacă tot pari să nu ai nici una, nici alta? interveni Sirius.

James râse în hohote. Lily se ridică, destul de îmbujorată, şi se uită la James şi la Sirius cu antipatie.

— Hai, Severus, să găsim alt compartiment.

— Oooooo…

James şi Sirius îi imitară tonul superior. James încercă să îi pună piedică lui Plesneală, când trecu prin faţa lui.

— Pa, pa, Smiorcăitus! strigă o voce, în timp ce uşa compartimentului se trânti.

Scena se dizolvă încă o dată.

Harry era chiar în spatele lui Plesneală, în timp ce stăteau cu faţa spre mesele caselor, luminate de lumânări şi pline de elevi atenţi. Atunci, se auzi vocea profesoarei McGonagall:

— Evans, Lily!

Harry o privi pe mama sa mergând cu paşi nesiguri şi luând loc pe taburetul instabil. Profesoara McGonagall îi puse Jobenul Magic pe cap şi acesta strigă „Cercetaşi!”, la doar o fracţiune de secundă după ce atinse părul roşcat închis.

Harry îl auzi pe Plesneală scoţând un mic mormăit. Lily îşi dădu jos jobenul, i-l dădu înapoi profesoarei McGonagall şi apoi se duse repede spre Cercetaşii care aclamau, dar, în timp ce mergea, se uită peste umăr la Plesneală şi surâse trist. Harry îl văzu pe Sirius dându-se într-o parte pe bancă, pentru a-i face loc. Lily se uită la el şi păru să îl recunoască din tren, îşi încrucişă braţele şi îi întoarse spatele hotărâtă.

Repartiţia continua. Harry privi cum Lupin, Pettigrew şi tatăl său li se alăturară lui Lily şi Sirius, la masa Cercetaşilor. Până la urmă, mai rămăseseră de sortat doar doisprezece elevi şi profesoara McGonagall strigă: „Plesneală”.

Harry merse cu el spre taburet, privindu-l cum îşi puse jobenul pe cap. „Viperini!” strigă Jobenul Magic.

Severus Plesneală se duse spre partea opusă a sălii, departe de Lily, spre locul unde îl aclamau Viperinii, unde Lucius Reacredinţă, căruia îi scânteia o insignă de Perfect pe piept, îl bătu pe spate când acesta luă loc lângă el.

Scena se schimbă.

Lily şi Plesneală traversau curtea castelului, era evident că se certau. Harry grăbi pasul, ca să îi prindă din urmă, pentru a asculta ce vorbeau. Când ajunse la ei, îşi dădu seama că erau amândoi mult mai înalţi: se părea că trecuseră câţiva ani de când fuseseră sortaţi.

— ... aveam senzaţia că eram prieteni, nu? spunea Plesneală. Cei mai buni prieteni.

— Suntem, Sev, dar nu-mi plac unii dintre cei cu care-ţi petreci timpul! Iartă-mă, dar îi detest pe Avery şi Mulciber! Mulciber! Sev, ce poate să-ţi placă la el? Este sinistru! Ştii ce a încercat să îi facă lui Mary MacDonald, acum câteva zile?

Lily ajunsese lângă un stâlp şi se sprijinise de el, uitându-se în sus, la chipul slab şi palid.

— A fost o nimica toată, spuse Plesneală. O glumă, atâta tot...

— A fost Magie Neagră şi dacă tu chiar crezi că e amuzant să...

— Şi cu tot ce fac Potter şi prietenii lui cum rămâne? Întrebă Plesneală.

Se îmbujoră din nou când spuse aceasta, părând să nu îşi poată ascunde resentimentele.

— Ce legătură are Potter cu toate astea? spuse Lily.

— Noaptea ies pe furiş din castel. E ceva ciudat cu Lupin. Unde s-o tot duce?

— E bolnav, spuse Lily. Se spune că e bolnav.

— De fiecare dată când e lună plină? spuse Plesneală.

— Ştiu care e teoria ta, îl contracară Lily pe un ton glacial. Dar, de fapt, de ce eşti atât de obsedat de ei? Ce îţi pasă ţie ce fac ei noaptea?

— Nu încerc decât să îţi arăt că nu sunt atât de extraordinari cum pare să-i considere toată lumea.

O privi atât de intens, încât Lily roşi.

— Dar nu folosesc Magie Neagră, spuse Lily coborându-şi vocea. Şi tu eşti complet nerecunoscător. Am auzit ce s-a întâmplat noaptea trecută. Te-ai furişat prin tunelul de lângă Salcia Bătăuşă şi James Potter te-a salvat de ce o fi acolo…

Lui Plesneală i se contorsiona fiecare trăsătură şi bolborosi:

— M-a salvat?! M-a salvat?! Crezi că făcea pe eroul?! Şi-a salvat pielea, a lui şi a prietenilor lui! Nu poţi să… nu o să te las să…

— Să mă laşi?! Să mă laşi?!

Lily mijise ochii verzi. Plesneală dădu imediat înapoi.

— N-am vrut să zic… Pur şi simplu, nu vreau să îşi bată joc de tine! Îi place de tine - lui James Potter îi place de tine!

Era ca şi când i-ar fi smuls cineva cuvintele cu cleştele.

— Şi nu e… Toată lumea crede… Mare erou al vâjthaţului…

Plesneală era incoerent, din cauza amărăciunii şi a antipatiei, iar Lily ridica din ce în ce mai mult din sprâncene.

— Ştiu că James Potter e doar un puşti plin de el, spuse ea, întrerupându-l pe Plesneală. Nu am nevoie să mi-o spui tu. Dar Mulciber şi Avery au un simţ de-a dreptul malefic al umorului. Malefic, Sev. Nu înţeleg cum poţi să fii prieten cu ei.

Harry se îndoia că Plesneală auzise mustrările ei în legătură cu Mulciber şi Avery. În clipa în care Lily îl insultase pe James Potter, lui Plesneală i se relaxaseră toţi muşchii şi păşea mai vioi, în timp ce merseră mai departe.

Scena se pierdu în neant.

Harry îl văzu de data aceasta pe Plesneală ieşind din Marea Sală după examenul N. O. V. de Apărare contra Magiei Negre. Îl urmări cum se îndepărtă de castel şi ajunse, fără să îşi dea seama, în apropierea locului unde James, Sirius, Lupin şi Pettigrew stăteau împreună sub un fag. Dar Harry rămase un pic mai departe acum, pentru că ştia ce avea să se întâmple după ce James îl ridicase în aer şi îl tachinase pe Severus, ştia ce se întâmplase şi ce se spusese şi nu îi făcea nici o plăcere să o audă din nou. O văzu pe Lily venind lângă ei şi luându-i apărarea lui Plesneală. Îl auzi de departe pe Plesneală, umilit şi mânios, strigându-i lui Lily ceva de neiertat: „Sânge-Mâl”.

Scena se schimbă…

— Îmi pare rău.

— Nu-mi pasă.

— Îmi pare rău!

— Îţi răceşti gura de pomană.

Era noapte. Lily purta un halat de casă şi stătea cu mâinile încrucişate în faţa portretului Doamnei Grase, de la intrarea în Turnul Cercetaşilor.

— Am ieşit doar pentru că Mary mi-a spus că ameninţai să dormi aici.

— Aşa aş fi făcut. Aş fi dormit aici. Nu am vrut nici o

clipă să te fac Sânge-Mâl, pur şi simplu…

— Ţi-a scăpat?

În vocea lui Lily nu era nici urmă de milă.

— E prea târziu. Îţi găsesc scuze de ani de zile. Nici unul dintre prietenii mei nu poate înţelege de ce vorbesc cu tine. Tu şi cu preţioşii tăi prieteni Devoratori ai Morţii… vezi, nici măcar nu o negi! Nici măcar nu negi că asta vrei să devii! Abia aştepţi să i te alături Ştim-Noi-Cui, nu?

Plesneală deschise gura, dar o închise la loc, fără să spună nimic.

— Nu mă mai pot preface. Ţi-ai ales calea şi eu am ales-o pe a mea.

— Nu, ascultă-mă, nu am vrut să…

— … să mă faci Sânge-Mâl? Dar îi faci Sânge-Mâl pe toţi cei care sunt ca mine, Severus. De ce ar fi altfel în cazul meu?

În timp ce Plesneală se chinui, reuşind aproape să deschidă gura, Lily îi aruncă o privire dispreţuitoare, se întoarse pe călcâie şi intră înapoi pe gaura portretului.

Coridorul se risipi în ceaţă şi dură un pic mai mult până ce scena se realcătui: Harry părea să zboare printre forme şi culori care se schimbau în timp ce cadrul din jurul său deveni din nou solid şi se trezi în vârful unui deal pustiu şi rece, în întuneric, iar vântul şuiera printre ramurile câtorva copaci desfrunziţi. Plesneală, acum adult, gâfâia, învârtindu-se pe loc, ţinându-şi bagheta strâns, aşteptând ceva sau pe cineva…

Teama sa i se transmise şi lui Harry, cu toate că ştia că nu putea să păţească nimic. Se uită peste umăr, întrebându-se pe cine aştepta Plesneală.

Atunci, un jet orbitor, neregulat, de lumină albă, săgeta aerul. Harry se gândi că era un fulger, dar Plesneală căzuse în genunchi şi bagheta îi zburase din mână.

— Nu mă omorî!

— Nu aceasta a fost intenţia mea.

Şuieratul vântului printre ramuri acoperise orice zgomot pe care îl făcuse Dumbledore când Apăruse. Stătea în faţa lui Plesneală, roba flutura în jurul lui şi chipul îi era luminat de dedesubt de lumina baghetei.

— Ei bine, Severus? Ce mesaj îmi trimite Lordul Cap-de-Mort?

— Nu… nu este nici un mesaj… am venit din proprie iniţiativă!

Plesneală îşi frângea mâinile, părea puţin nebun, cu părul negru învolburându-i-se în jurul capului.

— Am… am venit să te avertizez… Nu, să te rog… te rog…

Dumbledore şfichiui din baghetă. Frunzele şi ramurile dansau în continuare prin noapte, în jurul lor, dar asupra locului unde stătea faţă în faţă cu Plesneală se lăsă tăcerea.

— Ce ar putea să mă roage pe mine un Devorator al Morţii?

— Profeţia… prezicerea… Trelawney…

— A, da, spuse Dumbledore. Cât de mult i-ai dezvăluit Lordului Cap-de-Mort în sensul acesta?

— Totul… tot ce am auzit! spuse Plesneală. Din cauza aceasta… acesta este motivul… crede că se referă la Lily Evans!

— Profeţia nu se referă la o femeie, spuse Dumbledore. Este vorba despre un băiat născut la sfârşitul lunii iulie.

— Ştii la ce mă refer! Crede că se referă la fiul ei, o s-o caute, o să-i omoare pe toţi.

— Dacă ea înseamnă atât de mult pentru tine, spuse Dumbledore, fără îndoială că Lordul Cap-de-Mort o va cruţa, nu? Nu poţi să îl rogi să o cruţe pe mamă, în schimbul vieţii fiului?

— L-am… l-am rugat…

— Mă dezguşti, spuse Dumbledore şi Harry nu îl mai auzise niciodată vorbind pe un ton atât de dispreţuitor.

Plesneală păru să se facă mic.

— Deci nu îţi pasă dacă vor muri soţul şi fiul ei? Ei pot muri, atâta timp cât tu ai ce vrei?

Plesneală tăcu, uitându-se doar în sus, la Dumbledore.

— Atunci, ascunde-i pe toţi, spuse el răguşit. Du-i… du-i… într-un loc sigur. Te rog!

— Şi ce o să-mi dai în schimb, Severus?

— În… în schimb?

Plesneală rămase cu gura deschisă şi Harry se aşteptă să protesteze, dar, după o pauză lungă, spuse:

— Orice.

Vârful dealului dispăru şi Harry ajunse acum în biroul lui Dumbledore, unde ceva scotea un zgomot îngrozitor, ca de animal rănit. Plesneală stătea aplecat pe un scaun şi Dumbledore stătea în picioare, lângă el, cu un aer sumbru.

Plesneală îşi înălţă capul după câteva clipe, arătând ca un om care trăise un secol de chin de când părăsise vârful acelui deal sălbatic.

— Credeam… că o s-o… protejezi…

— Ea şi James au avut încredere în persoana nepotrivită, spuse Dumbledore. Cam la fel ca şi tine, Severus. Nu sperai ca Lordul Cap-de-Mort să o cruţe?

Plesneală respira aproape imperceptibil.

— Băiatul ei a supravieţuit, spuse Dumbledore.

Plesneală scutură puţin din cap, parcă pentru a alunga o muscă enervantă.

— Fiul ei e în viaţă. Are ochii ei, exact ochii ei. Nu ai uitat ce formă şi ce culoare aveau ochii lui Lily Evans, nu?

— Încetează! răcni Plesneală. S-a dus… a murit…

— Să înţeleg că ai remuşcări, Severus?

— Mi-aş dori… mi-aş dori să fi murit eu…

— Şi la ce ar folosi asta? spuse Dumbledore cu răceală. Dacă ai iubit-o pe Lily Evans, dacă ai iubit-o cu adevărat, atunci este limpede care este drumul tău de acum înainte.

Plesneală părea să privească printr-o ceaţă de durere şi cuvintele lui Dumbledore parcă ajunseră la el de foarte departe.

— Cum… cum adică?

— Ştii cum şi de ce a murit. Asigură-te că nu a fost în zadar! Ajută-mă să îl apăr pe fiul lui Lily!

— Nu are nevoie să fie apărat. Lordul întunecat s-a dus…

— Lordul întunecat se va întoarce şi Harry Potter va fi în mare pericol când o va face.

Urmă o pauză lungă şi Plesneală îşi recapătă autocontrolul, stăpânindu-şi ritmul respiraţiei. Până la urmă spuse:

— Bine. Bine. Dar, Dumbledore, să nu se afle niciodată… niciodată! Trebuie să rămână între noi! Jură-mi că va fi aşa! Nu aş putea îndura… mai ales fiul lui Potter… vreau să-mi dai cuvântul tău de onoare!

— Severus, vrei cuvântul meu că nu voi dezvălui niciodată ce e mai bun din tine? oftă Dumbledore, uitându-se la chipul îndârjit şi marcat de suferinţă al lui Plesneală. Dacă insişti…

Imaginea biroului se disipă, dar se recompuse instantaneu.

Plesneală se plimba încolo şi încoace, în faţa lui Dumbledore.

— Mediocru, la fel de arogant ca şi tatăl lui, decis să încalce regulile, încântat că e celebru, dornic de atenţie şi impertinent.

— Vezi ceea ce te aştepţi să vezi, Severus, spuse

Dumbledore, fără să ridice privirea dintr-un număr al Transfigurării la zi. Ceilalţi profesori mi-au spus că băiatul este modest, plăcut şi destul de talentat. Eu, unul, găsesc că este un copil minunat.

Dumbledore dădu pagina şi spuse, fără să ridice privirea:

— Te rog, fii cu ochii pe Quirrell.

Culorile se învolburară şi acum totul se cufundă în întuneric.

Plesneală şi Dumbledore stăteau la mică distanţă, în pragul holului de la intrare, în timp ce ultimii rămaşi la Balul de Crăciun trecură pe lângă ei în drum spre camerele lor.

— Ei bine? şopti Dumbledore.

— Şi Semnul lui Karkaroff a devenit mai pronunţat. A intrat în panică, se teme că o să fie pedepsit, ştii cât de multe informaţii a divulgat ministerului după declinul Lordului Întunecat.

Plesneală se uită cu coada ochiului la profilul cu nasul strâmb al lui Dumbledore.

— Karkaroff are de gând să fugă, dacă o să îl ardă Semnul întunecat.

— Chiar aşa? spuse Dumbledore cu blândeţe, în timp ce Fleur Delacour şi Roger Davies veniră chicotind dinspre domeniu. Şi eşti tentat să i te alături?

— Nu, spuse Plesneală, privind siluetele lui Fleur şi Roger, care se îndepărtau. Nu sunt un laş.

— Nu, încuviinţă Dumbledore. Eşti, de departe, un om mult mai curajos decât Igor Karkaroff. Ştii, câteodată... cred că Sortarea are loc prea devreme...

Plecă, lăsându-l pe Plesneală cu o expresie şocată.

Acum, Harry stătea din nou în biroul directorului. Era noapte şi Dumbledore stătea aplecat într-o parte, în scaunul ca un tron din spatele biroului, părând să fie doar pe jumătate conştient. Mâna dreaptă atârna pe lângă scaun, înnegrită şi arsă. Plesneală murmura incantaţii, cu bagheta îndreptată spre încheietură, în timp ce cu mâna stângă răsturnă un pocal cu o poţiune aurie în gura lui Dumbledore.

După câteva clipe, Dumbledore clipi şi deschise ochii.

— De ce, spuse Plesneală direct, de ce ţi-ai pus inelul acela? Este blestemat, trebuie să îţi fi dat seama. De ce te-ai atins de el?

Inelul lui Dorlent Gaunt se afla pe birou, în faţa lui Dumbledore. Era crăpat, şi sabia lui Cercetaş era lângă el. Dumbledore se strâmbă.

— Am fost... nesăbuit. O tentaţie periculoasă...

— Ce tentaţie?

Dumbledore nu răspunse.

— Este un miracol că ai reuşit să te întorci aici!

Plesneală părea mânios. Inelul acela purta un blestem nespus de puternic, tot ce putem spera este să îl blocăm într-un singur loc. Pentru moment, l-am izolat într-o mână…

Dumbledore ridică mâna înnegrită, de acum inutilă, şi o examină cu expresia cuiva căruia îi fusese arătat un obiect rar foarte interesant.

— Te-ai descurcat foarte bine, Severus. Cât crezi că mai am de trăit?

Dumbledore vorbea pe un ton detaşat, de parcă ar fi întrebat cum avea să fie vremea. Plesneală ezită, dar apoi zise:

— Nu pot să-mi dau seama. Poate un an. O asemenea vrajă nu poate fi amânată la nesfârşit. Până la urmă, se va răspândi, este genul de blestem care devine mai puternic odată cu trecerea timpului.

Dumbledore zâmbi. Tocmai aflase că mai avea cel mult un an de trăit, dar nu părea aproape deloc îngrijorat.

— Sunt norocos, deosebit de norocos să te am, Severus.

— Dacă m-ai fi chemat puţin mai repede, poate aş fi putut să fac mai mult, să îţi dau mai mult timp! spuse Plesneală furios.

Se uită la inelul crăpat şi la sabie.

— Credeai că, dacă aveai să distrugi inelul, avea să se ridice şi blestemul?

— Ceva de genul ăsta… a fost o nebunie, desigur… spuse Dumbledore.

Făcu un efort şi se îndreptă în scaun.

— Ei, acum se cere o abordare mult mai directă.

Plesneală păru complet bulversat. Dumbledore zâmbi.

— Mă refer la planul Lordului Cap-de-Mort în privinţa mea. Planul său de a-l pune pe bietul băiat Reacredinţă să mă ucidă.

Plesneală luă loc pe scaunul pe care Harry stătuse de atât de multe ori, în faţa biroului lui Dumbledore. Harry îşi dădu seama că voia să mai spună ceva despre mâna blestemată a lui Dumbledore, dar acesta o ridică, refuzând politicos să mai discute despre acest subiect. Încruntându-se la cele auzite, Plesneală răspunse:

— Lordul întunecat nu se aşteaptă ca Draco să reuşească. Este doar o pedeapsă pentru cele mai recente eşecuri ale lui Lucius. O tortură lentă asupra părinţilor lui Draco, în timp ce îl vor privi eşuând şi plătind pentru aceasta.

— Pe scurt, băiatul a fost condamnat la moarte la fel de sigur ca şi mine, spuse Dumbledore. Acum, m-am gândit că cel căruia îi va reveni în mod firesc sarcina, după ce va eşua Draco, eşti tu, nu-i aşa? Urmă o scurtă pauză.

— Cred... că acesta este planul Lordului întunecat.

— Lordul Cap-de-Mort intuieşte un moment, în viitorul apropiat, când nu va mai avea nevoie de un spion la Hogwarts?

— Crede că şcoala va ajunge cât de curând în mâinile lui, da.

— Şi, dacă va ajunge în mâinile lui, spuse Dumbledore, ca şi când ar fi ţinut un discurs, îmi dai cuvântul tău că vei face tot ce îţi stă în putere pentru a-i proteja pe elevii de la Hogwarts?

Plesneală încuviinţă rigid din cap.

— Bun... Acum... Prioritatea ta numărul unu va fi să

descoperi ce pune la cale Draco. Un adolescent speriat este un pericol atât pentru el, cât şi pentru alţii. Oferă-i ajutor şi îndrumare, ar trebui să accepte, te place…

— … mult mai puţin de când tatăl său a căzut în dizgraţie. Draco dă vina pe mine, crede că am uzurpat poziţia tatălui său.

— Să încerci, totuşi. Nu îmi fac griji pentru mine însumi, cât pentru victimele colaterale ale planurilor care i-ar putea trece prin minte băiatului. Desigur, în cele din urmă nu există decât o singură cale pentru a-l salva de furia Lordului Cap-de-Mort.

Plesneală ridică din sprâncene şi spuse pe un ton sarcastic:

— Ai de gând să îl laşi să te omoare?

— Bineînţeles că nu. Tu trebuie să fii cel care să mă omoare.

Urmă o tăcere lungă, întreruptă doar de un ţăcănit ciudat. Phoenixul Fawkes ciugulea dintr-o bucăţică de carapace de sepie.

— Şi vrei să o fac acum? întrebă Plesneală, pe un ton foarte ironic. Sau vrei să-ţi mai acord câteva clipe, ca să compui un epitaf?

— Ah, nu chiar acum, spuse Dumbledore zâmbind. Îndrăznesc să afirm că momentul va sosi cât de curând. Dat fiind ce s-a întâmplat în noaptea aceasta, arătă spre mâna uscată, putem fi siguri că se va întâmpla până într-un an de acum înainte.

— Dacă nu te deranjează să mori, spuse Plesneală pe un ton aspru, de ce nu îl laşi pe Draco să o facă?

— Sufletul acelui băiat a suferit şi aşa destule lovituri, spuse Dumbledore. Nu aş vrea să fie sfâşiat din cauza mea.

— Şi cu sufletul meu cum rămâne? Cu al meu?

— Numai tu ştii dacă sufletul tău va avea de suferit dacă vei ajuta un bătrân să evite dureri şi umilinţe, spuse Dumbledore. Îţi cer această mare favoare, Severus, pentru că moartea va veni după mine la fel de sigur cum Tunurile din Chudley vor termina pe ultima poziţie campionatul din anul acesta. Recunosc că aş prefera o dispariţie rapidă şi fără durere, în locul episodului prelungit şi murdar care va avea loc dacă va fi implicat Greyback, de exemplu - am auzit că l-a recrutat Cap-de-Mort, nu? Sau draga de Bellatrix, căreia îi place să se joace cu mâncarea, înainte să o mănânce.

Vorbea pe un ton calm, dar ochii săi albaştri îl priveau pătrunzător pe Plesneală, aşa cum îl priviseră foarte des pe Harry, de parcă ar fi putut vedea sufletul celui cu care vorbeau. Până la urmă, Plesneală încuviinţă din nou scurt din cap şi Dumbledore păru mulţumit.

— Îţi mulţumesc, Severus...

Biroul dispăru, iar acum Plesneală şi Dumbledore se plimbau împreună pe domeniul pustiu din jurul castelului, la asfinţit.

— Ce faci cu Potter, în toate serile acestea când staţi închişi împreună? întrebă Plesneală subit.

Dumbledore părea obosit.

— De ce? Doar nu vrei să îi dai şi mai multe ore de

detenţie, Severus...

— Este leit tatăl lui...

— Da, poate ca, înfăţişare, dar ca, fire seamănă mai mult cu mama lui. Îmi petrec o parte din timp cu el pentru că, sunt lucruri pe care trebuie să le discutăm, informaţii pe care trebuie să i le dau înainte să fie prea târziu.

— Informaţii, repetă Plesneală. În el ai încredere... în mine, nu.

— Nu este o problemă de încredere. Timpul meu este limitat, aşa cum ştim bine amândoi. Este esenţial să-i dau băiatului destule informaţii pentru a face ce trebuie să facă.

— Şi mie de ce nu îmi poţi da aceleaşi informaţii?

— Prefer să nu îmi plasez toate secretele într-un singur loc, mai ales nu într-un loc care petrece atât de mult timp lângă Lordul Cap-de-Mort.

— O fac la ordinul tău!

— Şi o faci extrem de bine. Severus, să nu crezi nici o clipă că subestimez pericolul continuu la care te expui. Să îi dai lui Cap-de-Mort informaţii preţioase şi, în acelaşi timp, să nu divulgi esenţialul este o sarcină pe care nu ţi-aş încredinţa-o decât ţie.

— Şi totuşi, îi dezvălui mai mult unui băiat incapabil să practice Occlumanţia, cu puteri magice mediocre şi care este legat direct de mintea lui Cap-de-Mort.

— Cap-de-Mort se teme de această legătură, spuse Dumbledore. Nu cu mult timp în urmă, a aflat un pic ce înseamnă cu adevărat să fie legat de mintea lui Harry. A fost o durere pe care nu o mai cunoscuse până atunci. Nu va mai încerca să îl posede pe Harry din nou, sunt sigur de asta. Nu în

felul acela.

— Nu înţeleg.

— Sufletul Lordului Cap-de-Mort, aşa sfâşiat cum este, nu poate suporta să intre în contact direct cu un suflet ca al lui Harry. La fel ca, şi contactul dintre limbă şi oţelul îngheţat, aşa cum este carnea arsă de foc

— Suflete? Vorbeam despre minţi!

— În cazul lui Harry şi al Lordului Cap-de-Mort, când vorbeşti despre una, atunci vorbeşti, automat, şi despre cealaltă.

Dumbledore se uită în jur, pentru a se asigura că erau singuri. Acum ajunseseră aproape de Pădurea Interzisă, dar nu părea să fie nimeni în apropiere.

— După ce mă vei omorî, Severus…

— Refuzi să îmi spui totul şi totuşi te aştepţi să îţi fac această mică favoare! se răsti Plesneală şi pe chipul slab apăru o expresie de-a dreptul primejdioasă. Sunt multe lucruri pe care nu le apreciezi, Dumbledore! Poate că m-am răzgândit!

— Severus, mi-ai dat cuvântul tău. Şi dacă tot vorbim despre serviciile pe care mi le datorezi, aveam senzaţia că ai acceptat să fii cu ochii pe tânărul nostru prieten Viperin, nu?

Plesneală păru mânios, pe cale să se revolte. Dumbledore oftă.

— Vino în biroul meu în această seară, Severus, la ora unsprezece, şi nu te vei mai plânge că nu am încredere în tine.

Se întoarseră în biroul lui Dumbledore; ferestrele erau întunecate şi Fawkes tăcea, în timp ce Plesneală stătea nemişcat, iar Dumbledore se plimba în jurul lui, vorbind.

— Harry nu trebuie să afle, decât în ultimul moment, decât când va fi nevoie, altfel cum ar putea să mai aibă puterea să facă ceea ce trebuie să facă?

— Dar ce anume trebuie să facă?

— Asta este între mine şi Harry. Acum, ascultă-mă cu atenţie, Severus. Va veni o vreme - după moartea mea –, nu mă contrazice, nu mă întrerupe! Va veni o vreme când Lordul Cap-de-Mort va părea că se teme pentru viaţa şarpelui său.

— Pentru Nagini? spuse Plesneală uimit.

— Exact. Dacă va veni o vreme când Lordul Cap-de-Mort nu va mai trimite şarpele să îi îndeplinească ordinele, ci îl va ţine în siguranţă lângă el, sub protecţie magică, atunci cred că va fi momentul potrivit să îi spui lui Harry.

— Ce să îi spun?

Dumbledore trase aer în piept şi închise ochii.

— Să-i spui că în noaptea când Cap-de-Mort a încercat să îl ucidă, când Lily şi-a folosit propria viaţă drept scut, blestemul fatal s-a întors împotriva lui Cap-de-Mort şi un fragment din sufletul lui a fost sfâşiat din întreg şi s-a agăţat de singurul suflet rămas în viaţă din clădirea aceea care se dărâma. O parte din Lordul Cap-de-Mort trăieşte în Harry şi ea îi dă puterea de a vorbi limba şerpilor şi o legătură cu mintea lui Cap-de-Mort pe care Harry nu a înţeles-o niciodată. Şi în timp ce fragmentul acela de suflet, a cărui lipsă nu a simţit-o Cap-de-Mort, rămâne ataşat şi protejat de Harry, Lordul Cap-de-Mort nu poate muri.

Harry avu senzaţia că îi privea pe cei doi bărbaţi prin capătul unui tunel lung, erau atât de departe de el şi vocile reverberau ciudat în capul lui.

— Deci băiatul... băiatul trebuie să moară? Întrebă

Plesneală, pe un ton destul de calm.

— Şi trebuie să o facă însuşi Cap-de-Mort, Severus. Asta este esenţial.

Se lăsă din nou o tăcere prelungită. Apoi, Plesneală vorbi:

— În toţi aceşti ani... am crezut... că îl protejam pentru ea. Pentru Lily.

— L-am protejat pentru că a fost esenţial să îl educăm, să îl creştem, să îl lăsăm să îşi încerce puterile, spuse Dumbledore, ţinând în continuare ochii închişi. Între timp, legătura dintre ei a devenit din ce în ce mai puternică, o evoluţie parazită, uneori am crezut că o bănuieşte şi el. Dacă îl cunosc bine, va aranja lucrurile în aşa fel încât atunci când se va duce cu adevărat să întâlnească moartea, acela va fi cu adevărat sfârşitul lui Cap-de-Mort.

Dumbledore deschise ochii. Plesneală părea îngrozit.

— L-ai ţinut în viaţă ca să poată muri la momentul potrivit?

— Nu fi şocat, Severus. Tu câţi bărbaţi şi femei ai privit murind?

— În ultima vreme, doar pe cei pe care nu i-am putut salva, spuse Plesneală, ridicându-se. M-ai folosit.

— Adică?

— Am spionat pentru tine şi am minţit pentru tine, mi-am pus viaţa în pericol pentru tine. Totul trebuia să fie pentru ca fiul lui Lily Potter să rămână în siguranţă. Acum îmi spui că l-ai crescut ca pe un porc pentru tăiere!

— Este chiar înduioşător, Severus! spuse Dumbledore pe un ton serios. Până la urmă, ai ajuns să ţii la băiat?

— La el? strigă Plesneală. Expecto Patronum!

Din vârful baghetei sale ţâşni o căprioară argintie. Aceasta ateriză pe podeaua biroului, fugi o dată prin cameră şi zbură pe geam. Dumbledore o urmări îndepărtându-se în zbor şi, în timp ce sclipirea argintie se estompă, se întoarse din nou spre Plesneală, cu ochii înlăcrimaţi.

— Chiar şi după tot acest timp?

— Întotdeauna, spuse Plesneală.

—

Scena se schimbă. Acum, Harry îl văzu pe Plesneală vorbind cu portretul lui Dumbledore, din spatele biroului său.

— Va trebui să îi dai lui Cap-de-Mort data corectă a plecării lui Harry din casa mătuşii şi unchiului lui, spuse Dumbledore.

Dacă nu o vei face, vor exista suspiciuni. Cap-de-Mort consideră că eşti foarte bine informat. Cu toate acestea, trebuie să strecori ideea sosiilor; cred că, astfel, Harry va fi în siguranţă. Încearcă să arunci Vraja Confundus asupra lui Mundungus Fletcher. Şi, Severus, dacă vei fi obligat să iei parte la descindere, ai grijă să îţi joci rolul convingător... Contez pe tine să rămâi în graţiile Lordului Cap-de-Mort cât mai mult timp posibil, altfel Hogwarts va ajunge la mila fraţilor Carrow.

Acum, Plesneală era ochi în ochi cu Mundungus, într-o tavernă necunoscută. Mundungus avea o privire neobişnuit de absentă, iar Plesneală se concentra, încruntat.

— Le vei sugera membrilor Ordinului Phoenix, şoptea Plesneală, să folosească sosii. Polipoţiune. Potteri identici. Este singura variantă care ar putea să funcţioneze. O să uiţi că ţi-am sugerat-o eu. O vei prezenta drept ideea ta. Ai înţeles?

— Am înţeles, murmură Mundungus, uitându-se în gol.

Acum, Harry zbura alături de Plesneală pe o mătură, într-o noapte senină. Era însoţit de alţi Devoratori ai Morţii, care purtau glugi, şi în faţa lor erau Lupin şi un Harry care era de fapt George… Un Devorator al Morţii din faţa lui Plesneală ridicase bagheta şi ţintise direct spre spatele lui Lupin.

— Sectumsempra! strigă Plesneală.

Dar vraja rată mâna dreaptă a Devoratorului Morţii şi îl lovi în schimb pe George.

Apoi, Plesneală stătea în genunchi în vechiul dormitor al lui Sirius. De pe vârful nasului acvilin se prelingeau lacrimi, în timp ce citea scrisoarea de la Lily. Pe a doua pagină erau doar câteva cuvinte:

… a putut să fie vreodată prieten cu Gellert Grindelwald. Eu, una, cred că Bathilda a început să se senilizeze!

Cu mult drag,

Lily

Plesneală luă pagina pe care se aflau semnătura lui Lily şi „dragul” ei şi o vârî în interiorul robei. Apoi rupse în două fotografia pe care o mai avea în mână, păstrând jumătatea în care Lily râdea şi aruncând-o înapoi pe podea, sub dulap, pe cea în care erau James şi Harry.

Acum, Plesneală stătea din nou în biroul directorului, când Phineas Nigellus apăru grăbit în portretul său.

— Domnule director! Şi-au pus cortul în pădurea Dean! Sânge-Mâlul…

— Nu folosi acest cuvânt!

— Fata Granger, atunci, a menţionat locul când a deschis geanta şi am auzit-o!

— Bun. Perfect! strigă portretul lui Dumbledore din spatele scaunului directorului. Acum, Severus, sabia! Nu uita că trebuie luată cu preţul curajului şi necesităţii, şi nu trebuie să ştie că i-o dai tu! Dacă Lordul Cap-de-Mort îi va citi mintea lui Harry şi va vedea că îl ajuţi…

— Ştiu, spuse Plesneală scurt.

Se apropie de portretul lui Dumbledore şi trase de

partea laterală a ramei. Aceasta se deschise în faţă, dezvăluind o gaură în spatele său, din care Plesneală scoase sabia lui Cercetaş.

— Şi tot nu vrei să-mi spui de ce este atât de important să îi dau sabia aceasta lui Potter? întrebă Plesneală în timp ce-şi punea pelerina de drum peste robă.

— Nu, nu cred că vreau, spuse portretul lui Dumbledore. El va şti la ce să o folosească. Şi, Severus, ai mare grijă, s-ar putea să nu te întâmpine tocmai călduros după accidentul cu George Weasley.

Plesneală se întoarse din prag.

— Nu-ţi face griji, Dumbledore, spuse el pe un ton calm. Am un plan…

Plesneală ieşi din cameră.

Harry se ridică din Pensiv; câteva clipe mai târziu, stătea întins pe covor în exact aceeaşi încăpere. Era ca şi când Plesneală tocmai ar fi închis uşa după el.

Capitolul XXXIV

Înapoi în Pădurea Interzisă

În sfârşit, adevărul. Stând întins şi cu faţa lipită de covorul plin de praf, în biroul unde crezuse că învăţa secretele victoriei, Harry înţelese, în sfârşit, că nu îi era menit să supravieţuiască. Sarcina sa era să păşească de bunăvoie în braţele deschise ale morţii. Iar, pe parcurs, trebuia să elimine ultimele lucruri care îl mai legau de viaţă pe Cap-de-Mort, în aşa fel încât, când avea să se arunce în sfârşit în calea lui, fără a ridica bagheta să se apere, sfârşitul să fie curat, ca o încheiere a ceea ce ar fi trebuit să se întâmple în Peştera lui Godric. Nici unul dintre ei nu avea să trăiască, nici unul dintre ei nu putea supravieţui.

Simţi inima bătându-i cu putere în piept. Cât de ciudat era că acum, când se temea de moarte, bătea şi mai tare, ţinându-l curajoasă în viaţă. Dar trebuia să se oprească, şi asta foarte curând. Bătăile îi erau numărate. Pentru câte mai era timp, cât avea el să se ridice şi să iasă din castel pentru ultima dată, traversând domeniul şi intrând în Pădurea Interzisă?

Groaza îl cuprinse, în timp ce zăcea pe podea, iar o tobă se auzea bătând neîncetat, în interiorul lui, ritmul funerar. Oare moartea era dureroasă? De fiecare dată când crezuse că era pe cale să se întâmple, dar scăpase cu viaţă, nu se gândise niciodată la moarte în sine - dorinţa de a trăi fusese întotdeauna mult mai puternică decât teama de a muri. Cu toate acestea, acum nu îi trecu prin minte să încerce să fugă, să scape de Cap-de-Mort. Se terminase, o ştia prea bine, acum nu mai rămăsese decât faptul în sine: moartea.

Îşi dorea să fi murit în noaptea aceea de vară, când plecase pentru ultima dată din casa de pe Aleea Boschetelor numărul patru şi fusese salvat de bagheta nobilă cu miez din pană de phoenix! Îşi dorea să fi murit ca Hedwig, atât de repede încât să nu-şi dea seama că s-a întâmplat! Sau dacă s-ar fi putut arunca în faţa unei baghete, pentru a salva o persoană iubită... acum era invidios chiar şi pe modul în care muriseră părinţii săi. Felul în care mergea, cu sânge rece, spre propria distrugere

necesita un alt fel de curaj. Simţi cum degetele începură să-i tremure un pic şi se strădui să şi le controleze, cu toate că nu îl vedea nimeni - toate portretele de pe pereţi erau goale.

Se ridică în capul oaselor foarte încet şi, în timpul acesta, se simţi mai viu şi mai conştient de corpul său decât oricând până atunci. De ce nu apreciase niciodată miracolul acesta al vieţuirii... creier şi nervi şi-o inimă pulsând? Totul avea să dispară... sau, cel puţin, esenţa lui avea să dispară din ele. Respira încet şi adânc, iar gura şi gâtul îi erau complet uscate, la fel ca şi ochii.

Trădarea lui Dumbledore aproape că nu însemna nimic. Bineînţeles că planul fusese mai amplu, numai că Harry îşi dădea seama acum că fusese, pur şi simplu, prea prost ca să vadă. Nu pusese niciodată sub semnul întrebării faptul că Dumbledore dorea ca el să trăiască. Acum înţelegea că durata vieţii sale fusese determinată dintotdeauna de cât de mult avea să-i ia să distrugă Horcruxurile. Dumbledore îi transmisese lui sarcina de a le elimina şi el fusese ascultător şi continuase să sfărâme încet legăturile cu viaţa, nu numai ale lui Cap-de-Mort, ci şi ale lui! Ce chestie elegantă şi drăguţă să nu mai irosească alte vieţi, ci să îi încredinţeze periculoasa sarcină băiatului care fusese deja consemnat pentru sacrificare şi a cărui moarte nu va însemna o tragedie, ci o altă lovitură dată lui Cap-de-Mort.

Şi Dumbledore ştiuse că Harry nu avea să dea înapoi, că va continua până la sfârşit, chiar dacă era vorba despre sfârşitul său, pentru că făcuse marele efort să îl cunoască, nu-i aşa? Dumbledore ştia, la fel cum ştia şi Cap-de-Mort, că Harry nu va lăsa pe nimeni altcineva să moară în locul lui acum, când descoperise că îi stătea în putere să îi pună capăt. Imaginea lui Fred, Lupin şi Tonks zăcând fără suflare în Marea Sală i se strecură în minte cu forţa şi, pentru o clipă, rămase fără aer. Moartea era nerăbdătoare...

Dar Dumbledore îl supraestimase. Eşecul se făcuse

simţit: şarpele era încă în viaţă. Mai rămânea un Horcrux care să-l lege pe Cap-de-Mort de viaţă, chiar şi după ce Harry ar fi fost ucis. Într-adevăr, aceasta i-ar fi făcut sarcina mai uşoară altcuiva. Se întreba cine ar fi putut să o facă… Ron şi Hermione ar şti ce e de făcut, desigur. Acesta era motivul pentru care Dumbledore dorise ca el să se încreadă total în alte două persoane… ca în cazul în care destinul lui avea să sfârşească prea devreme, ei să poată duce totul la capăt. Asemenea picăturilor de ploaie pe un geam rece, gândurile acestea cotropeau învelişul dur al adevărului incontestabil, şi anume că trebuia să moară. Trebuie să mor. Trebuie să se termine.

Ron şi Hermione păreau foarte departe de el, într-o ţară de peste mări şi ţări; simţea că se despărţise de ei cu mult timp în urmă. N-avea de gând să-şi ia rămas-bun şi nici să le dea vreo explicaţie; era absolut hotărât. Aceasta era o călătorie pe care nu o puteau face împreună şi încercările lor de a-l împiedica l-ar fi costat clipe preţioase. Se uită la ceasul ponosit din aur pe care îl primise la aniversarea a şaptesprezece ani. Trecuse aproape o jumătate de oră din timpul pe care i-l acordase Cap-de-Mort pentru a se preda.

Se ridică. Inima îi bătea în coşul pieptului ca o pasăre ţinută în chingi. Poate că ştia că nu mai avea mult timp la dispoziţie, poate că se hotărâse să bată acum cât pentru o viaţă întreagă, înainte de a o ajunge sfârşitul. Închise uşa biroului fără să se uite înapoi.

Castelul era pustiu. Se simţea ca o fantomă, în timp ce mergea singur prin el, de parcă deja ar fi murit. Oamenii din portrete lipseau în continuare din ramele lor, locul în întregime era neobişnuit de inert, ca şi cum toată viaţa din el se concentrase în Marea Sală, unde erau înghesuiţi morţii şi cei care îi jeleau.

Harry îşi puse Pelerina Invizibilă şi coborî mai multe etaje, ajungând, în sfârşit, pe scara din marmură care ducea

spre holul de la intrare. Poate că o părticică din el spera să fie descoperit, să fie văzut, oprit, dar pelerina era impenetrabilă, perfectă, ca de fiecare dată, şi astfel ajunse uşor la uşa dublă de la intrare.

Atunci, Neville fu cât pe ce să dea peste el. El şi încă cineva aduceau un cadavru de pe domeniu. Harry se uită în jos şi simţi încă o lovitură puternică în stomac: Colin Creevey, deşi minor, trebuia să se fi strecurat înapoi, la fel ca şi Reacredinţă, Crabbe şi Goyle. Moartea îl chircise încă şi mai tare.

— Ştii ceva? Mă descurc singur, Neville, spuse Oliver Baston, punându-l pe umăr pe Colin şi ducându-l în Marea Sală.

Neville se sprijini pentru o clipă de cadrul uşii şi îşi şterse fruntea cu dosul palmei. Arăta ca un bătrân. Apoi coborî iarăşi treptele, în noapte, pentru a recupera alte trupuri neînsufleţite.

Harry aruncă o ultimă privire spre intrarea în Marea Sală. Oamenii se mişcau într-o parte şi în alta, încercând să se aline unii pe alţii, bând, îngenunchind lângă morţi, dar nu era nici urmă de cei pe care îi iubea, nici urmă de Hermione, Ron, Ginny sau vreun alt Weasley, nici urmă de Luna. Simţea că ar fi dat tot timpul care îi mai rămăsese pentru a putea să-i mai vadă o singură dată, dar atunci ar mai fi avut oare puterea de a-şi întoarce privirea? Era mai bine aşa.

Coborî treptele şi ieşi în întuneric. Era aproape patru dimineaţa şi domeniul inert părea să îşi ţină respiraţia, aşteptând să vadă dacă el chiar putea face ceea ce trebuia să facă. Harry se duse spre Neville, care stătea aplecat deasupra unui alt cadavru.

— Neville.

— La naiba, Harry, era cât pe ce să mor de inimă!

Harry îşi dăduse jos pelerina; ideea îi venise din senin,

din dorinţa de a fi absolut sigur.

— Ce faci aici, singur? întrebă Neville suspicios.

— Totul face parte din plan, spuse Harry. Trebuie să fac ceva. Neville, fii atent...

— Harry!

Neville păru dintr-odată speriat.

— Harry, doar nu ai de gând să te predai?

— Nu, minţi Harry cu seninătate. Sigur că nu... este vorba despre altceva. Dar s-ar putea să dispar un pic. Neville, ştii de şarpele lui Cap-de-Mort? Are un şarpe enorm... îi spune Nagini.

— Am auzit, da... ce-i cu el?

— Trebuie ucis. Ron şi Hermione ştiu asta, dar în cazul în care ei nu...

Gândul că ceva atât de îngrozitor ar putea să se întâmple îl sufocă pentru o clipă, împiedicându-l să mai poată vorbi. Dar făcu un efort să se adune. Era esenţial să fie ca Dumbledore, să-şi păstreze capul limpede, să se asigure că existau rezerve, alţii care să ducă lucrurile mai departe. Dumbledore murise cu gândul că încă trei oameni mai ştiau de Horcruxuri; acum, Neville avea să-i ia locul lui Harry, deci ar fi fost tot trei care cunoşteau secretul.

— În caz că ei sunt ocupaţi... şi tu ai ocazia...

— Să omor şarpele?

— Să omori şarpele, repetă Harry.

— În ordine, Harry. Eşti bine, nu?

— Da. Mersi, Neville.

Harry dădu să plece, dar Neville îl prinse de încheietură.

— Harry, o să luptăm cu toţii în continuare. Ştii asta, nu?

— Da...

Îl copleşiră sentimente contradictorii şi nu reuşi să-şi termine propoziţia. Lui Neville nu i se păru nimic ciudat. Îl bătu pe Harry pe umăr, îi dădu drumul şi se îndepărtă, pentru a căuta alte trupuri neînsufleţite.

Harry îşi aruncă din nou pelerina peste el şi merse mai departe. Mai era cineva care se mişca în apropiere, aplecându-se peste o altă siluetă întinsă la pământ. Se afla la câţiva metri de ea, când îşi dădu seama că era Ginny.

Se opri imediat. Ginny stătea pe vine lângă o fată care o chema în şoaptă pe mama ei.

— Este în ordine, spune Ginny. O să fie bine. O să te ducem înăuntru.

— Dar vreau acasă, şopti fata. Nu mai vreau să mai lupt!

— Ştiu, spuse Ginny şi vocea i se stinse. O să fie bine.

Harry se simţi cuprins de valuri reci de sudoare. Voia să strige în noapte, voia ca Ginny să ştie că era acolo, voia să afle unde se ducea. Voia să fie oprit, să fie dus înapoi cu forţa, să fie trimis acasă...

Dar era acasă. Hogwarts era prima şi cea mai bună casă pe care o avusese vreodată. El, Cap-de-Mort şi Plesneală, băieţii abandonaţi, cu toţii îşi găsiseră un cămin la Hogwarts...

Acum, Ginny stătea în genunchi lângă fata rănită, ţinând-o de mână. Harry făcu un efort imens şi merse mai departe. I se păru că o văzu pe Ginny întorcând capul când trecu de ea şi se întrebă dacă simţise pe cineva în apropiere, dar nu spuse nimic şi nu se uită înapoi.

Coliba lui Hagrid se vedea prin întuneric. Nu era nici o lumină aprinsă, nici urmă de Colţ zgâriind la uşă sau lătrând în semn de bun venit. Toate vizitele acelea la Hagrid, scânteierea ceainicului din aramă pe foc, prăjiturile tari ca piatra şi viermii uriaşi, chipul masiv şi acoperit de barbă al acestuia, Ron vomitând limacşi şi Hermione ajutându-l pe Hagrid să îl salveze pe Norbert...

Merse mai departe, ajunse la marginea pădurii şi se opri.

Un roi de Dementori plutea printre copaci; le simţi răceala şi nu era sigur că va fi în stare să treacă de ei în siguranţă. Nu mai avea destulă putere pentru a crea un Patronus. Nu îşi mai putea controla tremuratul. Până la urmă, nu era tocmai simplu să mori. Fiecare secundă în care respira, mirosul ierbii, aerul rece pe care îl simţea pe faţă erau foarte preţioase; se gândea că ceilalţi aveau ani întregi la dispoziţie, timp de pierdut, atât de mult timp, în vreme ce el se agăţa de fiecare secundă. Tot atunci îşi imagină că nu va reuşi să meargă mai departe şi ştia că trebuia să o facă. Lungul meci luase sfârşit, hoţoaica fusese prinsă, era timpul să se întoarcă pe pământ.

Hoţoaica. Degetele lui lipsite de forţă scotociră pentru câteva clipe în punguţa de la gât şi o scoase afară.

Mă deschid la închidere. Respira repede şi cu din ce în ce mai multă greutate, iar privirile i se aţintiră asupra ei. Acum, când voia ca timpul să se scurgă cât mai încet cu putinţă, viteza părea să crească şi înţelegea totul atât de uşor încât depăşea chiar şi puterea gândului. Aceasta era închiderea, acesta era momentul.

Lipi metalul auriu de buze şi şopti:

— O să mor.

Învelişul din metal se desfăcu. Îşi coborî mâna tremurândă, ridică bagheta lui Draco sub pelerină şi şopti: „Lumos”.

Piatra cea neagră, cu o crăpătură neregulată pe mijloc, se afla între cele două jumătăţi ale hoţoaicei. Piatra învierii se crăpase de-a lungul unei linii verticale reprezentând Bagheta din Soc. Triunghiul şi cercul care simbolizau pelerina şi piatra erau încă vizibile.

Şi Harry înţelese din nou, fără a mai fi nevoie să se gândească. Nu conta dacă le aducea înapoi, pentru că era pe cale să li se alăture. Nu el se ducea de fapt în căutarea lor, ci mai mult ele în căutarea lui.

Închise ochii şi întoarse piatra în mână de trei ori.

Ştia că se întâmplase, pentru că auzi mişcare în jurul lui, care sugerau prezenţa unor corpuri uşoare, schimbându-şi poziţia pe pământul presărat cu rămurele, care delimita marginea pădurii. Deschise ochii şi se uită în jur.

Nu erau nici stafii şi nici alte fiinţe în carne şi oase - de asta putea să-şi dea seama. Semănau mai mult cu Cruplud, care evadase din jurnal cu atât de mult timp în urmă şi a cărui amintire devenise de neşters. Mai puţin materiale decât fiinţele vii, dar mai mult decât nişte fantome, veniră mai aproape de el şi pe fiecare chip era întipărit acelaşi zâmbet plin de afecţiune.

James era exact de aceeaşi înălţime cu Harry. Purta hainele în care murise şi avea părul neîngrijit şi ciufulit, iar ochelarii îi erau puţin strâmbi, la fel ca ai domnului Weasley.

Sirius era înalt şi chipeş şi mult mai tânăr decât îl văzuse Harry atunci când era în viaţă. Mergea cu o eleganţă naturală, îşi ţinea mâinile în buzunar şi zâmbea.

Şi Lupin era mult mai tânăr, mult mai puţin ponosit şi avea părul mai des şi mai negru. Părea fericit să se întoarcă în

locul acela familiar, unde se plimbaseră de atâtea ori în adolescenţă.

Lily avea pe faţă cel mai larg zâmbet dintre toţi. Veni mai aproape de el şi îşi dădu pe spate părul lung, iar ochii verzi, atât de asemănători cu ai lui, îi cercetară chipul cu lăcomie, de parcă nu s-ar fi săturat să-l tot privească.

— Ai fost atât de curajos...

Nu putea să vorbească. O sorbi din priviri şi se gândi că ar fi vrut să stea acolo şi să se uite la ea la nesfârşit şi că nimic altceva nu i-ar mai fi trebuit.

— Mai ai puţin, spuse James. Eşti foarte aproape. Suntem... atât de mândri de tine.

— Doare?

Întrebarea copilărească ieşise de pe buzele lui Harry înainte să aibă timp s-o proceseze.

— Când mori? Deloc, spuse Sirius. Este mai rapid şi mai uşor decât când adormi.

— O să şi vrea să fie rapid. Vrea să îi pună capăt, adăugă Lupin.

— Nu am vrut să muriţi, spuse Harry.

Cuvintele ieşiră împotriva voinţei lui.

— Nici unul dintre voi. Îmi pare rău...

I se adresă mai mult lui Lupin, decât celorlalţi, rugându-l stăruitor:

— ... imediat după ce ţi s-a născut fiul... Remus, îmi pare rău.

— Şi mie îmi pare rău, spuse Lupin. Îmi pare rău că nu

voi ajunge să-l cunosc niciodată... Dar va şti de ce am murit şi sper că va înţelege. Încercam să fac o lume mai bună, în care să poată duce o viaţă mai fericită.

Un vânt rece, care părea să vină dinspre inima pădurii, îi ridică părul lui Harry de pe frunte. Ştia că nu îi vor spune să se ducă, că trebuia să fie decizia lui.

— O să staţi cu mine?

— Până la sfârşit, spuse James.

— Ei n-o să vă poată vedea? întrebă Harry.

— Facem parte din tine, spuse Sirius. Pentru toţi ceilalţi suntem invizibili.

Harry se uită la mama sa.

— Stai aproape de mine, spuse el încet.

Şi porni. Frigul răspândit de Dementori nu îl opri, trecu prin el alături de tovarăşii săi, care acţionau ca nişte Patronuşi. Merseră împreună cu paşi mari, printre copacii care creşteau din ce în ce mai aproape unii de alţii, cu crengi încâlcite, simţind sub picioare rădăcinile noduroase şi răsucite. Harry îşi strânse bine pelerina în jurul lui, în întuneric, înaintând tot mai adânc în pădure, fără să ştie exact unde era Cap-de-Mort, dar sigur că îl va găsi. James, Sirius, Lupin şi Lily mergeau lângă el, aproape fără nici un zgomot, iar faptul că ei erau acolo îl încuraja peste măsură, ei fiind motivul pentru care reuşea să pună un picior în faţa celuilalt.

Acum, corpul şi mintea i se păreau ciudat de independente una faţă de cealaltă, membrele i se mişcau fără un imbold conştient, ca şi când ar fi fost un simplu pasager, nu şofer, în trupul pe care mai avea puţin şi-l părăsea. Morţii care mergeau acum împreună cu el prin pădure erau mult mai reali pentru el decât viii rămaşi la castel: Ron, Hermione, Ginny şi

toţi ceilalţi i se păreau a fi fantome, în timp ce el se poticnea spre sfârşitul vieţii şi spre Cap-de-Mort…

Se auzi o bufnitură şi cineva vorbi în şoaptă; o altă fiinţă se mişcase în apropiere. Harry se opri sub pelerină, uitându-se în jur şi ciulindu-şi urechea. Mama şi tatăl său, Lupin şi Sirius se opriră şi ei.

— E cineva acolo, se auzi o şoaptă aspră din apropiere. Are o Pelerină Invizibilă. Oare o fi…

Două siluete apărură din spatele unui copac; aveau baghetele aprinse şi Harry îi văzu pe Yaxley şi pe Dolohov cercetând întunericul, exact în locul unde erau Harry, părinţii săi, Sirius şi Lupin. Se părea că nu vedeau nimic.

— Sigur am auzit ceva, spuse Yaxley. Ce crezi, o fi fost vreun animal?

— Smintitul ăla de Hagrid a ţinut o grămadă de chestii pe aici, spuse Dolohov, aruncând o privire peste umăr.

Yaxley se uită la ceas.

— Aproape c-a expirat timpul. Potter a avut o oră la dispoziţie. Nu mai vine.

— Şi era sigur că o să vină! N-o să fie deloc mulţumit.

— Mai bine ne întoarcem, continuă Yaxley. Să vedem care e planul de acum înainte.

El şi Dolohov se întoarseră şi se îndreptară spre inima pădurii. Harry îi urmă, ştiind că aveau să îl conducă exact unde voia el să ajungă. Se uită într-o parte şi mama sa îi zâmbi, iar tatăl său încuviinţă din cap încurajator.

Mergeau de doar câteva minute, când Harry văzu o lumină în faţă, iar Yaxley şi Dolohov intrară într-o poieniţă despre care Harry ştia că fusese locul unde cândva trăise

monstruosul Aragog. Rămăşiţele pânzei sale uriaşe erau încă acolo, dar roiul de descendenţi fusese alungat de Devoratorii Morţii, trimis să lupte pentru cauza lor.

În mijlocul poieniţei ardea un foc; lumina sa pâlpâitoare se revărsa asupra mai multor Devoratori ai Morţii, tăcuţi şi vigilenţi. Unii dintre ei purtau în continuare măşti şi glugi, alţii îşi arătau feţele. La marginea grupului stăteau doi uriaşi, a căror umbră îi acoperea pe toţi; expresiile lor erau crude, parcă cioplite primitiv în piatră. Harry îl văzu pe Fenrir stând într-o parte şi rozându-şi unghiile lungi; Rowle, mare şi blond, îşi tampona buza spartă. Îl văzu pe Lucius Reacredinţă, cu o expresie înfrântă şi îngrozită, şi pe Narcissa, ai cărei ochi erau temători şi adânciţi în orbite.

Toate privirile erau aţintite asupra lui Cap-de-Mort, care stătea cu capul plecat, ţinându-şi mâinile albe pe Bagheta din Soc din faţa lui. Arăta ca şi când s-ar fi rugat sau ar fi numărat în gând şi Harry, stând nemişcat la marginea poieniţei, se gândi în mod absurd la un copil care număra într-un joc de-a v-aţi ascunselea. Şarpele uriaş Nagini plutea în cuşca lui fermecată şi sclipitoare, încolăcindu-se şi mişcându-se în spatele lui, ca o aură monstruoasă.

Când Dolohov şi Yaxley se întoarseră în cerc, Cap-de-Mort ridică privirea.

— Nici urmă de el, stăpâne, zise Dolohov.

Lui Cap-de-Mort nu i se schimbă deloc expresia. Ochii roşii păreau că ard la lumina focului. Încet, luă Bagheta din Soc cu degetele sale prelungi.

— Stăpâne…

Cea care vorbise fusese Bellatrix, stătea cel mai aproape de Cap-de-Mort, ciufulită, cu chipul puţin însângerat, dar altfel nevătămată.

Cap-de-Mort ridică mâna, făcându-i semn să tacă, şi aceasta nu mai spuse nici un cuvânt, privindu-l în schimb fascinată, cu o veneraţie mută.

— Am crezut că va veni, spuse Cap-de-Mort cu vocea sa stridentă şi clară, privirile fiindu-i aţintite asupra flăcărilor vioaie. Mă aşteptam să vină.

Nu vorbi nimeni. Păreau să fie la fel de speriaţi ca şi Harry, căruia acum îi bătea inima atât de tare, încât părea hotărâtă să iasă din corpul pe care avea să îl părăsească atât de curând. Mâinile îi transpirară instantaneu când îşi dădu jos Pelerina Invizibilă şi o vârî în interiorul robei, odată cu bagheta. Nu voia să fie tentat să lupte.

— Se pare că… m-am înşelat, spuse Cap-de-Mort.

— Ba nu.

Harry o spuse cât putu de tare, cu toată forţa, nu voia să pară speriat. Piatra învierii îi alunecă printre degetele amorţite şi, în timp ce păşi în lumina focului, îi văzu cu coada ochiului pe părinţii săi, pe Sirius şi Lupin dispărând. În clipa aceea, tot ce conta era Cap-de-Mort. Doar ei doi rămăseseră.

Iluzia se împrăştie la fel de repede cum apăruse. Uriaşii răcniră şi Devoratorii Morţii se ridicară odată, se auziră multe strigăte, unii rămaseră cu respiraţia tăiată, iar alţii izbucniră în hohote. Cap-de-Mort încremenise, dar ochii roşii dădură de Harry şi se holbau la el, în timp ce Harry venea în direcţia lui, fără nimic altceva între ei decât focul.

Atunci, o voce strigă:

— HARRY! NU!

Se întoarse: Hagrid era legat cu mâinile la spate de un copac din apropiere. Corpul său masiv făcea să se cutremure crengile de deasupra, în timp ce se zbătea disperat.

— Nu! Nu! Harry, ce faci?

— Linişte! strigă Rowle, şfichiuind bagheta, şi Hagrid fu redus la tăcere.

Bellatrix, care sărise în picioare, se uita entuziasmată la Cap-de-Mort şi la Harry, inspirând adânc. Singurele lucruri mişcătoare erau flăcările şi şarpele, care se încolăcea şi se descolăcea în cuşca strălucitoare din spatele lui Cap-de-Mort.

Harry simţi apăsarea propriei baghete pe piept, dar nu încercă să o scoată. Ştia că şarpele era prea bine protejat, ştia că, dacă ar fi reuşit să îşi îndrepte bagheta spre Nagini, avea să fie lovit de cincizeci de blesteme, înainte să apuce să facă ceva. Cap-de-Mort şi Harry se uitară în continuare unul la celălalt, iar Cap-de-mort îşi înclină un pic capul într-o parte, cântărindu-l pe băiatul cate stătea în faţa lui, iar pe gura fără buze i se înfiripă un zâmbet necruţător.

— Harry Potter, spuse el foarte încet, iar vocea lui se putea confunda uşor cu trosnetul focului. Băiatul care a Supravieţuit.

Nici unul dintre Devoratorii Morţii nu făcu nici o mişcare.

Toată lumea era în aşteptare. Hagrid se zbătea şi Bellatrix gâfâia, iar Harry se gândi în mod inexplicabil la Ginny, la expresia ei înflăcărată şi la atingerea buzelor ei.

Cap-de-Mort ridicase bagheta. Ţinea în continuare capul înclinat într-o parte, asemenea unui copil curios, întrebându-se ce avea să se întâmple dacă va continua. Harry privi fix în ochii roşii şi îşi dori să se întâmple acum, repede, cât încă mai putea rezista, înainte să îşi piardă controlul, înainte să arate că se teme.

Văzu gura fără buze mişcându-se, apoi o străfulgerare de lumină verde şi totul dispăru.

Capitolul XXXV

King's Cross

Stătea întins cu faţa în jos, atent la liniştea din jurul lui. Era complet singur. Nu se uita nimeni la el. Nu mai era nimeni acolo. Nici măcar el nu era foarte sigur că se afla acolo.

Mult mai târziu - sau poate chiar imediat după aceea –, îi trecu prin minte că trebuia să existe, că trebuia să fie mai mult decât un gând imaterial, pentru că nu avea nici o îndoială că stătea întins pe o suprafaţă. Aşadar, avea încă simţul pipăitului, iar suprafaţa pe care stătea întins exista şi ea.

Aproape imediat ce ajunse la această concluzie, Harry îşi dădu seama că era gol. Convins că era absolut singur, nu îşi făcu griji din această cauză, dar fu uşor intrigat. Se întreba dacă va fi în stare să şi vadă, dacă tot putea să simtă. Făcu un efort să-şi deschidă ochii şi descoperi că funcţionau.

Stătea într-o ceaţă strălucitoare, diferită de orice altă ceaţă pe care o văzuse până atunci. Lucrurile din jur nu erau ascunse de nori de vapori, ci, mai degrabă, aceşti nori de vapori nu formaseră încă spaţiul din jur. Podeaua pe care se afla părea albă; nu era nici caldă, nici rece, ci se afla pur şi simplu acolo, o suprafaţă plată şi goală pe care să stai.

Se ridică în genunchi. Părea nevătămat. Îşi atinse faţa. Nu mai purta ochelari. Atunci, un zgomot ajunse la el din neantul lipsit încă de formă dimprejur, uşoare bufnituri ca nişte fâlfâieli din aripi, ca nişte lovituri de bici, ca nişte încercări disperate de a se elibera din ceva. Era un zgomot care stârnea

mila, însă necuviincios. Avu sentimentul neplăcut că asculta ceva ce nu se cuvenea, pe furiş.

Pentru prima dată, îşi dori să fi fost îmbrăcat.

Abia ce-şi exprimă dorinţa în gând, că şi apăru o robă, la mică distanţă de el. O luă şi se îmbrăcă - era moale, curată şi călduroasă. Incredibil cum apăruse pur şi simplu, în secunda în care o dorise.

Se ridică şi privi în jur. Oare era într-o mare Cameră a Necesităţii? Cu cât se uita mai mult, cu atât erau mai multe de văzut. Un acoperiş mare din sticlă cu cupolă scânteia în lumina soarelui, mult deasupra lui. Poate că era un palat. Nu se auzea şi nu se mişca nimic, în afara acelor bufnituri şi scâncete care se auzeau de undeva din apropiere, din ceaţă.

Harry se întoarse încet pe loc şi spaţiul din jur păru să se inventeze sub ochii lui. Era un spaţiu mare deschis, luminos şi curat, o sală mult mai încăpătoare decât Marea Sală, cu tavanul acela luminos, cu cupolă şi din sticlă. Era goală. El era singura persoană de acolo, cu excepţia…

Se dădu înapoi scârbit. Zărise chestia care făcea zgomotele acelea: avea forma unui copil mic, dezbrăcat, ghemuit pe podea, cu pielea aspră şi parcă jupuită, tremurând sub un scaun, acolo unde fusese abandonat, nedorit, ascuns, făcând eforturi mari să respire. Nu se temea de el. Cu toate că era mic, fragil şi rănit, nu dorea să se apropie de el. Se duse totuşi din ce în ce mai lângă el, fiind pregătit să se dea înapoi în orice clipă. Cât de curând, ajunse destul de aproape cât să îl atingă, dat nu putu să o facă. Se simţea ca un laş. Ar fi trebuit să îl liniştească, dar îl scârbea.

— Nu ai cum să-l ajuţi.

Se întoarse pe călcâie. Albus Dumbledore venea spre el, vioi şi drept, purtând roba sa de noapte bleumarin.

— Harry!

Îşi deschise larg braţele şi ambele mâini îi erau întregi, albe şi nevătămate.

— Eşti un băiat minunat! Un om deosebit, deosebit de curajos. Hai să ne plimbăm!

Uimit, Harry îl urmă pe Dumbledore, care se îndepărtă de locul unde scâncea copilul jupuit, conducându-l spre două scaune pe care Harry nu le observase până atunci. Acestea erau mai departe, tot sub tavanul înalt şi strălucitor. Dumbledore se aşeză pe unul dintre ele şi Harry se prăbuşi pe celălalt, holbându-se la chipul fostului său director. Părul lung şi barba argintie ale lui Dumbledore, ochii albaştri pătrunzători din spatele ochelarilor cu lentile în formă de semilună, nasul strâmb, totul era aşa cum îşi amintea. Şi totuşi…

— Dar sunteţi mort, spuse Harry.

— O, da, aprobă Dumbledore pe un ton categoric.

— Atunci… şi eu sunt mort?

— Ah! făcu Dumbledore, zâmbind şi mai larg. Aceasta este întrebarea-cheie, nu-i aşa? În ansamblu, dragă băiete, eu cred că nu. Se uitară unul la celălalt, bătrânul zâmbindu-i în continuare.

— Nu? repetă Harry.

— Nu, zise Dumbledore.

— Dar…

Harry duse mâna instinctiv la cicatricea în formă de fulger.

Părea să-i fi dispărut.

— Dar trebuia să fiu mort, nu m-am apărat! Am vrut să îl las să mă omoare!

— Şi asta a schimbat, cred, totul, spuse Dumbledore.

Dumbledore părea să radieze fericire, asemenea unei surse de lumină, asemenea unui foc. Harry nu îl mai văzuse niciodată atât de mulţumit.

— Explicaţi-mi! îl rugă Harry.

— Dar ştii deja, spuse Dumbledore.

Se juca, rotindu-şi degetele.

— L-am lăsat să mă omoare, spuse Harry. Nu?

— Da-da, spuse Dumbledore, încuviinţând din cap. Continuă!

— Deci partea din sufletul lui care era în mine…

Dumbledore încuviinţă din cap şi mai entuziasmat, îndemnându-l pe Harry să vorbească în continuare, cu un zâmbet încurajator.

— … a dispărut?

— O, da! răspunse Dumbledore. Da, a distrus-o. Harry, acum, sufletul tău este întreg şi îţi aparţine numai şi numai ţie.

— Dar atunci… Harry se uită peste umăr, înspre locul în care mica fiinţă rănită tremura sub scaun.

— Ce este acolo, domnule profesor?

— Ceva pe care noi nu putem să-l ajutăm, spuse Dumbledore.

— Dar dacă Lordul Cap-de-Mort a folosit blestemul fatal, îşi continuă Harry raţionamentul, şi nu a murit nimeni pentru

mine, de data aceasta, cum aş putea să mai fiu încă în viaţă?

— Cred că ştii, spuse Dumbledore. Gândeşte-te la trecut. Adu-ţi aminte ce a făcut, în ignoranţa lui, în lăcomia şi cruzimea lui.

Harry se gândi. Învălui cu privirea spaţiul din jur.

Dacă chiar se aflau într-un palat, atunci era unul ciudat, cu scaune aşezate în rânduri mici şi porţiuni de bare metalice din loc în loc, iar el, Dumbledore şi fiinţa rănită de sub scaun erau în continuare singurele persoane de acolo. Apoi, răspunsul îi veni uşor pe buze, fără nici un efort.

— Mi-a luat sângele, spuse Harry.

— Întocmai! aprobă Dumbledore. Ţi-a luat sângele şi şi-a reconstruit trupul cu el! Sângele tău în venele lui, Harry, protecţia lui Lily în amândoi! Te-a legat de viaţă atâta timp cât trăieşte el!

— Eu trăiesc... atâta timp cât trăieşte el? Dar credeam că... credeam că era invers! Nu trebuia să murim amândoi? Sau e acelaşi lucru?

Îi distraseră atenţia scâncetele şi bufniturile fiinţei care agoniza în spatele lor şi se uită din nou în direcţia aceea.

— Sunteţi sigur că nu putem face nimic?

— Nu poate fi ajutat.

— Atunci, explicaţi-mi mai departe, spuse Harry şi Dumbledore zâmbi.

— Tu ai fost al şaptelea Horcrux, Harry. Horcruxul pe care nu a intenţionat niciodată să îl creeze. Şi-a adus sufletul într-o stare atât de puţin stabilă, încât, atunci când a comis actele acelea de o cruzime inimaginabilă - uciderea părinţilor tăi, încercarea de a lua viaţa unui copil: s-a făcut fărâme. Dar

ceea ce a scăpat din camera aceea a fost chiar mai puţin decât a conştientizat el. Şi-a lăsat în urmă ceva mai mult decât trupul. A lăsat o parte din el în tine, potenţiala victimă care supravieţuise.

Şi cunoştinţele lui au rămas cu teribil de multe lacune, Harry! Cap-de-Mort nu face nici un efort pentru a înţelege ceea ce nu preţuieşte. Cap-de-Mort nu ştie şi nu înţelege nimic despre spiriduşi de casă şi poveşti pentru copii, iubire, loialitate şi nevinovăţie. Nimic. Faptul că acestea au cu toate o putere mai presus de a sa, o putere mai presus de orice vrajă este un adevăr pe care nu l-a perceput niciodată.

Ţi-a luat sângele, crezând că avea să îl întărească. A luat în corpul său o mică parte din vraja pe care mama ta a aruncat-o asupra ta, când a murit ca să te salveze. Trupul său menţine în viaţă sacrificiul ei şi, atâta timp cât vraja supravieţuieşte, supravieţuieşti şi tu, la fel ca şi ultima speranţă a lui Cap-de-Mort.

Dumbledore îi zâmbi şi Harry se holbă la el.

— Şi aţi ştiut asta? Aţi ştiut tot timpul?

— Am bănuit. Şi, de obicei, bănuielile mele s-au dovedit corecte, spuse Dumbledore fericit.

Rămaseră tăcuţi parcă pentru multă vreme, în timp ce fiinţa din spatele lor scâncea şi tremura în continuare.

— Mai este ceva, spuse Harry. Încă ceva... De ce bagheta mea i-a rupt bagheta pe care o împrumutase?

— În privinţa asta, nu pot fi sigur.

— Atunci spuneţi-mi ce bănuiţi, îl rugă Harry şi Dumbledore râse.

— Harry, ce trebuie tu să înţelegi este că tu şi Cap-de-Mort aţi ajuns împreună în sfere ale magiei până acum

necunoscute şi neverificate. Dar iată ce cred că s-a întâmplat şi nu există precedent, şi cred că nici un creator de baghete nu ar fi putut să prevadă sau să-i explice lui Cap-de-Mort. După cum ştii, Cap-de-Mort a dublat fără să vrea legătura dintre voi, când a revenit la înfăţişarea sa umană. O parte din sufletul său era încă ataşată de al tău şi, crezând că avea să devină mai puternic, a luat asupra lui o parte din sacrificiul mamei tale. Dacă ar fi înţeles puterea teribilă şi precisă a acelui sacrificiu, poate că nu ar fi îndrăznit să se atingă de sângele tău... Dar atunci, dacă ar fi fost capabil să înţeleagă asta, n-ar mai fi putut să fie Lordul Cap-de-Mort şi poate că nu ar fi ucis niciodată. După ce a creat această dublă legătură, după ce şi-a unit destinul lui de al tău mai strâns decât ale oricăror alţi doi vrăjitori din istorie, Cap-de-Mort te-a atacat cu o baghetă care avea acelaşi miez cu al baghetei tale. Şi s-a petrecut ceva ciudat, aşa cum bine ştim. Miezurile au reacţionat într-un mod în care Lordul Cap-de-Mort nu se aşteptase niciodată, neştiind că bagheta ta era geamănă cu a lui.

Harry, în noaptea aceea, lui i-a fost mai frică decât ţi-a fost ţie. Tu acceptaseşi posibilitatea morţii, ceva ce Lordul Cap-de-Mort nu a putut face niciodată. Curajul tău a câştigat, bagheta ta a biruit-o pe a lui. Şi când a biruit-o, s-a întâmplat ceva între baghetele voastre, ceva care a reflectat relaţia dintre stăpânii lor.

Cred că, în noaptea aceea, bagheta s-a îmbibat cu o parte din puterea şi calităţile baghetei lui Cap-de-Mort; cu alte cuvinte, a preluat o părticică din Cap-de-Mort însuşi. Aşa că bagheta ta l-a recunoscut când te-a urmărit, l-a recunoscut pe cel care îi era deopotrivă rudă şi duşman şi a aruncat o parte din propria lui magie, o magie mai puternică decât orice vrajă pe care o făcuse vreodată bagheta lui Lucius. Acum, bagheta ta conţinea puterea curajului tău nespus şi a priceperii ucigaşe a lui Cap-de-Mort. Ce şanse putea să aibă în faţa ei biata vergea a lui Lucius Reacredinţă?

— Dar dacă bagheta mea era atât de puternică, cum de a putut să o frângă Hermione? întrebă Harry.

— Dragul meu, efectele sale remarcabile erau direcţionate doar către Cap-de-Mort, care violase atât de nesăbuit cele mai profunde legi magice. Bagheta aceea era deosebit de puternică doar faţă de el. În rest, era o baghetă ca oricare alta... Însă una bună, fără îndoială, încheie Dumbledore cu blândeţe.

Harry rămase cufundat în gânduri pentru mult timp sau poate doar pentru câteva secunde. Aici îi era foarte greu să fie sigur de noţiuni precum cea a trecerii timpului.

— M-a omorât cu bagheta dumneavoastră.

— Nu a reuşit să te omoare cu bagheta mea, îl corectă Dumbledore pe Harry. Cred că suntem de acord că nu ai murit. Deşi, bineînţeles, adăugă el, parcă temându-se că spusese o impoliteţe, nu îţi minimalizez suferinţa, care sunt sigur că a fost cumplită.

— Dar acum mă simt minunat, spuse Harry, uitându-se în jos, la mâinile sale curate şi fără răni. Unde suntem, mai exact?

— Păi, asta voiam să te întreb şi eu, spuse Dumbledore, uitându-se în jur. Tu unde crezi că suntem?

Harry nu ştiuse până să întrebe Dumbledore. Însă acum descoperi că avea răspunsul potrivit.

— Pare să fie, spuse el încet, gara King's Cross. Doar că este mult mai curată şi pustie şi, din câte văd eu, nu există nici un tren.

— Gara King's Cross!

Dumbledore râdea pe înfundate, fără să se sinchisească

de nimic:

— Vai de mine, chiar aşa?

— Păi, dumneavoastră unde credeţi că suntem? întrebă Harry.

— Dragul meu băiat, nu am nici cea mai mică idee. Ca să zic aşa, aceasta este petrecerea ta.

Harry habar nu avu despre ce vorbea Dumbledore, directorul îl scotea din minţi. Se uită urât la el, apoi îşi aminti o întrebare mult mai importantă decât localizarea punctului în care se aflau.

— Talismanele Morţii, spuse Harry şi se bucură să vadă cum cuvintele alungară zâmbetul de pe chipul lui Dumbledore.

— A, da, spuse el.

Părea chiar un pic îngrijorat.

— Ei bine?

Pentru prima dată de când îl întâlnise pe Dumbledore, acesta nu mai părea un bătrân. Câteva secunde, semăna cu un băieţel prins cu mâţa-n sac.

— Mă poţi ierta? întrebă el. Mă poţi ierta pentru că nu am avut încredere în tine? Pentru că nu ţi-am spus? Harry, mi-a fost teamă că aveai să eşuezi, la fel ca şi mine. Mi-a fost groază să nu repeţi greşelile mele. Harry, te rog să mă ierţi. Ştiu, de ceva vreme, că tu eşti cel mai bun dintre noi doi.

— Despre ce vorbiţi? se impacientă Harry, alarmat de tonul lui Dumbledore, de lacrimile care apăruseră brusc în ochii acestuia.

— Despre Talismane, despre Talismane, murmură Dumbledore. Visul unui om disperat!

— Dar există cu adevărat!

— Există şi sunt periculoase... o momeală pentru nesăbuiţi, spuse Dumbledore. Şi eu am fost un astfel de nesăbuit. Dar o ştii, nu-i aşa? Nu mai am nici un secret faţă de tine. Ştii...

— Ce să ştiu?

Dumbledore se întoarse cu tot corpul spre Harry, iar lacrimile îi sclipeau în continuate în ochii albaştri.

— Stăpânul morţii, Harry, stăpânul morţii! Până la urmă, oare chiar am fost mai bun decât Cap-de-Mort?

— Sigur că da, spuse Harry. Sigur că da... Cum puteţi să vă gândiţi la aşa ceva? Nu aţi omorât pe nimeni, decât când aţi fost nevoit!

— Aşa este, aşa este, spuse Dumbledore, semănând cu un copil care căuta sprijin. Totuşi şi eu am căutat un mod de a birui moartea, Harry.

— Nu aşa cum l-a căutat el, zise Harry.

După cât de furios fusese pe Dumbledore, era foarte ciudat să stea acolo, sub tavanul înalt cu cupolă, şi să îl apere pe Dumbledore de el însuşi.

— Talismane, nu Horcruxuri.

— Talismane, murmură Dumbledore, nu Horcruxuri. Exact.

Urmă o pauză. Fiinţa din spatele lor scânci, dar Harry nu se mai uită peste umăr.

— Le căuta şi Grindelwald? întrebă el.

Dumbledore închise ochii pentru o clipă şi încuviinţă din

cap.

— A fost ceea ce ne-a unit, mai mult decât orice altceva, spuse el încet. Doi băieţi isteţi, plini de ei, care aveau aceeaşi obsesie. A vrut să vină în Peştera lui Godric din cauza mormântului lui Ignotus Peverell, aşa cum bănuiesc că trebuie să fi ghicit şi tu. A vrut să cerceteze locul unde murise al treilea frate.

— Deci este adevărat? întrebă Harry. Totul? Fraţii Peverell…

— … au fost cei trei fraţi din poveste, spuse Dumbledore, încuviinţând din cap. O, da, eu aşa cred. Cât despre cum au întâlnit moartea pe un drum neumblat… cred mai degrabă că fraţii Peverell au fost pur şi simplu nişte vrăjitori talentaţi şi periculoşi, care au reuşit să creeze acele obiecte puternice. Povestea potrivit căreia Talismanele aparţin morţii mi se pare genul de legendă care s-ar fi putut inventa în jurul unor astfel de obiecte.

După cum ştii, pelerina a fost transmisă din generaţie în generaţie în decursul secolelor, din tată în fiu, din mamă în fiică, până la ultimul descendent în viaţă al lui Ignotus, care s-a născut, la fel ca şi Ignotus, în satul Peştera lui Godric.

Dumbledore îi zâmbi lui Harry.

— Eu?

— Tu. Ştiu că ai ghicit de ce pelerina era la mine în noaptea în care au murit părinţii tăi. James mi-o arătase cu doar câteva zile înainte. Era o explicaţie pentru mare parte din şiretlicurile nedetectate pe care le făcuse în şcoală. Abia dacă mi-a venit să-mi cred ochilor. I-am cerut-o cu împrumut, pentru a o examina.

Renunţasem cu mult timp în urmă la visul de a uni Talismanele, dar nu m-am putut abţine… nu m-am putut abţine

să o privesc îndeaproape... Era o pelerină cum nu mai văzusem niciodată, nespus de veche, perfectă din toate punctele de vedere... Apoi tatăl tău a murit şi, în sfârşit, am avut două Talismane doar ale mele! Tonul lui era plin de amărăciune.

— Însă pelerina nu i-ar fi putut ajuta să supravieţuiască, spuse Harry repede. Cap-de-Mort ştia unde erau părinţii mei. Pelerina nu i-ar fi protejat de blestem.

— Aşa este, oftă Dumbledore. Aşa este...

Harry aşteptă, dar Dumbledore nu vorbi, aşa că îl îndemnă să continue.

— Deci aţi renunţat să mai căutaţi Talismanele când aţi văzut pelerina?

— O, da, spuse Dumbledore cu o voce stinsă.

Păru să facă un efort pentru a-l privi pe Harry în ochi.

— Ştii ce s-a întâmplat. Ştii. Nu mă poţi dispreţui mai mult decât mă dispreţuiesc eu însumi.

— Dar nu vă dispreţuiesc...

— Atunci, ar trebui să o faci, spuse Dumbledore.

Trase aer în piept.

— Cunoşti secretul afecţiunilor de care a suferit sora mea, ştii ce i-au făcut Încuiaţii aceia, ce a ajuns. Ştii cum s-a răzbunat bietul meu tată şi cum a plătit pentru asta, murind în Azkaban. Ştii cum mama şi-a dedicat viaţa îngrijirii Arianei. Nu mi-a convenit nimic din toate astea, Harry.

Dumbledore o afirmă simplu, cu răceală. Acum privea în depărtare, peste creştetul lui Harry.

— Eram talentat, eram strălucit. Voiam să evadez. Voiam

să strălucesc. Voiam glorie. Nu mă înţelege greşit, spuse el şi trăsăturile îi fură umbrite de suferinţă, ceea ce îl făcu să pară din nou foarte bătrân. I-am iubit. Mi-am iubit părinţii, mi-am iubit fratele şi sora, dar eram egoist, Harry, mai egoist decât ţi-ai putea imagina tu, care eşti un om extraordinar de altruist.

Aşa că, atunci când a murit mama şi am preluat responsabilitatea unei surori bolnave şi a unui frate rebel, m-am întors în sat furios şi plin de amărăciune. Îl vedeam ca pe o închisoare unde avea să mi se risipească talentul! Şi atunci, a venit el, bineînţeles...

Dumbledore îl privi din nou pe Harry, drept în ochi.

— Grindelwald. Harry, nu îţi poţi imagina cum m-au fascinat ideile lui, cum m-au înflăcărat. Subordonarea Încuiaţilor cu forţa. Triumful nostru, al vrăjitorilor. Grindelwald şi cu mine, tinerii lideri glorioşi ai revoluţiei.

O, aveam puţine scrupule. Îmi alinam conştiinţa cu vorbe goale. Totul avea să fie pentru binele majorităţii şi posibilele pagube le-ar fi adus beneficii înzecite vrăjitorilor. Oare, în adâncul sufletului meu, ştiam cine era Gellert Grindelwald? Cred că da, dar am închis ochii. Dacă planurile pe care le făceam aveau să dea roade, toate visele mi s-ar fi împlinit.

Şi, în miezul planurilor noastre, erau Talismanele Morţii! Era complet fascinat de ele - amândoi eram! Bagheta imbatabilă, arma cu care aveam să ajungem la putere! Piatra învierii... pentru el însemna o armată de Inferi, deşi m-am prefăcut că nu ştiam asta! Pentru mine, recunosc că însemna întoarcerea părinţilor mei şi ridicarea tuturor responsabilităţilor de pe umerii mei.

Iar pelerina... Harry, nu ştiu cum s-a întâmplat, dar nu am discutat niciodată despre pelerină. Amândoi ne puteam ascunde destul de bine şi fără pelerină. Bineînţeles, adevărata

ei putere magică ar consta în aceea că poate fi folosită pentru a-i proteja şi pe alţii, în afară de proprietarul ei. Credeam că, dacă o vom găsi vreodată, aş fi putut s-o folosesc pentru a o ascunde pe Ariana, dar noi eram interesaţi de pelerină în primul rând pentru că făcea parte din trio; potrivit legendei, cel care unea cele trei obiecte ar fi fost cu adevărat stăpânul morţii, iar noi am interpretat că asta însemna că va fi invincibil. Grindelwald şi Dumbledore, stăpânii invincibili ai morţii! Au fost două luni de nebunie, de vise crude, în care i-am neglijat pe singurii membri ai familiei pe care îi mai aveam.

Apoi... ştii ce s-a întâmplat. Realitatea a revenit, sub înfăţişarea fratelui meu necizelat, fără ştiinţă de carte şi de o mie de ori mai demn de admirat decât mine. Nu am vrut să aud adevărurile pe care mi le-a strigat. Nu am vrut să aud că nu puteam să plec în căutarea Talismanelor cu o soră fragilă şi cu psihicul instabil după mine.

Cearta s-a transformat în încăierare. Grindelwald şi-a pierdut controlul. Atunci a ieşit la suprafaţă ceea ce presimţisem mereu că era în adâncul lui, deşi mă prefăcusem că nu ştiam. Şi Ariana... în ciuda grijii şi precauţiilor mamei mele... zăcea fără suflare pe podea.

Dumbledore rămase pentru o fracţiune de secundă cu respiraţia tăiată şi începu să plângă în hohote. Harry întinse mâna şi se bucură să vadă că putea să îl atingă; îl ţinu strâns de braţ şi Dumbledore îşi recapătă încet controlul.

— Ei bine, Grindelwald a fugit, aşa cum ar fi bănuit oricine în afară de mine. A dispărut, odată cu visurile sale despre Talismanele Morţii, visuri în legătură cu care l-am încurajat şi l-am ajutat. A fugit, în timp ce eu am rămas să îmi îngrop sora şi să învăţ să trăiesc cu un sentiment de vinovăţie şi o durere cruntă, cu preţul ruşinii mele.

Anii au trecut. Umblau zvonuri despre el. Se spunea că pusese mâna pe o baghetă nespus de puternică. Între timp, mie

mi s-a oferit postul de ministru al Magiei, nu o dată, ci de mai multe ori. Fireşte, am refuzat. Învăţasem că nu eram potrivit să fiu la putere.

— Dar aţi fi fost mult, mult mai bun decât Fudge sau Scrimgeour! izbucni Harry.

— Oare? întrebă Dumbledore cu greutate. Eu nu sunt atât de sigur. Se dovedise, când eram tânăr, că puterea era slăbiciunea şi ispita mea. Este ciudat, Harry, dar poate cei mai potriviţi pentru a fi la putere sunt cei care nu şi-au dorit-o niciodată. Cei ca tine, care sunt forţaţi să accepte rolul de lider şi îl acceptă pentru că nu au de ales, descoperind, spre uimirea lor, că îl îndeplinesc cu succes. Eram mai în siguranţă la Hogwarts. Cred că am fost un profesor bun.

— Aţi fost cel mai bun!

— Eşti foarte amabil, Harry. Dar, în timp ce eu mă ocupam cu educarea tinerilor vrăjitori, Grindelwald strângea o armată. Se spune că se temea de mine, dat cred că mai puţin decât mă temeam eu de el…

Ah, nu, nu-mi era frică de moarte, îl asigură Dumbledore, ca răspuns la expresia întrebătoare a lui Harry. Nu de ce mi-ar fi putut face cu bagheta. Ştiam că eram egali, poate că eu eram puţin mai priceput. Îmi era teamă de adevăr. Vezi tu, eu nu am ştiut niciodată care dintre noi a aruncat de fapt blestemul care a ucis-o pe sora mea, când cu lupta cea de pe urmă. Ai putea să spui că sunt laş şi ai avea dreptate. Harry, cel mai mult mă îngrozea ideea că eu fusesem responsabil pentru moartea ei, nu doar prin aroganţa şi prostia mea, ci că eu aruncasem vraja care îi luase viaţa. Cred că o ştia şi el, cred că ştia că mă temeam de asta. Am amânat să îl înfrunt, până când ar fi fost deja prea ruşinos să continui să îl evit. Oamenii mureau şi el părea de neoprit, a trebuit să fac tot ce îmi stătea în putere. Ei bine, după aceea ştii ce s-a întâmplat. Am câştigat duelul. Am câştigat bagheta.

Se lăsă din nou tăcerea. Harry nu întrebă dacă Dumbledore aflase cine o omorâse pe Ariana. Nu voia să ştie şi mai mult decât atât, nu voia ca Dumbledore să fie nevoit să îi spună. Până la urmă, ştia ce trebuia să fi văzut Dumbledore când se uitase în Oglinda lui Erised şi de ce Dumbledore înţelesese atât de bine fascinaţia pe care ea o exercita asupra lui Harry.

Păstrară tăcerea mai multă vreme şi scâncetele fiinţei din spatele lor abia dacă îl mai deranjau pe Harry.

Până la urmă, zise:

— Grindelwald a încercat să îl împiedice pe Cap-de-Mort să găsească bagheta. L-a minţit, ştiţi, a zis că nu a avut-o niciodată.

Dumbledore încuviinţă din cap, uitându-se în jos, unde lacrimile îi sclipeau încă pe nasul încovoiat.

— Se spune că, spre sfârşit, a avut remuşcări, singur în celula din Nurmengard. Sper să fie adevărat. Mi-ar plăcea să cred că a simţit cât de groaznic şi ruşinos fusese ce a făcut. Poate că l-a minţit pe Cap-de-Mort, încercând să îşi îndrepte greşelile… să îl împiedice pe acesta să ia Talismanul…

— … sau poate să îl împiedice să vă profaneze mormântul? sugeră Harry şi Dumbledore se şterse la ochi.

După încă o scurtă pauză, Harry spuse:

— Aţi încercat să folosiţi Piatra învierii.

Dumbledore făcu semn din cap că da.

— Harry, m-am pierdut cu firea când am descoperit-o după atâţia ani, îngropată în casa abandonată a familiei Gaunt - era Talismanul pe care mi-l dorisem cel mai mult dintre toate… Deşi, când eram tânăr, îl dorisem din cu totul alte motive. Am

uitat complet că acum era un Horcrux, că, în mod sigur, inelul trebuia să fie blestemat. L-am ridicat şi, pentru o clipă, mi-am imaginat că aveam să o văd pe Ariana, pe mama şi pe tatăl meu, şi să le spun cât de rău îmi părea... Am fost atât de nesăbuit, Harry. După atâţia ani, nu învăţasem nimic. Nu meritam să unesc Talismanele Morţii, o dovedisem de nenumărate ori şi aceasta era dovada finală.

— De ce? spuse Harry. A fost firesc! Aţi vrut să-i revedeţi. Ce este greşit în asta?

— Poate doar un om dintr-un milion ar fi putut uni Talismanele, Harry. Eu eram potrivit doar pentru a-l avea pe cel mai crunt dintre ele, pe cel mai puţin ieşit din comun. Am fost potrivit pentru a avea Bagheta din Soc, cu care să nu mă fălesc şi cu care să nu ucid. Mi s-a permis să o supun şi să o folosesc, pentru că am luat-o nu pentru propriul câştig, ci pentru a-i servi pe alţii cu puterea ei.

Dar pelerina am luat-o din pură curiozitate, aşa că nu a funcţionat niciodată la fel de bine pentru mine cum a funcţionat pentru tine, posesorul ei de drept. Piatra aş fi folosit-o pentru a încerca să îi aduc cu forţa pe cei care îşi găsiseră liniştea, în loc să îmi facilitez propriul sacrificiu, aşa cum ai făcut tu. Tu eşti posesorul de drept al Talismanelor.

Dumbledore îl bătu uşor pe Harry pe mână şi Harry ridică privirea, se uită la bătrân şi zâmbi; nu se putu abţine să nu zâmbească. Cum ar mai fi putut să fie supărat pe Dumbledore?

— De ce a trebuit să faceţi totul atât de dificil?

Dumbledore surâse trist.

— Mă tem că m-am bazat pe domnişoara Granger să te încetinească, Harry. Mi-a fost teamă că firea ta impulsivă să nu domine inima bună pe care o ai. M-am temut că, dacă ţi-aş fi

prezentat în mod direct datele despre acele obiecte tentante, ai fi putut lua Talismanele aşa cum o făcusem eu, la momentul nepotrivit, pentru motivele nepotrivite. Dacă aveai să pui mâna pe ele, voiam să le ai fără riscuri. Tu eşti adevăratul stăpân al morţii, pentru că adevăratul stăpân nu vrea să fugă de moarte. Acceptă că trebuie să moară şi înţelege că în viaţă există lucruri cu mult mai rele decât moartea.

— Şi Cap-de-Mort nu a ştiut niciodată de Talismane?

— Cred că nu, pentru că nu a recunoscut Piatra învierii, pe care a transformat-o în Horcrux. Dar, Harry, chiar dacă ar fi ştiut, mă îndoiesc că l-ar fi interesat, în afară de primul dintre ele. Nu cred că ar fi avut nevoie de pelerină, cât despre piatră… pe cine să fi vrut el să aducă înapoi din morţi? Îi este teamă de morţi. Nu iubeşte.

— Dar v-aţi aşteptat să caute bagheta?

— Am fost sigur că va încerca, din clipa în care bagheta ta a biruit-o pe a sa, în cimitirul din Little Hangleton. La început, s-a temut că îl învinseseşi pentru că erai mai priceput. Însă, după ce l-a răpit pe Ollivander, a aflat de existenţa miezurilor gemene. A crezut că asta explica totul. Totuşi, bagheta împrumutată a fost de asemenea inferioară baghetei tale! Aşa că Lordul Cap-de-Mort, în loc să se întrebe ce calitate din tine făcuse ca bagheta ta să fie atât de puternică, ce talent aveai care lui îi lipsea, a pornit, bineînţeles, în căutarea singurei baghete despre care se spunea că le învingea pe toate celelalte. Pentru el, Bagheta din Soc devenise o obsesie egală cu cea pentru tine. Credea că Bagheta din Soc îi va alunga ultima slăbiciune şi îl va face cu adevărat invincibil. Bietul Severus…

— Dacă v-aţi plănuit moartea cu Plesneală, aţi vrut ca Bagheta din Soc să ajungă la el, nu-i aşa?

— Recunosc că asta am intenţionat, spuse Dumbledore, dar nu s-a întâmplat cum am vrut, nu-i aşa?

— Nu, spuse Harry. Nu şi în privinţa baghetei.

Fiinţa din spatele lor se zvârcolea şi gemea, iar Harry şi Dumbledore păstrară tăcerea pentru ceva mai mult timp decât până atunci. Treptat, pe parcursul lungilor minute, Harry începu să realizeze ce avea să se întâmple mai departe - înţelegerea se aşternu asupra lui asemenea unor fulgi diafani de zăpadă.

— Trebuie să mă întorc, nu-i aşa?

— Depinde de tine.

— Am de ales?

— O, da! îi zâmbi Dumbledore. Ziceai că suntem la King’s Cross, nu? Cred că dacă ai hotărî să nu te mai întorci, ai putea să... te urci într-un tren, ca să zic aşa.

— Şi unde m-ar duce?

— Mai departe, răspunse Dumbledore scurt.

Se lăsă din nou tăcerea.

— Bagheta din Soc e la Cap-de-Mort.

— Aşa este. Bagheta din Soc este la Cap-de-Mort.

— Dar dumneavoastră vreţi să mă duc înapoi?

— Cred, spuse Dumbledore, că, dacă vei alege să te duci înapoi, e posibil ca el să fie distrus pentru totdeauna. Nu pot să promit că va fi aşa. Dar, Harry, să ştii că tu ai mult mai puţine de care să te temi, dacă te vei întoarce aici, decât el.

Harry aruncă din nou o privire spre fiinţa jupuită care tremura şi scâncea în umbră, sub scaunul de mai departe.

— Harry, să nu îţi fie milă de morţi. Să îţi fie milă de cei vii şi mai ales de cei care trăiesc fără iubire. Dacă te-ai duce

înapoi, te-ai putea asigura că vor fi mutilate mai puţine suflete, că vor fi distruse mai puţine familii. Dacă acesta ţi se pare un ţel demn de a fi urmat, atunci ne luăm la revedere pentru moment.

Harry încuviinţă din cap şi oftă. Părăsirea acestui loc nu avea să fie nici pe departe atât de dificilă cum fusese intrarea în Pădurea Interzisă, dar aici era cald, lumină şi linişte şi ştia că se întorcea la durere şi la teama altor pierderi. Se ridică şi Dumbledore, se ridică şi el, privindu-se unul pe celălalt timp de câteva clipe lungi.

— Spune-ţi-mi un ultim lucru, i se adresă Harry. Sunt toate astea adevărate? Sau s-au întâmplat doar în mintea mea?

Dumbledore îi zâmbi cu toată faţa şi Harry îi auzi vocea răspicată şi clară, chiar dacă ceaţa luminoasă se lăsa din nou, învăluindu-l.

— Bineînţeles că se întâmplă în mintea ta, Harry, dar, pentru numele lui Dumnezeu, de ce ar însemna asta că nu este şi adevărat?

Capitolul XXXVI

Fisura din plan

Era întins din nou cu faţa în jos, pe pământ. Mirosul pădurii îi inunda nările. Simţea pământul tare sub obraz şi rama ochelarilor îi apăsa tâmpla; îi căzuseră într-o parte când se prăbuşise. Îl durea fiecare părticică din corp, iar locul unde îl lovise blestemul fatal arăta ca o vânătaie lăsată de un pumn de oţel. Nu se mişcă, ci rămase exact unde căzuse, cu braţul stâng întins într-un unghi nefiresc şi cu gura deschisă. Se aşteptase să audă urale şi jubilaţii triumfătoare la moartea sa, dar, în schimb, auzi paşi grăbiţi, şuşoteli şi şoapte rugătoare.

— Stăpâne... Stăpâne...

Era vocea lui Bellatrix, părea să îi vorbească iubitului ei. Harry nu îndrăzni să deschidă ochii, dar încercă să evalueze situaţia dificilă în care se afla cu ajutorul celorlalte simţuri. Ştia că bagheta se afla în continuare în interiorul robei, pentru că o simţea presată între pieptul lui şi pământ. O mică umflătură ca o pernuţă, din jurul stomacului, îi dădu de înţeles că Pelerina Invizibilă era şi ea ascunsă acolo.

— Stăpâne...

— Ajunge, spuse vocea lui Cap-de-Mort.

Se auziră din nou paşi: mai mulţi oameni se dădeau înapoi din acelaşi loc. Dorindu-şi cu disperare să vadă ce se întâmpla şi de ce, Harry deschise ochii doar cu un milimetru.

Cap-de-Mort părea să se ridice în picioare. Mai mulţi Devoratori ai Morţii se îndepărtau repede de el, întorcându-se în rândul mulţimii de la marginea poieniţei. Bellatrix era singura care rămăsese în urmă, îngenunchind lângă Cap-de-Mort.

Harry închise ochii din nou şi cântări situaţia. Devoratorii Morţii se strânseseră în jurul lui Cap-de-Mort, care părea să se fi prăbuşit la pământ. Se întâmplase ceva când îl

lovise pe Harry cu blestemul fatal. Oare leşinase şi Cap-de-Mort? Aşa se părea. Amândoi căzuseră şi îşi pierduseră cunoştinţa pentru câteva clipe şi, acum, îşi reveniseră amândoi în acelaşi timp.

— Stăpâne, dă-mi voie să…

— Nu am nevoie de ajutor, spuse Cap-de-Mort pe un ton glacial şi, cu toate că nu putea să o vadă, Harry şi-o imagină pe Bellatrix retrăgându-şi mâna întinsă. Băiatul… a murit?

Poieniţa se cufundă într-o tăcere desăvârşită. Nimeni nu se apropie de Harry, dar le simţi privirile aţintite asupra lui; păreau să îl adâncească şi mai mult în pământ şi era îngrozit că i-ar fi putut zvâcni o pleoapă sau un deget.

— Tu, spuse Cap-de-Mort şi imediat se auzi o bufnitură şi un mic ţipăt de durere. Examinează-l! Spune-mi dacă a murit.

Harry nu ştia pe cine trimisese să verifice. Nu putea decât să zacă acolo, cu bătăile repezi ale inimii care îl trădau, şi să aştepte să fie examinat, dar, în acelaşi timp, o mică alinare era faptul că lui Cap-de-Mort îi era teamă să se apropie de el, suspectând că nu decursese totul conform planului, însă acest lucru nu prea avea darul să îl încurajeze.

Chipul lui Harry fu atins de nişte mâini mult mai catifelate decât se aşteptase, îi ridicară o pleoapă şi se strecurară sub cămaşă, pe piept, până în dreptul inimii. Auzi respiraţia rapidă a femeii şi părul ei lung îl gâdila pe faţă. Ştiu că aceasta simţea bătăile regulate pulsând în pieptul lui.

— Draco e în viaţa? E în castel?

Abia dacă auzi şoaptele; avea buzele la doi centimetri de urechea lui, era aplecată atât de mult, încât părul ei îi proteja faţa de privitori.

— Da, răspunse el în şoaptă.

Simţi cum mâna de pe pieptul lui se încordează, înfigându-i unghiile în piele. Apoi se retrase şi femeia se ridică.

— Este mort! le strigă Narcissa Reacredinţă celor care aveau privirile aţintite asupra ei.

De-abia acum începură să strige, izbucniră în urale şi tropăiră din picioare şi Harry văzu printre gene scântei roşii şi argintii ţâşnind în sus, în semn de sărbătoare.

Jucând în continuare rolul mortului pe pământ, Harry înţelese. Narcissa ştia că singurul mod în care ar fi putut intra în Hogwarts, pentru a-şi găsi fiul, era să facă parte din tabăra învingătorilor. Narcissei nu îi mai păsa dacă învinsese Cap-de-Mort.

— Vedeţi? strigă Cap-de-Mort cu o voce stridentă, acoperind hărmălaia. L-am ucis cu mâna mea pe Harry Potter şi acum nu mai există nimeni pe faţa pământului care să fie o ameninţare pentru mine! Priviţi! Crucio!

Harry se aşteptase la asta: ştia că trupul său nu avea să fie lăsat să zacă pe pământ; trebuia să fie batjocorit, pentru a sublinia victoria lui Cap-de-Mort. Fu ridicat în aer şi avu nevoie de toată hotărârea pentru a rămâne fără vlagă, şi totuşi nu simţi durerea la care se aştepta. Fu aruncat în aer o dată, de două ori, de trei ori; ochelarii îi zburară şi bagheta îi alunecă un pic în interiorul robei, dar el rămase moale şi lipsit de viaţă şi, în momentul când căzu pentru ultima dată pe pământ, în poieniţă răsunară strigăte de batjocură şi hohote de râs.

— Acum, spuse Cap-de-Mort, să mergem la castel şi să le arătăm ce s-a ales de eroul lor. Cine va târî corpul? Nu! Aşteptaţi!

Izbucniră din nou în râs şi, câteva clipe mai târziu, Harry simţi pământul tremurând sub el.

— Du-l tu, spuse Cap-de-Mort. Va fi uşor de reperat în

braţele tale, nu-i aşa? Ridică-ţi micuţul prieten, Hagrid. Şi ochelarii… pune-i ochelarii, trebuie să-l recunoască uşor.

Cineva îi puse lui Harry ochelarii pe nas cu forţa, dar mâinile enorme care îl ridicară erau deosebit de delicate. Harry simţi cum lui Hagrid îi tremurau braţele, pentru că se zguduia de plâns; lacrimi imense se rostogoleau peste el, în timp ce Hagrid îl legăna în braţe, şi Harry nu îndrăzni să îi dea nici un semn acestuia că nu era încă totul pierdut.

— Mişcă, spuse Cap-de-Mort şi Hagrid înainta, poticnindu-se, croindu-şi drum printre copacii care creşteau la mică distanţă unii de alţii, spre marginea pădurii.

Părul şi roba lui Harry se agăţară de crengi, dar el rămase nemişcat, cu gura întredeschisă, ochii închişi şi cufundaţi în întuneric, în timp ce Devoratorii Morţii jubilau în jurul lor şi Hagrid nu mai vedea clar din cauza lacrimilor. Nimeni nu se uita să vadă dacă sângele pulsa în gâtul descoperit al lui Harry Potter…

Cei doi uriaşi veneau furtunos în urma Devoratorilor Morţii. Harry auzi copacii trosnind şi prăbuşindu-se în calea lor, cu o gălăgie atât de infernală, încât păsările se avântară în înalturi ţipând, acoperind până şi uralele Devoratorilor Morţii. Cortegiul victorios mărşăluia spre câmp deschis şi, după puţin timp, Harry îşi dădu seama că pomii erau din ce în ce mai rari, după întunericul pe care îl sesiza mai puţin intens, prin pleoapele sale închise.

— Bane!

Răcnetul neaşteptat al lui Hagrid aproape că îl făcu pe Harry să deschidă ochii.

— Acum eşti fericit, hmm, eşti fericit că n-aţi luptat, gloabe laşe ce sunteţi? Vă bucuraţi că Harry Potter a m-murit…?

Hagrid nu putu să continue, izbucnind din nou în

lacrimi. Harry se întrebă câţi centauri priveau procesiunea, dar nu îndrăzni să deschidă ochii, ca să afle. Unii dintre Devoratorii Morţii le strigară insulte centaurilor şi plecară mai departe. Puţin mai târziu, Harry simţi, după aerul mai curat, că ajunseseră la marginea pădurii.

— Opreşte-te!

Harry se gândi că Hagrid fusese obligat să urmeze ordinul lui Cap-de-Mort, pentru că se smuci un pic când se opri. Acum fură învăluiţi de un aer glacial şi Harry auzea răsuflarea hârşâită a Dementorilor, care patrulau pe lângă copacii de la margine. Nu îl mai puteau afecta. Faptul că reuşise să supravieţuiască îl ardea pe dinăuntru, ca o amuletă împotriva lor, ca şi când cerbul tatălui său stătea de pază în inima lui.

Cineva trecu aproape de Harry şi îşi dădu seama că fusese chiar Cap-de-Mort, pentru că vocea amplificată în mod magic, pentru a răsuna peste domeniu, se auzi imediat după aceea, spărgându-i lui Harry timpanele:

— Harry Potter a murit! A fost ucis în timp ce fugea, încercând să se salveze în timp ce voi vă dădeaţi viaţa pentru el. Vă aducem trupul lui ca dovadă a faptului că eroul vostru nu mai este. Am câştigat bătălia! Aţi pierdut jumătate din luptători. Devoratorii Morţii v-au depăşit numeric şi Băiatul care a Supravieţuit e mort. Războiul trebuie să înceteze. Toţi cei care se vor opune de-acum înainte, fie ei bărbaţi, femei sau copii, vor fi ucişi, la fel ca şi toţi membrii familiilor lor. Ieşiţi din castel, în clipa asta, îngenuncheaţi în faţa mea şi veţi fi cruţaţi. Părinţii şi copiii voştri, fraţii şi surorile voastre vor trăi şi vor fi iertaţi, iar voi vă veţi alătura mie, în lumea nouă pe care o vom construi împreună.

Domeniul şi castelul erau cufundate în tăcere. Cap-de-Mort era atât de aproape de el, încât Harry nu îndrăznea să deschidă iarăşi ochii.

— Haideţi, spuse Cap-de-Mort şi Harry îl auzi cum o luă înainte; Hagrid fu obligat să îl urmeze.

Acum, Harry deschise ochii cu un milimetru şi îl văzu pe Cap-de-Mort mergând cu paşi mari în faţa lor, cu şarpele încolăcit în jurul umerilor. Nagini fusese eliberat din cuşca fermecată. Dar Harry nu avea cum să scoată bagheta ascunsă în interiorul robei fără să îl observe Devoratorii Morţii, care mărşăluiau de o parte şi de alta a lui, în întunericul din ce în ce mai limpede…

— Harry, plânse Hagrid. Vai, Harry… Harry…

Harry închise ochii din nou. Ştia că se apropiau de castel şi ciuli urechile, pentru a distinge semne de viaţă de la cei dinăuntru, în ciuda glasurilor vesele şi ale tropăiturilor provocate de către Devoratorii Morţii.

— Opriţi-vă!

Devoratorii Morţii se opriră brusc. Harry îi auzi cum se răspândiră şi formară un şir în faţa uşilor deschise de la intrarea în şcoală. Chiar şi prin pleoapele închise văzu strălucirea roşiatică, ceea ce însemna că lumina din holul de intrare se revărsa asupra lui. Aşteptă. Din clipă în clipă, cei pentru care încercase să îşi dea viaţa aveau să îl vadă în braţele lui Hagrid, aparent fără suflare.

— NU!

Strigătul fu cu atât mai îngrozitor cu cât Harry nu bănuise niciodată că profesoara McGonagall ar fi putut scoate aşa ceva. Auzi o altă voce de femeie râzând în apropiere şi înţelese că Bellatrix se bucura de disperarea lui McGonagall. Se uită din nou printre gene, pentru o secundă, şi văzu pragul plin de oameni, în timp ce supravieţuitorii luptei ieşeau pe treptele de la intrare, pentru a se confrunta cu cei care îi învinseseră, pentru a vedea cu ochii lor dacă Harry murise cu adevărat. Îl

văzu pe Cap-de-Mort, care stătea puţin mai în faţa lui, mângâindu-l pe cap pe Nagini, cu un deget alb. Închise ochii din nou.

— Nu! Nu!

— Harry! HARRY!

Vocile lui Ron, Hermione şi Ginny fură şi mai teribile decât a lui McGonagall şi tot ce îşi dorea era să strige înapoi, dar Harry făcu eforturi să tacă şi strigătele lor fură ca un semnal, mulţimea de supravieţuitori susţinu cauza pentru care luptaseră, strigând şi ţipând injurii către Devoratorii Morţii, până când...

— Linişte! strigă Cap-de-Mort şi imediat se auzi o bufnitură şi o străfulgerare de lumină şi toţi fură reduşi la tăcere. S-a terminat! Hagrid, pune-l la picioarele mele, acolo unde-i e locul!

Harry simţi cum fu depus pe iarbă.

— Vedeţi? continuă Cap-de-Mort şi Harry îl simţi plimbându-se înainte şi înapoi, chiar pe lângă locul unde era întins el. Harry Potter a murit! Acum înţelegeţi cât de mult v-aţi amăgit? Niciodată nu a fost nimic mai mult decât un băiat care s-a bazat că alţii se vor sacrifica pentru el!

— Te-a învins! strigă Ron şi vraja se ridică.

Apărătorii castelului Hogwarts strigau şi ţipau din nou, până când vocile li se stinseră iar, în urma unei a doua bufnituri, şi mai puternice.

— A fost ucis în timp ce încerca să se furişeze de pe domeniile castelului, spuse Cap-de-Mort, şi în vocea lui se simţea cât de mult savura minciuna; ucis în timp ce încerca să îşi salveze pielea!

Dar Cap-de-Mort se întrerupse. Harry auzi un zgomot şi un ţipăt, apoi iar o bufnitură, o străfulgerare şi un geamăt de durere, aşa că deschise ochii foarte puţin. Cineva se desprinsese din mulţime şi îl atacase pe Cap-de-Mort: Harry văzu cum silueta se prăbuşi, dezarmată, şi pe Cap-de-Mort aruncând într-o parte bagheta celui care îl atacase.

— Pe cine avem aici? spuse el, şuierând încet, ca un şarpe. Cine s-a oferit să demonstreze ce păţesc cei care încă mai luptă după ce au pierdut bătălia?

Bellatrix râse încântată.

— Este Neville Poponeaţă, Stăpâne! Băiatul care le-a făcut probleme fraţilor Carrow! Fiul Aurorilor, mai ţii minte?

— A, da, îmi aduc aminte, spuse Cap-de-Mort, uitându-se la Neville, care încerca să se ridice, dezarmat şi descoperit, stând în spaţiul dintre supravieţuitori şi Devoratorii Morţii. Dar tu ai sânge pur, nu-i aşa, curajosule? îl întrebă Cap-de-Mort pe Neville, care stătea cu faţa spre el, cu pumnii strânşi.

— Şi ce dacă am? spuse Neville răspicat.

— Dai dovadă de determinare şi curaj şi te tragi dintr-o spiţă nobilă. Vei fi un Devorator al Morţii foarte valoros. Avem nevoie de oameni ca tine, Neville Poponeaţă.

— O să mă alătur vouă la paştele cailor, spuse Neville. Armata lui Dumbledore! strigă el şi mulţimea răspunse cu urale, părând să risipească farmecele lui Cap-de-Mort.

— În ordine, spuse Cap-de-Mort, şi Harry distinse în vocea sa mieroasă mai mult pericol decât în cel mai puternic blestem. Dacă acesta este alegerea ta, Poponeaţă, vom reveni la planul iniţial. Vei plăti, spuse el încet.

Privind în continuare printre gene, Harry îl văzu pe Cap-de-Mort fluturându-şi bagheta. Câteva secunde mai târziu, de pe

una dintre ferestrele sparte ale castelului zbură ceva prin semiîntuneric. Semăna cu o pasăre zburlită şi ateriză acum în mâna lui Cap-de-Mort. Acesta scutură de capăt obiectul ponosit, gol şi jerpelit: era Jobenul Magic.

— Nu va mai avea loc nici o sortare la Şcoala Hogwarts, spuse Cap-de-Mort. Nu vor mai exista case. Emblema, blazonul şi culorile nobilului meu strămoş, Salazar Viperin, vor fi de ajuns pentru toţi, nu-i aşa, Neville Poponeaţă?

Îşi îndreptă bagheta spre Neville, care rămase rigid şi nemişcat, apoi îi îndesă cu forţa pe cap Jobenul Magic, făcându-l să-i alunece până sub ochi. Se auzi forfotă dinspre mulţimea care privea din faţa castelului şi Devoratorii Morţii îşi ridicară baghetele odată, ţinându-i la distanţă pe luptătorii de la Hogwarts.

— Neville, aici de faţă, o să ne arate acum ce păţesc cei care sunt atât de nesăbuiţi încât să mi se opună în continuare, spuse Cap-de-Mort, şfichiuind bagheta şi dând foc Jobenului Magic.

Zorile fură străpunse de ţipete, Neville luă foc, pironit în locul acela, fără a fi în stare să se mişte, şi Harry nu mai putu să suporte. Trebuia să facă ceva…

Şi atunci se întâmplară mai multe lucruri în acelaşi timp.

Auziră zgomote dinspre hotarul îndepărtat al domeniului, ce păreau să anunţe apropierea a sute de oameni care escaladau zidurile şi goneau spre castel, urlând răsunător, a război. În acelaşi timp, Grawp apăru clătinându-se de după un colţ al castelului şi strigă:

— Hagger!

Uriaşii lui Cap-de-Mort răspunseră răcnetului său şi se năpustiră spre Grawp ca nişte elefanţi, făcând pământul să se cutremure. Apoi, se auzi tropot de copite şi arcuri încordate, iar

peste Devoratorii Morţii se revărsă dintr-odată o ploaie de săgeţi, făcându-i să spargă rândurile, îngroziţi şi luaţi pe nepregătite. Harry scoase Pelerina Invizibilă din interiorul robei, o aruncă peste el şi sări în picioare şi Neville se mişcă şi el în acelaşi timp. Cu o mişcare fulgerătoare şi lină, Neville scăpă de blestemul de legare corporală, pălăria în flăcări îi căzu de pe cap şi scoase din ea ceva argintiu, cu un mâner scânteietor cu rubine.

Lovitura lamei argintii nu se auzi, din cauza gălăgiei mulţimii care se apropia, a urletelor uriaşilor care se ciocneau sau a centaurilor care galopau, dar păru să atragă atenţia tuturor. Neville tăie capul imensului şarpe dintr-o singură lovitură, iar capul zbură cât colo, învârtindu-se în aer, strălucind în lumina care se revărsa din holul de intrare. Cap-de-Mort rămase cu gura deschisă, într-un strigăt de furie neauzit de nimeni, şi corpul şarpelui căzu bufnind la picioarele sale.

Ascuns sub Pelerina Invizibilă, Harry aruncă o Vrajă Scut între Neville şi Cap-de-Mort, înainte ca cel din urmă să apuce să ridice bagheta. Apoi, peste ţipetele, răcnetele şi tropăiturile furtunoase ale uriaşilor, strigătul lui Hagrid se auzi mai tare decât toate:

— Harry! Harry… unde e Harry?

Domnea haosul. Centaurii atacau, împrăştiindu-i pe Devoratorii Morţii, toată lumea fugea din calea picioarelor uriaşilor şi întăririle care nu se ştia de unde apăruseră se apropiau din ce în ce mai tare, cu un vuiet asurzitor; Harry văzu nişte fiinţe mari înaripate zburând în jurul capetelor uriaşilor lui Cap-de-Mort; Thestralii şi hipogriful Buckbeak îi zgâriau pe ochi, în timp ce Grawp îi bătea, lovindu-i cu pumnii; atât vrăjitorii, apărătorii castelului Hogwarts, cât şi Devoratorii lui Cap-de-Mort erau acum împinşi cu forţa înapoi în şcoală. Harry arunca blesteme şi vrăji spre toţi Devoratorii Morţii care îi apăreau în faţa ochilor şi aceştia se prăbuşeau, fără să ştie ce

sau cine îi lovise, fiind călcaţi în picioare de mulţimea care se retrăgea de-a valma.

Ascuns în continuare sub Pelerina Invizibilă, Harry fu înghiontit şi el în holul de intrare. Îl căuta pe Cap-de-Mort şi îl văzu în partea cealaltă a camerei, aruncând vrăji cu bagheta; în timp ce intra cu spatele în Marea Sală, le striga în continuare instrucţiuni oamenilor săi, iar pe de altă parte nu uita să trimită blesteme în stânga şi-n dreapta. Harry aruncă alte Vrăji Scut şi posibilele victime ale lui Cap-de-Mort, Seamus Finnigan şi Hannah Abbott, trecură în fugă pe lângă el în Marea Sală, unde se alăturară bătăliei care se încinsese acolo.

Acum veneau şi mai mulţi oameni în fugă dinspre treptele de la intrare şi Harry îl văzu pe Charlie Weasley depăşindu-l pe Horace Slughorn, care era îmbrăcat cu aceeaşi pijama verde smarald. Păreau să fi venit în fruntea familiilor şi prietenilor tuturor elevilor de la Hogwarts care rămăseseră să lupte, împreună cu proprietarii de magazine şi locuitorii din Hogsmeade. Centaurii Bane, Ronan şi Magorian năvăliră în holul de la intrare, cu tropote răsunătoare, în timp ce uşa care ducea spre bucătării fu aruncată în aer, în spatele lui Harry.

Spiriduşii de casă de la Hogwarts se învălmăşiră în hol, strigând şi fluturând cuţite şi satâre de bucătărie, iar în fruntea lor stătea Kreacher, căruia îi atârna pe piept medalionul lui Regulus Black, iar vocea hârşâită acoperea fără eforturi toată hărmălaia:

— La atac! La atac! Luptaţi pentru stăpânul meu, apărătorul spiriduşilor de casă! Luptaţi împotriva Lordului Întunecat, în numele viteazului Regulus! La atac! Îi tăiau şi-i înjunghiau pe Devoratorii Morţii în gambe şi-n glezne, iar chipurile lor micuţe purtau însemnul unor expresii absolut furioase; oriunde se uita, Harry vedea Devoratori ai Morţii care cedau pur şi simplu în faţa superiorităţii numerice, învinşi de vrăji, scoţându-şi săgeţi din răni sau pur şi simplu încercând să

scape, dar fiind înghiţiţi de hoarda care năvălea înspre ei.

Dar încă nu se terminase: Harry fugi printre duelişti, pe lângă prizonieri care se zbăteau, şi intră în Marea Sală.

Cap-de-Mort era în mijlocul luptei, atacând şi lovind cu toată forţa. Harry nu avea cum să îl nimerească de acolo, aşa că îşi croi drum spre el, încă invizibil, şi Marea Sală se aglomeră din ce în ce mai tare, în timp ce toţi cei care puteau să se ţină pe picioare se năpusteau şi ei înăuntru.

Harry văzu cum George şi Lee Jordan îl doborâră pe Yaxley, cum Dolohov slobozi un strigăt, în timp ce cădea din cauza unei vrăji a lui Flitwick, cum Walden Macnair fu aruncat în partea cealaltă a camerei de către Hagrid, lovindu-se de peretele de vizavi şi alunecând pe podea. Îi văzu pe Ron şi Neville doborându-l pe Fenrir Greyback, pe Aberforth împietrindu-l pe Rookwood, cum Arthur şi Percy îl trântiră la pământ pe Thicknesse, şi pe Lucius şi Narcissa Reacredinţă fugind prin mulţime, fără să încerce măcar să lupte, strigând după fiul lor.

Cap-de-Mort se duela acum cu McGonagall, Slughorn şi Kingsley în acelaşi timp, având întipărită pe chip o expresie glacială plină de ură, în timp ce ei se fereau şi se aplecau în jurul lui, nereuşind să-l doboare.

Bellatrix se lupta şi ea, la patruzeci de metri de Cap-de-Mort, şi, la fel ca şi stăpânul ei, se duela cu trei persoane odată: cu Hermione, Ginny şi Luna. Toţi se luptau din răsputeri, dar Bellatrix le ţinea piept. Lui Harry, atenţia îi fu distrasă de un blestem fatal care trecu atât de aproape de Ginny, încât fusese la doar doi centimetri de moarte.

Harry îşi schimbă direcţia, fugind spre Bellatrix, şi nu spre Cap-de-Mort, dar apucă să facă doar câţiva paşi, când fu împins la o parte.

— Nu pe fiica mea, nenorocito!

Doamna Weasley îşi dădu jos pelerina în fugă, eliberându-şi braţele. Bellatrix se întoarse pe călcâie, râzând în hohote la vederea noului adversar.

— Daţi-vă la o parte! le strigă doamna Weasley celor trei fete şi, fluturându-şi bagheta, începu să se dueleze.

Harry urmări îngrozit şi încântat totodată felul în care bagheta lui Molly Weasley se roti şi începu să împungă, iar lui Bellatrix Lestrange zâmbetul îi pieri, transformându-se într-un rânjet batjocoritor. Din ambele baghete ţâşniră jeturi de lumină, iar podeaua din jurul picioarelor celor două vrăjitoare se încinse şi se fisură. Amândouă luptau pe viaţă şi pe moarte.

— Nu! strigă doamna Weasley, când câţiva elevi fugiră spre ea, încercând să îi vină în ajutor. Înapoi! Înapoi! E a mea!

Sute de oameni erau acum strânşi pe lângă pereţi, privind la cele două lupte - Cap-de-Mort împotriva celor trei adversari ai săi şi Bellatrix contra lui Molly –, iar Harry stătea, invizibil, sfâşiat, între cele două, dorind să atace şi totuşi să apere, fără a fi sigur că nu-l va lovi din greşeală pe unul dintre cei nevinovaţi.

— Ce o să se aleagă de copiii tăi după ce o să te omor? o tachină Bellatrix, la fel de mânioasă ca şi stăpânul ei, făcând salturi într-o parte şi-n alta, în vreme ce blestemele lui Molly zburau în jurul ei. Cum o să fie când mami o să moară, la fel ca Freddie?

— Nu o să te mai atingi niciodată de copiii noştri! strigă doamna Weasley.

Bellatrix râse la fel de bine dispusă ca şi vărul ei Sirius, când căzuse dincolo de văl şi, dintr-odată, Harry ştiu ce avea să se întâmple înainte să se fi petrecut: blestemul lui Molly zbură pe sub braţul întins al lui Bellatrix şi o lovi direct în piept, chiar

deasupra inimii.

Lui Bellatrix, zâmbetul satisfăcut şi răutăcios îi îngheţă, ochii părând să-i iasă din orbite: pentru o fracţiune de secundă, îşi dădu seama ce se întâmplase şi apoi se prăbuşi. Mulţimea din jur izbucni în urale şi Cap-de-Mort slobozi un ţipăt.

Harry avu senzaţia că se întoarse cu încetinitorul, îi văzu pe McGonagall, Kingsley şi Slughorn aruncaţi pe spate, fluturând din mâini şi zvârcolindu-se în aer, în timp ce furia lui Cap-de-Mort, stârnită de căderea ultimului şi celui mai bun locotenent al său, explodă cu puterea unei bombe. Cap-de-Mort ridică bagheta şi o îndreptă spre Molly Weasley.

— Protego! tună Harry şi Vraja Scut se întinse în mijlocul sălii, iar Cap-de-Mort se uită în jur, după sursă, în timp ce Harry în sfârşit îşi dădu jos Pelerina Invizibilă.

Ţipetele de şoc, ovaţiile, strigătele din toate părţile: „Harry! Trăieşte! " amuţiră brusc. Mulţimea se temea. Tăcerea totală se aşternu subit, în timp ce Cap-de-Mort şi Harry îşi aruncară priviri unul altuia, începând să îşi dea ocol.

— Nu vreau să încerce să mă ajute nimeni! spuse Harry răspicat şi, în liniştea desăvârşită, vocea sa răsună cu puterea unui gorn. Trebuie să fie aşa! Trebuie să o fac eu!

Cap-de-Mort vorbi cu o voce şuierătoare:

— Potter nu crede ce spune, zise el, cu ochii roşii măriţi. Nu e asta metoda lui, nu-i aşa? Pe cine o să mai foloseşti ca pavăză de data asta, Potter?

— Pe nimeni, răspunse Harry scurt. Nu mai există Horcruxuri. Suntem doar noi doi. Nici unul nu poate trăi în timp ce celălalt supravieţuieşte, şi unul dintre noi o să plece pentru totdeauna...

— Unul dintre noi? spuse Cap-de-Mort batjocoritor.

Era încordat din cap până în picioare şi ochii roşii nu clipeau; semăna cu un şarpe pe punctul de a ataca.

— Crezi că tu vei fi acela, băiatul care a supravieţuit din întâmplare şi pentru că a tras sforile Dumbledore?

— Adică mama a murit ca să mă salveze din întâmplare, nu? întrebă Harry.

Amândoi se mişcau în aceeaşi direcţie în continuare, într-un cerc perfect, păstrând aceeaşi distanţă între ei. Pentru Harry nu mai exista nici un alt chip în afară de cel al lui Cap-de-Mort.

— Din întâmplare am ales să lupt în cimitirul acela? Din întâmplare nu m-am apărat în noaptea asta şi totuşi am supravieţuit şi m-am întors să lupt din nou?

— Din întâmplare! strigă Cap-de-Mort, dar nu porni încă la atac.

Mulţimea care privea părea încremenită, iar din sutele de oameni din Sală parcă nu respirau decât ei doi.

— Din greşeală, din întâmplare şi din cauza faptului că te-ai ascuns, smiorcăindu-te, sub fustele unor oameni mai buni decât tine... Şi pentru că m-ai lăsat să îi ucid pentru a ajunge la tine!

— Nu o să mai ucizi pe nimeni în noaptea asta! spuse Harry.

Îşi tot dădeau ocol în continuare, privindu-se ochi în ochi, cei verzi în cei roşii.

— Nu o să mai poţi omorî pe nici unul dintre ei, nu înţelegi? Am fost pregătit să mor, ca să te împiedic să le mai faci rău.

— Dar nu ai murit!

— Am vrut să mor şi asta am făcut. Am făcut exact ce a făcut mama. I-am protejat de tine. Nu ai observat cum nu a funcţionat nici una dintre vrăjile pe care le-ai aruncat asupra lor? Nu îi poţi tortura. Nu te poţi atinge de ei. Nu înveţi din greşeli, Cruplud, nu-i aşa?

— Cum îndrăzneşti…

— Îndrăznesc! spuse Harry. Ştiu lucruri pe care tu nu le ştii, Tom Cruplud. Ştiu o grămadă de lucruri importante despre care tu n-ai habar. Vrei să auzi câteva, înainte să mai faci încă o mare greşeală?

Cap-de-Mort tăcu, desenând în continuare cercul cu paşi mici, şi Harry ştiu că, pentru moment, îl intrigase şi îl ţinea la distanţă, aproape paralizat de infima posibilitate ca Harry să cunoască, într-adevăr, un ultim secret…

— Iar e iubirea? spuse Cap-de-Mort, cu o expresie batjocoritoare pe chipul de reptilă. Asta era soluţia preferată a lui Dumbledore, iubirea, care pretindea că era mai presus decât moartea, deşi iubirea nu l-a împiedicat să cadă din turn şi să se facă fărâme, ca o veche statuie din ceară, nu? Iubirea, care nu m-a împiedicat s-o strivesc pe mama ta Sânge-Mâl ca pe un gândac, Potter, şi se pare că, de data asta, nu pare să te iubească nimeni de ajuns ca să preia blestemul meu. Atunci, ce o să te mai împiedice să mori când voi lovi?

— Un singur lucru, spuse Harry în timp ce ei îşi dădeau ocol în continuare, absorbiţi unul de altul, despărţiţi doar de un ultim secret.

— Dacă nu o să te salveze iubirea, spuse Cap-de-Mort, înseamnă că trebuie să crezi că ai abilităţi magice pe care eu nu le am sau poate o armă mai puternică decât a mea…

— Le cred pe amândouă, spuse Harry şi văzu o expresie de şoc fulgerând chipul ca de şarpe al lui Cap-de-Mort, cu toate

că dispăru instantaneu.

Cap-de-Mort începu să râdă şi râsul său era mai înspăimântător decât strigătele lui, era sec şi nebunesc, răsunând în întreaga sală cufundată în tăcere:

— Crezi că tu ai abilităţi magice mai presus de ale mele? întrebă el. Decât mine, Lordul Cap-de-Mort, care am făcut vrăji la care Dumbledore nici măcar nu a visat?

— Ah, a visat la ele, spuse Harry, dar a ştiut mai multe decât tine, a ştiut destul cât să nu facă ce ai făcut tu.

— Adică a fost slab! strigă Cap-de-Mort. Prea slab ca să îndrăznească, prea slab ca să ia ce ar fi putut să fie al lui, ce va fi al meu!

— Nu, a fost mai deştept decât tine, spuse Harry, un vrăjitor mai bun, un om mai bun.

— Eu am orchestrat moartea lui Albus Dumbledore!

— Aşa ai crezut, spuse Harry, dar te-ai înşelat.

Pentru prima dată, mulţimea din jur se foi, în timp ce sutele de oameni de pe lângă pereţi traseră aer în piept la unison.

— Dumbledore a murit!

Cap-de-Mort îi aruncă aceste cuvinte lui Harry de parcă ar fi crezut că aveau să îi provoace o durere insuportabilă. Trupul său se descompune în mormântul din marmură de pe domeniu, l-am văzut, Potter, şi n-o să se mai întoarcă!

— Da, Dumbledore a murit, spuse Harry calm, dar nu l-ai omorât tu. El a ales cum avea să moară, a ales-o cu luni întregi înainte să moară, a aranjat totul cu cel pe care tu l-ai considerat servitorul tău.

— Ce vis copilăresc mai e şi ăsta? spuse Cap-de-Mort nedumerit, dar încă nu lovi şi ochii roşii îi rămaseră aţintiţi asupra lui Harry.

— Severus Plesneală nu a fost al tău, zise Harry. Plesneală a fost al lui Dumbledore, al lui Dumbledore din clipa în care ai început să o hăituieşti pe mama mea. Şi nu ţi-ai dat niciodată seama de asta, pentru că e ceva ce tu nu poţi înţelege. Nu l-ai văzut niciodată pe Plesneală creând un Patronus, nu-i aşa, Cruplud?

Cap-de-Mort nu răspunse. Se plimbară în continuare unul în jurul celuilalt, ca nişte lupi pe cale să se sfâşie între ei.

— Patronusul lui Plesneală era o căprioară, spuse Harry. La fel ca al mamei mele, pentru că a iubit-o aproape toată viaţa, de când erau copii. Ar fi trebuit să îţi dai seama de asta, spuse el, şi văzu cum nările lui Cap-de-Mort se dilatară –, doar te-a rugat să îi cruţi viaţa, nu?

— O dorea, atâta tot, spuse Cap-de-Mort batjocoritor, dar, după ce a murit, a fost de acord că mai existau şi alte femei, şi cu sânge mai pur, mai demne de el…

— Bineînţeles că aşa ţi-a spus, zise Harry, dar a fost spionul lui Dumbledore din clipa în care ai ameninţat-o şi, începând de atunci, a lucrat mereu împotriva ta! Dumbledore era deja pe moarte când i-a dat Plesneală lovitura de graţie.

— Nu contează! strigă Cap-de-Mort, care sorbise fiecare cuvânt, dar acum râdea pe înfundate, ca un nebun. Nu contează dacă Plesneală a fost al meu sau al lui Dumbledore ori ce obstacole neînsemnate au încercat să pună în calea mea! L-am strivit cum am strivit-o şi pe maică-ta, aşa-zisa mare iubire a lui Plesneală! A, dar e perfect logic, Potter, şi în moduri pe care tu nu le înţelegi! Dumbledore încerca să facă în aşa fel încât Bagheta din Soc să nu ajungă la mine! A vrut ca Plesneală să fie adevăratul stăpân al baghetei! Dar ţi-am luat-o înainte,

băieţaş… am ajuns la baghetă înainte ca tu să pui mâna pe ea, am înţeles adevărul înainte să-ţi dai tu seama ce se întâmplă. L-am omorât pe Severus Plesneală acum trei ore şi Bagheta din Soc, Vergeaua Morţii, Bagheta Destinului este cu adevărat a mea! Ultimul plan al lui Dumbledore a dat greş, Harry Potter!

— Da, aşa e, spuse Harry. Ai dreptate. Dar, înainte să încerci să mă omori, te sfătuiesc să te gândeşti la ce ai făcut… Gândeşte-te şi încearcă să ai un pic de remuşcări, Cruplud…

— Despre ce vorbeşti?

Dintre toate lucrurile pe care i le spusese Harry, nici o tachinare şi nici o dezvăluire nu îl şocase într-o asemenea măsură pe Cap-de-mort. Harry văzu cum pupilele îi deveniră nişte linii verticale şi pielea din jurul ochilor i se albi.

— Este ultima ta şansă, spuse Harry, tot ce ţi-a mai rămas…

Am văzut ce o să devii în caz contrar… fii bărbat… încearcă… încearcă să te căieşti măcar puţin…

— Cum îndrăzneşti?! spuse Cap-de-Mort din nou.

— Da, îndrăznesc, zise Harry, pentru că ultimul plan al lui Dumbledore nu a funcţionat deloc împotriva mea. Ci împotriva ta, Cruplud.

Lui Cap-de-Mort îi tremura mâna în care ţinea Bagheta din Soc şi Harry ţinea foarte strâns bagheta lui Draco. Ştia că mai erau doar câteva secunde până când avea să se întâmple.

— Bagheta tot nu funcţionează cum trebuie pentru tine, pentru că nu ai ucis pe cine trebuie. Severus Plesneală nu a fost niciodată adevăratul stăpân al Baghetei din Soc. Nu l-a învins niciodată pe Dumbledore.

— L-a ucis…

— Nu auzi bine? Plesneală nu la învins niciodată pe Dumbledore! Moartea lui Dumbledore a fost plănuită de ei doi! Dumbledore a intenţionat să moară neînvins, ultimul stăpân adevărat al baghetei! Dacă totul ar fi mers conform planului, puterea baghetei ar fi trebuit să moară odată cu el, pentru că nu îi fusese niciodată luată prin luptă!

— Dar atunci, Potter, e ca şi când Dumbledore mi-ar fi dat bagheta cu mâna lui!

Cap-de-Mort era cuprins de o încântare răutăcioasă, care îi imprimă vocii sale un tremur.

— Eu am furat bagheta din mormântul ultimului său stăpân! Am luat-o împotriva dorinţelor ultimului său stăpân! Puterea ei este a mea!

— Cruplud, tot nu ai înţeles, nu-i aşa? Nu este de ajuns să ai bagheta! Faptul că o ţii în mână, că o foloseşti, nu o face să fie cu adevărat a ta. Nu ai auzit ce ţi-a spus Ollivander? Bagheta alege vrăjitorul... Bagheta din Soc a recunoscut un nou stăpân înainte să moară Dumbledore, cineva care nu pusese niciodată mâna pe ea. Noul stăpân a luat bagheta de la Dumbledore împotriva dorinţei sale, fără să îşi dea seama niciodată că o făcuse sau că cea mai periculoasă baghetă din lume alesese să îl servească pe el...

Cap-de-Mort respira adânc şi Harry simţi cum se apropia blestemul, îl simţea acumulându-se în bagheta îndreptată spre chipul lui.

— Adevăratul stăpân al Baghetei din Soc a fost Draco Reacredinţă.

Pe chipul lui Cap-de-Mort apăru o expresie de şoc desăvârşit pentru o clipă, dar apoi dispăru.

— Şi ce contează? spuse el încet. Chiar dacă ai dreptate, Potter, asta nu are nici o importanţă pentru noi doi. Nu mai ai

bagheta cu miez din pană de phoenix: ne duelăm folosindu-ne doar priceperea... Şi, după ce o să te omor, o să mă ocup şi de Draco Reacredinţă...

— Dar e prea târziu, spuse Harry. Ai ratat ocazia. Ţi-am luat-o înainte. L-am învins pe Draco cu săptămâni în urmă. I-am luat bagheta.

Harry şfichiui aerul cu bagheta din lemn de păducel şi simţi privirile tuturor celor din sală aţintite asupra ei.

— Deci totul se reduce la asta, nu-i aşa? şopti Harry. Oare bagheta din mâna ta ştie că ultimul său stăpân a fost dezarmat? Pentru că dacă o ştie... înseamnă că eu sunt adevăratul stăpân al Baghetei din Soc.

O strălucire roşiatică şi cu irizări aurii izbucni dintr-odată peste cerul fermecat de deasupra lor şi marginea soarelui orbitor apăru peste pervazul celei mai apropiate ferestre. Lumina atinse feţele amândurora în acelaşi timp, transformându-l pe Cap-de-Mort dintr-odată într-un abur înflăcărat. Harry auzi vocea stridentă, în timp ce şi el îşi înălţă ultima sa speranţă spre ceruri, îndreptând bagheta lui Draco:

— Abracadabra!

— Expelliarmus!

Bufnitura fu ca o detunătură şi flăcările aurii care ţâşniră între ei, chiar în mijlocul cercului pe care îl trasaseră, marcară locul unde li se ciocniseră vrăjile. Harry văzu cum jetul verde al lui Cap-de-Mort întâlni propria sa vrajă, cum Bagheta din Soc zbură până sus, prefigurându-se pe fundalul răsăritului, învârtindu-se sub tavanul vrăjit, asemenea capului lui Nagini, îndreptându-se prin aer spre stăpânul pe care refuză să-l ucidă, care venise să o ia în sfârşit în posesie. Şi Harry, cu priceperea incontestabilă a unui căutător, prinse bagheta cu mâna liberă, în timp ce Cap-de-Mort căzu pe spate, cu braţele desfăcute,

dându-şi peste cap ochii roşii, cu pupile verticale. Tom Cruplud se prăbuşi într-un mod incontestabil lumesc, cu trupul fragil şi chircit, mâinile albe goale, chipul ca de reptilă, lipsit de expresie, şi fără să îşi dea seama ce se întâmplase. Cap-de-Mort murise, fusese ucis de propriul blestem, care se întorsese împotriva lui, şi Harry stătea cu două baghete în mână, privind trupul lipsit de suflare al duşmanului său.

Urmă o secundă cutremurătoare de tăcere, şocul momentului opri totul în loc şi apoi în jurul lui Harry izbucni agitaţia, cu zeci de strigăte, urale şi ovaţii ale privitorilor umplând sala. Soarele fierbinte inundă ferestrele, în timp ce toţi se năpustiră spre el.

Primii care ajunseseră au fost Ron şi Hermione, ale lor fură braţele care îl strânseră şi tot ale lor strigătele nedesluşite care îl asurziră. Apoi veniră Ginny, Neville şi Luna, toată familia Weasley şi Hagrid, Kingsley, McGonagall, Flitwick şi Lăstar.

Harry nu mai reuşi să audă nimic din ce se striga, nici să îşi dea seama cine îl bătea pe spate, cine îl trăgea, încercând să îmbrăţişeze o cât de mică părticică din el; sute de oameni se înghesuiau, dorindu-şi cu toţii să îl atingă cu orice preţ pe Băiatul care Supravieţuise, motivul pentru care, în sfârşit, se încheiase totul...

Soarele se înălţa în continuare peste Hogwarts, iar Marea Sală radia de viaţă şi lumină. Harry era o parte integrantă a amestecului de izbucniri de bucurie şi jale, de suferinţă şi sărbătoare. Voiau să stea acolo cu ei, liderul şi simbolul lor, salvatorul şi îndrumătorul lor, dar nimănui nu păru să îi treacă prin minte că era nedormit, că dorea să fie doar cu câţiva dintre ei. Trebuia să le vorbească celor care îşi jeleau morţii, să dea mâna cu ei, să fie martorul lacrimilor pe care le vărsau, să le primească mulţumirile, să asculte veştile care se auzeau din toate părţile, în timp ce orele dimineţii se scurgeau; cei aflaţi sub puterea blestemului Imperius, din toate colţurile

ţării, îşi reveneau în fire, Devoratorii Morţii fugeau sau erau prinşi, nevinovaţii din Azkaban erau eliberaţi chiar în clipa aceea şi, pentru moment, Kingsley Shacklebolt fusese numit ministru al Magiei. Trupul neînsufleţit al lui Cap-de-Mort fu mutat într-o cameră de lângă Marea Sală, departe de Fred, Tonks, Lupin, Colin Creevey şi încă cincizeci de persoane care muriseră luptând împotriva lui. McGonagall pusese la loc mesele caselor, dar nimeni nu mai ţinea cont de organizarea acestora: erau amestecaţi cu toţii, profesori şi elevi, fantome şi părinţi, centauri şi spiriduşi de casă. Firenze se refăcea într-un colţ, iar Grawp se uita printr-o fereastră spartă şi oamenii îi aruncau mâncare în gura zâmbitoare. După o vreme, Harry se trezi pe o bancă lângă Luna; era extenuat şi sleit de puteri.

— În locul tău, cred că aş vrea puţină linişte, spuse ea.

— E tot ce mi-aş putea dori, răspunse el.

— Le distrag eu atenţia, îl asigură ea. Pune-ţi pelerina!

Şi, înainte ca Harry să apuce să spună ceva, Luna strigase deja:

— Vaaai, uite, o Grozăvie Straşnică! şi arătă afară, pe fereastră.

Toţi cei care auziră se uitară în jur şi Harry îşi puse Pelerina Invizibilă pe furiş şi se ridică.

Acum putea să meargă prin sală fără să fie oprit. O zări pe Ginny la două mese depărtare, stând cu capul pe umărul mamei ei. O să aibă timp să-i vorbească mai târziu, o să aibă ore şi zile întregi în care să-i vorbească, poate chiar ani. Îl văzu pe Neville mâncând cu sabia lui Cercetaş lângă farfurie, înconjurat de un grup de admiratori înfocaţi. Merse pe culoarul dintre mese şi îi zări pe cei trei Reacredinţă, strânşi unii într-alţii, nesiguri dacă aveau voie să fie acolo, dar nimeni nu îi băga în seamă. Oriunde se uita, vedea familii reunite şi, până la urmă, îi

găsi pe cei doi cu care voia să fie cel mai mult dintre toţi.

— Eu sunt, murmură el, lăsându-se pe vine între ei. Vreţi să veniţi cu mine?

Se ridicară imediat şi el, Ron şi Hermione ieşiră împreună din Marea Sală. Din scara din marmură lipseau bucăţi mari, dispăruse o parte din balustradă şi, în timp ce urcară, găsiră dărâmături şi pete de sânge la fiecare pas. Îl auziră de departe pe Peeves, vâjâind pe coridoare şi cântând un imn victorios, pe care îl compusese el însuşi:

Am reuşit, am izbândit, micuţul Potter l-a izgonit,

Lordul e dus la putrezit, vremea distracţiei a venit!

— Reuşeşte să reflecte foarte bine magnitudinea tragicului eveniment, nu-i aşa? spuse Ron, deschizând o uşă şi făcându-le loc să treacă lui Harry şi Hermione.

Harry se gândi că avea să fie şi fericit, dar, în momentul acela, bucuria îi era înăbuşită de oboseală şi durerea pierderii lui Fred, Lupin şi Tonks îl sfredelea ca o durere fizică la fiecare câţiva paşi. Sentimentul cel mai pregnant era cel de mare uşurare şi dorinţa de a dormi. Dar, mai întâi, le datora o explicaţie lui Ron şi Hermione, care fuseseră lângă el atâta amar de vreme şi meritau să ştie adevărul. Făcu eforturile necesare şi le povesti ce văzuse în Pensiv şi ce se întâmplase în pădure şi nici măcar nu începuseră să îşi exprime uimirea, când ajunseră, în sfârşit, în locul spre care merseseră, fără ca nici unul dintre ei să fi menţionat care era destinaţia. De când îl văzuse ultima dată, garguiul care păzea intrarea în biroul directorului fusese dărâmat; stătea căzut într-o parte şi părea puţin ameţit, iar Harry se întrebă dacă mai putea să distingă parolele.

— Putem să urcăm? îl întrebă pe gargui.

— Chiar te rog, gemu statuia.

Păşiră peste el şi urcară pe scara în spirală, care se mişca încet în sus, ca un lift. Harry deschise uşa de la capătul ei.

Apucă să zărească pentru o fracţiune de secundă Pensivul din piatră de pe birou, acolo unde îl lăsase, şi atunci un zgomot asurzitor îl făcu să ţipe şi să se gândească la blesteme şi la întoarcerea Devoratorilor Morţii, la învierea lui Cap-de-Mort...

Dar erau aplauze. Directorii şi directoarele de la Hogwarts se ridicaseră în picioare şi îl aplaudau de pe toţi pereţii, îşi fluturau pălăriile şi, în unele cazuri, perucile, îşi întindeau mâinile în afara ramelor, pentru a da noroc între ei, dansau pe scaunele pe care fuseseră pictaţi, Dilys Derwent plângea în hohote, fără să se sinchisească de nimeni, Dexter Fortescue îşi vântura cornetul acustic şi Phineas Nigellus strigă, cu vocea sa stridentă şi ascuţită:

— Să nu uităm că au avut un rol şi Viperinii! Să nu uităm de contribuţia noastră!

Dar Harry nu avea ochi decât pentru cel care stătea în portretul cel mai mare, aflat chiar în spatele scaunului directorului. Din spatele ochelarilor cu lentile în formă de semilună îi alunecau lacrimi până în barba lungă, argintie; mândria şi recunoştinţa pe care le radia îl umplură pe Harry de acelaşi sentiment de alinare ca şi cel pe care i-l aducea cântecul păsării phoenix.

Până la urmă, Harry ridică mâinile şi portretele tăcură respectuos, zâmbind larg, ştergându-se la ochi şi aşteptând nerăbdătoare să îl audă vorbind. Însă Harry i se adresă lui Dumbledore, alegându-şi cuvintele cu foarte mare grijă. Cu

toate că era extenuat şi avea privirea înceţoşată, trebuia să mai facă acest ultim efort, să ceară un ultim sfat.

— Obiectul ascuns în hoţoaică, începu el, l-am scăpat în pădure. Nu ştiu exact unde anume, dar nu mă duc să-l mai caut. Sunteţi de acord?

— Da, dragul meu băiat, spuse Dumbledore, în timp ce colegii săi din portrete părură derutaţi şi curioşi. Este o decizie înţeleaptă şi curajoasă, dar mă aşteptam la aşa ceva din partea ta. Ştie cineva unde a căzut?

— Nu ştie nimeni, spuse Harry şi Dumbledore încuviinţă. Dar voi păstra cadoul lui Ignotus, continuă el şi Dumbledore zâmbi voios.

— Sigur că da, Harry, este al tău pentru totdeauna, până îl vei da mai departe!

— Şi a mai rămas aceasta.

Harry ridică Bagheta din Soc, pe care Ron şi Hermione o priviră cu o veneraţie observată de către Harry, în ciuda ameţelii şi lipsei de somn. Nu se bucură deloc să o vadă.

— Nu o vreau, spuse Harry.

— Poftim? zise Ron răspicat. Nu eşti în toate minţile?

— Ştiu că este puternică, spuse Harry obosit. Dar eram mai mulţumit de a mea. Aşa că…

Scotoci în punguţa de la gât şi scoase cele două jumătăţi din lemn de tisă, care încă mai erau abia legate între ele de un fir extrem de subţire din pană de phoenix. Hermione spusese că nu putea fi reparată, că era distrusă aproape complet. Tot ce ştia Harry era că, dacă nu avea să funcţioneze asta, nu mai avea să funcţioneze nimic. Puse bagheta ruptă pe biroul directorului, o atinse cu vârful Baghetei din Soc şi spuse:

— Reparo.

Bagheta se lipi la loc şi, în clipa aceea, din capăt îi ţâşniră scântei roşii. Harry ştia că reuşise. Luă bagheta din lemn de tisă şi pană de phoenix şi simţi dintr-odată o căldură în degete, de parcă mâna şi bagheta se bucurau să fie din nou împreună.

— O să pun Bagheta din Soc înapoi unde îi este locul, îi spuse lui Dumbledore, care îl privea cu nespus de mult drag şi admiraţie. Poate să rămână aici. Dacă voi muri din cauze naturale, ca şi Ignotus, îşi va pierde puterea, nu-i aşa? Ultimul său stăpân va rămâne neînvins. Şi acesta îi va fi sfârşitul.

Dumbledore încuviinţă din cap. Îşi zâmbiră unul altuia.

— Eşti sigur? spuse Ron cu o nuanţă de dorinţă în voce, privind la Bagheta din Soc.

— Cred că Harry are dreptate, spuse Hermione încet.

— Bagheta asta atrage mult mai multe probleme decât beneficii, îi explică Harry.

Întoarse spatele portretelor pictate, gândindu-se acum doar la patul cu baldachin care îl aştepta în Turnul Cercetaşilor şi întrebându-se dacă nu cumva i-ar fi putut aduce Kreacher un sendviş la pat, şi spuse:

— Şi, sincer să fiu, am avut probleme cât pentru o viaţă întreagă.

Epilog

Nouăsprezece ani mai târziu

Toamna păru să vină brusc în anul acela. Dimineaţa zilei de întâi septembrie era răcoroasă şi aurie ca un măr şi, în timp ce micuţa familie traversa şoseaua aglomerată spre gara mare şi cenuşie, fumul din ţevile de eşapament şi răsuflarea trecătorilor sclipeau ca nişte pânze de păianjen în aerul rece. Peste cărucioarele pline pe care le împingeau părinţii erau două colivii mari, bufniţele dinăuntru ţipau indignate şi o fetiţă roşcată mergea înlăcrimată în urma celor doi fraţi, ţinându-l strâns de mână pe tatăl ei.

— Nu mai e mult şi o să mergi şi tu, îi spuse Harry.

— Mai sunt doi ani, se smiorcăi Lily. Vreau să merg acum!

Navetiştii se holbară curioşi la bufniţe, în timp ce familia îşi croia drum spre bariera dintre peroanele nouă şi zece. Vocea lui Albus fu purtată până la Harry peste hărmălaia din jur; fiii săi continuau cearta pe care o începuseră în maşină.

— Ba nu! N-o să fiu la Viperini!

— James, termină cu asta! Spuse Ginny.

— N-am zis decât că s-ar putea să fie, explică James,

zâmbindu-i fratelui său mai mic. Ce-i rău în asta? S-ar putea să fie la Vi...

Dar James văzu că mama sa îl priveşte atent şi tăcu. Cei cinci Potteri se apropiară de barieră. Aruncându-i peste umăr o privire destul de îngâmfată fratelui său mai mic, James apucă în mâini căruciorul de la mama lui şi o luă la fugă. Dispăru în clipa următoare.

— O să-mi scrieţi, nu? îşi întrebă imediat Albus părinţii, profitând de absenţa momentană a fratelui său.

— O să-ţi scriem zilnic, dacă vrei, spuse Ginny.

— Nu zilnic, răspunse Albus repede. James spune că cei mai mulţi primesc scrisori de acasă cam o dată pe lună.

— I-am scris lui James de trei ori pe săptămână anul trecut, spuse Ginny.

— Şi să nu crezi tot ce îţi spune despre Hogwarts, adăugă Harry. Ştii cum e fratele tău, e pus mereu pe glume.

Împinseră împreună al doilea cărucior, luând viteză. Când ajunseră la barieră, Albus strânse din ochi şi se strâmbă, dar nu se loviră de nimic şi familia ieşi pe Peronul nouă şi 3/4, care era învăluit în aburul gros şi alb al Expresului roşu de Hogwarts. Siluete nedesluşite roiau prin ceaţa în care James părea să fi dispărut deja.

— Unde sunt? întrebă Albus neliniştit, cercetând siluetele înceţoşate pe lângă care trecură, în timp ce înaintau pe peron.

— O să-i găsim, îl linişti Ginny.

Dar aburul era foarte dens şi chipurile greu de distins. Vocile păreau neobişnuit de răsunătoare, fiind parcă desprinse de posesorii lor de drept. Harry avu senzaţia că îl auzise pe

Percy ţinând un discurs răspicat despre regulile folosirii cozilor de mătură şi se bucură că avu o scuză pentru a nu se opri să-l salute.

— Cred că ei sunt, Al, zise Ginny dintr-odată.

Un grup de patru oameni ieşi din ceaţă, stând lângă ultimul vagon. Harry, Ginny, Lily şi Albus nu le desluşiră trăsăturile decât când ajunseră chiar lângă ei.

— Bună, spuse Albus, părând deosebit de uşurat.

Rose, care purta deja roba ei nou-nouţă de Hogwarts, îi zâmbi larg.

— N-aţi avut probleme la parcare, nu? întrebă Ron pe Harry. Eu am avut. Hermione n-a putut să creadă c-o să fiu în stare să iau examenul Încuiat pentru permis de conducere, aşa-i? A crezut că, o să trebuiască să arunc o vrajă Confundus asupra instructorului.

— Nu-i adevărat, spuse Hermione, am avut completă încredere în tine.

— De fapt, l-am vrăjit până la urmă, îi şopti Ron lui Harry, când urcară împreună în tren cufărul şi bufniţa lui Albus. Doar am uitat să mă uit în oglinda retrovizoare şi, hai să fim serioşi, pot să folosesc o Vrajă Supersenzorială pentru asta.

Când terminară, îi găsiră pe Lily şi pe Hugo, fratele mai mic al lui Rose, purtând o discuţie înflăcărată despre casa în care aveau să fie repartizaţi când vor fi ajuns, în sfârşit, la Hogwarts.

— Vă dezmoştenim dacă nu picaţi la Cercetaşi, spuse Ron, dar să nu vă simţiţi presaţi din cauza asta.

— Ron!

Lily şi Hugo râseră, dar Albus şi Rose aveau un aer

solemn.

— Nu vorbeşte serios, spuseră Hermione şi Ginny, dar Ron nu mai era atent.

Întâlni privirea lui Harry şi făcu semn cu capul spre un punct aflat la vreo patruzeci de metri depărtare.

Aburul se mai risipise pentru moment şi trei oameni se prefigurau limpede pe fundalul înceţoşat.

— Ia uite cine e.

Draco Reacredinţă stătea acolo cu soţia şi fiul său, purtând o haină neagră, închisă cu nasturi până la gât. Începuse să chelească un pic în jurul tâmplelor şi frunţii şi asta îi scotea în evidenţă bărbia ascuţită. Băiatul semăna cu Draco la fel de bine cum semăna Albus cu Harry. Draco îi zări pe Harry, Ron, Hermione şi Ginny uitându-se la el, îi salută scurt, făcând un semn din cap, şi se întoarse din nou cu spatele.

— Deci el e micuţul Scorpius, spuse Ron în şoaptă. Ai grijă să-l depăşeşti la toate examenele, Rosie. Slavă Domnului că ai moştenit deşteptăciunea mamei tale.

— Ron, pentru numele lui Dumnezeu, spuse Hermione, pe jumătate severă, pe jumătate amuzată. Nu mai încerca să-i montezi unul împotriva altuia înainte să fi apucat măcar să înceapă şcoala!

— Aşa e, iartă-mă! spuse Ron, dar nu se putu abţine şi adăugă: Rosie, totuşi, să nu te împrieteneşti prea tare cu el. Bunicul Weasley n-o să te ierte niciodată dacă te măriţi cu unul cu sânge pur.

— Bună!

James apăru din nou, scăpase de cufăr, bufniţă şi cărucior şi era evident că abia aştepta să le dea nişte veşti.

— Teddy e acolo, spuse el cu respiraţia tăiată, arătând peste umăr, spre norii învolburaţi de aburi. Tocmai l-am văzut! Şi ghiciţi ce face? Se sărută cu Victoire!

Se uită la adulţi, dezamăgit în mod evident de lipsa lor de reacţie.

— Teddy al nostru! Teddy Lupin! Se pupă cu Victoire a noastră! Cu verişoara noastră. Şi l-am întrebat ce face...

— I-ai întrerupt? spuse Ginny. Eşti exact ca Ron.

— ... şi a zis că a venit s-o conducă! Şi după aia mi-a zis să plec. O sărută! adăugă James, îngrijorat că poate nu se făcuse bine înţeles

— Vai, ar fi minunat dacă s-ar căsători! şopti Lily încântată. Atunci, Teddy ar fi cu adevărat un membru al familiei!

— Vine deja la cină cam de patru ori pe săptămână, spuse Harry. Mai bine îi propunem să vină să stea la noi şi lămurim problema, nu?

— Da! făcu James entuziasmat. Nu mă deranjează să stau în aceeaşi cameră cu Al. Teddy poate să stea în camera mea!

— Nu! se impuse Harry cu fermitate. Tu şi cu Al veţi sta în aceeaşi cameră doar când o să vreau să demolez casa din temelii. Se uită la ceasul vechi şi ponosit, care îi aparţinuse cândva lui Fabian Prewett.

— E aproape unsprezece fix, ar fi bine să vă urcaţi.

— Nu uita să îi transmiţi toată dragostea noastră lui Neville! îl rugă Ginny pe James, îmbrăţişându-l.

— Mamă! Nu pot să-i transmit dragoste unui profesor!

— Dar îl ştii pe Neville…

James îşi dădu ochii peste cap.

— Da, în afara şcolii, dar la şcoală este domnul profesor Poponeaţă, nu-i aşa? Nu pot să mă duc la ora de Ierbologie şi să-i transmit dragoste…

Clătinând din cap la vorbele mamei sale, se răcori spunându-i lui Albus:

— Ne vedem mai încolo, Al. Ai grijă cu Thestralii.

— Nu sunt invizibili? Ai spus că sunt invizibili!

Dar James se mulţumi să râdă; o lăsă pe mama sa să îl pupe, îl îmbrăţişă repede pe tatăl său, apoi sări în trenul care se umplea cât vedeai cu ochii. Le făcu semn cu mâna şi apoi o luă la fugă de-a lungul coridorului, căutându-şi prietenii.

— Nu ai de ce să îţi faci griji din cauza Thestralilor, îi spuse Harry lui Albus. Sunt nişte fiinţe paşnice, nu au nimic înfiorător. Oricum, tu nu o să mergi la şcoală cu trăsura, ci cu barca. Ginny îl pupă pe Albus, luându-şi la revedere.

— Ne vedem de Crăciun.

— Pa, Al, spuse Harry, în timp ce fiul său îl îmbrăţişă. Nu uita că Hagrid te-a invitat la ceai vinerea viitoare. Să nu te pui cu Peeves. Nu te duela cu nimeni până nu înveţi cum să o faci. Şi nu îl lăsa pe James să te supere.

— Dar dacă o să fiu la Viperini?

O spuse în şoaptă, doar pentru tatăl său, şi Harry ştiu că numai clipa plecării l-ar fi putut face pe Albus să arate cât de mult şi de sincer se temea de aceasta. Harry se lăsă pe vine şi chipul lui Albus ajunse acum puţin mai sus de al lui. Albus era singurul dintre cei trei copii ai lui Harry care moştenise ochii lui Lily.

— Albus Severus, spuse Harry, astfel încât să nu îl mai audă nimeni în afară de Ginny, destul de diplomată încât să pretindă că îi făcea cu mâna lui Rose, care tocmai se urcase în tren –, porţi numele a doi mari directori ai Şcolii Hogwarts. Unul dintre ei a fost Viperin şi probabil cel mai curajos om pe care l-am cunoscut vreodată.

— Dar dacă...

— ... atunci, casa Viperinilor va avea un elev excelent, nu-i aşa? Nouă ne e egal, Al. Dar, dacă pentru tine are atât de mare importanţă, vei putea alege să fii la Cercetaşi, şi nu la Viperini. Jobenul Magic ţine cont şi de alegerea ta.

— Serios?

— La mine aşa a fost, spuse Harry.

Nu o mai spusese niciunuia dintre copiii săi până atunci şi văzu că pe Al îl uimi să audă acest lucru. Dar acum uşile se trânteau peste tot de-a lungul trenului roşu şi siluetele nedesluşite ale părinţilor roiau pe lângă tren, pentru ultimele pupături şi îndrumări. Albus sări în vagon şi Ginny închise uşa după el.

Elevii stăteau aplecaţi peste ferestrele cele mai apropiate de ei. Multe feţe din tren şi de pe peron păreau să fie întoarse spre Harry.

— De ce se holbează toată lumea? întrebă Albus, în timp ce el şi Rose se întinseră pentru a se uita la ceilalţi elevi.

— Nu-ţi face griji, spuse Ron. Eu sunt de vină. Sunt extrem de celebru. Albus, Rose, Hugo şi Lily râseră.

Trenul se puse în mişcare şi Harry merse alături de el, privind chipul slab al fiului său, care era deja luminat de entuziasm. Harry îi zâmbi şi îi făcu semn cu mâna în continuare, deşi se simţea un pic uşurat să îşi vadă fiul plutind spre

depărtări... Ultima urmă de abur se evaporă în aerul toamnei. Trenul coti. Harry avea încă mâna ridicată, în semn de rămas-bun.

— O să fie bine, murmură Ginny.

Harry se uită la ea, îşi lăsă absent mâna în jos şi îşi atinse cicatricea în formă de fulger de pe frunte.

— Ştiu.

Pe Harry nu îl mai duruse cicatricea de nouăsprezece ani. Totul era bine.

În Colecţia Harry Potter

Harry Potter şi piatra filozofală

Harry Potter şi camera secretelor

Harry Potter şi prizonierul din Azkaban

Harry Potter şi pocalul de foc

Harry Potter şi ordinul phoenix

Harry Potter şi prinţul semipur

Harry Potter şi talismanele morţii